

Boss Yêu Nghiệt Chớ Mập Mờ

Contents

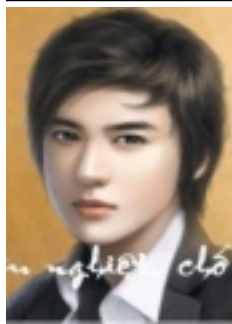
Boss Yêu Nghiệt Chớ Mập Mờ	5
1. Chương 1: Chị Em Bức Bách	5
2. Chương 2: Biến Đổi Huyền Ảo Thành Người Phụ Nữ Yêu Mị	6
3. Chương 3: Biến Đổi Huyền Ảo Thành Phụ Nữ Yêu Mị 2	7
4. Chương 4: Xem Ra, Cô Thật Đói Khát	8
5. Chương 5: Xem Ra, Cô Quá Đói Khát	10
6. Chương 6: Chạy Trối Chết	11
7. Chương 7: Lầm Đối Tượng	12
8. Chương 8: Lầm Đối Tượng	13
9. Chương 9: Không Cúi Đầu Với Cấp Trên	14
10. Chương 10: Không Cúi Đầu Với Cấp Trên 2	15
11. Chương 11: Chờ Xem Kịch Vui	16
12. Chương 12: Tôi Muốn Từ Chức	18
13. Chương 13: Tôi Muốn Từ Chức 2	19
14. Chương 14: Kích Thích	20
15. Chương 15: Kích Thích 2	21
16. Chương 16: Buổi Tối Vui Vẻ	22
17. Chương 17: Buổi Tối Vui Vẻ 2	24
18. Chương 18: Hình Tượng Thay Đổi Lớn	25
19. Chương 19: Làm Sao Phân Biệt Đàn Ông	26
20. Chương 20: Làm Sao Phân Biệt Đàn Ông 2	27
21. Chương 21: Bắt Gặp Người Khác	29
22. Chương 22: Bắt Gặp Người Khác	30
23. Chương 23: Thì Ra Không Phải Chỉ Một Minh Hấn	31
24. Chương 24: Bị Thương	32
25. Chương 25: Tôi Muốn Yêu Đương	33
26. Chương 26: Anh Ta Là Người Hợp Với Mình Nhất	34
27. Chương 27: Hoa Hồng Ngoài Ý Muốn	35
28. Chương 28: Công Vụ Tốt	37
29. Chương 29: Công Vụ Tốt 2	38
30. Chương 30: Không Cần Khẩn Trương Như Vậy	39
31. Chương 31: Giả Tượng	40
32. Chương 32: Giả Tượng 2	41
33. Chương 33: Hỉ Nộ Vô Thường	42
34. Chương 34: Điện Thoại Đáng Chết	43
35. Chương 35: Nói Gót Tới	45
36. Chương 36: Nói Gót Tới 2	46
37. Chương 37: Cách Bọn Họ Xa Một Chút	47
38. Chương 38: Vô Tình Gặp Gỡ	48
39. Chương 39: Vô Tình Gặp Gỡ 2	49
40. Chương 40: Gặp Phải Người Hèn Hạ	50
41. Chương 41: Gặp Phải Người Hèn Hạ 2	51

42. Chương 42: Gặp Phải Người Hèn Hạ 3	53
43. Chương 43: Cảnh Cáo	54
44. Chương 44: Cảnh Cáo 2	55
45. Chương 45: Có Một Chút Cách Ngại	56
46. Chương 46: Có Một Chút Cách Ngại 2	57
47. Chương 47: Có Một Chút Cách Ngại 3	58
48. Chương 48: Theo Tôi	59
49. Chương 49: Trạng Thái Không Tốt	61
50. Chương 50: Đàn Ông Không Chỉ Đề Tiện Một Chút	62
51. Chương 51: Tôi Gây Phiền Toái Cho Anh	63
52. Chương 52: Tôi Gây Phiền Toái Cho Anh 2	64
53. Chương 53: Tôi Gây Phiền Toái Cho Anh 3	65
54. Chương 54: Chẳng Qua Là Trò Chơi Mà Thôi	66
55. Chương 55: Mộng Xuân Không Dấu Vết	67
56. Chương 56: Đến Màn Diễm Ngộ, Cần Hoa Lệ Như Vậy Sao?	68
57. Chương 57: Đến Màn Diễm Ngộ, Cần Hoa Lệ Như Vậy Sao? 2	70
58. Chương 58: Có Thể Như Vậy?	71
59. Chương 59: Có Thể Như Vậy 2	72
60. Chương 60: Có Thể Như Vậy 3	73
61. Chương 61: Không Có Nhận Thức Được Rằng Đã Bị Lạc	74
62. Chương 62: Không Có Nhận Thức Được Rằng Đã Bị Lạc 2	75
63. Chương 63: Không Có Nhận Thức Được Rằng Đã Bị Lạc 3	76
64. Chương 64: Không Có Nhận Thức Được Rằng Đã Bị Lạc 4	77
65. Chương 65: Không Có Nhận Thức Được Rằng Đã Bị Lạc 5	78
66. Chương 66: Không Có Nhận Thức Được Rằng Đã Bị Lạc 6	80
67. Chương 67: Lãng Mạn Ngoài Ý Muốn	81
68. Chương 68: Lãng Mạn Ngoài Ý Muốn 3	84
69. Chương 69: Không Cần Thận Nghe Lén Đến	88
70. Chương 70: Đổ Máu	91
71. Chương 71: Chờ Xem Kịch Vui 1	94
72. Chương 72: Chờ Xem Kịch Vui 2	97
73. Chương 73: Mặt Khác	101
74. Chương 74: Một Thân Phận Khác Của Lâm Khải	103
75. Chương 75: Thủ Đoạn Đùa Bỡn Của Ngải Niệm Như	107
76. Chương 76: Cầm Hận	109
77. Chương 77: Hãm Hại	112
78. Chương 78: Một Đáp Án Không Thể Ngờ	116
79. Chương 79: Báo Chí Đăng Tái	119
80. Chương 80: Chúng Ta Ly Hôn Đi	122
81. Chương 81: Xem Mất	125
82. Chương 82: Người Phụ Nữ Mới Của Lâm Khải	128
83. Chương 83: Hiên Thiếu Gia	131
84. Chương 84: Giống Như Có Chút Ghen	135
85. Chương 85: Tin Dữ	138
86. Chương 86: Tin Dữ 2	141
87. Chương 87: Làm Người Của Hấn Hay Là Làm Người Của Tôi	144
88. Chương 88: Làm Người Của Hấn Hay Là Làm Người Của Tôi 2	147
89. Chương 89: Làm Người Của Hấn Hay Là Làm Người Của Tôi 3	149
90. Chương 90: Hiệp Ước Tình Nhân 36 Điều	152
91. Chương 91: Hiệp Ước Tình Nhân 36 Điều 2	156
92. Chương 92: Tôi Chính Là Thích Như Vậy	158
93. Chương 93: Tức Giận Hậu Quả Rất Nghiêm Trọng	161
94. Chương 94: Đẹp Hơn Cũng Chỉ Là Chim Sẻ	165
95. Chương 95: Đẹp Hơn Cũng Chỉ Là Chim Sẻ 2	168

96. Chương 96: Hành Hạ Cô	171
97. Chương 97: Hành Hạ Cô 2	174
98. Chương 98: Lời Mời Của Lãnh Tinh Thi	177
99. Chương 99: Quà Tặng!	180
100. Chương 100: Nên Tôi Không Có Tôi	183
101. Chương 101: Nên Tôi Không Có Tôi 2	185
102. Chương 102: Nên Tôi Không Có Tôi 3	188
103. Chương 103: Tô Tiểu Mễ, Tôi Sẽ Khiến Cô Hối Hận	191
104. Chương 104: Chúng Ta Đã Không Còn Quan Hệ	194
105. Chương 105: Chúng Ta Đã Không Còn Quan Hệ 2	197
106. Chương 106: Tôi Là Bạch Cốt Tinh	199
107. Chương 107: Sinh Cho Anh Đứa Bé	203
108. Chương 108: Tô Tiểu Mễ, Cô Là Người Đã Có Bạn Trai	206
109. Chương 109: Tô Tiểu Mễ, Cô Là Người Đã Có Bạn Trai 2	209
110. Chương 110: Hạ Tử Vi, Còn Có Thể Cao Trào Sao?	212
111. Chương 111: Hạ Tử Vi, Còn Có Thể Cao Trào Sao? 2	215
112. Chương 112: Tiệc Đính Hôn Của Hần	218
113. Chương 113: Tiệc Đính Hôn Của Hần 2	221
114. Chương 114: Mua Say, Phạm Sai Lầm!	224
115. Chương 115: Mua Say, Phạm Sai Lầm 2	227
116. Chương 116: Vô Tình Gặp Được	229
117. Chương 117: Vô Tình Gặp Được 2	232
118. Chương 118: Em Rốt Cuộc Đang Chơi Trò Gì?	235
119. Chương 119:em Rốt Cuộc Muốn Chơi Trò Gì? 2	238
120. Chương 120: Băng Ghi Âm	241
121. Chương 121: Tôi Muốn Cô Rời Đi	244
122. Chương 122: Ba Người Đàn Ông.	247
123. Chương 123: Đêm Khuya Xông Vào	250
124. Chương 124: Sợ Nhất Đột Nhiên Trở Nên Ôn Nhu	252
125. Chương 125: Sợ Nhất Đột Nhiên Trở Nên Ôn Nhu. 2	255
126. Chương 126: Cô Muốn Giá Bao Nhiêu?	258
127. Chương 127: Cô Muốn Giá Bao Nhiêu? 2	261
128. Chương 128: Tô Tiểu Mễ, Em Vào Đây Cho Tôi	264
129. Chương 129: Thật Lâu Cũng Không Có	266
130. Chương 130: Chúng Ta Cùng Nhau Giúp Dung Khoa.	269
131. Chương 131: Một Màn Trong Mưa	272
132. Chương 132: Hai Người Đàn Ông Đối Đầu	275
133. Chương 133: Hai Người Đàn Ông Đối Đầu 2	278
134. Chương 134: Chúng Ta Thay Đổi Phương Thức, Như Thế Nào?	281
135. Chương 135: Cố Ý Gây Khó Khăn	284
136. Chương 136: Cố Ý Gây Khó Khăn 2	287
137. Chương 137: Thân Bại Danh Liệt	290
138. Chương 138: Thân Bại Danh Liệt 2	293
139. Chương 139: Nên Có Một Đứa Bé	296
140. Chương 140: Nên Có Một Đứa Con 2	299
141. Chương 141: Không Duyên Bất Tương Phùng	302
142. Chương 142: Một Bộ Mặt Khác	305
143. Chương 143: Trong Phòng Làm Việc, Một Loại Tôn Nghiêm Khác	308
144. Chương 144: Ngã Bài	311
145. Chương 145: Ngã Bài 2	315
146. Chương 146: Anh Nhớ Em Lắm, Cho Nên Mới Tôi	317
147. Chương 147: Em Lại Dám Uống Cái Này?	319
148. Chương 148: Mùa Xuân Của Lãnh Tinh Thi	321
149. Chương 149: Hôn Lễ	323

150. Chương 150:	Hôn Lễ 2	325
151. Chương 151:	Con Cửa Cô Là....!!!!	327
152. Chương 152:	Giả Họa	330
153. Chương 153:	Giả Họa 2	332
154. Chương 154:	Giả Họa 3	333
155. Chương 155:	Giả Họa 4	335
156. Chương 156:	Tín Nhiệm	338
157. Chương 157:	Tuyên Chiến Bắt Đầu	340
158. Chương 158:	Tuyên Chiến Bắt Đầu 2	342
159. Chương 159:	Muốn Chính Là Hiệu Quả Đây	344
160. Chương 160:	Muốn Chính Là Hiệu Quả Đây 2	346
161. Chương 161:	Hắn Nghĩ Tới Cô	348
162. Chương 162:	Vô Tình Nghe Được	351
163. Chương 163:	vô Tình Nghe Được 2	353
164. Chương 164:	có Cần Thiết Kiên Trì Sao?	355
165. Chương 165:	Con Quyết Định Ở Chung Với Cô Ấy	357
166. Chương 166:	Lần Đây, Anh Nghiêm Túc	359
167. Chương 167:	Lần Đây, Anh Nghiêm Túc 2	361
168. Chương 168:	Đột Nhiên Đến	363
169. Chương 169:	Đột Nhiên Đến 2	365
170. Chương 170:	Đột Nhiên Đến 3	367
171. Chương 171:	Đến Gần Chân Tướng	369
172. Chương 172:	Đến Gần Chân Tướng 2	372
173. Chương 173:	Đến Gần Chân Tướng 3	374
174. Chương 174:	An Ôn Ra Tay	376
175. Chương 175:	An Ôn Ra Tay 2	378
176. Chương 176:	An Ôn Xuất Thủ 3	380
177. Chương 177:	An Ôn Ra Tay 4	382
178. Chương 178:	Đó Là Con Gái Hắn Sao?	384
179. Chương 179:	Đó Là Con Gái Bọn Họ Sao? (2)	387
180. Chương 180:	Đó Là Con Gái Bọn Họ Sao? (3)	389
181. Chương 181:	Cố Gắng Chia Tay	391
182. Chương 182:	Dùng Tâm Đối Đãi	393
183. Chương 183:	Dùng Tâm Đối Đãi 2	395
184. Chương 184:	Không Có Anh Ấy Em Sẽ Chết	397
185. Chương 185:	Không Có Anh Ấy Em Sẽ Chết 2	399
186. Chương 186:	Không Có Anh Ấy Em Sẽ Chết 3	401
187. Chương 187:	Chính Là Chờ Cô Ra Tay	403
188. Chương 188:	Phản Bội	406
189. Chương 189:	Phản Bội 2	408
190. Chương 190:	Nguy Cơ Của Tô Tiểu Mễ	409
191. Chương 191:	Nguy Cơ Của Tô Tiểu Mễ 2	412
192. Chương 192:	Nguy Cơ Của Tô Tiểu Mễ 3	414
193. Chương 193:	Nguy Cơ Của Tô Tiểu Mễ 4	416
194. Chương 194:	Lãnh Tinh Thi Không Muốn Người Khác Biết Quá Khứ Đã Qua	418
195. Chương 195:	Lãnh Tinh Thi Không Muốn Người Biết Quá Khứ 2	420
196. Chương 196:	Trùng Hợp Trong Trùng Hợp	422
197. Chương 197:	Trùng Hợp Trong Trùng Hợp 2	424
198. Chương 198:	Bọn Họ	425
199. Chương 199:	Mở Đầu Của Kết Cục	428
200. Chương 200:	Đại Kết Cục	430

Boss Yêu Nghiệt Chớ Mập Mờ

Giới thiệu

- Một đêm kia, bị chị em bức bách, cô hào hùng vạn tượng tuyên thệ, bản lãnh tìm 1 người đàn ông

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/boss-yeu-nghiyet-cho-map-mo>

1. Chương 1: Chị Em Bức Bách

Bắc Kinh, trong một toà cao ốc nhỏ bên cạnh tứ hoàn.

Trong căn hộ độc thân, một người phụ nữ mặc áo hai dây đến eo, tất chân đen để lộ bắp chân thon dài tràn đầy sự dụ hoặc, cảnh tượng mê người bên trong áo theo từng cử động của cô, nháy mắt lộ ra không sót một chi tiết nào.

Tay cô nhẹ nhàng kéo, toàn bộ y phục trong tủ quần áo xuất hiện đầy đủ ở trước mắt.

Ngón tay của cô nhẹ nhàng xẹt qua, trong miệng nhẹ giọng lầm bầm: “Màu đen, màu xám tro, màu đen, màu cà ri, màu xám tro...” Cho đến khi ngón tay xẹt qua bộ y phục cuối cùng, cô cũng không tìm được màu sắc nào khác ngoại trừ màu đen, màu xám tro và màu cà ri.

“Ô Tô Tiểu Mễ, đứng ngay ngắn!” Cô gái nọ nắm thật chặt Ô Tô Tiểu Mễ kéo cô từ tủ quần áo đến phía trước gương, không thể hiểu được cả kính nói: “Em năm nay 27 tuổi, nhưng tủ quần áo chính là của phụ nữ 37 tuổi, còn có, em soi gương một chút, ngay cả áo ngủ của em đều là bảo thủ, còn tóc em nữa, vĩnh viễn đều là kiểu tóc này, còn có, chị cầu xin em, lấy cái mắt kính gọng đen này xuống, đừng làm như những phụ nữ 37 tuổi không ai thèm lấy!”

“Chị Nam Nam...” Ô Tô Tiểu Mễ hơi chu miệng, từ sau khi cô và Hạ Tử Vi nhận được tin chị Nam Nam muốn về nước, cô cũng biết không tránh được bị “Châm chọc” một hồi.

“Em đã gọi chị một tiếng chị Nam Nam, vậy chị cầu xin em đừng làm người già nữa, còn có, mẹ em nghiêm khắc nhờ chị giúp em tìm 1 tấm chồng xứng đáng để gả, bà nói hiện tại chỗ ở của em khiến bà hoang mang lo sợ, nếu em không tìm người nào tốt để cho mẹ em nhìn một chút, chị dám cam đoan mẹ em sẽ cầm hình của em đi Cố Cung hẹn xem mắt cho xem!”

Ô Tô Tiểu Mễ nhìn người phụ nữ không ngừng nói chuyện ở trước mặt cô, cô chính là Tần Nam, từ nhỏ cô và Hạ Tử Vi đã gọi cô là chị Nam Nam, cô hơn hai người bạn họ ba tuổi, kết hôn vừa đúng ba năm, ông xã là người Anh, cho tới bây giờ đều là một kiểu cách chị hai, từ nhỏ cô và Hạ Tử Vi đã nghe cô.

“Tiểu Mễ, mình về phe chị Nam Nam, cậu không được tiếp tục làm xử nữ già!” Mặc áo màu xanh nhạt, tóc dài cuộn sóng tùy ý tản ở trước ngực, môi đỏ mọng cười nói, ưu nhã không mất, người con gái xinh đẹp này chính là Hạ Tử Vi, hai người cùng nhau lớn lên, cùng đi học, cuối cùng ngay cả công ty cũng vào cùng một chỗ, nhưng lại là hai loại người hoàn toàn khác nhau.

Hạ Tử Vi là mỹ nữ được ưu ái nhất trong công ty, nam đồng nghiệp luôn vây quanh cô, tốc độ cô đổi bạn trai còn nhanh hơn Ô Tô Tiểu Mễ thay quần áo.

Chị Nam Nam và Hạ Tử Vi nhìn cô, thật giống như muốn xé y phục của cô ra, tìm tòi trên người cô xem có được một chút xúu thứ gì hấp dẫn đàn ông hay không.

“Tiểu Mễ, tối hôm nay, ở khách sạn cao cấp nhất Bắc Kinh, chị an bài cho em hẹn gặp đàn ông.” Chị Nam Nam nói.

“Thay vì nói là hẹn đàn ông, không bằng nói là để cho cậu mở ra thân thể trước đàn ông!” Hạ Tử Vi hơi chớp mắt nhìn cô.

“Nếu như theo lời em nói, không phải là em không có mị lực, mà là em chẳng muốn đi hấp dẫn những tên đàn ông kia, vậy tối hôm nay em liền chứng minh cho chúng ta xem một chút, thành công dụ dỗ người kia tới tay.” Chị Nam Nam nói.

“Người này cao 1 thước 78, mặc tây trang màu đen, dùng nước hoa Tiffany, lỗ mũi cao, độ dày đôi môi vừa phải, ngồi ở vị trí đầu tiên, gần cửa sổ tận cùng bên trong khách sạn, còn có, mấu chốt nhất chính là hắn có cơ ngực nha!” Hạ Tử Vi bộ dạng háo sắc nhìn cô.

“Tên đó là chị gặp phải trên phi cơ từ Anh quốc bay về Bắc Kinh, từ đó về sau, chị và hắn trở thành bạn tốt, nhưng hắn là Hoa kiều, thương vụ tình anh, tinh thông Anh ngữ, tiếng Pháp, tiếng Đức và tiếng Trung, trước mắt độc thân, giải quyết vấn đề độc thân của hai người đều ở mười giờ tối nay, nhớ phòng 67 tầng thứ nhất là chuẩn bị cho hai người đó nha.” Sau khi nói xong, cô cùng Hạ Tử Vi cười xấu xa nhìn Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ ngã ngồi ở trên ghế sa lon, cô ghét hẹn hò, nhưng cô đã cự tuyệt qua không dưới trăm lần, mà giờ khắc này, cười xấu xa và sát khí trong mắt chị Nam Nam và Hạ Tử Vi, không để cho cô trở mặt.

2. Chương 2: Biến Đổi Huyền Ảo Thành Người Phụ Nữ Yêu Mị

Khách sạn Vân Trung.

Mang giày cao gót, chân dài trắng nõn như ẩn như hiện trong váy dài xẻ tà màu đỏ chót, áo là loại thiết kế cổ chữ V, để cho da thịt phụ nữ thấy được thuyết minh tốt hơn.

Người này chính là Tô Tiểu Mễ, cô hít vào thật sâu, tay nhỏ bé nắm thật chắc.

“Không phải chỉ là dụ dỗ một người đàn ông thôi sao, không phải là hư thân nha, không có gì ghê gớm.” Tô Tiểu Mễ động viên mình trong nội tâm, lần này, cô liều mạng.

“Tô Tiểu Mễ, cố gắng lên! Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ lần này, về sau chị Nam Nam và Hạ Tử Vi liền sẽ không khó khăn mình nữa, càng sẽ không buộc mình gặp đủ loại đàn ông, còn có, bên ba mẹ cũng sẽ có hai cô che chở rồi, hy sinh một đêm, đổi lấy thanh tĩnh, có sao không thể!” Nghĩ tới những điều này, tâm tình Tô Tiểu Mễ liền tiêu tan một chút, học những người con gái ưu nhã như trong phim ảnh, từng bước từng bước hướng về mục tiêu.

Tây trang màu đen, vị trí đầu tiên gần cửa sổ tận cùng bên trong khách sạn, thân cao 1 thước 78... Nhưng hắn ngồi, liếc mắt không tới thân cao, Tô Tiểu Mễ nhìn người đàn ông đang nhìn ra bên ngoài cửa sổ, vị trí đúng, vậy hắn chính là hắn.

Cô nhẹ nhàng đi lên phía trước, người này vẫn như cũ nhìn về ngoài cửa sổ, giống như là suy tư điều gì, cũng không có hướng cô nhìn lại.

“Bóng đêm Bắc Kinh rất tịch mịch!” Thời điểm Tô Tiểu Mễ khạc ra những lời này, chính cô cũng không dám tin tưởng, lời hấp dẫn và trên đùa lớn mật như vậy từ trong miệng cô nhỏ ra.

Cô hơi khom người, cảnh tượng bên trong như ẩn như hiện, hơi híp mắt lại, cô cười nhạt.

Trong nháy mắt cô nhìn thấy hắn quay đầu nhìn về phía cô, không nhận được kinh ngạc nói ở trong lòng: “Dáng dấp không tệ, thất thân cho người như vậy, hắn là không thua thiệt nhiều!”

Trong ánh mắt người đàn ông lộ ra rét lạnh, đối với sự can đảm của cô tựa hồ không chút nào cảm động.

Tô Tiểu Mễ cố gắng chống đỡ nội tâm tự nói với mình: “uống chút rượu sẽ không vấn đề”.

Cô không rời ly rượu, cầm lên ly rượu nhẹ nhàng lắc, cười híp mắt: “Vì bóng đêm xinh đẹp này, cạn một chén!” Vừa nói, cô uống một hơi cạn sạch, thay vì nói cạn ly với hắn, Tô Tiểu Mễ hơn nữa là muốn mượn rượu tạo thêm can đảm, bằng không kể tiếp cô cũng không biết phải diễn thế nào.

Hắn ngồi yên nhìn bộ dạng cô uống rượu, lập tức liền kết luận cô gái này rất non, vẫn còn muốn giả bộ thành thực ở trước mặt hắn, không nhận được có chút hiểu kỳ, muốn nhìn một chút kể tiếp cô sẽ làm ra chuyện gì.

Hắn trấn định và mang theo nghiền ngẫm, khiến cho đáy lòng cô có ý khiêu chiến đến cùng.

Cô mỉm cười nghiêng người, một chân nhẹ nhàng khoác lên một cái chân khác, tà váy xẻ cao triển lộ da thịt trắng nõn của cô ra không chút bỏ sót, độ cong thon dài làm cho người khác khó dời mắt.

Cô cười híp mắt, ánh mắt như có như không híp lại, thân thể khẽ nghiêng, hai ngón tay cầm ly rượu lên, nhẹ nhàng đưa tới trước mặt hắn, mang một chút xiu ngượng ngùng trí mạng, “Tôi muốn anh... Giúp tôi... Cùng uống một ly rượu?”

Thanh âm của cô nhu nhược vô lực, rồi lại thấm vào tim gan.

Giờ phút này cả người cô tản ra mị lực thực nữ, một sự dụ hoặc thuộc về người phụ nữ 27 tuổi.

Hắn hơi cong đôi môi, cười nhưng không cười, gương mặt vẫn như cũ duy trì lạnh lùng, ánh mắt của hắn thật thâm thúy và sắc bén, rồi lại mang theo một chút trêu đùa, giống như đang phụng bồi cô chu toàn, hắn không nói chuyện, cũng không vạch trần cô.

Ánh mắt của hắn như có như không quét qua hai đùi trắng nõn thon dài của cô, sau đó giương tay ôm vòng eo, quét qua bộ ngực có chút hơi nhỏ của cô, trong mắt hắn, phụ nữ cup 34B bình thường không đủ để xem là phụ nữ tới chơi, nhưng da thịt trắng nõn trong suốt lại làm cho hắn cho người con gái trước mắt thêm không ít điểm.

Cầm chai rượu lên, rượu đỏ từ từ chảy vào trong ly, hương tinh khiết bốn phía.

3. Chương 3: Biến Đổi Huyền Ảo Thành Phụ Nữ Yêu Mị 2

Tô Tiểu Mễ thật tao nhã, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, vươn đầu lưỡi hơi liếm môi một chút, ở trong lòng âm thầm tự nhủ với mình: “Khi phụ nữ khiêu khích, đều bắt đầu như vậy!”

Người kia nhìn cô, cười lạnh một trận trong lòng nhưng lại luyến tiếc đuổi cô đi, một người tự cho là phụ nữ thành thực đang ở trước mặt dùng bản lĩnh đùa giỡn hắn, không thể nghi ngờ chính là tự lấy đá đập vào chân mình.

“Cheers!” Tô Tiểu Mễ nâng chén rượu lên hướng về phía hắn, vẫn như cũ cười híp mắt, đôi chân bên dưới đổi cách bắt chéo.

Hắn cùng cô uống một ngụm rượu, ánh mắt nhìn thẳng như muốn xuyên thấu y phục của cô, dứt khoát tấn công không cho cô che giấu thân thể.

Ánh mắt như vậy khiến Tô Tiểu Mễ cảm thấy cực kỳ khó chịu, đối với người đàn ông diện mạo đẹp trai, lạnh lùng lại có chút không lễ phép này làm cho tính công kích của cô liền bị giảm một phần. Truyện Tiên Hiệp - -Y

Vì không để cho mình thất bại mà về, Tô Tiểu Mễ lựa chọn nhận, lựa chọn tiếp tục giả vờ, lựa chọn câu dẫn đàn ông thành công, đạt được mục đích của mình mới thôi.

“Chúng ta chơi một trò chơi đi, thế nào?” Tô Tiểu Mễ nhìn hắn, giọng điệu có chút khiêu khích.

“Tôi sợ cô không chơi nổi?” Thanh âm của hắn mang theo một chút lạnh lùng.

Nói như vậy làm cho Tô Tiểu Mễ nghe thực không thoải mái, hôm nay cô tới đây, chính là để đùa giỡn, mà giờ khắc này, tên đàn ông đáng chết lại còn nói cô không chơi nổi.

Cô vẫn nhấn nại: “Không thử, làm sao biết không chơi nổi đây?”

Vừa nói xong, cô nâng ly rượu lại một ngụm uống cạn, chạm tới đáy ly, ý muốn hắn bày tỏ thái độ. Trong lòng có chút đắc ý, tửu lượng Tô Tiểu Mễ cô mặc dù không bằng Hạ Tử Vi cùng chị Nam Nam, nhưng uống một, hai chai rượu đỏ vẫn chịu đựng được, cô quyết định trước chuốc say người đàn ông trước mắt này, sau đó hắn say rượu loạn tính, như vậy chuyện gì đến sẽ đến, nghĩ tới đây, cô lại đắc ý nở nụ cười.

Người kia nhìn cô một cái, im lặng không lên tiếng đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch, rồi rót thêm một ly nữa.

Động tác rất nhỏ này, làm Tô Tiểu Mễ có chút cảm giác thất bại, cô nghiêm túc nhìn thoáng qua hắn một lần nữa, bộ dạng đủ suýt, đáng người đủ đẹp, nhưng cô cũng dám xác định, tửu lượng người đàn ông này không thể kém hơn cô, có thể còn tốt hơn.

Rượu càng uống càng nhiều, mượn rượu mồi, thân thể của cô cũng càng uống càng say.

Mặt cô từ ửng đỏ trở nên đỏ bừng, đầu cũng bắt đầu đau choáng váng, tinh thần hưng phấn, đầu óc lại thanh tỉnh dị thường, lá gan cũng lớn hơn.

Tay cô lớn mặt trêu đùa cà vạt của hắn, chu môi đỏ mọng, khẽ nói: “Bộ dạng thật không tệ.”

Người kia hơi híp mắt, dung nhan cô xinh đẹp, trang điểm thanh nhã, con ngươi trong suốt linh hoạt, mặc dù lúc nào cũng thể hiện vẻ mỉa mai của mình, nhưng vẫn không che dấu được ánh mắt đơn thuần, còn có nội tâm hàm chứa nét ngưng ngù.

“Tay của cô bắt đầu không an phận rồi?” Hắn hơi cảnh cáo cô, kế tiếp không nên chọc hắn, trêu chọc dục hỏa của đàn ông? Đó là một chuyện thực đáng sợ!

Rượu khiến cô càng thêm hăng hái không chút kiêng nể gì đứng lên: “Đúng, là tôi không an phận... Tôi sẽ không an phận...” Miệng của cô khẽ mở ra, mạnh mẽ lôi kéo cà vạt của hắn, thân thể chậm rãi nghiêng về phía hắn.

“Cô có biết... cô cứ như vậy sẽ phát sinh chuyện gì tiếp theo không?” Hắn nhìn da thịt sáng bóng thuần khiết đang dụ dỗ hắn, còn có cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở, hận không thể lập tức đè cô xuống, nhìn xem rốt cuộc cô có bao nhiêu “trưởng thành”?

“Kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì sao?” Cô mở đôi mắt, con ngươi đen bóng càng thêm sáng tỏ, thanh âm tình tứ thâm trầm, giống như một loại độc thoáng cái đã hòa vào lòng của hắn.

Hắn cố gắng đè nén, đối với sự chủ động của cô lại càng bất lực.

Cả người cô thoải mái tiến tới, thân thể liền rơi vào trong ngực của hắn, cô lôi kéo cà vạt của hắn cười đến càng ngây thơ: “Chúng ta chơi đùa chuyện sẽ phát sinh kế tiếp đi, có được hay không?”

Tay nhỏ bé của cô nhẹ nhàng lướt qua bờ môi của hắn, cánh tay đàn ông mạnh mẽ dùng sức, giữ cô thật chặt trên tay của mình.

4. Chương 4: Xem Ra, Cô Thật Đói Khát

Người kia nâng cằm cô lên, ngón tay thon dài rắn chắc đè lại, thanh âm khàn khàn từ tính có một tia kiềm nén: “Cô xác định cô muốn đùa với lửa tiếp sao? Cô gái?”

Cảm xúc của Tô Tiểu Mễ đối với hai chữ “cô gái” kia chính là một loại thả lỏng, đồng thời cũng là một loại tình cảnh không biết có bao nhiêu nguy hiểm.

“Hắc hắc... Anh sợ sao? Tôi chính là tới đùa với lửa...” Cô có chút lạc giọng, thành thực chưa đủ ngưỡng ngưỡng có thừa, giờ khắc này ở trong mắt của người kia, lại tràn đầy mê hoặc mới mẻ.

Lời của cô vừa nói xong, cánh tay của hắn lập tức cương cứng, đem cô dán thật chặt vào thân thể của mình, thanh âm trầm thấp lộ ra tà ác: “Cô gái, đây là bản thân mình tự tìm!”

Tô Tiểu Mễ khép mắt suy nghĩ, đầu lại liên tục đau choáng váng, trong lúc mơ mơ màng màng, cô giống như mất đi kiểm chế, cùng người đàn ông kia rời khỏi khách sạn Vân Trung.

Về phần khách sạn nào, gian phòng nào, giờ phút này, cô hoàn toàn không nhớ rõ.

Đóng cửa phòng, tất cả mở ra một màn tiếp theo khác. Theo ánh đèn gian phòng mờ mờ hiện lên, vẻ mặt Tô Tiểu Mễ tựa hồ có một tia co rút. “Nếu cô thấy hối hận, bây giờ vẫn còn ngừng kịp.” Người kia dán chặt thân thể vào cô, cũng không quên hạ tối hậu thư cho cô một cơ hội “chạy trốn”.

“Hừ, lằng nhằng như vậy! Có phải phương diện kia không được hay không?” Tô Tiểu Mễ nói thầm trong lòng, tay đã nắm cà vạt của hắn, dẫn dắt hắn, nói cho hắn biết, cô tới nơi này rồi lo ngại gì cũng đều mặc kệ.

Từ trước tới nay Tô Tiểu Mễ là lần đầu tiên chủ động lôi kéo một người đàn ông như vậy, hơn nữa là lần đầu tiên dâng hiến bản thân, mặc dù khấn trương, nhưng có tò mò, không hề chịu thua, lời nói đã nói ra nhất định phải nói được là làm được.

Ánh mắt hắn gợn lên chút hài hước.

Cô lôi kéo cà vạt của hắn, một đường đi tới phòng ngủ, nhờ men rượu, hưng hăng đầy, thân thể của hắn vắng tới trên giường, có chút dao động.

Ánh mắt của cô lóe sáng, cơ thể thả lỏng rơi xuống, sau đó đầu óc trống rỗng. Nguồn:

Người kia nằm dưới người cô, giờ phút này lại nóng không thôi, thân thể cô mềm mại đè ép hắn, hương thơm đặc trưng của phái nữ thấm vào mũi của hắn, môi cô ứng đỏ làm tôn lên da thịt trắng nõn, thoang thoảng hương thơm mê người.

Hô hấp trở nên rối loạn khiến cơ thể cô phập phồng không ngừng, hắn có thể cảm giác được thân thể mềm mại đầy đặn của cô đang co giãn, trong nháy mắt hạ thân đã căng đau.

Đột nhiên, mặt Tô Tiểu Mễ đỏ bừng một trận, dù chưa từng cùng đàn ông, nhưng phản ứng này của đàn ông cô cũng biết, vật to lớn cứng rắn của hắn dùng sức dán vào thân thể của cô, tay ôm hông cô thật chặt, giờ phút này không cách nào nhúc nhích.

Dùng sức một chút, người kia đảo ngược lại, đem cô đặt dưới thân mình, thanh âm khàn khàn êm tai truyền tới: “Có một số việc, nên để đàn ông làm!”

Dứt lời, tay của hắn dùng sức xé ra, nháy mắt da thịt trong suốt trắng nõn của Tô Tiểu Mễ đã phơi bày trước mắt, hắn tựa hồ có chút bối rối, cánh tay khẽ rút lại.

Tô Tiểu Mễ nghe hắn nói, trong lòng rất không hứng thú, rõ ràng là cô chủ động muốn thất thân, làm sao đến phiên hắn chủ động rồi?

Thừa dịp hắn hơi lùi bước, cô lại tới đè trên người của hắn một lần nữa, rất vô sỉ nói: “Ai nói phụ nữ không thể chủ động?”

Ánh mắt tà mị của người kia thoáng qua một tia kinh ngạc.

Rất nhanh, nụ hôn của cô liền dừng ở trên mặt của hắn, tới cảm... lại tránh đi bờ môi, một đường trượt tới cổ... cô cố ý tránh khỏi môi của hắn lại làm cho trong lòng ai kia có chút hờn giận.

Tay của cô sờ loạn lung tung không có quy luật, không nghi ngờ lộ rõ cô là một “tuyển thủ tay mơ”.

Hắn nhìn ra cô đang ngưỡng ngưỡng, mang theo nụ cười xấu xa, trong lòng nổi lên một trận tà ác.

5. Chương 5: Xem Ra, Cô Quá Đói Khát

Một lần nữa đặt cô ở dưới thân, hai tay dùng sức nắm chặt khiến cô không thể giãy giụa, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm ở dưới thân thể của hắn. Đối với chuyện thể này, đối với phụ nữ kiểu này, hắn rất thích dạy dỗ một phen. Tuy nhiên đây lại là lần đầu tiên hắn bỏ sức ra để dạy dỗ một người phụ nữ.

“Xem ra, cô rất đói khát!” Cô không lưu loát và khấn cấp cũng làm cho hắn cảm thấy cô là một phụ nữ không dễ chịu.

“Anh...” Tô Tiểu Mễ mặc dù say đến ngất đi tỉnh lại, nhưng đối với nụ cười không có ý tốt của hắn, vẫn nghe được.

Còn chưa chờ cô có phản ứng, tay của ai kia đã kéo quần của cô xuống, thân thể nhu mì xinh đẹp, tỷ lệ hoàn hảo hiện ra trước mắt hắn.

Trừ đi bộ ngực không có đạt tới yêu cầu hoàn mỹ của hắn ra, những thứ khác vừa đủ để khiến hắn hài lòng không thể dời mắt.

Đột nhiên bị người khác lột xiêm y, thân thể hiện ra ở trước mặt người đàn ông xa lạ như vậy, Tô Tiểu Mễ cảm thấy xấu hổ rồi lại có một tia khủng hoảng, tấm thân xử nữ giữ bao nhiêu năm giờ đây sẽ phải kết thúc?

Tay của hắn rất nhuần nhuyễn lục lọi ở trên người của cô, khơi mào dục vọng nguyên thủy nhất của phụ nữ. Truyện Sắc Hiệp -

Trong lòng Tô Tiểu Mễ một hồi sợ một hồi loạn, rượu còn trong cơ thể lại giống như một loại độc, ăn mòn thân thể của cô, theo ngón tay của đối phương mà trở nên nóng dần lên, một hồi, một hồi khoái cảm giống như điện va vào da thịt cô.

“Ừ...” Từ ngữ không mục đích từ khóe miệng của cô tràn ra, một loại nhu cầu nguyên thủy thúc đẩy cô tham lam muốn nhiều hơn, thất thần trong suy nghĩ lại thoáng qua những hình ảnh ngắt quãng đẹp đẽ, vui vẻ trong tiểu thuyết miêu tả, chẳng lẽ đây chính là cao... triều?

Ngoài cửa sổ đột nhiên sấm sét một hồi, phá vỡ say mê của cô, tia chớp nhanh chóng chiếu sáng người đàn ông trước mặt, ngũ quan như điêu khắc thoáng qua mắt của cô, mà trong nháy mắt hắn lại lấy tốc độ mãnh liệt nhanh chóng tiến vào trong thân thể cô, khiến cô có cảm giác đau đến mức như bị xé nát toàn thân, xỏ xuyên qua cả người, cả thần kinh!!!

“A...” Cô thống khổ sợ hãi kêu, vẻ mặt hận không thể tát người đàn ông trước mắt một cái cho rớt giường.

Khóe miệng hắn lộ ra cười tà ác, “Giả bộ thực nữ giống như vậy, thì ra cô đúng là xử nữ.”

“Khốn kiếp, tôi không chơi nữa, đi xuống!” Lòng mảy Tô Tiểu Mễ cau thành một đoàn, mới vừa có một chút vui vẻ bị đau bất thành linh hoàn toàn đánh tan.

Người kia dán vào cô thật chặt, ngón tay quét nhẹ lông mày cô, cười lạnh nói: “Lúc này cũng không phải do cô quyết định.”

Lời nói vừa rơi xuống, hắn hoàn toàn không có bận tâm cảm thụ của cô, hung hăng làm cô đau nhói, tựa hồ lấy phương thức như thế nói cho cô biết, cô gái tốt không được ra ngoài tùy tiện tìm đàn ông phá hư thân.

“Tôi muốn cô nhớ, dùng phương thức đau nhất, tàn nhẫn nhất cho cô một đêm đầu khắc cốt ghi tâm.” Trong suy nghĩ của người kia thoáng qua một cái ý niệm như vậy, tiếng sấm ngoài cửa sổ vang lớn hơn, trời mưa lớn hơn, bên trong phòng ai kia càng thêm không sợ hãi một lần lại một lần muốn cô, tựa hồ không biết mệt mỏi, cô không lưu loát khiến cho hắn hơi bị phát điên, muốn đem cô nhét vào trong thân thể của mình hoàn toàn, vì vậy, càng hung mãnh đòi lấy giống như bão táp ngoài cửa sổ, không có mạnh nhất, chỉ có mạnh hơn.

Tô Tiểu Mễ ở dưới thân hắn, xương cốt như tan rã, cái loại đau nhói toàn thân này khiến cho cô sẽ không bao giờ một lần nữa tin tưởng cái gì mà tuyệt vời hương vị, hỗn phách bay bổng như trong tiểu thuyết viết, nói gì mà đau một cái sẽ khoái cảm toàn thân, ngay sau đó là #%%&...TMD! Tất cả đều là gạt người, ở trên thực tế của cô, trừ đau chính là chua, trừ chua vẫn lại là đau...

Loại cảm giác đau này, Tô Tiểu Mễ sẽ nhớ cả đời!!!

6. Chương 6: Chạy Trôi Chết

Sáng sớm hôm sau mưa to, không khí cực kỳ sáng ngời, bên trong phòng của khách sạn Đông Tam Hoàn sang trọng nhất Bắc Kinh, Tô Tiểu Mễ chậm rãi tỉnh lại trong một nhọc và đau đớn cả đêm.

“Hừ...” Cô hơi kêu nhỏ ở trong lòng, thân thể của cô giống như bị đánh, bắp thịt đau đớn, động một cái liền truyền đến đau nhói.

“Tên đàn ông đáng chết này!” Cô thật thấp nguyên rửa hân ở trong lòng, ánh mắt quét qua người còn say ngủ ở bên cạnh, ngũ quan cường tráng ở sáng sớm có vẻ cực kỳ đẹp mắt, Tô Tiểu Mễ đột nhiên lại hưng phấn nho nhỏ một hồi trong lòng: “đáng đắp dễ nhìn như vậy, lần đầu tiên trao cho người đàn ông này cũng không thua thiệt gì nhiều.”

Trông mắt cô nhanh chóng chuyển động, đột nhiên tỉnh ngộ lại, loại tỉnh ngộ này khiến cho cô lập tức tỉnh lại tinh thần, nhậy y phục trên đất lên, khoác lên người, cẩn thận không bận tâm sửa sang lại, tóc rối bù tán loạn ở trên mặt, trên tay xách theo giày cao gót bấy tác tối hôm qua thiếu chút nữa muốn mạng già của cô, trốn chạy ra khỏi phòng, rời xa khỏi người đàn ông có hình dáng lại nguy hiểm kia.

Cửa bị phịch một tiếng đóng lại, người trên giường liền ngồi dậy, khóe miệng lại lộ ra nụ cười tà mị, hân tỉnh còn sớm hơn cô, vốn là muốn ném xuống một bó tiền rồi rời đi, nhưng khi nhìn thấy gương mặt cô chợt dừng mấy giây, người phụ nữ đang ngủ này da mặc dù còn sót lại chút trang điểm trang nhã hôm qua, nhưng hân nhìn một cái là có thể nhìn ra da của cô đẹp giống như dung dịch silicat natri trong suốt, lông mi thật dài hơi cuộn cuộn lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay cùng thật hài hoà với ngũ quan nhỏ của cô.

Nhìn kỹ cô, mới phát hiện món ăn này khiến cho hân vui mừng ngoài ý muốn.

Cảm giác cô muốn tỉnh lại, hân giả bộ đang ngủ mê man, khóe mắt lại hơi trợn, nhìn cô hoảng loạn mà vội vàng né ra, tóc dài tán lác tại sau lưng, để lại cho hân một cái bóng lưng tưởng nhớ...cô của tối hôm qua... thật là “Tốt đẹp”, “Tốt đẹp” đến khiến hân mất đi không chế, một lần lại một lần muốn khiến hân như vật kiệt sức lực. Đây là lần đầu tiên hân không tiết chế mà muốn một người phụ nữ.

Khu thương mại CBD Đông Tam Hoàn Bắc Kinh, nơi này bao gồm truyền thông, tài chính, thương mại nước ngoài cỡ lớn và các công ty nhỏ vừa trong nước, công ty Dung Khoa quốc tế của Tô Tiểu Mễ tọa lạc bên trong trung tâm CBD, công ty lấy đất đai, khách sạn và du lịch làm chủ, đứng nhất, nhì ở tất cả mọi mặt. Cô và Hạ Tử Vi đã làm ba năm ở công ty này, cô chủ yếu làm quản lý kế hoạch tiếp thị, Hạ Tử Vi thì lấy tiếp thị và thị trường làm chủ.

Khi Tô Tiểu Mễ vội vã chạy tới công ty thì đồng hồ vừa lúc chỉ đúng 9 giờ, cô thở ra một hơi thật dài, tháng này nếu như cô lại trễ, cô dám khẳng định cấp trên của cô sẽ cho cô vô số xem thường cùng vô số “Vụ án” trừng phạt cô.

Cô sửa sang lại quần áo một chút, nâng mắt kiếng viền đen trên mắt, cô không cạnh thị, nhưng cô thích mang mắt kiếng vì nó có thể cho cô cảm giác an toàn.

“Hi, Tiểu Mễ, sáng tốt lành!”

“Hi, Tiểu Mễ, ăn điểm tâm chưa? Cần mình mua giúp người không?”

Trong ba năm này, mặc dù duyên với đàn ông xa vời vợ, không thể so cùng Hạ Tử Vi, ngay cả đàn ông trong cùng công ty nhìn thấy cô cũng có chút chùn bước, sau lưng gọi cô là xử nữ già, loại phụ nữ tuyệt đối không thể trêu chọc, cũng là nguyên nhân hàng đầu trong vòng ba năm không người nào hỏi han cô, nhưng duyên của cô với phụ nữ trong công ty lại tốt vô cùng, có thể chính là do cô không quá nổi bật khiến phụ nữ cảm thấy cô tương đối có thể “Khi dễ”.

“Tiểu Mễ, hôm nay nhìn qua dáng vẻ cậu hình như rất tốt!”

“Tiểu Mễ, khăn lụa trên cổ cậu choàng rất tốt!”

Chỉ có Tô Tiểu Mễ biết, cô choàng khăn lụa này là bởi vì cổ của cô có một ít vết bầm, trong lòng cô ít nhiều có chút tức giận bất bình, đàn ông không phải lưu lại vết hôn ở cổ phụ nữ sao? Mà hấn cư nhiên để lại cho cô vết bầm.

Buổi sáng thứ hai, bận rộn vượt qua trong chỉnh lý, khi cô đi tới phòng giải khát công ty để pha cà phê, Hạ Tử Vi từ một phương hướng khác nhanh chóng chạy vội tới trước mắt của cô, lần đối thoại này khiến cho cô hoàn toàn hồng mắt.

7. Chương 7: Lâm Đối Tượng

Hạ Tử Vi chớp chớp mắt nhìn cô, giống như trước mắt chính là người đàn ông cô muốn “câu dẫn”.

“Mình muốn đi làm việc tiếp!” Tô Tiểu Mễ mượn lý do làm việc muốn tránh ra cô, thời khắc mấu chốt này, cô có thể nghĩ đến Hạ Tử Vi nhất định là muốn bức cung chuyện đã xảy ra tối hôm qua.

Hạ Tử Vi há lại không biết cô, ngăn ở trước mặt, nhìn quanh quét bốn phía, cuối cùng đụng vào thân thể của cô, cười xấu xa, “Tối hôm qua như thế nào?”

“Cái gì như thế nào.” Tô Tiểu Mễ giả bộ ngu.

“Cả đêm mấy lần?”

“Phụt...” Tô Tiểu Mễ mới vừa uống cà phê vào miệng chợt phun ra, cũng may không có ói ở trên y phục Hạ Tử Vi, bằng không người này này nhất định trở mặt với cô.

“Hấn cũng có cơ bụng sao? Có phải rất mạnh hay không? Sướng hay không?” Hạ Tử Vi cũng không kiêng kỵ ngôn ngữ, căn bản không thêm bận tâm giờ phút này cô đang bị sặc cà phê, ho khan không ngừng.

Tô Tiểu Mễ chẳng qua là im lặng nhìn cô, cầm đầu cầm cổ uống cà phê.

“Cậu nói mau? Vội chết mình rồi, rốt cuộc mấy lần? Cậu... Thời kỳ xử nữ kết thúc, người đàn ông làm nên chuyện này nhất định sẽ cho cậu một chút cảm xúc, nói nghe một chút!” Hạ Tử Vi chưa từ bỏ ý định tiếp tục truy vấn.

“Không biết!”

“Giả bộ, sáng hôm nay mặc dù bận rộn, nhưng mình vẫn chú ý nha, tư thế cậu đi bộ không giống trước kia, hai chân hơi có chút mở ra, hơn nữa cậu đi rất chậm rất chậm!” Cô giống như con voi nhạy cảm nhìn Tô Tiểu Mễ.

“Đây thì như thế nào?”

“Điều này nói rõ tối hôm qua hai người kịch chiến thật lâu, hơn nữa chiến không tệ! Thành thực khai ra, mình và chị Nam Nam cũng hạ không ít công phu ở trên người cậu.” Hạ Tử Vi luôn đặc biệt tò mò, đối với vấn đề về năng lực của đàn ông lại càng thêm thương thảo không biết mệt.

Khi Hạ Tử Vi còn là một xử nữ, cô đã luôn không ngừng nói cho Tô Tiểu Mễ biết, tuýp đàn ông như thế nào là mạnh, người có hình dáng thế nào, tốc độ thế nào sẽ làm cho phụ nữ thoải mái...

Hai người là bạn thân hai mươi mấy năm nay, tính tình chênh lệch xa như vậy, cư nhiên lại có thể trở thành đồng đảng!

“Nhanh chóng khai ra, nếu không cậu đừng hòng đi làm!” Hạ Tử Vi hạ xuống lời độc.

“Uy hiếp cái gì, cứ như vậy! Nói cho cậu biết mấy thứ bay bổng gì đó chên lệch vạn dặm.” Tô Tiểu Mễ trả lời, trải qua tối hôm qua cô đã biết, trừ ê ẩm còn là đau nhức, cái gì khoái cảm, cái gì cao trào chứ!!! Toàn bộ đều là gió thoảng mây trôi! Nhưng vừa nghĩ tới tối hôm qua, mặt cô không tự giác lại đỏ lên.

“Khử khử...Đỏ mặt?” Hạ Tử Vi giống như chớp được một cái chỗ yếu lớn, “Tối hôm qua cao.. trào mấy lần?”

“Không có.” Cô ngắn gọn trả lời hai chữ.

“Trời ạ! Không thể nào, chẳng lẽ tên kia không được?” Hạ Tử Vi kinh ngạc không dứt, lại càng thêm nhiều chuyện.

“Không phải là như cậu nghĩ!” Mặc dù tên đáng chết đó chỉ lo tự mình “Hưởng thụ”, nhưng phương diện năng lực tuyệt sẽ không phải không được như Hạ Tử Vi nói, người này một đêm còn có thể tới nhiều lần như vậy, thật gặp quỷ!

“Vậy rốt cuộc là như thế nào? Đại tiểu thư của tôi ơi, cậu muốn mình gặp chết sao?” Hạ Tử Vi không vui oán trách.

Tô Tiểu Mễ ôm ly cà phê, mặt im lặng nhìn cô. “Cậu lợi hại như vậy, tự đoán đi.” Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

“Mình đoán tối hôm qua hai người rất kịch liệt, bởi vì cậu không trả lời tin nhắn của mình.”

“Tin nhắn? Tin nhắn gì?” Tô Tiểu Mễ căn bản không nghe thấy điện thoại di động vang a.

Tô Tiểu Mễ vừa nói xong, không phải là Tô Tiểu Mễ phun cà phê, mà là Hạ Tử Vi phun một hớp cà phê, Tô Tiểu Mễ không có nhận được tin nhắn, vậy tối hôm qua cô OOX với ai?

8. Chương 8: Lâm Đối Tượng

“Mình gửi cho cậu ba cái tin nhắn.” Tâm tình Hạ Tử Vi từ từ ổn định lại, nhìn cô nói.

“Có thể là điện thoại di động bị tắt nguồn.” ngược lại Tô Tiểu Mễ rất bình tĩnh trả lời.

“Nội dung tin nhắn đầu tiên là: đổi chỗ ngồi, người ngồi cách xa cửa sổ cuối cùng nhất, không phải ngồi gần nhất.” Hạ Tử Vi mở to mắt nhìn cô.

Đầu óc Tô Tiểu Mễ trống rỗng, bộ dạng như đang nhớ lại chuyện xưa.

“Không phải cậu lâm đối tượng chứ?” Hạ Tử Vi khẽ chạm thân thể của cô một lần nữa, kinh hoàng chờ đáp án của cô. Bất quá vẻ mặt Tô Tiểu Mễ khiến cô khẳng định tối hôm qua quả thật đã lâm người!

Tô Tiểu Mễ buông tách cà phê xuống, lao nhanh ra phòng giải khát, chạy đến chỗ ngồi của mình, tìm thấy điện thoại di động...quả nhiên tắt nguồn.

Sạc pin rồi nhanh chóng mở máy, tìm được hộp thư gửi đến, tin đầu tiên quả nhiên là đổi chỗ ngồi.

Cô ngồi trên ghế làm việc, hai tay ôm đầu: “Trời ạ! Chuyện tối ngày hôm qua thật TMD! Hoang đường!”

Thời gian sau đó, cô hoàn toàn không biết mình vượt qua bằng cách nào.

Trong một biệt thự xa hoa, nét cổ kính kết hợp với công nghệ hiện đại, làm cho biệt thự vừa thanh lịch lại không mất phong cách mới mẻ, nhìn vào đã biết chủ nhân ngôi nhà không chỉ có tiền, mà còn biết thưởng thức.

“Bà chủ, bữa ăn sáng đã chuẩn bị xong!”

Một người phụ nữ cao quý đoan trang đi tới trước bàn ăn: “Ông chủ cùng cậu chủ đâu?”

“Ông chủ chưa trở về, cậu chủ cũng không trở lại.” Người giúp việc đứng trước mặt kinh sợ đáp trả.

“Đã biết, lui ra đi!” Người phụ nữ lãnh đạm trả lời, trong mắt thoáng qua một tia sắc bén.

“Lâm Tuấn Thiên, tôi nhất định sẽ làm cho ông hồi tâm chuyển ý!” Bà từng ngậm từng ngậm uống sữa tươi, đây đã là ngày thứ ba mươi lăm, hẳn lại vì tiện nhân đáng chết đó mà ba mươi lăm ngày không trở về nhà, ấn nhẫn của bà đã đến cực hạn rồi, ở trước mặt Lâm Tuấn Thiên, An Ôn bà vĩnh viễn luôn là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, một người vợ khoan dung.

Lâm Tuấn Thiên cùng An Ôn là đám cưới vụ lợi, Lâm Tuấn Thiên không có oanh oanh liệt liệt yêu An Ôn, An Ôn lại thương yêu hẳn đến tận xương, mặc dù là đám cưới vụ lợi, nhưng công ty nhà họ An lớn hơn nhà họ Lâm rất nhiều, mà nhà họ An chỉ có một thiên kim chính là An Ôn, sau khi Lâm Tuấn Thiên cưới bà, sự nghiệp nhanh chóng mở rộng, tài phú nâng cao gấp ngàn vạn lần.

Hai người cũng coi như gia đình hạnh phúc, có con trai Lâm Khải, thoát nhìn cuộc sống mỹ mãn như vậy, nhưng cùng với việc mở rộng quan hệ, Lâm Tuấn Thiên ở bên ngoài bắt đầu thỉnh thoảng tìm vui, nhưng chỉ cần nhớ về nhà, An Ôn mở một con mắt nhắm một con mắt, bà biết, đàn ông làm ăn trên thương trường, đặc biệt là đàn ông có tiền không thỉnh thoảng tìm vui quả thật rất hiếm.

Bà tha thứ, bà độ lượng, lại làm cho Lâm Tuấn Thiên ở bên ngoài càng lúc càng lớn mật rồi, những ảnh chụp riêng tư bị bại lộ, hoàn toàn đả thương An Ôn, người phụ nữ trong hình còn trẻ như vậy lại tràn đầy sức sống, Lâm Tuấn Thiên ở bên cạnh người đó cười vui vẻ như vậy, không nhìn ra hẳn đã là đàn ông năm mươi tuổi, người đàn ông này vẫn có mị lực mạnh mẽ như trước.

Người đàn ông ôm người phụ nữ trẻ tuổi tươi cười đó, là ông xã của bà, là người đàn ông bà vừa thấy đã yêu khi vừa tròn 18 tuổi!

Bà uống hết giọt sữa tươi cuối cùng, tao nhã đứng lên, hướng bên ngoài đi tới.

9. Chương 9: Không Cúi Đầu Với Cấp Trên

“Oa...”

“Rất có hình thể đó!”

“Nếu có thể ôm người như vậy một chút, không biết có sáng khoái không?” Truyện Tiên Hiệp - -Y

“Ôm thì tính cái gì, nên trực tiếp nhào tới, đè lên, sau đó XXOO! XXOO ngắt đi, tỉnh lại OOOX tiếp! Hừ!” Chỉ thấy một phụ nữ tóc dài khác, lớn mật mà yếu mị, tất cả ánh mắt của phụ nữ đồng loạt nhìn về cô, cô là Tạ Mạch Kỳ nổi danh là em gái cay độc ở quốc tế Dung Khoa, danh hiệu khác là em gái ngược to, đảm nhiệm trợ lý tổng giám thị trường, bởi vì tổng giám thị trường tiền nhiệm nghỉ việc, cô tạm thời bị điều tới làm thư ký, chờ đợi tổng giám thị trường tân nhiệm đến.

“Mạch Kỳ, người đàn ông kia chẳng lẽ là tổng giám thị trường mới sao, nếu như đúng, vậy cậu thật có phúc.” Một phụ nữ khác trong đám mang theo vẻ mặt hâm mộ cùng một tia đổ kỵ nhìn cô.

Ánh mắt Mạch Kỳ tỏa ra ánh sáng, nếu như cấp trên của cô biến thành soái ca đẹp trai như vậy, bắt cô làm một chết cũng là đáng giá, lòng của cô đã sắp phát ra một trận khí thế mạnh mẽ.

Ở nơi này, giới thiệu sơ lược, bên trong quốc tế Dung Khoa có mấy ngành căn bản và chủ yếu, mỗi công ty ngoài các phòng nhân sự cơ bản, hành chính, tài vụ cùng pháp vụ, còn có phòng thị trường, phòng tiếp thị, đến phòng kế hoạch, người đứng đầu các phòng gọi tổng giám, mỗi tổng giám cũng có thêm một vị phụ tá, trên tổng giám là Phó tổng, rồi tới CEO.

Hạ Tử Vi ở phòng tiếp thị, phòng tiếp thị chia thành bốn nhóm, mỗi nhóm khoảng mười người, thành tích Hạ Tử Vi vượt trội, trở thành chủ quản một trong bốn nhóm, phòng tiếp thị của cô có cấp trên là tổng giám Hà Kinh.

Tô Tiểu Mễ ở phòng kế hoạch, phòng kế hoạch cũng phân bốn nhóm, mỗi nhóm có thêm bốn người chủ quản, Tô Tiểu Mễ đảm nhiệm chủ quản nhóm A phòng kế hoạch. Kế hoạch chủ yếu là sáng kiến, hơn nữa dựa trên sáng kiến của phòng tiếp thị, phòng tiếp thị cùng phòng kế hoạch kết hợp với nhau là một đặc sắc của Dung Khoa quốc tế, Tô Tiểu Mễ cực kì hợp tác với Hạ Tử Vi, hai người liên thủ sáng lập rất nhiều dự án thành công, vì thành tích của tập thể đã cống hiến rất nhiều, cũng là một đôi hợp tác ăn ý nhất ở quốc tế Dung Khoa.

Hội nghị trên tầng cao ở quốc tế Dung Khoa.

CEO là một người đàn ông trên 50 tuổi, nhờ cơ thể được chăm sóc tốt khiến ngũ quan như điêu khắc, có thể thấy được lúc còn trẻ nhất định là một đại gia siêu đẹp trai, cả người ông toát ra hơi thở của lão đại trên thương trường.

Mở đầu hội nghị, chính là giới thiệu tổng giám kế hoạch tân nhiệm Lâm Khải, đồng thời kiêm chủ tịch bộ máy vận chuyển buôn bán, kiêm luôn cả quản lí phòng kế hoạch, phòng thị trường cùng với phòng tiếp thị. Tổng giám thị trường và tổng giám tiếp thị, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía hắn, đối với người đột nhiên đến này, ngay cả tuổi cũng khoảng bằng bọn họ thậm chí còn nhỏ hơn, lập tức trở thành cấp trên khiến bọn hắn có chút không phục.

Về mặt hần sắc bén, lạnh lùng làm cho người ta đoán không ra suy nghĩ. Đối mặt với tất cả cấp trên, cổ đông cùng với CEO, thái độ của hắn lại không có chút xu nịnh, màn tự giới thiệu mình cũng đơn giản, thậm chí còn có chút lãnh đạm.

“Tôi tên là Lâm Khải, luôn luôn công tác ở nước ngoài, sau khi về nước công việc đầu tiên là ở quốc tế Dung Khoa, hi vọng về sau sẽ cùng nhau tiến bộ với mọi người.”

Nhiệm vụ báo cáo hiệu quả công việc tháng trước cùng với tháng sau của các ngành cũng hoàn thành, đơn giản mà nhanh chóng.

30 phút trước, Tô Tiểu Mễ nhận được tin cấp trên tân nhiệm đến nhận chức, nhân viên các ngành tập trung tại phòng họp, bởi vì sau 30 phút đó cấp trên tân nhiệm muốn mở cuộc họp.

Lúc cô ngồi xuống không lâu, nhìn thấy tất cả chủ quản phòng thị trường, phòng tiếp thị, kế hoạch cũng đi vào, Tô Tiểu Mễ kinh ngạc, Hạ Tử Vi ném cho cô ánh mắt bình tĩnh chờ nóng rồi ngồi ở bên cạnh cô.

10. Chương 10: Không Cúi Đầu Với Cấp Trên 2

Đối diện Tô Tiểu Mễ là Ngải Niệm Như chủ quản đội của bộ kế hoạch, người này vẫn coi Tô Tiểu Mễ là kình địch, bất cứ chuyện gì cũng muốn thắng cô, giành danh tiếng, thể hiện bộ đồ hết mức, không chỗ nào không dùng.

Cô giờ phút này, bên ngoài là một áo khoác mỏng tay vừa (tay áo dài đến cùi trỏ), bên trong lại là một chiếc áo bó sát thấp ngực, áo ngực màu lam ở “hốc núi” nương theo sự chuyển động của thân thể cô mà lúc ẩn lúc hiện.

“Xem đi, người phụ nữ lẳng lơ kia lại bắt đầu phát tình, nếu như Tổng giám tiến vào là một người xấu xí, xem cô ta còn dám nhào tới không!” Hạ Tử Vi nhỏ giọng nói thầm ở bên cạnh Tô Tiểu Mễ.

Ngải Niệm Như mỉm cười, ánh mắt lại rét lạnh liếc tới. Hạ Tử Vi trả lại ánh mắt đồng dạng, hai người không ai nhường ai.

Rất nhanh, cửa phòng họp bị mở ra, đầu tiên đi vào là Tổng giám thị trường cùng Tổng giám tiếp thị, hai người tìm được chỗ ngồi xuống, không khí phòng họp đột nhiên trở nên quái dị.

Bất quá là Tổng giám bộ kế hoạch nhiệm chức mà thôi, theo lý mà nói Tổng giám thị trường và Tổng giám tiếp thị không cần thiết tham dự vào thời khắc này.

“Oa!” Một tiếng than nhẹ rất nhỏ, môi đỏ mọng của Ngải Niệm Như ở đối diện hé mở, trong ánh mắt trừu điện còn là si, Tô Tiểu Mễ theo ánh mắt của cô nhìn lại, đại não trống không, nhưng tiểu não lập tức vòng vo trở lại.

“Không phải đầu ta vẫn còn sốt chứ, chuyện này cũng qua hai ngày rồi, sao ta còn chưa có lấy lại tinh thần? Nhất định là ánh mắt mình sai lầm, đáng chết, Tô Tiểu Mễ, lại không tập trung rồi!!!” Tô Tiểu Mễ chăm chú nhìn đồ án trong máy vi tính xách tay (đi họp mang máy vi tính xách tay là thói quen của các quản lý trong công ty), cô nhỏ giọng nỉ non trong nội tâm.

Hạ Tử Vi dùng sức nhéo cánh tay Tô Tiểu Mễ một cái, ý bảo cô mau nhìn trai đẹp. Tô Tiểu Mễ cúi đầu, tìm lại hốt hoảng nhảy dõn dập.

“Nhất định là ảo giác, nhất định là ảo giác...” Cô không ngừng tự nói với mình ở trong lòng, sau đó lấy dũng khí nhìn lại vị trí Tổng giám, phải biết cô chính là ngồi sát vị trí Tổng giám. Nguồn:

Một giây, hai giây, ba giây...

“Trời ạ! Thật sự là hấn... Thế nào lại là hấn? Về sau phải làm sao? Mất mặt quá đi... Thật vất vả tìm người xa lạ lớn mặt một lần, kết quả người xa lạ này cũng thành cấp trên của mình? Hai người xa lạ cho là không bao giờ gặp lại nhau lại gặp trong tình huống thế này? Tại sao có thể có người xui xẻo như mình cơ chứ!!!” Tay Tô Tiểu Mễ không tự giác gõ bàn phím, còn phát ra âm thanh cạch cạch.

Phòng họp an tĩnh bởi vì cử động của Tô Tiểu Mễ mà trở nên càng thêm an tĩnh.

Hạ Tử Vi cảm giác Tô Tiểu Mễ bất thường, hung hăng dùng sức nhéo cô lần nữa, Tô Tiểu Mễ đau đến thiếu chút nữa thất thanh kêu to.

Gương mặt Lâm Khải bình tĩnh đứng ở vị trí Tổng giám, ngay cả ánh mắt chống lại Tô Tiểu Mễ cũng không có bất kỳ kinh ngạc, tỉnh táo đối diện một nhóm người bọn họ đơn giản giới thiệu mình.

“Hôm nay chẳng qua là để cho mọi người biết qua về tôi, về sau còn hi vọng mọi người có thể phối hợp công việc, mặt khác, tôi tạm thời cần một trợ lý hiểu rõ công việc liên quan.”

Lời của Lâm Khải vừa rơi xuống, Ngải Niệm Như lập tức tinh thần phấn chấn, cô còn chưa có mở miệng, lại bị lời của Lâm Khải kích thích thật sâu.

“Liền cô đi!” Lâm Khải nhìn cũng không nhìn Ngải Niệm Như một cái, mà là chỉ vào Tô Tiểu Mễ, người mà hai mắt vẫn đang dán chặt vào màn ảnh máy vi tính.

Tô Tiểu Mễ bị điểm đến tên đột nhiên thức tỉnh, còn chưa kịp tới cô nói chuyện, Lâm Khải nói ra một câu: “Tan họp!”

Hấn tựa như mây trôi vội vã, tới nhanh đi cũng nhanh, người người trong phòng họp tản đi, chỉ còn lại có Tô Tiểu Mễ, Ngải Niệm Như và Hạ Tử Vi.

11. Chương 11: Chờ Xem Kịch Vui

Hạ Tử Vi đặc ý nhìn về phía Ngải Niệm Như, lại hướng về phía Tô Tiểu Mễ nói: “Tiểu Mễ, việc này thật là tốt, không chừng Tổng giám này còn là một người độc thân, lâu ngày sinh tình, cậu có thể được lời nha.”

“Hừ, được lời? Bằng cô, có thể kiếm được tiền thưởng vượt mức hiệu quả cũng rất không tệ?” Cô khinh thường quan sát từ đầu tới chân Tô Tiểu Mễ một phen, người phụ nữ này sao bằng cô, Ngải Niệm Như cô muốn thân hình có thân hình, muốn xinh đẹp có xinh đẹp.

“Ăn không được nho liền nói nho chua! Hiện nay, kiếm không được tiền thưởng vượt mức hiệu quả là của người ”Thương không nổi“, những người tự cho là đẹp đến khiến người chết càng thêm ”Thương không nổi“, một bộ dạng tất cả đàn ông trên hành tinh này chỉ thích cô, chắc... chắc... tiếc rằng đã có người không thêm nhìn!” Hạ Tử Vi âm thầm trào phúng.

“Hạ Tử Vi, cô đừng có mà đắc ý, đừng cho là tôi không biết trong lòng cô nghĩ như thế nào.” Ngải Niệm Như vừa thu dọn đồ đạc vừa đứng lên.

“Tôi đương nhiên đắc ý, bởi vì bạn tốt của tôi có được cơ hội tốt.”

“Hừ! Cơ hội tốt cái gì? Chẳng qua là một người đàn ông đã kết hôn, chẳng lẽ Tô Tiểu Mễ muốn làm người thứ ba? Cẩn thận ngày nào đó bị bà xã Tổng giám đánh chết.” Cô cắn răng trả lời lại.

“Ngải Niệm Như, cô người này sao nói ác độc như vậy.” Hạ Tử Vi giận đến mặt tái mét.

“Tôi ác độc chỗ nào? Tôi lại không nguyên rửa người nào, có bản lãnh chứ làm bé, an phận làm bốn phận, chim sẻ chính là chim sẻ, đừng nghĩ đến Phượng Hoàng.” Nói vừa xong, cô uốn éo cái mông đi ra phòng họp.

“Cô ta... nếu như không phải là ở công ty, mình thật muốn xông lên cho cô ả vài bạt tai!” Hạ Tử Vi bị Ngải Niệm Như làm giận đến trong lòng cực kỳ khó chịu.

“Chú ý, ưu nhã, ưu nhã...” Tô Tiểu Mễ bình tĩnh nói.

“Hoizz, ta nói Tiểu Mễ, mình đây là hả giận giùm cậu, sao cậu liền buồn bực không lên tiếng?” Hạ Tử Vi đem mũi nhọn chỉ hướng Tô Tiểu Mễ.

“Tức cái gì, Ngải Niệm Như không có được đồ luôn luôn nói như chó đi tiểu không bằng, cái gì làm bé, làm lớn!!! TMD mấy thứ kia kia, hần có kết hôn hay không liên quan gì tới mình. Hần có kết hôn hay không cũng không phải là Ngải Niệm Như định đoạt.”

“Có cốt khí, ta thích.Tiểu Mễ, mình ủng hộ cậu!”

“Ủng hộ mình cái gì?”

“Hai chúng ta đánh cuộc đi, nếu như Lâm Khải không có kết hôn, cậu đi theo đuổi hần, nếu như cậu không giải quyết được, mình mời cậu đến đảo Maldives chơi, bao hết bảy ngày, an ủi lòng bị thương của cậu, còn nếu như cậu thành công, thì ngược lại cậu mời mình, như thế nào? Mình rất mong đợi chờ xem kịch vui nha!”

Hạ Tử Vi ở một bên khích cô, đối mặt siêu đẹp trai như Lâm Khải, cô mặc dù cũng có tâm bắt lại, có tình một đêm cũng tốt, nhưng Hạ Tử Vi cô tuyệt đối là phụ nữ tốt, đàn ông của chị em tuyệt đối sẽ không đụng, ưu tú có “Năng lực” hơn cũng không đụng.

“Không đánh cuộc!” Tô Tiểu Mễ ném xuống ba chữ liền ôm đồ rời khỏi phòng, để lại Hạ Tử Vi trợn mắt há mồm đứng tại chỗ. Nguồn truyện: Y

Tô Tiểu Mễ trở lại vị trí của mình, cũng đang do dự không biết nên từ chức hay không?

Tiếp tục ở chung, mỗi ngày đối mặt với người từng có quan hệ với mình thế này, hơn nữa còn là người đàn ông đầu tiên của mình, ông trời an bài ứng phó không kịp như vậy, khiến cho cô hoàn toàn không có chuẩn bị sẵn sàng.

Ở cô còn chưa kịp hướng Lâm Khải nói từ chức, Lâm Khải lại kêu cô đến phòng làm việc của hần một chuyện.

12. Chương 12: Tôi Muốn Từ Chức

Tô Tiểu Mễ đứng trước cửa phòng làm việc của Lâm Khải, thở sâu hai cái, mới giơ tay lên gõ cửa.

“Mời vào!”

Thanh âm rất trầm, rất thấp, Tô Tiểu Mễ đẩy cửa ra đang chuẩn bị đi tới.

“Đóng cửa!” Lúc Lâm Khải nói lời này, ngay cả đầu cũng không nâng lên.

Cô đóng cửa lại đi tới trước bàn làm việc của hắn, cố gắng để cho thanh âm của mình nghe bình tĩnh hơn một chút: “Lâm tổng, tìm tôi có chuyện sao?”

Đầu Lâm Khải nhìn đến chân của cô, một đôi giày màu đen đơn giản, lộ ra lưng bàn chân trắng nõn, theo tầm mắt dời lên trên một chút, quần đen cùng áo màu cà ri, gọng kính cũng là màu đen, còn kiểu tóc phía sau không chút gì có thể gọi là theo xu hướng hiện tại. Phối hợp màu sắc dù không đến nỗi quê mùa, nhưng là có chút bảo thủ khiến người khác bài xích.

Nhìn kỹ mặt của cô lần nữa, gọng kính vuông che khuất con người trong suốt, qua tròng kính giảm chút linh khí, làn da vô cùng tái nhợt bên dưới lớp trang điểm của cô hoàn toàn không nhìn ra tức giận, so với kiểu diêm và kiểu mị đêm hôm đó quả là khác nhau một trời một vực.

Tô Tiểu Mễ bị ánh mắt hắn công kích làm cả người không được tự nhiên, tay vô thức đẩy đẩy mắt kính.

“Lâm tổng, ngài có chuyện gì cần dặn dò thêm sao? Nếu như không có, vậy tôi đi làm việc!” Tô Tiểu Mễ mang theo một chút cảm xúc bài xích nhớ lại trước đây, cô ghét loại ánh mắt kia, ghét hắn giống như chủ nhân cao ngạo quan sát cô.

“Tôi là cấp trên của cô, bình thường cô đều dùng giọng điệu phải làm việc cho kịp thời gian của công ty để nói chuyện sao?” Hắn nghe được cô không vui.

“Hừ, ra oai cái gì chứ, là cấp trên của tôi thì rất giỏi sao? Đáng ghét!” Tô Tiểu Mễ cắn môi một cái, lời như vậy, chỉ dám phát tiết ở trong lòng, trên mặt vẫn miễn cưỡng nặn ra một nụ cười xin lỗi nói: “Đương nhiên không phải vậy!”

“Cô đối với tôi rất bất mãn?” Hắn nhướn mày, vẻ mặt lãnh đạm, thật giống như giữa bọn họ chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Lâm tổng, tôi là thủ hạ của ngài, trước khi ngài triển khai công việc, hai từ bất mãn này không thể xuất hiện trong từ điển của Tô Tiểu Mễ tôi, còn sau này nếu như trong công việc ngài không cách nào làm cho tôi tâm phục, bất mãn mới có thể xuất hiện.” Thái độ Tô Tiểu Mễ nghiêm túc, bộ dạng như đang làm việc, mà dáng vẻ này cũng càng tăng lên phòng bị trong tiềm thức của cô đối với hắn.

Lời của cô vừa dứt, Lâm Khải từ ghế làm việc liền đứng lên, từng bước từng bước đi tới trước mặt cô, theo bản năng Tô Tiểu Mễ cũng lui về sau hai bước.

Nhích người tới gần, kề sát tai của cô trầm giọng nói: “Cô sợ tôi?”

“Không có, làm sao có thể!” Chột dạ nói ra những lời này, chân lại theo bản năng lui về sau hai bước nữa.

“Nếu như không phải, tại sao cô lại lui?” Hắn thích xem bộ dạng bối rối của cô, thích nhìn cô trở tay không kịp, tựa như đêm đó, vốn là ngây ngô lại muốn giả bộ thành thực; tựa như hiện tại, trong lòng rõ ràng sợ lại làm ra vẻ trấn định.

“Lâm tổng, xin tự trọng, đây là công ty.” Cô ho khan hai tiếng, lớn mật cảnh cáo. Nếu hắn tiến thêm một bước, cô nhất định sẽ điên mất, người đàn ông này thật đáng giận.

“Xin hỏi, Tô tiểu thư, tôi có làm chuyện gì thất lễ với cô sao? Tôi cần tự trọng chỗ nào vậy?” Hắn gọi tình nhìn cô, nở nụ cười kín đáo đó lại có chút lãnh đạm.

Tô Tiểu Mễ hơi nhướn mày, ánh mắt lập tức trở nên to, đối diện mắt của hắn rồi lại hoảng hốt tránh đi, cô cảm giác được tim mình đang thành thịch đập loạn.

13. Chương 13: Tôi Muốn Từ Chức 2

“Toát mồ hôi, mình làm sao vậy? Vì sao tim đập nhanh như vậy, bình tĩnh... bình tĩnh... hít sâu... hít sâu nha...” Tô Tiểu Mễ tự động viên trong lòng.

Lúc cô đang tự động viên cũng là lúc, mắt kính Tô Tiểu Mễ đột nhiên bị Lâm Khải lấy xuống. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

“A...” cô nhẹ giọng vừa kêu, tức giận nói: “Ngài muốn làm gì?”

“Tôi cảm thấy cô và một người phụ nữ tôi biết thật giống nhau, lòng hiếu kỳ nhất thời nổi lên liền lấy mắt kính của cô xuống nhìn một chút mà thôi.”

Về mặt hắc kiều ngạo bất tuân, bất cần đời, làm cho Tô Tiểu Mễ giận dữ.

“Tôi muốn từ chức! Xin lập tức thả tôi ra!” Vốn là Tô Tiểu Mễ vẫn đang do dự có nên từ chức hay không, lại bị thái độ của Lâm Khải hoàn toàn chọc giận, quá xúc động, lập tức đem những lời từ chức nói ra.

“Cô biết cô đang nói gì không?” Trong mắt của hắn toát ra một cổ âm hàn, lạnh đến mức khiến người khác phải run lấy bối.

“Tôi muốn từ chức!” Lời cũng đã nói ra, cô không thể nào thu hồi trở về, hướng chi, nghĩ việc đối với cô mà nói thì tốt hơn, tránh cho hợp tác với cấp trên như vậy càng lúc càng tệ hại.

“Cô là đang uy hiếp!” Hắn nhìn chằm chằm vào mắt cô, một khắc cũng không rời đi.

“Lâm tổng, ngài nghĩ quá nhiều rồi, xin hãy phê chuẩn, tôi lập tức trở về viết đơn từ chức, công việc sau này tôi sẽ thu xếp tốt!” Tô Tiểu Mễ đã không có đường lui, nếu sau đó nói mình không đi, thật có vẻ cô không có chút khí phách nào.

“Tôi có thể đáp ứng nguyện vọng thôi việc của cô!” Đột nhiên, Lâm Khải rất sáng khoái đáp ứng.

Hắn sáng khoái nhận lời, ngược lại làm Tô Tiểu Mễ cảm thấy có chút bất an, cô vâng dạ nói: “Cảm ơn Lâm tổng, vậy tôi xin ra ngoài trước.”

Nói xong, cô hướng cửa đi tới, Lâm Khải lại không chút do dự dùng thân thể ngăn chặn trước mặt cô, thấp giọng nói: “Lời của tôi vẫn chưa nói hết.”

“Ngài có ý gì?”

Cô có thể nghỉ việc, nhưng mà tôi sẽ nói nguyên nhân thực sự khiến cô nghỉ việc cho tất cả nhân viên biết.” Hắn phúc hắc nhìn cô.

“Nguyên nhân thực sự? Ngài muốn nói gì?” Tô Tiểu Mễ có ngốc hơn cũng hiểu lời nói của hắn còn có ý khác, hướng chi cô là một phụ nữ chỉ số thông minh không thấp, mặc dù ngẫu nhiên cũng sẽ mơ mơ màng màng.

“Bởi vì cô có tình một đêm với cấp trên, hơn nữa còn đem lần đầu tiên của cô cho hắn!” Hắn không chút ngại ngùng đem những lời này lộ liễu nói ra ngoài.

“Ngài...” Tô Tiểu Mễ tuyệt không ngờ tới Lâm Khải có thể như vậy, cô liếc hắn một cái, tức giận hung ác nhìn về phía hắn: “Đã thấy người vô sỉ, nhưng vô sỉ như ngài thì chưa từng thấy, được lợi còn lên mặt!”

“Có phải là lợi hay không tôi không biết, nhưng tôi biết rất rõ là ai chủ động nhiệt tình như vậy, hơn nữa còn cởi mở mà muốn tìm một người đàn ông.” Khóe miệng hắn lộ ra nét cười yếu ớt không có chút vết tích, tà ý trong mắt lại bởi vì vẻ mặt phẫn nộ của cô mà càng thêm thâm thúy.

“Ngài... ngài đừng có ngậm máu phun người, tôi không biết là ngài!” Tô Tiểu Mễ siết tay thật chặt, lại vô tình mắc bẫy của hắn.

“Tô tiểu thư, cô thật đúng là đa tình, tôi cũng không có nói người đó là cô, nhưng nếu cô nóng lòng thừa nhận như vậy tôi cũng không miễn cưỡng.”

Tô Tiểu Mễ hoàn toàn im lặng.

“Rốt cuộc ngài muốn thế nào? Ngài không cảm thấy thân là đàn ông, dùng thủ đoạn như vậy quá mức hèn hạ sao?”

“Cảm ơn nhận xét của cô, cho tới bây giờ tôi cũng không cảm thấy mình là một chính nhân quân tử, nếu tôi là quân tử, tôi đã không chạm vào cô!” Ánh mắt của hắn đột nhiên lạnh lẽo: “Cho nên, Tô tiểu thư, tôi hi vọng cô lấy công việc làm chủ, không nên đem tình cảm riêng tư mang tới nơi làm việc, tôi mới vừa lên nhậm chức, thật không hy vọng nhân viên khác thấy có người dẫn đầu tới chống lại tôi, nếu không, chớ có trách tôi hèn hạ!”

Lời của hắn vừa nói xong, phía ngoài vang lên tiếng gõ cửa. Hắn đột nhiên tiến tới bên tai của cô nói: “Cô tối hôm đó, rất khác biệt.”

Ngay sau đó, xoay người tao nhã một cái, thần thái hắn thật tự nhiên ngồi trên ghế, thấp giọng nói: “Mời vào!”

Tô Tiểu Mễ đứng đối diện với hắn, tinh thần còn chưa hết hoảng loạn.

14. Chương 14: Kích Thích

“Lâm tổng...”

Tô Tiểu Mễ vừa nghe đến thanh âm, một câu “Lâm tổng” mềm nhũn nũng nịu mà kéo dài, khiến cho da gà toàn thân cô trong nháy mắt đứng thẳng, không cần quay đầu lại cũng biết người tiến vào là Ngải Niệm Như.

Về mặt Lâm Khải ngược lại rất lạnh nhạt, bình tĩnh hỏi: “Có chuyện gì không?”

Ngải Niệm Như uốn éo đi tới trước bàn làm việc của Lâm tổng, khi đi ngang qua Tô Tiểu Mễ, cánh tay của cô không chút lưu tình đụng chạm, tiếp theo dùng bóng lưng cản trở tầm mắt Tô Tiểu Mễ.

Mặc dù chẳng qua là loáng thoáng nhìn qua, Tô Tiểu Mễ vẫn có thể nhìn thấy trước ngực Ngải Niệm Như bại lộ một mảng lớn tuyết trắng da thịt, rất rõ ràng cô là cố ý kéo thấp áo ngực bên trong, người này nhất định là điên rồi, dùng lời của Hạ Tử Vi nói, Ngải Niệm Như chính là một con chó mẹ động dục, thấy chó ba liên muốn leo lên. Giờ phút này, cô thật bội phục sự thấu hiểu lòng người, giải thích độc đáo của Hạ Tử Vi.

“Là thế này, tôi vừa làm xong hai kế hoạch cho phương án mùa tới của chúng ta, không biết cái nào tốt hơn, nên muốn nhờ Lâm tổng xem giúp tôi một chút.” Vừa nói, cô đưa văn kiện qua, hơn nữa là khom lưng đưa qua, cảnh tượng trong lòng ngực cô chỉ hận không thể lộ hết toàn bộ trước mắt hắn.

Tô Tiểu Mễ nhẹ nhàng dời bước chân ra ngoài hai bước, mặc dù cực kỳ chán ghét Ngải Niệm Như, nhưng đối với vóc người hình chữ S của cô cũng không khỏi không cảm thán một chút, cảnh tượng trước ngực thật đẹp, cái mông của cô khê vĩnh tồn lên đường cong, nếu Tô Tiểu Mễ là đàn ông khó tránh khỏi sẽ có ý nghĩ xấu.

Vì không phá hư kế hoạch “câu dẫn” của Ngải Niệm Như, cô quyết định tự biết rõ mà thôi lui: “Lâm tổng, nếu như không có chuyện gì tôi đi trước.”

Lần này, Lâm Khải không chút do dự nói: “Ừ, cô đi ra ngoài trước đi!”

“Đáp sáng khoái như vậy? TMD... sướng chết đi, nhìn thấy vóc người bốc lửa của phụ nữ liền khởi sắc tâm, đàn ông chính là động vật dễ dàng cương nửa người dưới, một màn mới vừa rồi kia chính là bằng chứng tốt nhất.” Tiểu Mễ tức giận bất bình mà nghĩ trong lòng.

Tô Tiểu Mễ mới vừa vịn tránh ra, Ngải Niệm Như liền lấy tay xoắn tóc của cô, vội vàng đi tới bên cạnh hân.

“Lâm tổng, tôi không nắm rõ, ngài có thể giải thích cho tôi một chút được không?” Thanh âm mềm nhũn của cô vang lên, kiều mỵ khiến người khác sinh lòng mê loạn.

“Ngải chủ quản! Tôi hi vọng cô hiểu, sáng ý cũng chẳng qua là đổi mới trên cơ sở vốn có, tôi hi vọng cô có thể có thêm vào một vài điều đổi mới thông minh, hai phương án này tôi đều không vừa ý, lấy về sửa đổi một chút đi!” Thanh âm của hân lạnh đến không có một tia nhân tính, đối với tất cả “khoe khoang” của cô, hân rất lý trí có thể làm như không thấy.

“Lâm tổng...” cô chu cái miệng nhỏ nhắn, ủy khuất nhìn hân.

“Ngải chủ quản, hi vọng cô có thể hiểu phong cách của tôi, lời đã nói ra tôi không muốn nhắc lại lần thứ hai. Lấy về sửa đổi rồi giao tới đây!” Lời của hân đã rất rõ ràng ý bảo cô rời đi.

Ngải Niệm Như luôn luôn có mười phần nắm chắc đối với mị lực của mình, không nghĩ tới mới bắt đầu liền bị cự tuyệt tiến tới, tức giận trong lòng chỉ có thể đè nén.

“Dạ, Lâm tổng, tôi nhất định sửa đổi thật tốt, hi vọng lần sau đề giao phương án có thể khiến cho Lâm tổng vừa nhìn liền thông qua, tôi nhất định sẽ cố gắng.” Nụ cười của cô vẫn giắt trên mặt, thanh âm vẫn ôn ẽn, “Lâm tổng, ngài bận rộn, tôi đi trước, nếu như có bất cứ chuyện gì có thể gọi, tôi rất vui lòng phục vụ cho ngài”. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Nói xong, cô ưu nhã xoay người.

“Ngải chủ quản, xin dừng bước!”

Sắp tới cửa, Ngải Niệm Như nghe đến thanh âm Lâm Khải, cảm giác đắc ý thắng lợi trong lòng lập tức truyền trong từng cái lỗ chân lông của cô, quay đầu lại cho hân một nụ cười tự nhận là mất hồn nhất.

15. Chương 15: Kịch Thích 2

“Lâm tổng, còn có chuyện gì sao?” Điện quang trong mắt cô bắn ra bốn phía, thanh âm ôn ẽn lại vang lên lần nữa.

“Ngải chủ quản, tôi hi vọng cô làm gương tốt, mặc dù Dung Khoa là một công ty cởi mở, nhưng ở phương diện ăn mặc, trong phòng làm việc, tôi hi vọng thấy mọi người ăn mặc tuân theo quy củ, mặc dù không bài xích nhưng nhất định phải nắm chắc độ vừa phải, giống như Tô Tiểu Mễ trung tính bảo thủ ở công ty chúng ta không tệ, Hạ Tử Vi lộ một ít cũng có thể.”

Lời của hân nói xong liền ngừng.

“Cám ơn Lâm tổng nhắc nhở.” Nụ cười của Ngải Niệm Như trở nên cứng ngắc.

Vừa đóng cửa, mặt của cô lập tức xụ xuống, hung hăng kéo áo sát người về phía sau, hai phần ba ngực lộ bên ngoài nháy mắt biến mất một phần ba.

Cầm phương án nổi giận dùng dưng đi tới vị trí của mình, “Tiểu Mạch, phương án phải làm lại lần nữa, tôi muốn chính là đổi mới, không phải là những thứ quy củ bảo thủ này, hiểu chưa?”

Vừa nói, hung hăng ném đồng phương án vào vị trí bên cạnh tiểu Mạch.

“Vâng” Đồng nghiệp tên là Tiểu Mạch bị gọi trả lời một tiếng thật nhỏ, cô vừa tới công ty nửa năm, một mực bị Ngải Niệm Như khinh bỉ.

.....

Bên trong công ty, phòng giải khát.

Tô Tiểu Mễ pha một ly cà phê, thật sâu nghĩ lấy mùi vị, không tệ, buổi chiều phải dựa vào nó để tỉnh táo nha.

Bụng cà phê đang định rời đi, đầu còn chưa nâng lên, liền có cảm giác thân thể bị xoay chuyển, bị người chạm mặt đi tới hung hăng đụng vào, Tô Tiểu Mễ theo bản năng quát to một tiếng: “A!”

“Không có mắt nhìn đường à!”

Cà phê trên tay tung tóe một thân Tô Tiểu Mễ, cô còn chưa có nổi giận, người đụng cô lại lên tiếng mắng trước.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn người nọ, không khỏi tức, “Tôi tưởng là ai thô lỗ lớn tiếng như vậy, nguyên lai là Ngải chủ quản ôn nhu ôn ền của chúng ta a.” Y - www.

“Cô nói ai thô lỗ? Đồ xử nữ già!” Mặt Ngải Niệm Như giận dữ, không có sắc mặt tốt trả lời.

“Cô đụng tôi, đã không xin lỗi ngược lại còn chất vấn, không phải thô lỗ thì là cái gì?” Tô Tiểu Mễ cũng không khách khí chút nào trả lại.

“Con mắt nào của cô thấy tôi đụng cô? Con mắt trái hay là mắt phải, hai mắt của tôi đều thấy cô đi không ngẩng đầu đụng tôi, sao cô không nói xin lỗi tôi?” Thanh âm của cô như người gây sự, hận không thể một hơi nuốt Tô Tiểu Mễ xuống.

“Ngải Niệm Như, cô đừng trợn mắt nói láo, sự thật là cái gì tự trong lòng cô rất rõ ràng!” Tô Tiểu Mễ tự nói với mình ở chung hài hòa quan trọng nhất, hung hăng đè oán khí trong lòng xuống.

“Ai nói láo? Cô đừng khi dễ người a, đừng tưởng rằng được Lâm tổng thích, liền có thể khi dễ trên đầu tôi. Nói cho cô biết, không có cửa đâu!”

Người khi dễ ngược lại biến thành người bị khi dễ, chuyện như vậy toàn bộ công ty đoán chừng chỉ có loại phụ nữ như Ngải Niệm Như diễn ra, nhìn khuôn mặt ủy khuất và oán khí của cô, Tô Tiểu Mễ không thể kiềm lòng biến thành mụ la sát.

“Ngải Niệm Như, cô đừng tăng bốc tôi, Lâm tổng thích hay không, cũng không quan hệ với tôi. Cô muốn được thích? Cứ tiếp tục cố gắng. Tôi đây chỉ là chim sẻ, chim sẻ không với tới phượng hoàng.” Tô Tiểu Mễ đè ép một cổ tức giận, tự nói với mình nhanh chóng cách xa người phụ nữ này.

“Xem như cô còn có chút tự biết rõ!”

Tô Tiểu Mễ bụng cái ly không rời đi phòng giải khát, một giây đồng hồ đều không muốn lãng phí ở trên người cô.

“Lâm Khải là của tôi, ai cũng đừng nghĩ giành, trừ phi tôi ăn thừa không cần!” Ngải Niệm Như nhìn bóng lưng Tô Tiểu Mễ hung hăng lên tiếng ở trong lòng.

16. Chương 16: Buổi Tối Vui Vẻ

Tại hội nghị chiều thứ sáu, Tô Tiểu Mễ chỉ cảm thấy mí mắt đang nhắm lại liên tục, thật muốn lập tức gục đầu ngủ mất. Nhìn thấy bộ dạng tinh thần phần chấn của Lâm Khải, cô thật muốn cầm dao chém chết hắn! Tối hôm qua lại buộc cô làm thêm đến mười hai giờ, đến mức giấc ngủ của cô thiếu hụt trầm trọng.

Hội nghị vừa kết thúc, cô dùng tốc độ nhanh nhất phóng tới phòng giải khát mua cà phê, công việc kế tiếp mà không có cà phê, cô nhất định sẽ nằm trên bàn làm việc ngáy to ngủ.

“E hèm...!”

Sau lưng Tô Tiểu Mễ truyền tới một trận đàng hăng giọng.

“E hèm cái gì mà e hèm, không thấy người khác đang mệt mỗi lắm sao!” Cơn tức của Tô Tiểu Mễ vì mệt mỏi mà tăng cao, ngay cả đầu cũng không muốn quay lại.

“Thật nóng tính, tôi hi vọng lần sau lúc cô đi họp không phải là bộ dạng thiếu ngủ này, như vậy là không phối hợp công việc với tôi.” Thanh âm Lâm Khải lạnh như băng vang lên phía sau cô, lúc thấy vẻ mặt thiếu ngủ của cô khiến hắn không đành lòng biết bao nhiêu, làm thêm đến mười hai giờ không phải là loại chuyện dễ dàng với phụ nữ nên cố ý chạy tới muốn ngỏ lời an ủi, nhưng thái độ của cô lại làm cho ý định ban đầu của hắn lập tức thay đổi.

“Trời a... chết chắc! Tại sao lại là hắn?” Trong lòng Tô Tiểu Mễ thầm than không tốt, nhưng lại không thể không xoay người.

Khi cô thấy hắn vẫn là thái độ lạnh nhạt khó coi, tức giận của Tô Tiểu Mễ đã không kiềm chế được rồi, một trận buồn bực oán hận nổi lên: “Tôi muốn đề nghị với công ty, buổi tối làm thêm hơn 3 giờ, ngày mai có thể tới trễ 3 giờ, nói như vậy, tôi dám cam đoan tất cả nhân viên sau khi tăng ca tối đó, hôm sau đi họp cũng sẽ không có lại ngủ gật.”

“Cô trách tôi tối qua không nên để cô làm thêm giờ sao?” Mặt của hắn càng thêm âm lãnh.

“Tôi không có ý đó, tôi chỉ nói ra một đề nghị có tình người, Lâm tổng không cảm thấy đề nghị này được sao? Công ty rất có tình người hơn nữa lấy đồng tình với nhân viên làm gốc, cái này thật có thể thi hành.” Cô hé ra gương mặt tươi cười mà mình cảm thấy không tệ. Nguồn:

“Dĩ nhiên có thể, chẳng qua đối với người chưa hoàn thành công việc mà làm thêm giờ, không cần hưởng thù đãi ngộ như vậy, nếu như công ty cần đẩy nhanh tốc độ hạng mục gấp nên tăng ca, công ty nhất định sẽ không bạc đãi nhân viên, hơn nữa tôi cũng muốn Tô chủ quản hiểu, mỗi giờ tăng ca, tiền lương cuối tháng công ty sẽ theo đó mà kết toán.”

Tô Tiểu Mễ cắn răng, thật hận không thể đánh chết hắn, tên đàn ông đáng chết này, cấp trên thôi, so với An Nữ tiền nhiệm kia của cô, thật là kém rất xa... rất xa a.

Không khí bên trong đang khó xử, lúc này Hạ Tử Vi đi tới.

“Lâm tổng, ngài cũng tới đây uống cà phê sao?” Hạ Tử Vi nhìn hai người, gương mặt đầy ý cười.

Nhìn thấy Hạ Tử Vi, Lâm Khải cười gật đầu một cái, sau đó đi ra ngoài.

“Chắc... chắc, thật là đẹp trai nha, rất có hình thể!” Hạ Tử Vi một bước dài phóng tới trước mặt Tô Tiểu Mễ, lấy tay tựa vào bên cạnh cô, không tiếc lời khen ngợi.

“Ừm, diện mạo đẹp trai thì ích lợi gì, có hình thể bên ngoài có thể làm cơm ăn sao.” Tô Tiểu Mễ chán nản trả lời không để ý rồi đi, nhớ đến bộ dạng nghiêm túc máu lạnh vừa rồi của hắn cô liền không đề nén được cơn tức, Tô Tiểu Mễ cô mặc dù không phải là chiến sĩ thi đua được công ty công nhận, bắt quá ở phương diện khả năng chịu trách nhiệm này là tương đối tốt, nhưng trong mắt Lâm Khải, rõ ràng cái gì cũng không phải.

“Đàn ông giống như Lâm Khải, chính là loại đàn ông có hình thể bên ngoài hơn nữa còn có thể làm cơm ăn. Mình nói nè, hiện tại phụ nữ trong công ty đều giương giương mắt hổ đó, cậu phải biết, anh ta không chỉ là Tổng giám đốc hoạch, còn là chủ tịch vận chuyển buôn bán, chức vị này thật không đơn giản nha.” Hạ Tử Vi phân tích rõ ràng cho cô.

“Mình không có hứng thú, loại đàn ông này vừa vô tình vừa máu lạnh lại không biết phân biệt tốt xấu.” Đối với Lâm Khải, cô không ôm bất kỳ ảo tưởng nào, loại đàn ông như thế không thích hợp với cô, Tô Tiểu Mễ kiên định nghĩ như vậy.

“Được... được, hắn vô tình, hắn máu lạnh, hắn không phân biệt tốt xấu.” Hạ Tử Vi phụ họa cô, mặt mày đột nhiên thả lỏng, ánh mắt chớp chớp với cô.

“Làm gì vậy?”

Tô Tiểu Mễ cảnh giác nhìn Hạ Tử Vi, thầm nghĩ chắc chắn không có chuyện tốt, nhất định lại muốn lôi kéo cô đi “làm chuyện xấu”.

17. Chương 17: Buổi Tối Vui Vẻ 2

“Cậu đã không có hứng thú với Lâm tổng vô tình lại máu lạnh lại không phân biệt tốt xấu, vậy cũng không cần thủ thân như ngọc vì hắn, đúng không! Vừa đúng tối hôm nay có một party, mình dẫn cậu đến vui đùa một chút, đừng ở trong nhà ọp ẹp như hang nhỏ của cậu.”

Hạ Tử Vi lại bắt đầu hù dọa gan dạ của cô, mỗi lần đến thứ sáu và Chủ nhật sẽ kéo cô đi chơi, hoa mỹ thì nói là mang cô đi mở rộng kiến thức thêm hiểu biết, thực chất chính là dạy cô chơi đàn ông như thế nào.

“Không đi, buổi tối mình còn phải nộp phương án.” Đối với những buổi tụ hội nhàm chán kia, Tô Tiểu Mễ tình nguyện ngủ, tổng kết nguyên nhân lại, chính là cô vẫn chưa tìm được đàn ông, nhưng đối với việc này, cô lại làm không biết mệt.

“Sao không đi, cậu cũng thất thân rồi, phải tận hưởng lạc thú trước mắt, nếu không đến lúc già muốn hành lạc cũng không có thể lực.”

“Cậu không thể nhỏ giọng một chút sao, đại tiểu thư của mình, có phải cậu muốn cho mọi người trong công ty biết bây giờ Tô Tiểu Mễ mình đã không còn là xử nữ già rồi phải không, đã như vậy, mình đề nghị cậu cầm một cái loa truyền thanh, như vậy, không tới ba phút, toàn bộ mấy trăm người ở công ty sẽ biết, không tới trăm ngày, mọi người ở các chi nhánh khác của công ty cũng biết tổng bộ trình diễn một tuồng kịch.” Tô Tiểu Mễ hung hăng “đánh” cô, vứt cho cô ánh mắt khinh thường.

“A, còn gì là bảo toàn hình tượng.” Hạ Tử Vi cười vui vẻ, nhìn cô bổ sung lần nữa: “Ý của mình là, tối hôm nay hãy vui vẻ, chơi sáng khoái, có chị đây che chở cho cậu.”

“Mình còn chưa đáp ứng cậu mà.” Tô Tiểu Mễ không để cho cô động một chút liền tự gọi mình là chị, cùng tuổi với cô, kém cô ba ngày, còn tưởng rằng mình là chị Nam Nam, động một chút là nhắm vào bề ngoài “nửa già” của cô.

“Chúng ta là chị em đã nhiều năm như vậy, mỗi lần cậu đều cự tuyệt ý tốt của mình, còn không phải vì mình muốn cậu nhanh chóng có thú tính với đàn ông sao, người ta đều nói, phụ nữ ba mươi như hổ, bốn mươi như sói, không tới ba năm cậu cũng ba mươi rồi, còn không nhanh chóng...”

“Dừng lại... dừng lại, mình đi, mình đi!” Tô Tiểu Mễ vội vàng kêu ngừng, đây chính là công ty, Hạ Tử Vi nói tới phương diện này, thì như nước sông cuộn cuộn, liên miên không dứt.

“Như vậy mới phải, có mang quần áo không?” Cô nghiêng người hỏi.

“Mình đi làm mang theo y phục làm gì.” Tô Tiểu Mễ nhún mày một cái, mỗi lần đi chơi, Hạ Tử Vi và chị Nam Nam liền hận không thể cạo một lớp da của cô, từ trong ra ngoài đều thay đổi.

“Thật may là mình có chuẩn bị trước, tối hôm nay cậu hãy nghe mình, đêm hôm đó không để cậu lên đỉnh, tối hôm nay mình nhất định khiến cậu sung sướng.” Cô cười xấu xa nhìn Tô Tiểu Mễ, trong ánh mắt đều là “phóng đảng”.

“Mình thấy cậu lên đỉnh quá nhiều rồi, em gái chị khuyên em kiềm chế chút.”

“Có câu bình luận đặc biệt đúng, phụ nữ chưa lên đỉnh thì không phải là phụ nữ toàn vẹn, cho nên, nể tình chị em, mình nhất định sẽ làm cho cậu trở thành phụ nữ toàn vẹn.” Cô vứt cho Tô Tiểu Mễ một bộ dạng mê hoặc.

Tô Tiểu Mễ giả bộ bị điện giật toàn thân nổi da gà, bỗng nhiên hăng hái.

“Cậu biết không? Ở Trung Quốc chúng ta, có rất nhiều nữ nhân cả đời đều chưa có lên đỉnh, cậu suy nghĩ một chút, tư vị tuyệt vời như vậy, làm nữ nhân phải nên được hưởng, sao lại có thể không trải qua, đây là tiếc nuối biết bao, hơn nữa...”

“Đi đi đi... Cậu là phụ nữ, sao mỗi ngày đều nghiên cứu những thứ này, không chịu nổi cậu!”

“Phụ nữ chưa từng lên đỉnh, xấu hổ là khó tránh khỏi, đừng nóng vội, chuyện như vậy trước lạ sau quen, làm nhiều sẽ có cảm giác, từ từ, cậu có thể buông ra!” Cánh tay của cô đè lên Tô Tiểu Mễ, thanh âm nhẹ nhàng giảm thấp nửa dB.

Tô Tiểu Mễ thấy cô lại bắt đầu muốn ới một đồng “học vấn”, xoay eo nhỏ, lập tức rời đi.

18. Chương 18: Hình Tượng Thay Đổi Lớn

Vào thứ sáu, vừa đến lúc tan việc, rất nhiều đồng nghiệp cũng tùm năm tùm bảy rời đi. Thứ sáu mỗi tuần đều là thời gian tụ hội tốt nhất trong thành phố lớn này. Đây là thời gian mọi người có thể yên lòng ăn chơi, không cần lo lắng ngày thứ hai sẽ trễ.

Vài giây sau, Hạ Tử Vi đứng ở trước mặt cô, hận không được trực tiếp nhấn tắt chốt mở nguồn Computer. Tô Tiểu Mễ chỉ đành phải nhún nhún vai, đi theo người bạn tốt này.

Trong phòng rửa tay, Hạ Tử Vi khoá trái cửa phòng.

Vài phút mặc niệm trôi qua...“Hạ Tử Vi, cậu muốn mình mặc cái này?” Tô Tiểu Mễ cầm quần cụt, chỉ kém nước mắt không có rơi ra ngoài, khóc không ra nước mắt.

“Yên tâm đi, dựa vào vóc người của cậu, chân dài của cậu, mặc cái này là thích hợp nhất, nghe mình đi, chính xác không sai.” Hạ Tử Vi vỗ ngực bảo đảm.

“Nhưng cái này quá ngắn, mình không muốn mặc.” Tô Tiểu Mễ nhìn quần cụt vừa rồi, đoán chừng hai phần trở lên ở đầu gối (uhm...từ háng tới đầu gối chia lấy một phần, đó là độ dài =)).

“Đừng có lằng nhằng nữa, mau mặc vào cho mình nhìn thử, nếu thật sự không được, mặc thêm cái voan mỏng này vào.” Nói xong, Hạ Tử Vi ném cho cô một cái áo voan mỏng hơi dài màu tím đậm, cùng màu với cái quần cụt kia.

Trang phục của Hạ Tử Vi tuy lộ nhưng vẫn có cảm giác ưu nhã. Tối hôm nay ưu nhã làm chủ, dù sao nhân vật chính cô muốn đây là Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ mặc quần áo tử tế đi ra, hai người đồng thời cảm khái.

“Wow!”

“Má ơi!”

“Tiểu Mễ, bộ này quá hợp cậu, xem một chút, thịt trắng như tuyết của cậu, còn có xương quai xanh, chân thon dài mà mê người... Trời ạ, mình có thể tưởng tượng ra những con sói đói kia sẽ dùng ánh mắt dạng gì nhìn cậu.” Hạ Tử Vi không thể không thừa nhận, Tô Tiểu Mễ chính là thiếu hụt triển lộ, thịt và tư thái tốt như vậy, thật là lãng phí.

“Hạ Tử Vi, tại sao cậu ăn mặc so với mình dài hơn?” Tô Tiểu Mễ nhìn một thân trang phục tao nhã màu nâu nhạt, áo đầm lộ vai, cảnh tượng trước ngực như ẩn như hiện, mặc dù cũng có cảm giác trên người, nhưng so với Tô Tiểu Mễ đã tính, thật đúng là khác một trời một vực.

“Đừng nói nhiều nữa, tới đây!” Khi nói chuyện, cô một tay kéo Tô Tiểu Mễ đến trước mặt.

“Cái này, cho mình đeo lên!” Mắt kiếng của Tô Tiểu Mễ bị tước đoạt.

“Cái này, tháo ra ngay!” Tay của cô dùng sức lấy ra, một bộ tóc dài của Tô Tiểu Mễ cũng đồng thời xoắn xuống.

“Thật là đẹp... Về sau chớ một bộ trang phục xử nữ già. Nhìn thế này, thật thuận mắt, không biết muốn mê chết bao nhiêu người nha!” Hạ Tử Vi kéo cô đến trước gương, người trong gương quả thật thay đổi hoàn toàn.

Người phụ nữ quy củ biến mất, trước mặt cô hiện ra chính là một phụ nữ thoát tục.

“Let’s go!” Ngón tay của Hạ Tử Vi vừa chỉ lên, cho cô một ánh mắt ý vị sâu xa: “Tự hội sẽ có ngoài ý muốn!”

Vừa nói, hai người trực tiếp đi tới bãi đậu xe ở tầng hầm.

Tô Tiểu Mễ chỉ cảm thấy cả người không được thoải mái, từ đầu đến chân cũng không được tự nhiên, tay cô không ngừng đem quần kéo lên kéo xuống, hận không thể dùng áo ngoài che hết.

Bãi đậu xe tầng hầm.

“Xe của cậu đâu?” Quét một vòng, không phát hiện xe của Hạ Tử Vi, Tô Tiểu Mễ nghi vấn nhìn cô.

Gương mặt Hạ Tử Vi thần bí hưng phấn.

“Nhìn nơi này!” Hạ Tử Vi dựa vào xe bên cạnh, đó là một chiếc xe màu đỏ sẫm, không đúng, phải là màu rậm nắng tối, tuy không giống lắm, nhưng màu đó thật rất chói mắt.

“Infiniti? Cậu đổi xe?” Tô Tiểu Mễ mở to hai mắt, kinh ngạc nói. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

“Như thế nào? Có đẹp trai hay không?” Vừa nói, cô bày một kiểu dáng kiêu kỳ cực độ, váy nhẹ nhàng bay lên.

“Má ơi, thật đẹp trai ngây người!” Tô Tiểu Mễ không thể không cảm thán, toàn thân Hạ Tử Vi lộ ưu nhã, đầy mị hoặc. Đây là cô Tô Tiểu Mễ vĩnh viễn cũng không học được bộ dáng lại vô cùng thưởng thức.

19. Chương 19: Làm Sao Phân Biệt Đàn Ông

Tạo dáng thêm mấy kiểu, nếu còn tiếp tục, Tô Tiểu Mễ chắc điên mất. Người này thật là tự yêu vô cùng.

“Xe này cả trăm vạn à, thật là có tiền!” Tô Tiểu Mễ không khỏi cảm khái, hai người cầm tiền lương không sai biệt lắm, mặc dù thu vào không ít, nhưng muốn mua loại xe trăm vạn này cũng không dễ dàng. Phải tiết kiệm hai năm!

“Các thủ tục xong xuôi, không sai biệt lắm chừng trăm vạn, mình ra một nửa, bố yêu nhà mình ra một nửa!”

“Con cái của gia đình có tiền, chính là thoải mái! Mau, dẫn mình lượn quanh một vòng hóng gió nha!” Tô Tiểu Mễ trở mình vào trong xe.

Hạ Tử Vi chở Tô Tiểu Mễ lượn mấy vòng rồi mới tới chỗ vui vẻ.

Quầy rượu nhìn qua rất đơn giản, nhưng trang hoàng lại đặc sắc, bài trí bằng chất gỗ tinh khiết, làm cho người ta an tĩnh, ánh đèn trong phòng có một chút mờ mờ.

“Chớ xem thường địa phương đơn giản này, nơi này tiêu phí cũng không thấp, mọi người tới nơi này chơi là thích không khí, trong não nhiệt lại lộ ra an tĩnh.”

“Hi, Tử Vi, tới rồi sao! Tối hôm nay vẫn xinh đẹp như vậy.” Một người phụ nữ xinh đẹp sau khi thấy cô liền chạy tới chào hỏi, bỗng chốc kinh hãi la lên: “Woa, đây là bạn cậu mang tới sao? Rất tươi đẹp!” -

“Đây là chị em tốt của mình, Tô Tiểu Mễ!”

“Còn đây là bạn tốt mình biết ở Mtime, Thu Thu!”

Hạ Tử Vi ở một bên giới thiệu, bên này người cũng càng ngày càng đông lên, cả quây rệu Mtime đều chật ních người. Bởi vì nơi này có một người bạn đang làm tiệc sinh nhật, bạn bè của bạn bè tới, bạn bè của bạn bè của bạn bè...cũng tới. Có dính líu không có dính líu, quan hệ vòng vòng thế nào cũng tới.

“Tiểu Mễ, cậu cần phải nhìn kĩ nha, coi trọng người nào không cần do dự, uống chút rượu, giả bộ say, giả bộ si, bất luận kẻ nào nơi này cậu cũng có thể giải quyết.” Hạ Tử Vi và Tô Tiểu Mễ ngồi một bên, một người một ly uống rượu.

“Mình không muốn thất thân!” Tô Tiểu Mễ trực tiếp cự tuyệt, tới vui đùa một chút liền vui đùa một chút, chuyện thất thân này cô không muốn duy trì lần thứ hai, mặc dù cô là một người có thể tiếp nhận tư tưởng cởi mở, nhưng không có nghĩa là cô muốn giống như Hạ Tử Vi, uống rượu khác nhau, làm tình với đàn ông khác nhau.

“Cậu xem cậu kia, lại nữa rồi.” Hạ Tử Vi cho cô một ánh mắt xem thường, nhưng vẫn nhiệt tình không giảm giới thiệu ở bên tai cô.

“Lần trước cậu nhất định là không có tận hứng, người kia nhất định là không được, kỹ thuật quá kém, lưu lại cho cậu bóng ma quá sâu sắc. Bất quá này không quan hệ, mình sẽ chọn cho cậu người thật tốt.” Ánh mắt của cô lập tức càn quét tứ phương.

“Nhìn thấy người mặc áo sơ mi màu lam không? Cúc áo của hắn, cơ ngực ẩn hiện, còn có trạng thái tinh thần của hắn, nhìn lại chân của hắn, đủ thon dài, đàn ông như vậy thật không tồi, ở lại thử một chút!” Cô dùng tay huých lấy tay Tô Tiểu Mễ.

“Ừ, nhưng không đủ đẹp trai!” Tô Tiểu Mễ nhàn nhả quét mắt một vòng, rồi trở lại, bất kể như thế nào, cô cũng không thể lãng phí một mảnh “Hảo tâm” của Hạ Tử Vi, thế nào cũng phải phối hợp xuống.

“Vậy cậu nhìn xéo người đối diện kia, trời ạ! Cơ ngực thật là mạnh mẽ!” Hai mắt Hạ Tử Vi tràn đầy sắc thái.

Tô Tiểu Mễ nhìn một chút, không cho là đúng hỏi lại: “Cơ ngực có quan trọng như vậy sao?”

“OH, MY GOD! Cơ bụng của hắn mình cũng có thể nhìn đến, quá đẹp trai rồi!” Hạ Tử Vi mặt hoa si, mặc dù ngoài mặt không có hiện ra, nhưng thanh âm của cô rất khoa trương.

“Hắn cả người toàn là cơ bắp, mãnh nam, khẩu vị của cậu thay đổi khi nào vậy?” Tô Tiểu Mễ nhấp một miếng rượu, cô thật không biết Hạ Tử Vi là từ khi nào thì bắt đầu thích kiểu như vậy.

“Kể cơ bắp ắt hẳn có lực, cả đêm nếu không đến năm lần, ít nhất cũng phải là ba lượt, 90% đàn ông có cơ bụng ở phương diện kia cũng rất mạnh nha!” Cô cười tràn đầy động thái.

“Chuyện kia thật sự dụ hoặc thế sao? Khiến cậu khẳng khẳng một mực như thế, đừng có đùa với lửa!” Cô nho nhỏ cảnh giác Hạ Tử Vi.

Trong đáy lòng Tô Tiểu Mễ vẫn lo lắng thay Hạ Tử Vi, phóng túng như vậy cũng năm năm rồi, có một số việc nên quên thì liền quên đi, nhưng Hạ Tử Vi thật có thể quên sao? Cô không nói, Tô Tiểu Mễ liền không đề cập tới.

20. Chương 20: Làm Sao Phân Biệt Đàn Ông 2

“Tiểu Mễ, mình tìm được mùa xuân tối nay rồi, cậu cứ từ từ mà tìm nha!” Hạ Tử Vi đứng dậy.

“Cậu bỏ mình? Đi đâu?” Con người này, mê trai bỏ bạn!

“Đừng sợ, mình đi mới có người dám đến gần cậu chứ, chơi lớn mật, chơi buông thả, nhớ kỹ một điểm, tìm đàn ông có cơ bụng. Từ từ tìm kiếm, cao trào sẽ lại tới!” Vừa nói, cô hôn nhẹ trên mặt Tô Tiểu Mễ, lắc lắc eo nhỏ bỏ đi.

Cô mở to hai mắt, nhìn kẻ cơ bắp đó cũng đi về phía Hạ Tử Vi, hai người ăn ý nhìn nhau, chạm cốc, sau đó nhìn thấy Hạ Tử Vi kiều mỹ cười...

Tô Tiểu Mễ nắm ly rượu, không tự giác uống cạn, trừ uống rượu cô không biết nên làm cái gì.

Đôi mắt nhìn lại, bên trong quầy rượu lóe lên bổ nhào, những bộ quần áo thấp thoáng, gợn sóng di động, mùi mập mờ chỗ nào cũng có, chỗ như thế quá TMD! Thật thích hợp mua say tìm vui.

Bên trong quần bar, có một vị ca sĩ trẻ tuổi đang nhẹ nhàng hát, thanh âm khàn khàn có chút làm lòng người đau, hẳn phối hợp đàn hát, nội tâm Tô Tiểu Mễ dâng lên một hồi chua xót và cảm động.

“Vừa là một người trôi giạt về bắc, vừa là một người tìm mộng.” Cô có chút si mê nghe âm nhạc nhìn như hát cho mọi người nghe, thực chất hát cho mình nghe.

“Giọng hát của anh ta rất có chất, đúng không?” Thanh âm của một người khác phả vang lên ở bên cạnh cô.

“Anh ta là 1 người ca sĩ cô đơn.” Tô Tiểu Mễ không quay đầu lại, trong ánh mắt tựa hồ có chút ít xúc động, không muốn xoay đầu, cứ như vậy si mê nhìn một điểm.

“Tên đó gọi Ngã Thụy, ở Bắc Kinh mười năm, lúc đầu vì yêu âm nhạc mà ôm mộng làm ca sĩ, về sau, hẳn từ từ hiểu ra, yêu âm nhạc không nhất định phải trở thành ca sĩ, mình thích là tốt rồi, vì vậy, mỗi tuần ba buổi tối Ngã Thụy sẽ ở chỗ này ca hát, người nơi này cũng thích Ngã Thụy, cũng thích cả giọng hát của hắn.” Người đàn ông ngồi vào vị trí bên cạnh cô, ánh mắt si mê ngắm nhìn.

Lực chú ý của cô ở nơi khác, mà sự chú ý của hắn đang đặt ở trên người cô.

Tô Tiểu Mễ từ từ lấy lại tinh thần, quan sát người bên cạnh, áo sơ mi màu đen và một cái quần tây đơn giản, tóc ngắn mà tinh thần, ôn nhu cười với cô, khóe mắt có nếp nhăn thật sâu, đó là một người đàn ông thích cười. Y - www.

Ngay cả, thời điểm hắn cười, Tô Tiểu Mễ cảm thấy rất sạch sẽ, rất thoải mái, hắn cười thật ấm áp.

“Anh thật giống như rất quen thuộc với hắn?” Tô Tiểu Mễ có chút kinh ngạc.

“Tên đó là ông chủ của nơi này.”

Hắn nói xong, đôi môi Tô Tiểu Mễ hiện lên hình O.

“Tôi tên là Đỗ Tử Hào.” Hắn giơ ly rượu trên tay lên, chạm cốc với cô trên không trung, sau đó uống một hớp rượu to.

“Tôi tên là Tô Tiểu Mễ.” Cô lễ phép trả lời hắn.

“Hôm nay là sinh nhật Ngã Thụy, nơi này có rất nhiều bạn cũ, cô là lần đầu tiên tới đây?” Thanh âm của hắn thấp mà êm ái.

Tô Tiểu Mễ mỉm cười gật đầu.

“Uống một ly, vì tiếng hát của Ngã Thụy!” Đỗ Tử Hào rót rượu đầy cái ly trong tay, sau đó cụng ly với cô, lại uống một hớp đầy.

Tô Tiểu Mễ có chút khó xử, uống như vậy quá mạnh đi.

Đỗ Tử Hào mỉm cười nhìn cô, hắn cười không có bất kỳ ác ý, ấm áp như gió xuân, ở trong không khí táo bạo mà mập mờ này thêm một phần lạnh nhạt.

Hắn không miễn cưỡng cô uống rượu, cô ngược lại ngượng ngùng, cũng chỉ có thể cùng hắn uống, trong lòng lại tự nói với mình uống vừa phải thôi.

21. Chương 21: Bắt Gặp Người Khác

Bên trong quầy rượu, bởi vì Ngả Thụy nói chuyện, không khí trở nên cực kỳ nhộn nhịp.

“Năm nay, tôi đã ba mươi tuổi, tôi tới Bắc Kinh vừa đúng mười năm, cuộc sống này có thể có mấy cái mười năm? Tất cả các anh chị em, tối nay tất cả mọi người phải uống vui vẻ, không say không về. Tối nay, sẽ là một đêm náo nhiệt nhất của Mtime, chúng ta vứt bỏ tất cả an tĩnh, chúng ta phải điên cuồng, điên cuồng nhảy dựng lên, vui vẻ lên đi!”

Người phía dưới cũng phụ họa theo, trong lúc nhất thời, huyết khí, tiếng vỗ tay không ngừng vang lên.

Ngả Thụy đột nhiên biến đổi phong cách, quầy rượu cũng thay đổi ồn ào lên, âm nhạc bên trong quầy rượu đột nhiên biến đổi sống động, đã có người can đảm lắc lư theo điệu nhạc.

“Nơi này rất lâu đều là yên tĩnh, chơi trò tình cảm mập mờ, điên cuồng giống như vậy từ khi tôi biết Mtime tới nay là lần đầu tiên.” Đỗ Tử Hào cũng vui vẻ.

Tiếng nhạc từ từ trở nên to hơn, thanh âm nói chuyện của bọn họ cũng đề cao không ít.

Đầu Tô Tiểu Mễ có chút choáng, cô biết kế tiếp không thể uống nữa. Nhìn lại Đỗ Tử Hào một chút, sắc mặt của hắn cũng chậm chậm đỏ ửng, cũng đã uống kha khá.

“Tiểu Mễ, chúng ta cũng xuống nhảy đi!” Đỗ Tử Hào lớn tiếng hướng về phía cô la lên.

“Nhảy? Không, ta không biết nhảy!” Tô Tiểu Mễ bỏ tay, lớn tiếng cự tuyệt.

Bình thường nhàm chán, cô nhiều nhất luyện yoga một chút, loại Audition náo nhiệt này cô không mấy thích ứng.

“Không sao, ở chỗ này, không cần biết nhảy, cô chỉ cần đi theo bước chân của tôi là được, tôi giúp cô!” Đỗ Tử Hào vừa đứng lên, không có trải qua đồng ý của Tô Tiểu Mễ, thật tự nhiên, thậm chí là đương nhiên dắt tay cô đi về phía sàn nhảy.

Tô Tiểu Mễ muốn tránh thoát rồi lại cảm thấy ngượng ngùng, tới cũng tới, Đỗ Tử Hào lại không có động tay động chân với cô, nếu như phát giận ngược lại ra về mình không phóng khoáng.

Cô bị Đỗ Tử Hào kéo đến trung tâm, hất buông tay cô ra, nói cho cô biết chỉ cần lắc lư thân thể của mình là được, nghĩ uốn éo thế nào liền uốn éo thế ấy, đi theo tiết tấu là được rồi.

Tô Tiểu Mễ nhìn lại bốn phía một chút, con trai con gái đều điên cuồng nhảy nhót, có mấy người nhảy điệu nóng bỏng sát người, ánh sáng lóng lánh, khắp nơi đều là thân thể không an phận, cô đột nhiên cảm thấy mình và chỗ này thật không hợp nhau.

Đỗ Tử Hào tựa hồ nhìn ra bất an của cô, hất đưa tay qua lôi kéo cô, dùng thân thể của cô, cười dạy cô.

“Tiểu Mễ, ra ngoài chơi liên buông lỏng, công việc để một bên, chúng ta to gan, vui vẻ chơi, muốn chơi thể nào thì chơi thể đó, tối hôm nay, chính là một đêm phóng túng mình!” Hắn dấn lỗ tai của cô, lớn mật nói. Nguồn truyện: Y

Đầu Tô Tiểu Mễ bị âm nhạc ồn ào kích thích đến càng thêm choáng, Đỗ Tử Hào lắc thân thể của cô, cô càng thêm cảm thấy khó chịu, trong dạ dày đột nhiên cồn động một hồi, một cái tay của cô vội vàng che miệng lại, một cái tay khác dùng sức đẩy Đỗ Tử Hào ra.

Cô nhanh chóng chạy về phía phòng rửa tay.

Dưới ánh đèn mờ mờ, cô không cẩn thận đụng phải nhiều người, chỉ đành phải khom người ra về xin lỗi, đang muốn vào phòng rửa tay thì trong bụng lại lặn lội gấp bội.

Cả tay cũng không bưng bít được: “Nôn...” Chỉ cảm thấy mọi thứ trong bao tử nhảy mất đồ trào ra.

Đang lúc Tô Tiểu Mễ cảm thấy một hồi ngượng ngùng lại một trận thoải mái, đột ngột truyền đến: “Nôn...”. Vừa ới nên thế nào cũng không nhịn được, Tô Tiểu Mễ chỉ có thể phó mặc cho trời, mạnh mẽ ới tiếp.

Lông mày người kia cơ hồ vặn thành một cổ dây thừng, hai tay nắm thật chặt, phát ra tiếng vang “ken két”.

22. Chương 22: Bắt Gặp Người Khác

Sau khi Tô Tiểu Mễ ới xong, ý thức dần dần lại thanh tỉnh.

Đầu của cô mới vừa tỉnh một chút, phát hiện trước mắt là một người đàn ông cao lớn, hơn nữa rất nhiều đồ bần của cô cũng ới đến trên người của anh ta.

“Đáng chết!” Cô mắng to mình ở trong lòng, sau đó dùng cảm ngáng đầu lên, lộ ra nụ cười ngây ngốc. Truyện Sắc Hiệp -

Vụng về biểu lộ vẻ say, “Thật xin lỗi, tiên sinh, tôi... Tôi không phải là... cố ý!”

Tô Tiểu Mễ ngáng đầu thấy gương mặt người đó thì lời của cô có chút run run nói không hoàn toàn.

“Nói tiếp đi!” Hắn lạnh lùng nhìn cô, lại quét mắt nhìn cô từ đầu đến đuôi một vòng, tóc dài cuốn lộn lộn, quần cụt màu tím, áo voan mỏng cùng màu, người phụ nữ này ra khỏi công ty ngược lại khá can đảm, lần sau lại hơn hẳn lần trước.

“Thật quen mặt nha, tiên sinh!” Tô Tiểu Mễ vẫn giả say, sự thật, cô quả thật cũng uống không ít, ít nhất cũng uống cạn ba bình rượu đỏ, Đỗ Tử Hào đó nhìn như lịch sự kính rượu cô, lại làm cho cô càng uống càng nhiều.

Bộ dáng cô vậy tay chào hỏi, gương mặt trắng lộ ra vài điểm hồng hồng, cặp mắt say mê kia, đôi môi... Tất cả đều khiến cho hắn không nhịn được muốn phát điên lại không thể kiềm chế cả người xao động.

“Không nhìn ra, Tô chủ quán ngược lại rất say sao?” Hắn cười như không cười khoe miệng lộ ra lạnh lùng.

“Tô chủ quán? Anh đang nói tôi sao?” Tô Tiểu Mễ đưa ra ngón trỏ, ngây ngốc chỉ hướng mình, đầu méo mó đung đưa.

Nhìn hình dạng của cô, Lâm Khải chợt cởi áo, tiện tay ném xuống đất, chỉ thấy một chiếc áo lót màu xám, đem vóc người hắn bại lộ toàn bộ ở trước mắt Tô Tiểu Mễ.

“Ừ, vóc người rất tốt, rất tuyệt, cảm ơn anh, tiên sinh!” Cô nói câu được câu mất, trong đầu lại thoáng qua hình ảnh đêm đó hắn đè cô ở phía dưới.

“Tô Tiểu Mễ, ngươi đang phát xuân sao? Muốn gì đây, mau trở lại, mau trở lại!” Tô Tiểu Mễ dùng sức nhắm mắt lại, không nhìn tới Lâm Khải, sau đó nói thầm những lời mình cũng không hiểu xoay người muốn rời đi hắn.

Lâm Khải lại tiến lên đem cô ngăn ở trên vách tường.

Tô Tiểu Mễ chỉ đành phải giả vờ say tiếp tục, “Tiên sinh, anh thật kỳ quái!”

“Vậy sao?” Hắn nhìn cô, xem ra cô lại uống quá nhiều, người phụ nữ này chẳng lẽ không biết trạng huống hiện tại rất nguy hiểm sao? Hay là cô chơi tình một đêm bị nghiện, cho nên lại ra ngoài “Tìm thú vui”?

Nghĩ tới đây, hắn đột nhiên hận không thể vung cho cô mấy quyền, đánh cô đến mức thanh tỉnh chạy trở về.

“Tiên sinh, tôi phải đi, để cho tôi đi!” Cô thích hợp ho khan mấy cái.

“Đi? Đi đâu? Cô ới khắp người tôi, liền muốn đi như vậy, giống như mọi chuyện đều không liên quan?” Hắn chẳng những không để cô đi, ngược lại đem cô dính vào trên vách tường chặt hơn, chỉ kém cả người không có dán lên.

“Tiên sinh đẹp trai như vậy, lại có hình thể như vậy, rất đại độ, đúng không, sẽ không so đo với một tiểu nữ say rượu như tôi nha!” Ánh mắt say mê của cô nhìn về phía hắn, như sao vụt bay lóe lên sáng sủa.

Lâm Khải nhìn mị thái nho nhỏ của cô, ánh mắt sáng sủa kia cơ hồ khiến hắn thất thần, cúi đầu vừa nhìn, đập ngay vào mắt là xương quai xanh, da thịt trắng nõn, tất cả tốt đẹp đêm đó của cô trong nháy mắt tràn

vào đầu óc của hắn khiến cho thân thể không tự chủ được căng thẳng theo.

23. Chương 23: Thì Ra Không Phải Chỉ Một Mình Hắn

Hắn chăm chú nhìn cô gắt gao, mang theo tính khiêu khích.

“Cô gái nhỏ say rượu?” Khóe miệng của hắn đột nhiên buông lỏng, lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Ánh mắt của Tô Tiểu Mễ vừa mê hoặc vừa hiếu kì nhìn hắn, cười nhẹ, chỉ cảm thấy tim đang căng thẳng đập không ngừng, thậm chí còn có chút run rẩy.

“Đáng chết, ánh mắt như vậy!” Hắn thâm hằm hừ trong lòng.

Thậm chí khiến hắn quên mất lời cần nói tiếp theo, miệng không chút do dự ấn xuống, dùng sức mút vào.

Thân thể Tô Tiểu Mễ đột nhiên dán thật chặt vào vách tường lạnh, đôi mắt mở to nhìn người đàn ông trước mặt. Đây là tình huống thân kì gì? Tại sao hắn hôn cô? Tối nay cô không có câu dẫn anh ta, cũng không có ý định muốn thất thân nha?

“Mau, mau... mau tỉnh lại, tỉnh lại đi...” Tay của cô đặt ở hai bên bấp đùi mình, đại não không ngừng gọi mình cách xa người đàn ông này một chút, nhưng hắn là cấp trên của cô, ngẩng đầu không thấy cúi đầu liền thấy (có lẽ ý là “đằng nào cũng gặp”), lần đầu tiên phát sinh quan hệ là vì không biết sẽ xảy ra tình huống như thế, nếu như có lần thứ hai, thật không khỏi cũng quá khó xử đi, sau này làm sao gặp người? Truyện Sắc Hiệp -

Đầu lưỡi của hắn linh xảo tiến vào trong môi cô, nhiều lần hút lấy hương vị thơm ngọt bên trong. Tô Tiểu Mễ chỉ cảm thấy đầu óc nóng lên một trận, sau đó trống rỗng.

Làm sao bây giờ? Không có khả năng cự tuyệt, phải làm sao đây?

Thân thể của hắn theo nụ hôn trở nên càng ngày càng nóng, đôi chân thon dài mà có lực mạnh mẽ chống đỡ thân thể cô khiến cô muốn kháng cự cũng không thể động đậy. Hắn dùng sức lôi kéo, eo nhỏ của cô liền bị ôm thật chặt trong tay ai kia, hai người càng thêm khít khao.

“Không!” Cô kêu to, “Nhưng tại sao không có âm thanh?” Tô Tiểu Mễ kinh ngạc.

Thân thể cô mảnh mai như vậy, bàn tay to của hắn cách một lớp y phục cũng có thể cảm nhận được toàn thân cô run rẩy, loại run rẩy nhẹ nhàng này, làm cho hắn không khỏi mất khống chế một lần nữa. Thật muốn ngay lập tức tại chỗ này gài gủi cô! Mà một khi loại ý niệm này đã nảy sinh thì thật khó để có thể dừng lại được.

“Trời ạ, mình điên rồi sao? Sao mình có thể tự cho phép mình và cấp trên của mình phát sinh tình huống này lần thứ hai?” Tô Tiểu Mễ nhắm chặt mắt, vội vã thanh tỉnh lại.

“Một... Hai... Ba... đây...” Tô Tiểu Mễ nhủ thầm.

Cô chưa kịp đẩy ra, bên cạnh đã có người gọi to: “Lâm Khải...”

Thanh âm thẹn thùng nhưng không yếu đuối, Lâm Khải nghe phía sau có người kêu lên, tay của hắn từ từ buông lỏng, môi của hắn dùng sức hôn một cái trên môi của cô.

“Phụ nữ ngoan, phải về sớm một chút!” Thanh âm của hắn trầm thấp đến mức tựa hồ chứa một tia ra lệnh.

“Khải, em tìm anh thật lâu nha!” Người phụ nữ kia cười quyến rũ nhìn cô, đối với tất cả những chuyện cô ta vừa thấy hình như cũng không có tức giận, thân thể cứ lơ đãng dán tới.

“Mẹ nó, giờ làm sao đây?... Đi về chứ sao...” Trong lòng thầm nói.

Khi Tô Tiểu Mễ thấy người kia có ý kéo cánh tay Lâm Khải, đem thân thể hướng về phía mình thì... ngoài kinh ngạc vẫn chỉ có thể là kinh ngạc: “TMD, vớ người thật không phải tốt bình thường, không phải tốt

bình thường mà!” Tầm mắt hướng về bộ ngực đang đung đưa trước mặt, cô cẩn thận nhìn đi nhìn lại, không phải là lộ ngực... là hung khí giết người a!

“Khải, chúng ta đi thôi, bọn Henri vẫn còn chờ anh đó!” Cô gái kia dán chặt vào hắn, rúc vào bên cạnh hắn như chim nhỏ nép vào người, tóc thẳng dài, trang phục đơn thuần, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa thoát nhìn như mười tám tuổi.

Lâm Khải liếc nhìn cô một cái, đang định nói chuyện, Tô Tiểu Mễ liền cười mỉa hoặc, nhờ men rượu cướp lời.

Tay nhỏ bé choàng qua, thì thầm nhỏ nhẹ cất tiếng: “Anh đẹp trai, em sẽ nhớ tới anh!” Vừa nói, môi cô tiến tới gương mặt hắn dùng sức hôn cái chụt: “Tạm biệt!”

Trong tích tắc xoay người, cô nhìn thấy tia sáng ngoan độc trong mắt cô gái kia.

24. Chương 24: Bị Thương

Thân thể Tô Tiểu Mễ cử động, bước chân gần như tháo chạy rời khỏi.

Cô tình nguyện mình lại làm “người hào phóng”, cũng không nguyện ý bị người ta bỏ lại bộ dáng như oán phụ nên chủ động đẩy hắn ra, sau đó “tiêu sái” rời đi.

Cô không quay đầu lại, thậm chí không dám quay đầu lại, cả người khí thế phóng tới bên trong quầy rượu.

Dĩ nhiên, những chuyện xảy ra tiếp đó cũng không giống trong tiểu thuyết ngôn tình, Lâm Khải không buông người phụ nữ bên cạnh để đuổi theo, mà Tô Tiểu Mễ cô lại lẻ loi đi vào nơi huyền ảo một lần nữa. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

“Thật chói mắt, đầu choáng váng quá nha!” Cô thấp giọng nói.

“Tiểu Mễ... Tiểu Mễ...”

Hình như có người gọi cô, ý thức Tô Tiểu Mễ từ từ trở về, ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là Đỗ Tử Hào bên cạnh.

Cô miễn cưỡng nặn ra một nụ cười đáp trả hắn.

“Em đi đâu vậy? Làm anh tìm em này giờ! Thấy em quay lại anh rất vui!” Hắn vẫn cười như cũ, thoát nhìn vẫn ấm áp như vậy, mang đến cho tâm trạng có chút mất mát của cô một tia an ủi thân thiết.

“Cảm ơn anh, nhưng mà tôi muốn đi, chúc anh tối nay vui vẻ.” Vừa nói, Tô Tiểu Mễ liền rời đi.

“Tiểu Mễ, em say, để anh đưa em trở về!” Đỗ Tử Hào đứng dậy, ánh mắt chân thành trong suốt không có một tia bỉ ổi.

“Không cần phiền phức như vậy, tự tôi có thể thuê xe trở về, an ninh ở Bắc Kinh luôn luôn rất tốt!” Cô lễ phép cự tuyệt hắn, giờ phút này, cô chỉ muốn chui vào trong chăn nhỏ của mình, hung hăng ngủ đến hai mươi tiếng, đem tất cả mọi chuyện xảy ra tối nay đều quên hết.

“Tin tưởng anh, chỉ là quan tâm đơn thuần thôi mà!”

Ngay thẳng như vậy, chân thành như vậy, Tô Tiểu Mễ cũng không tìm được lý do cự tuyệt nữa, nhưng mà cô có thể lựa chọn tin tưởng người đàn ông này hay không?

Lúc cô thật do dự, hắn đã lôi kéo cô ra ngoài cửa.

Một cảnh như vậy, rơi vào trong mắt người khác, thậm chí có chút đau nhói, nụ cười trên mặt ai kia dần dần biến mất, lấy điện thoại di động gọi qua. Rất nhanh liền có người nhận nghe, hắn nói gì đối phương liền trả lời biết, biết...

Lâm Khải nghĩ cho mình một cái cơ rất tốt. Hắn chỉ là muốn “bảo vệ” thuộc hạ, không để cho người của mình chịu “tổn thương” mà thôi, tuyệt đối không có ý khác!

Cuối hè ở Bắc Kinh, gió đêm thổi tới, hơi có chút rét run, áo quần Tô Tiểu Mễ mỏng mảnh làm cô nhin không được run lên mấy cái, cũng làm cho cô càng thêm tỉnh táo.

Đỗ Tử Hào nhếch nhếch miệng cười: “Thật ra anh không phải là người có xe đắt tiền.”

Đang nói, một chiếc xe taxi ngừng lại trước mặt cô, hắn mở cửa ra cho cô, thậm chí cô còn có chút sợ, nếu như hai người cùng ngồi ở phía sau, nếu như hắn ôm cô, cô phải làm gì bây giờ?

Hắn cười mời cô vào, cô không phải là người thích cự tuyệt người khác, điểm này, vẫn là điểm yếu của Tô Tiểu Mễ.

Ngồi vào sau xe taxi, cô mới phát giác được mình thật đã suy nghĩ nhiều quá, bởi vì sau khi Đỗ Tử Hào đóng cửa sau lại, ngồi ở chỗ bên cạnh tài xế, mà một hành động rất nhỏ đó, cũng làm cô thấy rất có cảm giác an toàn.

Cô nói nhà của mình ở cư xá, hắn mỉm cười nói, chỗ hắn ở cách nơi này không xa, sau đó là trầm mặc.

Sau khi tới cư xá, Đỗ Tử Hào xuống xe, mở cửa cho cô.

“Nếu hắn nói muốn đưa mình lên lầu, mình nhất định sẽ kiên quyết nói không.” Tô Tiểu Mễ thầm nhủ, mặc dù người đàn ông này thoát nhìn không có vẻ đáng sợ, cũng không làm cô cảm thấy chán ghét, nhưng cô là một người biết rõ giới hạn.

“Ngủ ngon!” Tay của hắn nhẹ nhàng đặt trên đầu cô, gương mặt say đắm xoa xoa đầu.

Khi cô còn chưa lấy lại tinh thần, hắn đã lên xe taxi, rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt của cô.

Đây là một đêm đặc biệt, cô gặp được một “người đàn ông tốt”, một người không có ý nghĩ xấu với cô!

25. Chương 25: Tôi Muốn Yêu Đường

Cuối tuần này, Hạ Tử Vi cư nhiên không có quấy rầy cô, Tô Tiểu Mễ có chút buồn bực.

Thứ hai đi làm, mọi người đều bận việc của mình, Tô Tiểu Mễ loay hoay đến đầu óc có chút choáng váng, một đồng chuyện chờ cô xử lý, nhưng thật kỳ lạ, khi Lâm Khải đi qua cách bàn làm việc của cô không xa, cô giống như là có cảm ứng ngẩng đầu lên nhìn về bên kia, thân ảnh cao ngạo của hắn rất chói mắt.

Buổi sáng thứ hai trong hội nghị thường kỳ, Lâm Khải ngồi ở đó nói chuyện, trong đầu cô lại hiện lên đủ loại hình ảnh về hắn và cô gái trẻ tuổi tướng mạo đẹp tới nộ, còn có dáng người vượt chuẩn kia nữa...chắc...chắc...

Đang lúc cô mơ tưởng viễn vông, chân của cô bị người ta hung hăng đạp xuống, đau đến mức lông mày cô nhăn thành một đoàn, rồi lại cái gì cũng không dám lên tiếng.

Cô mất lạnh nhìn lại, Lâm Khải giống nhìn thấu cô, quăng qua một ánh mắt cảnh cáo: nghiêm túc chút!

“Tên đáng chết, buổi tối phong lưu khoái hoạt, ban ngày còn tinh thần phấn chấn, thật hy vọng ngày nào đó liệt dương, mỗi ngày tinh thần không phấn chấn, xem ngươi còn làm gì được ai!” Cô hung hăng nguyên rửa Lâm Khải trong nội tâm, nghĩ tới những thứ này, trong lòng cô lập tức sung sướng, thật giống như nghe được một câu an ủi, càng nghĩ hắn sống không thoải mái trong lòng cô lại rất thoải mái. Loại cảm xúc khó hiểu này, tự Tô Tiểu Mễ cũng buồn bực, có lẽ đây chính là đặc ý nhỏ của phụ nữ.

Trong suốt hội nghị, cô đều chủ động phối hợp với sự an bài của Lâm Khải, cười đến thoả đáng có lợi, khiến cho hắn ngược lại cảm thấy khó hiểu.

Hội nghị vừa kết thúc, Hạ Tử Vi liền ra hiệu kêu cô đi phòng giải khát uống cà phê, trên mặt thần thái sáng láng, tỏa ra ánh sáng, cả người hưng phấn tựa như bôi máu gà.

“Mình nói cậu đó, xảy ra chuyện tốt gì? Miệng cười đến mức sắp lệch hàm rồi!” Tô Tiểu Mễ vừa khuấy cà phê vừa nháy mắt, “Thằng thối khoan dung, kháng cự nghiêm khắc.”

“Tiểu Mễ, mình muốn yêu!” Hạ Tử Vi nhìn cô, ánh mắt lóe ánh sáng.

“Yêu?” Tô Tiểu Mễ không thể tin được nhìn cô.

Hạ Tử Vi thề phải theo chủ nghĩa độc thân đến cùng, chơi hết người này lại đến người khác, cho đến khi mệt mỏi không muốn chơi nữa hoặc là chơi đến khi những người kia bất động mới có thể ngừng nghỉ cư nhiên sẽ nói với cô, cô yêu! Tô Tiểu Mễ cảm giác mình nghe lầm.

“Kỳ lạ lắm đúng không? Bất quá mình cảm thấy mình và anh ta thật thích hợp, nên quyết định cho người đàn ông này một cơ hội.” Cô như thoáng suy tư gật đầu một cái.

“Người nào vậy?” Nói thật thì đàn ông bên cạnh Hạ Tử Vi hiện giờ quá nhiều, cô thật không biết cụ thể hiện đang nói đến người đàn ông nào.

“Chính là người chúng ta gặp ở Mtime vào thứ sáu tuần trước đó, đơn giản là quá khố.” Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

“Cậu nói là cái kẻ cơ bắp đẩy mình đó hả?” Tô Tiểu Mễ lại kinh ngạc một lần, Hạ Tử Vi chung tình chính là cái loại “ưu nhĩ bại hoại”, hình mẫu đàn ông ưu nhĩ thực chất là mặt ngoài ưu nhĩ tuần lãng, vừa lên giường chính là “mãnh nam”.

“Chính là tên đó, anh ấy gọi Hà Kính Vũ, body vừa chuẩn lại điển trai, chủ yếu nhất là hai tụi mình đồng thời cảm thấy trên cái thế giới này là một đôi hợp nhất, tư vị tuyệt vời đó cậu chưa thể hiểu được đâu, một khi tìm được rất trí mạng nha.” Trong mắt của cô lộ ra ánh sáng hạnh phúc, loại ánh sáng này khiến cho Tô Tiểu Mễ phải liếc nhìn.

“Tư vị tuyệt vời? Chẳng lẽ hai người vừa thấy đã yêu, nhịp tim cả hai đều tăng nhanh?”

Nhưng rất nhanh, trong lòng Tô Tiểu Mễ liền hủy bỏ khả năng này, con người cũng sắp ba mươi, đối với một người phân biệt đàn ông “Giống” Hạ Tử Vi mà nói, tiêu chuẩn phán đoán đối với một người đàn ông tốt hay xấu căn bản đều là ở trên giường, cô yêu hẳn có thể chỉ có một loại, chính là người có thể chinh phục cô ở trên giường!

26. Chương 26: Anh Ta Là Người Hợp Với Mình Nhất

Hạ Tử Vi “Ngọt ngào” trừng mắt nhìn Tiểu Mễ một cái.

“Anh ta khiến cho cậu sống mơ mơ màng màng hay khiến cho cậu cả đêm cao trào mười lần?” Tô Tiểu Mễ nhỏ giọng đề ở bên tai của cô hỏi cái đề tài này, đi theo bên cạnh Hạ Tử Vi đã lâu, thỉnh thoảng cũng sẽ nhảy ra lời tương đối làm cho người ta “Ngoài ý muốn”.

“Ở chung một chỗ với anh ấy, cao trào đều không thể nói là bay bổng, hai tụi mình về phương diện kia... phải nói là cực kỳ hài hòa, mình lần đầu tiên đụng phải người biết làm tình, hơn nữa còn có thể làm tình đến như vậy!” (#Ami: ta xỉu =))

“Cậu có thể đáng tin một chút không? Cậu hưng phấn nói cho mình biết cậu yêu, thì ra là vì người ta biết làm hơn nữa có thể làm ở trình độ cao, vậy nếu có một ngày, xuất hiện người có thể làm ở trình độ cao hơn nữa thì cậu tính sao?” Tô Tiểu Mễ hung hăng liếc cô một cái, đối với cái nhìn tình yêu của Hạ Tử Vi, cô hoàn toàn không thể chấp nhận. Nhưng muốn thay đổi Hạ Tử Vi, còn khó hơn cả việc chấp nhận.

“Cậu không hiểu đâu! Đã trải qua nhiều như vậy, mình cảm thấy về phương diện ở trên giường, người đàn ông này chính là tiêu chuẩn của mình rồi, cậu biết tại mình có bao nhiêu điên cuồng sao?” Cô cười đến gương mặt rạng rỡ.

Vừa nói xong liền ở bên tai Tô Tiểu Mễ thấp giọng nói: “Đêm hôm đó làm năm lần, buổi sáng tỉnh lại còn làm ba lượt. Cả thứ bảy, chủ nhật tại mình cũng ở trên giường, mình rên đến cổ họng cũng sắp hỏng. Cuối cùng, cả hai quyết định sẽ giữ quan hệ, về hình thức chính là người yêu.”

“Không trách được hôm nay thanh âm nói chuyện của cậu cũng rất thấp, nguyên lai là rên đến đau họng, cẩn thận ở chung với anh ta, có ngày cũng sẽ viêm họng mãn tính.” Tô Tiểu Mễ không khách khí chút nào châm chọc qua.

“Có người nguyên rửa chị em tốt như vậy sao?” Tay Hạ Tử Vi dùng sức lại gần cô hạ xuống, sau đó cả hai cùng bật cười lớn.

“Vậy lúc nào thì cậu dẫn mình cùng hẹn anh ta ăn cơm? Cần hẹn trước nha, dạo này mình không có thời gian!” Tô Tiểu Mễ vô tư nói xong, miệng to hớp cà phê.

“Hừm, đừng có mà tự cao tự đại!” Cô nhạo báng nhìn Tô Tiểu Mễ, “Đêm hôm đó như thế nào? Có tìm ra người khiến cho cậu toàn thân thư thả không?” Y - www.

Tô Tiểu Mễ uống cà phê, quyết định im lặng.

“Tiểu Mễ, mình cảm thấy cuộc sống là nên hưởng thụ, phụ nữ cũng cần buông thả. Chỉ có trải qua đàn ông khác nhau, cậu mới có thể biết người nào là thích hợp nhất, vô luận là cuộc sống hay là trên giường, cái này cũng rất quan trọng, tính hài hòa là một trong những yếu tố quyết định xem cuộc sống vợ chồng có thể hạnh phúc hay không. Cho nên ở trước hôn nhân, cậu nhất định phải thử, có như thế mới biết tuýp đàn ông như thế nào là người cậu cần.” Thanh âm Hạ Tử Vi khàn khàn, lại hoàn toàn không quên tiếp tục “dạy học” cho cô.

“Biết, đại tiểu thư của tôi! Nhanh chóng đi làm đi, mình còn muốn tiếp tục làm phương án chưa làm xong, cậu cũng nhanh tìm chút tài liệu cho mình, để mình có thể tìm được cảm giác!” Tô Tiểu Mễ vừa ngừng, Hạ Tử Vi liền tiếp tục thuyết giáo.

“Cứ công việc công việc, thanh xuân của cậu đều là bị công việc hao phí sạch sẽ. Dù có bận rộn cách mấy cũng phải buông lỏng, càng bận rộn càng phải buông lỏng, có hiểu hay không? Chớ đề nén đến nội tiết mất cân đối, ảnh hưởng thân thể.”

“Được rồi, được rồi, mình rất khỏe mạnh. Chỉ cần để mình ngủ ba ngày ba đêm, mình liền có thể trở về đến trạng thái tinh thần lúc hai mươi tuổi nha.” Quảng một cái “mắt sói”, Tô Tiểu Mễ bưng cà phê nhanh chóng rời khỏi phòng giải khát, trong lòng lại tức giận mắng to Lâm Khải “Biến thái bóc lột”, khiến cho công việc của cô vĩnh viễn làm mãi không xong.

27. Chương 27: Hoa Hồng Ngoài Ý Muốn

Tô Tiểu Mễ mới vừa trở lại bàn làm việc, điện thoại liền vang lên.

“Thức giục cái gì thức giục, một ngày làm việc tám giờ, tôi còn làm tới mười giờ, còn thức giục! Nguyên rửa người tôi nay bắt lực!” Tô Tiểu Mễ hướng về phía điện thoại vang không ngừng nguyên rửa Lâm Khải trong nội tâm. Truyện Tiên Hiệp - -Y

“Tiểu Mễ, ở quầy có chuyển phát của cô, mau tới đây! Nhanh lên một chút!” Nhân viên quầy tiếp tân ở bên kia hưng phấn kêu.

Tô Tiểu Mễ không hiểu cúp điện thoại, chuyển phát của Tô Tiểu Mễ cô việc gì đến người ở quầy phải cao hứng.

Cô vừa mới giẫm chân đến quầy, ở trước mặt liền có một mảng lớn lửa đỏ. Cô mở mắt thật to, có chút ngoài ý muốn, hơn nữa là không thể tin được.

“Tô tiểu thư, phiền cô ký nhận!” Chuyển phát viên đem hóa đơn đưa tới trước mặt cô.

“Cái đó, chú xác định là của Tô Tiểu Mễ lầu XX công ty XX sao? Chú không lầm chứ?” Tô Tiểu Mễ lại theo sát chuyển phát viên xác nhận một lần nữa, trực giác cho cô biết, chuyển phát viên này nhất định là lừa dối tượng, cô Tô Tiểu Mễ lớn như vậy, cũng không trêu hoa ghẹo nguyệt, người nào “mắt vụng về” coi trọng cô như vậy?

“Xác định, chính là Tô Tiểu Mễ lầu XX công ty XX.”

“Vậy là ai đưa?”

“Cái này tôi không rõ lắm, chỉ biết là là một vị tiên sinh họ Đỗ.” Chuyển phát viên lại đưa bút tới trước mặt cô một lần nữa.

Trong đầu Tô Tiểu Mễ nhanh chóng tìm tòi những người trong khu vực họ Đỗ, chẳng lẽ là anh ta? Nhưng cô chỉ nói qua cô tên Tô Tiểu Mễ nha! Trong lúc buồn bực cô liền ký tên nhận hoa.

“Trời ạ, chị Tiểu Mễ, chị yêu? Bạn trai chị thật hào phóng, thật là lãng mạn a, chín mươi chín đóa hoa hồng, các người là muốn kết hôn sao?” Nhân viên ở quầy bắt đầu nhiều chuyện.

Tô Tiểu Mễ chẳng qua là ngây ngốc cười lại, cầm hoa vội vàng rời đi.

Dọc theo đường đi, người của công ty cũng lau mắt mà nhìn cô.

“A, Tiểu Mễ, người nào tặng hoa a?”

“Tiểu Mễ nhận hoa a, có người trong lòng rồi?”

“Trời ạ, Tiểu Mễ, đang yêu? Là người nào a? Làm nghề gì?”

Đúng lúc lại gần tới bữa trưa, công ty giống như muốn nổ tung! Bắt đầu nhiều chuyện Tô Tiểu Mễ giống như “xử nữ già” này cư nhiên cũng nhận được hoa hồng.

“Ồ, Tô chủ quản ở bộ kế hoạch của chúng ta cũng nhận được hoa hồng? Nở thật đúng là diễm lệ, chẳng qua là không biết có thể giữ tươi được bao lâu. Ba năm ngày hội hoa xuân quá hạn, không biết ba năm sau người đàn ông kia có đóng dấu hết hạn với chủ nhân hoa này hay không! Tiểu Mễ, nhìn đàn ông phải thận trọng một chút, chớ không cẩn thận liền trượt chân bị đàn ông lừa đó nha.” Ngải Niệm Như nửa cười nửa trào phúng ở đối diện cô nói.

“Ngải chủ quản quan tâm, hoa này là đưa sai lầm rồi, cô thích cứ cầm!” Tiểu Mễ rất rộng rãi nói.

“Ai nha, hoa hồng tục như vậy, tôi đây không thích, đàn ông tặng hoa cho tôi quá nhiều rồi! Cô cảm thấy tôi còn cần người khác tặng cho sao, tôi xem a, chỉ có cô thích hợp!” Ngải Niệm Như vẫn cười nhưng trong nụ cười lại cất giấu vô số dao găm.

“Răng miệng làm sao lại sặc mùi như vậy a, hâm mộ đồ ký hận chết người đi!” Tô Tiểu Mễ hung hăng trả lời trong lòng, mặt ngoài chỉ là vân đạm phong khinh cười cười, cô ghét Ngải Niệm Như, nhưng đạo làm việc nói cho cô biết, hài hòa quan trọng nhất, người khác dể thương cô một thước, cô cũng không cần thiết trả lại cho người ta một trượng, đấu tranh bằng nước miếng có ý nghĩa gì đâu, thời điểm này không bằng làm nhiều một chút chuyện có ích.

Vừa lúc đó, điện thoại vang lên, vừa tiếp, bên trong truyền tới là thanh âm âm lãnh của Lâm Khải: “Tới phòng làm việc của tôi một chuyến!”

Không đợi cô có bất kỳ lời nào đáp lại, đầu kia điện thoại đã cúp máy. Không thèm quan tâm hiện tại đã là thời gian nghỉ trưa.

28. Chương 28: Công Vụ Tốt

Tô Tiểu Mễ để điện thoại xuống, rất không cam lòng đi tới phòng làm việc của Lâm Khải, mà sau lưng cô, những ánh mắt âm u lạnh lẽo hận không thể đem cô thiên đao vạn quả.

Có người nói, thêm muốn là ngã ba đường của con người, đi phía trước thông đến hạnh phúc, đi trái thông đến oán giận, còn đi bên phải là về phía ghen tỵ, ghen tỵ làm cho người ta sinh ra ý đồ xấu. Từ lúc bắt đầu Ngải Niệm Như đã đi về bên phải.

Tô Tiểu Mễ đứng trước mặt Lâm Khải, hai tay hằn vòng trước ngực, nhìn cô, lạnh lùng nói: “Đóng cửa!”

Cô quay trở ra, đóng cửa lại lần nữa, tim thỉnh thoảng đập không ngừng, cấp trên đáng chết này, lại muốn làm gì? Đùa giỡn mập mờ cô nhất định sẽ cự tuyệt, thậm chí nhắc nhở, loại đàn ông làm càn này cô kiên quyết sẽ không chơi cùng hắn.

“Lâm tổng, ngài tìm tôi có chuyện gì không?” Cô mỉm cười nhìn hắn, thanh âm bình tĩnh mà lạnh nhạt.

“Nói cho tôi nghe thử, cô cho rằng khách sạn khiêm tốn mà lại xa hoa là dạng gì?” Ánh mắt của hắn sắc bén, chiếu vào chỗ sâu nhất trong lòng cô.

Tô Tiểu Mễ hít sâu thở ra một hơi, lại nhàn nhạt nói: “Trong mắt của tôi, khiêm tốn mà xa hoa chính là một loại thái độ sống, là một loại biểu tượng phong cách và thưởng thức, đồng thời, cũng là chỗ mà người bình thường không cách nào sánh bằng, nhưng cũng là cuộc sống mà rất nhiều người hướng tới.”

“Cô có hướng tới không?” Lời của hắn hỏi trực tiếp mà không có bần khoản.

“Dĩ nhiên, nếu như có thể có được vì sao không thích.” Tô Tiểu Mễ không chút suy nghĩ, trả lời rất đơn giản dứt khoát, nhưng ý nghĩ thay đổi bổ sung rất nhanh: “Cuộc sống chính là một loại quá trình theo đuổi như vậy, theo quan niệm của tôi mà nói, tôi thích tự mình theo đuổi.”

Tô Tiểu Mễ cho rằng nói như vậy, là không muốn cho Lâm Khải hiểu lầm, cô là loại phụ nữ vì theo đuổi vật chất mà cái gì cũng bỏ ra, khiêm tốn mà lại xa hoa đó cần rất nhiều rất nhiều tiền làm cơ sở, về phần Tô Tiểu Mễ cô, cũng có suy nghĩ một chút, lại xem phim ảnh trong ti vi thấy thêm một chút thôi.

“Tô chủ quản, cô nghĩ quá nhiều rồi.”

Ánh mắt Tô Tiểu Mễ vô cùng ngạc nhiên, nhưng rất nhanh liền hiểu ý tứ của hắn, trong lòng càng thêm ghét người đàn ông này. TMD! Cho mình là hoàng thượng, tất cả phụ nữ đều cầu hắn sủng ái sao?

Lâm Khải hắn coi như là thái tử gia của Dung Khoa quốc tế, Tô Tiểu Mễ cô cũng không thèm, hướng chỉ vẫn chỉ là một chủ tịch vận chuyển buôn bán, nói khiêm tốn nói xa hoa, không chừng chính mình cũng được sinh ra trong cấp bậc đó, mặc dù cấp bậc trung gian vẫn là cảnh giới mà Tô Tiểu Mễ theo đuổi, nhưng mà giờ phút này cô chỉ thấy ghét người đàn ông trước mắt này.

Thấy Tô Tiểu Mễ không nói, Lâm Khải nhẹ nhàng gõ vào bàn một cái, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Lâm Khải lại nhìn cô từ trên xuống dưới một lần nữa, phía trên màu xám tro, phía dưới màu cà ri, làm việc cùng phòng, trừ màu đen, màu xám tro và màu cà ri, hắn chưa thấy cô mặc qua những màu sắc khác, tóc xõa phía sau, gọng kính đen, cổ điển mà nghiêm túc. Tuy nhiên dáng vẻ của cô khi ở bên ngoài lại hoàn toàn khác biệt một trời một vực, nếu như nhớ lại không cẩn thận, chắc chắn hắn sẽ không đem hai loại người này gán chung một chỗ.

“Lâm tổng, ý kiến của tôi nói xong rồi, nếu như không còn chuyện gì khác, tôi xin đi trước.” Cô gần như là cắn răng mang theo tươi cười nói ra những lời này, hiện tại, một phút cô cũng không muốn nhìn thấy gương mặt khoa trương tự cho là đúng này nữa, còn có cái tư thái cao cao tại thượng bức người đó nữa. Nguồn truyện: Y

“Trên thế giới, cô cho là có mấy khách sạn được gọi là khiêm tốn mà xa hoa?” Mặt của hắn hướng sang bên cạnh.

“Khách sạn thuộc tập đoàn Oman đều là khiêm tốn nhưng lại xa hoa, khách hàng chủ yếu của bọn họ là những người giàu có nằm ở đỉnh nhọn Kim Tự Tháp, nhưng sự quan tâm và việc bày trí khách sạn của bọn họ cũng là những gì mà các tầng lớp khách hàng khác ưa thích.”

Tô Tiểu Mễ thầm bổ sung trong lòng: “Tôi đây cũng cực kỳ thích nha, làng nghỉ mát ở đó được xây như thiên đường vậy, thật có lực hút!”

29. Chương 29: Công Vụ Tốt 2

Khóe miệng của hắc ản chứa một nụ cười mơ hồ, khó có thể nhận ra.

“Trừ tập đoàn Oman, còn có khách sạn nào là loại hình cô yêu thích?” Lâm Khải tiếp tục hỏi.

“Cá nhân tôi tương đối vừa ý khách sạn Tứ Quý và Duyệt Dung trang, phong cách phục vụ của bọn họ, còn có ý tưởng thiết kế, cũng tương đối hấp dẫn tôi.”

“Tuy giá ở Tứ Quý và Duyệt Dung trang thấp hơn Oman, thực chất bọn họ lại có rất nhiều điểm tương đồng.”

“Có thể nói Oman rất sang trọng, còn Tứ Quý và Duyệt Dung trang ít sang trọng hơn một chút!” Tô Tiểu Mễ phát biểu đơn giản cách nhìn của mình. Truyện Sắc Hiệp -

Lâm Khải nhìn cô hỏi tiếp: “Vậy khách sạn của Dung Khoa quốc tế, cô cảm thấy thế nào?”

“Khụ khụ!” Tiếng ho khan nho nhỏ của Tô Tiểu Mễ tạm ngừng, trong lòng lại thầm mắng mình: “Đáng chết, vừa rồi sao lại quên khen khách sạn công ty nhà mình, lần này chết chắc.”

“Hãy nói thật, có thể sẽ không dễ nghe nhưng tôi cũng sẽ không trách cô, không cần nói lời giả dối dễ nghe.” Giống như Lâm Khải đã nhìn thấu bộ dạng của cô.

Tô Tiểu Mễ nhắm chặt mắt lại, rồi mở ra, chết thì chết, liều mạng nói ra ngoài.

“Hướng đi của Dung Khoa quốc tế và khách sạn mà tôi đã nói là hai đường khác nhau, khách sạn của công ty chúng ta chủ yếu là lấy huy hoàng rực rỡ làm chủ, nhưng mà đối với người thực sự thích lấy hình thức nghỉ phép tới hưởng thụ thưởng thức mà nói, có lẽ theo đuổi hương vị đơn giản tự nhiên hơn, cái này cũng không quá quan tâm, dù sao khách sạn của công ty chúng ta cũng là loại tốt ở trong và ngoài nước, quan trọng hơn là, chúng ta vẫn lấy tiêu thụ địa ốc làm chủ.”

Tô Tiểu Mễ khéo léo nói khái quát, mặc dù Lâm Khải đã nói hắc ản sẽ không trách, nhưng suy nghĩ của lãnh đạo thì ai đoán được chính xác a, dù sao đừng chọc giận hắc ản là được.

“Tôi hiểu ý cô.” Đột nhiên, hắc ản phát ra một lệnh: “Thứ bảy tuần sau bắt đầu, cho cô thời gian mười ngày, tôi muốn cô đi Hàng Châu, Li Giang để thể nghiệm tất cả khách sạn Oman, Tứ Quý và Duyệt Dung trang, sau khi trở về cho tôi biết cô thấy khách sạn nghỉ phép lý tưởng nhất là như thế nào?”

Một giây, hai giây...

Tô Tiểu Mễ vẫn còn thất thần đứng đó, Lâm Khải đang nói cái gì? Cho cô đi thể nghiệm khách sạn nghỉ phép trong lý tưởng của cô, bề ngoài, hào hoa... Trời ạ, đầu của cô bắt đầu mơ tưởng viễn vông.

Mặc dù tiền lương của Tô Tiểu Mễ cô cố gắng ra sức làm cũng đã có khoảng để dành nhỏ, thậm chí thỉnh thoảng có thể đến nơi xa hoa một chút, nhưng kêu cô cầm số tiền này đi đến khách sạn giá tiền không rẻ ở một đêm coi như hưởng thụ, lòng của cô vẫn sẽ có chút đau nha.

Lâm Khải gõ bàn làm việc một cái nữa, đem ánh mắt Tô Tiểu Mễ kéo về thực tế.

“Lâm tổng, ngài xác định là muốn tôi đi? Tại sao?” sau khi Tô Tiểu Mễ tỉnh lại, đem sự nghi ngờ hỏi ra, cô không tin công vụ tốt như vậy lại có thể rơi xuống trên người cô.

“Bởi vì tôi cảm thấy cô có sáng kiến khá nhất ở đây, cho nên tôi mong cô không để cho tôi thất vọng.”

Lần này, cô nhìn thấy gương mặt Lâm Khải khiến người yêu thích như vậy, thầm nghĩ muốn khoa trương đi tới hôn mạnh vài cái, sau đó ôm hân hô to: “Quá tuyệt vời!”

Thời điểm cô ở trạng thái hưng phấn mất hồn, Lâm Khải xoay người một cái đứng ở trước mặt cô, cảnh cáo cô một chút: “Tôi chủ quản, trong phòng làm việc có thể nhận hoa, nhưng mà sau này phải hết sức tránh chuyện như vậy, chúng ta mới có thể đi đường khiêm tốn nhưng lại xa hoa, cô hiểu chứ?”

Một cổ mùi vị trên người hân phả vào mặt, giống như cây cỏ thanh mát trong rừng làm cô vô ý muốn hít lấy nhiều hơn.

30. Chương 30: Không Cần Khẩn Trương Như Vậy

Tô Tiểu Mễ thật giống như còn chưa có hồi hồn, ánh mắt nhìn hân còn mang một chút si mê.

Trong giây lát, hân dùng lực hôn một cái ở trên mặt của cô.

“A! Anh muốn làm gì?” Tô Tiểu Mễ chợt đẩy hân ra, cảnh giác lui về phía sau hai bước.

“Khẩn trương như vậy làm gì? Đây rất không giống như phong cách của cô.” Nếu không phải là vẻ mặt kia của cô và hơi thở trên người cô mê hoặc hân khiến hân không tự chủ được, hân cũng sẽ không làm ra loại chuyện như thế vào lúc này. Đáng chết! Hân lại cảm giác được nơi nào đó của mình giống như có phản ứng. Chỉ cần vừa nghĩ tới mùi hương trên người cô, hân lại có chút không thể khống chế.

“Chẳng lẽ phong cách của tôi không phù hợp yêu cầu của công ty sao?” Tô Tiểu Mễ khẩn trương nhìn hân, chỉ sợ người đàn ông này sẽ đem cô nuốt xuống.

“Dĩ nhiên...” Còn chưa có nói xong, hân một bước chân vượt qua, cư nhiên lộ ra một nụ cười, nhẹ nhàng nói ra hai chữ: “Phù hợp!”

Tim Tô Tiểu Mễ không khỏi lại tăng nhanh lên, cô ai oán ở trong lòng: “Lâm Khải, anh đừng chơi trò chơi loại này với tôi nữa! Có gì nói rõ đi.”

“Nhưng, có vài tác phong của Tôi chủ quản, tôi đề nghị, cô vẫn là nên khiêm tốn một chút mới khá!” Tay của hân như lơ đãng nhẹ nhàng quét qua bả vai cô một cái.

Tô Tiểu Mễ nói chính mình nên bình tĩnh, nên đại khí đại độ a(độ lượng).

Hân lại một bước tiến tới bên tai cô, thanh âm khàn khàn hỏi: “Dùng nước hoa gì?” Mùi nước hoa này, Lâm Khải hân chưa từng nghĩ qua.

“Cái này không thuộc về phạm vi công việc tôi cần hỏi báo đi!” Tô Tiểu Mễ nắm chặt tay, lấy hết dũng khí trả lời.

“Nhưng...tôi muốn biết.” Ánh mắt công kích của hân tuyệt không hàm hồ, khiến cho Tô Tiểu Mễ sinh ra ảo giác, người đàn ông này rốt cuộc muốn làm gì? Hân rõ ràng là người rất có chừng mực, nhưng giờ phút này, tại sao hân lại nắm chặt không chịu buông tha, đây là đang ở phòng làm việc!

“Thật xin lỗi, tôi không muốn nói.” Cô lại quả quyết cự tuyệt hân một lần nữa, bên trong phòng làm việc, Tô Tiểu Mễ cô tuyệt không mập mờ.

Lâm Khải nhìn cô, không nhúc nhích, trong ánh mắt thậm chí có một chút nóng bỏng, ánh mắt như thể Tô Tiểu Mễ hoàn toàn không tiêu thụ nổi, chỉ đành phải vội vàng lựa chọn rời đi.

“Lâm tổng, bây giờ đang ở phòng làm việc, phong cách của tôi chỉ cần phù hợp tiêu chuẩn công ty là được, về phần những thứ khác, đó là không gian riêng của tôi, không thuộc về công ty trông nom. Đề nghị của Lâm tổng tôi nhận, nếu như không còn chuyện gì khác, tôi muốn đi ăn cơm trưa.” Tô Tiểu Mễ nặn ra khuôn mặt tươi cười hướng về phía hân.

Lâm Khải nhìn bộ dạng chính đáng của cô, ngược lại nhẹ nhõm, thân thể cũng nhẹ nhàng xoay người, trở lại vị trí, ra hiệu cô có thể rời đi.

Nhìn bóng lưng của cô, hần lăm bầm thì thầm: “Ô Tô Tiểu Mễ!”

Ô Tô Tiểu Mễ vừa đi ra, điện thoại di động của Lâm Khải liền vang lên, vừa nhìn điện tới, lựa chọn nhận nghe.

“Khải nhi, tối hôm nay trở lại ăn bữa ăn tối, thiên kim Thiệu thị cũng tới, mẹ là hên cho con, các con tuổi trẻ liền có cơ hội phát triển tốt hơn. Thiệu tiểu thư đối với con thật là cực kỳ vừa lòng, Thiệu tiểu thư vừa xinh đẹp lại tri thức đầy đủ, gia cảnh mặc dù không bằng nhà chúng ta, nhưng so về danh tiếng công ty cũng nên hảo hảo cư xử.”

Lâm Khải vừa nghe liền biết bà lại vội tìm người đến cho mình kết hôn, hơn nữa là đám cưới buôn bán. Dùng lời mẹ nói, những năm này, hần cũng chơi được không sai biệt lắm, nên kiềm chế tâm trong giá thú rồi, nhưng Lâm Khải hần ghét nhất chính là đám cưới buôn bán, ghét nhất chính là người ngoài cưỡng bách hần đi thích một người khác phái.

Đối với ý của mẹ, hần lại không cách nào có thể kháng cự.

31. Chương 31: Giả Tượng

Biệt thự nhà họ Lâm.

Lâm Khải vừa vào cửa, liền nhìn thấy Thiệu Mỹ Như ngồi ngay ngắn ở sa lon, nhìn thấy hần lập tức đứng lên, mang theo nụ cười ngọt ngào như gió xuân đi về phía hần.

“Khải, anh trở lại!” Tự nhiên và thân thiết như vậy, giống như bọn họ quen nhiều năm, thực chất đây chỉ là lần thứ ba bọn họ gặp mặt, lần đầu tiên là ở trên tiệc rượu từ thiện, một người bạn của mẹ hần giới thiệu bọn họ quen, lần thứ hai là ở quầy rượu Mtime, một đám anh em tụ hội cùng dẫn theo bạn gái, vừa vận cô xuất hiện nên mang cô theo, lần thứ ba, là ở nhà họ Lâm, mẹ hần hẹn cô tới nhà ăn bữa ăn tối.

Lâm Khải nghe được lời của cô, không tự chủ dùng sức kéo cà vạt của hần, giống như hô hấp bị tăng thêm, Thiệu Mỹ Như vẫn như cũ cười đến điểm tĩnh, nói thật ra, người phụ nữ này quả thật đủ xinh đẹp, mắt to, da trắng nõn, quan trọng nhất là vóc người của cô, vô cùng hợp khẩu vị hần, nhưng đối với loại phụ nữ không nên đụng vào này, hần từ trước đến giờ vẫn kính mà không gần.

“Mẹ Trương, thiếu gia trở lại, mau mang món ăn lên!” An Ôn thấy con trai về nhà, tâm tình vô cùng vui vẻ.

Trên bàn cơm, Lâm Khải cơ hồ không có nói gì, hỏi cái gì liền đáp cái nấy. Trong thế giới của hần, thay vì tìm hiểu phụ nữ bằng cách nói chuyện, không bằng nghiên cứu thân thể phụ nữ còn thoải mái hơn.

Thiệu Mỹ Như muốn khiến An Ôn vui vẻ, tận lực biểu hiện có trí thức, hiểu lễ nghĩa, ôn lương nhàn thực ở trước mặt bà, che giấu tính tình đại tiểu thư của cô đến sít sao, quan trọng hơn, che kín toàn bộ bản tính “ham chơi” của cô. Bởi vì dì Tần nói với cô, nếu muốn gả vào nhà họ Lâm, nhất định đầu tiên phải khiến An Ôn vui vẻ, mà An Ôn là một người mẹ rất nghiêm khắc với con dâu, không phải là danh gia vọng tộc tuyệt đối vào không được cửa nhà họ Lâm. Phụ nữ có cuộc sống riêng hỗn loạn muốn vào cửa nhà họ Lâm? Trừ phi An Ôn chết.

“Mỹ Như, ăn món này, đây là sở trường của mẹ Trương, con nếm thử một chút!” An Ôn gấp thức ăn vào trong chén của cô. -

“Cám ơn dì, món ăn ở đây cũng thật ngon, rất hợp khẩu vị của con.” Cô ngọt ngào mà khéo léo đáp trả.

“Thích ăn về sau thường đến.”

“Thật có thể ạ?”

“Dĩ nhiên, đứa bé này!” An Ôn cười yếu ớt.

Thiệu Mỹ Như nhìn bà, cảm thấy bà tựa như một người mẹ hiền, so với dì Tần miêu tả hoàn toàn là hai người khác nhau, cô âm thầm suy đoán.

“Cám ơn dì!” Vừa lúc đó, Thiệu Mỹ Như lại hỏi: “Chú nhất định bận rộn nhiều việc đi, hôm nào lúc chú ở nhà, con nhất định sẽ tới bái phỏng.”

Khóe miệng An Ôn giật giật, vẫn duy trì tươi cười trên môi, nhưng mắt lại rõ ràng tối xuống, cái nhà này, đã không có Lâm Tuấn Thiên, mà bà chẳng qua là làm bộ nói: “Có thể, chờ cha Khải nhi có thời gian, nhất định sẽ mời con tới chơi.”

Lâm Khải nhìn mẹ, nụ cười nguy trang kia, biểu diễn cho người ngoài nhìn vĩnh viễn đều là người phụ nữ ưu nhã mà hạnh phúc, chỉ có chính hắn biết, mẹ thật cô đơn và tịch mịch, cho dù là đại diện nắm giữ quyền kinh doanh của ba cửa hàng xa xỉ phẩm ở Bắc Kinh, tham gia đủ các loại Party, nhưng bà vẫn tịch mịch. Đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng nhất khiến hắn trở về nước, bởi vì hắn quyết định phải làm một chút gì đó cho cái nhà này.

Không phải không thừa nhận, Thiệu Mỹ Như rất biết khiến An Ôn vui, Lâm Khải nghe tối hôm nay mẹ cười to nhiều lần, nhưng trong lòng hắn đối với người phụ nữ này vẫn như cũ cảm giác thiếu mất một chút gì đó.

Cho đến khi đã trễ, An Ôn mới an bài Lâm Khải đưa Thiệu Mỹ Như trở về.

32. Chương 32: Giả Tượng 2

Ở bên trong xe hết sức an tĩnh.

Lâm Khải chẳng qua là lặng lẽ lái xe, một câu cũng không nói, Thiệu Mỹ Như ngồi ghế cạnh tài xế, nhìn gò má cương nghị mà tuấn mỹ kia, trong lòng lay động một hồi, cô đột nhiên thay đổi chủ ý, bất kể là lấy chồng hay là vào nhà họ Lâm, người đàn ông này cô nhất định phải bắt lại.

Xe đi ở trên đường, thời gian mặc dù có chút trễ, nhưng giao thông vẫn có chút kẹt.

Lâm Khải phiến muộn tựa đầu hướng ra ngoài, nhìn bóng đêm mịt mờ.

Thiệu Mỹ Như nhấp miệng một cái, tay nhẹ nhàng để lên người Lâm Khải, cô lớn mật di chuyển tay đi lên dọc theo chân của hắn.

Tay Lâm Khải đột nhiên đè lên tay cô, quay đầu chống lại một đôi mắt quyến rũ mà tràn đầy sự dụ hoặc, cùng Thiệu Mỹ Như hắn gặp lúc trước là hai người khác nhau.

“Khải, anh còn sợ hơn em sao?” Thanh âm cô thật thấp, nhàn nhạt mỉa mai.

“Tôi sợ không chơi cùng cô được, bởi vì tôi chưa bao giờ cho người khác cam kết, càng sẽ không cho các cô hôn nhân, chơi xong rồi liền tan thôi.” Khóe miệng của hắn cong lên một tia lạnh lùng và tà mị.

“Phụ nữ thích chơi đùa không thích cam kết, cũng không thích hôn nhân.” Tay của cô nhẹ nhàng quấy người một cái, dùng sức ngắt hai cái.

“Cho nên, tôi sẽ không chơi với phụ nữ như cô.” Hắn trực tiếp cự tuyệt cô, còn mang theo một tia thử dò xét.

“Tại sao? Em không đủ xinh đẹp hay là vóc người chưa đủ tốt?”

Lúc này, Lâm Khải tiếp tục lái xe, ánh mắt nhìn về phía trước, lạnh lùng trả lời: “Bởi vì cô muốn gả vào nhà họ Lâm.”

“Ha ha...” Mắt đẹp của Thiệu Mỹ Như chuyển một cái, đột nhiên nở nụ cười: “Anh đủ trực tiếp, em thích. Bất quá nói thật, em đến nhà các người, hoàn toàn là bởi vì trong nhà em muốn gả em vào nhà các người, nhưng tự em cũng không muốn. Bởi vì em còn chưa có chơi đủ, em chỉ mới vừa vận tốt nghiệp, đối với em mà nói, kết hôn mất đi rất nhiều trò đặc sắc nha.”

“Vậ tài nghệ diễn trò của cô không tệ, rất giống phụ nữ an phận.”

“Em thích chơi, giả bộ thiếu nữ thanh thuần để khiến mẹ anh vui, bất quá em cảm thấy khiến phụ nữ vui một chút đi, em thích khiến đàn ông vui hơn.” Tay của cô lại một lần nữa lớn mật bò qua, lần này, Lâm Khải chẳng qua là quay đầu nhìn cô một cái, cũng không nói gì.

Xe rất nhanh liền lái vào khu biệt thự, xe trên đường cũng rất ít.

Thiệu Mỹ Như biết, người đàn ông này đã ngầm cho phép, mà hấp dẫn của cô đối với đàn ông, chỉ cần cô chủ động, cũng sẽ không thất thủ, xinh đẹp và bản lĩnh vĩnh viễn đều là tư cách của phụ nữ, cô thích chinh phục thân thể đàn ông còn hơn cả chinh phục tâm đàn ông. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Tay của cô nóng bỏng cảm giác được, thân thể Lâm Khải đã hơi xảy ra biến chuyển, cô quyến rũ lè lưỡi liếm môi, một cái tay khác của cô nhẹ nhàng lôi kéo, áo trên người chảy xuống, lộ ra một mảng lớn da thịt trắng như tuyết, cao cao nổi lên ngọn núi tản ra mùi hoặc mê người.

Lâm Khải thắng xe, xe dừng ở ven đường, nhìn người bên cạnh cả người tràn đầy hấp dẫn, cổ họng khô khốc, hắn không có nghĩ đến người phụ nữ này cư nhiên lớn mật dám chơi như thế.

“Như vậy, xác định sẽ không hối hận?”

“Em vì cái gì phải hối hận? Em chính là thích như vậy.” Tay của cô dùng sức nhấn một cái, đầu Lâm Khải bị đánh vào giữa ngực cô, mùi thái độ dõ: “Muốn em...”

Bên cạnh hắn chưa bao giờ thiếu phụ nữ xinh đẹp, đối với phụ nữ nhiệt tình chủ động và điều kiện về mọi mặt lại đạt tới yêu cầu của hắn như vậy, hắn tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Tay Thiệu Mỹ Như vịn chặt thân thể của hắn, dùng sức kéo y phục hắn, hô hấp của hai người ở trong xe nhanh chóng nóng dần lên, tay của hắn dùng sức xé ra, trên người của cô không còn bất kỳ cái gì có thể che thân.

33. Chương 33: Hỉ Nộ Vô Thường

Thiệu Mỹ Như khẽ nâng mông đẹp về phía trước, để hắn càng thêm dễ dàng tiến vào cô, cho cô thứ cô cần.

“Nhanh, em muốn...” Cô lớn tiếng nói, thân thể cô bị hắn trêu chọc đã đầy lửa nóng hừng hực, vội vàng cởi thắt lưng của hắn.

Bộ dạng cô nóng và khẩn cấp, khiến trong đầu hắn chợt hiện ra dáng vẻ của Tô Tiểu Mễ, lúc này, nhìn thấy cô điên cuồng đói khát, đột nhiên không có hứng thú, từ trên người cô bò dậy.

Đối với tình huống phát sinh đột ngột này, Thiệu Mỹ Như có chút không hiểu, thậm chí hoài nghi hắn đang trêu chọc cô.

Cô không chuẩn bị mặc y phục vào lại, mà thuận thể đưa tay vào trong quần áo của hắn, sau đó lần mò xuống dưới: “Cứng như thế, chẳng lẽ không muốn?”

Thiệu Mỹ Như cũng không tin, thân thể người đàn ông này rõ ràng “khí thế ngất trời”, lại đang ở thời điểm mấu chốt ngừng lại, hoặc là không được, hoặc là đang trêu chọc, dĩ nhiên, cô tin tưởng là đang trêu chọc hơn.

“Đến nhà cô rồi, đi xuống đi!” Thanh âm của hắn lạnh lùng trở lại.

“Em làm tiểu đệ anh tức giận. Em trai giận thật sao? Để em tới trấn an hấn hạ xuống, cho hấn uống chút nước, hạ hạ lửa, hấn sẽ không tức giận.” Vừa nói, cô chưa từ bỏ ý định lại đòi hỏi.

“Tiểu đệ đệ buồn ngủ, mời xuống xe.” Giờ phút này, hấn thật không hiểu tại sao mình lại thần nhiên cự tuyệt người phụ nữ này. Rõ ràng cô xinh đẹp, vóc người lại vô cùng mê hoặc, nhưng hấn đối với cô vẫn không có hảo cảm, thậm chí có chút chán ghét. Ghét cô tự cho là thông minh, tự cho là có bản lĩnh đùa giỡn xoay vòng đàn ông.

Trong từ điển của Lâm Khải, chỉ có hấn chơi người khác, chứ không có người khác chơi hấn.

“Chẳng lẽ là... anh không được?” Thiệu Mỹ Như không khỏi có một chút xem thường, tay vẫn là không chết tâm nhân cơ hội dùng sức vỗ một cái trên bảo bối của hấn: “Rất khỏe mạnh, không giống bộ dạng bất lực nhà?”

“Đây là một lần cuối cùng, nếu như cô không bước xuống, tôi sẽ đem cô ném xuống ngay lập tức, bất kể cô có mặc quần áo hay không.” Ánh mắt của hấn bén nhọn biểu hiện sự tức giận. Y - www.

Thiệu Mỹ Như dường như hiểu được, lời hấn nói là nghiêm túc, không phải là đùa giỡn như cô nghĩ.

Cô cầm quần áo mặc lên người, sau đó mở cửa xe, chân mới vừa chạm đất, xe Lâm Khải vụt một cái liền biến mất trong tầm mắt của cô.

“Lâm Khải, anh lại có thể cự tuyệt bốn tiểu thư?” Thiệu Mỹ Như đứng trên đường, đối với tất cả vừa phát sinh, hoàn toàn không dám tin. Cô không thể tin mị lực của mình lại có thể mất đi hiệu lực, thân thể tươi trẻ đầy sức sống để trước mặt Hoa hoa công tử lại bị gọi ngừng ở thời điểm quan trọng nhất. Đây là một loại sỉ nhục đối với cô.

Cô cắn răng một cái: “Lâm Khải, anh chờ đó, bốn tiểu thư đây muốn thân thể của ai thì nhất định phải đạt được!” Nghĩ đến bộ vị kiên cường của hấn, thân thể cô không nhịn được căng thẳng, cô tin chắc, người đàn ông này chắc chắn được, hơn nữa rất được.

Lâm Khải chưa có về nhà, mà trực tiếp tới nhà trọ của mình, vừa vào cửa liền dùng nước lạnh đổ vào thân thể, dục hỏa mới từ từ hạ xuống. Ở thời khắc mấu chốt vừa rồi, hấn lại có thể dừng lại, đối với hấn mà nói đây cũng là ngoài ý muốn, đều là Tô Tiểu Mễ chết tiệt kia gây họa, nghĩ tới đây, thân thể hấn lại tưởng gay gắt lần nữa.

“SHIT!” Hấn cúi đầu mắng.

Cầm điện thoại trên giường gọi đi, bên kia là thanh âm mệt mỏi và buồn ngủ của phụ nữ truyền tới.

34. Chương 34: Điện Thoại Đáng Chết

Chuyện buồn phiền nhất của Tô Tiểu Mễ chính là lúc mơ mơ màng màng ngủ lại bị điện thoại đánh thức, vốn không muốn nghe điện thoại, nhưng xoay người một cái, tay đụng phải điện thoại di động. Trong mơ hồ, liền theo thói quen nhấn nút trả lời.

“Alo, người nào vậy? Bốn tiểu thư buồn ngủ, không có việc gì gấp thì không nên quấy rầy nha.” Thanh âm của cô buồn ngủ lưỡi biếng, hữu khí vô lực nói.

Đầu óc Lâm Khải đột nhiên trống rỗng một lúc, sao lại là giọng nói của Tô Tiểu Mễ, rõ ràng hấn không gọi cú điện thoại này mà? Tranh thủ nhìn điện thoại di động, phát hiện mình ấn sai rồi. Nếu sai rồi, đành phóng lao thì phải theo lao thôi.

“Phương án cô bày ra tôi xem qua rồi, sáng kiến không tệ, nhưng có vài chi tiết nhỏ cần sửa đổi, tôi hi vọng trước mười hai giờ sáng ngày mai cho tôi một cái phương án hoàn mỹ.”

“Ừ... được...” Cô mơ mơ màng màng trả lời.

Đầu óc Lâm Khải nghe thanh âm như thế, hỏa khí liền tăng vọt. thật hành hạ người khác!

Trong mơ hồ, tay Tô Tiểu Mễ theo bản năng tắt điện thoại, tiếp tục vùi đầu chuẩn bị ngủ tiếp...“Khoan đã, mới vừa xảy ra chuyện gì nhỉ?” Cô lằm lằm tự hỏi: “Cái gì chuẩn bị phương án?”

Vừa nghĩ tới bốn chữ chuẩn bị phương án này, đầu óc của cô liền tỉnh táo. có chút lấy lại tinh thần, chợt ngồi dậy, mở đèn đầu giường, cầm điện thoại di động lên nhìn, vừa nhận được đúng là điện thoại của Lâm Khải. Cáp trên đáng ghét này, vì sao lúc cô nghỉ ngơi, hắn cũng không bỏ qua cho cô? Nguồn:

Bị quấy rầy xong Tô Tiểu Mễ chui vào chăn lần nữa, làm thế nào cũng không ngủ được, đem mình che phủ trong chăn lớn nguyên rửa Lâm Khải: “Biến thái, thần kinh, Lâm Khải, người khốn kiếp, người biến thái chết tiệt...A...”

Lâm Khải bên này bỗng nắm chặt điện thoại di động, xác định lại lần nữa. người phụ nữ đáng chết này. thậm chí ngay cả nói cũng không nói một tiếng liền cúp điện thoại của hắn, tuy nói là hắn không cần thận nhấn sai điện thoại, nhưng tất cả còn không phải đều tại cô sao.

Nghĩ tới đây, lông mày hắn nhíu càng chặt hơn, cầm chìa khóa đi ra ngoài, giờ phút này, toàn tâm đều là lửa, cần có người đến giúp hắn hạ lửa.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tô Tiểu Mễ ngáp suốt buổi, đối với chuyện bị đánh thức trong giấc mộng tối qua, cho đến bây giờ vẫn “Canh cánh trong lòng”.

Cô ngơ ngáo chạy tới phòng giải khát mua cà phê, liền chạm mặt với Ngải Niệm Như.

“A, là ai đây?” Ngải Niệm Như giả bộ kinh hoảng nhìn cô, hoàn toàn kinh ngạc: “Tôi đã trở thành đồng nghiệp với gấu mèo rồi, xem hai mắt của cô kia...chắc...chắc, nên chăm sóc thật tốt nha.”

Tô Tiểu Mễ cười yếu ớt, từng chữ từng câu nói: “Cảm ơn cô, Ngải chủ quản, cô xem tôi là bảo vật cấp quốc gia, mang hai túi mắt cũng được thôi.”

“Cô còn muốn tự bêu rếu mình sao, nhìn cô thật kinh sợ bức người.” Ngải Niệm Như thực nhỏ nhen xem thường, uốn uốn éo éo đi ra ngoài.

“Người phụ nữ ác ngôn này, mang giày cao gót như vậy, nguyên rửa cô ra cửa bị trượt chân!” Tô Tiểu Mễ thâm thù yếu một chút ở trong lòng.

“Ai nha...”

Đột nhiên, Tô Tiểu Mễ chợt nghe tiếng kêu chói tai của Ngải Niệm Như, vừa quay đầu lại, phát hiện cô trượt chân thật.

Tô Tiểu Mễ lấy tay che miệng lại, để tránh mình kêu to lên tiếng: “TMD cũng quá linh đi, rõ ràng là trời giúp mà!”

“Ngải chủ quản, giày rất đẹp, nhưng mà lại dễ tổn thương người nha, cô thế nào rồi? Có muốn tôi giúp cô cầm đôi dép lê tới đây hay không?” Tô Tiểu Mễ tiến lên hai bước, hảo tâm nói, trong lòng cũng khó tránh khỏi đắc ý nho nhỏ.

“Không cần, cảm ơn cô!” Ánh mắt Ngải Niệm Như lại sắc nhọn hướng về cô, hung hăng cho cô một cái liếc mắt.

Tô Tiểu Mễ nhìn người trước mắt cả nhấc mang giày cao gót rời đi, trong lòng không nhịn được thở dài, khi phụ nữ cảm thấy như thế là xinh đẹp, cái gì cũng sẽ dấn hy sinh, thậm chí bây giờ cũng không nguyện ý mang dép lê.

Ngải Niệm Như là người làm cho người ta rất không thoải mái, là một người phụ nữ có hơi ra vẻ nhiều quyền hạn, nhưng với suy nghĩ riêng mà nói, Tô Tiểu Mễ rất bội phục cô, đặc biệt khi cô biết Ngải Niệm Như vì bản thân chỉ cao 162cm mà mỗi ngày mang giày cao gót ít nhất 5cm, cô rất bội phục, bởi vì cho tới bây giờ cô chưa từng mang giày cao gót lần nào.

35. Chương 35: Nối Gót Tới

Mới vừa đưa đi một Ngải Niệm Như, còn chưa kịp rời đi, lại nghênh đón một Hạ Tử Vi.

“Hi, Tiểu Mễ! Hôm nay tâm tình có được hay không?” Trên mặt cô đều là hạnh phúc, Tô Tiểu Mễ phỏng đoán, con người này nhất định là được đầy đủ làm dịu.

“Khá hơn nữa cũng không mạnh khỏe bằng cậu. Cậu xem lại cậu một chút này, bộ mặt đỏ thắm, lại chỉ đáng tiếc đuôi khốe mắt có một chút xanh, phần mắt cũng không lấn át được, tưng dục quá độ đi!” Tô Tiểu Mễ uống một hớp cà phê lớn.

“Mình tưng dục (buông thả dục vọng), hàng đêm cao trào, cả người vô cùng vui vẻ, cậu lo xem cậu kìa, mắt sưng như vậy, tối hôm qua lại mất ngủ đi.” Hạ Tử Vi vừa khuấy cà phê vừa nói chuyện với cô. Truyện Sắc Hiệp -

Tô Tiểu Mễ tựa vào một bên, vừa buồn ngủ vừa mệt mỏi, bộ mặt oán niệm.

“Theo mình nghĩ nha, cậu vẫn là cần có một người đàn ông làm dịu mới được. Suy nghĩ một chút đi, khi cậu buổi tối cô độc trống không, khi cậu nhàm chán tịch mịch thì có thể tìm người đàn ông cuộn cuộn chăn mền, phát tiết thể lực, không chỉ để cho cậu toàn thân thư thả, còn có thể xúc tiến giấc ngủ, vẹn toàn đôi bên.”

“Phải, đàn ông có thể dựa vào, heo mẹ cũng lên cây. Mình không trông cậy chút nào, chỉ cần không có ai đến trêu chọc mình, mình liền cảm ơn trời đất, nhất định ngủ thật thoải mái.” Tô Tiểu Mễ cho tới bây giờ còn chưa ngủ đủ, oán hận đến muốn chém cho Lâm Khải vài nhát, tên đàn ông biến thái này!

“Lời này cũng không đúng rồi, đàn ông là bùn, phụ nữ là nước, nước bùn hoà lẫn làm nên xi măng, mới có thể tạo ra những tác phẩm xuất sắc chứ. Niềm vui cá nước thân mật cậu còn không hiểu, mình cũng gấp thay cậu nha.” Mắt đẹp của Hạ Tử Vi lườm một cái, cười nói, “Tối hôm nay người đàn ông nhà mình hẹn hai chúng ta đi ăn cơm, thế nào? Cũng phải để cho ấy của mình gặp gỡ chị em tốt nhất của mình chứ!”

Tô Tiểu Mễ còn chưa mở miệng cự tuyệt, ánh mắt Hạ Tử Vi trừng trở về, “Không cho cự tuyệt, đây là lần đầu tiên ấy của mình hẹn chúng mình ăn cơm, nếu như cậu dám cự tuyệt, chính là không cho mình mặt mũi nha.”

Hạ Tử Vi cười xấu xa nhìn cô, khiến cô có cảm giác sợ hãi, chỉ đành phải gật đầu đáp ứng.

Đúng lúc này, điện thoại Hạ Tử Vi vang lên, vừa nhìn điện tới, khuôn mặt liền rạng rỡ: “Alo, Honey!”

Tô Tiểu Mễ vừa nghe thanh âm và cách thức này, cũng biết là người ấy nhà cô Hà Kính Vũ gọi tới, chỉ đành phải ngoảnh đầu, xoay người đi về chỗ làm việc.

Thấy Tô Tiểu Mễ đi xa, Hạ Tử Vi vội vàng nói: “Honey, còn nhớ rõ chuyện em nói với anh không?”

“Là chuyện gì?”

“Giúp chị em tốt của em tìm một người đẹp trai có nghề nghiệp lại có năng lực đó, anh biết em nói năng lực loại nào mà đúng không?” Cô ở nơi này cười đến phá lệ mập mờ.

“Cái này sao? Mạnh giống anh không phải dễ tìm nha, em biết mà.” Đầu kia vẫn như cũ không giảm ái muội.

“Đúng...đúng, honey nhà em là giỏi nhất, nhưng chị em cũng rất quan trọng, nếu như không được kiên quyết không thể.”

“Đùa với em thôi! Bên cạnh anh thật có một người bạn như vậy, cũng độc thân, tối hôm nay lúc ăn cơm anh sẽ giúp em kêu hán tới. Về phần năng lực, chắc chắn sẽ không kém!”

“Có thật không? Honey.”

“Đương nhiên là thật, bảo bối!”

“Yêu anh! Chụt...!”

Hai người ở điện thoại làm một hơi tình chàng ý thiếp, đúng như thời kỳ keo sơn gắn bó, anh nồng em nhiệt!

36. Chương 36: Nối Gót Tới 2

Cũng trong lúc đó, đồng dạng điện thoại, đồng dạng kinh ngạc, Tô Tiểu Mễ lại nhận được hoa.

Lần này không phải là hoa hồng, mà là chín mươi chín đóa hoa bách hợp, cánh hoa trắng noãn khiến cho cô không nhẫn tâm đụng chạm, cô lại một lần nữa cầm một bó hoa thật to trở về chỗ làm việc của mình.

Dọc theo đường đi, tất cả đồng nghiệp cũng theo đó kinh hãi một lần nữa.

“Tiểu Mễ, thật hạnh phúc a, bạn trai cậu nhất định rất yêu cậu!”

“Woa, hoa thật là xinh đẹp!”

“Trời ạ, Tiểu Mễ, người ấy của cô đối với cô thật là tốt!!! Mỗi ngày chín mươi chín đóa hoa, là đang cầu hôn cô sao? Nếu như ngày mai còn tặng, nhớ đáp ứng hẳn, ha ha...”

Nhìn trên thiệp ghi Đỗ tiên sinh, Tô Tiểu Mễ không khỏi nghi ngờ: “Người này chẳng lẽ chính là Đỗ Tử Hào thật? Cái người đàn ông thích cười đó?”

“Tại sao anh ta muốn tặng hoa cho mình? Anh ta lại làm sao biết mình đi làm ở chỗ này? Tại sao chỉ tặng hoa mà không cho số điện thoại hay hẹn gặp mình? Mình tuy nhận hoa nhưng thật tâm cũng không muốn nhận, vậy phải làm sao để nói cho anh ta biết?” Tô Tiểu Mễ lắc đầu hồ hờ ở trong lòng: “Trời ạ! Mình phải làm sao bây giờ?”

“Ồ, xem ra cô lại câu được rùa vàng nữa à, mỗi ngày tặng hoa, người này là tính làm gì a?” Ngải Niệm Như một bộ dáng buồn cười rồi lại cười không nổi, nhìn Tô Tiểu Mễ nhận hoa, trong lòng cô hâm mộ lại càng thêm đổ kỵ.

“Không biết, tặng sai.” Tô Tiểu Mễ tiếp tục trả lời như ngày hôm qua.

“Ngày thứ nhất tặng sai, ngày thứ hai còn tặng sai, số mệnh cô ngược lại rất tốt nha.”

“Cám ơn Ngải chủ quản khách lệ.” Giọng điệu Tô Tiểu Mễ cứng rắn rơi xuống, cô nghe được thanh âm nhảy mũi một đường đến phía bên cô, theo thanh âm nhìn lại, phát hiện Lâm Khải vừa xoa lỗ mũi vừa nhảy mũi đi tới.

“Ách xì...Ách xì...”

Đám người trong phòng làm việc, nhìn một màn yên lặng “huy hoàng” này.

“Mau... Ách xì...Đem hoa... Ách xì...bách hợp... kia... Ách xì...Ách xì...tránh xa tôi dùm!” Lâm Khải vừa thống khổ nói chuyện vừa thống khổ nhảy mũi.

“Tô Tiểu Mễ, cô còn ngây ngốc cái gì nữa, còn không mau vứt hoa đi. Cô muốn Lâm tổng tiếp tục dị ứng phấn hoa sao?” Ngải Niệm Như đứng lên đầu tiên, không đợi Tô Tiểu Mễ cầm hoa đem bỏ, cô liền chủ động cầm hoa đi ra ngoài, nhiệt tình nói: “Tôi giúp cô ném!”

Uyển chuyển bước đi, lắc lắc eo thon nhỏ, Ngải Niệm Như vừa đi vừa uốn éo đem tất cả hoa bách hợp ném tới thùng rác trong phòng rửa tay. Trước khi ném, cô hung hăng ném hoa xuống đất, dùng giày cao gót chà đạp từng cánh hoa, lớn tiếng nguyên rủa: “Đi chết đi! Đi chết đi!...”

“Tô chủ quản, phiền cô tới phòng làm việc của tôi một chuyến!” Thanh âm âm lãnh giống như tới từ địa ngục.

Tất cả đồng nghiệp cũng dùng cùng ánh mắt đồng tình nhìn cô.

“Chị Tiểu Mễ, cẩn thận chút nha!”

“Tiểu Mễ, hảo hảo nhận sai với Lâm tổng, chắc sẽ không có việc gì.”

“Chớ khẩn trương, sau cơn mưa trời lại sáng, lần sau kêu bạn trai cô đừng tặng hoa bách hợp nữa, Lâm tổng chúng ta dị ứng.”

Tô Tiểu Mễ thấp thỏm, tim hốt hoảng đập nhanh không ngừng, từng bước từng bước hướng phòng làm việc của Lâm Khải đi tới.

37. Chương 37: Cách Bọn Họ Xa Một Chút

Tô Tiểu Mễ cứ như vậy đứng ở trước mặt Lâm Khải, mang một nụ cười “lấy lòng” trên mặt.

“Cái đó... Lâm tổng, hiện tại tốt hơn rồi chứ?” Cô nhỏ giọng mang theo nụ cười áy náy nói.

Mắt Lâm Khải âm trầm, ánh mắt nhìn về phía cô một dạng hung thần ác sát, dường như muốn đem da của cô lột ra.

“Tô chủ quản, tôi nhớ là... ngày hôm qua, ở phòng làm việc này, tôi nhắc nhở cô tặng hoa có thể, nhưng xin không cần khoe khoang như vậy, đây dù sao cũng là ở công ty!” Thanh âm của hắn lạnh như băng không có một chút tình cảm.

“Đối với việc này... Lâm tổng, tôi rất xin lỗi. Bởi vì trước đó tôi cũng không biết, nếu như tôi biết tôi nhất định sẽ không nhận hoa này.” Tô Tiểu Mễ có chút vô lực giải thích.

“Cái gì gọi là trước đó không biết?”

“A... Cái này... Là bởi vì tôi cũng không biết là người nào tặng.” Thanh âm của cô nói đến về sau lại càng ngày càng nhỏ. Việc này thật không thể trách cô, cô lại không biết Lâm Khải dị ứng với hoa bách hợp, càng không biết “Đỗ tiên sinh” đáng chết đó rốt cuộc đang giả vờ quỷ gì. -

“Khụ... Khụ...” Lâm Khải nhẹ giọng ho hai tiếng, lạnh lùng nói: “Tô chủ quản, tôi có ý kiến riêng muốn khuyên cô, có cuộc sống riêng phong phú tất nhiên là chuyện tốt, nhưng không nên quá độ, đàn ông xa lạ gì cũng dám làm loạn.”

Tô Tiểu Mễ vừa nghe đến lời như vậy, đại não chợt oanh tạc ra, cái gì gọi là cùng đàn ông xa lạ làm loạn. Má ơi! cô Tô Tiểu Mễ căn bản cũng không phải là người như vậy, TMD!!! Tại sao cô lại bị hiểu lầm cơ chứ???...

“Lâm tổng, ngài nói chuyện phải có căn cứ nha. Mặc dù tôi là cấp dưới của ngài, nhưng cuộc sống riêng của tôi không thuộc về phạm vi công ty quản lý, xin không cần tùy tiện vũ nhục người khác!” Tô Tiểu Mễ cũng không hiểu tại sao, chỉ cảm thấy trong lòng cực kỳ ủy khuất.

“Tô chủ quản, tôi nói rồi, đó chỉ là ý kiến riêng của tôi. Còn về căn cứ, cô cảm thấy tôi cần nói ra sao?” Hắn đứng bên cạnh cô, nói cho cô biết, hắn chính là một ví dụ.

Tô Tiểu Mễ bị hắn làm giận đến mặt chợt đỏ bừng, trong lòng lại thầm mắng chửi.

“Cuộc sống riêng công ty không xen vào, nhưng cô bởi vì cuộc sống riêng mà ảnh hưởng đến công việc, thậm chí mang những thứ không cần thiết đó tới công ty. Những người đàn ông tặng hoa cho cô, cô lại nói không biết, ai biết có phải ở bên ngoài cô trêu chọc đàn ông, vừa quay người bỏ đi liền không nhớ người đó là ai. Tô chủ quản, cô nói xem tôi nói đúng không?” Lâm Khải trực tiếp bước đến trước mặt cô, sắc mặt lạnh như băng.

Tô Tiểu Mễ im lặng không nói, cô biết, coi như cô giải thích một ngàn lần, một vạn lần, người đàn ông này cũng sẽ không thay đổi cách nhìn đối với cô.

“Cho nên, Tô chủ quản, cách bọn họ xa một chút! Hảo hảo làm một cô gái tốt, sau đó tìm một người tốt để gả.”

“Cám ơn ý tốt của Lâm tổng, tôi làm người thế nào không liên quan đến ngài. Tôi có tìm được người xứng đáng để gả hay không, Lâm tổng cũng không cần lo lắng. Hiện tại, tôi cũng muốn làm rõ một vấn đề, tôi nhớ công ty không có quy định nhân viên không thể nhận hoa, mà Lâm tổng lại lặp đi lặp lại nhiều lần khuyên tôi, tôi không biết có phải là vì Lâm tổng dị ứng phấn hoa mà ngăn chặn nhân viên nhận hoa hay không nha.” Tô Tiểu Mễ cười ngọt ngào, từ từ bổ sung: “Vén vén chỉ là ý kiến cá nhân mà thôi.”

Gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô tuyệt không sợ hãi, căn bản không sợ người lãnh đạo là hắc đầu. Lại dám đối đầu với hắc đầu, lá gan không nhỏ a.

“Ý kiến của Tô chủ quản tôi nhận, hiện tại cô có thể đi, có chuyện gì cần tôi sẽ gọi ” Từ khi cô vào phòng làm việc đến giờ, lần đầu tiên trên mặt hắc đầu ra tươi cười, cười tươi đến mức khiến Tô Tiểu Mễ phải rợn cả tóc gáy.

38. Chương 38: Vô Tình Gặp Gỡ

Sau khi tan việc, Tô Tiểu Mễ ngồi lên chiếc Infiniti[1] Hạ Tử Vi yêu thích đi gặp người ấy nhà cô.

Một nhà hàng có nhiều món đặc sắc, tuy không gian không lớn nhưng cách bày trí lại có nhiều độc đáo, an tĩnh ẩn vào trong phố xá sầm uất. Muốn tới nơi này ăn cơm nhất định phải đặt trước ba ngày, bởi vì chủ nơi này mỗi ngày chỉ chiêu đãi bốn bàn khách, món ăn ở nhà hàng này đều là cực kỳ đơn giản. Dù vậy giá cả cũng đều từ ba trăm trở lên, điều này đối với một nhà hàng gia đình mà nói, cái giá này thật sự là khá đắt đi!

Ông chủ là một người nhiệt tình thích ngoại giao, nghe nói chỉ hơn Tô Tiểu Mễ hai tuổi. Tất cả nguyên liệu nơi này đều được lấy từ thiên nhiên, ngay cả trứng gà cũng là nhân viên đến một gia đình nông dân để thu mua, gia vị cũng đều từ những thứ có sẵn thiên nhiên làm thành, không có bất kỳ chất phụ gia! Chỉ điểm này thôi, ở ngành ăn uống thời nay đúng là khó có được.

“Honey!” Hai mắt Hạ Tử Vi toả ra ánh sáng, ngọt ngào kêu.

Tô Tiểu Mễ thấy người đàn ông từ đối diện kia đi tới, người này chắc là Hà Kính Vũ. Lúc này dáng vẻ hắc đầu thoát nhìn đẹp trai hơn rất nhiều so với buổi tối hôm đó, thân thể cao lớn cường tráng đúng mẫu người của Hạ Tử Vi. Cô mỉm cười hướng về phía hắc đầu gật đầu một cái.

Hạ Tử Vi giới thiệu sơ lược qua lại, xong phát hiện ra còn có một người đàn ông khác nữa, người này mang theo nụ cười ấm áp, khóe mắt có nếp cười.

“Tiểu Mễ, đây là bạn tốt của tôi, Đỗ Tử Hào!” Hà Kính Vũ nhẹ nhàng cười một tiếng.

“Tiểu Mễ, chúng ta lại gặp mặt!” Đỗ Tử Hào cười đến càng thêm vui vẻ, nếp cười ở khóe mắt càng thêm sâu nồng.

“Trời ạ, thì ra là các người quen nhau? Quen thế nào vậy? Mình thế nào lại không biết a?” Hạ Tử Vi quái lạ nhìn bọn họ

Tô Tiểu Mễ mỉm cười, lại len lén dùng sức nhéo Hạ Tử Vi, ý bảo cô đừng nhiều chuyện ở chỗ này nữa.

Hạ Tử Vi đứng lên chào hỏi với người đàn ông kia xong liền lôi kéo Tô Tiểu Mễ đi vào phòng rửa tay.

“Mau, thành thật sẽ được khoan dung!” Hạ Tử Vi không thể chờ đợi liền bức cung.

Về mặt Tô Tiểu Mễ rất bất đắc dĩ, con người này đối với bất cứ chuyện gì của cô cũng tràn đầy máu gà, “Quen ở Mtime lần trước.”

“Vậy các cậu...” Hạ Tử Vi cười đến rất quỷ dị.

“NO! Không phải như cậu nghĩ đâu, chúng ta không có làm gì cả!” Tô Tiểu Mễ vừa nhìn cô cười cũng biết cô đang suy nghĩ gì, trong đầu con người này đều là tư tưởng đen tối.

“Không thể nào, đáng đáp người kia rất được nha!”

“Đàn ông có đáng đáp nhiều như vậy, chẳng lẽ mình phải lên giường với từng người bọn họ sao?” Tô Tiểu Mễ cho cô một cái liếc mắt. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

“Các người đã biết nhau cũng tốt. Hôm nay người đó chính là người mình muốn giới thiệu cho cậu làm quen, nếu được liền phát triển lên nữa, người đàn ông này rất tốt, vô luận là tài sản hay những phương diện khác cũng đều tuyệt hảo. Thử một chút xem!”

“Cậu còn chưa chết tâm à, hẹn mình tối, thì ra mục đích cuối cùng vẫn là việc này.” Tô Tiểu Mễ cuối cùng hiểu ra.

“Tiểu Mễ, mình cho cậu biết, cậu cũng đừng không biết điều như vậy. Mình hiện giờ đang rất nghiêm túc, cậu cũng biết tánh khí của mình rồi đó, không nghe lời mình là phải bị phạt!” Vừa nói, cô liền đưa ra ma trảo tiến đến bộ ngực của Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ bị dọa đến mức sợ hãi kêu to. Vừa lúc, cửa đột nhiên bị đẩy ra, đi tới là một người phụ nữ xinh đẹp, Tô Tiểu Mễ và Hạ Tử Vi đồng thời im lặng, ánh mắt đồng dạng đều quét về người phụ nữ kia. Hai người ăn ý nhìn nhau, giống như là bình luận cô gái này nơi nào tốt nơi nào kém.

Người kia nhàn nhạt liếc nhìn hai cô một cái, tiếp theo lấy phấn ra bắt đầu trang điểm lại.

[1]Infiniti: có giá khoảng từ \$40000 trở lên

39. Chương 39: Vô Tình Gặp Gỡ 2

Người phụ nữ kia không có chút nào kiêng kỵ hung hăng dậm phần lên mặt mình. Cô vốn xinh đẹp nhờ thêm phần càn lệ lộ ra diễm lệ bốn phía, dậm hết trên mặt, tay liền đưa về phía ngực.

Tô Tiểu Mễ mở to hai mắt, không thể tin được nhìn cô kéo áo xuống, sau đó tự bộ ngực đầy đặn lại giữa, ngực khá lớn vì cô kéo y phục vào áp sát người lại, lộ ra một cái rãnh thật sâu khiến Tô Tiểu Mễ nhìn đến hai mắt toả sáng.

Người kia chỉnh chu tốt chính mình, liền “lộp cộp” bước ra ngoài. (“lộp cộp” là tiếng giày cao gót đó nha!!!)

“Woa, ngực đúng là lớn thật nha, đoán chừng cũng 36D, người ấy của cô ta đoán chừng cũng rất hưởng phúc đi!” Hạ Tử Vi “khinh bỉ” một chút.

“Cậu cũng sẽ hâm mộ?” Hai mắt Tô Tiểu Mễ quét về phía trước ngực Hạ Tử Vi, “Cậu mặc dù không phải là D, nhưng ít ra cũng cỡ C đi!”

“Mình là ”xấu hổ” thay cho cậu, bộ ngực cỡ B của cậu... chắc... chắc... cố gắng lớn chút nữa. Mình nói cậu nghe, tay của đàn ông là máy nâng ngực tốt nhất của phụ nữ đó, mình dám cam đoan, với tiềm chất của cậu, chỉ cần trải qua điều chỉnh nửa tháng, lập tức có thể bay lên tới C!”

Tô Tiểu Mễ lại hung hăng ném cho cô một ánh mắt “Xem thường”, hai người ồn ào một hồi sau cũng nhanh chóng ra ngoài.

“Trời à, mau nhìn!” Hạ Tử Vi kinh ngạc khẽ gọi, dùng sức kéo y phục Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ theo ánh mắt của nàng nhìn lại, trong lòng mắng to: “TMD! Đó không phải là người phụ nữ 36D mới vừa rồi sao? Oh, người bên cạnh lại là Lâm Khải.”

“Không nghĩ tới hưởng phúc lại là Lâm đại thủ lĩnh của chúng ta, xem ra hần còn rất biết chọn phụ nữ để chơi nha!” Hạ Tử Vi nói.

“Chúng mình đi nhanh lên, đừng để hần phát hiện ra!” Tô Tiểu Mễ theo bản năng nói.

Ánh mắt muốn rời khỏi tầm mắt của bọn họ, ngược lại bị hút càng chặt hơn. Cô gái kia cúi đầu khom người, kiều mỵ cười, cũng không biết là nói cái gì, hành động của cô ta rất là lớn mật.

Nhìn thấy Lâm Khải biểu hiện giống như đêm mà cô “câu dẫn”, rất hưởng thụ tiếp nhận trêu chọc của người kia, trong lòng không khỏi cảm thấy đau.

“TMD, đàn ông đều cùng một giuộc giống nhau! Lâm Khải loại người này càng thêm hơn chứ không kém.” Trong lòng Tô Tiểu Mễ rất là tức giận, lần đầu tiên bày tỏ hối hận với chuyện xảy ra đêm hôm đó, hối hận đã lên giường với loại hoa tâm này. “Trời a!!! Lần đầu tiên cho hần thật không đáng giá.”

Hạ Tử Vi đột nhiên phát hiện ánh mắt Tô Tiểu Mễ không đúng, nhưng cũng không nói gì, đi theo cô trở lại vị trí.

Bốn người nhìn như vừa nói vừa cười, trong lòng mỗi người đều có bí mật nhỏ của mình.

Hạ Tử Vi giống như chim nhỏ nép vào người Hà Kính Vũ, hai người thỉnh thoảng liếc mắt đưa tình, Tô Tiểu Mễ nhìn thần sắc trong mắt cô, cảm giác Hạ Tử Vi đang từ từ nghiêm túc, đang từ từ rơi vào, cô hi vọng Hà Kính Vũ cũng sẽ thật lòng đối đãi Hạ Tử Vi.

Cô có thể cảm giác được ánh mắt Đỗ Tử Hào phóng tới, thật muốn né tránh liền bất giác liếc về hướng Lâm Khải, cũng có thể nói căn bản là không thể khống chế chính mình mà hướng về phía hần.

“Thật là tiện, vừa cảnh cáo người khác không cần loạn, chính mình lại thường xuyên đối phụ nữ! Nếu như trí nhớ của cô không phải là đưa trẻ một hai tuổi thì người này và người nhìn thấy ở Mtime là hai người hoàn toàn khác nhau. Đối được thật là nhanh a!”

Tô Tiểu Mễ bất bình phần hận ở trong lòng, đặc biệt là khi cô thấy Lâm Khải để sát vào bên tai người kia nói nhỏ, cô liền có cảm giác muốn bùng nổ.

40. Chương 40: Gặp Phải Người Hèn Hạ

Trên đường về nhà, Hạ Tử Vi và Hà Kính Vũ cố ý tìm lý do tránh đi, để cho Đỗ Tử Hào đơn độc đưa Tô Tiểu Mễ về nhà, ý tứ rõ ràng đến mức miễn bàn luận.

Lần này, Đỗ Tử Hào lái xe đưa cô về nhà, là một chiếc BMW hệ thứ 7[1]. Tô Tiểu Mễ nhìn thấy liền muốn ngất tại chỗ, vì sao cô một chút cũng không nhìn ra hần là một Đại thiếu gia?

“Không nhìn ra, tôi còn cho là anh cùng tôi giống nhau chứ, đều là tộc thuê xe đi làm, không nghĩ tới cấp bậc hai ta chênh lệch rất xa đi!” Tô Tiểu Mễ nhìn chiếc xe, quả thật có chút bị kinh sợ. Xin tha thứ cho bộ tộc của cô ngay lúc đó, mặc dù Hạ Tử Vi đã nói với cô vô số lần, đàn ông bất kể lái xe gì, bất kể làm vị trí gì, lúc ấy cô đều phải cười, nhất định phải cười tươi hơn nữa để giữ vững khiêm tốn và lạnh nhạt, không được biểu lộ kinh ngạc hoặc là khinh thường của cô.

“Anh bình thường không có lái xe, chẳng qua là thỉnh thoảng không có việc gì lấy ra chạy một chút.” Hần cười đến rất nhạt, trong lòng cũng đã thầm không thể nén nổi nữa rồi. Khi Hà Kính Vũ tìm hần, tìm của hần liền bùng bùng khí thế, con mèo nhỏ này lập tức sẽ nằm trong miệng của hần.

Tô Tiểu Mễ nói nhỏ trong lòng, “Đại thiếu gia đều như vậy, chỉ chơi xe chứ không cần xe!”

“Tiểu Mễ, em vừa mới nói gì?”

“A, không có gì, anh lái xe rất ổn, kỹ thuật không tệ, chú ý trước mặt!” Cô bội phục mình, suy nghĩ luôn xoay chuyển nhanh như vậy.

“Nói chuyện với em thật thú vị, anh rất thích nhìn em cười lên.” Đỗ Tử Hào quay đầu lại nhìn cô một cái, trang phục công sở của cô mặc dù có chút đơn điệu và cũ kỹ, nhưng nếu nhìn kỹ, lại có một tư vị khác hẳn, người con gái này hẳn nhất định phải nắm bắt tới tay.

Hắn ít khi tự đi tìm phụ nữ nhưng khi ra tay cũng rất ít khi bị thất thủ. Đối với hắn, tất cả phụ nữ đều yêu những người đàn ông có tiền, đặc biệt là người nhìn qua khiêm tốn, ôn văn nho nhã lại có hơi thở lãng mạn. Cho nên, hắn cho tới bây giờ đều giả dạng thành như vậy, đùa giỡn vô số thiếu nữ dưới chân của mình.

Tô Tiểu Mễ thấy buồn cười, lại làm như không có nghe gì cả, cười mà không nói.

Mặc dù nói cô rất ghét những công tử nhà giàu, nhưng đối với loại đàn ông tính tình bộc trực như vậy, ít nhiều cũng khiến cho cô có một chút lòng hờn vinh của con gái. Nhưng giờ phút này, cô không có tâm tình nghe những lời này.

Rất nhanh, đã đến nhà Tiểu Mễ.

“Nói cho anh biết số nhà đi? Anh đưa em đến dưới lầu!” Đỗ Tử Hào mở miệng.

“Không cần, anh đưa tôi đến cửa cư xá là được rồi.”

“Em đây là đang phòng bị anh sao?” Thanh âm của hắn đột nhiên mập mờ, ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía cô, Tô Tiểu Mễ bỗng có cảm giác bị “điện” giật, loại cảm giác này khiến cho cô càng thêm dễ phòng.

“Rất gần, tôi đi vào rất dễ dàng, xe anh lái vào còn phải quẹo đầu ra ngoài nữa rất phiền toái, không cần như thế.” Cô uyển chuyển nói.

“Tiểu Mễ!” Hắn đột nhiên thốt lên, cầm tay của cô.

“A...” Tô Tiểu Mễ bị hành động đột ngột này làm cho có chút không biết làm sao, bản năng muốn rút tay ra, lại bị hắn nắm càng thêm chặt.

“Tiểu Mễ, từ lần đầu tiên nhìn thấy em, anh liền thích em. Em thoáng mỉm cười, em trầm tĩnh, em hoạt bát, còn có đêm hôm đó khuôn mặt em lộ ra nhàn nhạt ưu sầu thật thấm vào lòng anh! Làm bạn gái của anh đi, có được không?” Hắn nhìn cô, ánh mắt không rời.

“Đây là cái tình huống kỳ diệu gì vậy? Một người phụ nữ bình thường như mình còn có thể hấp dẫn BMW? Đùa kiểu gì thế!” Tô Tiểu Mễ hoảng loạn trong lòng, trên mặt trưng ra nụ cười chẳng biết thế nào.

“Tiểu Mễ, có được hay không?” Hắn nhẹ nhàng lung lay tay cô một chút.

Tô Tiểu Mễ nhìn hắn, “Đây đúng là một người đàn ông thật tốt, vừa đẹp trai lại có sự nghiệp, còn có tiền bạc, có thể xem là quý tộc độc thân a. Mình đường đường là người phụ nữ bình thường lại đã hai mươi bảy tuổi đời gả, nếu quen được với người đàn ông thế này thì trong mắt bạn bè và người thân, đây tuyệt đối là đĩa đeo chân hạc nha!!!” Truyện Tiên Hiệp - -Y

Thấy Tô Tiểu Mễ có chút cười khúc khích, Đỗ Tử Hào liền cho rằng cô đã bắt đầu cắn câu, từ từ kề sát mặt vào cô.

[1]BMW hệ thứ 7: \$65,320 - \$119,14

41. Chương 41: Gặp Phải Người Hèn Hạ 2

Khi Tô Tiểu Mễ còn đang bận bịu đọc thoại nội tâm chưa tỉnh lại, Đỗ Tử Hào liền gỡ xuống bộ mặt giả tạo của hắn, lộ ra bộ mặt công tử ăn chơi, nắm cánh tay Tô Tiểu Mễ kéo đến hôn vào mặt cô.

“A...” Tô Tiểu Mễ một lần nữa bị hành động bất chợt của Đỗ Tử Hào dọa sợ, dùng sức đẩy hắn ra, giận dữ nói: “Đỗ Tử Hào, anh muốn làm gì?”

“Tiểu Mễ, anh biết em ngưỡng chừng, không sao, chúng ta là bạn trai bạn gái rồi, anh sẽ phụ trách với em, anh sẽ rất yêu rất yêu em, anh sẽ mỗi ngày tặng hoa cho em, anh sẽ mỗi ngày lái xe đến dưới lầu công ty của em đón em tan việc, có được hay không?” Hấn bắt đầu thể hiện bản lĩnh.

“Hoa đưa đến công ty tôi là anh tặng?”

“Dĩ nhiên, thích không?” Hấn tràn đầy tự tin nhìn cô, chờ cô giống như chim nhỏ nhào tới trong ngực hấn nói cảm ơn, sau đó hôn hấn, hôn hấn lại hôn hấn.

“Về sau đừng tặng nữa, ông chủ của tôi bị dị ứng với phấn hoa, hơn nữa, tôi với anh cái gì cũng không phải, tôi cũng không muốn nhận hoa của anh.” Tô Tiểu Mễ quả quyết cự tuyệt. Nguồn:

“Tiểu Mễ, anh đã nói rồi, anh là bạn trai của em. Chỉ cần em vui vẻ, em muốn gì anh cũng sẽ làm, em muốn có gì liền có đó.” Hấn cười xấu xa nhìn cô, Hà Kính Vũ nói với hấn, người phụ nữ này cần dạy dỗ, hơn nữa đã lâu không gần gũi đàn ông. Tối hôm nay hò hét lừa gạt cô lên giường, dùng công phu trên giường chinh phục cô.

“Tôi muốn gì cũng có thể sao? Vậy tôi muốn về nhà.” Nói xong, Tô Tiểu Mễ lấy tay đẩy cửa xe ra, nhưng bất kể cô đẩy cỡ nào cũng mở không ra.

“Cứng ơi, em gấp cái gì.” Đỗ Tử Hào trái ngược với bộ mặt ôn nhu nho nhã, hai tay lại từ phía sau duỗi tới lần nữa.

“Anh muốn làm gì? Thả tôi ra, tôi muốn về nhà! Mở cửa mau!” Tô Tiểu Mễ rống to, nhìn vẻ mặt của hấn, đột nhiên cảm thấy có cái gì đó không đúng.

“Tiểu Mễ, cho anh hôn một cái, có được không?”

“Anh... anh, thế nào lại thành như vậy? Tôi không thích anh!” Tô Tiểu Mễ không còn biết nói gì nữa, người đàn ông này thay đổi cũng quá nhanh đi!

“Không, anh thích em, anh thật muốn em, em xem đi... Anh thấy em thì liền có cảm giác muốn em... Muốn khống chế lại cũng không được, giúp anh một chút, có được hay không?” Kế tiếp, hấn bắt đầu vô sỉ dùng ngôn ngữ đùa đùa cô, hấn cho là Tô Tiểu Mễ đã lâu không có đàn ông nhất định sẽ bị gục.

“Anh vô sỉ!” Tô Tiểu Mễ thật là không thể tin được, nếu như là lần đầu tiên gặp hấn, hấn nói lời như vậy, cô nhất định sẽ cho là đây là một tên biến thái.

“Tiểu Mễ, anh biết em cũng rất trống không rất tịch mịch, không cần giả bộ, hai chúng ta đều cần tình yêu, cũng cần dung hợp lẫn nhau, anh biết, anh hiểu...” Vừa nói, hấn như hổ đói bổ nhào mạnh mẽ đè ỏ trên người Tô Tiểu Mễ.

“A... Đỗ Tử Hào, anh điên rồi, anh buông tôi ra, không buông ra tôi liền báo cảnh sát!” Tô Tiểu Mễ hô to, dùng sức đẩy hấn, lại phát hiện lực độ của mình căn bản là không đủ, không gian vị trí vốn là không lớn, khiến cho cô càng thêm nhúc nhích không được.

“Anh biết em cũng cần, thả lỏng, anh sẽ khiến em vui vẻ, anh sẽ khiến em về sau cũng không thể rời đi anh!” Hấn tà ác cười, bắt đầu kéo áo trên người cô.

“Không... Không thể... Không nên như vậy... Buông tôi ra...” Tô Tiểu Mễ lớn tiếng kêu.

Nhưng rất tiếc là không có ai nhìn thấy, cửa sổ xe phong bế mà lại cách âm, từ bên ngoài căn bản là không thấy được bên trong, mà bây giờ là buổi tối, cho dù có người len lén nhìn cũng nghe không tới tiếng kêu cứu mạng của cô, người khác chỉ cho là một đôi “Dã nam nữ” đang làm rung động xe.

Tô Tiểu Mễ lần đầu tiên cảm thấy ứng phó không được, nước mắt cũng sắp rơi xuống.

42. Chương 42: Gặp Phải Người Hèn Hạ 3

Mặc dù không ôm hi vọng, nhưng cô vẫn liều mạng gõ cửa sổ, dùng chân đá Đỗ Tử Hào.

Người đàn ông nhìn qua ưu nhã kia, giờ phút này cư nhiên biến đổi hoàn toàn, trở nên cường tráng mà bạo lực, hai cánh tay khổng lồ chế cô thật chặt.

“Đừng nháo, lập tức em sẽ thích, anh biết em thật lâu không có làm rồi, anh biết em chính là thiếu đàn ông, anh sẽ giúp em biết được cái gì gọi là cá nước thân mật.” Truyện Sắc Hiệp -

“Đồ biến thái, anh là tên biến thái, mau buông tôi ra!” Chân Tô Tiểu Mễ đá đập, lại bị hai chân của hắn hung hăng kẹp lại, hiện tại cô chỉ là một con mèo nhỏ mặc cho người ta khi dễ.

“A...” Áo của cô bị xé ra, cái miệng của hắn không ngừng gặm cắn ở bả vai cô, thân thể hắn đè chặt lấy cô, dường như muốn lập tức cường hành yếu thể cô.

“Khốn kiếp!!!...” Thanh âm Tô Tiểu Mễ yếu ớt, thừa dịp hắn sơ hở, cô dùng sức gõ cửa sổ lần nữa, hung hăng, tuyệt không buông tha cho bất kỳ một cơ hội nào, dù là nhỏ nhoi.

“Không cần phản kháng vô lực. Em không biết à? Em càng phản kháng anh càng thích, trước kia phụ nữ đều là ngoan ngoãn, nhưng bây giờ em đột nhiên lại phản kháng, khiến cho cả người anh cũng kích động theo.” Hắn càng thêm đắc ý và liều lĩnh, một tay cởi xuống áo khoác của mình, tay kia lại dùng sức hướng bộ ngực của cô đánh tới.

Rất nhanh, áo Tô Tiểu Mễ liền bị cởi hết, nhìn bộ ngực gần như hoàn mỹ của cô, trong mắt của hắn đều là dục vọng, đưa ra đôi môi không ngừng cắn gặm.

Tô Tiểu Mễ hướng về phía bờ vai của hắn dùng sức cắn xuống, chết không há ra.

“A a...” Đỗ Tử Hào đau đến oa oa kêu to, lập tức buông cô ra, nhưng ngược lại hắn càng thêm hưng phấn, tay hắn bắt đầu cởi quần của cô, Tô Tiểu Mễ muốn nhân cơ hội đá vào “lão nhị” của hắn, ai ngờ không có chuẩn bị tốt khiến hắn nhanh chóng né được.

“Khốn nạn, tôi nhất định sẽ kiện anh, anh con mẹ nó khốn kiếp, anh nếu dám cường bạo, hai ta hẹn gặp ở toà án!” Tô Tiểu Mễ rống giận, ngay một khắc này, cô không khóc cũng không có thỏa hiệp, trong đầu của cô làm tính toán xấu nhất, coi như bị cường bạo cô cũng nhất định sẽ kiện hắn.

“Ha ha... Anh để cho em kiện, bây giờ để anh xử em trước!” Dứt lời, quần của cô liền bị cởi ra.

Tô Tiểu Mễ liều mạng chống cự không để cho hắn được như ý. Cứ hễ tây cảm được thứ gì liền hung hăng hướng hắn đập tới, nhưng vẫn như cũ không có tạo thành tổn thương lớn khiến hắn ngừng tay.

Đang ở một khắc cuối cùng, chợt bên ngoài xe có người hung hăng gõ cửa, hơn nữa không ngừng đánh, cầm công cụ đập vào kính xe BMW.

“TMD, người nào a!” Đỗ Tử Hào mắng to, mắt thấy thịt đến tay cư nhiên vào lúc này bị người quấy rầy, một bụng tức, muốn mặc cho người bên ngoài đánh, nhưng dù sao cũng là BMW, vì ăn được một người mà làm hư cả một chiếc BMW thật không đáng giá.

“Cưng à, chờ anh, anh đi ra ngoài xem tình huống thế nào?” Hắn giống như là đối đãi tình nhân, căn bản không có cảm giác mình đang là một kẻ cường bạo.

Tô Tiểu Mễ dùng tốc độ nhanh nhất đem áo mặc vào che đi cơ thể, chỉ sợ nắm không tốt cơ hội trong nháy mắt hắn mở cửa xe.

Đỗ Tử Hào còn không có đẩy cửa xe ra, Tô Tiểu Mễ cũng chỉ là mới vừa đem áo hở cổ che kín một chút địa phương bí ẩn, cửa sổ đã bị người đập bể.

Khi cô chặt vật chống lại với hai tròng mắt người nọ, một khắc kia, cô chỉ cảm thấy ngày tối lại, rồi lại cảm thấy an toàn.

“Lâm Khải, cứu tôi!” Khi cô khạc ra bốn chữ này, nước mắt trong nháy mắt chảy xuống, Tô Tiểu Mễ không biết mình ở một khắc đó, nước mắt làm sao có thể mãnh liệt chảy như nước sông Trường Giang.

43. Chương 43: Cảnh Cáo

Chuyện phát triển hoàn toàn ngoài dự đoán của Tô Tiểu Mễ.

“Người anh em, anh là ai? Sao lại đập bể kính xe tôi?” Đỗ Tử Hào mở cửa xe rồi lập tức đóng lại, sau khi Tô Tiểu Mễ nhìn đến Lâm Khải xuất hiện, tâm tình liền ổn định rất nhiều.

“Bộp bộp!” Trả lời cho câu hỏi vừa rồi chính là hai cú đâm vào mặt Đỗ Tử Hào, khóe miệng lập tức chảy ra tia máu.

“Mày đập xe của tao còn dám động thủ đánh người? Con mẹ nó mày chán sống rồi.” Giọng điệu Đỗ Tử Hào cứng rắn, vươn tay ra muốn trả đòn. Lâm Khải không thèm liếc nhìn hắn, cũng liền vươn tay hung hăng chụp nắm đấm đang bay đến, tiếp theo sau chỉ nghe tiếng vang “Hự... hự”.

“A... Đau chết mất! Mau buông tao ra! Mau... Mau...” Đỗ Tử Hào ở trước mặt Lâm Khải không cách nào phản kháng, chỉ đành phải vội vàng cầu xin tha thứ.

“Tao cảnh cáo mày, nếu mày còn dám đụng đến một sợi tóc của cô gái trong xe, tao nghĩ đời này mày quên chuyện chơi gái đi là vừa!” Lâm Khải âm độc trả lời, lại vang lên hai tiếng “Hự...hự”

“Được... Được...” Đỗ Tử Hào gật đầu luôn miệng đáp lời, mặt vắn vẹo đã sớm biến hình.

Lâm Khải buông lỏng tay ra, Tô Tiểu Mễ cũng đúng lúc này đi tới.

Đỗ Tử Hào vừa được buông thả, lập tức móc điện thoại ra, trận đòn này hẳn làm sao có thể nuốt trôi, nhất định phải tìm mấy anh em giúp đem ủy khuất của mình trả về gấp đôi.

Hắn còn chưa bấm điện thoại, Lâm Khải chợt nâng lên một chân, hướng về phía điện thoại của hắn đá một cước.

“A...” Tiếng la của Đỗ Tử Hào hợp với tiếng điện thoại di động rớt xuống đất.

Lâm Khải đi tới, giơ chân lên hung hăng giẫm ở trên điện thoại di động, chỉ còn nghe thanh âm của kim loại bị chà xát với mặt đường.

“Mày muốn làm gì? Tao cho mày biết, đánh người là phạm pháp, đập xe của tao cũng là phạm pháp, tao sẽ khởi tố mày...” Đỗ Tử Hào thấy Lâm Khải bước tới, bản năng sợ hãi trỗi dậy, thân thể cũng từng bước từng bước bò ra sau.

“Ghét nhất thằng ngu nào chơi phụ nữ còn phải dùng sức mạnh, tiểu tử, mày nhớ cho rõ, tao tên Lâm Khải, muốn báo thù mày tùy thời có thể tới tìm tao, chỉ cần mày có lá gan đó!” Chân của Lâm Khải chợt đạp một cước về phía ngực Đỗ Tử Hào, đau đến mức hắn oa oa kêu to.

“Chúng ta đi thôi!” Tô Tiểu Mễ đi nhanh lên kéo Lâm Khải, chỉ sợ gây lớn chuyện, rước lấy phiền toái không cần thiết.

Lâm Khải thu chân trở lại, âm lãnh hô lên một chữ: “Cút!”

Đỗ Tử Hào che ngực dùng sức bò dậy, thật nhanh chạy vào bên trong xe BMW bị đập phá của mình.

***** Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Lâm Khải quay đầu lại nhìn về phía cô, vẫn như cũ có chút thất thần, tóc dài tán loạn khoác lên hai bên, cặp mắt trong suốt bởi vì đã khóc mà phấp phấp, hẳn thật muốn một cái tát đập chết con người này, nhưng giờ phút này nhìn thấy bộ dáng bị thương của cô, nội tâm hẳn lại không nín được dâng lên rung động.

“Tôi đưa cô trở về!” Hắn bá đạo nói, liền không hỏi cô có đồng ý hay không, dắt tay cô bước đi.

Tô Tiểu Mễ chẳng qua là cảm thấy tức cười, không nói gì, nhưng cô tuyệt không lo lắng cho mình sẽ bị khi dễ, mặc cho hắn mang theo cô về nhà. Hoặc giả ở một khắc đó, Tô Tiểu Mễ là cảm động càng thêm hạnh phúc, thì ra là được người bảo vệ sẽ có cảm giác hài lòng như vậy.

Màn đêm rũ xuống kéo dài hai cái bóng trên đường, cô vóc người mảnh mai, hần vóc người cao ráo, nhìn qua thật xứng đôi.

44. Chương 44: Cảnh Cáo 2

Bên trong cư xá.

Lâm Khải đột nhiên buông tay của cô ra, lạnh lùng nói: “Tô Tiểu Mễ, cô nhớ kĩ, cô nợ tôi một cái ân tình.”

Sau khi Tô Tiểu Mễ nghe, tất cả tốt đẹp đối với Lâm Khải vừa rồi trong nháy mắt biến mất, “Lâm Khải, anh là đồ con heo! Anh đã cứu tôi, tôi tất nhiên rất cảm kích, nhưng có cần thiết nói ra vậy không? Như vậy sẽ khiến trong lòng người nhận ơn rất không thoải mái.” Cô khó chịu tự nhủ thầm trong lòng.

“Đúng rồi, tại sao anh lại xuất hiện gần cư xá của tôi?” Tô Tiểu Mễ giống như là chợt nhớ ra cái gì, vội vàng hỏi.

“Chúng ta ăn cơm ở cùng nhà hàng, ra cửa dĩ nhiên là đi theo ra.”

“Anh theo dõi tôi?” Tô Tiểu Mễ cảnh giác nhìn hần.

Nhìn vẻ mặt của cô, vĩnh viễn cũng phân không rõ người nào tốt, người nào xấu. Hần không nhịn được lấy tay gõ đầu cô hai cái.

“Tô Tiểu Mễ, cô đã hai mươi bảy tuổi vẫn không ai thèm lấy cũng không ai trách cô, nhưng cô cũng không cần thiết nóng lòng nhìn thấy đàn ông liền muốn câu dẫn. Chơi với lửa có ngày chết cháy! Lần này xem như vận khí cô tốt, gặp phải cấp trên có trách nhiệm như tôi, nếu như còn có lần sau, xem ai có thể cứu cô.” Lâm Khải hơi có chút tức giận, hần thật là không hiểu người phụ nữ này rốt cuộc nghĩ cái gì nữa. Trên công việc xuất sắc là thế, nhìn người làm sao lại không chính xác như vậy.

“Này, anh đừng có quá đáng. Anh đã cứu tôi, tôi đương nhiên rất cảm ơn anh, nhưng anh cũng không cần phê bình người khác như thế.”

“Tôi chỉ là cho cô biết, về sau thông minh một chút, thời điểm nhìn người phải động não, đặc biệt là đàn ông, chớ để người nói vài lời ngon ngọt, ba bốn câu hữu ích liền bị lừa, bằng không thế nào bị người chơi cũng không biết.” Lâm Khải không nhịn được mà muốn trách cứ cô.

“Tôi cũng không phải là đứa trẻ, tôi biết phân biệt ai là người tốt ai là người xấu.” Tô Tiểu Mễ có chút chột dạ đáp trả lại.

“Nếu như cô biết phân biệt, cô cũng sẽ không lên xe người kia, loại người như vậy, vừa nhìn liền biết không phải thứ gì tốt.” Hần trơ trẽn nói, không nhịn được bổ sung một câu, “Cô không phải là coi trọng BMW của người ta chứ?”

Nếu trên tay Tô Tiểu Mễ có cây gậy, thật muốn dùng sức gõ hần hai cái, kết quả chẳng qua là cô mím môi cật lực cười nói: “Đúng vậy a, người ta chạy xe BMW, dù xấu thế nào cũng là có tiền, tôi liền coi trọng người đi xe BMW, thế nào? Nếu anh không làm hư chuyện tốt của tôi, không chừng một tháng sau tôi chính là phu nhân BMW.”

“Ha ha...” Lâm Khải hừ lạnh cười to mấy tiếng, “Này thật là chuyện cười buồn cười nhất tôi từng nghe qua.”

Rõ ràng hần cứu cô, rõ ràng cô là muốn cảm ơn hần, rõ ràng cô từng có một chút cảm giác tim đập nhanh, nhưng vì cái gì giờ phút này cô ghét hần như vậy, ghét đến hận không thể một cước khiến hần bị đá chung thân bất lực, tên đàn ông ghê tởm này.

“Lâm tổng, chuyện ngày hôm nay, bất kể nói thế nào, vẫn là cảm ơn anh, thời gian không còn sớm, ngày mai còn phải đi làm, cho nên tôi về nhà đây, thứ cho không tiễn xa được!” Cô cười thật rục rỏ, cứ như ánh sao.

Cặp mắt thâm thúy của hần trong nháy mắt thoáng một chút hoảng hốt. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

“Ngày mai đi làm không được trễ.” Hấn bỏ lại những lời này liền xoay người rời đi.

Tô Tiểu Mễ đang định lên lầu, Lâm Khải bỗng từ phía sau gọi cô lại.

“Tiểu Mễ!”

Tô Tiểu Mễ quay đầu lại, dưới đèn đường, tóc đen rủ xuống ở trước ngực, da trắng nõn nà, một đôi tròng mắt trong suốt ẩn hiện, tinh như xử nữ.

“Còn có chuyện gì sao?”

Thanh âm của cô nhắc nhở lời kế tiếp hấn phải nói..., hấn làm bộ nhẹ nhàng ho khan một cái hóa giải thất thố mới vừa rồi.

“Có thời gian nhắc nhở Hạ Tử Vi, hai người đàn ông trên bàn ăn hôm nay đều không phải là người tốt lành gì, không cần lên phải thuyền giặc.” Nói xong, hấn lộ ra một nụ cười yếu ớt, sau đó xoay người rời đi.

“Mẹ nó, cứ nhiên xoay người trước, để cho chị đây xem bóng lưng như câu hồn người của anh à!” Tô Tiểu Mễ đứng ở chỗ cũ, lẩm bẩm nói.

Cô cứ như vậy nhìn Lâm Khải biến mất ở trước mặt cô, lòng thầm buồn bực tại sao lúc ấy hai chân mình thế nào như bị đổ chì, muốn nâng lên lại không nhúc nhích được, nhất định là di chứng do tên Đỗ Tử Hào hèn hạ kia gieo hoạ để lại.

45. Chương 45: Có Một Chút Cách Ngại

Buổi sáng hôm sau, Hạ Tử Vi liếc thấy Tô Tiểu Mễ chân trước đi phòng giải khát, cô chân sau lập tức đuổi theo.

“Mau mau, đại mỹ nhân, vội vàng hồi báo hồi báo cho gia!” Hạ Tử Vi mặt vui mừng, thiết nghĩ tối hôm qua Tô Tiểu Mễ đã thất thân, đặc biệt tới chia xẻ chiến quả với cô.

“Không có tâm tình, mình bận rộn nhiều việc.” Tô Tiểu Mễ chìm một cục tức, tất cả xảy ra tối hôm qua cô thật không muốn trách hết ở trên đầu Hạ Tử Vi, nhưng lại không nhịn được hơi giận cô gần đây thật chõ mồm vào quá nhiều rồi, mặc dù cô biết tất cả mọi việc Hạ Tử Vi làm đều xuất phát từ lòng tốt.

“Không thể nào! Tối hôm qua lại không lấy được thỏa mãn a?” Hạ Tử Vi chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Cậu thật muốn biết chân tướng sự thật?” Tô Tiểu Mễ nhìn cô, rất nghiêm túc hỏi.

“Đó là đương nhiên, nếu như cậu còn không hài lòng, chị đây nhất định sẽ giúp em gái nhỏ thân thường tìm một người tốt hơn nữa, cho đến khi cậu hài lòng mới thôi.” Cô cười xấu xa, mắt to lóe tia sáng quyến rũ, vô luận đối với đàn ông hay phụ nữ, Hạ Tử Vi đều là quyến rũ động lòng người đến như vậy.

“Tối hôm qua, mình thiếu chút nữa bị cưỡng bạo!” Tô Tiểu Mễ thành linh nói ra những lời này.

“Có ý gì?” Hạ Tử Vi có chút không thể tin được nói: “Cậu đùa gì thế? Cưỡng bạo? Cậu nói thật hay giả?”

“Hạ Tử Vi, mình hiện đang rất nghiêm túc, rất thành thật nói cho cậu biết, là thật, con mẹ nó Đỗ Tử Hào chính là tên lưu manh nhất mình từng gặp, mình không muốn bị hấn cưỡng bạo, cậu hiểu không? Cái loại tư vị bị người cưỡng bách đó...” Tô Tiểu Mễ nghĩ đến tất cả những chuyện xảy ra trong xe tối hôm qua liền đột nhiên cảm thấy khó chịu.

“Tiểu Mễ... Cậu...” Hạ Tử Vi chưa từng nghĩ tới, giới thiệu người cho chị em tốt liền xảy ra chuyện như vậy, làm tình phải là ý của cả hai người. Cô thật không tin Đỗ Tử Hào có thể làm chuyện như vậy, quan trọng hơn là cô không tin Hà Kính Vũ sẽ giới thiệu người như vậy bỏ đi như vậy cho chị em tốt của cô.

“Cậu không tin phải không? Nếu như không phải là mình tự thể nghiệm, mình nhất định cũng không tin.”

“Tiểu Mễ, cậu là đang trách mình sao?” Hạ Tử Vi nhay cảm hỏi.

“Tử Vi, cậu thật cảm thấy người như Hà Kính Vũ có thể tin được?” Tô Tiểu Mễ không nhận được lo lắng cho cô, chỉ sợ Hạ Tử Vi sẽ rơi vào.

“Cậu không phải bởi vì Đỗ Tử Hào mà liên hoài nghi người ấy của mình đi, mình đã nói với cậu, anh ấy tuyệt sẽ không phải là người như vậy, mình lấy nhân cách bảo đảm, anh ấy không phải là người như vậy!” Hạ Tử Vi tràn đầy tự tin nói.

“Bạn bên cạnh Hà Kính Vũ lại là cái loại công tử không khác gì lưu manh như vậy, cậu chẳng lẽ tuyệt sẽ không hoài nghi?” Tô Tiểu Mễ muốn cho cô ý thức được rõ ràng, thật chỉ sợ cô sẽ tiếp tục lún sâu vào.

“Được rồi, Tiểu Mễ, cậu không cần đem thương tổn chính mình trút bớt qua người ấy của mình.” Hạ Tử Vi có chút tức giận.

“Hạ Tử Vi, mình với cậu quan hệ thế nào? Mình làm thế là để phá quan hệ của hai người sao? Tin hay không tùy cậu!” Tô Tiểu Mễ cũng tức giận, giờ phút này trong đầu Hạ Tử Vi toàn là người ấy của mình, ở cô nghe tới thật chói tai, cảm giác như mình hoàn toàn bị quên mất là đồng đảng mà Hạ Tử Vi quen biết hai mươi bảy năm nay.

Đây là lần thứ hai Tô Tiểu Mễ hướng về phía Hạ Tử Vi phát giận rồi đi. Hạ Tử Vi cũng rất tức giận, cô xoay người liền rời khỏi công ty, cô muốn biết rõ ràng, rốt cuộc là người nào đang nói láo.

46. Chương 46: Có Một Chút Cách Ngại 2

Điện thoại, không có ai nhận nghe. Một lần, một lần lại một lần, thủy chung không có ai nghe máy.

Hạ Tử Vi cầm chặt điện thoại di động, trong lòng bàn tay đã rịn ra rất nhiều mồ hôi. Bản khoản không được nhiều như vậy, cô chặn một chiếc taxi, chạy thẳng tới công ty Hà Kính Vũ.

“Tôi muốn tìm Hà tổng giám.” Hạ Tử Vi hiện đang đứng ở quầy tiếp tân của công ty.”

Nhân viên mỉm cười nói cho cô biết: “Thật xin lỗi, hiện Hà tổng không có mặt ở công ty.”

“Vậy có biết anh ta hiện giờ đang ở đâu không? Tôi tìm anh ta có việc gấp!” Hạ Tử Vi mặt mày nóng nảy, khiến cho nhân viên ở quầy không đành lòng cự tuyệt cô, trong lòng không nhận được bị thương một chút: “Người phụ nữ đáng thương này đoán chừng vừa bị Hà tổng đá a.”

“Cái này cụ thể tôi cũng không rõ ràng, nếu gấp cô có thể nhắn lại.” Cô mỉm cười đáp lại Hạ Tử Vi.

Hạ Tử Vi từ công ty Hà Kính Vũ đi ra thì trực giác phát hiện một đạo ánh mắt đồng tình ở phía sau lưng cô.

“Này nhất định là ảo giác.” Hạ Tử Vi tự an ủi chính mình.

Chưa từ bỏ ý định cô lại trực tiếp đến chỗ ở của Hà Kính Vũ.

Tối hôm qua đi ăn cơm, Hà Kính Vũ nói có chuyện phải xử lý, cho nên tất sẽ trở về nhà. Những ngày qua, hai người không dứt đời lấy thân thể nhau, buổi tối khổ cực cày cấy, ban ngày còn phải đi làm, cũng dần dần có chút thể lực không đủ, Hạ Tử Vi cảm thấy điều này cũng rất bình thường, nhưng vì cái gì hiện tại cô cảm thấy tất cả giống như báo trước điều gì đó.

“Mình nhất định là suy nghĩ nhiều, nhất định là suy nghĩ nhiều...” Hạ Tử Vi một lần lại một lần an ủi bản thân.

Rất nhanh, cô đi tới nơi ở của Hà Kính Vũ, một lần lại một lần nhấn chuông cửa, thủy chung không có bất kỳ sự đáp lại.

Cô thử gọi di động lần nữa, như cũ là không ai nhận nghe.

“Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Tại sao đến di động cũng không nghe? Không thể nào... Tuyệt đối không thể nào...” Cô tự lẩm bẩm.

“Hà Kính Vũ... Hà Kính Vũ...” Cô đột nhiên hướng về phía cửa lớn tiếng kêu, cô biết bên trong sẽ không có ai bước ra nhưng vẫn như cũ không muốn từ bỏ ý định.

Bảo vệ cư xá và hàng xóm đi ngang qua, ánh mắt quái dị nhìn cô một chút, nhẹ giọng nói: “Cô gái, cô đừng kêu như vậy, sẽ ảnh hưởng hàng xóm chung quanh, như vậy không tốt.”

Hạ Tử Vi áy náy gật đầu xin lỗi, sau đó xoay người rời đi.

Bên trong gian phòng của Hà Kính Vũ.

“Không nhìn ra, Hà Đại tổng giám còn có thể chơi chiêu này a.” cô gái kia đốt một điếu thuốc, nhẹ nhàng hít hai cái, sau đó thổi về phía mặt của hắn.

“Không có biện pháp, để không bị quấy rầy, không thể làm gì khác hơn là như vậy.” Hà Kính Vũ nằm trên ghế sa lon, đưa tay, kéo người kia trở lại trên người hắn, tỉ mỉ ngửi mùi trên người cô.

“Anh thích mùi nước hoa này.” Tay của hắn dùng sức ôm chặt thân thể của cô lại.

“Mùi gì?”

“Mùi quyến rũ của phụ nữ.” Hắn nâng cằm của cô gầy nhẹ nói.

“Vậy sao? Em còn tưởng rằng lần này anh kết giao với người đủ quyến rũ rồi chứ, cho là anh đã sớm không còn thích em.” Người kia mím cái miệng nhỏ, mang theo chút dấm chua nũng nịu trách móc. Truyện Tiên Hiệp - -Y

“Ở trong thân thể của anh, em vĩnh viễn là quyến rũ nhất!” Vừa nói, bàn tay to của hắn dùng sức xoa nắn thân thể của cô, từ hông trượt một đường đi xuống.

“Anh tên vô lại này, ghét chết! Không chơi... Không chơi với anh...”

“Nói ghét anh? Vậy ai tối hôm qua nửa đêm chạy tới gõ cửa, là ai nói muốn chính chết anh, hiện tại anh liền để cho em cầu xin tha thứ!”

Trên giường phát ra từng đợt, từng đợt cười to vui vẻ, rất nhanh liền biến thành từng tiếng vui thích, tiếng cầu xin tha thứ, các loại thanh âm kích thích não bộ con người...

Phía dưới Hà Kính Vũ nằm đè lên người phụ nữ khác, căn bản không hề nghĩ tới bây giờ Hạ Tử Vi là cái dạng gì tâm tình.

47. Chương 47: Có Một Chút Cách Ngại 3

Công ty Dung khoa quốc tế, tại phòng làm việc của Lâm Khải.

Tô Tiểu Mễ gõ cửa, đi vào, tới trước mặt của hắn, một mực cung kính nói: “Lâm tổng, trình ngài xem hai phương án tôi vừa làm xong, ngài có thể chọn cái vừa lòng nhất.”

Lâm Khải đưa tay nhận lấy, xem qua đại khái 2 phương án

Về phương diện công việc, hắn chính là thích Tô Tiểu Mễ như vậy, làm gì cũng nghiêm túc cẩn thận, hơn nữa quan trọng nhất là thái độ làm việc, cô luôn làm hai phần phương án để cấp trên có thể so sánh chọn ra cái tốt nhất, điểm này làm hắn rất vừa lòng.

“Để cho phòng tiếp thị làm theo phương án thứ nhất đi.” Lâm Khải đưa trả lại cho cô phương án thứ nhất, mỉm cười mê người.

Tô Tiểu Mễ nhìn hần cười, chỉ cảm thấy có gì đó bao bọc quanh cô, không nhận được ở trong lòng phát ra cảm khái: “Thật đúng là giết người không đao mà.” Nguồn:

“Ngày mai cô bắt đầu làm bằng báo cáo kết quả nhiệm vụ lần trước tôi giao đi.” Lâm Khải đột nhiên đổi đề tài nói.

“A! Ngày mai?” Tô Tiểu Mễ kinh ngạc mở miệng.

“Có vấn đề?” Ánh mắt của hần sắc bén trở lại.

“Không phải là ngày mốt mới đi sao? Sao đột nhiên lại đi sớm một ngày?” Tô Tiểu Mễ buồn bực nhìn hần.

“Bởi vì cô đã hoàn thành phương án trước một ngày, cho nên cô sớm một chút giao luôn bằng báo cáo đi, còn có rất nhiều việc chờ cô làm.” Lâm Khải nghiêm túc nói, ý đây không phải là việc có thể thương lượng.

“Thật là một cấp trên ép người quá đáng, chẳng lẽ không thể để cho tôi nhẹ nhõm một ngày sao?” Tô Tiểu Mễ trong lòng nho nhỏ oán trách, ngoài mặt cũng chỉ có thể gật đầu.

Khi Tô Tiểu Mễ chuẩn bị rút lui, Lâm Khải cư nhiên giống như u hồn bay tới trước mặt cô, ” không cẩn thận ” đụng vào người cô.

“A...Lâm tổng, còn có...chuyện gì sao?” Tô Tiểu Mễ bởi vì không cẩn thận đầu đột nhiên đụng phải ngực của hần, khẩn trương nói.

“Cô cảm thấy tôi còn có chuyện gì sao?” Thanh âm của hần trở nên trầm thấp.

Lâm Khải đứng trước mặt cô, cao hơn cô chừng một cái đầu.

“Tôi không biết.” Sau khi Tô Tiểu Mễ nói xong, vội vàng cúi đầu, nội tâm một mảnh hốt hoảng, căn bản không dám nhìn thẳng vào mắt hần.

“Tôi rất đáng sợ sao?” Tay của hần không nhận được nâng cằm của cô lên, con người này lần đầu tiên thấy hần không phải rất to gan lớn mật sao? Như thế nào cùng hần ở chung một chỗ ngược lại càng ngày càng nhất gan.

Tô Tiểu Mễ cảm thấy duy trì tư thế như vậy quá mập mờ đi, đặc biệt cảm thấy được nhịp thở của hần, loại thân thiết này như một loại vũ khí trí mạng, cô muốn rời khỏi người đàn ông “Không đáng tin cậy” này.

“Cái đó...” Tay của cô nhẹ nhàng đem tay của hần ra khỏi cằm cô, bày ra giả dối cười nói: “Chúng ta nên giữ vững một khoảng cách tương đối, bằng không sẽ làm đồng nghiệp sinh ra hiểu lầm.”

Nói xong, cô tự động lui về phía sau hai bước, giữ một khoảng cách nhất định.

Hần ngược lại nở nụ cười, lại tiến lên hai bước, hần nếu còn tiến lên nữa thì cô phải làm thế nào đây?

Tô Tiểu Mễ theo bản năng lui thêm hai bước, Lâm Khải lại tiến lên hai bước, cho đến khi thân thể của cô đụng vào tường. Ngược đầu liền gặp phải ánh mắt thâm thúy của hần, cô không thể không thừa nhận người đàn ông này rất có lực sát thương! Lâm Khải đã nói rất đúng, Tô Tiểu Mễ không hiểu đàn ông, không phân biệt được đâu là người tốt, đâu là kẻ xấu. Nhưng giờ phút này, cô quyết định, với một người khó nắm bắt như Lâm Khải, tốt nhất là nên giữ khoảng cách, chỉ như vậy mới có thể tránh bị tổn thương.

48. Chương 48: Theo Tôi

Tô Tiểu Mễ vươn tay, ngăn ở trước mặt bọn họ, kiên định nói: “Lâm tổng, đừng động đây!”

Lâm Khải không chút nào để ý lời cô, liền vươn tay bắt lấy tay cô đưa lên vách tường, thân thể của hần chọt dán vào cô, hơi thở của hần phả vào lỗ tai của cô.

“Tô Tiểu Mễ, theo tôi...” Nhìn vẻ mặt khẩn trương của cô, hần mới nhẹ nhàng bổ sung: “... đi gặp khách hàng.”

“Tại sao muốn tôi đi? Chuyện như vậy tìm người khác có lẽ tốt hơn.” Thân thể Tô Tiểu Mễ không dám động đậy dù chỉ là cử động nhỏ nhất. Cô chỉ sợ vừa động liền sẽ gây ra hậu quả xấu hơn, người đàn ông này chính là không giống người bình thường, có lúc coi cô như không khí, có lúc lại giống như muốn cùng cô thân mật.

“Bởi vì tôi biết, tửu lượng của cô không tệ.” Lâm Khải xấu xa cười.

“Đó là chuyện riêng của tôi, không quan hệ tới công việc.” cô vẫn như cũ không muốn thỏa hiệp.

“Đừng quên, cô bây giờ là phụ tá của tôi, loại chuyện như vậy là bên trong phạm vi công việc của cô.” Lâm Khải không thể không dùng chiêu sát thủ ép buộc cô, con người này sao khá “Mơ hồ”, có một số việc phải cấp cho một lý do thích hợp mới chịu làm theo.

“Tôi ngày mai sẽ phải bay, một chút thời gian cũng không để cho tôi nghỉ ngơi sao? Tôi còn muốn chuẩn bị hành lý.” Tô Tiểu Mễ chưa từ bỏ ý định, cô không muốn đi tiếp khách hàng uống rượu, cô ghét nhất là xã giao.

“Ngày mai sẽ có người đưa cô ra sân bay, nhất định sẽ không để cho cô lỡ chuyến bay.”

“Không phải vậy, Lâm tổng, tôi nhất định phải đề cử cho ngài một người, người này trong công ty chúng ta thích hợp nhất xã giao.” Tô Tiểu Mễ đột nhiên hưng phấn nói: “Ngải Niệm Như rất xinh đẹp, lại biết chiều theo ý khách hàng, hơn nữa tửu lượng của cô ta cũng rất tốt nha.”

“Dài dòng nữa tôi liền đem chuyện xảy ra tối qua của cô công bố ra ngoài.” Lâm Khải nắm chặt tay, thật giống như muốn cùng cô đối kháng.

“Anh...” Tô Tiểu Mễ cũng nắm tay thật chặt, thật muốn cho hắn một quả đấm, tốt nhất có thể đánh hắn rầm rôi đầy đất. Nguồn truyện: Y

“Cho nên, chớ cùng tôi cò kè mặc cả, tôi cũng không muốn mang tiếng là cấp trên áp đặt người, nhưng đã là cấp dưới, cấp trên kêu cô làm cái gì thì phải làm cái đó.” Hắn có chút vô lý bá đạo.

“Xin thêm ba chữ: trong công việc!” Tô Tiểu Mễ cắn răng nói.

“Tiếp khách hàng chính là trong công việc.” Hắn như đinh chém sắt nói.

Tô Tiểu Mễ biết mình bị người đàn ông này nắm được gấu gao, ai kêu cô đụng phải như vậy một cấp trên “Ghê tởm”. Nhưng vừa nghĩ tới cô tháng trước được tăng tiền lương, cô chỉ có thể nhịn, thế nào cũng không có thể vì một người đàn ông mà bỏ đi công việc yêu thích, cũng không dễ xin vào.

Kiên định với suy nghĩ này, Tô Tiểu Mễ cuối cùng thỏa hiệp, nghe theo cấp trên an bài, sau khi tan việc cùng hắn đi gặp một khách hàng.

Cả buổi chiều, đều đang bận rộn giao phó công việc, bởi vì cô mười ngày không ở Bắc Kinh, nghĩ đến cô có thể đi thể nghiệm những khách sạn xa hoa kia, tâm tình của cô đã tốt lên rất nhiều, mặc dù việc này cấp trên rất lâu mới đưa ra, nhưng giờ phút này, cô không thể không thừa nhận, Lâm Khải rất biết thưởng thức tài năng của cô, có thể được một người hiểu hết khả năng của mình, là một việc thật ấm áp, hạnh phúc.

Lúc vừa tan việc, cô chạy đi tìm Hạ Tử Vi, mặc dù còn vướng bận chuyện tối ngày hôm qua, thế nhưng cũng không phải là lỗi của Hạ Tử Vi, cô có chút hối hận vì tính khí của mình vào buổi sáng.

Khi đến tìm mới phát hiện hôm nay Hạ Tử Vi xin nghỉ một ngày, cô vội vàng gọi điện thoại, nhưng điện thoại cũng là đang khóa máy.

Tâm tình Tô Tiểu Mễ đột nhiên trở nên bất an.

49. Chương 49: Trạng Thái Không Tốt

Đang lúc cô lo lắng cho Hạ Tử Vi, Lâm Khải lại giục cô chuẩn bị lên đường, cô đành phải cúp điện thoại, quyết định buổi tối đi tìm tiếp.

Tô Tiểu Mễ lần đầu tiên ngồi cùng xe với Lâm Khải, khi thấy Lâm Khải lái xe, cô không nhận được muốn lăm mồm đôi câu.

“Không nhìn ra, Lâm tổng cũng là một người rất hào phóng nha.” Chiếc xe của Lâm Khải dù không phải là đặc biệt đắt, nhưng là thế nào cũng là 7 con số, hơn nữa là một cái xe đặc biệt như vậy.

“Bằng không thì sao? Cô cho rằng tôi cùng dạng với Đỗ Tử Hào, chỉ dùng BMW khắp nơi tán gái.” Lâm Khải không nhận được nho nhỏ châm chọc cô.

“Tánh tình gì mà...!!! Nắm thóp được người ta một lần liền lấy đó đe dọa suốt đời, chủ cùng xe nhìn thế nào cũng không xứng!!!” Tô Tiểu Mễ hướng về phía hấn nói thầm nho nhỏ một chút.

Theo Tô Tiểu Mễ nghĩ, những người sở hữu những loại xe như thế này bọn họ không nhất định phải có hàng vạn hàng nghìn tài sản, nhưng phải là nhiệt tình yêu thương cuộc sống, thích đi du lịch còn có nhất định là kiểu người hướng nội, dĩ nhiên, điều này chỉ là suy nghĩ riêng của cá nhân cô.

Lâm Khải nhìn dáng vẻ cô nói chuyện, hấn không nhận được thật muốn cúi đầu dùng sức cắn hai cái. Cuối cùng cũng không chế được, hai tay đảo quanh, xe nhanh chóng lái ra khỏi bãi đậu xe.

Hạ Tử Vi cũng không có rời khỏi nơi Hà Kính Vũ ở, có lẽ là phụ nữ nên vô cùng mãnh liệt nhạy cảm, trực giác nói cho cô biết, người đàn ông này hoặc chính là gặp chuyện không may hoặc chính là đang ở bên ngoài tìm vui. Cô muốn đợi hấn trở lại, cô muốn tìm tòi đến tột cùng.

Ở bên ngoài đi qua đi lại một hồi, cô quyết định đi đến phòng Hà Kính Vũ nhìn một chút.

Khi cô đi tới thang máy, lại không nhận được hỏi mình, “Hạ Tử Vi, mày đang làm sao vậy? Vì một người đàn ông mà không đi làm, thật chẳng lẽ động tâm sao? Vẫn cảm thấy lại một lần bị đàn ông lừa gạt? Rốt cuộc là mày ngây thơ hay là mày quá đa tâm?”

Vào thời khắc này, có một nhân viên giao hàng đi tới, cô liền đi lên trước mạo muội quấy rầy một câu.

“Hi, anh đẹp trai, có phải hay không anh giao đồ ăn cho bạn trai tôi?”

Anh ta nhìn cô có chút không giải thích được.

“Là như vậy, bạn trai tôi cùng tôi đánh cược, nếu hôm nay anh ấy ăn cơm xem như tôi thắng sẽ cho tôi một lễ vật đặc biệt. Cho nên tôi muốn hỏi anh, có phải hay không mới vừa thức ăn này giao tới phòng 1604?” Hạ Tử Vi cười ngọt ngào.

“Đúng vậy, tiểu thư, nhanh một chút đi nhận lễ vật thắng cược bạn trai cô đi.” Anh nhân viên cười cười, nhìn cô một cái, liền đi.

Hạ Tử Vi trong lòng có một loại cảm giác nói không ra lời, “Gì chứ Hà Kính Vũ, rốt cuộc anh đang đùa cái gì vậy?”

Trong lòng cô còn nguyên ý duy trì một ấn tượng tốt cho người mà mình quyết định yêu lâu dài.

“Hạ Tử Vi, mày có thể thật sự là quá nhạy cảm, bỏ qua tâm tình của mày mà cho anh ấy một sự kinh hỉ đi!” Nghĩ tới đây, cô hướng phòng 1604 chạy đi.

Lần này, cô nhẹ nhàng nhấn chuông cửa, bên trong truyền đến ống nói điện thoại thanh âm: “Người nào a?”

Một tiếng “Người nào a?” này khiến cho đại não Hạ Tử Vi như bị người đánh cho một gậy, bởi vì đây là thanh âm con gái, một tiếng này cũng đủ làm cho một chút xíu ấn tượng tốt đẹp còn lại của cô dành cho Hà Kính Vũ bị đánh tan hoàn toàn.

50. Chương 50: Đàn Ông Không Chỉ Đê Tiện Một Chút

“Là ai vậy?” Người kia lại hỏi gấp lần nữa.

“Chuyển đồ, xin ký nhận!” Hạ Tử Vi khàn khàn trầm giọng nói.

“Anh yêu, là nhân viên chuyển đồ!” Thanh âm cô gái kia kiều mỵ, lời nói thân mật, nghe rất tự nhiên, cô dám cá, hẳn cùng người phụ nữ này tuyệt đối không phải là lần đầu tiên.

Người mở cửa chính là Hà Kính Vũ.

Khi ánh mắt hai người gặp nhau, Hà Kính Vũ tràn đầy kinh hoàng, không kịp ứng phó, còn ánh mắt Hạ Tử Vi tràn đầy giận dữ và lạnh lùng.

“Tử Vi, tại sao lại là em?” Hà Kính Vũ đứng ở cửa, không biết làm thế nào, trên mặt cố gắng nặn ra khuôn mặt tươi cười nhẹ nhõm.

“Tôi tới, chỉ muốn hỏi anh một chuyện?” Hạ Tử Vi ngược lại bình tĩnh, hoàn toàn mất đi ảo tưởng đối với người đàn ông trước mặt này.

“Chuyện gì?” Hắn khẩn trương, lại như muốn che giấu cái gì, mặc dù tất cả mọi người trong lòng đã biết rõ, nhưng hắn vẫn bước ra ngoài cửa, muốn tránh cho ba người khỏi lúng túng khi chạm mặt nhau.

“Anh yêu à, nhanh lên đi!” Người trong nhà còn không biết chuyện gì xảy ra, vẫn kiều mị nói.

“Tử Vi, anh...”

“Không cần giải thích, anh chỉ cần lập tức trả lời tôi.” Hạ Tử Vi lạnh lùng nói.

“Chuyện không phải là như em nghĩ đâu.” Hà Kính Vũ dường như còn muốn giải thích chút gì, mặc dù hắn thích chơi phụ nữ, nhưng đối với Hạ Tử Vi hắn vẫn có chút mê hoặc, nhưng muốn hắn vì cô hoàn toàn quên đi những người phụ nữ kia, thật không thể nào làm được.

“Anh ngay từ đầu cũng biết Đỗ Tử Hào là loại đàn ông chỉ xem phụ nữ như trò chơi, tùy tiện vui đùa?”

“Điều này rất quan trọng sao?”

“Dĩ nhiên, người bạn của anh dùng sức mạnh với chị em tốt của tôi, loại đàn ông như thế anh cũng có thể giới thiệu, anh rốt cuộc tính toán cái gì? Anh vui đùa với tôi coi như tôi cho qua đi, có cần thiết giới thiệu loại người như vậy đến cường bạo chị em tốt của tôi không?” Hạ Tử Vi muốn cố gắng tỏ ra ưu nhã, nhưng tâm tình của cô đã từ từ trở nên tức giận.

“Làm cái gì đến nỗi đó? Người bạn kia của em suy nghĩ nhiều quá đi, mọi người đều là ra ngoài vui chơi, nghiêm túc như vậy làm gì.” Hắn nhún vai trả lời.

“Anh có ý gì?” Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

“Mọi người ra ngoài chơi đều là phải vui vẻ nha, bạn của em có thể chỉ là xấu hổ một chút, bạn của anh có thể chỉ là gấp gáp một chút, em thông minh như vậy, như thế nào lại không hiểu đây.” Hà Kính Vũ cảm thấy chẳng có cái gì không đúng ở đây.

Người con gái trong nhà đột nhiên đi ra, thấy Hạ Tử Vi đứng ở ngoài, cô rất thân nhiên cười hướng về phía Tử Vi, tay lại không e dè ôm thật chặt phía sau lưng của Hà Kính Vũ, đầu khoác lên trên bả vai của hắn, vui vẻ nói: “Đây chính là người bạn gái mới kết giao của anh? Không tệ lắm, đến rất đúng lúc, nếu không ngại đi vào, ba chúng ta vui đùa một chút.”

Hà Kính Vũ cũng rất thoải mái nói: “Tử Vi, vào đi!”

Hạ Tử Vi chỉ cảm thấy thật ghê tởm, nhìn chằm chằm một đôi “Cẩu nam nữ” trước mắt, thật hận không thể đem 2 người xé xác ra.

“Hai người tiếp tục chơi đi, tôi đối với loại trò chơi này không có hứng thú.” Hạ Tử Vi kìm nén tức giận, miễn cưỡng nặn ra tươi cười, sau đó rất ưu nhã xoay người.

Sau lưng, cô nghe cửa bị đóng “phịch” một tiếng, tâm Hạ Tử Vi giống như bị người hung hăng vung lên một dao, không phải bởi vì đôi tiện nam nữ đó, mà bởi vì cô đã tin tưởng thế gian này còn có người sẽ hồi tâm vì cô, cô thì ra vẫn còn chưa đặc đạo, phải tiếp tục tu!

51. Chương 51: Tôi Gây Phiền Toái Cho Anh

Tô Tiểu Mễ không nghĩ tới chính là, khách hàng Lâm Khải cư nhiên mang cô gặp chính là một vài quan to, cô cũng mới sâu sắc cảm nhận được những người đó hủ bại và giả dối đến cỡ nào.

Ở đó một khắc, cô thật sâu bày tỏ đồng tình với Lâm Khải, bởi vì cùng những người đó ăn a KIII... Ai...!! Đối với Tô Tiểu Mễ mà nói, thật thống khổ.

“Lâm tổng, thật là tuổi trẻ tài cao, Dung Khoa quốc tế có nhân tài như anh thật là hiếm thấy, đến thảo luận mọi chuyện cũng cảm thấy dễ dàng hơn hẳn, uống một ly!” Một người trong đó ước chừng cùng tuổi với ba ba Tô Tiểu Mễ cười mị mị nói, sau đó rót một ly rượu mời Lâm Khải uống.

Tô Tiểu Mễ thấy Lâm Khải đã uống rất nhiều, hiện tại cô đang là phụ tá của hắn, liền cảm thấy cần thiết giúp hắn một tay.

Tô Tiểu Mễ hơi mỉm cười nói: “Lâm tổng có chút say, nếu như ngài không ngại, ly này tôi uống thay anh ta!”

Người kia từ đầu đến cuối quan sát cô mấy lần, sau đó mặt mày hớn hở nói: “Phụ tá của Lâm tổng rất hào sảng (hào hiệp + sảng khoái) a, có mỹ nữ nguyện ý uống rượu, tôi Trần Siêu thích nhất rồi, chưa bao giờ để cho mỹ nữ uống không đủ!”

Tô Tiểu Mễ không nghĩ quá nhiều, bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, Lâm Khải nhìn cô nháy mắt, cô lại hồ đồ không hiểu.

“Oa, xem ra tửu lượng của Tô tiểu thư không tệ, tôi đây rất thích uống rượu với mỹ nữ, đến đây... Rót đây, rót đây...” Người đàn ông kia vừa nói xong, lập tức có người rót đầy rượu cho cô.

Tô Tiểu Mễ nhìn Lâm Khải lần nữa, cô rốt cuộc hiểu rõ tại sao Lâm Khải lại nháy mắt với cô.

“Chúng ta sớm rút lui đi!” Tô Tiểu Mễ nháy mắt lại.

“Lúc này đi không thích hợp, miếng đất này chúng ta nhất định phải có, cẩn thận ứng phó, không cần một hơi nâng cốc uống cạn, kiên trì một chút nữa!” Ánh mắt Lâm Khải trả lời lại.

“Tô tiểu thư là người phương nam đi, người phương nam da mềm mại lại trắng nõn.” Người kia có vẻ hơi say, đạo mạo ban đầu sớm ném qua một bên, giờ phút này trong mắt tất cả đều là sắc dục.

Tô Tiểu Mễ cũng mỉm cười, Lâm Khải ở bên cạnh cô, ánh mắt khê phiếm hồng, lại chưa từng rời tầm mắt khỏi cô, loại vẻ mặt này làm cho cô có chút bất an.

“Tô tiểu thư, uống một ly này!” Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Cô quay đầu lại liếc mắt nhìn Lâm Khải, hắn không có lên tiếng, Tô Tiểu Mễ chỉ đành phải bưng ly rượu lên, uống một hơi, cô lúc này chính là một người uống rượu thành thực một hơi liền uống cạn, uống xong mới nhớ tới vừa rồi Lâm Khải giao đãi.

“Tô tiểu thư, tôi thích cô rồi đó, uống rượu thật là sảng khoái lại hào khí! Tôi thích! Tôi thích!” Trần Siêu một lúc liền nói mấy câu tôi thích.

Lúc này, Lâm Khải bưng ly rượu nói: “Thời gian không còn sớm, chúng ta uống một ly cuối cùng!”

Lời của hắn vừa dứt, Trần Siêu trực tiếp cắt đứt suy nghĩ của hắn: “Lâm tổng, gấp cái gì a, tôi còn chưa uống đủ với Tô tiểu thư đây.”

Vừa nói, hắn tự mình rót rượu cho Tô Tiểu Mễ, tay của hắn mơn trớn tay của cô, cả người Tô Tiểu Mễ rung lên, nhìn ánh mắt sắc mị của Trần Siêu kia, cảm thấy ghê tởm.

Cô đem ánh mắt cầu cứu nhìn Lâm Khải.

“Như vậy đi, lần sau chúng ta cùng uống nữa, ngày mai Tô chủ quản còn phải đi công tác, quá muộn sợ sẽ không kịp chuyến bay.” Lâm Khải ở một bên giải thích.

“Vậy thì thật là tốt a, ngày mai lên máy bay có thể ngủ bù nha, không cần đi làm, rất dễ dàng!” Trần Siêu lại lè nhè nói.

Sau khi Trần Siêu nói xong, rất ý vị nhìn Lâm Khải, sau đó nhìn Tô Tiểu Mễ, hướng về phía Lâm Khải cười. Ánh mắt như thế Lâm Khải sao lại không hiểu, lão hồ ly này thật hạ tiện.

Hắn cười mà không nói gì, ám hiệu của Trần Siêu rõ ràng như vậy, Lâm Khải cũng không trả lời gì nữa.

52. Chương 52: Tôi Gây Phiền Toái Cho Anh 2

Tô Tiểu Mễ biết, bất luận như thế nào, cô phải nói cái gì, nếu không mình cứ uống vào một ly lại một ly như vậy nhất định sẽ sụp đổ mất, ngộ nhờ Lâm Khải thừa dịp cô uống rượu say “bán” cô đi, cô liền kêu trời trời không thấy kêu đất đất không nghe.

“Cám ơn ngài nâng đỡ, bất quá buổi tối hôm nay thật không thể uống quá muộn.” Tô Tiểu Mễ nói.

“Tô tiểu thư, cô không cần lo lắng, ở chỗ này ăn cơm, nếu như say cũng có thể ngủ ở khách sạn này, rất dễ dàng, ngày mai tôi bảo tài xế đưa ra sân bay, không cần lo lắng, khó được chúng ta hợp ý như vậy, nói thế nào cũng phải uống tận hứng.” A Siêu híp mắt một cái, cười bổ sung: “Lâm tổng, anh nói có đúng không?”

“Hợp ý? Hợp ý em gái ông! Người nào hợp ý với ông, nhìn ông mất hết khẩu vị!” Tô Tiểu Mễ nhìn gương mặt toàn thịt và nụ cười bỉ ổi kia, cô liền không nhịn được muốn mở miệng mắng chửi người.

“Tôi hôm nay đến đây thôi, lần sau sẽ cùng ngài uống đủ.” Lâm Khải nói thật thấp, cũng không có bởi vì ám hiệu của hắn mà đồng lõa.

“Lâm tổng, anh đây là không có suy nghĩ rồi!” Sắc mặt Trần Siêu từ từ trầm xuống, trong lòng thầm giận tiểu tử này thế nào không hiểu chuyện như vậy, lấy địa vị của hắn, coi như chủ tịch Dung Khoa ngồi ở đây, cũng phải cho hắn chút mặt mũi.

Lâm Khải nhàn nhạt trả lời, “Ngài tối nay cũng uống không sai biệt lắm, kế tiếp ngài nghỉ ngơi thật tốt đi!”

Trần Siêu nghe xong lời của hắn, trong đầu liền muốn bốc hỏa, tiểu tử này lại dám đuổi khách, con mẹ nó quá không để hắn vào mắt.

Tô Tiểu Mễ tựa hồ ngửi thấy một chút mùi hỏa dược, mặc dù cô ghét bữa tiệc như vậy, ghét chết đám quan cao này, nhưng thân là một thành viên Dung Khoa, cô không thể bởi vì mình mà làm cho công ty bị tổn thương.

“Đến, uống một ly nữa, chúng ta để cho ngài uống đến tận hứng rồi mới nghỉ ngơi sau, như thế nào?” Vừa nói, Tô Tiểu Mễ một hớp uống cạn rượu trong ly.

Rượu vừa vào, cô liền có cảm giác đại não đang không ngừng nhảy. Rượu đỏ rượu trắng đều đã uống không ít, cô cảm thấy mình nên giả say té xỉu, bằng không sẽ chết rất thảm.

Trần Siêu thấy cô bắt đầu say rượu, cho Lâm Khải một cái ánh mắt không tốt, sau đó mặt mày hớn hở nhìn qua Tô Tiểu Mễ!

“Uống xong say rượu?” Vừa nghĩ Lâm Khải liền dùng mắt ra hiệu cho Tô Tiểu Mễ: “Giả bộ say ngay!”

Thật đúng ý nguyện của cô. Tô Tiểu Mễ liền làm bộ ngất ngất, ngây ngốc cười nói: “Rượu này... Trắng này... Rất có... Rất tác dụng chậm... Tác dụng chậm... Tôi muốn nghỉ ngơi một chút... Chợp mắt một lát, một lát...”

Từ từ, từ từ, cô té nhào vào trên bàn.

“Trần tổng, phụ tá của tôi uống nhiều quá rồi, tối hôm nay đến đây thôi, lần sau nhất định cùng ngài uống cạn húng!”

Sắc mặt Trần Siêu có chút cương lại, tựa hồ đang chờ lời nói tiếp của Lâm Khải.

“Đã an bài phòng cho ngài trên lầu, ngài nghỉ ngơi thật tốt!” Lâm Khải trầm thấp nói, không có một tia lấy lòng, quan viên như vậy đúng loại Lâm Khải ghét nhất. Thật giống như mọi người phải hầu hạ hắn như phạt, hoàn toàn thỏa mãn tất cả tư dục của hắn.

Trần Siêu nghe được câu này, nhìn lại Tô Tiểu Mễ đã say một cái, nở nụ cười xấu xa.

“Jason, đỡ Tô chủ quản lên xe!”

“Lâm tổng, miếng đất ở thành Tây kia không chỉ có Dung Khoa quốc tế các anh muốn, xem ra thành ý của công ty anh không đủ mãnh liệt nha. Nếu là như vậy, tôi cũng không cần thiết để cho công ty các anh.” Trần Siêu cứng nhắc trả lời.

Lâm Khải liếc nhìn Tô Tiểu Mễ đang nằm bên cạnh, lại nhìn Trần Siêu đang ngồi trước mặt hắn, Trần Siêu nói thế là muốn cho hắn thức thời, để Tô Tiểu Mễ ở lại...

53. Chương 53: Tôi Gây Phiền Toái Cho Anh 3

Lâm Khải ngẩng đầu lên, cho Jason một cái ánh mắt.

Trần Siêu nhìn tài xế Lâm Khải đỡ Tô Tiểu Mễ rời đi, hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi tính toán trong đầu: “Con người này thật không thức thời, miếng đất này Dung Khoa các người đừng mơ tưởng lấy được.”

“Đợi lát nữa sẽ có người mang ngài đi lên nghỉ ngơi, tôi xin cáo từ trước.” Lâm Khải miễn cưỡng cho hắn một khuôn mặt tươi cười.

“Tiểu tử, tuổi còn trẻ an vị đến chức vị thủ lĩnh vận chuyển buôn bán ở Dung Khoa cũng không dễ dàng, cẩn thận ngày nào đó ngã quá mau.” Trần Siêu nho nhỏ hừ một tiếng.

Rất nhanh, có người dẫn Trần Siêu đến bên trong “phòng cho tổng thống” ở khách sạn, mà nơi đó đã chuẩn bị thứ Trần Siêu đang cần.

Lâm Khải cầm khăn ướt lên dùng sức xoa xoa tay, sau đó hung hăng ném qua một bên.

Lâm Khải trở lại xe, ngồi ở bên cạnh Tô Tiểu Mễ, tài xế không có hỏi gì chỉ để ý chuyên tâm lái xe.

Chỗ ngồi phía sau. Y - www.

Tô Tiểu Mễ nhìn bộ dạng Lâm Khải có chút mệt mỏi, trong lòng tự nhiên dâng lên một hồi đau lòng.

“Lâm tổng, tôi không phải là rước lấy phiền phức cho anh chứ?” Cô nhỏ giọng hỏi.

“Tại sao lại hỏi vậy?”

“Tôi cảm thấy vị Trần tiên sinh đó giống như rất tức giận, nếu như ông ta mất hứng vậy Dung Khoa chúng ta muốn lấy mảnh đất đó có phải rất khó hay không? Như vậy có phải khiến cho anh không thể giao phó với đồng sự?” Tô Tiểu Mễ lo lắng hỏi.

Mặc dù cô lo lắng, nhưng trong lòng cô cũng ấm áp, bởi vì cấp trên của cô cũng không có bởi vì lợi ích công ty mà bán cô. Vì điểm này, cô liền thêm điểm cho hình tượng của Lâm Khải.

“Những chuyện này không cần cô quan tâm, đây là lần đầu tiên tôi bảo cô ra ngoài xã giao với tôi, nhưng tôi cũng bảo đảm, đây sẽ là lần cuối cùng dẫn cô theo cùng!” Ánh mắt Lâm Khải rất nghiêm túc, thâm thúy như một đầm nước sâu.

Tô Tiểu Mễ có một ảo giác bị ánh mắt của hắn chìm chết. Cô há miệng, muốn nói cái gì đó, rồi lại không biết nên nói gì.

Lâm Khải rất thấp, rất nhẹ nói, “Mượn bả vai cô một chút!”

Nói xong, đầu của hắn liền ngã xuống trên vai của cô, nhắm mắt lại, giống như một chết đi.

Bên trong quầy rượu, ánh đèn tối tăm chiếu vào từng người tới nơi này tìm kiếm kích thích.

Hạ Tử Vi nâng ly uống, cô cần rượu còn để tê dại đầu óc.

“Hi, tiểu thư, uống rượu như vậy dễ dàng hại sức khỏe à nha?” Một người đàn ông ngồi ở bên cạnh cô, mang theo nhạo báng lại như an ủi.

“Vậy anh nói thử, uống rượu gì không hại sức khỏe?” Hạ Tử Vi nhìn người trước mắt, trong đầu chuyển rất nhiều rất nhiều bóng dáng đàn ông.

“Rượu, là phải từ từ uống, uống ít, say ít là được rồi, say mềm rồi..., rất nhiều chuyện cũng sẽ làm không được.” Tay của hắn nhẹ nhàng ôm hông của cô.

Hạ Tử Vi dựa sát vào nghe, cô biết đây là một người đàn ông rất biết tán tỉnh, khoe miệng cô khẽ gợn lên, lộ ra một mỉm cười đẹp mắt về phía hắn.

54. Chương 54: Chẳng Qua Là Trò Chơi Mà Thôi

Người kia nhìn cô cười, nhẹ nhàng hôn lên trán của cô: “Trăm mị cả đời, tươi cười thản nhiên!”

“Miệng thật ngọt, nói lời thật dễ nghe! Trước khi ở cùng tôi, đã nói lời dễ nghe với bao nhiêu người phụ nữ?” Hạ Tử Vi đưa ra hai ngón tay, hỏi: “Hai người?”

Ngược lại, cô lắc đầu một cái, đưa ra ba ngón tay, “Cũng có thể là ba a!”

“Không, em sai lầm rồi, phải là một người!” Người đàn ông đưa ra một ngón tay ở trước mặt cô

“A, còn là một tiểu ngân thơ?” Cô cười hắc hắc, trong lòng lại vô cùng xem thường.

“Đúng, đúng... Anh là tiểu ngân thơ. Anh đếm một người chính là em, em là người thứ nhất!” Hắn ném một ánh mắt chứa điện cho cô.

Không biết tại sao, vừa nghe lời đặc biệt giả dối như vậy..., vào thời khắc này khiến trong lòng Hạ Tử Vi hết sức khó chịu. Đổi lại trước kia, dù biết rõ là nói dối cô cũng sẽ cùng đối phương chơi một hồi nếu như cô cảm thấy có thể phát triển với người đàn ông này.

Người kia tràn đầy tự tin, to gan nắm chặt eo thon của cô, nói nhỏ ở bên tai cô: “Chúng ta có thể tìm chỗ nào lãng mạn một chút cùng uống rượu?”

“Cái gì gọi là lãng mạn? Cái gì gọi là cùng uống rượu? Chị đây đã không phải là đứa trẻ ba tuổi rồi, anh tưởng tôi không biết gì à?” Hạ Tử Vi trả lại ánh mắt khinh thường, phối hợp uống rượu.

“Cái gì đây? Dáng vẻ nhìn rất lãng mạn, lại nói ra những lời không có thương thức như vậy.” Người bên cạnh đột nhiên nhẹ buông tay, mạnh mẽ nói.

“Không ai ngăn người tìm phụ nữ lãng mạn biết thưởng thức a, cú!” Đây là một Hạ Tử Vi ưu nhã thích lãng mạn sao? Cô thừa nhận hôm nay cô quả thật nhìn ai đều không thoải mái.

“Phụ nữ kiểu gì a, giọng điệu thế này thì đừng ra ngoài chơi, đã ra ngoài chơi còn giả bộ cái gì!” Khuôn mặt người đó lập tức liền thay đổi, vung ống tay áo lên, xoay người liền rời khỏi Hạ Tử Vi.

Hạ Tử Vi hướng về phía người bán rượu ngây ngốc cười, si ngốc lắm lắm lắm: “Trước kia, sao tôi lại không phát hiện đàn ông khi đùa giỡn liền có thể giả bộ thân sĩ cao nhã, quay người lại có thể thay xong mấy trăm gương mặt, con mẹ nó so với phụ nữ còn giả bộ hơn!” Nguồn truyện: Y

Người bán rượu chẳng qua là lẳng lặng nhìn cô, từ tốn nói: “Còn muốn rượu sao?”

“Dĩ nhiên muốn, hôm nay tôi chỉ muốn chơi một mình, ra ngoài chơi đừng giả bộ? Về sau tôi nhất định sẽ giả bộ hơn nữa, ha ha! Rượu!” Hạ Tử Vi có chút điên điên khùng khùng nói.

Cô tiếp tục uống rượu, uống đến trời đất quay cuồng, cô thích để cho mình ưu nhã, cô thích phóng túng mình, thích uống các loại rượu khác nhau, lên giường cùng nhiều đàn ông khác nhau.

Nhưng cô cũng muốn yêu đương bình thường với một người! Vậy mà sự thật lại chứng minh, cô không phải là người phụ nữ thích hợp yêu, thích hợp kết hôn.

”Tại sao ta phải vì một người đàn ông mà thay đổi ý nghĩ của mình? Thật là ngây thơ, vui đùa một chút là tốt, người nào làm thật quả là con mẹ nó ngu xuẩn!

Hạ Tử Vi không nhớ rõ mình uống bao nhiêu, cũng không nhớ mình làm sao trở về nhà. Trong mơ hồ, cô được một người đàn ông công đi ra quây rượu, còn về việc người đó là ai... cô lại hồn nhiên không biết.

Tô Tiểu Mễ thế nào cũng không có nghĩ đến, Lâm Khải an bài người gọi cô rời giường, còn an bài xe trực tiếp đưa cô đến sân bay.

Trước khi lên máy bay, cô lấy điện thoại di động ra gọi cho Hạ Tử Vi, vẫn như cũ là tắt máy.

Công ty hàng không đang thông báo chuyến bay của cô, cô nhanh chóng gửi một cái tin nhắn: “Mình đi công tác, sẽ xách một đồng đàn ông về cho cậu, nhớ hồi âm đó!”

Bất kể như thế nào, đây là bắt đầu của một chuyến du lịch tốt đẹp. Tô Tiểu Mễ đeo túi nhỏ lên máy bay, bay đến những khách sạn khiêm tốn mà xa hoa cô hướng tới.

55. Chương 55: Mộng Xuân Không Dấu Vết

Biển rộng vô biên vô hạn, một chiếc du thuyền xa hoa đang đi, bên trong du thuyền, vô số váy đẹp lác lác, khắp nơi đều bay mùi sâm banh.

Khúc dương cầm Mozart chậm rãi vang lên nghe như thấm vào lòng người, Tô Tiểu Mễ mặc một bộ váy dài màu xanh, phiêu phiêu như tiên, mang mặt nạ chấp chờn trong party ở du thuyền xa hoa này.

Hôm nay sứ mạng của cô chính là gặp gỡ người yêu định mệnh của cô.

Lần lượt từng người đàn ông từ bên cạnh cô thoảng qua, có người cúi người muốn mời cô khiêu vũ, cũng có người nâng ly hướng cô tỏ tình... cô giống như bị đưa vào một thế giới cách xa cô, nhưng thật giống như cảnh tượng cô từng ảo tưởng.

“Nếu tới, thì không thể tay không mà về.” Tư tưởng này đột nhiên xông thẳng vào đầu Tô Tiểu Mễ, cô kinh ngạc mình tại sao càng lúc càng lớn mật rồi, nhất định là bị Hạ Tử Vi đánh chết đó ảnh hưởng.

Trong không khí, làm như bay lên một cổ mùi vị, cô theo cổ mùi vị mát mẻ khiến cho cô mê luyến này chậm rãi đi về phía trước.

Giống như là một loại dẫn dắt, thân thể của cô đụng phải một người đàn ông, mùi vị liền dừng lại ở trước mặt cô, cô nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt người kia cũng giống như cô, mang một chiếc mặt nạ, lại có một đôi tròng mắt thâm thúy đến thấu người.

Người kia nhẹ nhàng thở, sau đó một tay ôm cô vào trong ngực mình, một đường dẫn cô bước vào sàn nhảy.

Cô không có bất kỳ lực kháng cự, ngửi mùi trên người của hắn, chỉ cảm thấy cả người vô lực, bủn rủn, muốn ngồi phịch ở trên người hắn bất tỉnh cả đời.

Người kia xiết chặt hông cô, cô to gan đáp lại, vươn tay choàng chặt cổ của hắn, đem đôi môi để sát vào bên tai hắn, nhẹ nhàng gặm, giống như đang nhấm nháp mĩ thực trên thể giới.

“Ừ...” Cô phát ra thanh âm rên rỉ thật thấp, hai tay vẫn ôm cô người kia.

Thế là, đã phát triển thêm một bước, trong lòng cô vui vẻ. Giờ phút này, cô đã không còn là một người phụ nữ không có bao nhiêu hứng thú đối với đàn ông, ngược lại còn trở nên tích cực và chủ động hơn.

“Thơm quá...” Cô khẽ mở hàm răng, sau đó tỉ mỉ cắn vành tai người nọ.

“Khụ...”

Giống như có thanh âm người, đại não Tô Tiểu Mễ nháy mắt hoảng hốt, nhưng cô không cần những âm thanh quấy nhiễu đó, cô chỉ cần âm nhạc và người đàn ông ở trước mắt thôi.

Đúng, cô muốn nhìn người đàn ông này, cô muốn hôn bờ môi của hắn, mùi vị của hắn nhất định rất là dễ chịu nha.

Nghĩ tới những thứ này, tay cô không mục đích sờ lên mặt hắn, môi của cô không nhận được liền đi tìm môi hắn...

Nhưng... Nhưng... Tại sao tay của cô không có sờ tới mặt nạ? Tại sao bóng loáng như thế?

“Tiểu thư...” Thanh âm rất nhẹ nhàng lại mang theo chút chút lạnh đạm.

“Tiểu thư...” Từng tiếng truyền vào màng nhĩ của cô, Tô Tiểu Mễ mở choàng mắt.

“Đây là đâu? Tôi không phải là ở du thuyền tham gia Party sao? Trước mắt của tôi không phải là có một người đeo mặt nạ sao? Nhưng nơi này là...” Truyện Tiên Hiệp - -Y

Về mặt Tô Tiểu Mễ dần dần từ Hoả Tinh trở lại Địa Cầu, nơi này không phải là du thuyền... là trên máy bay, mà cô giờ phút này đang nằm trước ngực một người, hơn nữa tay của cô còn vòng cổ của hắn, cô ngẩng đầu lên, phát hiện trước mắt là một người đàn ông lạ, hơn nữa còn đang nhìn cô!

Tô Tiểu Mễ đột nhiên khai mở hai tay nhảy về chỗ ngồi của chính mình, ý vị nói: “Thật xin lỗi, tiên sinh... Thật xin lỗi, thật ngại... Thật xin lỗi... Xin lỗi, xin lỗi...”

Cô liền không dám liếc mắt nhìn người xa lạ kia nhiều hơn nữa, vội vàng xoay đầu, trong lòng mắng to mình: “Thật là mất mặt a, mất mặt a...”

Ông trời, có thể đừng mất mặt như vậy hay không?!

56. Chương 56: Đến Màn Diễm Ngộ, Cần Hoa Lệ Như Vậy Sao?

Tô Tiểu Mễ cắn răng, mặt đỏ bừng một mảnh, cúi đầu, không nhúc nhích nhìn về ngoài cửa sổ, chờ máy bay hạ xuống.

Người bên cạnh tựa hồ thoải mái hơn cô rất nhiều, hơi cười trộm nhìn cô quẩn bách, thật là một người phụ nữ “khả ái” a.

Máy bay cuối cùng cũng hạ xuống, người kia lại còn ưu tiên mời cô rời đi trước.

Mặt Tô Tiểu Mễ càng thêm đỏ lên, đứng dậy vội vàng nói: “Cám ơn... Cám ơn... Thật ngại...”

Người kia đứng ở phía sau cô, nhìn bộ dạng cô “chạy trốn”, lại bật cười lần nữa.

“Nếu như còn có cơ hội gặp lại, chúng ta liền có thể ôn lại cảnh sắc trong mộng của cô a!” Người kia thật thấp nói với bóng lưng của Tô Tiểu Mễ ở trong lòng.

Người có duyên, tất nhiên nhiều cơ hội gặp nhau hơn người khác.

Tô Tiểu Mễ thế nào cũng không ngờ rằng, cô và người đàn ông trên máy bay cứ nhiên sau khi máy bay hạ cánh còn có thể gặp trên xe, mà chiếc xe này là tập đoàn Oman dùng để nghênh tiếp, như vậy có nghĩa là hai người bọn họ ở tại cùng khách sạn. Có thể dùng nhiều trùng hợp như vậy hay không? Quá nhiều trùng hợp sẽ khiến người ức chế không được hấp dẫn a! Ông trời!

Xe một đường hướng đi đến khách sạn Oman ở Hàng Châu, người kia nhìn cô, lộ ra một khuôn mặt tươi cười thân thiện, Tô Tiểu Mễ liền trả lại một cái mỉm cười, nhưng vẫn không nhận được nghĩ đến một màn thất thố xấu hổ của mình mới vừa rồi, đoán chừng trên đời này cũng chỉ có cô khi nằm loại “dã mộng” này còn có thể lôi kéo người bên cạnh đến “diễn tập”.

“Tôi tên là Thân Vĩ Văn!” Hắn chủ động bày tỏ thân thiện với cô.

“Tô Tiểu Mễ!” Cô chấp tay trước ngực, khẽ hạ khí một chút, để bình tĩnh quần bách trong lòng.

Tô Tiểu Mễ cẩn thận liếc nhìn người mới vừa bị cô “vô lễ” một cái, nho nhã mà thân sĩ, diện mạo rất tuấn tú, đẹp trai có chút tối tăm, cô thích lỗ mũi rất cao của hắn.

“Nói đại khái, lỗ mũi và bộ phận sinh dục của đàn ông có quan hệ đó, lỗ mũi cao ý nghĩa cây gậy của hắn cũng rất khá đó!” Khi Tô Tiểu Mễ thấy mũi của hắn, lập tức liên tưởng đến lời Hạ Tử Vi nói..., thân thể của cô chợt không tự ý run lên, dùng sức ngất chéo mình một cái.

Một màn nho nhỏ này rơi vào trong mắt của hắn, đối với người phụ nữ này cứ nhiên lại dấy lên một tia hứng thú.

“Lại nghĩ đi đâu rồi!!! Nghĩ xuân cũng không nên thế, thật xấu, thật xấu... Mình nhất định là bị thứ gì bám vào người, gần đây sao thấy ai cũng có thể có những thứ ” tư tưởng ” tà ác kia.” Cô chửi nhỏ mình trong lòng. Nguồn truyện: Y

Hai người đơn giản nhìn nhau cười, ánh mắt lại cố tình như vô tình quét qua đối phương, không khí như vậy có chút mập mờ rồi lại không cách nào cự tuyệt.

Nhân viên tiếp đãi ở một bên rất hài hước giảng thuật một chút đặc sắc của Oman, hai người lễ phép và đơn giản phối hợp.

Rất nhanh đến khách sạn, nhân viên phục vụ lập tức đưa lên khăn lông ướt, giải nóng cho đầu thu còn có chút nóng này.

Dùng xong khăn lông ướt, nhân viên phục vụ mỉm cười nói: “Thân tiên sinh, nhị vị nhìn qua thật rất xứng đôi, hi vọng nhị vị có thể có một ngày nghỉ ngọt ngào mà đầy kỷ niệm ở đây.”

Tô Tiểu Mễ vừa nghe, biết nhân viên phục vụ nhất định là hiểu lầm, cô há mồm muốn giải thích, ai ngờ miệng Thân Vĩ Văn so với cô nhanh hơn.

“Cám ơn lời chúc phúc tốt đẹp, chúng tôi sẽ cùng nhau vượt qua một ngày nghỉ ngọt ngào mà đầy kỷ niệm ở chỗ này!” Sau khi hắn nói xong hướng về phía cô nháy mắt một cái.

Tô Tiểu Mễ mấp máy miệng, ở một bên cười ngây ngô, trong lòng lại không ngừng bắt đầu dâng lên các loại phiên bản có thể xảy ra.

57. Chương 57: Đến Màn Diễm Ngộ, Cần Hoa Lệ Như Vây Sao? 2

“Thân Vĩ Văn này rốt cuộc đang đùa cái gì, anh ta có thân phận thế nào? Tại sao nhân viên phục vụ nơi này vừa thấy liền có thể kêu tên của anh ta?” Nơi này chính là đại sảnh của khách sạn Oman, Tô Tiểu Mễ không nhận được lại nhìn hẩn một cái.

“Trời cao, xin tha cho con đi, con chỉ là cô gái bình thường, cho phép con có lòng hư vinh nho nhỏ đối với đàn ông đẹp trai lại nhiều tiền đi!” Nội tâm của cô khe khẽ vui một chút.

Tô Tiểu Mễ còn đang bận tự kỷ trong lòng, Thân Vĩ Văn nhẹ nhàng cười nói: “Cho tôi mượn điện thoại di động của cô dùng một chút, điện thoại của tôi hết pin rồi!” Truyện Sắc Hiệp -

“A...” cô quá lạ ngược nhìn hẩn, nhưng rất nhanh, lấy điện thoại di động ra cho mượn.

Thân Vĩ Văn cầm điện thoại di động đề xuống những chữ số quen thuộc. Sau khi bấm xong, hẩn trả điện thoại di động lại cho cô, hơn nữa lễ phép nói: “Cám ơn!”

Tô Tiểu Mễ có chút buồn bực, sao nhanh như vậy? Nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều, đi theo nhân viên phục vụ đến gian phòng của mình.

Đó là một tòa tiểu viện, cổ kính, đẹp và tĩnh mịch, đặc sắc, yên lặng... Một loạt từ thoáng qua ở trong đầu Tô Tiểu Mễ.

Nghỉ ngơi ở khách sạn kiểu này, là một loại thả lỏng, buông lỏng đến gần tự nhiên, nơi này ở chỗ náo nhiệt của Hàng Châu, là một thôn cải tạo mà thành, trên căn bản bảo lưu lại đặc sắc thôn cổ vốn có, ở chi tiết lại tăng lên rất lớn. Phục vụ nơi này khiến cho khách có một loại cảm giác xem như ở nhà.

Mỗi một con đường mòn, cũng tràn đầy mùi vị Giang Nam, ánh mắt Tô Tiểu Mễ không bỏ qua bất kỳ phong cảnh và những chi tiết có thể bỏ qua của khách sạn, cô tới nơi này chủ yếu nhất là thể nghiệm phục vụ và phát hiện đặc sắc.

Tô Tiểu Mễ vừa tới bên trong gian phòng của mình, liền truyền đến một cái tin nhắn: buổi tối cùng đi du hồ, Thân Vĩ Văn.

“Thân Vĩ Văn... Anh ta lúc nào thì biết số di động của mình?” Tô Tiểu Mễ suy nghĩ thật lâu mới chợt hiểu được, thì ra là mượn điện thoại di động của cô gọi số di động của chính mình, người đàn ông này cũng đủ “Cao chiêu” a.

Cô còn chưa kịp trả lời tin nhắn, chuông điện thoại di động vang lên, vừa nhìn là Hạ Tử Vi, lập tức nhận.

“Đi công tác? Cậu đang chơi trò gì a? Tại sao không nói cho mình biết? Có phải chuẩn bị ném mình ở một góc để dễ bề thể hiện thông minh tự sinh tự diệt không? Đi công tác ở khách sạn có rượu ngon như vậy cũng không nói với mình một tiếng. Thế nào, sợ mình giành ăn với cậu sao? Người xấu!” Hạ Tử Vi ở bên kia liên tiếp đặt câu hỏi.

“Đại tiểu thư, mình nào có, oan uổng a!” Tô Tiểu Mễ chỉ đành phải nôn ra khổ tâm, trong lòng cũng rất vui vẻ, hai người bọn họ lại có thể giống như không có gì loạn tán gẫu.

“Cậu có biết hay không, đi công tác là diễm ngộ tuyệt hảo. Nhớ lời chị đây, gặp phải đàn ông tốt cũng không cần bỏ qua cho, đặc biệt là những người gặp được trong khách sạn, thế nào cũng sẽ không kém đâu. Không phải là người giàu thì chính là tinh anh làm ăn, đánh bóng ánh mắt, dùng mỹ nhân kế của cậu, cậu dẫn một lừa gạt một, câu dẫn một đôi chơi một đôi!”

Hạ Tử Vi lại khôi phục “tinh thần” của cô, giống như tất cả ngày hôm qua đều chẳng qua là nằm ác mộng, cô là người có nội tâm cường đại.

Khi cô từ chỗ Lâm Khải biết nguyên nhân Tiểu Mễ đi công tác thì cô không thể không lấy ra lòng tốt của chị em nói cho Tiểu Mễ biết, cơ hội như vậy tuyệt đối là thời cơ tốt nhất để diễm ngộ (gặp chuyện đẹp), tuyệt đối không thể bỏ qua, cô nhất định phải dẫn dò thật kĩ, xin tha thứ cho cái tính chết cũng không đổi này của cô!

Tô Tiểu Mễ nghe lời nói kiểu như thế, cảm thấy vô cùng thân thiết, ít nhất cô cảm thấy Hạ Tử Vi không có bởi vì lời nói nhất thời tức giận của cô mà tức giận, cũng không có bởi vì “tiện nam” Hà Kính Vũ mà tình cảm bị tổn thương.

Tô Tiểu Mễ chưa từng hỏi cô chuyện về Hà Kính Vũ, nhưng Hạ Tử Vi có thể sử dụng lời nói như thế, nhất định là xảy ra một chuyện, hoặc là hiểu lầm, hoặc chính là hai người chia tay.

Tô Tiểu Mễ đợi cô nói, nếu như cô không nói, chờ trở về Bắc Kinh liền có thể hỏi.

58. Chương 58: Có Thể Như Vậy?

Cả người Tô Tiểu Mễ thoải mái, dọn dẹp đơn giản xong, chuẩn bị đi khách sạn dùng cơm, phải biết, ăn uống cũng là một loại đặc sắc của khách sạn.

Quần dài đến nửa người và áo ba lỗ đơn giản làm tôn lên vóc người cao ráo của cô, áo khoác ngắn tay màu cà ri nhạt ở ngoài khiến cả người cô tăng thêm một phần nhu mỹ.

Màu xám nhạt xem như là màu tương đối sáng trong tủ quần áo của cô, mặc một cái áo ngực đơn giản, lại làm cho cả người cô nhìn qua vừa tinh thần lại thanh xuân, chênh lệch khá xa với phong thái trầm muộn khi làm việc. Tuy cùng y phục đó, cùng màu đó nhưng đổi một phong cách ăn mặc, đổi một kiểu tóc khác lại làm cho người ta cảm giác khác hẳn.

Cô lặng lẽ ngồi ở một chỗ gần hồ dùng cơm, phong cảnh đẹp mà tĩnh mịch này, còn có thanh âm đàn tranh xa xa kia, Tô Tiểu Mễ suy đoán cô gái chơi đàn tranh nhất định có khí chất trầm tĩnh và ưu nhã.

Một ly trà Long Tĩnh pha rượu nhẹ khiến cho Tô Tiểu Mễ thần thanh khí sảng. Phục vụ nơi này khuôn mặt luôn tươi cười, mỗi một chi tiết, động tác của bọn họ cũng làm cho Tô Tiểu Mễ cảm thấy thân thiết.

“Rượu nơi này ừ có phải hay không rất có mùi vị?” Thanh âm trong veo của đàn ông vang lên sau tai cô.

Tô Tiểu Mễ quay đầu lại liền nhìn thấy Thân Vĩ Văn mặc trang phục đơn giản, lại cũng màu xám, cùng màu với cô, này hoàn toàn là ngoài ý muốn trở thành “áo tình nhân”.

“Thanh nhuận, mát mẻ, tinh khiết và thơm, có vị rượu, lại có mùi trà thơm ngát.” Tô Tiểu Mễ cho hắn một nụ cười lễ phép.

Thân Vĩ Văn rất thoải mái ngồi ở đối diện cô, phục vụ đem lên một cái ly cho hắn. Hắn nhẹ nhàng cộng ly với cô trên không trung, bộ dạng uống rượu thật giống cô.

Trong lòng Tô Tiểu Mễ có một ít cảm xúc hỗn loạn, trong đầu cũng đang hiện đầy các loại tư tưởng.

Một loại thanh âm tự nói với mình: “Thật muốn có một cuộc điếm ngộ sao? Có thể như vậy không? Có phải lại đang đùa với lửa hay không? Vẫn nên dừng chơi, chơi với lửa có ngày chết cháy cũng không phải là hậu quả tốt gì.”

Một loại thanh âm khác lại đang nói cho cô biết: “Sợ cái gì, rượu ngon như vậy, cảnh đẹp như vậy, càng khó gặp phải người đàn ông có duyên mà đáng đáp không khiến cho mình ghét như vậy. Lúc này không điếm ngộ, còn đợi khi nào đây?”

Trong đầu Tô Tiểu Mễ đang đánh nhau, cô cảm giác khi mình đối mặt người đàn ông này có chút không cách nào điều khiển chính mình được. Điều này không phải muốn nói đến người đàn ông này có bao nhiêu hấp dẫn cô, mà là cô cảm giác nội tâm mình cứ nhiên cũng có thể không an phận như vậy. Cô bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ an phận như trước là bởi vì những người đàn ông bên cạnh đều không có được sự dụ hoặc?

“Biết lúc nào thì Tây Hồ đẹp nhất không?” Hắn có chút hăng hái nhìn cô, khóe môi nhếch lên nhàn nhạt cười, bộ dạng khoe mắt híp lại khi cười rất đẹp.

“Một đôi mắt đào hoa trời sinh này!!!” Đây là câu nói đầu tiên hiện lên trong lòng sau khi Tô Tiểu Mễ nhìn thấy hấn cười. Đàn ông mắt đào hoa không dễ chọc, phụ nữ sẽ rất dễ dàng bị thương, hơn nữa một khi đàn ông có mắt đào hoa khiêu tình chính là cao thủ tình trường.

“Tôi nghĩ hấn là buổi tối.” Tô Tiểu Mễ vẫn tương đối thích an tĩnh, Tây Hồ ban ngày nhất định rất xao động, cô không thích quá nhiều du khách.

“Đúng là buổi tối, nhưng mười hai giờ khuya đi qua Tây Hồ đẹp hơn, khi đó du thuyền có một loại an tĩnh thoát khỏi trần thế này.” Hấn nhẹ nhàng nói, nhìn cô bổ sung, “Tôi nghĩ, em nhất định sẽ thích Tây Hồ như vậy.”

Tô Tiểu Mễ nghe được lời nói khẳng định lời đó, vẻ mặt lớn mật chống lại với hấn, “Tại sao cảm thấy như vậy?” Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

“Trực giác thôi, theo tôi thì em chính là loại phụ nữ sẽ thích sự yên lặng đặc biệt đó.”

Ánh mắt của hấn lớn mật mà tự tin, nội tâm Tô Tiểu Mễ giống như bị hấn đụng phải. Mục đích của người đàn ông này khiến cho cô cảm giác tối quá trực tiếp, trực tiếp đến có chút khiến cô không biết làm sao.

59. Chương 59: Có Thể Như Vậy 2

Tô Tiểu Mễ biết, cô có thể cự tuyệt lời mời của hấn, ngay cả hấn ra hiệu thiện cảm đầy đủ mọi thứ, hay dù là ra hiệu lễ phép, nhưng vì lòng hiếu kỳ nho nhỏ, cô cũng không có cự tuyệt hấn, liền đáp ứng lời mời của hấn.

Hấn tới Hàng Châu không phải là lần một lần hai.

Hai người đơn giản ăn chút bữa tối, hấn liền mang cô đi dạo phố đêm Tây Hồ, nơi đó có đủ loại thức ăn vật đầy màu sắc hình dạng, còn có rất nhiều vật nhỏ, Tô Tiểu Mễ đặc biệt hưng phấn ngạc nhiên, mỗi một dạng đồ nơi này, cô thật yêu thích không buông tay.

“Trời ạ, cây quạt này tại sao có thể làm được tinh xảo như vậy, quá đẹp!” Tô Tiểu Mễ cầm cây quạt đan bằng tay xem đến có chút ngây dại, mỗi một đường, từng cái hoa văn phía trên thật khiến cô yêu thích.

“Bà chủ, cái này bán thế nào?” Cô cầm cây quạt này, nghĩ thăm vật này Hạ Tử Vi cũng nhất định vô cùng thích. -

“Cô gái, cây quạt này năm nghìn năm trăm đồng, xin miễn trả giá.” Một người phụ nữ trung niên đứng ở trước mặt cô, khuôn mặt mang theo nụ cười, “Vừa nhìn cô liền biết cô là người biết nhìn hàng xịn, cây quạt này người bình thường cũng sẽ không mua, bởi vì nó đắt, nhưng nó đáng giá này, vô luận là đặt ở trong nhà làm trang sức hay dùng để tặng người, kia đều rất có thể diện.”

“Woa, cây quạt này năm nghìn năm trăm đồng, quá mắc đi!” Tô Tiểu Mễ nhìn trái nhìn phải, cây quạt này quả thật đẹp mắt, nhưng năm nghìn năm trăm đồng vẫn hơi mắc.

“Bà chủ, cây quạt này không thể giảm giá sao?” Tô Tiểu Mễ chưa từ bỏ ý định hỏi, năm nghìn năm trăm đồng, muốn cô móc ra thật sự là có chút đau, nội tâm lại nói thầm to: “Hạ Tử Vi, mặc dù hai ta tình cảm hai mươi bảy năm, nhưng cây quạt này mình vẫn muốn trả giá, không phải là tình cảm hai ta chưa đủ tốt, hãy tha thứ cho mình!”

“Cô gái, cô có thể sờ thử, mỗi cây gỗ trên quạt này đều là dùng gỗ đàn hương thượng đẳng làm, hơn nữa là đan bằng tay, còn có phong cảnh phía trên, cũng là từng điểm từng điểm khắc lên, nhẹ nhàng phẩy, sẽ có mùi thơm ngát của gỗ đàn hương, có hiệu quả trấn định thanh thần, cái giá này, là giá thật, thật một phần cũng không thể thiếu.”

Tô Tiểu Mễ khẽ quạt xuống, đúng thế, chỉ là thợ làm, bất kể bà chủ có khoe khoang không, nhưng đúng là rất tinh xảo, đây cũng là lý do cô yêu nó.

“Bà chủ, bốn ngàn đi! Bốn mùa phát tài, cây quạt này có duyên với cô gái này, cây quạt bán cho người có duyên là quan trọng nhất.” Thân Vĩ Văn đến gần bà chủ, nhanh chóng tìm cách hạ giá.

Hai người nói chuyện qua lại với nhau, cuối cùng cây quạt vào tay Tô Tiểu Mễ với giá bốn ngàn đồng.

Tô Tiểu Mễ thật không thể tin được, người nho nhã như vậy lại có thể ép giá, mặc dù ép giá tiền chỉ tạm được, nhưng trong lòng Tô Tiểu Mễ vẫn là vui vẻ.

Bốn ngàn đồng tiền, lấy thẻ ra không chút do dự quẹt xuống, nhưng trong lòng vẫn đau đớn nho nhỏ, không sai biệt lắm một phần tư tiền lương của cô.

Thân Vĩ Văn nhìn cô từ đầu đến cuối, không có một tia tỏ thái độ muốn hắt trả tiền, hắt đột nhiên kính trọng vài phần với cô gái này. Vẫn cho là, phụ nữ vậy lượn ở bên cạnh hắt, phần lớn đều thích hắt mua quà cho bọn họ, thích biến đổi ảo thuật để cho hắt tính tiền, mặc dù hắt luôn luôn rất rộng rãi, nhưng hôm nay, hắt chỉ yên lặng ngay ngắn làm một “Thần giữ cửa”.

Hắt thích nhìn vẻ mặt ngây thơ của cô khi cô phát hiện vật mới lạ, hắt càng yêu thích sự độc lập lộ ra từ trong bản chất của cô, cái loại khí chất nhàn nhạt không dựa dẫm vào bất cứ người đàn ông nào. Cô cười lên ánh mắt sáng như trăng, khiến cho hắt không nhận được muốn hôn mắt cô, muốn nói cho cô biết: “Con mắt của em thật rất đẹp, rất tinh khiết, đẹp đến mức yên tĩnh trong veo như ánh trăng.”

60. Chương 60: Có Thể Như Vậy 3

Tô Tiểu Mễ vừa thấy được thức ăn ngon liền không cách nào cự tuyệt, cái gì giảm cân cái gì giữ dáng người, hết thấy ném qua một bên, cũng may vóc người của cô có ăn bao nhiêu cũng không mập lên được, luôn luôn hơi gầy, đây cũng là Hạ Tử Vi cũng vì điều này hay tỏ ra lo lắng cho cô.

Mỗi khi thấy thức ăn nào ngon, cả 2 đều không nhận được, nhanh nhẩu mua lấy, rồi ăn, Thân Vĩ Văn nhìn bộ dạng cô đang ăn, cảm thấy mỗi món ăn như có một mùi vị đặc biệt, thường ngày hay kiêng ăn như hắt cũng không nhận được, đi theo cô ăn thử món này, món nọ.

“Cuộc sống lý tưởng đối với tôi chính là cuộc sống như thế này, đi du lịch, thưởng thức món ăn ngon, lại thêm trai đẹp phụng bồi đi dạo phố, ha ha...” Tô Tiểu Mễ tâm tình cao hứng, những gì nghĩ trong lòng liền nói ra, gương mặt vui vẻ, hứng khởi.

“Tôi còn rất thích kể chuyện cười, nhưng tôi kể chuyện cười rất vô duyên, mỗi lần tôi kể là chính mình liền cười, người khác đều không cười, ha ha!” Tô Tiểu Mễ vừa đi vừa vui vẻ nói.

“Vậy em kể cho tôi nghe thử đi?” Hắt đi theo bên cạnh cô, tâm tình cũng trở nên vui vẻ.

“Ngày xưa, ở một ngôi làng nọ, có một người chết, người này tên là A Tiểu, hôm đưa linh cữu hắt về trời, gia đình hắt mọi người đang lớn tiếng khóc, đúng lúc, có một người đi ngang qua nơi đó, thấy bọn họ khóc đến thương tâm như vậy, liền hỏi bọn họ đã xảy ra chuyện gì?” Tô Tiểu Mễ quay mặt sang, cô hí hóp mắt cười vui vẻ, “Anh đoán xem bọn họ nói gì?”

Nhìn khuôn mặt đang cười của cô, nhịp tim của hắt bỗng tăng nhanh. Nhiều năm nay, rất ít khi hắt như vậy, mỹ nữ hắt gặp qua vô số, Tô Tiểu Mễ thật không phải là đại mỹ nữ, nhưng ở cô có một loại lực hút kì lạ, có thể hấp dẫn ánh mắt của hắt.

“Không biết, họ nói cái gì?” Tay của hắt không nhận được nhẹ nhàng nghịch vài lọn tóc trên trán cô. Y - www.

“Ha ha... Ha ha...” Tô Tiểu Mễ còn chưa nói đáp án, chính cô ngược lại cười to, “Bọn họ nói Tiểu chết, Tiểu chết... Ha ha... Ha ha... Mấu chốt là người đi đường đó không hiểu nếu cười ngạo tại sao còn phải khóc, ha ha... Ha ha...”

Tô Tiểu Mễ đã cười đến nghiêng ngả, tay của hắn đỡ cánh tay của cô, khóe miệng cũng cười theo, nhưng hắn cười không phải chuyện cười kia, mà là cười theo Tiểu Mễ.

Đường phố náo nhiệt dần trở nên yên tĩnh, trên đường du khách cũng chậm chậm tản ra, bóng đêm cũng làm cho lòng người khôi phục an tĩnh, gió thổi qua mặt, hơi lạnh lại mang theo chút tia ấm áp.

Một chiếc thuyền theo phong cách Giang Nam hướng tới bọn họ, Thân Vĩ Văn nhìn cô cười một tiếng, ý bảo cô đi vào.

Đêm Tây Hồ, đây chính là ước nguyện đặc biệt thành hiện thực cùng với bóng đêm, Tô Tiểu Mễ nhìn hắn, từ khi quen biết nhau đến giờ, không có điểm nào để cho cô chán ghét, đến ngay cả từ chối chuyện đi chơi đêm này cũng không thể nói ra.

Tiểu Mễ bước vào thuyền trước, Vĩ Văn cũng theo đó đi vào

Ở cách bọn họ không xa, một đôi âm lãnh nhìn thấy hết thấy, hắn mới phát hiện hắn quá khinh thường người phụ nữ này.

61. Chương 61: Không Có Nhận Thức Được Rằng Đã Bị Lạc

Hơi gió thoáng qua mặt hồ, làm cho bóng đêm ở Tây Hồ càng tăng thêm phần thú vị.

Ở bên trong thuyền có một cái bàn nho nhỏ, trên bàn có điểm tâm ngon lành, hai chén trà nhỏ, chính là loại trà Long tỉnh pha rượu nhẹ.

Tô Tiểu Mễ nhìn đây hết thấy, lần nữa quay đầu lại nhìn thấy Thân Vĩ Văn đang chèo thuyền, tim cô lại nhảy sai một nhịp, điều này làm cho cô cảm thấy cùng người như vậy ở một nơi như thế này chính là một đêm tuyệt diệu.

“Có thể cho tôi cùng chèo thuyền được không?” Tô Tiểu Mễ cũng đi tới mũi thuyền, vui vẻ cười nói.

“Có thể, tới đây, tôi dạy cho em!” Thân Vĩ Văn ở một bên nhìn cô cười, ánh mắt phát ra ánh sáng lấp lánh.

Chèo thuyền thoát nhìn rất đơn giản, nhưng muốn nắm giữ kỹ thuật cũng không phải chuyện dễ dàng, Tô Tiểu Mễ sau khi chèo hai nhịp, rõ ràng cảm giác tay mình có chút đau.

“Em vậy mà cũng đòi chèo thuyền!” Tay của hắn từ phía sau đưa qua người cô, bao quanh cánh tay của cô, bàn tay ấm áp bao trùm ở trên tay của cô, thả nhẹ vào bên tai cô, làm tim cô lại nhảy sai một nhịp.

Tô Tiểu Mễ theo bản năng nhích người về phía trước ngồi xuống, trong lòng không nhận được cảnh cáo chính mình: “Tô Tiểu Mễ, gần đây người thế nào? Thật chẳng lẽ gần đến ba mươi tuổi rồi, thấy đàn ông tâm liền lay động? Ổn định ổn định, ngàn vạn lần không muốn mập mờ, điểm ngộ chính là một từ ngữ khá dễ nghe, theo đúng ý nghĩa của nó là được, không cần thiết làm ra thêm nữa, không thể được, không thể được...”

“Hai tay, về phía sau... Đúng, chính là như vậy... Lực độ đều một chút...” Thanh âm của hắn thật thấp, làm cho Tô Tiểu Mễ lại một lần nữa lằm vào mê trận.

Cô cảm giác được thân thể của hắn đang từ từ hướng đến gần cô, cô muốn lui về sau nữa, thân thể lại giống như đồ chì, không cách nào nhúc nhích.

“Chẳng lẽ mình thật sự là sắc nữ rồi?” Tô Tiểu Mễ trong lòng ức chế tự hỏi. Là một người phụ nữ 27 tuổi, cô hiểu rất rõ nếu cứ như vậy tiếp tục, nếu như cô không cự tuyệt, nhất định sẽ phát sinh chuyện gì.

“Mình không muốn cự tuyệt? Tô Tiểu Mễ, người phải cự tuyệt, mặc dù đã không còn là một xử nữ nhưng cũng không có nghĩa là có thể làm loạn a.”

“Xã hội này chính là như vậy, một cô gái tốt không có nghĩa là không thể trải qua nhiều đàn ông khác nhau, không phải có rất nhiều tình yêu đều là bắt đầu từ thể xác đó sao? Hơn nữa, xã hội này, phụ nữ nếu cứ trải qua một cuộc sống bình thản, về sau nhớ lại cũng sẽ cảm thấy buồn tẻ”

Hai luồng suy nghĩ trong đầu Tô Tiểu Mễ bắt đầu mâu thuẫn, một phản đối cô phóng túng như vậy, một lại ủng hộ cô phóng túng, cơ hội như vậy còn không được, một khi gặp phải, tình nguyện phạm sai lầm cũng không cần phải thấy ân hận.

“Em thật gầy!” thanh âm Thân Vĩ Văn cơ hồ dán bên lỗ tai của cô, tràn đầy ma lực từ tính khiến cho trong lòng cô một ít chống cự nho nhỏ cũng hoàn toàn bay mất. Truyện Tiên Hiệp - -Y

Hắn cảm giác được sự phòng bị của cô đang từ từ rơi lỏng, đầu của hắn chậm rãi từ phía sau áp vào bả vai của cô.

“Bóng đêm như vậy, em như vậy... Làm tim tôi loạn nhịp...”

Hắn lẩm bẩm nói nhỏ, nụ hôn của hắn giống như mưa phùn, từng ly từng tý, rơi vào cổ của cô làm cho cô trong nháy mắt ý loạn tình mê.

Tô Tiểu Mễ hơi nhắm mắt lại.

62. Chương 62: Không Có Nhận Thức Được Rằng Đã Bị Lạc 2

Phụ nữ nha, một khi tư tưởng bị đàn ông khống chế, sẽ liên hành động theo cảm tính của bản thân.

Bóng đêm cùng hoàn cảnh như vậy càng thêm sản sinh những cảm tính độc được, tay của người kia từ từ buông ra, lặng lẽ hướng eo thon của cô đánh tới, nhẹ nhàng ôm cô, mỗi một bước cũng từ từ xâm chiếm linh hồn cô.

Thân Vĩ Văn giống như một cao thủ tình trường, khiến cô mới vừa rồi còn có chút ý niệm giãy giụa, giờ phút này đã trở nên vô cùng yếu ớt, sắp từ bỏ đi.

“Tôi thích mùi hương của em, thật thấm vào lòng người.” Do cổ của cô co lại, nụ hôn của hắn liền trượt xuống tóc.

Hắn tuyệt không nóng lòng chiếm cứ thân thể cô, hắn biết rõ Tô Tiểu Mễ không phải dạng con gái dễ dãi, một khi nóng lòng hành động, dễ dẫn đến kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

“Chúng ta như vậy... như vậy có phải quá mức hay không...” Trong ý thức Tô Tiểu Mễ còn muốn cự tuyệt.

“Không phải, không phải như vậy.” Nụ hôn của hắn tỉ mỉ mà chạy dài, “Giờ phút này, quên em là ai, quên anh là ai... Chúng ta ở trên cùng một con thuyền, cùng nhau làm những chuyện này chỉ để làm cho em có những thời khắc vui vẻ, sau này nhớ lại xem như cũng là một kỉ niệm đẹp.” Hắn lướt nhẹ nhàng qua vành tai của cô, như có một dòng điện chạy qua, làm cho cô run lên một chút

“Này...” Cô thở nhẹ, “Có phải quá nhanh hay không... Chúng ta quá nhanh...” Tô Tiểu Mễ càng ngày càng phát hiện, mình chỉ là một người phụ nữ bình thường, có dục vọng, có tham luyến, cô muốn tiếp tục giờ khắc này, đồng thời, cô lại đang sợ giờ khắc này đến.

“Không cần sợ, không cần sợ... Thả lỏng một chút... Du lịch là cuộc sống, du lịch là vui vẻ, chúng ta đi du lịch cuộc sống cũng vui vẻ, như vậy là tốt rồi... Như vậy là tốt rồi...” Nụ hôn của hắn theo vành tai của cô đi lên, hắn ôm chặt hông của cô, đầu của hắn lướt qua khuôn mặt cô, từng cái hôn mang theo ấm áp ẩm ướt, ăn mòn các dây thần kinh của cô.

“Ừ...” Cô phát ra một tiếng rên rỉ thật thấp. Giống như là phản kháng, hoặc như là cam chịu, rồi lại càng giống như là phối hợp.

“Mùi hương trên người em thật dễ chịu, nhân nhát, thanh thanh.” Hấn vừa nhẹ nhàng nói nhỏ, vừa từ từ trượt tới da thịt của cô. Nguồn truyện: Y

“Như vậy...Có phải hay không là tốt hay không... Không tốt...” Nghe được hai chữ mùi thơm, trong lòng của cô không khỏi ưu sầu.

Mỗi người phụ nữ đều có một mùi hương, mùi hương này là đặc trưng mùi vị của người đó, tương tự đàn ông cũng như vậy, khi hai người cùng nhau, nếu như mùi vị này hấp dẫn nhau thật sâu không cách nào dứt bỏ, đó chính là tình yêu.

Đối với Tô Tiểu Mễ hiện tại, yêu, mà cũng không phải là tình yêu, thân thể của cô đã không hề trung thành với tư tưởng của cô nữa. Cô từng nói qua chỉ “cùng” đàn ông mình yêu, nhưng dạo gần đây, trước hết cô đem lần đầu tiên của mình dâng hiến cho một người hoàn toàn xa lạ, rồi sau đó người đàn ông này lại trở thành cấp trên của cô.

Hiện tại, cô lại cùng một người xa lạ khác, hơn nữa trong một thời gian ngắn như vậy lại xảy ra chuyện thể này.

“Tất cả đều là của em, chỉ cần em vui vẻ, bất cứ điều gì anh cũng cảm thấy tốt cả, tin tưởng anh...” Đầu lưỡi của hấn đột nhiên mở môi cô ra, linh hoạt trượt vào bên trong, dọc theo miệng của cô êm ái xoay chuyển, đi lòng vòng, triển miên mà ôn nhu làm cho một tia chống cự còn sót lại của Tô Tiểu Mễ cũng từ từ hạ xuống.

Tô Tiểu Mễ siết chặt tay, khi hấn hôn xuống, hô hấp của cô từ từ trở nên loạn nhịp.

63. Chương 63: Không Có Nhận Thức Được Rằng Đã Bị Lạc 3

Thân thể của cô trở nên đông cứng, tay của hấn khẽ vuốt ve cô, ý bảo cô buông lỏng.

Nụ hôn của hấn từ ôn nhu dần trở nên bá đạo, từng chút từng chút mút lấy hương thơm của cô. Truyện Sắc Hiệp -

“Em nhất định là điên rồi, điên rồi...” Tô Tiểu Mễ nhẹ nhàng đẩy hấn ra, hô hấp dồn dập nói.

“Không, là chúng ta cùng điên rồi, cứ để như vậy đi!” Hấn thuận theo lời của cô vừa nói, không cho cô có bất cứ cơ hội nào mở miệng, nụ hôn của hấn lại một lần nữa đánh tới. Giờ phút này, nụ hôn của hấn giống như bão táp đột kích, hôn Tô Tiểu Mễ cơ hồ không thở nổi, chỉ cảm thấy toàn thân như muốn nổ tung.

Tay của hấn cũng bắt đầu từ từ dọc theo eo cô nhẹ nhàng hoạt động.

Thuyền đã đi xa bờ, hướng ra phía trung tâm mà lướt đi, gió nhẹ cũng dần trở nên mạnh mẽ, như nụ hôn của hấn.

Tay của hấn đột nhiên ôm chặt lấy cô, bọn họ dán vào nhau.

Dưới ánh đèn mờ, Tô Tiểu Mễ lại nhìn Thân Vĩ Văn một lần nữa, hai người giờ phút này không chỉ có có thân thể trao đổi, ánh mắt cũng trao đổi, mặc dù hơi có chút lúng túng nhưng lại làm cho cô có chút rung động.

Cho đến giờ phút này, cô vẫn không có tìm được lý do để ghét hấn.

“Anh...”

“Em...”

Hai người giống như là có một chút ăn ý, rồi lại hơi trốn tránh cái gì.

Thân Vĩ Văn không có hỏi tới cô muốn nói cái gì, mà là trực tiếp hôn cô, càng lúc càng nóng dần lên.

“Chậm một chút... Chậm một chút...” Cô quay đầu đi, hô hấp có chút rối loạn.

Hắn gần sát cô, cứ như vậy nhìn cô, cũng không nói gì.

Cặp mắt hoa tâm đáng ghét kia, như phóng ra điện làm cho cô có chút rối loạn.

“Anh thích em như vậy, có chút sợ rồi lại có chút mong đợi, có chút lo lắng lại có chút khát vọng...” Thanh âm của hắn như thủy triều đánh tới, “Em tựa như một con thú bị thương lại như một con thỏ nhỏ.”

Hắn khẽ cắn vành tai của cô, cằm của cô, cổ của cô...

Thân thể đông cứng của cô từ từ trở nên thư giãn.

Tay của hắn từ trầm tĩnh ban đầu dần dần chuyển sang lớn mật, da thịt trơn mềm mà nhẵn nhụi của cô làm cho hắn yêu thích không thôi, thân thể cũng dần trở nên căng thẳng.

Hai người có chút quên đi hiện tại, hoàn toàn không biết được rằng giờ phút này đang có một chiếc thuyền khác hướng tới gần mình.

Lúc này, ánh trăng trên bầu trời cũng chậm chậm biến mất, mây đen dần kéo tới, làm cho mặt hồ trầm tĩnh nhẹ nhàng xao động mấy cái.

Ầm ầm hai tiếng, liền tách rời đôi nam nữ đang say sưa lẫn nhau trên thuyền.

Tô Tiểu Mễ vừa nghe đến tiếng sấm, đầu lập tức thanh tỉnh một nửa, ngăn trở đôi bàn tay Thân Vĩ Văn đang muốn hướng đến “bộ phận trọng yếu phía trước”.

“Không muốn... Trời sắp mưa...” Cô vừa hô hấp dồn dập vừa nói.

“Không sao đâu, khí trời chẳng qua là dọa người một chút!” Giờ phút này thân thể hắn đã hoàn toàn bị người trước mắt này đốt cháy, muốn ngừng cũng không cách nào ngừng được.

Hắn không có buông ra ngược lại dán càng chặt hơn, cô có thể cảm giác được dự vọng của hắn đang dần lớn lên.

“Không muốn... Đừng... Trời mưa thật đó...” Tô Tiểu Mễ nói.

Thân Vĩ Văn chưa kịp vì dự vọng của mình giải thích thêm, trời đã mưa lất phất, cho đến khi hai người cảm giác được, hắn mới lưu luyến không rời từ trên người cô bò dậy.

Hắn kéo cô đi vào bên trong thuyền.

64. Chương 64: Không Có Nhận Thức Được Rằng Đã Bị Lạc 4

Những giọt mưa nhỏ rơi tí tách, làm cho mặt hồ đang yên tĩnh hơi có chút lao xao.

“Cái đó... Cái đó, chúng ta hay là trở về đi thôi, em lo lắng một lát mưa to, lại thêm gió lớn, con thuyền nhỏ của chúng ta cũng sẽ không yên ổn.” Màu đỏ trên mặt Tô Tiểu Mễ còn chưa tan hết, đôi mắt trong suốt như hạt mưa đang tuôn rơi ngoài trời.

“Ném thử ly rượu này, rất ngon, thưởng thức phong cảnh Tây Hồ đêm mưa, cơ hội như vậy cho dù lần sau em trở lại cũng khó có thể gặp được, cần gì nóng lòng muốn rời đi.” Khóe miệng của hắn cười yếu ớt, mắt nhìn cô không chớp.

Cô chống lại không nhìn vào đôi mắt ấy, có cảm giác nếu cứ nhìn vào đó mình sẽ dễ dàng lâm vào mê trận.

Hắn đã đem trà Long Tĩnh pha rượu đổ vào ly, cầm lên nhẹ nhàng xoay hai cái, “Tinh khiết và thơm, cả người cũng rất thoải mái, uống chút rượu, sẽ thấy rất thích ý.”

Thân Vĩ Văn thấy cô vẫn còn do dự liền đứng lên mở một cửa sổ nhỏ ra, quang cảnh mưa bên ngoài ngay tức khắc đập vào mắt. Thật là đẹp! Một đêm mưa thu trên Tây Hồ.

Cánh cửa lòng Tô Tiểu Mễ đột nhiên giống như có cái gì mở ra, bỏ rơi ý niệm đang chần chừ.

Bưng ly rượu nhỏ trên bàn, một hơi uống hết.

“Rượu ngon, cảnh đẹp lại có mỹ nhân ngay bên cạnh, cuộc sống như vậy, thiên hạ khó cưỡng cầu.” Thân Vĩ Văn nhìn cảnh đêm, cũng không ức chế được cảm tính.

Bao nhiêu đêm, Tô Tiểu Mễ đã từng hi vọng có thể tìm được người mình yêu mến bầu bạn ở bên người. Vô luận đi đến nơi nào, bọn họ cũng có thể cùng nhau thưởng thức cảnh đẹp, cùng trải qua đêm mưa, có thể ôm ấp nhau đến sáng.

Cô nghiêng người ra ngoài cửa sổ, lắng nghe mưa phùn, ly rượu cũng nắm trong tay, không bỏ xuống.

Thân Vĩ Văn đi đến bên cạnh, đem thân thể cô nhẹ nhàng tựa vào vai hắn.

Lúc này, cô cũng không cự tuyệt, lại còn rúc vào trong ngực của hắn, phối hợp với nhau thật ăn ý. Hai người cũng không nói gì nữa, lặng lẽ ôm lấy nhau.

Hắn bưng ly rượu lên đặt vào môi cô, cô nhẹ nhàng uống vài hớp, hơi nhắm mắt lại. Bất kể hai người còn nhiều xa lạ, nhưng giờ phút này, cô thật không muốn xa rời người đàn ông này.

Hắn lại đem ly rượu uống cạn, để ly rượu xuống, nâng mặt của cô lên, hướng về phía môi cô, đem rượu hắn đã uống truyền vào bên trong miệng cô.

Tô Tiểu Mễ cảm thấy hơi bối rối, rượu từng chút từng chút tiến vào miệng của cô, thấm vào tận dạ dày.

Cô muốn đẩy ra, muốn cự tuyệt, hắn lại ôm cô thật chặt vào trong ngực, dùng sức mút làm cho cô không cách nào hô hấp.

“Ừ... Ồ...” Cô không nhận được mê sảng, muốn cự tuyệt rồi lại không có khí lực.

Thân thể của hắn căng thẳng, cô mềm mại dán vào hắn, làm cho hắn không nhận được muốn động tay nhiều hơn.

“Ừ... Em sắp... sắp không thể... hít thở...” Mặt Tô Tiểu Mễ đã bị hô hấp kìm nén đến đỏ bừng.

“Anh muốn em không cách nào hô hấp được!” Hắn bá đạo nói nhỏ, ngay sau đó, lại dùng sức cắn lấy môi cô lần nữa, quần quít lấy nó.

Tô Tiểu Mễ cảm giác mình giống như lọt vào một vực sâu, muốn thoát đi nhưng làm thế nào cũng không trốn thoát được. Mưa bên ngoài tí tách rơi xuống mặt hồ, tạo thành những dao động nhỏ, bên trong thuyền, một mảnh xuân sắc sắp hiện ra.

65. Chương 65: Không Có Nhận Thức Được Rằng Đã Bị Lạc 5

Một chỗ khác của mặt hồ, một con thuyền từ từ đến gần chỗ thuyền của Tô Tiểu Mễ.

“Tô Tiểu Mễ...!!! Cô thật đủ lớn mật, để cho cô tới thể nghiệm khách sạn, đây là công việc, là nhiệm vụ, cô thật giỏi, cứ nhiên làm thành diễm ngộ rồi, xem ra tôi đã quá tín nhiệm cô!” Người đàn ông trên thuyền dùng sức nắm chặt ly rượu trong tay.

Người hắn chơi đùa qua cứ nhiên có thể không nhìn đến hắn như thế? Đây là lần đầu tiên có người sau khi lên giường lại không có nảy sinh bất kỳ yêu thương gì với hắn. Không quần hắn cũng được, nhưng lại còn trắng trợn dây dưa với những người đàn ông khác! Người phụ nữ này, chẳng lẽ bị hắn phá trinh rồi, sinh nghiệm?

Nghĩ đến thời khắc này cô đang cùng một người đàn ông khác đơn độc chung đụng ở trên thuyền, hắn tuyệt đối không tin người đàn ông kia sẽ ngu ngốc bỏ qua một cơ hội tốt như vậy, ánh mắt của hắn liền dần dần trở nên âm lãnh!

Bên trong thuyền ô bông[1], thân Vĩ Văn đã đem Tô Tiểu Mễ đặt ở dưới thân thể của mình.

Một đầu tóc dài như thác nước của cô tán loạn xuống, hần nỉ non nói nhỏ nhẹ: “Thật đẹp... Thật là đẹp...” Nụ hôn của hần một lần lại một lần rơi vào trên tóc cô.

Đầu Tô Tiểu Mễ ngã về phía sau, nụ hôn của hần từ tóc cô một đường trượt xuống cổ, hôn nhẹ một đường.

“Ừ...” Thân thể của cô dưới sự trêu đùa của hần, từ từ nóng lên.

Tay của hần từ từ trượt vào bên trong quần áo cô, nhẹ nhàng càn quét ở bên eo, “Anh thích da thịt của em, thật trơn, thật non mịn!”

“Không muốn... Quá nhanh...” Tay cô trượt về phía tay hần, ngăn cản hần đi lên trước nữa.

“Không... Anh thích mùi thơm của em, thích vẻ đẹp của em... Thích tất cả mùi vị trên người em...” Lời của hần mang theo chút vẻ cậy mạnh của trẻ con.

“Ừ... Nhưng chúng ta quá nhanh đi, em còn thanh tỉnh...” Tô Tiểu Mễ vẫn không cách nào khiến mình hoàn toàn say, hoặc là trong tiềm thức của cô đối với người đàn ông này cũng không đủ buông lỏng, còn có chút phòng bị.

Tay hần kèm theo một tia cậy mạnh thoát khỏi tay nhỏ bé của cô, mang theo hơi thở bá đạo mạnh mẽ xâm nhập thân thể cô. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

“A...” Cô rên rỉ, theo tay của hần mạnh mẽ chiếm lĩnh phần đầy đà của cô.

“Buông lỏng mình, tin tưởng anh... Tin tưởng em... Em là đẹp nhất... Em tối nay, sẽ là người đẹp nhất...” Thân Vĩ Văn tuyệt đối là một người đàn ông am hiểu ngôn ngữ khiêu tình, hần biết phụ nữ dạng nào thích hợp dạng chiêu thức nào nhất.

Một chút xú bá đạo vừa phải thích hợp Tô Tiểu Mễ, nếu mạnh mẽ dùng sức sẽ chỉ làm cô ghét và bài xích, như vậy hần nghĩ muốn đến gần cô thậm chí là chạm được vào cô đều phải dừng lại. Nhưng đối với người phụ nữ này, hần lại nghĩ muốn tiến thêm một bước nữa để hiểu rõ về cô, hiểu rõ một người phụ nữ thì chiếm thân thể của người đó vào tay trước là cách nhanh nhất, hữu hiệu nhất.

Tô Tiểu Mễ khê cắn đôi môi, dùng sức thuyết phục mình.

Tay của hần vừa có lực mà vừa có tiết tấu gầy nhẹ chỗ nhạy cảm của cô, cảm giác được cô bởi vì trêu chọc của hần mà thân thể khê tự ý run, trên mặt hiện lên ửng đỏ.

“Ừ...” Tô Tiểu Mễ chỉ cảm thấy tay của hần giống như tràn đầy ma lực, chính mình cũng cảm giác được thân thể bởi vì tay của hần mà trở nên nhạy cảm, từng hồi từng hồi khoái cảm ập tới khiến cho thân thể cô đột nhiên có dục vọng khẩn cầu.

“Anh thích phản ứng của em, thích thanh âm của em...” Hần không ngừng ca ngợi thân thể của cô, thanh âm của cô.

Nếu như là dưới tình huống lý trí còn tỉnh táo, có lẽ phụ nữ lập tức có thể kết luận ra những lời lẽ này có bao nhiêu là chân thật, nhưng ở dưới tình huống đã bị lạc mình như thế này thì những ngôn từ ca ngợi thường thường chính là một loại máy gia tốc cho cảm xúc.

Hần biết rõ nhược điểm của phụ nữ và bệnh chung của phụ nữ, Tô Tiểu Mễ giống như cũng không ngoại lệ, cô cũng sẽ đi vào khu mê mà phụ nữ thường đi vào.

~[1]Thuyền ô bông: có cái vòm ở trên thế này, là lại thuyền nhỏ thôi, vòm lớn nhỏ tùy cỡ thuyền, vòm có thể kiểu vuông và tròn.

66. Chương 66: Không Có Nhận Thức Được Rằng Đã Bị Lạc 6

“Ừ!” Cô cắn chặt môi, trong hàm răng hơi tiết ra những âm thanh khao khát dục vọng mà thân thể cô cố đè nén.

Nhiều năm như vậy, Tô Tiểu Mễ vẫn là cô gái nhỏ chưa quen đời, thân thể nhạy cảm một khi bị đàn ông kích thích, dục vọng bị đè nén kia liền sẽ bộc phát.

“Có phải cảm thấy rất khó chịu hay không?” Đầu của hắn chôn ở bên cổ cô, khẽ cắn nhẹ một cái.

“Ừ, khó chịu...” Cô nói nhỏ.

“Có phải muốn nhiều hơn hay không...” Tay hắn đã với tới chỗ mẫn cảm của cô.

“A... Không... Không thể...” Cô biết rõ, địa phương đó là bí mật nhất của phái nữ, là chỗ không thể tùy tiện bị xâm phạm.

Tay cô dùng sức che lại chỗ hắn muốn đâm vào.

Thân Vĩ Văn hơi có chút thất bại, người phụ nữ này hắn đã rất dụng tâm trêu đùa, lấy lòng thân thể của cô rồi, lại không nghĩ rằng vào giờ khắc này cô còn có thể thanh tỉnh, ý thức được tầm quan trọng của việc đang xảy ra.

“Anh chỉ muốn em khoái hoạt hơn, tin tưởng anh!” Chân của hắn chống đỡ thật chặt vào hai chân của cô.

Ầm... Ầm...

Trong lúc bất chợt, sấm sét chớp giạt trên bầu trời khiến cho thần kinh Tô Tiểu Mễ thanh tỉnh rất nhiều.

Ngay sau đó, giọt mưa dần lớn như hạt đậu, ào ào hạ xuống, Tô Tiểu Mễ cảm giác được thuyền bè đang không ngừng đung đưa.

“Mau... Dừng lại... Thuyền giống như đang sáng ngời...” Chân của Tô Tiểu Mễ dùng sức chống đỡ trở về, dừng lại hành động đến gần chuẩn xác nhất của hắn.

“A...” Y - www.

“A...”

Hai người cùng cả kinh kêu lên, thuyền giống như nghênh hướng sóng gió, bị sáng rõ chung quanh đung đưa, sét không ngừng nổ vang, điện cũng tiếp tục lóe, gió càng hung mãnh hơn trước.

Thân Vĩ Văn tựa hồ cũng ý thức được nguy cơ của tình huống, vội vàng bò dậy muốn đi ổn định thuyền, lại chạm mặt sóng gió khiến hắn té vào bên trong thuyền lần nữa.

“Trời ạ... em không thể đứng dậy...” Tô Tiểu Mễ không nhận được sự hỗ trợ, cô mới vừa đứng lên thân thể liền bị gió thổi ngã.

“Tiểu Mễ, em không cần lo lắng, không có việc gì, có anh ở đây!” Thân Vĩ Văn rất nghiêm túc nói, tay dùng sức nắm tay cô.

Giờ khắc này, Tô Tiểu Mễ cảm thấy rất cảm động. Người đàn ông này ngay tại thời điểm nguy hiểm ít nhất còn có thể chiếu cố đến cảm thụ của cô, thật đúng là không dễ dàng.

“Chúng ta có thể bị vây ở chỗ này hay không? Ngộ nhỡ thuyền của chúng ta chìm mất rồi làm sao bây giờ?” Tô Tiểu Mễ vẫn không nhận được sự lo lắng, diêm ngộ mặc dù xinh đẹp, đối phương mặc dù cũng không có “vứt bỏ” cô, nhưng so với sinh mạng, hiện tại Tô Tiểu Mễ cô còn không muốn chết nha.

“Không sao, thuyền chìm chúng ta có thể bơi về!” Hắn tin chắc nhìn cô.

“Oh, KHÔNG!” Tô Tiểu Mễ theo bản năng kêu to: “Em không biết bơi!”

Lời của cô vừa mới nói xong, sóng gió lại cuốn qua lần nữa, nước hồ rất nhanh cuốn vào bên trong thuyền, đánh vào trên người Tô Tiểu Mễ.

“A... Cứu mạng a!” Tô Tiểu Mễ bị nước hồ đá kích, không nhận được liều mạng kêu lên.

“Thân Vĩ Văn, em không muốn chết a! Làm sao bây giờ? Nhưng em không biết bơi! Em không biết bơi a!” Giờ khắc này, Tô Tiểu Mễ thật nóng nảy, cô hối hận mình thật con mẹ nó quá vọng động rồi, làm diễm ngộ cái gì, chơi mập mờ cái gì, một cuộc du lịch khiêm tốn xa hoa thật tốt, biến thành bỏ mạng, cô thật khóc không ra nước mắt a.

Thân Vĩ Văn vươn tay, dùng sức kéo tay của cô, hai người mới vừa nắm chặt, gió phía ngoài lại càng thêm mạnh, nước hồ càng thêm mãnh liệt.

“A... Không được buông em ra... Thân Vĩ Văn...” Cô liều mạng muốn bắt được hắn.

“Nắm chặt anh, Tiểu Mễ! Nắm chặt anh...” Lời của hắn lại bị lại một ngọn sóng bao phủ qua.

“Thân Vĩ Văn... Cứu em... Em không biết bơi...Em không muốn... Không muốn chết...” Tô Tiểu Mễ cảm giác được thuyền bè sẽ phải chìm xuống rồi, một cơn gió lớn thổi qua, cô liền bị thổi bay ra xa.

“Tiểu Mễ...Tiểu Mễ... Nắm chặt thuyền, nắm chặt... Ngàn vạn lần đừng buông tay!” Thân Vĩ Văn kêu to, hắn nhanh chóng đứng dậy chạy đến chỗ cô, lại bị sóng gió quét đến ngăn cản.

“Tô Tiểu Mễ, lần này thật chơi xong rồi. Mình còn chưa có viết di chúc a, cũng chưa từng có cao trào Hạ Tử Vi nói, lại còn chưa có hảo hảo hiểu thuận ba mẹ nha, còn chưa tìm con rể cho ba mẹ. Trời ạ, tiền gửi ngân hàng của mình còn có vài chục vạn chưa xài...A a...” Khi Tô Tiểu Mễ vùng vẫy giãy chết phát hiện mình thật còn có rất nhiều, rất nhiều chuyện chưa có làm. Cô không muốn chết, thật không muốn chết.

Thuyền ở trong bão táp rất nhanh bị bao phủ. Thân thể Tô Tiểu Mễ hoàn toàn bị cuốn vào trong hồ, cô đưa đầu và tay ra liều mạng muốn hô hấp, hô hấp...

Ở một khắc cô rơi xuống, có người nhanh chóng đâm đầu vào trong Tây Hồ.

67. Chương 67: Lãng Mạn Ngoài Ý Muốn

Cô liều mạng giãy giụa, càng giãy giụa, thân thể ngược lại càng chìm xuống.

Nước hồ dập dềnh, dập dềnh như đang vỗ về, thân thể Tô Tiểu Mễ đang từ từ chìm xuống, ý thức cũng từ từ yếu đi, muốn hô cứu mạng lại bị nước hồ chảy vào miệng, khiến cô cảm thấy càng thêm khó chịu.

Tô Tiểu Mễ cho là mình sẽ chết như vậy, mang theo thật nhiều tâm nguyện mà yên nghỉ!!!

Tiểu Mễ đang chuẩn bị buông xuôi, bỗng cảm giác được có người hô hấp cho mình, là một mùi vị rất quen thuộc, môi hắn dùng sức đè ép vào môi cô, cho cô dễ dàng hô hấp...

Người kia ôm chặt lấy thân thể cô, chỉ sợ cô lại chìm xuống một lần nữa, ôm cô bơi hướng lên mặt hồ, hắn từng ngụm từng ngụm hô hấp không khí, sau đó hướng về phía miệng của cô dùng sức mút vào. Tô Tiểu Mễ chợt ho khan, khạc ra một bụng đầy nước, sau đó lại hôn mê, người đàn ông ôm cô liền thở ra một hơi, bơi về phía thuyền bên.

Trong khách sạn, người kia đem thân thể Tô Tiểu Mễ đặt trên ghế salon, dùng sức vỗ vào mặt cô mấy cái

“Đừng đánh nữa mà,... Đau...” Tô Tiểu Mễ tự lẩm bẩm, ý thức vẫn còn hôn mê

“Tô Tiểu Mễ, cô, cái con người phiền chết này, tỉnh lại cho tôi!” Lâm Khải nhìn thân thể giống như cá chết của cô, trong lòng giận dữ

Tô Tiểu Mễ không có chút cảm giác nào, tiếp tục ngủ, trong miệng lại nói thảm cái gì đó. Nguồn:

Cô cùng người đàn ông khác gặp nhau, cô bị rút xuống hồ, tên kia không thấy bóng dáng đâu, còn hắn lại phải nhảy xuống hồ cứu cái mạng nhỏ của cô, đây là đạo lý gì a!!!

“Cô tỉnh lại cho tôi!” Lâm Khải cố nén lửa giận, lần nữa dùng sức vỗ cô hai cái.

Tô Tiểu Mễ lại khạc ra mấy ngụm nước.

Bất thành linh, Tô Tiểu Mễ rùng mình mấy cái, đôi môi trắng bệch, Lâm Khải thầm nói: “Đáng chết!” Hắn đã không quản được nhiều như vậy, đưa tay liền cởi bỏ y phục đang ướt đầm của cô.

“Không nên động vào tôi... Không muốn...” cô ý thức mơ hồ lẩm bẩm.

“Buông tay, bằng không cô sẽ bị cảm lạnh!” Lâm Khải không vui hướng về phía cô nói, mặc dù hắn biết cô có thể không nghe gì hết.

“Lấy đôi tay bẩn thỉu của ngươi ra, tôi không muốn... Cũng không cần...” Cô ôm thật chặt thân thể của mình, co người lại.

Lông mày Lâm Khải không nhịn được nhăn lại, người phụ nữ này sao lại không nghe lời như vậy, thấy thân thể cô bị lạnh, hắn không nhịn được đau lòng, đặt tay lên trán cô, cảm giác nóng hôi hổi truyền đến, thầm nói không tốt.

Hắn lập tức gọi điện thoại cho khách sạn, yêu cầu loại thuốc trị cảm lạnh.

Cúp điện thoại, tay hắn kéo tay cô, phát hiện tay cô lạnh như băng, trong lòng càng thêm thấp thỏm lo lắng.

“Đã nói với cô, đừng quá ham chơi, cô lại không nghe, hiện tại nếm hậu quả đi!” Tay của hắn nắm chặt cô, cô hơi giãy giụa một chút liền bỏ qua.

“Ngoan, nghe lời...” Lâm Khải tiến tới bên cạnh cô, nhỏ giọng nói, lời này từ trong miệng của hắn nói ra, hắn cảm giác được thân thể của mình run lên một chút, thật không hiểu nổi, hắn cứ nhiên nói ra những lời lấy lòng như thế đối với con người này.

“Ừ...” Tô Tiểu Mễ nhẹ nhàng ngâm nga.

Tay hắn đang chuẩn bị giúp cô cởi quần áo, chuông cửa vừa vãn vang lên.

Nhân viên phục vụ rất lễ phép đem thuốc men cùng bình thủy giao cho Lâm Khải, nhân tiện cũng hỏi xem còn cần gì không.

Lâm Khải từ tốn nói một câu: “Không có, cảm ơn!”

Đóng cửa lại, hắn lập tức đỡ Tô Tiểu Mễ từ trên ghế salon ngồi dậy.

“Há mồm, uống thuốc đi!” Hắn nhẹ giọng ra lệnh.

“Không... Không muốn uống thuốc... Không muốn...” Cô ngoảnh đầu sang một bên, vô lực chống cự.

“Nghe lời!”

“Không nghe...”

Lâm Khải thừa dịp cô nói chuyện, lập tức đem một viên thuốc cho vào trong miệng của cô, sau đó đưa nước ấm tới cho cô uống.

Nhưng hắn không nghĩ đến, lần này hoàn toàn ngược lại, khiến cho chút nước còn sót lại trong bụng phun hết ra, thuốc cũng theo đó phun ra, bắn tung tóe vào người Lâm Khải.

Lâm Khải muốn điên lên rồi, người này đã là lần thứ hai phun hết vào người hắn.

Vừa phun xong, cô lại co rút thân thể lại. Nhìn cô run lẩy bẩy, hắn lại thấy xót xa.

Chỉ đành phải lấy thuốc bỏ vào trong miệng của cô một lần nữa, nhưng có làm thế nào cô cũng không há miệng.

Nhìn cô ngủ mê đi, nhìn lại nước cùng thuốc, hắn chỉ đành phải nhắm mắt lại, đem thuốc cho vào miệng mình, uống một hớp nước, đang chuẩn bị dùng miệng mình cho cô uống thuốc, lại phát hiện mình cứ nhiên đã đem thuốc nuốt mất.

Một người luôn ghét thuốc men như Lâm Khải lập tức tức giận nắm chặt tay, nếu người nằm bên cạnh hắn là đàn ông, hắn thề hắn nhất định sẽ hung hăng đập cho mấy cái

Bất đắc dĩ, hắn đành phải ngậm thuốc lần nữa, lần này nắm giữ đúng lực độ, hôn lên môi của cô, dùng sức đem viên thuốc hướng bỏ vào trong miệng của cô, dùng lưỡi đẩy vào bên trong, cho đến khi cảm giác được cô nuốt xuống.

Động tác như thế lập lại hai lần, tim của hắn mới dần dần bình phục lại.

Khi hắn đang chuẩn bị rời khỏi đôi môi cô, Tô Tiểu Mễ sau khi nuốt thuốc vào, nhẹn không được ừ hừ ra thanh âm, lại làm động tâm Lâm Khải, không nhẹn được trở lại trên bờ môi của cô lần nữa.

Quần quýt lấy cái lưỡi của cô, môi cô sau khi uống thuốc vào, trở nên mềm mại như dính mật, làm hắn lưu luyến không muốn rời

“Ừ... Lạnh...” Cô ngậm nga mấy tiếng, tay cũng không mục đích bám vào hắn, dùng sức ôm hắn, muốn từ trên người của hắn hấp thụ chút ấm áp.

“Con người này, cô đây chính là tự tìm!” Hắn thầm nói, thân thể cũng nằm lên phía trên cô.

Hắn mang theo “sứ mạng”, đưa tay cởi quần áo cô. Bất kể vì mục đích gì, hắn cũng sẽ giúp cô cởi ra.

“Lạnh...Lạnh...” Cô càng ngày càng cảm giác được rét lạnh, thân thể ấm áp của Lâm Khải lại làm cho cô lưu luyến không rời.

“Tiểu phiền toái, xong ngay đây, tôi giúp cô sưởi ấm!” Trong suy nghĩ của Lâm Khải, người này thật đúng là phiền toái.

Hắn rất “đơn thuần” giúp cô cởi áo ra, tự nói với mình, đây chính là cô muốn hắn giúp một tay.

Khi thân thể cô hoàn hảo hiện ra ở trước mặt hắn, hắn chỉ cảm thấy cổ họng liền trở nên khô khốc, đặc biệt là khi tay hắn đụng chạm vào da thịt nhẵn nhụi của cô, toàn thân như bị đông cứng lại.

“Ừ... thật thoải mái...” Vừa mới nói xong, người của cô liền lăn xuống ghế salon, nằm trên mặt thảm.

Nhưng tư thế như vậy, bộ dáng nửa ẩn nửa lộ, làm cho cả người Lâm Khải nóng lên, tay của hắn càng thêm không nhẹn được hướng về phía cô.

Ôm lấy thân thể của cô đặt ở trên giường, hắn thật chặt đè xuống.

Tay của cô rất tự nhiên bám vào hắn, an ổn dính vào ngực của hắn.

Hắn cơ hồ là không thể chờ đợi được, cởi quần áo của mình xuống, chỉ có con người trước mặt này luôn làm cho hắn không thể khống chế được ham muốn, hơn nữa không cần bất kỳ trêu đùa dư thừa nào, cả người hắn liền có thể trở nên kích thích, tràn đầy ham muốn.

Cái miệng của hắn dùng sức ngậm lấy môi cô, mút vào đầu lưỡi của cô, quần lấy nhau.

Tô Tiểu Mễ chỉ cảm thấy mình ở vào một hoàn cảnh khác thường, cô giống như trở lại giấc mộng trên máy bay. Trong mộng, người đàn ông mang mặt nạ nằm trên người cô, bọn họ giờ phút này đang quần quýt thành một khối.

Cô bị mùi vị hấp dẫn của hắn mê luyến, vì vậy, cô chủ động quấn tay quanh cổ của hắn, nhiệt tình đáp lại.

Lâm Khải chỉ cảm thấy cả người như lò lửa, cô chủ động càng làm cho hắn cảm thấy khó mà tỉnh táo được, xem ra người này là đang khát vọng hắn.

Hắn không còn băn khoăn quá nhiều nữa, chỉ muốn có cô một cách điên cuồng, giày xéo cô.

“Ừ...” Khi tay hắn chạm vào đỉnh phần hồng, cô cảm thấy thân thể bị kích thích một phen.

Hắn lúc thì xoa, nắm, khi thì lôi kéo, chọc cho cô trần trần khó nhẹn.

“Không nên náo loạn nữa... Không muốn...” Cô nhẹ lẩm bẩm nói nhỏ, chân cũng không tự giác đã quần quanh cái hồng to lớn của hắn.

“Có phải muốn hay không?” Thân thể của hắn chợt trầm xuống, thật chặt chống đỡ cô.

“A...” Cô nho nhỏ ngân nga một hồi. Cảm giác này khiến cho cô thanh tỉnh một chút, thân thể lại giống như khăn cầu nhiều thứ hơn.

Nụ hôn của hắn rơi vào đỉnh phần hông của cô, mút vào, quần quanh nó.

Chân cô theo bản năng quần chặt cái hông của hắn hơn, ôm chặt lấy hắn.

Hắn mỉm cười nghiêng người, tay theo bụng nhỏ của cô trượt một đường xuống phía dưới, dừng lại ở nơi bí mật của cô.

Rất nhẹ nhàng trôi chọc quanh thân của cô.

Tô Tiểu Mễ lay động khó khăn, “A... Khó chịu...”

“Là khó chịu hay là khó nhin?” Hắn nhẹ nhàng dùng sức khẽ cấn ở trên da thịt của cô.

“Ừ, đau...”

Thanh âm của cô kích thích hắn, một ngón tay của hắn từ từ trượt vào dải đất đã ướt át của cô, khoe miệng mang theo nụ cười tà ác, phản ứng của thân thể mới thực sự là chân thực nhất. Dù cho bên ngoài có bao nhiêu nghiêm nghị, trang phục có bao nhiêu kín đáo, khi lên giường, không chừng lại trở thành một con người khác.

“Tôi thích phản ứng của em.” Ngón tay của hắn theo lời nói chen vào nơi bí mật của cô.

“A...” Một hồi cảm giác thoải mái truyền khắp thân thể của cô.

Cảm giác được cô buông lỏng cùng hưởng thụ, động tác trên tay hắn cũng từ từ tăng nhanh, từng điểm, từng điểm xâm nhập.

“Um... A...” Tay cô nắm chặt thân thể hắn, cô muốn nhiều hơn nữa.

“Có phải còn muốn hay không?” Hắn xấu xa cười.

“Ừ...Muốn...” Giờ phút này, cô không biết xấu hổ, cô chỉ cảm thấy đây là một giấc mộng đẹp, không cần trách nhiệm, không cần ngưng ngừng, cô muốn, muốn rất nhiều, rất nhiều.

Tay của hắn chợt dùng sức đâm thật sâu vào trong. Cô kích động không dứt, trên tay của hắn dính đầy thứ mật yêu của cô.

Thân thể hắn theo phản ứng của cô cũng càng thêm bành trướng, bộ vị của hắn cũng khó chịu không thôi, hận không thể lập tức rút vào cô, dùng sức rút ra cắm vào, để cho cô cầu xin tha thứ một lần, rồi thỏa mãn, lại cầu xin tha thứ, rồi lại thỏa mãn...

Hắn lại dán thật chặt một lần nữa, để cho cô cảm nhận được nóng bỏng và mệnh mông.

68. Chương 68: Lãng Mạn Ngoài Ý Muốn 3

Cửa hắn trướng to bồi hồi, lướt qua ở nơi bí mật của cô.

Tô Tiểu Mễ chỉ cảm thấy tâm nhột khó nhin, đặc biệt khát cầu muốn có đồ lấp đầy cảm giác trống không khó tả ngay lúc này của cô.

“Tôi muốn...” Cô thật thấp nói ra

Cô dịu dàng, thanh âm của cô, khiến cho hắn cũng không cách nào ngăn cản nữa, nâng lên hạ thân của mình, hung hăng xỏ xuyên qua thân thể của cô

“A!”

“A...”

Hai người đồng thời phát ra tiếng thỏa mãn.

Hắn tận lực khống chế mình không được quá mau, từ từ an ổn tiến vào thân thể cô, không gian chật cứng mà ướt át của cô bao quanh hắn đến nước chảy không lọt

Mỗi một lần tiến vào, cũng làm cho cả người hắn thư thả

Chân của cô quắn hẳn thật chặt, một cái chân khác cũng đi theo. Lâm Khải hơi ngồi dậy, nắm lên hai chân cô, để hắn có thể dễ dàng đoạt lấy cô nhanh hơn mà có lực.

“A a...”

Hắn đột nhiên nhanh chóng tiến công, khiến cho cả người Tô Tiểu Mễ đều đung đưa, nhưng lại có một loại cảm giác thoải mái khác thường truyền khắp từng cái tế bào của cô.

Loại cảm giác thoải mái này khiến cho cô muốn nhiều hơn, không mục đích mà phát ra tiếng rên, thậm chí là muốn hét chói tai ra ngoài.

Lâm Khải càn rỡ dong ruổi bên trong thân thể cô, Tô Tiểu Mễ phối hợp thật chặt chẽ, cảm giác này hoàn toàn ngược lại với đêm đầu tiên kia.

Cô mê luyến loại cảm giác này, muốn loại cảm giác này, muốn xem rõ ràng cái người đàn ông có mùi vị cô quen thuộc này là người nào, nhưng cô lại không muốn tỉnh lại, nghĩ muốn cứ như vậy trong mộng không ngừng tái diễn.

Từng đợt, từng đợt cảm giác nhanh tựa như nước hồ xoay tròn thân thể cô, dần dần biến mất lại dần dần hiện lên, tối nay, cô quên cả việc cô là ai, cô chỉ nhớ rõ loại cảm giác và mùi vị này.

Lâm Khải có chút mệt mỏi yêu nhìn cô, hắn không hiểu người phụ nữ này có nơi nào hấp dẫn, tại sao hắn sẽ một lần lại một lần mất khống chế ở trên người của cô?

Tay của hắn không mục đích xoa nhẹ mặt cô, thân thể vừa lạnh vừa nóng tối hôm qua cũng khôi phục nhiệt độ bình thường, da thịt trong suốt kia ở ánh mặt trời sáng sớm chiếu xuống cứ như giọt sương, thân thể hắn lại có phản ứng, giờ phút này hắn không thể hưng hăng muốn cô một lần nữa.

Không biết vì nguyên nhân gì, hắn không kịp đợi cô tỉnh lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ yên mà thỏa mãn của cô, trong lòng hắn có cảm giác thỏa mãn, liền lặng lẽ rời khỏi phòng.

Tô Tiểu Mễ lảo lộn ở trên giường, mới từ từ mở mắt ra, chỉ cảm thấy toàn tâm vô cùng thư thả.

“Tối hôm qua thật là một buổi tối tốt đẹp!” Cô ngọt ngào nói thầm.

Nằm ở trên giường, hưởng thụ tư vị tỉnh lại trong ánh mặt trời, đó là một loại cả người hưởng thụ, đầu óc của cô cũng dần dần trở về tối hôm qua, quá nhiều tình tiết và hình ảnh tràn đầy vào đại não.

Vừa sờ thân thể của mình, toàn thân trần truồng, cô lập tức đứng dậy, nhìn kỹ, bộ ngực của cô thậm chí có vết hôn rất sâu, còn có ở gần xương quai xanh của cô...Trời ạ!

Cô nhớ, giống như có người cứu lên cô, ôm cô trở về khách sạn, mớm thuốc cho cô, cõ y phục cho cô... Nghĩ tới đây, cô đột nhiên ý thức được, chẳng lẽ tất cả đã xảy ra tối hôm qua, không phải là mộng?

“Oh My God! Tối hôm qua mình lại oxxx cùng người lạ nữa rồi?” Tô Tiểu Mễ không nhịn được tự hỏi lòng, vừa nghĩ tới tối hôm qua mình thật giống như điên cuồng trong mộng, cô quả không thể tin được cô thật sự hành động lớn mật như vậy.

Mà giờ khắc này, cô muốn biết nhất chính là, người đàn ông tối hôm qua là ai a?

“Thật chẳng lẽ chính là Thân Vĩ Văn?” Tô Tiểu Mễ nghĩ đến tối hôm qua đúng là cùng hắn ở chung một chỗ, hơn nữa hai người ở trên thuyền cũng kích tình triền miên, “Rơi xuống nước rồi, anh ta cứu mình lên, sau đó mình nhất thời xung động, quý mê tâm, xem anh ấy thành người đàn ông trong mộng, mọi chuyện liền cứ thế tiếp diễn?”

Cô đứng lên, lại lảo đảo một cái thiếu chút nữa ngã xuống, chỉ cảm thấy bắp đùi nhức mỏi, chỗ hạ thân lại vẫn mơ hồ đau, này dùng lời của Hạ Tử Vi mà nói, tối hôm qua cô khẳng định chung đụng không dưới năm lần với đàn ông, chỉ có tình huống như thế mới có thể hạ thân đau nhức.

Tô Tiểu Mễ đơn giản thu thập mình một chút, giờ phút này, cô muốn tìm Thân Vĩ Văn, muốn biết tối hôm qua đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Sau khi cô xuống đại sảnh, hỏi thăm nhân viên khách sạn về Thân Vĩ Văn, cô liền thấy hắn từ một phương hướng khác đi tới, gương mặt mệt mỏi.

Khi hắn nhìn thấy cô rồi, trên mặt phát ra ánh sáng, khẩn trương và cẩn thận hỏi: “Hiện tại, em không sao chứ?”

Tô Tiểu Mễ nghe được hắn hỏi như vậy, cô ngược lại càng thêm cảm thấy áy náy, “Ừ, không có sao!”

“Không có sao là tốt rồi, không có sao là tốt rồi!” Hắn nở nụ cười, “Tối hôm qua, thật xin lỗi!”

Không phải là hắn không muốn cứu cô, cũng không phải là hắn không có cứu cô, hắn tìm làm sao cũng không có tìm được cô, cho là cô đã xảy ra chuyện, chuẩn bị đi báo cảnh sát, lại ngoài ý muốn phát hiện cô trong khách sạn.

“Anh ta nói xin lỗi với mình? Nói cách khác tối ngày hôm qua đúng là anh ta đã cứu mình, hơn nữa hai chúng ta...” Tô Tiểu Mễ lẩm bẩm trong lòng, nghĩ đến tất cả tối ngày hôm qua, nhìn lại hắn, cô càng thêm thật áy náy.

“Oh, tôi không nhớ rõ!” cô làm bộ không sao cả nói, sáng sớm hôm nay vừa tỉnh lại không thấy bất cứ ai, có thể thấy được hắn căn bản không muốn chịu trách nhiệm. Mọi người bèo nước gặp nhau, cùng nhau chơi đùa một trận, cô sẽ không ngốc đến mức đi bắt người nọ phải chịu trách nhiệm.

Thân Vĩ Văn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của cô, trong lòng không nhịn được xấu hổ, toàn bộ một đêm, hắn cũng không thể nào ngủ ngon, nếu như cô thật sự có một sơ xuất gì, hắn chắc chắn đau lòng.

“Nhìn thấy em không có sao, anh thật rất vui vẻ!” Hắn lộ ra khuôn mặt tươi cười, khi hắn biểu lộ khuôn mặt tươi cười rồi, hắn cũng quyết định không đụng đến người phụ nữ này nữa, cũng không một lần nữa làm tổn thương đến cô, bởi vì tối hôm qua, vào thời khắc mấu chốt, hắn phát hiện mình rất ích kỷ, khát vọng muốn sống mãnh liệt hơn khát vọng muốn cứu cô.

“Anh không cần để tâm, tôi thật không có sao.” Tô Tiểu Mễ tự nói với mình, một nhát chia hai sau, cô vẫn chính là Tô Tiểu Mễ, có khả năng thả xuống được, coi như trong lòng có một chút không vui, cô cũng sẽ rất nhanh điều chỉnh lại tâm tình của mình.

“Cây quạt này, cho em!” Hắn từ trong túi xách tìm ra cây quạt cho cô.

“Cám ơn anh, mọi người thiếu chút nữa đã chết, cây quạt này lại không có sao!” Tô Tiểu Mễ mở quạt ra, nhẹ nhàng thấy một cái, vẫn có mùi gỗ đàn hương nhàn nhạt.

“Hi vọng về sau em sẽ rất hạnh phúc cũng sẽ rất may mắn, anh còn có công sự phải xử lý, cho nên phải đi trước một bước, sau chuyến này, hi vọng em có thể nhanh chóng vượt qua, quên tất cả những chuyện không hay trong chuyến du lịch này, hảo hảo hưởng thụ chuyến du lịch tiếp theo!” Hắn rất chân thành nói, đối mặt ánh mắt ngây thơ của cô, hắn cũng có một chút áy náy.

Càng đối mặt, càng phát hiện mình ích kỷ.

Tô Tiểu Mễ có chút cứng ngắc cười, “Được, lên đường thuận lợi!”

Hắn gật đầu, mỉm cười, sau đó ưu nhã xoay người, rời đi!

Tay cô nắm cây quạt, không có gì để nói, cũng không có nói tạm biệt. Sau khi hắn đơn giản mà nhẹ nhõm rời đi như thế, Tô Tiểu Mễ mới ý thức được, đây chính là diễm ngộ, nếu nói kích thích, hai người kích tình qua rồi, riêng về phần mình, không có bắt đầu cũng không có chia tay.

Mặc dù cô biểu hiện rất tự nhiên hào phóng, không để cho đối phương bất kỳ áp lực nào, nhưng trong lòng lại dâng lên một cảm giác khó chịu, cô cảm giác mình hiện đang chạm đến một phương hướng âm u mà tiêu

cực, càng đến gần càng phát hiện đàn ông thật không đáng tin cậy, lên giường rồi liền sẽ thành người qua đường.

Chỉ chốc lát sau, cô mới phản ứng được, người đàn ông này đi, nhưng tất cả tối hôm qua có thể sẽ mang đến hậu quả cho cô thanh toán, nghĩ tới đây, cô lập tức bình tĩnh lại.

Có chút đỏ mặt nhìn phục vụ, thậm chí có chút khó có thể nhe răng hỏi ra vấn đề kia.

Nhân viên khách sạn mỉm cười gật đầu, liền tự tay đem thuốc tránh thai khẩn cấp cùng một ly nước ấm giao vào trên tay cô.

Tô Tiểu Mễ nhìn viên thuốc trên tay, nghĩ tới một màn tối hôm qua, hai loại cảm giác hoàn toàn khác biệt trong lòng này liền trở thành đối lập, chẳng lẽ đây chính là đãi ngộ có được trước và sau khi chơi đùa của phụ nữ sao?

Cô nhắm mắt lại, chột đem viên thuốc nuốt xuống.

Tô Tiểu Mễ quyết định khi về sẽ lựa chọn quên đi, lựa chọn tỉnh lại, thậm chí bây giờ cô còn đi quanh làng du lịch một vòng, để cho tâm tình chính mình được giảm xóc một chút..

Từ khách sạn Oman đến khách sạn Tứ Quý, rồi đến Duyệt Dung Trang, mỗi khách sạn đều làm cho cô lưu luyến quên về, hoàn cảnh cùng thiết kế mỗi nơi đều có chỗ độc đáo riêng của nó.

Tô Tiểu Mễ một lòng đắm chìm ở trong khách sạn và du lịch, thỉnh thoảng nhớ tới Thân Vĩ Văn, người đàn ông này đã mang đến cho cô một cuộc “gặp gỡ xinh đẹp”, cô cười nhạt một tiếng.

Cô cảm giác mình sau khi trải qua chuyện này, hình như đã trở nên thành thực hơn. Trong quá khứ đều là thu thập thông tin từ những lần bàn luận cùng Hạ Tử Vi, còn bây giờ trong đầu cô còn chứa cả những ý kiến phản đối với rất nhiều quan điểm của Hạ Tử Vi.

Là phụ nữ, nhất định phải hiểu được hảo hảo yêu chính mình trước, có trách nhiệm đối với chính bản thân mình.

Chờ mong một chuyến du lịch vui vẻ, chờ mong một khu khách sạn cao cấp, chờ mong một cuộc điếm ngộ đầy lãng mạn, đây cũng là tâm tình của nhiều người tri thức độc thân, mặc dù có rất nhiều người cho rằng điếm ngộ chỉ là viễn vông, nhưng không có nghĩa là trong tim bọn họ chưa từng khát vọng, đặc biệt là những người vừa độc thân mà kinh tế lại độc lập kia.

Đầu Tô Tiểu Mễ giống như vẽ nên một đoạn phim ngắn, rất nhiều chủ đề và tư tưởng cũng chậm chậm dung nhập vào trong cấu trúc của khách sạn.

Đoạn phim này tựa như chủ đề về khách sạn, du lịch ngắn, cuộc sống lớn, đặc sắc chỗ nào cũng có!

Tại Bắc Kinh, Dung Khoa quốc tế lại trải qua một cuộc cải tổ ở tầm cao trước nay chưa từng có. Truyện Sắc Hiệp -

Bên người Lâm Khải nhiều hơn một vị phụ tá, một người đàn ông trung niên giỏi giang mà tinh nhuệ.

Mấy ngày Tô Tiểu Mễ đi, giữa tổ và tổ cũng tiến hành điều chỉnh.

Tổ tiếp thị cũng như tổ kế hoạch tiếp thị của Dung Khoa quốc tế không còn đơn độc nằm riêng rẽ trong hai phòng tiếp thị và phòng kế hoạch nữa, mà sẽ hợp thành một thể gọi là phòng kế hoạch tiếp thị, sau đó sẽ phụ thuộc vào một Tổng giám. Như vậy một phân khu, ba Tổng giám biến thành bốn Tổng giám coi quản bốn phòng. Hiện tại chiếc ghế Tổng giám phòng kế hoạch tiếp thị vẫn bỏ trống, mà người Tổng giám này chính là người thuộc quyền phân bổ của Lâm Khải.

Vua nào triều thần nấy, Lâm Khải cũng bắt đầu an bài tâm phúc của mình vào Dung Khoa, từng người trong công ty, đều từ từ xem hắn là người dẫn đầu.

69. Chương 69: Không Cần Thận Nghe Lén Đến

Kết thúc chuyến công tác, có chút mệt mỏi, càng nhiều hơn nữa là trưởng thành, Tô Tiểu Mễ học được rất nhiều thứ mà chỉ có đi đây đi đó mới có thể học được, xem trong phim trên TV và chân chính tự đi thể nghiệm vẫn là có chút khác biệt.

Lần du lịch mang theo “mục đích công việc” này hạ màn ở sân bay quốc tế của thủ đô, lúc kim đồng hồ chỉ 19:30 Bắc Kinh.

Tô Tiểu Mễ kéo hành lý đơn giản, một thân trang phục nhẹ nhàng đi ra khỏi sân bay, lại phát hiện Jason đang đứng đợi cô ở cửa ra vào.

“Tô chủ quản, tôi tới đón cô.” Jason có chút xấu hổ cười.

Tô Tiểu Mễ có chút kinh ngạc nói: “Nhưng anh làm sao biết tôi xuống máy bay giờ này?”

Sau khi hỏi xong, Tô Tiểu Mễ cảm giác mình đã hỏi thừa.

“Là Lâm tổng nói cho tôi biết, xe liền đậu ở chỗ đó, tôi đưa cô trở về sớm nghỉ ngơi một chút!” Jason rất nghiêm chỉnh trả lời

Anh ta nhận lấy hành lý trên tay Tô Tiểu Mễ, cô liền đi theo phía sau anh ra khỏi sân bay.

Tô Tiểu Mễ vốn là tính toán đón taxi về nhà, tuyệt không có ngờ tới Lâm Khải còn có thể an bài xe riêng tới đón cô

“Quên đi, nghĩ gì thế, đây là an bài của công ty, bắt quá, hần cũng coi như thương cảm thuộc hạ tốt.” Khi cô thấy một hàng dài người đứng chờ taxi ở sân bay, trong lòng liền nảy sinh cảm kích với sự an bài của Lâm Khải.

Lên xe không lâu, Tô Tiểu Mễ nói với Jason: “Jason, anh có thể dừng xe ở công ty dùm tôi không? Tôi muốn lên lấy ít đồ.”

“Có thể, nếu như thuận tiện, tôi có thể giúp cô lên lấy.” Jason trả lời -

“Không cần, tôi chỉ là lên lấy ít tài liệu thôi, có thể phải phiền toái anh chờ tôi một chút.” Tô Tiểu Mễ hơi có chút ngượng ngùng.

“Không sao, nhiệm vụ buổi tối hôm nay của tôi chính là đưa cô về đến nhà an toàn!” Jason nhìn mặt đường trước, nghiêm túc nói.

Tô Tiểu Mễ ngồi ở phía sau, đột nhiên bối rối, dãi ngộ này có phải hơi quá một chút không? Tô Tiểu Mễ cô cho tới bây giờ đều là nhân viên tốt an phận, cũng không tự mình lợi dụng xe công ty. Kể từ khi Lâm Khải làm cấp trên của cô, cô cảm giác công việc của mình đột nhiên trở nên tự do, rất nhiều dự án trước kia bị gò bó cũng có thể phát huy tự do hơn, điều này khiến cho cô cảm thấy rất vui mừng.

Tô Tiểu Mễ đề xuống chỉ tay, cửa lớn công ty thuận lợi mở ra, phòng làm việc vào thứ bảy trên căn bản là an tĩnh, trống rỗng không thanh âm, cô trực tiếp hướng khu làm việc của mình đi tới.

Đang chuẩn bị mở đèn ở khu vực mình lên, lại mơ hồ nghe có thanh âm nức nở thật nhỏ, trực giác của Tô Tiểu Mễ là có người đang lén khóc thút thít.

Lòng hiếu kỳ khiến cô đi về phía phát ra thanh âm, càng đi tới thanh âm càng lớn khiến cô phát hiện không giống lắm tiếng người đang khóc, mà giống như là một loại thanh âm khác của con gái.

Bước chân của cô hơi dừng lại, chỗ này là văn phòng của Hà Kính tổng giám thị trường. thanh âm phụ nữ? Chẳng lẽ là?

Những việc riêng tư trong văn phòng kia như đang mời gọi Tô Tiểu Mễ, cô đang do dự có nên đến gần hay không, loại chuyện như vậy có cần thiết đi hiểu rõ ràng?

Còn chưa chờ cô đưa ra quyết định, người phụ nữ kia đột nhiên lớn tiếng kêu lên.

“A... Hà tổng... Dùng sức... Lực mạnh một chút... Ừ a...”

Một hồi thở gấp của người phụ nữ qua đi, liền truyền đến thanh âm của đàn ông.

“Thật đúng là tiểu dân dăng, trong phòng làm việc đã thấy em lẳng lơ nhất, quả nhiên là... Có phải làm vậy em mới thoải mái hay không... Có phải hay không...”

Chỉ nghe thanh âm gầm nhẹ của đàn ông, đây đúng là thanh âm của Hà Kinh. Thân thể Tô Tiểu Mễ trở nên cứng ngắc, Hà tổng giám bình thường coi như tuần tú ưu nhã, là người đàn ông tốt thật chiều cố bà xã mình ở trước mặt nhân viên khác, giờ phút này, lại “bại hoại” như thế.

“Còn cần không... Có muốn hay không...”

“A.. Muốn... Nhanh một chút nữa...Lại dùng lực một chút... Sắp bị đâm chết...”

Thanh âm bang bang, đột nhiên có đồ rơi trên mặt đất, có thể thấy được bên trong kích tình cỡ nào, ngay cả đồ cũng bị bọn họ làm cho phát ra âm thanh.

Thanh âm ồn ỉn của người phụ nữ này khiến cho Tô Tiểu Mễ cảm thấy khá quen thuộc.

Tò mò hại chết mèo, Tô Tiểu Mễ không nhịn được nữa, đi tới trước cửa phòng làm việc của Hà Kinh, hai người thật sự là khá can đảm, cửa cũng không đóng kín.

Người phụ nữ kia vịn vào bàn làm việc thật chặt, một chân quấn trên thân người còn lại, tất cả mọi thứ trên người cô đều bại lộ, hai đoá hồng mai trên da thịt trắng như tuyết, hình dáng tròn tròn ôm trọn tràn đầy hấp dẫn, đầu của cô ngã ra sau, trong miệng phát ra tiếng nức nở như thoả mãn, loại thanh âm này Tô Tiểu Mễ ở Hạ Tử Vi mãnh liệt dạy bảo đã từng nghe, những nữ diễn viên trong phim AV, có một số chính là rên rỉ như vậy, thì ra tiếng kêu rên của phụ nữ cũng phân ra nhiều loại như vậy.

Hai người một chút cũng không có phát giác Tô Tiểu Mễ đang từ khe cửa thấy được tất cả.

“Gọi a... Gọi lớn một chút... Rên... Hung hăng rên... Anh để cho em dẫn dụ anh... Để cho em khoe khoang lẳng lơ khắp nơi ở trước mặt anh, hiện tại liền giết chết e...”

“Anh Kinh... Ừ...Anh Kinh... A... Thật thoải mái... Giết chết em đi.. Giết chết em..A... Còn muốn... Còn muốn nữa...”

Nghe được đối thoại của bọn họ, Tô Tiểu Mễ chỉ cảm thấy thiên lôi cuồn cuộn, một hồi “Lệ rơi đầy mắt”, một là Ngải Niệm Như chủ quản bộ kế hoạch, một là Tổng giám thị trường Hà Kinh, hai người có quan hệ gì?

Trước có nghe thấy Ngải Niệm Như có tư tình với tổng giám bộ kế hoạch trước, thật không nghĩ tới người này thật đúng là dám làm loạn, bây giờ lại là người đàn ông đã có vợ này.

Thanh âm lay động bên trong truyền đến, nhưng cô cũng nghe không rõ nữa, lập tức đảo quanh rời đi, vừa mới mở ra bước chân, đột nhiên nghe được thanh âm của Ngải Niệm Như.

“Hà tổng, lần cải tổ này anh nhất định phải giúp em.. Ừ.. ” Thanh âm kiều mỵ của cô, mềm nhũn.

“Có em ở đây, anh làm mới có sức lực làm việc, nhất định sẽ giúp em a!”

“Em chính là thích làm như vậy, muốn làm phải hung hăng. Em cũng muốn.. Ừ..”

“Đúng không! Có phải thoải mái muốn chết hay không!”

“Ừ, thoải mái, mà em còn muốn thoải mái hơn nữa.” Cô không nhéo, thở hổn hển.

“Còn chưa đủ sao? Còn phải như thế nào? Em còn muốn chơi cái gì, tiểu phóng dăng.”

“Hà tổng...” Không thể không bội phục, mị công của người phụ nữ này, thật là không người nào có thể địch, “Anh biết em muốn cái gì sao?”

“Cái gì? Có phải như vậy không?” Hà Kinh dùng sức đâm cô.

Rước lấy một hồi một hồi thở gấp của cô.

“Muốn... Nhưng em còn muốn ngồi chung với Hà tổng nha, về sau Hà tổng có gì cần em làm, hai chúng ta cũng có thể hảo hảo phối hợp, không phải sao?”

Ngải Niệm Như cho tới bây giờ vẫn không phải là một người muốn hy sinh mình vô ích, cô bỏ ra thân thể của cô, tự nhiên cũng muốn lấy được thứ cô cần, chức vị của Hà Kinh mặc dù không tính là quá cao, thế nhưng đã dẫn dụ Lâm Khải đáng chết mấy lần cũng không thành công, giờ phút này là lúc mấu chốt, Tổng giám kế hoạch tiếp thị còn một chỗ trống, nếu như cô không được thì phải đợi dài dài, cô không muốn chờ đợi thêm nữa, lợi dụng Hà Kinh để cừ cô với Lâm Khải, đây cũng không phải là không thể được, dù sao hiện tại cô được phân ở dưới Hà Kinh, thế nào cũng là chuyện có lợi vô hại.

“Gấp cái gì, em muốn, anh nhất định sẽ giúp, chỉ cần em phục vụ anh thoải mái, thật tốt...”

“Hà tổng, anh thật giỏi, em kẹp chặt vậy khiến anh thoải mái không?” Hai chân của cô kẹp hông của hắn thật chặt, mỗi lần hắn động xuồng, cô liền dùng sức kẹp.

“Thoải mái, lợi hại, chặt một chút nữa... Uuu... Chặt một chút...”

“Có phải thoải mái hay không? Em có phải rất lợi hại hay không?” Cô kiêu mị phát ra quyền rũ.

“Thật là một người phụ nữ phóng đảng lợi hại.”

“Anh thật là xấu! Thật là xấu!” Cô mềm mại ôn ền nói: “Vậy em có phải lợi hại hơn người vợ già của anh không? Có phải khiến cho anh thoải mái hơn hay không? Ừ... A...”

“Tiểu lăng lợ, làm em thật có lực, có sức lực dùng không hết...”

Ngôn ngữ ô uế càng ngày càng khó nghe, nếu như để cho người vợ còn đang ở cữ của Hà Kinh nghe được một màn này, không biết sẽ thương tâm muốn chết như thế nào.

Tô Tiểu Mễ cũng nghe không vô nữa, thật vì vợ của Hà Kinh lờ gả cho người đàn ông như vậy mà thấy không đáng. Lúc rời đi ngay cả mục đích mình tới phòng làm việc cũng quên, nhanh chóng đi về phía xe Jason.

Tô Tiểu Mễ vừa đến nhà, lại phát hiện ba mẹ đoàn chính ngồi ở trên ghế salon của cô.

“Ba mẹ, sao các hai người lại ở đây?” Tô Tiểu Mễ ném giày một cái, nằm lên ghế salon, bắt đầu chuẩn bị giả chết.

“Con nha đầu chết tiệt kia, đi công tác rồi trở lại cũng không nói, chúng ta không thể làm gì khác hơn là ở nhà coi chừng con.” Mẹ Tiểu Mễ oán trách con gái, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của cô, lại cảm thấy đau lòng.

“Cũng không phải là chuyện lớn gì, không phải con đã hảo hảo trở về rồi sao?” Tô Tiểu Mễ nhõng nhẽo nói.

“Tiểu Mễ, con đi công tác hai đêm, buổi tối mẹ con cũng mơ ác mộng đủ hai đêm, không yên lòng, nhất định phải ở chỗ này chờ con trở lại.” Ba Tiểu Mễ ở một bên nói.

Tô Tiểu Mễ vừa nghe, chỉ cảm thấy ngực liền trở nên khó chịu.

“Mẹ cố ý nấu canh cho con, tới uống một chút!” Mẹ Tiểu Mễ đứng dậy đi giúp cô chuẩn bị.

Tô Tiểu Mễ nhìn ba mẹ quan tâm lại nhìn như lơ đãng, trong lòng cảm thấy xúc động, nhiều năm như vậy, nguyện vọng của cha mẹ chính là con gái yêu đương lập gia đình, cô lại nhiều lần để cho nguyện vọng của bọn họ bị nhỡ.

“Mẹ, năm nay con nhất định cố gắng tìm con rể cho mẹ, như thế nào?” Tô Tiểu Mễ đuổi theo bước chân mẹ, ôm chầm lưng bà nói.

Mẹ Tiểu Mễ quay đầu lại, không thể tin được nhìn cô, đây là lần đầu tiên con gái chủ động nói cô muốn tìm bạn trai, mẹ Tiểu Mễ thật cao hứng, ôm Tô Tiểu Mễ nồng nhiệt hôn vào mặt cô.

Toàn thân Tô Tiểu Mễ tê dại, cô thế nào không biết mẹ của cô còn thích tới độ này.

“Ngày mai là Chủ nhật, nhanh đi mua chút y phục, mua màu sắc sáng một chút, trong tủ quần áo của con là thứ y phục gì a, toàn là đen xám. Nếu như không đủ tiền, cà thẻ của mẹ, là con gái nhất định phải ăn mặc tinh xảo xinh đẹp một chút, theo bộ dáng của con gái nhà ta, diện lên một chút, tuyệt đối có thể mê chết một đám người!” Mẹ Tiểu Mễ hưng phấn bắt đầu cầu nhàu với Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ biết, kế tiếp nhất định sẽ cuồng phong kéo tới nổ ầm ầm, cô bắt đầu hồi hận lời nói xúc động vừa rồi..., muốn đổi ý cũng đã không còn kịp rồi.

“Ai tới cứu tôi thoát khỏi ”bể khổ” đi!” Tô Tiểu Mễ ngửa mặt lên trời thở dài!

70. Chương 70: Đồ Máu

Khi mẹ Tiểu Mễ nói cho cô biết, trong tủ quần áo có rất nhiều y phục màu sắc khác, Tô Tiểu Mễ giống như mũi tên vọt tới trước tủ quần áo.

Nhiều nhất là màu hồng, màu xanh biển. Những màu sắc này cô cũng không bài xích, nhưng là những kiểu dáng kia, trời ạ! Cô hỏng mất!

“Đứa nhỏ này, mẹ biết ngay con không thích mà! Ngại mất mẹ không tốt, đúng không!” mẹ Tiểu Mễ có chút tức giận nói

“Bà cũng không phải là người trẻ hiện tại, làm sao hiểu được xu hướng của giới trẻ hiện nay chứ!” Ba Tiểu Mễ bất đắc dĩ đỡ cho cô vài lời

“Ông già lắm cẩm này, sao tôi lại không hiểu, không phải hồi xưa ông cứ lôi đéo theo tôi, còn mỗi ngày khen tôi ăn mặc xinh đẹp, mặc quần áo có khí chất đó sao?” Mẹ Tiểu Mễ lại bắt đầu rống lên với ba bà

Tô Tiểu Mễ ngược lại bình tĩnh cười

Mẹ Tiểu Mễ sau khi tranh luận một hồi, lấy điện thoại ra trực tiếp gọi cho Hạ Tử Vi. Bắt cô ngày mai dẫn Tô Tiểu Mễ đi shopping, thay đổi phong cách, chuyện kế tiếp chính là hẹn hò nha, cho đến khi nào thành công mới thôi. Tô Tiểu Mễ nhìn mẹ mình gọi điện thoại cho Hạ Tử Vi, bà nếu biết bản tính thật sự của Hạ Tử Vi, đoán chừng nhất định phải làm cho con gái của mình cách xa loại ” bạn xấu” này hàng trăm mét mới thôi, nhưng Hạ Tử Vi mỗi lần ở trước mặt cha mẹ cô chính là một bộ dạng cô gái ngoan ngoãn mà lại ưu nhã xinh đẹp, khiến mẹ cô không chỉ có một lần nhờ cậy Hạ Tử Vi hảo hảo cải tạo cô.

Mẹ Tiểu Mễ vừa nhắc tới phương diện bồ bịch, Tô Tiểu Mễ lại chỉ có thể híp mắt không ngừng gật đầu

Trung tâm mua sắm Kinh Đại, Tô Tiểu Mễ cùng Hạ Tử Vi hẹn nhau đi dạo phố, Tô Tiểu Mễ cũng đem cây quạt cùng khăn quàng cổ mua ở Hàng Châu cho Hạ Tử Vi

“Tiểu Mễ, cậu thật là hiểu rõ mình, thật đáng yêu quá a!” cô ôm Tô Tiểu Mễ hung hăng hôn hai cái, cầm hai món bảo bối yêu thích không buông tay.

Tô Tiểu Mễ liếc cô một cái, đúng là ”bạn tốt” có khác!!!

“Vì cảm tạ lòng tốt của cậu, hôm nay mình sẽ cùng cậu đi dạo, cũng làm cho bộ mặt của cậu cải biến đi, cho mẹ cậu một câu trả lời thỏa đáng!” Cô vỗ ngực bảo đảm, lời kéo tay của Tiểu Mễ liền đi vào.

“Hạ Tử Vi, cậu đúng là điên rồi, dẫn mình đi đến những tiệm như thế này!” Tô Tiểu Mễ vừa nhìn những bảng hiệu kia, đều là những bảng hiệu quốc tế nổi danh, tùy tiện chọn món nào, đoán chừng cũng phải xấp xỉ một nghìn a.

“Mẹ cậu đã nói, không cần quan tâm tới tiền bạc, đem cậu trở thành một người phụ nữ biết cách ăn mặc tinh xảo, trang nhã là được! Có người mẹ tâm lý như vậy, cậu còn sợ gì à!”

“Mẹ mình nói tới nói lui, nhớ lại lần đó cũng không phải là tự mình bỏ tiền sao.” Mẹ cô luôn là quên đầu quên đuôi, đối với mẹ mỗi lần răn đe cô, Tô Tiểu Mễ cũng âm ừ cho xong chuyện.

“Cậu cứ tới đây, tiền lương của cậu, mua hết mấy ngàn vẫn không có vấn đề, chớ để mình lảm lời, mau đi thôi!” Hạ Tử Vi nói là bởi cô mua sắm, thật ra chính mình chân tay đã ngứa ngáy.

“Tiểu Mễ, cậu xem đôi giày kia, mau!” Vẫn đứng bên ngoài tủ kính, Hạ Tử Vi liên tục kêu lên.

Tô Tiểu Mễ nhìn theo ngón tay của cô chỉ, đó là một đôi giày cao gót cao khoảng 8cm, tầm mắt Tô Tiểu Mễ lại bị đôi giày màu vàng nhạt bên cạnh hấp dẫn.

“Hạ Tử Vi, cậu mua đôi đó đi, mình mua đôi bên cạnh, như thế nào?” Tô Tiểu Mễ nhìn đôi giày kia, ánh mắt đã vô phương rồi đi, kiểu dáng đơn giản dính chút trang sức, phát ra ánh sáng kỳ dị.

“Mua liền đi, cà thẻ trước không cho nhìn giá tiền!” Hạ Tử Vi thông dong nói.

“Được, không mua là đứa ngốc! Không nhìn thì không nhìn!” Tô Tiểu Mễ cũng mạnh dạn nói.

Phụ nữ một khi đã yêu mến cái gì đó, thường nhất thời xung động, không quan tâm đến cái gì liền sẽ mua về nhà. Tô Tiểu Mễ chơi cùng Hạ Tử Vi lâu như vậy, cũng đã có hai lần như thế, có lúc là y phục, có lúc là túi xách, hai người nhìn trúng vật phẩm, ai cũng không cho nhìn giá tiền, trực tiếp cà thẻ.

Tô Tiểu Mễ mỗi lần cà thẻ xong liền sợ hết hồn hết vía, nhưng cũng rất vui vẻ, sở thích lớn nhất của cô chính là sưu tập giày. Mặc dù mua nhiều, mang rất ít, đặc biệt là những đôi giày màu sáng, nhưng nhìn đến những thứ kia, cô liền muốn đem chúng về nhà ngay.

Dĩ nhiên, mọi khi, Tô Tiểu Mễ sẽ để ý lựa kĩ những thứ họ mua, chỉ ở thời điểm phát tiết tâm tình mới không có tiết chế mà mua thoải mái, mỗi lần đều dựa vào một lý do chính đáng: “Chỉ có không ngừng tiêu phí, mới có thể không ngừng thu vào.”

Hai người nhìn nhau một cái, lập tức đi vào bên trong tiệm, đi về phía 2 đôi giày các cô yêu thích.

Hết lớn một tiếng, Tô Tiểu Mễ mới nói: “Trời ơi, mình quá đau lòng rồi, không nghĩ tới mắc như vậy! Hết một phần sáu tháng lương của mình rồi!”

“Mình mới đắt a, cậu chỉ là một phần sáu, mình là một phần tư lận đó, sớm biết như vậy, mình liền không đánh cuộc với cậu.” Hạ Tử Vi cũng đi theo oán trách.

Hai người mua xong lại oán trách nhau, nhưng trong lòng lại thực vui thích. Đặc biệt là Hạ Tử Vi, đã quay lại nói: “Nếu hai đứa mình đều cảm thấy mua mắc, trong lòng khó chịu, tối nay chúng ta liền tới giết thời gian ở quầy rượu, như thế nào?”

“Uống thì uống, bắt quá mình nói trước nha, chỉ được uống một chút, không cho uống say!” Tô Tiểu Mễ cũng đang muốn uống chút rượu.

“Được, nghe lời cậu! Mình đi thay y phục, buổi tối phải đi tới chỗ kia, nghe mọi người khen, mình gần đây mới phát hiện, chỗ đó chắc chắn cậu nhất định sẽ thích.” Hạ Tử Vi tự tin nói.

Hai người sau đó liền theo kế hoạch tiến hành, mẹ Tiểu Mễ nói cô ra ngoài giao thiệp, nếu như chính cô không chọn màu sắc tươi tắn một chút, bà sẽ phải buộc cô mặc những y phục mà bà đã mua. Tô Tiểu Mễ cho dù có lớn hơn nữa cũng không có can đảm đem lời của mẹ cho sang một bên.

Khi đi dạo phố, Tô Tiểu Mễ mới biết, công ty đang cải cách nội bộ, sau khi biết, cô nghĩ tới một màn nhìn thấy tối hôm qua, không trách được Ngải Niệm Như nóng lòng không thể chờ đợi liền hiển thân.

“Tiểu Mễ, hiện tại hai tụi mình thuộc về phòng kế hoạch đội A, cấp trên tạm thời là Lâm Khải, nhưng nhất định sẽ có một người tới thay thế vị trí của anh ta, không biết anh ta sẽ chuyển đi đâu, không biết cấp trên điều người như thế nào, tốt nhất là cho cậu thay thế vị trí của anh ta, nếu như vậy, mình liền có ô dù che chở rồi, ha ha!” Hạ Tử Vi vừa cười vừa nói.

“Mình đối với vị trí kia không có một chút hứng thú.” Tô Tiểu Mễ không yên lòng nói.

“Vậy cũng không được, nếu như cậu không làm, Ngải Niệm Như kia nhất định sẽ tìm cách, cô ta vì muốn thăng chức, cái gì cũng dám làm.” Hạ Tử Vi có chút không biết mắc cỡ nói.

“Làm sao cậu biết?”

“Thôi đi cô nương, nhìn cách của ả ta cũng biết, thấy Lâm Khải liền tiến sát lại gần, hận không thể lấy hết y phục của hắn, Lâm Khải không giải quyết được, lại đem ánh mắt hướng tới Hà Kinh, gì chứ tên tiện nam đó, thật con mẹ nó ghê tởm. Lúc còn là cấp trên của mình, mình còn tưởng rằng thành thật, ai ngờ có một lần bị mình trong lúc vô tình bắt gặp hắn cùng Ngải Niệm Như dính chặt lấy nhau”

“Ừ, người đàn ông này không phải là người tốt, cách hắn xa một chút!” Tô Tiểu Mễ phụ họa, cô nghĩ đến một màn kia, đối với Hà Kinh thật là ghê tởm tới cực điểm, nếu như là độc thân vui đùa một chút cũng không sao, đã có vợ mà lại ngay lúc họ đang ở cũ, người như vậy thật đáng ghê tởm.

“Yên tâm đi, mình không ở công ty tìm đàn ông, càng không muốn dính tới những tên đã có gia đình!” Hạ Tử Vi cứng rắn nói.

Hạ Tử Vi chơi thì chơi, nhưng cô tuyệt đối là người đã chơi thì phải nắm chắc, cô cũng không đi chạm phải những người đàn ông có gia đình, cũng không làm chuyện yêu đương trong phòng làm việc, càng không đi chơi những thứ kia những buổi tiệc tư nhân.

Ban đêm ở Bắc Kinh, ngợp trong ánh sáng hào hoa, chói lọi.

Một dãy phố toàn quán rượu, có loại đặc sắc, có loại ẩm ỹ, cũng có loại an tĩnh; có kích thích, cũng có mập mờ...

Hạ Tử Vi mang cô tới quán rượu cùng Mtime có chút tương tự, nhưng so với Mtime xa hoa hơn một chút.

“Quán rượu này, so với các quán khác thật là yên tĩnh!” Bất quá đây cũng là điều Tô Tiểu Mễ thích, cô tới quán rượu là để uống rượu, về phần gặp gỡ kia ... Hết thủy dựa vào duyên số đi.

“Đối với khẩu vị của cậu, nơi này thật rất thích hợp uống vài ly!” Hạ Tử Vi tìm được một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, vị trí này có thể nhìn được tổng thể bên ngoài.

Hạ Tử Vi thích uống say, Tô Tiểu Mễ thích uống ít, uống chút rượu tư vị rất thoải mái, uống say cảm giác cũng rất thống khổ nha.

Mới vừa uống chút rượu, Hạ Tử Vi lại không nhận được bệnh cũ tái phát “Lần này công tác như thế nào?”

“Cũng bình thường thôi”

“Cậu không trực tiếp trả lời đã nói lên cậu có chuyện dấu diếm? Nói mau, có phải hay không đã có một cuộc diêm ngộ?”

Hạ Tử Vi thích tán dóc với cô, cũng chỉ tán dóc với cô.

“Mau nhìn kìa! Ông trời của tôi!” Không đợi Tô Tiểu Mễ trả lời vấn đề của cô, Hạ Tử Vi mở to mắt phát ra cảm thán.

Tô Tiểu Mễ theo tầm mắt của cô nhìn sang, chỉ thấy một người phụ nữ kéo tay Lâm Khải đi tới bên cạnh cách chừng hai ba dãy bàn, người kia cười đến thiên kiều bá mị.

Tô Tiểu Mễ còn chưa lấy lại tinh thần, Hạ Tử Vi đã ở một bên nói: “Biết người phụ nữ kia là ai không?”

Tô Tiểu Mễ lắc đầu, trong lòng lại ức chế không được một loại cảm xúc khổ sở, Lâm Khải thật là một tên hoa tâm, ở nơi khác nhau nhìn thấy hắn, người phụ nữ đi theo bên cạnh hắn cũng bất đồng.

“Cô ta ở Bắc Kinh danh viện (nhà giàu có ở Bắc Kinh), Tần Khả Di, còn nhỏ nhưng sớm kiêu ngạo rồi, cha cô ta cũng không phải là nhân vật đơn giản.” Hạ Tử Vi hơi có chút kinh ngạc, “Thật không nhìn ra, Lâm tổng của chúng ta ánh mắt thật lợi hại cũng đủ cao a, danh viện cũng có thể của tới tay.”

“Ở công ty một mực tỏ ra không gần nữ sắc, ra khỏi công ty, cùng những thứ kia nửa người dưới đàn ông một loại.”

“Ui, mình nghe ra, lời này có chút vị chua nha ” Hạ Tử Vi tỉnh vi phát hiện.

Tô Tiểu Mễ nhẹ giọng nghiêm chỉnh gọi phục vụ lại ” Phiền cô đem cho tôi miếng chanh, và một chai rượu đỏ sản xuất năm 97, cảm ơn!”

“Càng ngày càng thấy vị chua nha!”

Tô Tiểu Mễ liếc cô một cái, bưng chén rượu lên uống một hớp, ánh mắt cũng không toan tính liếc về hướng Lâm Khải, đây là cô sau khi đi công tác về, lần đầu tiên nhìn thấy hắn, con mẹ nó vẫn đẹp trai như vậy, vẫn đào hoa như thế!

71. Chương 71: Chờ Xem Kịch Vui 1

Tô Tiểu Mễ cùng Hạ Tử Vi ở một bên uống rượu, nhưng ánh mắt luôn trong lúc vô tình xẹt qua hướng về phía Lâm Khải.

“Thật đúng là không chê vào đâu được, đáng đáp Tần Khả Di kia thật đúng là không tệ, muốn gương mặt có gương mặt, muốn vóc người có vóc người, nghe nói tính cách cũng không tồi. Theo cậu thấy, hai người bọn họ có hi vọng không?” Hạ Tử Vi vừa uống rượu vừa nhìn Tô Tiểu Mễ đặt câu hỏi.

“Có hy vọng hay không, có quan hệ gì với chúng ta sao?” Tô Tiểu Mễ phản bác lại một câu.

“Hiện tại anh ta là cấp trên của chúng ta, lại độc thân, đẹp trai nhất,giàu nhất ở Dung Khoa quốc tế, cậu chẳng lẽ một chút hứng thú cũng không có?”

“Đàn ông độc thân giàu có rất nhiều a!”

“Uh, đàn ông hoàng kim là rất nhiều, nhưng chúng ta quen biết rất nhiều sao?” Hạ Tử Vi cẩn thận nhìn biến hoá trên mặt Tô Tiểu Mễ, “Như việc này, nhà ở ven hồ hưởng trước ánh trăng (gần gũi người có thể lực nên được lợi trước), mình còn không phải vì muốn tốt cho cậu a.” Nguồn:

“Hạ Tử Vi, cậu là vì tốt cho mình hay là gieo họa cho mình? Lâm Khải loại hoa tâm này, người nào thích người đó cầm đi, nhìn người bên cạnh hắn, ắt hẳn sẽ không dừng lại ở đây đâu.”

“Cậu tức giận rồi?” Phản ứng của Tô Tiểu Mễ tựa hồ có chút ngoài dự đoán của Hạ Tử Vi, cô vốn chỉ là đùa một chút, lại đột nhiên phát hiện Tô Tiểu Mễ là tức giận thật. Trên thực tế, tính tình Tô Tiểu Mễ hồi trước, à không, phải nói là trước khi Lâm Khải xuất hiện, Tô Tiểu Mễ không phải như thế này.

“Mới không phải đâu, vì cái loại đàn ông đó, cậu cảm thấy đáng giá sao?” Tô Tiểu Mễ vừa nói xong, bưng ly rượu lên liền đem rượu uống cạn.

“Tiểu Mễ...” Hạ Tử Vi đột nhiên rất nghiêm túc gọi cô

“Cái gì?”

“Cậu có phải có bí mật gì mà mình không biết không?” Hạ Tử Vi nhạy cảm giống như đánh hơi được vật gì đó.

“Mình có thể có bí mật gì a.” Tô Tiểu Mễ hàm hồ nói, lại chột dạ cầm ly rượu lên chơi.

Tô Tiểu Mễ quả thật có chuyện giấu Hạ Tử Vi. Về chuyện tình một đêm của cô và Lâm Khải, không phải là cô nhất định phải giấu diếm, mà là cô cảm thấy chuyện này nếu như nói ra ngoài, lấy tính cách của Hạ Tử Vi, cô nhất định sẽ hết sức moi móc thêm thông tin, huống chi, Tô Tiểu Mễ cũng không muốn yêu đương ở chỗ làm, càng không muốn có quan hệ cùng cấp trên của mình, hơn nữa còn là một hoa tâm thiếu gia a.

“Cậu đang nói xạo.”

“Không có.”

“Cậu rõ ràng là đang nói xạo.”

“Rõ ràng là không mà.” Sau khi Tô Tiểu Mễ nói xong liền cầm chai rượu lên rót rượu.

“Mau nhìn, màn hay đến rồi!” Trong mắt Hạ Tử Vi loé sáng, trạng thái như rất hưng phấn.

Tô Tiểu Mễ để ly rượu xuống, ghé mắt nhìn, phát hiện có một người phụ nữ khác đi về phía bàn Lâm Khải, người kia chính là người cô đã gặp ở nhà hàng lần trước. “Tình địch bất gặp a, hết sức đỏ mắt mong chờ!”

“Tại mình đánh cuộc đi, xem người nào sẽ thắng, như thế nào?”

“Thật nhàm chán, cậu cho bọn họ là cái gì a, giang hồ đánh nhau sao?”

“Cậu xem, kiểu cách của người phụ nữ kia kìa, chắc chắn sẽ không đánh, tuyệt đối hấp dẫn, mình dám đánh cuộc, hai người bọn họ tuyệt đối sẽ cãi vã, chú ý lắng nghe!” Nói xong, Hạ Tử Vi liền an tĩnh trở lại.

Quả nhiên, thanh âm của phụ nữ càng lúc càng lớn.

“Khải, cô ta là người nào a? Tại sao lại ở chỗ này? Em không biết cô ta, phiền anh bảo cô ấy tránh ra đi.” Tần Khả Di rất bình tĩnh nói, nhưng nhìn ra được cô đang nhẫn nhịn.

“Một người bạn, Sunny!” Lâm Khải ung dung trả lời, “Đây là Tần Khả Di tiểu thư.”

“Cần lên tiếng chào hỏi sao? Tôi và Khải đã quen nhau rất lâu rồi, so với thời gian cô quen anh ấy chắc là dài hơn rất nhiều!” Sunny vung tóc dài, quyến rũ nói, hơn nữa không khách khí chút nào ngồi xuống bên cạnh Lâm Khải.

“Là bạn là tốt rồi!”

“Tần tiểu thư hôm nay ăn mặc rất đẹp? Là ra ngoài hẹn hò với Khải của chúng ta sao?” Sunny ngọt ngào nói.

“Khụ.” Tần Khả Di ho nhẹ, ý bảo Lâm Khải nói chuyện.

“Sunny, uống một ly, đã lâu không gặp!” Hắn một chút cũng không có chú ý tới sắc mặt của Tần Khả Di, giờ ly rượu lên cùng ly với Sunny.

“Cheers!” Sunny nhìn về phía hắn, con người yêu mị không chỗ nào không phát ra quyến rũ, uống hai ngụm rượu, lại xoay người dựa vào cánh tay Lâm Khải, tuyệt không cố kỵ Tần Khả Di.

“Tần tiểu thư, chúng ta cùng ngồi chung a! Không có biện pháp, có lúc tôi rất dễ dàng đụng phải người quen, tỷ như Sunny vậy, khiến cho cô chê cười.” Lâm Khải nhìn đến gương mặt cơ hồ lạnh đến sắp nứt ra của Tần Khả Di, cười đến rất tự nhiên.

“Không có sao, bạn mà! Cùng nhau chơi đùa rất bình thường!” Tần Khả Di tận lực để cho mình thoát nhìn đại gia khuê tú.

“Tần tiểu thư, dáng dấp thật xinh đẹp, ánh mắt của Khải cũng thật là càng ngày càng bén, không trách được thật lâu đều không tìm người ta rồi, thật là xấu! Phải phạt anh một ly.” Cô yêu kiều giả bộ giận nói, sau lại cau mày nói tiếp: “Một ly không đủ, phải hai ly nha.”

“Được, hai ly liền hai ly, theo ý em, có được hay không?” Lâm Khải cười yếu ớt, cầm ly rượu lên liền uống xong.

Tô Tiểu Mễ và Hạ Tử Vi nghe được giọng nói của Lâm Khải như vậy, tại chỗ hóa đá.

Tầm mắt Tô Tiểu Mễ nhìn Tần Khả Di, mặt của cô ta trong nháy mắt đã trầm xuống.

“Tần tiểu thư, cô sẽ không để tâm chứ, đây là tôi và Khải thói quen, chúng tôi thường nói chuyện và chơi trò chơi như vậy, cho nên cô là cố chịu một chút đi.” Sunny lắc ly rượu, bộ ngực nghiêng lên trước, thậm chí là cố ý ở trước mặt Tần Khả Di biểu hiện thân hình của mình.

“Này có cái gì nên để ý đây, mỗi người có phương pháp chơi đùa khác nhau, nhưng tôi nghĩ, cách chơi của tôi và hai người không giống nhau, thật ngại, Lâm Khải, tôi cáo từ trước!” Tần Khả Di đứng lên, không chút nào lưu luyến xoay người rời đi.

“Tần tiểu thư, cô tức giận rồi, đừng như vậy a, mọi người cùng chơi chung nha, tôi không ngại đâu, Khải cũng sẽ không để ý nha!” Sunny còn không chết tâm kêu la ở phía sau của cô.

Tần Khả Di một khắc cũng không ngừng, hướng bên ngoài đi tới.

Sunny ngồi ở bên cạnh, lộ ra cười đắc ý, nhìn về phía Lâm Khải.

“Không nhìn ra, Lâm tổng của chúng ta còn là một nhân vật ” hung ác ” a, cậu con cừu nhỏ này vẫn nên cách anh ta xa một chút!” Hạ Tử Vi nhẹ nhàng dùng chân đẩy cô.

Tô Tiểu Mễ còn chưa kịp trả lời, liền thấy Hạ Tử Vi mặt mày mỉm cười, cái loại cười đó Tô Tiểu Mễ vừa nhìn liền sáng tỏ, quả nhiên, phía sau cô liền vang lên thanh âm đàn ông.

“Hi, tôi có thể ngồi ở chỗ này không?”

“Dĩ nhiên là... có thể!” Hạ Tử Vi khẽ mỉm môi, nhẹ cười một tiếng.

Tô Tiểu Mễ ngồi ở một bên, bắt đầu yên lặng uống chút rượu, kế tiếp, cô nhìn Hạ Tử Vi cùng người đàn ông xa lạ bắt đầu mập mờ không bờ bến, loại không khí này cô đã thấy nhiều.

Còn không đợi Hạ Tử Vi nháy mắt ra hiệu, cô liền thức thời rời đi.

Cô mới vừa đi ra quầy rượu, một bóng người đột nhiên từ phía sau chui ra, “Tô chủ quản, trở lại liền đi bar, tâm tình không tệ nha.”

“Lâm tổng, thật là đúng dịp, ở đâu cũng có thể gặp phải a!” Tô Tiểu Mễ cũng cười khéo léo trả lời. Người đàn ông này thật là đủ ” thần bí ” a, không một tiếng động chạy đến phía sau cô, nếu hắn không có chào hỏi với cô, cô tuyệt đối sẽ không phát hiện.

“Hôm nay, sao sớm như vậy liền rút lui, bằng không tìm chỗ nào đó uống thêm hai ly nữa!” Sau khi Lâm Khải phát hiện thân ảnh của Tô Tiểu Mễ, trong lòng của hắn liền vui vẻ, chừng mấy ngày không thấy nha đầu này rồi, vừa nhìn thấy tâm tình hắn lại trở nên tốt ngoài ý muốn.

“Tôi xem a, Lâm tổng vẫn là đem hai ly muốn uống với tôi dùng để uống cùng các giai nhân của ngài đi, tôi nghĩ các cô ấy sẽ rất cần đó!” Tô Tiểu Mễ vẫn giữ vững nụ cười ưu nhã. Đây là Hạ Tử Vi nói cho cô biết, ở trước mặt đàn ông, nhất định phải cười, cho dù là mình có ghét người đó cỡ nào đi nữa. Cười không chỉ là vũ khí câu dẫn, còn là vũ khí phòng ngự tốt nhất.

“Cô đây là đang ghen sao?” Lâm Khải đột nhiên kè sát người đến, thấp giọng nói.

Tô Tiểu Mễ lập tức tránh lui ba thước, khoát tay: “Lâm tổng, cảm ơn anh đã nghĩ là tôi ghen, bắt quá ly dấm này nên để cho vị giai nhân phía sau sẽ thích hợp hơn.”

Tô Tiểu Mễ vừa nói xong, Lâm Khải xoay đầu, Tô Tiểu Mễ thừa dịp này liền né ra như bay, giống như hắn chính là một trái bom hẹn giờ, rồi đi càng xa càng tốt.

“A, Thân ái, quấy rầy, em không phải cố ý!” Sunny đứng ở phía sau hắn, nhún vai một cái.

“Không có sao, bắt quá tối nay, cảm ơn em!” Lâm Khải trả lời, ánh mắt lại nhìn theo bóng lưng “chạy trốn” của Tô Tiểu Mễ, trong lòng lại không nhịn được muốn bật cười.

“Chỉ mong mẹ của anh sẽ không hận em nha, phải biết Tần tiểu thư cũng là đối tượng kết hôn không tệ.” Sunny đến gần hắn, mềm nhũn nói.

“Cái này không cần em lo lắng.” Thanh âm của Lâm Khải đột nhiên có chút thấp lạnh.

“Khải, anh đổi khẩu vị rồi?” Thân thể của cô nhẹ nhàng đụng tới.

Lâm Khải vẽ mặt ngờ nghệch nhìn cô.

“Người mới vừa rồi, cũng không giống như loại hình anh sẽ thích.”

“Ai nói tôi thích cô ta?” Lâm Khải lạnh lùng trả lời.

Sunny nhận thấy được biến hóa của hắn, nhẹ cười, “Trêu chọc anh cho vui thôi, em còn muốn uống hai ly, có được hay không?”

Tay của cô quần lên hông của hắn, cô đã đi theo người đàn ông này nửa năm rồi, ít nhiều cũng biết một chút tính cách của hắn, cũng biết xem sắc mặt, thấy tốt liền thu là chuyện cô am hiểu nhất.

Lâm Khải cũng không nói lời nào, ánh mắt giống như đang nhìn hướng Tô Tiểu Mễ vừa rời đi.

Thấy hắn không nói, thân thể của cô liền dính lên, tư thái mềm mại của cô tựa như một loại thuốc kích thích, thiêu đốt thân thể đàn ông.

“Em muốn...” cô kề sát vào thân thể hắn, hai tay như có như không lục lọi trên người hắn, “Anh... có muốn hay không?”

Cô tuyệt không để ý đây là nơi công cộng, một chân đã to gan dao động trên đùi hắn. Đầu lưỡi nhẹ nhàng ma sát, trêu chọc nơi cổ hắn.

Tay của hắn dùng sức ôm chặt hông của cô, Sunny liền phát ra thanh âm nũng nịu, “Thật là xấu...”

“Có phải muốn xấu hơn hay không?”

“Ừ... Thật là xấu chết, người ta sẽ không chịu nổi nữa chứ sao...” Trong lòng lại sớm mừng đến nở hoa, nghĩ tới kế tiếp sẽ hưởng thụ những thứ khoái cảm vui thích kia, thân thể cũng không mục đích tự ý run lên.

“Bất quá, tối nay, tôi không có hứng thú!” Tay của hắn nhẹ nhàng vén tóc thả ra phía sau tai cô, sau đó đột nhiên buông thân thể cô ra, cũng không quay đầu lại xoay người rời đi.

Sunny nhìn bóng lưng của hắn, chỉ đành phải cắn môi thật chặt, không dám đuổi theo. Nếu Lâm Khải nói hắn không có hứng thú, mà cô chưa chịu từ bỏ ý định, nhất định là về sau đừng mơ tưởng hắn “thân mật” với cô.

72. Chương 72: Chờ Xem Kịch Vui 2

Lâm Khải vừa bước một chân đến cửa, thanh âm của An Ôn liền vang lên.

“Về rồi à?”

“Đúng vậy, mẹ!” Lâm Khải đáp trả.

“Tối hôm nay con và Khả Di hẹn hò như thế nào rồi?” An Ôn nhẹ nhàng hỏi, sắc mặt cũng rất lạnh cứng

“Mẹ, con không muốn mẹ cứ tiếp tục an bài đối tượng cho con gặp mặt, chuyện hôn nhân, con có thể tự làm chủ.” Lâm Khải nhìn mẹ một cái rồi nói

“Con làm chủ? Vậy con nói cho mẹ nghe xem con tìm vợ như thế nào? Giống như tiểu thư nhà giàu Sunny, hay giống như minh tinh Gigi, hoặc là một dạng phụ nữ tùy tiện nào đó ở ngoài đường?” Thanh âm của An Ôn rất nhẹ, nhưng lời nói cũng rất cay nghiệt.

“Tùy mẹ muốn nghĩ thế nào cũng được, nhưng con xin mẹ, chuyện hôn nhân của con, mẹ không cần can thiệp nữa.”

“Mẹ thật không biết con nghĩ như thế nào, Thiệu Mỹ Như động lòng người như vậy, Khả Di gia thế lớn như vậy, bàn về gia thế, bàn về nhân phẩm, các cô ấy đều đạt tiêu chuẩn, con tại sao cũng không thử tiến tới?”

“Con đối với các cô ấy không có cảm giác.”

“Cảm giác? Cảm giác là cái gì? Cảm giác có thể cho cơm ăn sao? Con dám bảo đảm người con yêu đồng ý gả cho con đều không phải là muốn gia sản của nhà họ Lâm chúng ta sao? Mẹ cho con biết, tìm vợ nhất định phải tìm gia thế tương đối, cảm giác tình yêu gì đều là nhất thời.” An Ôn lạnh lùng nói.

“Mẹ, con mệt mỏi! Con muốn nghỉ ngơi!” Lâm Khải không muốn cùng mẹ của mình dây dưa loại chuyện này nữa, liền xoay người lên lầu, lưu lại An Ôn ngồi cứng người trên ghế salon.

Lúc kim đồng hồ chỉ đúng mười một giờ, Lâm Tuấn Thiên vẫn chưa trở về.

An Ôn cắn răng thật chặt: “Lâm Tuấn Thiên, tôi để cho ông bên ngoài tận tình tiêu sái, sau khi ông rời đi nhà họ Lâm, tôi nhất định sẽ làm cho ông hối hận!”

An Ôn nhìn bóng lưng Lâm Khải, có cảm giác tựa như một cây gai đâm vào lòng mình, nhói đau!

Xong chuyến công tác quay trở lại công ty ngày đầu tiên, Tô Tiểu Mễ bận rộn cả một ngày, muốn đi uống một ly cà phê cũng không được.

Gần đến giờ tan tầm, cô cũng không có thấy Lâm Khải đi làm, cấp trên này, lúc cần hần thì không thấy mặt, lúc không cần hần lại đột nhiên xông ra.

“Tô Tiểu Mễ, cậu hôm nay bận rộn cả ngày là đang làm cái gì a!” Hạ Tử Vi rút cục túm được cô ở căn tin.

“Mình có thể bận rộn vì cái gì, còn không phải là những bằng kế hoạch kia.” Sau khi Tô Tiểu Mễ nói xong, gọi hai ly cà phê,” Đúng rồi, phương án kinh doanh cho cao ốc bên Chu Mậu Phủ mình làm xong rồi, mới vừa gửi mail cho cậu, xem thử xem có thích hợp hay không, nếu không có vấn đề gì mình liền giao cho cấp trên.”

“Được, lát nữa quay lại mình sẽ xem một chút, cậu được cái lắm sáng kiến, cộng thêm đầu óc kinh doanh của mình, đội chúng ta khẳng định thứ nhất, tức chết Ngải Niệm Như, hừ!”

“Cậu a, chớ đắc ý quá sớm, Ngải Niệm Như không phải là người dễ đụng tới.” Tô Tiểu Mễ nghĩ đến những gì nhìn thấy đêm hôm đó, trong lòng vẫn còn sợ hãi, con người đó gan lớn lắm.

“Thôi kệ đi, hôm nay tan việc cùng về nhà!”

“Hôm nay không được, mình muốn làm thêm giờ, mình còn có ít thứ phải sửa sang lại.” Tô Tiểu Mễ khoát tay nói.

“Không thể nào, vừa trở lại ngày đầu tiên liền làm thêm giờ, cậu thật liều mạng a.”

“Không đôi co với cậu nữa, mình muốn trở về làm việc.”

“Đừng nóng vội a!”

“Còn có chuyện gì a, Đại tiểu thư của tôi! Mình còn có rất nhiều chuyện bận rộn đây.” Tô Tiểu Mễ cơ hồ muốn chịu thua cô luôn, bất quá công việc của hai người vẫn còn có chút giống nhau, Hạ Tử Vi bận rộn rồi thì Tô Tiểu Mễ cơ hồ là ngay cả thân ảnh cũng không thể tìm thấy.

“Cậu muốn làm thêm giờ, mình nhất định phải nói cho cậu biết một chuyện tốt a.” Hạ Tử Vi bốn mắt nhìn quanh, thần bí nói.

Tô Tiểu Mễ nhìn cô như vậy, hơi tò mò,” Chuyện tốt gì?”

“Tuần trước mình tặng ca hai ngày, thấy tầng lầu đối diện kia có một nam một nữ rất điên cuồng nha, rất là kích tình!” cô thật phần khích nói,” Buổi tối, cậu nhớ chú ý!”

“Nhàm chán!”

Đối với Hạ Tử Vi, Tô Tiểu Mễ thấy nhưng không thể trách rồi, hết thấy những chuyện như vậy rất dễ lấy được sự chú ý của Hạ Tử Vi.

Phòng làm việc càng lúc càng ít người, đến tám giờ, cơ hồ toàn bộ đều đã rời đi.

Tô Tiểu Mễ lật xem tài liệu, kết hợp những gì chính mình thể nghiệm được khi đi du lịch cùng với những sáng kiến của cô, toàn bộ đúc kết lại trong phương án này. Trong suy nghĩ của cô, khách sạn lý tưởng phải là như vậy, đây cũng là nguyện vọng của một phần đông du khách.

Trong đầu một khi có ý tưởng liền không dừng được, cô chỉ muốn mau chóng hoàn thành cái phương án này, hơn nữa hi vọng nó có thể được Lâm Khải đồng ý, cuối cùng là có thể thực hiện.

Lúc đầu óc đang bay bổng, cô ngẩng đầu lên, đột nhiên phát hiện đã mười giờ rưỡi. Tô Tiểu Mễ mệt mỏi duỗi thẳng lưng, quyết định đi nhà vệ sinh rồi về nhà.

Từ phòng rửa tay trở ra, ánh mắt của cô vô ý nhìn về phía đối diện, giống như có bóng người đang đứng đưa, trong đầu cô lập tức liền thoáng hiện lên lời nói của Hạ Tử Vi lúc nãy.

Không biết trời sui đất khiến thế nào, bước chân cô cứ nhiên đi đến gần cửa sổ thủy tinh.

“Trời, mấy người này thật to gan nha, ngay cả rèm cửa sổ cũng không thèm kéo!” Tô Tiểu Mễ không khỏi nhìn cảnh tượng trước mắt sợ hãi than thầm.

Ký túc xá bên cạnh xây rất gần công ty, chỉ cần thị lực không tệ, đứng bên công ty có thể nhìn thấy chuyện phát sinh bên phía ký túc xá

Chỉ thấy người đàn ông tựa vào bên cạnh bàn làm việc, người con gái trong tư thế nửa ngồi nửa quỳ, đầu của cô chôn ở nửa người dưới của người đàn ông kia. Tô Tiểu Mễ không phải là cô gái nhỏ nên biết rất rõ người phụ nữ kia đang làm cái gì, người đàn ông nửa hí mắt, khuôn mặt hiện lên vẻ hưởng thụ.

Tô Tiểu Mễ dụi dụi hai mắt, cảm thấy rất không thú vị, xoay người chuẩn bị rời đi.

“A!”

Tô Tiểu Mễ vừa xoay người liền hoảng sợ kêu to.

“Thế nào? Hù dọa đến cô sao?” Lâm Khải mở miệng hỏi.

“Dọa chết người, làm sao anh như quỷ vậy, xuất hiện cũng không có tiếng động a, biến thái!” Tô Tiểu Mễ quả thật bị dọa cho sợ đến không nhẹ, tay cô vẫn còn đang đặt ở trên ngực nha.

“Là tôi biến thái, vậy thì cô chính là đại biến thái. Buổi tối làm thêm giờ chỉ để xem những chuyện như thế này? Xem ra hứng thú của cô tôi còn nhiều điểm chưa biết hết nha.” Lâm Khải trêu chọc, cũng không có nghĩ đến mình vừa lên công ty lại sẽ phát hiện một màn như thế.

“Anh...anh đừng nói bậy bạ, tôi mới không có hứng thú đó ” Tô Tiểu Mễ theo bản năng giải thích.

“Không phải là hứng thú? Vậy thì chính là háo sắc rồi.” Lâm Khải cố ý trêu chọc cô, trông mắt thâm thúy lộ ra vài tia sáng lạ.

“Anh...” Tô Tiểu Mễ đơn giản im lặng, bị người khác bắt gặp chuyện như thế này ngay tại chỗ, coi như cô muốn giải thích cũng không có người tin tưởng.

“Thế nào? Xấu hổ?” Hắn đột nhiên đem cô chống đỡ ở tấm vách thủy tinh.

“Tôi tại sao phải xấu hổ? Việc này chỉ là vô ý thấy thôi mà.”

“Vô ý hay cố ý, cô cảm thấy cái này còn trọng yếu sao?” Thanh âm của hắn như vờn nhẹ bên tai cô, theo đó một cổ mùi rượu tinh khiết liền phả vào mặt.

“Anh uống rượu?”

“Điều này rất trọng yếu sao?”

“Dĩ nhiên, tôi luôn muốn giữ khoảng cách với đàn ông say rượu!” Vừa nói, Tô Tiểu Mễ liền đẩy hắn ra.

“Nói cho tôi biết, đâu mới chân thật là em?” Lâm Khải dùng thân thể đem cô trở về, thanh âm trầm thấp dễ nghe quấn quanh thân cô.

“Tôi không hiểu anh muốn nói gì? Tôi muốn đi về.” Tô Tiểu Mễ có chút né tránh.

“Ở dưới người của tôi, em là chân thật nhất, hay khi làm việc mới thật sự là em?”

Khi hắn nói ra, hơi thở đều toàn mùi rượu, nhưng kì lạ là Tô Tiểu Mễ lại không cảm thấy mùi vị này khó ngửi.

“Anh...”

“Em là đang trốn tránh chuyện đã xảy ra giữa chúng ta, phải không?”

“Lâm tổng, tôi không phải là trốn tránh, mà là cảm thấy loại chuyện này không cần thiết nhắc lại, không phải sao?”

“Nhưng thật ra em không nghĩ như vậy, không phải sao?” Thân thể của hắn chống đỡ cô, cô lấy tay đẩy hắn, hắn lại đem tay của cô đặt lên bức vách thủy tinh, khiến cô không thể nhúc nhích.

“Anh muốn làm gì?” Tô Tiểu Mễ cảm giác đầu mình nóng lên, lại lảm nhảm hỏi một câu.

“Em nói xem, tôi muốn làm gì?” Ngón tay của hắn xẹt qua gương mặt cô.

“Lâm tổng, anh say rồi!”

“Đêm hôm đó, em nhiệt tình như lửa sao bây giờ lại giống như trở thành một người khác rồi, hay đó là phương pháp em dùng để dẫn dụ tôi?” Lâm Khải có chút men say nhìn cô, cảm giác cả người đều nóng rần lên.

Tô Tiểu Mễ hít vào một hơi thật sâu, tự nói với mình tỉnh táo một chút.

“Em không nói lời nào, chính là chấp nhận.”

Hắn nâng cằm của cô lên, đôi môi dùng sức đè lên, không chút khách khí cạy môi của cô ra, thuần thục tìm kiếm hương thơm của cô.

“Ồ ô...”

Tay Tô Tiểu Mễ dùng sức đẩy hắn, hắn lại dùng sức dán vào hơn. Ngậm môi cô thật chặt, không cho cô một chút không gian để hô hấp.

Cô giống như bị lửa nóng bao quanh, cánh tay của hắn lại giống như sắt thép kiên cố, cô càng tránh ngược lại càng bị siết chặt.

Tay hắn dùng sức xé ra y phục của Tô Tiểu Mễ, khiến y phục của cô bị tuột xuống, lộ ra một mảng lớn da thịt trắng như tuyết.

“Tôi thích da thịt của em, cảm giác thật ngọt, tôi rất thích.” Hắn buông môi cô ra, một hớp cắn lên bả vai của cô.

“A...” Tô Tiểu Mễ ản nhẫn đau đến kêu to, người đàn ông này là điên rồi sao? Cư nhiên cắn cô!

“Tôi cũng rất thích nghe tiếng kêu của em, kêu lớn hơn chút nữa, tựa như đêm hôm đó vậy.” Ngay sau đó, hắn lại cắn cô một cái.

“Lâm Khải, anh... kẻ điên này, buông tôi ra!” Tô Tiểu Mễ đau đến nước mắt cũng mau rớt xuống, người đàn ông này thật... Hắn là người máu lạnh sao? Không biết người bị cắn sẽ rất đau sao? Tô Tiểu Mễ cô từ nhỏ đến lớn đều sợ đau: sợ đau khi chích thuốc, sợ đau khi nhổ răng, sợ đau khi đến kì kinh nguyệt... nói tóm lại là sợ tất cả các loại đau.

“Không thả, tôi muốn em. Muốn em giống như đêm hôm đó...” Hắn đột nhiên giống như vô lại kề cận cô, tuyệt không giống Lâm Khải thường ngày.

Hắn nói chuyện thở ra miệng đầy mùi rượu, nhìn lại khuôn mặt đã sớm ửng đỏ của hắn, Tô Tiểu Mễ liền nghĩ người đàn ông này nhất định uống không ít, hơn nữa còn là uống rất nhiều. Theo tử lượng của hắn, không đến nỗi uống vài ly liền say thành như vậy.

Tô Tiểu Mễ cũng không muốn nghĩ nhiều nữa, liền giơ chân lên, dùng đầu gối hung hăng đá hắn.

73. Chương 73: Mặt Khác

Còn chưa chờ Tô Tiểu Mễ đá tới, đầu Lâm Khải đã ngã vào vai cô, phẳng phất như đang ngủ.

Tô Tiểu Mễ thấy tình cảnh này, đem chân rụt trở về, mà thân thể của hắn lại toàn bộ hướng thân thể của cô đè ép tới.

“A... Anh đừng có a... Chớ ngã a...” Tô Tiểu Mễ vội vàng đỡ thân thể của hắn, lớn tiếng kêu.

“Em đừng đi... Đừng rời khỏi anh...”Hắn ôm lấy thân thể cô nỉ non, đầu cọ vào vai cô, dao động qua lại.

“Anh uống say rồi... Tôi đỡ anh về.”

“Anh không có say, Tĩnh Dạ... anh không có say.” Lâm Khải trong miệng đột nhiên gọi tên một người con gái, thân thể Tô Tiểu Mễ giống như có một luồng điện chạy qua, cô không nhận được rung mình một cái.

“Anh mệt mỏi, anh muốn nghỉ ngơi! Em theo ý anh đi, có được không?” Hắn thở ra hơi thở càng ngày càng nặng, thanh âm lại càng ngày càng thấp

Tô Tiểu Mễ thân thể đang cứng ngắc khê có chút lay động, cô biết, người đàn ông này đã uống quá nhiều rồi, giờ phút này, ý thức là mơ hồ, mà cái tên Tĩnh Dạ trong miệng hắn nói thầm nhất định là tên con gái. Đàn ông uống say gọi tên một người, nhất định đó là người quan trọng nhất trong lòng hắn.

Không hiểu sao, nghĩ tới đây tim cô liền cảm thấy đau nhói, lặng im không nói gì.

Cô đem thân thể hắn dìu đến phòng làm việc, để hắn ngã vào ghế salon. Hắn lắc lắc đầu, lông mày nhíu chặt, phẳng phất có rất nhiều tâm sự không cách nào giải tỏa.

Tô Tiểu Mễ nhìn hắn một cái, quyết định về nhà nghỉ ngơi.

Cô chẳng qua là hơi nghiêng người, Lâm Khải liền bắt lấy tay cô, “Không cần đi. Lưu lại cùng anh...Không cần đi...” Hắn lẩm bẩm một lần rồi lại một lần.

Tô Tiểu Mễ dùng sức muốn rút tay ra, hắn lại theo bản năng nắm càng chặt hơn.

Nhìn hắn đã say đến có chút bất tỉnh nhân sự, cô vươn tay chạm vào mặt hắn, lập tức thu trở lại, rất nóng nha.

Trong ấn tượng của cô, Lâm Khải không phải là người đem mình uống say đến như vậy, dù là xã giao, hắn cũng tuyệt đối sẽ có cách để bảo vệ mình. Uống tới như vậy, chẳng lẽ là bởi vì chuyện riêng, mượn rượu giải sầu?

“Tĩnh Dạ... Tĩnh Dạ...”

Lâm Khải đang mơ hồ, lại bắt đầu một lần, lại một lần gọi tên người con gái này.

“Tại sao muốn rời khỏi anh? Tại sao?”Hắn nhíu chặt lông mày lại thành một đoàn.

Tô Tiểu Mễ chỉ cảm thấy lạnh cả người, trong đầu cũng đang cảnh tỉnh chính mình, không nên đi nghe lén chuyện xưa của người khác, phải đi nhanh lên, ra khỏi nơi này mới là chọn lựa đúng đắn.

Lâm Khải tựa hồ có thể cảm nhận được, cảm giác được cô muốn rời khỏi, thân thể hắn liền dùng sức bổ nhào về phía trước, hợp với thân thể của cô thành một khối lăn đến trên mặt thảm, lúc này hắn và cô kề sát vào nhau một cách chặt chẽ.

“Anh nhớ em... Những năm này, anh rất nhớ em...”Hắn ôm cô thật chặt, nói ra từng lời chân tình mang theo đầy mùi rượu.

Đây là lần đầu tiên Tô Tiểu Mễ nhìn thấy Lâm Khải như vậy, nội tâm có chút bất an cùng không đành lòng.

“Anh rất nhớ em,Tĩnh Dạ... Tĩnh Dạ của anh.”

“Thật không chịu nổi nữa!” Tô Tiểu Mễ có chút không kìm được, trong lòng hơi giận, ôm người này lại kêu tên người khác, Tô Tiểu Mễ cô là gì, là vật thể thân làm ấm giường? Cô mới không cần.

“Đừng đi... đừng đi mà...”

“Tôi không phải Tình Dạ, anh lầm đối tượng rồi, Lâm tổng!” Tô Tiểu Mễ có chút tức giận, trong đôi mắt thoáng qua một tia sầu bi, cứ như vậy dây dưa cùng hắn cũng không phải là biện pháp tốt.

“Không, em là... Em chính là...” Hắn bá đạo mê man nói, tay không tự giác siết chặt hơn, đem thân thể của cô ôm vào trong ngực của mình.

“Có làm hay không, đàn ông uống rượu nhiều liền thích làm loạn! Đáng chết.” Trong lòng Tô Tiểu Mễ cực độ không vui.

“Lâm tổng, tôi là Tô Tiểu Mễ... Tô Tiểu Mễ... cấp dưới của anh...” cô nhìn hắn không muốn buông cô ra, lớn tiếng hướng về phía hắn la ầm lên.

“Không cần náo loạn có được hay không... Chúng ta ở chung một chỗ là tốt rồi...anh muốn ôm em một cái... Không cần đi nữa...” Lâm Khải giống như một người lớn đang dụ dỗ con nít là cô. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Tô Tiểu Mễ cảm giác đầu hồng mắt, Lâm Khải ôm cô, giống như ôm bảo bối, cẩn thận lại có lực. Tiếp tục như vậy, cũng không phải là cách hay, cứ theo những gì hắn nói đi, biết đâu lại có hiệu quả khác.

Nghĩ tới đây, cô quyết định làm theo ý của hắn.

“Được rồi, được rồi, tôi không làm khó nữa, tôi không đi, anh ngoan một chút, hảo hảo ngủ một giấc, có được hay không?” Tô Tiểu Mễ hạ thấp giọng, nhẹ nhàng dỗ dành, nói xong những lời này chính cô cũng cảm thấy nổi da gà.

“Ừ...” Lâm Khải mơ hồ đáp lời, ôm cô thật chặt, phảng phất cảm thấy yên bình, nhắm hai mắt, từ từ tiến vào giấc ngủ.

Chiều này quả nhiên hữu hiệu a, đợi ngủ say thêm chút nữa, cô liền rời đi.

Ngày thứ hai, cứ theo lệ thường đi làm, phảng phất cái gì đều chưa từng phát sinh qua. Sáng sớm, Tô Tiểu Mễ đi vào quán cà phê dưới ký túc xá.

“Một ly Latte, một đường một sữa, cảm ơn!”

“Một ly Latte, ít đường ít sữa!”

Tô Tiểu Mễ nghe tiếng nhìn lại, Lâm Khải liền đứng ở trước mặt cô, cô tư thế đoan chính, giả bộ rất trấn định chào hỏi: “Lâm tổng, sớm!”

“Cô hôm nay cũng rất sớm, không có đợi sát giờ mới tới!” Hắn nhìn qua có chút tiều tụy, có lẽ là tối hôm qua uống quá nhiều rượu.

“Đúng vậy a, hình như càng lớn tuổi con người càng dễ bị mất ngủ thì phải!” Cô cắn răng trả lời, trên mặt lại mang theo nụ cười trở lại.

Tô Tiểu Mễ nói xong, nhận lấy cà phê liền rời đi.

Lâm Khải rất nhanh đuổi theo, làm bộ vô ý nói: “Tối hôm qua, tôi uống hơi nhiều, nếu như có lỡ lời nói cái gì đó, cô cứ coi như không nghe thấy.”

“Lâm tổng, tối ngày hôm qua tôi ở trong nhà suốt.” Cô rất bình tĩnh, rất thản nhiên trả lời.

Lâm Khải cười với cô, “Ừ, ở nhà thì nghỉ ngơi sớm một chút, mất ngủ thì ít uống cà phê đi, phụ nữ lớn tuổi, giấc ngủ rất trọng yếu nha”

Tô Tiểu Mễ thật muốn cầm ly cà phê hung hăng ném vào mặt hắn, đúng lúc này thang máy liền bật mở.

Hai người bọn họ vừa đi vào thang máy, hai người bên trong lập tức e thẹn nói: “Lâm tổng, buổi sáng tốt lành!”

“Oa, Lâm tổng, hôm nay thật sớm a!”

Trong thang máy lúc ban đầu chỉ có hai người nhanh chóng đạt tới tám người, phụ nữ một khi tụ tập, liền không nhin được bắt đầu bàn tán.

“Hôm nay Lâm tổng rất đẹp trai!”

“Lâm tổng, năm nay công ty chúng ta nghỉ phép, ước chừng sẽ đi đâu a?”

Một đồng những lời nói linh tinh trong thang máy, có vài người phụ nữ luôn tiến tới gần Lâm Khải, Tô Tiểu Mễ rất nhanh bị đẩy đến trong góc.

“Cũng phải xem là người nào a, chưa phải là ”tai to mặt lớn” gì mà đã làm cho mọi người tranh giành kịch liệt như vậy. Nếu là Dung Khoa thái tử gia ở chỗ này, vậy hẳn chắc bị đám người này xé thành trăm mảnh mất.” Tô Tiểu Mễ âm thầm kêu khổ, không gian nhỏ này, còn có vô số mùi nước hoa nồng nặc xông vào mũi.

“Vậy là sao, chị Tiểu Mễ! Chị như vậy cũng không đúng rồi, chị bây giờ là phụ tá của Lâm tổng, hành trình của anh ta chị dĩ nhiên là rõ ràng nhất, muốn tạo cơ này nọ cũng không có gì không thể nha.” Một nữ đồng nghiệp khác cũng phụ họa.

“Mọi người đúng là điên rồi, không phải như mọi người nghĩ đâu!” Tô Tiểu Mễ cảm thấy đầu cũng muốn nổ tung.

“Nếu như không phải như vậy, kia chị Tiểu Mễ, chị có thể giúp chúng em hay không, Lâm tổng muốn đi mua cà phê, hoặc là đi đâu ăn bữa trưa ..., cầu xin chị nói cho chúng em biết đi, có được hay không?”

Nhiều người cùng xông tới, bắt đầu không ngừng cầu xin cô, một buổi sáng tốt đẹp liền gặp chuyện này, thật phiền đến nỗi chỉ uống li cà phê thôi cũng không có tâm tình.

Tô Tiểu Mễ mới vừa ngồi vào ghế làm việc, Ngải Niệm Như liền tiến tới bên cạnh cô, đập đôi giày bẫy tắc nhìn cô, lộ ra nụ cười không có hảo ý.

“Tô chủ quản, bình thường toàn tới đúng giờ, hôm nay dậy thật là sớm a.”

Cô mở máy tính ra, không để ý tới Ngải Niệm Như, Ngải Niệm Như cũng không buông tha “Tôi mới vừa rồi nghe được các đồng nghiệp đều ở đây nghị luận về cô, trùng hợp nhiều như vậy, thật đúng là hao hết khổ tâm, tâm cơ của cô nha. Tôi thật không nhìn ra, vẫn cho là cô đối với đàn ông cùng chung công ty không có bất kỳ ý tưởng gì, lại không nghĩ rằng, cá cô muốn câu lại là cá lớn a.”

“Ngải chủ quản, tôi còn có rất nhiều chuyện phải làm, cô thích nghĩ như thế nào thì cứ nghĩ như thế đó, nhưng bây giờ, tôi muốn làm việc.” Tô Tiểu Mễ cảm thấy vô cùng nhàm chán. Một hai trùng hợp liền bị các cô nghĩ đến mình mưu tính sâu xa như thế, trí tưởng tượng cũng thật là phong phú quá cỡ, cô muốn không bội phục cũng không được.

“Ồ, cô đã là nhân viên gương mẫu ở đây rồi, còn cố gắng như vậy, bắt quá Tô chủ quản, tôi lại muốn khuyên nhủ cô, không nên trèo quá cao, cho là cái gì cũng có thể với tới được, nếu không khi bị té xuống sẽ rất đau nha.” cô nhẹ nhàng nói, giống như không có bất kỳ toan tính gì.

Tô Tiểu Mễ nhìn bóng lưng uốn éo của cô rời đi, nhớ tới tiếng rên thút thít đêm đó, còn có lời cảnh cáo vừa rồi, chỉ cảm thấy một hồi rét lạnh.

74. Chương 74: Một Thân Phận Khác Của Lâm Khải

Đến giờ nghỉ trưa, Hạ Tử Vi kéo cô đi ra ngoài

“Cậu đây là muốn kéo mình đi đâu?” Tô Tiểu Mễ không hiểu hỏi

“Tìm một chỗ ngồi một chút!”

“Tan việc rồi ngồi, buổi trưa mình còn muốn nghỉ ngơi một chút.” Tô Tiểu Mễ muốn cự tuyệt

“Nghỉ ngơi cái gì a, cả phòng làm việc đang nhao nhao lan truyền câu ”câu dẫn” Lâm tổng a, cậu có thể ngủ được mới là kì lạ đó.” Hạ Tử Vi kéo cô đi thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá xuống

“Lời đồn này, đừng nói cả cậu cũng tin nha!” Tô Tiểu Mễ tức giận trả lời.

“Mình không tin không có nghĩa là người khác cũng không tin a.”

“Theo hình tượng này của mình, mỗi người phụ nữ trong phòng làm việc đoán chừng đều cảm thấy mạnh hơn mình, cũng có hi vọng tiến một bước phát triển với Lâm Khải hơn mình!” Tô Tiểu Mễ có chút trơ trẽn trả lời.

“Đúng, cậu cũng không nhìn trang phục này của cậu chút, thế nào có thể cùng những yêu nữ nhỏ tuổi tướng mạo đẹp lại có vóc người ma quỷ kia chém giết được. Bất quá, nếu cậu thật có ý muốn câu dẫn, chị đây lại nghĩ cậu có hy vọng thắng cao nhất.” Hạ Tử Vi nhìn cô nở nụ cười.

“Vậy sao? Vậy cậu nói mình câu dẫn thế nào a? Lộ lộ vai, lộ lộ lưng...” Tô Tiểu Mễ thấy trong thang máy cũng không có những người khác, liền cùng Hạ Tử Vi đùa giỡn.

Vừa nói, Tô Tiểu Mễ vừa kèm theo động tác, “Có phải như vậy hay không, Tử Vi?”

Tô Tiểu Mễ một tay kéo áo rộng thùng thình xuống dưới bờ vai, lộ ra dây áo lót màu đen.

“Áo lót màu đen, ừ có cảm giác, tiếp tục, cho mình xem thử có hi vọng hay không!” Hạ Tử Vi hai tay khoanh trước ngực, có chút hăng hái khích lệ cô tiếp tục diễn.

“Cậu xem, mình để lộ ít vai rồi, sau đó đi về phía Lâm Khải, học những người phụ nữ yêu mị kia phát ra thanh âm nũng nịu, sau đó nửa ẩn nửa lộ hô ”Lâm tổng...”

Lời của Tô Tiểu Mễ còn chưa nói xong, thang máy đình một tiếng mở ra.

Động tác của cô liền ngừng lại, lúc này tay trái cô đang kéo áo xuống làm một nửa bả vai lộ bên ngoài, miệng cô còn đang học những người phụ nữ kia phát ra thanh âm nũng nịu hô tên Lâm tổng.

Khiến cho cô bị kịch chính là, giờ phút này người đứng ở phía ngoài thang máy chính là Lâm Khải.

“Tô chủ quản, cô kêu tôi?” Lâm Khải nhìn một màn này, kinh ngạc đến có chút mắt mở không ra, người phụ nữ này trong thang máy giả trò quỷ gì, thổ lộ? Thấy sắc mặt cô hiện giờ và vẻ mặt mới vừa rồi, hẳn liền cố nén nụ cười ở khóe miệng.

“A...” Tô Tiểu Mễ lấy lại tinh thần, tay trái buông lỏng căng thẳng, y phục nhanh chóng trở lại vị trí cũ.

“Lâm tổng, thật khéo a!” Hạ Tử Vi rộng rãi chào hỏi Lâm Khải, nhẹ giọng cười nói: “Tôi cùng Tiểu Mễ có chút việc đi ra ngoài một chuyến, Tiểu Mễ nói là Lâm tổng muốn mua căn nhà lần trước chúng tôi đề cử.”

Tô Tiểu Mễ có chút lúng túng phụ họa, lời kéo áo Hạ Tử Vi ý bảo cô nhanh chóng rút lui.

Cửa thang máy lại đóng lại một lần nữa, Hạ Tử Vi khẽ buông lỏng tay Tô Tiểu Mễ, ôm bụng bắt đầu lớn tiếng cười.

“Ha ha... Ha ha... Tô Tiểu Mễ... Mình không thể không thừa nhận, cậu thật... Ha ha... thật rất có duyên với Lâm Khải a...”

“Hạ Tử Vi, cậu đừng cười nữa, không được cười tiếp!” Tô Tiểu Mễ đi tới, hận không thể che miệng của cô.

Mới vừa rồi thật là mắc cỡ chết người, hình ảnh xấu hổ như vậy vừa vụn tự nhiên bị Lâm Khải nhìn thấy, còn lại đúng ngay lúc cô đang nũng nịu kêu Lâm tổng.

Tô Tiểu Mễ và Hạ Tử Vi mỗi người gọi một ly cà phê, ngồi ở trong góc buôn dưa lê.

Hai người tùy ý nói mấy câu liền trở về vấn đề chính.

“Tiểu Mễ, những người kia rất nhàm chán, không có gì thì liền tám chuyện. Hiện giờ nắm một tin tức lớn như vậy không tám mười ngày nửa tháng mới là lạ, mà mười ngày nửa tháng này không chừng còn có người có thể làm rất nhiều chuyện mờ ám đây.”

“Cậu là đang nói Ngải Niệm Như?” Tô Tiểu Mễ hỏi ngược lại.

“Hiện tại rõ ràng phòng kế hoạch tiếp thị của công ty còn thiếu một Tổng giám, Ngải Niệm Như không thể nào không hành động gì được.” Hạ Tử Vi nhẹ giọng nói.

“Chúng ta làm xong việc của chúng ta là được, mặc kệ cô ta làm gì cũng đâu có sao.”

“Lời này là không sai, nhưng mình cũng không muốn Ngải Niệm Như khi dễ đến trên đầu của mình. Cô ta muốn quản lí tổ của tụi mình, hai đứa mình cũng không có quả ngon để ăn, mình còn chưa có ý định rời đi Dung Khoa đâu, hoàn cảnh làm việc và mức lương hiện tại còn khiến mình thật hài lòng.” Hạ Tử Vi đá chân cô một cái: “Chẳng lẽ cậu muốn đi?”

“Gấp cái gì, bây giờ cô ta còn chưa có làm tổng giám của chúng ta mà. Hơn nữa, cũng không phải là Ngải Niệm Như cô muốn làm là làm, mình không tin Lâm Khải kia thật là một người háo sắc.” Trong công việc, Tô Tiểu Mễ đối với hắn vẫn có một chút lòng tin.

“Không háo sắc? Cậu đừng nghĩ đến bọn họ thật tốt như vậy, không có mèo nào chê cá tanh cả, chưa nói đến Ngải Niệm Như người nọ cậu cũng không phải là không biết, lên giường với Hà Kinh cô ta còn cảm thấy vui vẻ, huống chi là đàn ông như Lâm Khải, chẳng khác gì cầu được ước thấy. Đàn ông là động vật nửa người dưới, uống chút rượu chuyện gì cũng dám làm, huống hồ gì dáng dấp của Ngải Niệm Như cũng không kém, vóc người lại không có chỗ nào có thể chê nha.”

“Vậy cậu muốn làm gì? Làm cho Ngải Niệm Như đi xuống?” Tô Tiểu Mễ tò mò hỏi.

“Vậy cũng không cần, thiếu cô ta phòng làm việc cũng mất đi rất nhiều vui thú nha, nhìn cô ta mỗi ngày uốn éo eo nhỏ, phát ra nũng nịu, đấu với người phụ nữ như vậy thật vui.” Hạ Tử Vi mặc dù ghét Ngải Niệm Như, nhưng không muốn khiến cho cô đi xuống, nếu thật muốn làm vậy, đã sớm tố giác chuyện xấu của cô và Hà Kinh.

“Vậy cậu muốn thế nào?”

“Mình cảm thấy tụi mình giờ đang chung một chiến tuyến, mình đưa cậu lên, như thế nào?”

“Cậu trúng gió à? Mình không muốn làm Tổng giám kế hoạch tiếp thị, hứng thú của mình cũng không ở công việc quản lý, hứng thú của mình là ở việc sáng tạo nha!” Tô Tiểu Mễ trực tiếp cự tuyệt.

“Mình biết cậu sẽ nói thế mà, nhưng cậu làm Tổng giám so với Ngải Niệm Như tốt hơn, chẳng lẽ cậu thật muốn về sau chúng ta nằm dưới tay cô ta quản lý?”

“Hiện tại không phải là chúng ta đã có Tổng giám sao? Lâm Khải làm cấp trên chúng ta không phải là tốt vô cùng sao?” Đôi khi, cô mặc dù vô cùng ghét người đàn ông này, nhưng đôi khi, cô lại cảm thấy người đàn ông này không tệ.

“Mình công nhận cậu thật là thông minh, nhưng sao có lúc lại phản ứng chậm đến như thế, nói cậu dẫn cậu lại không thừa nhận!” Hạ Tử Vi ném cho cô một cái liếc mắt.

“Mình cảm thấy là cậu nghĩ quá nhiều rồi.”

“Không phải là mình nghĩ quá nhiều, mà là gần đây chuyện xảy ra trong công ty quá nhiều, mình cho cậu biết một chuyện, cái này thật sự là cực kỳ bí mật a, mình cũng là từ trên người một người không phải trong công ty chúng ta biết được.”

“Chuyện gì? Thần bí như vậy?” Tô Tiểu Mễ nhìn đáng vẻ thần bí của Hạ Tử Vi, khiến cô cũng khấn trương, tò mò theo.

“Lâm Khải không phải là một người đơn giản.”

“Hắn thật không đơn giản a, cậu xem hắn không ngừng đối phụ nữ, trên công việc cũng coi như OK a, phương diện năng lực không tồi.”

“Mình nói với cậu không phải là những thứ này, cái mình muốn nói chính là bối cảnh của hần, bối cảnh đó biết không? Đứa em gốc của mình a.” Hạ Tử Vi kéo thân thể của cô sát vào, “Anh ta là thái tử gia của Dung Khoa quốc tế!”

“Thái tử gia của Dung Khoa quốc tế? Thái tử gia của Dung Khoa quốc tế?” Tô Tiểu Mễ ngây dại, cái này quá cao đi!

Tô Tiểu Mễ chỉ biết thái tử gia của Dung Khoa quốc tế một mực ở nước ngoài, chuyện của công ty đều là Lâm Tuấn Thiên xử lý, hơn nữa cũng không có ai nói với cô thái tử gia của Dung Khoa quốc tế còn trẻ như vậy a.

“Cho nên nói, Lâm Khải là không thể nào làm cấp trên của chúng ta, chẳng qua là tạm thời, hơn nữa mình có dự cảm, gần đây bộ phận cấp cao của công ty nhất định sẽ có biến hóa, trên người Lâm Khải có sát khí nha.”

“Cậu quá thần kinh rồi, sát khí gì, nếu hần là thái tử gia, công ty này sớm muộn còn không phải là của hần, giết người nào? Giết cha của hần sau đó tự mình trèo lên vị trí CEO, như vậy không phải thật buồn cười sao.” Tô Tiểu Mễ còn chưa khỏi ngỡ ngàng từ biến chuyển thân phận của Lâm Khải.

“Cậu mới là thần kinh chúa thì có, mình cảm thấy Lâm Khải nhất định không thể nào làm cái Tổng giám kế hoạch này lâu dài, hần nhất định sẽ cho một người đi lên, mình quyết định sẽ đề cử cậu. Cậu có năng lực, mà theo mình thấy anh ta cũng rất thưởng thức năng lực của cậu, bằng không anh ta sẽ không để cho cậu đi thể nghiệm những thứ khách sạn khiếm tốn xa hoa kia.”

“Đừng! Hạ Tử Vi, đừng có mạo hiểm như vậy, như vậy là phạm vào đại kỵ của công việc.”

“Mình cũng không phải là nói xấu người khác, phạm cái gì. mình không ưa tác phong của Ngải Niệm Như, tại cậu không biết, mấy ngày nay Hà Kinh một mực dự mưu, chỉ chờ Lâm Khải mở lời, hần liền nâng Ngải Niệm Như lên, đè ép hai ta.” Hạ Tử Vi nhíu lông mày, tâm tình rất không thoải mái.

“Coi như muốn nói, cũng do mình đi nói, phải nói làm Tổng giám, cậu khẳng định lãnh nghề hơn mình, mình chỉ là người có sáng tạo, cậu chuyên ngành tiếp thị, phương diện giao thiệp lãnh nghề hơn mình nhiều, muốn chung một chiến tuyến..., vị trí này cậu lên đi.” Tô Tiểu Mễ hạ quyết định nói.

“Tô Tiểu Mễ, lúc trước mình đã nói rõ, hứng thú của mình đối với nữ cường nhân không phải là rất lớn, mình cũng không muốn đem tất cả thời gian tiêu tốn ở phòng làm việc, mình mang theo mười người này đã rất mệt mỏi rồi.”

“Cũng là bởi vì cậu có năng lực dẫn đội, cậu xem mình nè, cả tổ kế hoạch chỉ mang theo vài ba người thôi, so với lãnh đạo, thật không như cậu, trên công việc, mình vẫn tương đối rõ ràng, về năng lực thống nhất, cậu mạnh hơn mình.”

Muốn tuyển chọn một trong hai người bọn họ, Tô Tiểu Mễ là thật tâm muốn Hạ Tử Vi đi lên, cô cảm thấy chức vị trước mắt này và tiền lương rất vừa lòng đẹp ý, một khi đi lên, áp lực càng lúc càng lớn, thời gian cho mình sẽ càng ngày càng nhỏ, cho nên vì cuộc sống an nhàn thoải mái, cô đành “ích kỷ” hi sinh bạn tốt vậy.

“Cậu đừng tăng bốc mình, cậu chính là không muốn làm lãnh đạo. Cậu có năng lực hay không mình Hạ Tử Vi chẳng lẽ không biết, mình nói do mình nói liền do mình nói, cậu muốn giành với mình, tối nay mình liền tìm ba người mạnh mẽ lên nhà cậu, đem cậu luân phiên xử lý!” Hạ Tử Vi quăng xuống “lời dữ”.

“...” Tô Tiểu Mễ chỉ cảm thấy mắt nổ đom đóm.

Bất quá không bao lâu, Hạ Tử Vi kéo Tô Tiểu Mễ trở về.

Tô Tiểu Mễ cảm thấy bây giờ những chức vị trong công ty phân chia rất loạn, nếu như cô là kẻ quản lý, cô tuyệt đối không làm như vậy, quá phiền phức đi.

Có lẽ, cô có thể tìm Lâm Khải kiến nghị một chút.

75. Chương 75: Thủ Đoạn Đùa Bỡn Của Ngải Niệm Như

Công ty Dung Khoa quốc tế, phòng làm việc Lâm Khải.

Ngải Niệm Như cầm một xấp tài liệu đi vào, sau đó đóng cửa lại, khoá trái cửa.

Cô đập giày cao gót, thói quen đi một bước uốn éo ba bước, đi đến trước mặt Lâm Khải, nhẹ nhàng nói: “Lâm tổng, đây là tài liệu ngài muốn, còn có, cái này là phương án.”

Lâm Khải nhận lấy tài liệu, sơ lược nhìn qua

“Ngải chủ quản, về sau các phương án, cô có thể trực tiếp giao cho Hà tổng giám, hiện tại hần là cấp trên trực tiếp của cô.” Lâm Khải nhẹ giọng nói, giữa hai lông mày lộ ra một cỗ âm lãnh, phảng phất nói cho cô biết loại hành vi này là vượt quyền

“Lâm tổng, tôi có thói quen làm việc dưới quyền của ngài, cho nên mới làm như thế, tôi còn muốn trở về làm việc dưới quyền của ngài, để cho ngài làm cấp trên trực tiếp của tôi, có thể không?” Ngải Niệm Như lớn mật nói, nhẹ nhàng đem đầu tóc sửa lại một chút

“Đây là an bài của công ty, cô nên nghe theo.”

“Vâng, Lâm tổng, tôi đã biết!” cô có chút buồn bã nói

“Ngải chủ quản, còn có chuyện gì khác sao? Nếu như không có, trở về đi, gần đây công việc rất nhiều, khổ cực cho mọi người rồi!” Lâm tổng giọng nói có chút hòa hoãn, nhưng vẻ mặt lại lạnh lùng

Ngải Niệm Như mím môi, suy nghĩ một chút, bằng mọi cách cô phải thực hiện được: “Lâm tổng, em biết, anh rất ghét em, lòng chân tình của em vô cùng khổ sở.”

“Cô nói cái gì? Cô nghĩ quá nhiều rồi.”

“Lâm tổng, cầu xin anh hãy nghe em nói hết, được không?” Vừa nói, mắt của cô vừa lấp lánh sóng nước.

Nước mắt của phụ nữ nhiều lúc có thể mang lại hiệu quả nhất định, mặc dù Lâm Khải đối với nước mắt của cô có ghét một chút, nhưng cũng không muốn đem người phụ nữ này đuổi ra ngoài.

Lâm Khải không nói gì nữa, trầm mặc, chờ cô nói chuyện.

“Thật ra thì em cảm thấy mình rất kỳ quái, đã sớm không tin cái gì vừa thấy đã yêu, nhưng khi đụng phải hần, em liền động lòng. Em bắt đầu mỗi ngày đều chú ý từng lời nói, từng cử động của hần, cho dù là hần chỉ lướt qua bên cạnh thôi, tâm tình của em cũng sẽ trở nên hưng phấn, không cách nào bình tĩnh lại được.”

Ngải Niệm Như nhẹ nhàng kể lể, mắt to vô tội lóe hai hàng lệ.

“Em biết, hần không thích em, hần cảm thấy em là kiểu phụ nữ có chút đùa giỡn với tình yêu, hoặc là cảm thấy em không phải là một cô gái tốt ..., nhưng em ở trước mặt hần làm hết thảy những chuyện như vậy, chỉ bởi vì em là thích hần, yêu hần.”

“Ngải chủ quản, chuyện tình cảm, tôi nghĩ mình không thể giúp được gì, nhưng tôi tin tưởng, Ngải chủ quản xinh đẹp lại có năng lực, nhất định sẽ tìm được ý trung nhân phù hợp.” Lâm Khải không thể không cắt đứt lời của cô, theo ánh mắt cùng lời nói của cô, hần biết trong miệng cô “hần” là ai, nhưng Lâm Khải không muốn nói ra.

Ngải Niệm Như lại khẽ cười, mang theo một tia tự giễu.

“Anh biết hần là ai sao?” Cô nhẹ nhàng đặt câu hỏi.

“Ngải chủ quản, tình cảm riêng tư của cô, tôi không cần biết, cũng không muốn biết.” Lời của hần vẫn lạnh nhạt như cũ, không bởi vì biết cô thích hần mà thay đổi.

“Không, em muốn nói, em muốn anh phải biết, hần chính là anh, chính là anh!” Ngải Niệm Như kích động thốt lên.

Lâm Khải nghe xong có vẻ rất bị động, hơn nữa rất im lặng, người này chẳng lẽ không có đầu óc sao? Công khai nói cho cấp trên của cô biết, cô thương hần.

“Có phải sau khi nghe những lời này, anh càng thêm ghét em phải không? Em biết sẽ có tình huống như thế mà! Nhưng em phải nói cho anh biết, em không muốn đem tình cảm này giấu diếm, em mỗi ngày giấu chúng trong lòng thật là khổ sở. Mỗi ngày trôi qua em đều khát vọng được nhìn thấy anh, em nhớ anh... Mỗi ngày mỗi đêm đều muốn...” cô vừa nói, tay vừa hướng thân thể của hấn dao động.

“Anh đừng cự tuyệt em, có được không?” Cô nhẹ giọng nói, nước mắt trào ra: “Em không cầu anh yêu em, nhưng xin hãy cho phép em một lần, cho em có thể ôm anh một cái!”

Giọng nói của cô khiêm nhường như vậy, nước mắt lăn dài trên má, Lâm Khải có chút chết lặng ngồi trên ghế.

Ngải Niệm Như nhìn hấn trầm mặc không nói, to gan đem thân thể của mình vùi đầu vào ngực của hấn.

“Lâm tổng, tin tưởng em. Em sẽ không để tình cảm xen lẫn vào công việc đâu, em chỉ muốn lẳng lặng có được anh một lần. Đây là chuyện em nằm mơ ao ước mỗi ngày.” Thân thể của cô hơi ngồi chồm hổm xuống, nhẹ tay xoa lên ngực của hấn, phẳng phất như muốn di chuyển nhiều hơn, khám phá nhiều hơn.

Cô biết, hấn giờ phút này sẽ không đẩy cô ra, đàn ông khi có phụ nữ ngồi ở trong lòng, hướng chi còn là mỹ nữ, sự chống cự của bọn họ liền giảm xuống 80% so với bình thường, đàn ông sẽ dễ dàng phạm sai lầm, mà Ngải Niệm Như chính là muốn Lâm Khải phạm sai lầm.

Cô to gan ngồi ở trên đùi của hấn, tay quần cổ của hấn, đôi môi nhẹ nhàng cắn vào lỗ tai hấn, nói nhỏ: “Hãy để cho em nhớ kĩ lần này! Em nhớ anh, thích anh, khát vọng anh...”

Thân thể của cô giống như mềm mại không xương, trước ngực đầy đà càng thêm dán thật chặt vào hấn, càng lúc, hạ thân của cô càng kề cận hấn thật chặt, từ từ nhẹ nhàng nhu cạo, muốn khơi mào dục vọng của hấn.

Môi của cô nhẹ hôn vào cổ hấn, gặm mút, tay lục lọi trong ngực hấn, vuốt ve bụng dưới của hấn.

Kể đến, cô cũng tự mình kéo y phục xuống, phơi bày ra hai bầu ngực trắng nõn mà đỏ thắm, mảnh khảnh eo nhỏ mềm dẻo có lực.

“Cho em... Ừ...” Chân của cô quấn vòng quanh hấn thật chặt, tựa hồ muốn hấn chủ động.

Lâm Khải ánh mắt tĩnh táo có chút chết lặng, nhưng là nơi nào đó vẫn không khỏi phải to lên, tư tưởng thanh tịnh như vậy, nhưng thân thể vẫn như cũ có phản ứng.

Ngải Niệm Như trong lòng cười trộm, động tác càng thêm lớn mật, tay cô đem y phục của hấn lôi kéo. Cơ ngực của hấn liền hiện ra ở trước mặt cô, cô đem mềm mại của mình ôm trọn bộ vị dán thật chặt đi lên, trong miệng nhẹ giọng rên rỉ.

Hấn bị trêu chọc, hạ thân dần dần trở nên to lớn hơn.

“A... Anh thật hư... Thật là xấu...” cô phối hợp trêu chọc, cô cũng không tin hấn sẽ không khuất phục.

Lâm Khải nhìn cô khép hờ cặp mắt hưởng thụ, mềm mại tư thái, da thịt nõn nà, trêu đùa không chút nào ngưng ngừng, người phụ nữ này rất biết tự hưởng thụ, hoặc là rất biết chơi đùa.

Ngải Niệm Như biết, thời khắc mấu chốt cuối cùng đã đến, chỉ cần cô lấy ra bảo bối của hấn, sau đó ngồi lên, như vậy hết thấy đều hoàn thành, cô muốn đạt tới mục tiêu cùng tiền tài trong túi hấn, còn có thể cùng một anh chàng đẹp trai như vậy một lần, cảm nhận được vật lớn phía dưới của hấn, tâm tình của cô càng thêm kích động

Tay của cô lại một lần nữa đi tới bảo bối của hấn, dưới sự “trêu chọc”, đàn ông đều cứng rắn lên, cô không tin người đàn ông này sẽ hô ngừng.

Khi cô cho là mình đã nắm chắc, đi móc bảo bối của hấn, tay Lâm Khải lại bắt lấy tay cô thật chặt, thỉnh linh nói: “Ngải chủ quản, nếu như cô còn tiếp tục như vậy nữa, tôi sẽ cho rằng cô đây là đang dẫn dụ cấp trên, loại chuyện như vậy trong lúc làm việc có thể phát sinh hay không? Tôi nghĩ Ngải chủ quản có thể hiểu được.”

“Không... Khải... Em đối với anh chẳng qua là thích, em khát vọng được người mình yêu hung hăng đoạt lấy, dùng sức đoạt lấy.” Thanh âm của cô mềm mại lại mang theo quyền rũ.

“Khải... Em muốn...Khó chịu... Cho em... Có được hay không...?” Hạ thân cô lần nữa dùng sức dán vào hắn, để cho hắn cảm nhận được khẩn cấp của cô, càng làm cho bảo bối của hắn trở lên khó chịu.

Hô hấp của Lâm Khải có chút nặng nề, nhưng vẫn rất bình tĩnh, đôi tròng mắt âm lãnh lóe lên một cổ mạnh mẽ.

“Ngải chủ quản, xin tự trọng.”

“Không, em bắt kể...bắt kể anh nhìn em như thế nào. Cảm thấy em không có tự trọng cũng được, không có tự ái cũng được, đối mặt với người mình thích, em chính là muốn... chính là muốn... muốn thật nhiều...” cô cố chấp làm nũng, lắc lắc thân thể của hắn.

Lâm Khải hít sâu một hơi, tự nói với mình không cần thiết phải đánh phụ nữ.

Ngải Niệm Như này thật có đủ “tiện”, cho cô một đường lui lại vẫn mặt dày mày dạn tiến tới, điều này làm cho Lâm Khải cảm thấy rất không vui, nếu như không phải trong phòng làm việc, hắn hoặc là một cước đá văng cô ra, hoặc là đã nắm thân thể của cô, hung hăng đâm vào cô, để cho cô vui vẻ lại càng làm cho cô thống khổ.Đàn ông có thể dùng thân thể của mình khiến cho đối phương vui vẻ, cũng có thể khiến cho họ thống khổ, sống không bằng chết.

Ngải Niệm Như cho là mị lực của mình có thể hấp dẫn được Lâm Khải, cái mộng của cô nhẹ nhàng cọ qua cạ lại ở giữa đùi của hắn, để xem hắn còn có thể kiên trì bao lâu.

Lâm Khải nhìn cô, người phụ nữ này quả thật khá lớn mật cũng đủ lẳng lơ, cô coi sự cự tuyệt của hắn như không có, cô coi hắn không động đậy như không thấy, cô có thể một người hoàn thành dục vọng của cô.

Mà hắn, không phải là loại đàn ông như Hà Kinh, hắn là một người đàn ông cứng rắn. Ngải Niệm Như thích hắn là thật hay là giả, hắn rõ như ban ngày. Cô cố chấp dẫn dụ như vậy, hắn há lại không biết mục đích của cô, chẳng qua là hắn không vạch trần mà thôi.

Ngải Niệm Như khoan khoái kêu lên, ý đồ để cho hắn bộc phát dục vọng nguyên thủy của mình, Lâm Khải lại mất lạnh đảo qua, đem thân thể của cô nhẹ nhàng đẩy, cô giống như đã phòng bị rất tốt, nhốt chặt cổ của hắn, chu miệng kêu: “Thật là xấu... Thật là hư...” Nguồn:

Đối với loại phụ nữ này, đúng là thật phiền toái. Khi Lâm Khải thật sự cảm thấy nhức đầu, bên ngoài liền truyền đến tiếng gõ cửa.

76. Chương 76: Cầm Hận

Tiếng gõ cửa đột nhiên tới này, cho Lâm Khải một cái cơ hội thật lớn, cũng cho Ngải Niệm Như một đòn cảnh cáo.

Lâm Khải lạnh nhạt nói: “Ngải chủ quản, nếu không có chuyện gì..., cô có thể đi ra ngoài.”

Ngải Niệm Như cắn chặt môi, hận người gõ cửa ở ngoài thấu xương, kế hoạch trong lý tưởng của cô lập tức sẽ thành công lại bị người này một đao cắt đứt.

Dưới tình huống này, cô chỉ đành phải từ trên người của hắn bò dậy, nhanh chóng sửa sang lại quần áo thật tốt.

Ổn định tâm tình rồi, đứng trước mặt của hắn, đoan trang mà buồn bã nhìn hắn nói: ”Lâm tổng, thật xin lỗi, là tôi nhất thời khó kiềm chế tình cảm, về sau tôi sẽ không kích động như vậy nữa. Tôi biết công việc và tình cảm riêng tư không thể trộn lẫn chung, nhưng lần này, xin anh tha thứ cho tôi, được không?”

Ngải Niệm Như nói như vậy, không phải là muốn cho mình một cái có, quan trọng hơn là cho Lâm Khải một lý do, cô làm như vậy, không phải là câu dẫn, mà là từ “yêu” đối với cấp trên, tình cảm quá sâu khó tránh khỏi sai lầm, phạm chút lỗi cũng có thể tha thứ được”

Về mặt cô ai oán, chênh lệch khá xa với vẻ mặt động tình vừa rồi, Lâm Khải nhìn cô, càng ngày càng cảm thấy phụ nữ bên cạnh hẳn mọi người đều biết diễn, người sau so với người diễn càng tốt hơn.

“Đi ra ngoài đi!” Hắn chẳng qua là lạnh lùng trả lời.

Ngải Niệm Như không thức thời cũng biết đây là thời điểm nên đi ra rồi, cô giả bộ rất trấn định mở cửa, trước mắt thấy được chính là một người phụ nữ, trên mặt trắng nõn mang một mắt kính gọng đen.

“Nguyên lai là Tô chủ quản a, thật là đúng dịp!” cô cẩn thận nói từng chữ, cười trên mặt và hận trong mắt tạo thành mâu thuẫn.

“Ngải chủ quản, thật ngại, tôi muốn tìm Lâm tổng.” Cô miễn cưỡng cười, nhìn nét mặt cơ hồ muốn ăn cô của Ngải Niệm Như, trong lòng cô thật sợ.

“Lâm tổng ở bên trong, tôi liền không quấy rầy!” Ngải Niệm Như nói xong, nâng giày cao gót, giả bộ lơ đãng giẫm ở chân Tô Tiểu Mễ, gót nhọn cùng dùng sức đập xuống khiến Tô Tiểu Mễ cảm thấy một hồi đau nhói, hận không được lớn tiếng kêu to.

Ngải Niệm Như lại giả vờ như cái gì cũng không có xảy ra, không quay đầu lại liền đi ra ngoài.

Tô Tiểu Mễ chỉ đành phải im hơi lặng tiếng, nếu cô kêu lên, đoán chừng Ngải Niệm Như ở trước mặt cô sẽ ra vẻ mình bị ủy khuất, trải qua mấy lần trường hợp như vậy rồi, Tô Tiểu Mễ đã có kinh nghiệm.

Cô đóng cửa lại, đi tới trước bàn của Lâm Khải.

Có lẽ là trực giác nhạy cảm của phụ nữ, trong phòng làm việc này, cô cảm thấy có một cỗ mùi là lạ, hơi tưởng về mặt vừa rồi của Ngải Niệm Như, nhìn lại Lâm Khải một chút, y phục của hắn rất chỉnh tề, nhưng cả vạt lại có một chút xiu lệch đi.

“Tìm tôi có chuyện gì không? Tô chủ quản.” Lâm Khải ngẩng đầu, mắt cũng không chớp lấy một cái nhìn cô. Sự xuất hiện của cô khiến cho tâm tình của hắn rất thư thả.

“Lần trước ngài bảo tôi đưa bảng kế hoạch cho ngài, tôi đã sửa sang lại tốt rồi.” Nói xong, cô đem tài liệu đặt ở trước mặt của hắn.

Lâm Khải nghiêm túc nhìn một chút, lại nâng đầu nhìn về phía cô, “Cái này có gì khác so với khiêm tốn và xa hoa mà cô đã nói với tôi?”

Ánh mắt của hắn sắc bén giống như lưỡi dao xẹt qua da thịt cô, thật giống như cô là vật được nắm trong lòng bàn tay của hắn vậy.

“Lâm tổng, bảng kế hoạch này là ý kiến cá nhân của tôi, nếu như Lâm tổng không hài lòng, tôi sẽ đưa thêm một bảng khác, nhưng xin ngài nghe tôi giải thích một chút, có thể không?”

Lâm Khải không có trả lời, ánh mắt ra hiệu cô nói tiếp. Nguồn truyện: Y

“Du lịch thành thị, khách sạn đủ loại màu sắc hình dạng đều có, đất tiền có, tiện nghi có, nhưng hiện tại mọi người thích là chất lượng phục vụ, những khách sạn năm sao cùng với trên năm sao kia, phục vụ đương nhiên là không có gì phản đối, nhưng giá tiền cũng tương đối kinh người, mà sáng ý của tôi là nhắm vào những người có điều kiện kinh tế tương đối, cũng không dùng những đồ nội thất xa hoa thích hợp với những người có điều kiện kinh tế cao, chúng ta là tiểu khiêm tốn tiểu xa hoa, là tự nhiên mà có phong cách, đồng thời cũng tiết kiệm được một ít hao phí trong đồ trang trí.”

Tô Tiểu Mễ dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: “Chúng ta phải thừa nhận, khách sạn của tập đoàn Oman quả thật không có gì có thể chê bai được, nhưng giá tiền cũng không phải rẻ, không phải người bình thường nào cũng có thể tiêu phí như vậy. Nếu là tôi, mặc dù tiền lương không thấp, mặc dù ở đó cũng không có vấn đề gì, nhưng nghĩ phép mà đi nghỉ ở khách sạn kiểu này vẫn là rất đau lòng, nhưng không gian bày trí

của khách sạn tập đoàn Oman cùng phong cách phục vụ lại là cái mà tôi hy vọng khách sạn mình ở có thể có được. Tổng hợp hai điểm này, tôi cảm thấy khách sạn của chúng ta có thể làm giống như Oman, nhưng là chúng ta phải cải cách giá tiền, để có thể hấp dẫn những thành phần tri thức cùng giai cấp trung lưu.”

“Tiếp tục nói.” Lâm Khải cảm thấy hứng thú.

“Thật ra thì đặc sắc lớn nhất của những khách sạn lớn kia, chính là không gian yên tĩnh xinh đẹp, hợp với đặc sắc của địa phương, chất lượng phục vụ tốt, có nhiều chỗ chi tiết làm được đáng ca ngợi, như vậy khách sạn của chúng ta cũng có thể dung nhập vào tự nhiên, tỉ mỉ phục vụ và bỏ công sức, đồng thời, giá tiền cũng có thể hơi rớt xuống một chút.”

“Giá tiền giảm, làm sao bảo đảm hiệu ích (hiệu quả và lợi ích)?” Lâm Khải đem vấn đề khó khăn ném lại cho cô.

“Tại sao những khách sạn nhỏ kia còn có doanh thu? Ba sao, bốn sao đều có thể kiếm tiền? Ý niệm của tôi là dùng giá tiền bốn sao hưởng thụ phục vụ và hoàn cảnh năm sau, phục vụ và không gian ở là căn bản, chỉ cần thành công, có danh tiếng, tiền vốn lúc đó rất nhanh sẽ thu hồi lại.”

Lâm Khải nhìn vào phương án của cô một chút, rất tỉ mỉ, thậm chí ngay cả mùi đặc sắc lớn của khách sạn đều ghi ra ngoài, từng cái đặc sắc nhìn qua đều thật có lực hấp dẫn du khách, mà chi tiết cũng thể hiện được sự theo đuổi mặt tốt đẹp nhất của tự nhiên.

Lâm Khải không thể không thừa nhận, đây đúng là một đề nghị thật tốt, giá tiền ba, bốn sao hưởng thụ phục vụ và không gian của năm sao, nhưng cũng không đại biểu bây giờ sẽ không có lợi nhuận.

“Ừ, tôi sẽ nghiêm túc suy tính cái phương án này. Trừ chuyện này còn có chuyện gì khác không?” Lâm Khải nhìn cô, giống như có thể đoán được tâm tư của cô.

“Không có... Không có.” Tay Tô Tiểu Mễ bắt giác nắm thật chặt.

Hắn nhẹ nhàng quét qua, nhàn nhạt hỏi: “Cô cảm thấy, Ngải Niệm Như - Ngải chủ quản thế nào?”

“A! Cô ấy?” Tô Tiểu Mễ có chút không kịp phản ứng.

“Thế nào? Có ý kiến gì không?”

“A, không có... Không có...” Tô Tiểu Mễ liên tiếp lắc đầu, trên thực tế, cô đối với Ngải Niệm Như mặc dù không thích, nhưng không đến nỗi sẽ ở sau lưng hãm hại cô ta.

“Vậy nếu như để cho cô ta làm Tổng giám kế hoạch tiếp thị, cô cảm thấy thích hợp không?” Trong hai tròng mắt của hắn phản xạ ra bóng dáng của cô, giờ phút này cô đang rối loạn.

Tô Tiểu Mễ vừa nghe đến lời này, ý nghĩ đầu tiên lại là: “Chẳng lẽ Ngải Niệm Như đã câu dẫn thành công Lâm Khải?”, cô định thần nhìn lại, người đàn ông này là thái tử gia Dung Khoa quốc tế, hẳn lên thuyền giặc của Ngải Niệm Như kia?

“Tôi muốn nghe ý kiến của cô một chút?” Lâm Khải vẫn nhìn cô.

Tô Tiểu Mễ biết, giờ phút này nếu cô không nói, nếu như Lâm Khải thật thắng Ngải Niệm Như lên chức Tổng giám, cuộc sống sau này của cô sẽ không tốt, “Thượng Đế, tha thứ cho con, hãy để cho con làm ”người xấu” một lần.”

“Ngải chủ quản có năng lực, làm Tổng giám cũng không có cái gì không thể, nhưng trong lòng tôi có chút đề nghị, không biết Lâm tổng có nguyện ý nghe một chút hay không?” Tô Tiểu Mễ trấn định đứng ở một bên, tự nói với mình chẳng qua là nói ra sự thật mà thôi.

“Nói.”

“Trước chúng ta phân ba phòng: thị trường, kế hoạch, tiếp thị, thêm kế hoạch tiếp thị mới lập nên là bốn phòng. Từ ba Tổng giám trở thành bốn Tổng giám, trên thực tế, loại biến hóa này tôi cảm thấy cũng không có quá nhiều chỗ tốt.”

“Cô đây là đang chất vấn cải cách của công ty sao?”

“Tôi nói rồi, đây chỉ là cái nhìn cá nhân của tôi thôi, nếu như Lâm tổng cảm thấy không cần thiết, tôi sẽ không nói tiếp.” Tô Tiểu Mễ ghét giọng nói chát vắn của Lâm Khải.

“Tô chủ quản, là cô nghĩ nhiều, nói tiếp đi!”

“Trong mắt của tôi, một Tổng giám kế hoạch tiếp thị là đủ rồi, có năng lực tiếp thị nhất định có thể trông nom tốt đoàn đội lớn này, mà tất cả đội dưới cờ các chủ quản tiếp thị và chủ quản kế hoạch dẫn dắt nhiên là một đoàn đội nhỏ. Chủ quản kế hoạch và chủ quản tiếp thị cũng có thể quản lý tốt đoàn đội nhỏ của mình, Tổng giám kế hoạch tiếp thị chỉ cần quản lý tốt chủ quản dưới cờ là được, bốn Tổng giám làm chuyện mà chỉ cần hai Tổng giám có thể làm tốt, đây là một loại lãng phí tài nguyên, hơn nữa Tổng giám càng nhiều, tất nhiên can thiệp vào công việc cấp dưới quá nhiều có thể sẽ ảnh hưởng đến phát huy của từng thành viên trong đoàn đội.”

Tô Tiểu Mễ nói xong, toát đầy mồ hôi lạnh, cô cảm thấy cô thật sự là điên rồi, trước mặt người đề ra cái cách đi chỉ trích cái cách của chính hần! Nhưng điều này cũng không có thể trách cô, vốn là không cần thiết có nhiều Tổng giám như vậy.

Sắc mặt Lâm Khải lạnh lùng như núi băng khiến Tô Tiểu Mễ nhìn càng thêm mồ hôi lạnh đầm đìa.

Hần xoay người cười một tiếng, “Ý kiến của Tô chủ quản tôi tiếp nhận, có chuyện tôi sẽ gọi.”

Tô Tiểu Mễ gật đầu một cái, cũng không nói gì nhanh chóng thối lui ra khỏi phòng làm việc của Lâm Khải. Lâm Khải rút một điếu xì gà ra, đốt, từ từ châm lửa, đề nghị của Tô Tiểu Mễ cứ ẩn hiện trong đầu hần.

Ban đầu hần phân bốn Tổng giám sau đó liền ý thức được vấn đề. Ở những ngày qua, trừ nhân số Tổng giám tăng nhiều, những hiệu suất khác cũng không có tăng hiệu quả, mà ảnh hưởng phụ, hần thấy được một đồng.

Thay vì nuôi bốn Tổng giám lương cao, không bằng đem phúc lợi phân cho nhân viên cùng hai Tổng giám ưu tú, hơn nữa cũng có thể đề cao năng lực quản lý của chủ quản. Nếu như cái cách thành công, đối với công ty mà nói, chính là một khoản lợi không nhỏ.

Ở nhà họ Lâm, một chuyện tình lớn hơn đang được thực hiện.

An Ôn nhìn đơn xin ly hôn trước mặt bà. Bà sẽ đợi đến lúc Lâm Khải ngồi lên vị trí CEO của Dung Khoa quốc tế rồi ném nó vào mặt Lâm Tuấn Thiên!

Bà đem mặt chôn ở giữa hai tay mình, cái quyết định này, bà đã suy nghĩ thật lâu! Do dự thật lâu! Nhưng bà nhất định phải làm như vậy. Tình cảm vừa yêu vừa hận của bà đối với Lâm Tuấn Thiên đã khiến bà đau khổ rất nhiều, nó đã vượt qua giới hạn chịu đựng của một người làm vợ như bà.

Thay vì một mình hui quanh trong tòa biệt thự rộng lớn không người này, không bằng ly hôn một cách thống khoái. Coi như ly hôn, bà cũng muốn Lâm Tuấn Thiên bỏ ra giá cao để trả một cách thê thảm! Rồi đi bà, hần phải trở lại lúc ban đầu, hai bàn tay trắng mà ra đi!

An Ôn bà đã cho hần tất cả, và bây giờ bà muốn lấy lại tất cả. Nếu như hần cái gì cũng không có, những người phụ nữ bên ngoài kia có phải còn có thể xem hần như báu vật hay không? Bà muốn hần sau khi phản bội hôn nhân của bọn họ, sẽ phải thật sâu ném đến tư vị bị người khác phản bội.

Mà tất cả những việc này, lập tức sẽ phải đến. Bà đang mong đợi!

77. Chương 77: Hầm Hại

Hai ngày sau, quầy tiếp tân gọi cho Tô Tiểu Mễ, nói có bưu phẩm chuyển phát cần cô ký nhận.

Tô Tiểu Mễ đi ra, thấy một cái hộp rất lớn, có chút kinh ngạc hỏi: “Đây là cái gì? Tôi không nhớ là tôi có mua đồ gì lớn đến vậy.”

Trong lòng cô vừa kinh ngạc đồng thời có chút buồn bực

“Tôi tiểu thư, chúng tôi cũng không biết rõ, phiền cô kí tên vào!” Nhân viên chuyển phát chỉ biết giao hàng, bất kể nội dung hàng hóa là gì cũng không thể biết được.

Nhìn tên cùng địa chỉ công ty, thậm chí ngay cả số điện thoại di động cũng đúng, Tô Tiểu Mễ nghĩ thầm có thể là người nào đó tặng quà gì đó, cũng không để ý nữa liền ký nhận.

Nhân viên tiếp tân so với cô còn hưng phấn hơn, “Chị Tiểu Mễ, lại có ai theo đuổi phải không? Lần này không phải là hoa, vậy sẽ là cái gì? Mở ra cho em xem với!”

Vừa vặn không khéo chính là Ngải Niệm Như đáng chết cũng đúng lúc đi ngang qua:

“A, Tôi chủ quản của chúng ta lại có quà, là của người theo đuổi gửi tặng à? Thần bí như vậy, mở ra cho mọi người cùng xem một chút đi.” cô nhẹ nhàng nói, liền đứng sang một bên, giống như chờ xem kịch vui

“Chị Tiểu Mễ, mở ra xem một chút đi!” Tiếp tân lại bắt đầu giục giây

Tô Tiểu Mễ nhìn một chút, cảm thấy cũng không có cái gì phải giấu, mọi người muốn nhìn thì cho nhìn, dù sao trở về cũng phải mở ra xem, vì vậy rất tùy ý nói: “Mọi người tự mở đi!”

Tiếp tân vừa nghe, lập tức cầm con dao nhỏ, đem giấy gói mở ra, trong miệng la hét, còn rất thô bạo ném đi.

Ngải Niệm Như đứng ở một bên, cũng tò mò mở to hai mắt, muốn nhìn một chút bên trong đến tận cùng là cái gì.

Vừa mở ra, từ trong hộp bắn ra một cái đầu người.

“A...”

Ba người đồng thời bị dọa cho sợ, cùng quát to một tiếng.

“Má ơi, đây là cái gì?” Tiếp tân lớn tiếng kêu, cũng không còn dám đi tìm tòi nghiên cứu lại.

Ngải Niệm Như lấy hết can đảm tiến tới, đem cái hộp toàn diện mở ra, bên trong tất cả đều là những thứ đồ chơi tình dục, đồ tượng trưng cho đàn ông cũng có, đồ dành cho nữ cũng có... lại còn búp bê thổi khí.

Tô Tiểu Mễ nhìn những thứ đồ trước mắt này, mặt lúc xanh lúc đỏ.

“Chị Tiểu Mễ, chị... dùng cái này a... Ha ha... Hắc hắc, nhìn có chút không ra, hắc...” Cô tiếp tân nhìn cô có chút quỷ dị, thế nào cũng không nghĩ ra Tô Tiểu Mễ sẽ dùng đến những vật như vậy. So với cách ăn mặc của cô hằng ngày thật không nghĩ tới sau lưng, cô lại đối khát như thế.

“Không... Không phải vậy, chị không có dùng qua những thứ đồ này!” Tô Tiểu Mễ nói, cô không thể nghĩ ra là ai nhảm chán đến vậy, có thể gửi tới đây những thứ đồ như thế

“Tôi chủ quản, không quan hệ, điều này có thể hiểu được, phụ nữ sống lâu mà không có đàn ông làm dịu, dục vọng phải đè nén, nội tiết mất cân đối rất dễ sinh bệnh.” Ngải Niệm Như che miệng cười.

Tô Tiểu Mễ nắm chặt tay, trán nổi gân xanh.

Còn chưa chờ cô giải thích tiếp, Lâm Khải lại đi vào, nhìn hộp quà, mày nhíu lại rất chặt.

“Đây là của ai?” Hắn lạnh giọng hỏi.

“A, Lâm tổng, cái này là... Là đồ do Tôi chủ quản đặt.” Niệm Như nhìn Tô Tiểu Mễ, nhìn lại Lâm Khải, trong lòng vô cùng hưng phấn.

“Lập tức đem dẹp đi cho tôi, nơi này là công ty, là chỗ làm việc, Tôi chủ quản, xin chú ý, lần sau những thứ như vậy, tôi không muốn cô lại công khai đem tới công ty!” Lâm Khải mặt lạnh lùng, nói ra không chút khách khí.

“Cái này không phải của tôi, tôi không có...!” Tô Tiểu Mễ trong lòng ủy khuất vô cùng, cô thật không biết là người nào vũ nhục cô như vậy, cô tự hỏi rốt cuộc là cô đã đắc tội với ai mà họ lại làm cho cô thành ra thê thảm đến như vậy.

“Lâm tổng, cái này cũng không phải là của em! Em không dính dáng tới những thứ đồ này.” Nhân viên tiếp tân cũng vội vàng giải thích.

“Lâm tổng, em nói rõ, cái này cũng không phải của em, em chưa bao giờ cần những thứ đồ này, huống chi, tên người nhận không phải là em, xin tin tưởng em.” Ngải Niệm Như cũng giải thích ngay sau đó.

Tô Tiểu Mễ nhắm hai mắt, giờ phút này cô nói nó không phải là của cô, ai sẽ tin?

“Cái này là của người nào trong lòng mình tự rõ ràng! Hạn trong vòng một phút, tôi không muốn thấy những thứ đồ này nằm ở đây nữa, nếu không muốn không khí phòng làm việc căng thẳng thì nhanh chóng thu dọn đi. Còn nữa, Tô chủ quản, mười phút sau, tới phòng làm việc của tôi.” Lâm Khải lần nữa ra lệnh, sau khi nói xong, cũng không thèm nhìn tới một cái liễn rời đi, trực tiếp hướng về phòng làm việc của mình.

Tô Tiểu Mễ cũng không nói gì, lặng yên đem những thứ cô cũng cảm thấy ghê tởm bỏ vào trong hộp, dùng băng keo dán lại. Ở bên trong, mấy vị đồng nghiệp đứng sau lưng chỉ chỉ trỏ trỏ, cô không cần quay lại cũng biết.

Khi cô cầm lên những thứ đồ này, cô nghe được tiếng xì xầm của mọi người, không nhìn được, quay đầu lại lớn tiếng nói: “Các người thật là, nếu như là tôi đặt, tôi sẽ không biết? Tôi còn có thể thoải mái để cho người khác tới mở ra hay sao? Nếu như Tô Tiểu Mễ tôi thật sự cần những thứ đồ này, tôi lại kêu gửi tới công ty sao? Tôi không có nhà ở sao?”

Tô Tiểu Mễ nói xong, đem hộp đi tới nơi bỏ rác, nước mắt ủy khuất cứng rắn nuốt trở về, loại vũ nhục này thật TMD! Cô điên mất! Nếu để cho cô bắt được ai hại cô, cô nhất định phải đem người đó xé tan xác làm mồi cho cá.

“Cô ta có phải điên rồi không? Đặt cho đã còn không thừa nhận, không thừa nhận còn chưa tính, lại còn đi nói người khác, quá kỳ quái!”

“Đúng vậy a, thật là không nhìn ra, không nghĩ tới Tô chủ quản của chúng ta là loại phụ nữ như vậy, thật sự là làm chị em chúng ta mất mặt, quá không biết xấu hổ, không biết xấu hổ...”

“Thật là mắc cỡ chết người, nếu là tôi, tôi thật không mặt mũi nào ở đây nữa rồi, quá mất mặt!”

“Ai nha, dù sao Tô chủ quản của chúng ta cũng là phụ nữ, không có đàn ông làm điệu sẽ rất trống không, tịch mịch. Người ta lại không muốn tùy tiện tìm đàn ông bên ngoài, đành tìm những thứ công cụ này để thay thế cũng là có thể nha, chúng ta nên thông cảm cho cô ấy.” Khi tất cả mọi người đang giễu cợt Tô Tiểu Mễ, Ngải Niệm Như lại làm bộ hảo ý nói.

***** Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Phòng làm việc của Lâm Khải, Tô Tiểu Mễ gõ cửa rồi đi vào.

Ánh mắt của cô cũng không có nhìn về phía hắn. Hắn phát hiện mắt cô có một chút sưng đỏ, chắc là vừa mới khóc xong.

Không đợi Lâm Khải nói gì, Tô Tiểu Mễ liền mở miệng trước:

“Lâm tổng, nếu như ngài tìm tôi là vì chuyện vừa rồi, tôi thật không có gì để nói.”

Lâm Khải đứng lên, đi tới trước mặt cô, dĩ nhiên, hắn cũng không tin tưởng Tô Tiểu Mễ dám làm ra chuyện như vậy. Trong lòng hắn, con người này có chút lẳng mạn, hoặc là thỉnh thoảng cũng sẽ say sưa, nhưng rất ít khi thấy cô làm loạn.

“Tôi không tin cô là người như vậy.” Hắn ôm lấy bả vai của cô, nhẹ giọng nói.

“Anh... anh mới vừa nãy rõ ràng...” Tô Tiểu Mễ vừa ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt của hắn. Sâu như vậy, khiến cho người ta dễ dàng mê muội, hắn nhìn cô tràn đầy tín nhiệm.

Vốn là đã ngừng ủy khuất, giờ phút này tâm cô lại một lần nữa muốn vỡ òa ra. Mà giờ khắc này thật giống như đối mặt với người cho mình cảm giác an tâm nhất, đột nhiên bộc lộ ra.

Tô Tiểu Mễ cố nén nước mắt trở lại, cảm giác khổng chế không được cô vội vàng quay lưng đi.

Còn chưa chờ cô lau đi nước mắt, Lâm Khải lại dùng sức khiến Tô Tiểu Mễ lại một lần nữa quay mặt hướng về phía hắn, nước mắt cứ như vậy chảy xuống không chút kiêng kỵ, cô vội vàng cúi đầu.

Lâm Khải nâng mặt cô lên, ngón tay êm ái xẹt qua khuôn mặt của cô.

Tâm của Tô Tiểu Mễ lại một lần nữa xao động, đôi gò má đỏ ửng lên

“Nhìn em ủy khuất như vậy kìa, tôi có nói là không tin em đâu!” Lời của hắn vừa nói ra, càng giống như là giọng nói của bạn trai đối với bạn gái.

Vui mừng, kinh ngạc... tràn đầy mập mờ...!!!

Khi Lâm Khải ý thức được lời của mình có chút mập mờ, lại bổ sung một câu: “Cô là một nhân viên gương mẫu, lại nỗ lực và có trách nhiệm, hơn nữa tôi tin tưởng cô sẽ không ngốc đến độ đem loại đồ vật này gửi đến công ty làm cho người ta dị nghị.”

Tay của hắn còn dừng lại ở trên mặt của cô, cô giương mắt nhìn vào đôi mắt của hắn, nhìn cô nhu nhược như vậy, khiến hắn rất muốn ôm cô thật chặt, nói cho cô biết: hắn tin tưởng cô!

Tô Tiểu Mễ lui về phía sau hai bước, nhẹ giọng nói: “Cám ơn anh, Lâm tổng.” Cô cảm tạ sự tin nhiệm của Lâm Khải, nhưng là hình ảnh như vậy có phải hay không quá mập mờ, cô có chút không chịu nổi, quan trọng hơn là, cô sợ chính mình sẽ sa vào vòng tay đó. Người đàn ông này làm cho cô không chống lại nổi.

“Đừng có đứng đó mà khóc lóc không thôi, trở về suy nghĩ thật kỹ, là ai đã gửi cho cô vật như vậy.” Lâm Khải co tay lại, dứt vào túi quần.

“Ừ, cám ơn Lâm tổng nhắc nhở.” Tô Tiểu Mễ chỉ muốn mau rời khỏi nơi này, tìm cách giải oan cho mình.

Tô Tiểu Mễ nhất thời hốt hoảng, sau đó lại không cẩn thận đạp vào chân của hắn. Trời thấy nha, cô thật là không có chú ý tới!

“Thật xin lỗi, Lâm tổng...”

“Không cần xin lỗi, nếu như cô cảm thấy không có cách nào thỏa mãn, kìm nén lâu rồi, tôi đây rất nguyện ý làm chuột bạch cho em.” Hắn vẽ mặt xấu xa cười nói.

“...”

“Tôi vẫn luôn nhớ mãi phản ứng của em.” Lâm Khải còn không biết xấu hổ bổ sung một câu.

Tô Tiểu Mễ cuối cùng cũng hiểu được lời nói của Lâm Khải bao hàm một ý nghĩa khác, vốn là còn có chút cảm tạ hắn quan tâm, trong nháy mắt liền biến mất không dấu vết. Hung hăng trừng mắt nhìn hắn, dùng sức đá vào cánh cửa phòng hắn, nghênh ngang rời đi.

Tô Tiểu Mễ vừa đi ra khỏi phòng làm việc, tất cả ánh mắt của đồng nghiệp cũng hướng cô kháo chuyện, nhìn cô như động vật quái thai.

“Ánh mắt có thể giết chết người” Tô Tiểu Mễ cuối cùng là sâu sắc cảm nhận được! Cô làm cho người ta ngậm miệng, nhưng không có nghĩa là cô có thể làm cho mọi người tin tưởng cô, cô nhất định phải tìm ra ai hãm hại cô.

Cô cố gắng suy nghĩ, đến tận cùng là ai muốn hãm hại cô, hay đây là một trò đùa? Nếu như là lời đùa giỡn...cái này cũng quá mức đi!

Nhưng Tô Tiểu Mễ không làm sao nghĩ ra ai đã làm ra chuyện như vậy? Đúng lúc này, Hạ Tử Vi đến trước bàn làm việc của cô, ý bảo cô đi căn tin.

Tô Tiểu Mễ chợt một hồi hoài nghi, chẳng lẽ là Hạ Tử Vi đáng chết này làm?

78. Chương 78: Một Đáp Án Không Thể Ngờ

Tại căn tin.

Tô Tiểu Mễ vừa ngồi xuống, liền chất vấn Hạ Tử Vi, “Nói, cậu mua có phải hay không?”

Hạ Tử Vi lớn tiếng cười, “Mình làm gì nhầm chán như vậy, hơn nữa, nếu mình muốn giúp cậu giải quyết nhu cầu thân thể, mình cũng sẽ không gửi đến công ty. Mình khẳng định sẽ gửi về nhà cho cậu!”

Hạ Tử Vi nói, Tô Tiểu Mễ cũng ý thức được, cô cũng không tin Hạ Tử Vi có thể đào cho cô một cái hố như vậy, nếu là đào hố, cô cũng tin tưởng Hạ Tử Vi sẽ đào một cái hố ở nhà, làm một cái hố trong công ty rõ ràng sẽ vui lấp cô trong những lời đồn đãi, hủy đi hình tượng tốt đẹp mà cô đã tạo dựng trước giờ.

“Nhưng nếu không phải cậu, vậy thì là ai?” Tô Tiểu Mễ càng thêm buồn bực.

“Hiện tại mọi người trong công ty đều biết Tô Tiểu Mễ cậu chưa thỏa mãn dục vọng, mua một lúc ba búp bê tình dục nam, thật là đủ uy mãnh, còn không nhìn ra Tiểu Mễ nhà chúng ta ham muốn lại cao như vậy.” Hạ Tử Vi coi như không có gì, tiếp tục trêu ghẹo.

“Chớ có hả hê, cậu cũng không phải không biết cách làm người của mình. Đừng nói dùng những thứ đó, nhìn thôi mình cũng đã thấy ghê tởm!” Nghĩ tới đây, tức giận trong lòng Tô Tiểu Mễ như lại càng tăng lên gấp bội.

“Biết rồi... biết rồi, mình sao lại không hiểu cậu. Cậu làm sao có thể làm ra những chuyện như vậy.” Hạ Tử Vi bày tỏ sự tin tưởng nguyên vẹn đối với chị em tốt.

“Nhưng là ai muốn hãm hại mình? Cậu nói xem, xung quanh chúng ta ai có khả năng nhất? Mình nhất định phải tìm ra cái tên hãm hại người này, mình muốn chứng minh mình trong sạch.” Tô Tiểu Mễ nắm chặt tay, quyết tâm tìm ra thủ phạm

“Đầu óc cậu bây giờ cháy khét hết rồi! Mình tới chính là muốn nói cho cậu biết, muốn tra ra chuyện này phải bắt đầu từ cái này.” Vừa nói, Hạ Tử Vi vừa lấy ra một miếng giấy nhăn nhoe gì đó

Tô Tiểu Mễ nhìn thấy, đó là một trang giấy, phía trên là một cái tên cửa tiệm cùng địa chỉ.

“Cái này là mình nhặt lại từ cái hộp cậu đem ném vào thùng rác đó. Đây cũng là địa chỉ cửa tiệm kia, cậu chỉ cần tìm được nơi đó, hỏi chủ tiệm, cậu sẽ biết người gửi là ai.”

“Nhưng cái này là địa chỉ trang web, vừa nhìn liền biết chính là dùng nick để mua.” Tô Tiểu Mễ cảm thấy nhức đầu, mua hàng trên mạng, có ai dùng tên thật, phần lớn là tạo tài khoản để mua hàng.

“Cậu thật ngốc! Tìm được người mua trước, sau đó sẽ tra địa chỉ IP, khoa học kỹ thuật hiện nay phát triển như vậy, mình không tin là tìm không ra.” Hạ Tử Vi ở một bên nhắc nhở.

“Đúng nha, Hạ Tử Vi, không hổ là chị em tốt của mình, yêu cậu chết mất thôi!” Vừa nói, Tô Tiểu Mễ hưng phấn nhào tới ôm cô một cái.

“Làm trò, mình đối với phụ nữ không có hứng thú, tra nhanh đi, nhưng mình đề nghị cậu len lén tra. Nếu là người của công ty hãm hại cậu mà động tác của cậu công khai như vậy sẽ làm bức dây động rừng.”

“Ừ, mình biết rồi, mình sẽ cẩn thận, yên tâm đi!” Tô Tiểu Mễ cầm tờ giấy, nhanh chóng trở lại bàn làm việc.

Vào một buổi tối, Hạ Tử Vi thông qua người chú làm bên bộ phận thông tin, nhờ một anh chàng trẻ tuổi tài cao tra ra được địa chỉ IP của một hộ gia đình. Hạ Tử Vi dùng “sắc đẹp” hấp dẫn, đối phương liền rất rộng rãi đem địa chỉ cho cô.

“Chúng ta đi thôi, đến nhà một người quen.” Hạ Tử Vi nhìn đồng hồ đã 9h30 tối, chạy tới đó cũng phải mười giờ.

“Mình thật không biết mình có ”bằng hữu” gì ở nơi này.” Tô Tiểu Mễ đứng thẳng lên nói.

“Đi thì biết.”

“Tử Vi, nếu không chúng ta ngày mai đi đi, hiện tại đã trễ thế này, vạn nhất đối phương là một tay sát thủ, hai ta làm sao bây giờ a?” Tô Tiểu Mễ lo lắng nói.

“Ừ, nhưng mình cảm thấy chỉ có phụ nữ mới có thể làm chuyện như vậy, hơn nữa là đồ kị hoặc là muốn hãm hại cậu, mình đã mơ hồ cảm nhận được người đó là ai rồi, đi thôi!” Hạ Tử Vi nắm tay cô kéo lên xe.

“Người nào vậy? Cậu nói cho mình biết đi!” Tô Tiểu Mễ không thể chờ đợi hỏi.

“Cứ đi rồi cậu sẽ biết, tới bước này rồi còn gấp cái gì.” Tới nơi, Hạ Tử Vi mở cửa xe, đi ra ngoài, cô cũng chỉ là phỏng đoán, nhìn địa chỉ, cô càng thêm xác nhận, bởi vì Ngải Niệm Như đang cư ngụ cùng một khu vực.

Tiếng chuông cửa vang lên mấy tiếng, liền có người mở cửa, người trong nhà cười nói gọi: “Vương tiên sinh...” Nhưng khi nhìn đến hai người đang đứng trước mặt mình là Tô Tiểu Mễ cùng Hạ Tử Vi, sắc mặt của cô đột nhiên tối sầm lại.

“Tại sao lại là các người?” Ngải Niệm Như nhìn hai cô rất không khách khí.

“Thật sự là cô!”

“Là cô!”

Tô Tiểu Mễ thật ra thì cũng đã sớm đoán được, nhưng là cô thật không biết mình đã đắc tội gì với Ngải Niệm Như, từ đầu đến cuối, cô chưa từng làm khó gì cô ta.

“Tối như vậy, hai vị lại có tâm tình tới đây, bất quá tối nay tôi không có tâm tình chiêu đãi hai vị.” cô khẩn cấp muốn đuổi hai cô đi, giờ phút này người cô đang chờ cũng sắp đến, cô không hy vọng bị người trong công ty bắt gặp.

“Ngải Niệm Như, tại sao cô muốn hãm hại tôi?” Tô Tiểu Mễ tiến lên, bắt đầu chất vấn.

“Cô nói gì vậy? Tối mịt rồi lại đến nhà tôi, chỉ trích tôi hãm hại cô, cô muốn gì đây?”

“Cô còn giả bộ, tôi thông qua địa chỉ IP đã tra được những thứ kia chính là cô gửi đến công ty, tại sao cô phải làm như vậy?”

“Tôi không biết cô đang nói cái gì, bản thân mình chưa thỏa mãn dục vọng mua đồ chơi tình dục còn tới trách móc người khác. Thật là không biết xấu hổ!” Ngải Niệm Như rất nhanh phản bác.

“Ngải Niệm Như, cô dám lập lại lời nói vừa rồi một lần nữa?” Tô Tiểu Mễ trong mắt lần đầu tiên như phun ra lửa, cô thật nhấn nhen cô ta quá lâu rồi. Bình thường trong công việc gây một chút chuyện nhỏ còn chưa tính, nhưng là cô ta cư nhiên vũ nhục nhân cách của cô.

“Muốn làm cái gì? Nơi này hiện không hoan nghênh các người, lần sau có cơ hội tôi sẽ chiêu đãi nhị vị!” Ngải Niệm Như không muốn dây dưa nữa, cô có việc khác trọng yếu hơn.

“Cô không nói rõ ràng, đừng mơ tưởng chúng tôi rời khỏi đây lúc này.” Tô Tiểu Mễ ngăn cửa lại.

“Được rồi, được rồi... là tôi mua cho cô. Cũng chính tôi gửi những thứ đó cho cô. Hiện tại, tôi xin hai người rời khỏi đây có được không?”

“Cô tại sao lại đối với tôi như vậy? Cô nhất định phải xin lỗi tôi, còn phải cho mọi người trong công ty biết là cô hãm hại tôi, nếu không chuyện này không xong đâu.” Tô Tiểu Mễ cứng rắn nói

“Tại sao ư? Bởi vì tôi ghét cô! Ghét cô ra vẻ một nhân viên hoàn hảo, ghét cô ra vẻ mình là người đơn thuần nhất! Nếu không phải là do cô cắt đứt, tôi cùng Lâm Khải bây giờ đã là một đôi. Đều là bởi vì cô, ngoài mặt giả bộ giống như thánh nữ, sau lưng lại đi câu dẫn Lâm tổng. Tôi chỉ là để cho đồng nghiệp nhận rõ bộ mặt thật của cô mà thôi.”

“Cô thật là... cô nói hươu nói vượn, tất cả đều chỉ là phán đoán của cô.”

“Cô cũng chó làm bộ nữa, ngày đó cô thấy tôi vào phòng Lâm tổng, trong lòng cô liền không yên, không bao lâu đã tới gõ cửa, tôi liền biết là cô cố ý.”

Tô Tiểu Mễ nhìn cô. Rốt cuộc hiểu rõ, thì ra là ngày đó cô ta vào phòng Lâm Khải là có ý đồ, mà cô lại đi phá hư chuyện tốt của Ngải Niệm Như.

“Hiện tại cô cũng đã rõ, biết rõ rồi thì đi đi!” Ngải Niệm Như lại một lần nữa đuổi các cô đi.

“Chuyện này vẫn chưa xong đâu, ngày mai ở công ty, cô nhất định phải cùng đồng nghiệp giải thích rõ, nếu không đừng trách tôi không khách khí.” Tô Tiểu Mễ lần này không muốn tiếp tục nhịn nhục để giữ hòa khí nữa. Việc này xâm phạm đến tôn nghiêm của cô, cô nhất định phải nhận được một câu trả lời hợp lý.

“Được rồi, ngày mai hãy nói, hiện tại tôi muốn ngủ!” Cô lần nữa muốn đóng cửa. Đột nhiên, thanh âm Hạ Tử Vi vang lên cắt đứt hết thấy mọi hành động.

“Vương thúc thúc!” Hạ Tử Vi kinh ngạc nhìn Vương thúc thúc, hắn làm sao tới nơi này?

“Tử Vi, là con à!” Vương thúc thúc vẻ mặt có chút lúng túng.

Hạ Tử Vi đầu óc chuyển một cái, liên tưởng đến vừa rồi Ngải Niệm Như kêu Vương tiên sinh, cô lập tức hiểu rõ.

“Vương thúc thúc, bác tới đây có chuyện gì không?”

“Bác tới tìm đồng nghiệp.” Hắn đột nhiên vỗ đầu một cái, “Ài nha, con xem, bác nhớ lộn chỗ rồi, không phải là tầng lầu này.”

Nói xong, hắn liếc mắt nhìn Ngải Niệm Như, rồi nhìn Hạ Tử Vi nói, “Hôm nào Vương thúc mời con ăn cơm, bây giờ bác có việc phải đi.” Hắn giống như trốn tránh gì đó, vội vàng đi khỏi chỗ này.

Hạ Tử Vi quay đầu lại nhìn Ngải Niệm Như, cô hiểu được, nhưng là cô không thể nào tưởng tượng được Ngải Niệm Như lại dám làm chuyện như vậy.

“Ngải Niệm Như, cô còn trẻ lại xinh đẹp, thu tay lại đi!” Hạ Tử Vi muốn khuyên giải, nói.

“Tôi không biết cô muốn nói gì.” Ngải Niệm Như đáp lời.

“Vương thúc thúc là ai tôi biết rất rõ, ông ấy đi tới nơi này cũng tuyệt không phải nhầm nhà, mà lúc cô mở cửa có gọi “Vương tiên sinh” chính là ông ta.”

“Chuyện của tôi không cần cô quan tâm, tôi hi vọng các cô không đem chuyện này công bố ở công ty.”

“Cô cũng không muốn đồng nghiệp trong công ty biết những chuyện không hay của mình. Vậy khi cô hăm hại Tiểu Mễ sao không nghĩ một chút cho cô ấy? Tại sao cô lại ích kỷ như vậy? Chuyện cô cùng Hà Kinh ở công ty tôi cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, dù sao cũng là chuyện của người khác. Nhưng bây giờ cô nhắm vào đồng nghiệp, nếu để cho mọi người trong công ty biết, thật không biết...”

“Câm mồm!”

“Dám làm còn sợ người khác biết?”

“Các người rốt cuộc muốn như thế nào?”

“Ngải Niệm Như, tôi không muốn quản cuộc sống riêng của cô, nhưng cô làm ảnh hưởng đến tôi. Yêu cầu của tôi là ngày mai tại công ty nói xin lỗi, hơn nữa giải thích cho mọi người biết tôi trong sạch, nếu không cô cũng đừng trách tôi. Cô làm những chuyện tùy tiện kia mọi người trong công ty cũng sẽ biết hết.” Tô Tiểu Mễ đứng ở một bên nói.

Ngải Niệm Như tựa vào cửa, nhìn các cô, giọng nói có chút tái nhợt, “Được, tôi sẽ trả lại trong sạch cho cô, nhưng hãy để tôi giữ một chút thể diện, cô không cần quan tâm tôi sẽ dùng phương thức gì, được không?”

Ngải Niệm Như nhìn cô, cuối cùng bổ sung, “Tô Tiểu Mễ, coi như tôi cầu xin cô một lần có được không? Còn có, Hạ Tử Vi, tôi hi vọng hai người xem như chuyện ngày hôm nay không biết gì cả, có thể không? Tôi không muốn người của công ty biết, tôi thề, về sau tuyệt đối không làm tổn thương đến các người nữa.”

Ngải Niệm Như đột nhiên cầu khẩn làm cho Tô Tiểu Mễ cùng Hạ Tử Vi cũng ứng phó không kịp. Đối với khẩn cầu của cô ấy, hai người cuối cùng cũng mềm lòng, chỉ cần cô đáp ứng trả lại trong sạch cho Tô Tiểu Mễ, như vậy cuộc sống riêng tư của Niệm Như, các cô cũng không muốn trông nom.

Một tuần lễ sau, Ngải Niệm Như nghỉ việc, mà Tô Tiểu Mễ cũng được giải oan. Cũng trong tuần lễ đó, rất nhiều những nữ nhân viên độc thân cũng nhận được quà y như Tô Tiểu Mễ, đều thấy rất kỳ quái. Ngải Niệm Như nói với mọi người, đây là cô trước khi nghỉ việc muốn đùa giỡn một chút!

Một tuần lễ sau, ngoài chuyện Ngải Niệm Như nghỉ việc, còn có những chuyện tình lớn hơn đang phát sinh...

79. Chương 79: Báo Chí Đăng Tải

Công ty Dung Khoa quốc tế đang có thay đổi lớn, CEO Lâm Tuấn Thiên để cho con trai của mình là Lâm Khải thay chức vụ. Tuy nhiên theo báo chí, lần này ông là bị ép buộc, Lâm Khải đã thúc đẩy tất cả các cổ đông đem Lâm Tuấn Thiên thoái vị.

“Ông trời của con ơi! Lâm tổng của chúng ta lại là Dung Khoa thái tử gia, phải làm thế nào mới tốt đây? Mình vốn chết mê chết mệt anh ta, hiện tại đã vượt quá rồi, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...?”

“Hiện tại Dung Khoa ai lớn nhất? Lại là Lâm tổng của chúng ta, quá đẹp trai, quá là hoàn mỹ! Ông trời a, ban cho con một cơ hội đi, để cho Lâm tổng nhìn con lâu một chút đi!”

“Lòng mình muốn nổ tung rồi, mình và Lâm tổng có thể hay không? Ông trời thân thương ơi, nếu như có thể để cho con cùng Lâm tổng có một cơ hội, chỉ cần một lần thôi, con nhất định thấp hương ba năm!”

Việc Lâm Khải lên thay cho Lâm Tuấn Thiên truyền ra khắp công ty khiến cho những mỹ nữ độc thân ở Dung Khoa quốc tế lại một lần nữa ào ào lên!!!

Chuyện này đã được dự liệu rồi, ngoài mặt nói là “thoái vị nhường ngôi”, không ai có thể hoài nghi thực chất là như thế nào. Quan trọng hơn, nhận vị trí này lại là Lâm Khải, con trai của Lâm Tuấn Thiên, cho nên không có ai tỏ ra nghi ngờ điều gì.

***** Y - www.

Tại căn tin công ty.

“Không nghĩ tới nhanh như vậy, Lâm tổng giám của chúng ta thăng một bước lên tới Lâm tổng giám đốc, Tô Tiểu Mễ, hiện tại hối hận đi!” Hạ Tử Vi nhìn cô cười quỷ dị

“Hắn thăng chức liên quan gì tới mình. Người ta là Dung Khoa thái tử gia, thay cha mình cũng là bình thường.” Tô Tiểu Mễ nói

“Ban đầu lúc anh ta vừa vào công ty, mình đã đánh cược cùng cậu, cậu không chịu đánh cược, nhớ không? Lúc đó mình đã cảm thấy người đàn ông này khí chất rất khác người, tuyệt đối không phải là một người đơn giản. Người như vậy, cậu nghĩ hắn chỉ đơn thuần đến đây làm Lâm tổng giám khổ cực kiếm tiền như vậy sao?”

“Vậy sao cậu không đi tán tỉnh hắn đi, đánh cược với mình làm gì?”

“Theo trực giác nhạy cảm của mình, mình cảm thấy Lâm Khải là có ý đối với cậu. Nếu như Lâm Khải đối cũng với mình như vậy, chỉ đây lập tức cởi quần áo, đóng cửa leo lên trên người hắn, còn cần cậu nhắc nhở sao.” Hạ Tử Vi lay nhẹ cái ly trên tay.

“Hắn là thái tử gia, mình là dân nữ bình thường, không thể đi chung một con đường!”

Tô Tiểu Mễ hơi có chút mất mát trong lòng, loại cảm giác này cô cũng không biết tại sao. Trong tiềm thức, cô tuyệt không hi vọng Lâm Khải là một thái tử gia. Thế giới của hắn cùng với của cô chênh lệch ngày càng

xa, cô ngày càng không đuổi kịp cước bộ của hắn! Cô vẫn thích hắn làm Lâm tổng giám, cô tình nguyện tin tưởng hắn chỉ là giai cấp trung lưu, cùng chức vụ của cô còn có chút xứng đôi.

“Sao mình cảm thấy có gì đó đau lòng nha?” Hạ Tử Vi nhăn lông mày, giận cười: “Nếu như khi trước Lâm Khải còn là một Tổng giám, cậu nhanh chóng giải quyết hắn, có phải bây giờ hào quang chói lọi rồi không?”

“Thôi đi, thứ hào quang này dành cho đám người muốn hưởng thụ ngoài kia đi!” Đây có lẽ là một chút tự giễu!!! Tô Tiểu Mễ nắm chặt tách cà phê, như là chỉ có vật này mới có thể mang cho cô năng lượng, giúp cô chống đỡ được.

Biệt thự nhà họ Lâm.

“An Ôn, bà đi ra đây cho tôi!”

“An Ôn, bà mau ra đây!”

Tiếng nói càng lúc càng lớn, thanh âm cực kỳ tức giận.

“Ông chủ, ông đã về, bà chủ vẫn còn đang nghỉ ngơi!” Trương mục vội vàng từ bên ngoài đi vào, đứng trước mặt Lâm Tuấn Thiên nói.

“Bà ta còn ngủ được? Thật đúng là ngoan độc!” Thân hình Lâm Tuấn Thiên chợt run lên.

“Tuấn Thiên, ông tìm tôi!” An Ôn đứng trên cầu thang, lạnh nhạt nhìn Lâm Tuấn Thiên, giống như bộ dạng thường ngày của mình.

Lâm Tuấn Thiên đứng ở dưới lầu, vợ của ông vĩnh viễn đều là như vậy! Không bao giờ tỏ ra hờn giận, ông cho tới bây giờ vẫn chưa nhìn thấy được bản chất của bà, cũng không biết được bộ dạng làm nũng của bà trông như thế nào.

An Ôn từ trên lầu không nhanh không chậm đi xuống, đứng ở trước mặt Lâm Tuấn Thiên, nhẹ nhàng ôn nhu nói: “Ông đã trở lại.”

“Cổ phần của bà ở Dung Khoa quốc tế đưa hết cho con trai, là bà để cho con đem tôi ra làm trò cười ở hội đồng quản trị?” Lâm Tuấn Thiên sắc mặt tái xanh, nhìn người vợ trước mắt. Ông thật không muốn tin, đây lại là người từ đầu đến cuối ông chưa từng xem là vợ, người mà dù biết rõ ông ở bên ngoài nuôi tình nhân, bà vẫn phớt lờ, trước mặt mọi người xem như không có gì.

“Đó là con của chúng ta, tôi đem cổ phần cho nó có cái gì không hợp lý? Nó là con của ông, nó thừa kế Dung Khoa có gì là không thể?” Thần sắc của An Ôn nhìn không thấy có chút hốt hoảng nào, bà lẳng lặng nhìn Lâm Tuấn Thiên, nhìn người trước mặt đang nóng nảy bất an. Thì ra ông tức giận như vậy vẫn không nói ra lý hôn, có phải hay không bởi vì bà là đại cổ đông của Dung Khoa quốc tế?

“Đúng, về sau tất cả cũng đều thuộc về Lâm Khải, nhưng tôi bây giờ vẫn còn sức lực. Con còn trẻ, tại sao hai người muốn liên hiệp buộc tôi xuống đài, một là vợ của tôi, một là con trai của tôi, cứ nhiên lại ép chồng mình cùng cha mình như vậy sao?” Mặt Lâm Tuấn Thiên bởi vì tâm tình kích động mà trở nên đỏ bừng.

“Tôi thật cao hứng khi nghe ông nói ông là chồng tôi, là cha của Lâm Khải! Tôi cứ nghĩ là ông đã quên mất ông là ai rồi.” Thanh âm của An Ôn vừa nhẹ vừa nhu, phảng phất hỏa khí ở trong lòng của bà chỉ có một ít, có nổi lên cũng không làm xáo trộn chuyện gì.

“Bà... Lời này của bà có ý gì? Máu trong người Lâm Khải là của nhà họ Lâm chúng ta, trên danh nghĩa bà là vợ hợp pháp của tôi!” Lâm Tuấn Thiên còn chưa có ý thức được lỗi của mình ở đâu, thậm chí cho rằng vợ mình không có gì phải khổ sở.

An Ôn lạnh lùng nhìn một cái, nhẹ nhàng nói: “Tôi đưa cho ông một ly trà lạnh, coi như làm giảm lửa giận xuống vậy.”

Nói xong, bà liền xoay người lấy trà.

Nhìn An Ôn cứ điềm nhiên như vậy, Lâm Tuấn Thiên mới phát hiện ra rằng ông tuyệt đối không hiểu gì về người vợ của mình. Từ sau khi kết hôn, ông liền tiếp nhận nhà họ An công ty, ông chỉ biết bà rất thương

ông, điên cuồng thương ông, không để ý việc ông lấy bà chẳng qua là vì gia sản của bà, cũng không để ý đến việc trong tim của ông có người đàn bà khác hay không.

Ông công khai trở thành Dung Khoa chủ tịch, dùng tiền tài của mình trả thù người bạn gái ham giàu sang phú quý trước kia. Cũng giống với những người đàn ông khác trong thương trường, ông là loại đàn ông ham rượu ham sắc, nhưng cho tới bây giờ ông vẫn biết, con dâu hợp pháp của nhà họ Lâm là An Ôn, bà cũng rất khéo léo phối hợp, từ xưa tới giờ đều là mắt nhắm mắt mở cho qua.

Bà đem trà lạnh đặt trước mặt ông, mỉm cười, nhàn nhạt che đi sự đau vết của tuổi tác. Đôi mắt to đẹp một thời nay cũng mất đi vẻ tinh nhanh, mặc dù vẫn có chút thủy mị, nhưng cuối cùng khó thoát sự tàn phá của thời gian.

Ông nhận lấy ly trà lạnh, một hộp cũng không uống, hung hăng đem trà lạnh để xuống bàn, chút trà lạnh theo cái ly đựng đưa đổ ra bàn.

“Hai người làm như vậy, cũng nên cho tôi biết lý do chứ!”

“Lý do? Tôi đã nói rồi.” An Ôn nhìn ông đang nóng nảy tức giận, nội tâm càng thêm vui vẻ, loại trả thù này thật sướng khoái! “Lâm Khải là con của chúng ta.”

“Các người tại sao không nói gì với tôi? Bà có biết hay không, hai người giấu tôi làm những chuyện này, trong lòng tôi có bao nhiêu thống khổ? Đây là một loại bị người thân của mình đâm sau lưng, bà chẳng lẽ không biết?” Lâm Tuấn Thiên tuyệt không tin, một người vợ hiểu chuyện như An Ôn lại không biết đến mùi vị bị phản bội này.

“Tôi cũng muốn cùng ông thương lượng, nhưng ông thường không trở về nhà, tôi cũng hết cách!” An Ôn hơi hốt nói, trong ánh mắt bình thản như nước, không nhìn ra bà có bất kỳ áy náy gì.

“Đây không phải là lý do.”

“Trong mắt của tôi đây chính là lý do. Một ngày không trở về nhà, tôi cũng chấp nhận, mười ngày không trở về nhà, tôi cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận, nhưng một tháng không trở về nhà, tôi không thể cho qua. Tôi cảm thấy ông đã không cần đến cái nhà này rồi, nếu đã như vậy, tôi cần gì phải nói nhiều với ông? Ông nói xem, có phải hay không, Tuấn Thiên?”

Người phụ nữ làm cho đàn ông cảm thấy đáng sợ nhất không phải là việc nổi giận lôi đình, mà là bình tĩnh như nước! Điều đó có nghĩa là lòng của người phụ nữ đó đã chết.

“Đây không phải là bà? Tại sao lại biến thành như vậy? Như vậy tôi cảm thấy rất xa lạ...” Lâm Tuấn Thiên thấy bộ dạng bình tĩnh như không của vợ mình, liền nội tâm bị chấn động.

“Ông không hiểu, tôi không trách ông. Tôi thành ra như vậy... có lẽ là do ông ban tặng.” Bà nhẹ nhàng xoa bóp một bàn tay, lẳng lặng ngẩng đầu lên, nhìn ông.

Lâm Tuấn Thiên vẫn còn như vậy nho nhã, tráng kiện, năm tháng cũng không để lại quá nhiều dấu vết trên người ông. Nhìn qua, ông chỉ tựa như mới bốn mươi tuổi. “Trời cao thật là không công bình!” An Ôn ở trong lòng khẽ thở dài.

“An Ôn, bà cứ như vậy, tôi cảm thấy rất đáng sợ, bà có biết hay không?” Lâm Tuấn Thiên đem tâm tình của mình nói hết với bà, lẫn lộn nhiều năm trên thương trường như vậy, ông cho là mình đã rèn luyện được sự tỉnh táo, nhưng giờ phút này, ông cảm thấy mình không theo kịp cả người cùng chung chăn gối của mình rồi.

“Thật ra thì ông nên biết rõ tôi sẽ như vậy từ lâu rồi, không phải sao? Tôi biết, ông cũng không thương yêu gì tôi, ông cưới tôi, cũng chỉ vì tôi là nhà họ An tiểu thư, duy nhất tiểu thư, là người thừa kế tương lai của Dung Khoa quốc tế.” Vừa nói bà vừa hồi tưởng lại vẻ mặt của người đàn ông này khi bà gập lần đầu.

Áo sơ mi trắng, quần ka-ki bình thường, ông tới Dung Khoa, bà đi theo cha mình đến Dung Khoa nghe hội nghị, ghi chép, lần đầu tiên nhìn thấy ông, bà đã bị khí phách cao ngạo của người đàn ông này hấp dẫn, bà biết tất cả mục đích ông muốn cưới bà, nhưng vẫn gặt đầu đồng ý.

Nói là đám cưới, thực chất cũng chỉ là một cái đám cưới kinh doanh, công ty của Lâm Tuấn Thiên là một công ty quá nhỏ bé, nhưng bà lại khuyên nhủ cha mình để cho ông tin tưởng hẳn. Con gái mình sốt ruột, An lão cũng đành tất cả đều nghe theo con gái.

“Bà cũng biết mục đích tôi cưới bà, vậy tại sao còn đồng ý? Bà có thể cự tuyệt!” Ông chất vấn bà.

“Bởi vì tôi yêu ông, trừ ông ra, tôi không biết còn có ai thích hợp làm chồng của mình, cho nên tôi nói với cha đáp ứng lời cầu hôn của ông, sau đó ông cưới tôi, cha đã đưa ra rất nhiều nội quy, cha vẫn sợ tôi về sau bị thiệt thòi, thật ra thì tôi nói cho ông biết, tất cả đều không phải là như ông nghĩ.”

An Ôn bình tĩnh nói ra, vẻ mặt Lâm Tuấn Thiên lập tức thay đổi.

80. Chương 80: Chúng Ta Ly Hôn Đi

An Ôn dáng điệu bình thản, giống như tất cả mọi chuyện đều không phải do bà tạo nên.

“Lời này của bà có ý gì?” Lâm Tuấn Thiên càng ngày càng không hiểu nổi An Ôn.

“Ông muốn biết thật sao? Ông không sợ biết rồi sẽ tổn thương sao?” An Ôn cảnh báo trước cho ông, hi vọng ông suy nghĩ rõ ràng.

“Tổn thương? Bà cảm thấy một người không yêu bà có thể vì bà mà sinh ra tổn thương sao?” Lửa nóng trong người Lâm Tuấn Thiên đã dâng tràn tới cổ họng, ông đang cực lực đè nén, nếu không thật không biết sẽ bộc phát ra cái gì.

“Ban đầu việc nắm giữ cổ phần ở Dung Khoa quốc tế cũng không phải do chủ ý của cha, mà là tôi. Vì tôi biết ông không yêu tôi, ngay từ đầu tôi cũng không muốn dùng điều này để uy hiếp ông cả đời sống bên cạnh tôi, một mặt tôi có trọng trách của cha giao phó, vì lúc đó cha đã mắc bệnh ung thư não thời kỳ cuối, tôi không muốn cha ra đi mà vẫn còn lo lắng tôi sẽ có lúc bị ông vứt bỏ; một mặt đó là tính toán của riêng tôi, coi như đối với ông có chút thử nghiệm. Những năm này, ông cũng chưa từng nghĩ tới lấy cổ phần của Dung khoa từ trong tay tôi vì ông vẫn cảm thấy của tôi chính là của ông, vì lòng của tôi đều giao cho ông, vĩnh viễn sẽ không phản bội ông, đúng không?”

Thanh âm của bà rất nhẹ nhàng, bình tĩnh, nói về chuyện xưa không có ngọt ngào cũng không có tức giận, phẳng phiu như đang nói chuyện của người khác

“Bà thật đáng sợ.” Hơn ba mươi năm, ông lần đầu tiên phát hiện người phụ nữ bên cạnh mình tâm sâu đến thế, mà bản thân ông vẫn cho là người này quá si mê mình, ông lại vẫn tin tưởng số mạng, tin tưởng An Ôn chính là số mạng ở bên người mình, nhưng không có nghĩ đến, bà không phải như ông suy nghĩ.

“Nếu như vậy, tôi trả tự do cho ông, để cho ông rút cuộc không cần sống chung cùng một người phụ nữ đáng sợ như tôi, ông thấy sao?”

Nếu như bình thường, ông thấy bà cười với mình như vậy, hẳn sẽ cảm thấy bà rất yêu ông, nhưng bây giờ, ông đột nhiên phát hiện nụ cười như vậy thật đáng sợ, giống như một thanh đao vô hình cắm ở ngực của ông, cho dù chết, ông cũng sẽ cho là hy sinh mà không cho là bị mưu hại.

“Lời này của bà có ý gì? Cái gì tự do? Bà muốn ly hôn với tôi sao?” Giọng nói của Lâm Tuấn Thiên lạnh lùng trở lại

“Đúng vậy, Tuấn Thiên, tôi muốn ly hôn với ông, kết thúc cuộc hôn nhân làm cho ông thấy thống khổ nhiều năm nay.” An Ôn vẫn thản nhiên cười như cũ, chỉ có trong lòng bà rõ ràng, bà đã từng đau khổ như thế nào, chẳng qua là cho tới bây giờ, lòng của bà đã chết, bà quyết định sẽ sống cô độc cho đến hết quãng đời còn lại.

“Bà điên rồi? Ly hôn, bà nghĩ mình bao lớn, bà muốn ly hôn làm cái gì? Chẳng lẽ còn muốn tái giá với một tên già nào khác sao? Bà muốn cho Lâm Khải gọi người đàn ông khác là cha? Nói cho bà biết, tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý.”

Lâm Tuấn Thiên không thể tin được, người phụ nữ này cứ nhiên cùng ông nói ly hôn. Nhiều năm như vậy, ông cũng vẫn chịu đựng không có nói ly hôn, là bởi vì để có thể thừa kế tất cả công ty của nhà họ An, ông đã cam kết với An lão là cả đời này đều sẽ chiều cố bà.

“Bất kể ông có đồng ý hay không tôi tuyệt đối vẫn muốn ly hôn.” An Ôn vẻ mặt kiên định, không nhìn ra có bất kỳ dao động nào.

“Bà rốt cuộc là nghĩ như thế nào? Ly hôn có ích lợi gì? Bà có thể được cái gì? Ngoại trừ phân chia nhà cửa, bà có thể được cái gì?”

“Tôi muốn lấy được tự do cùng tôn nghiêm của tôi.”

“Tự do của bà? Tôn nghiêm của bà? Chẳng lẽ bình thường bà không có sao? Tôi ép bà sao? Tôi có nói qua muốn cùng bà ly hôn sao?” Lâm Tuấn Thiên cảm thấy bà nói ra chuyện ly hôn chính là một chuyện cười.

“Ông ở bên ngoài, chơi đùa với loại phụ nữ thế nào, tôi cũng làm bộ như không biết, bởi vì tôi cảm thấy ông một ngày nào đó sẽ hiểu, sẽ tỉnh ngộ, nhưng sự thật, tôi càng nhân nhượng ông càng phóng túng. Ông đã không suy nghĩ gì cho tôi, tôi vì cái gì muốn ủy khuất cả đời mình? Không phải là ông ép tôi, mà là tôi ép mình, tuổi càng lớn, càng hiểu đạo lý này, cho nên hiện tại, tôi muốn mình tự do.”

“Bà nói cái gì? Bà cho rằng mình còn là con gái hai mươi mấy tuổi sao? Bà cho rằng sau khi ly hôn sau là có thể tự do sao? Tôi cho bà biết, bà chỉ có thể cô độc suốt quãng đời còn lại.” Ngữ khí của ông càng lúc càng nặng nề, khí nóng trong người đang không ngừng bốc lên cao.

“Chẳng lẽ tôi không ly hôn tôi sẽ không cô độc quãng đời sau này sao? Ông cho rằng hiện tại tôi có chồng cùng không có chồng khác nhau sao? Nếu như có chồng hay không cũng như nhau, vậy tôi cần gì phải níu kéo cái không thuộc về mình, có phải hay không?”

Bà nháy mắt một cái, khôi phục lại nụ cười bình tĩnh.

“Tôi thấy bà trúng tà rồi, cái nhà này cũng bị bà làm cho có tà khí rồi! Thay vì ngồi đây cãi cọ với bà không bằng đi mời một thầy phong thủy đến xem.” Lâm Tuấn Thiên cảm giác mình sẽ bị người phụ nữ trước mắt này làm cho điên rồi! Từng ấy năm tới nay, người phụ nữ này lần đầu tiên làm cho ông tâm tình không yên ổn.

“Tuấn Thiên, thực tế một chút đi, chúng ta ly hôn! Tôi đã không còn thương ông nữa!”

“Nực cười, đã từng này tuổi, còn cùng tôi nói yêu đương? Bà không cảm thấy thật hoang đường sao?” Lâm Tuấn Thiên đối với An Ôn hiện tại, không cách nào có thể hiểu tượng được.

“Trong lòng tôi, không thương thì không thể ở chung một chỗ.” Từ đầu đến giờ, bà lần đầu tiên ra vẻ cố chấp, giống như lúc còn thiếu nữ, năm đó bà cố ý nhất định phải gả cho Lâm Tuấn Thiên.

“Hôm nay, tôi không muốn cùng bà thảo luận cái vấn đề này, chờ bà tỉnh táo lại chúng ta nói tiếp!” Lâm Tuấn Thiên khoát tay rời đi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, ông không điên cũng sẽ bị bà làm cho phát điên.

“Đơn ly hôn tôi đã nhờ luật sư, cũng đã ký tên rồi, chỉ chờ ông ký tên, chúng ta không còn quan hệ gì nữa, ông tự do, tôi cũng tự do.” bà nhàn nhạt khoát tay áo, lại nhẹ nhàng bổ sung: “Còn nữa, ông nên xem qua nội dung.”

Nói xong, An Ôn kéo ngăn kéo, đem hai tờ đơn ly hôn đưa tới tay ông.

Lâm Tuấn Thiên nghiêm túc nhìn An Ôn, lại muốn phát ra lửa giận, nhưng không tìm được lý do, chỉ đành phải nhìn xuống.

Càng xem, sắc mặt của ông càng xanh mét, ông nắm chặt tờ đơn ly hôn trong tay:

“An Ôn, tôi xem bà thật sự là đầu óc có vấn đề, đơn ly hôn này cũng không thể thực hiện, tôi cũng không thể ký tên.”

“Bất kể ông có ký hay không, tôi cũng sẽ ly hôn. Nếu như ông không đồng ý, tôi sẽ nhờ luật sư liên lạc với ông, đến lúc đó chúng ta gặp nhau ở tòa án.” An Ôn thề phải đem tất cả thực hiện được, bà muốn Lâm Tuấn Thiên hiểu rõ, bà - An Ôn cũng không phải ngồi không, bà tuyệt đối không thể bị khi dễ như vậy cho đến chết.

“Coi như ra tới tòa án, đây tất cả cũng sẽ không thực hiện được!”

“Có được hay không, không phải là do ông quyết định, mà là do tòa án phán quyết.”

“Ra tòa cũng vậy thôi, những năm vừa qua, Dung Khoa vẫn luôn do tôi quản lý, hiện tại mặc dù tôi đã thôi lui, nhưng tôi vẫn còn là cổ đông ở Dung Khoa.” Nghĩ tới đây, Lâm Tuấn Thiên cắn răng nghiền lợi, chỉ cảm thấy thống hận một hồi.

“Chỉ cần ông nguyện ý, ông có thể ở Dung Khoa làm việc. Tôi tin tưởng con trai cũng sẽ an bài cho ông một chức vị, nhưng là những thứ tài sản khác, ông một phần cũng không thể nào đạt được.”

“Những năm qua, những thứ gia sản này, rất nhiều thứ đều do tôi cố gắng gầy dựng.”

“Là do ông cố gắng, nhưng tôi cũng đã trả thù lao cho ông, ông cũng có cổ phần ở Dung Khoa nha.”

“Tôi nói bà nên xem lại luật hôn nhân, tài sản của hai vợ chồng, nếu có ly hôn cũng là phải chia đều.”

“Nhưng là ông phản bội hôn nhân rồi, hưởng chi những thứ gia sản này đều là tên của tôi, về phần gia sản mang tên ông, có lẽ đã nằm ở tay một người phụ nữ nào khác rồi.” An Ôn nặn ra một nụ cười, cười đến chính mình cũng cảm thấy rất mệt mỏi!

“Phản bội? Đây chẳng qua là vui đùa một chút mà thôi, luật pháp đến cuối cùng vẫn là phải có chứng cứ.” Lâm Tuấn Thiên nổi giận đùng đùng, ông thật muốn tát một cái cho An Ôn tỉnh lại, hai người tuổi cũng lớn, bà còn ở nơi này đùa bỡn nhiều như vậy.

“Làm sao ông biết tôi không có chứng cứ? Ông cùng người phụ nữ khác vụng trộm, có con riêng... Ông cho rằng tòa án sẽ cho phép sao? Tòa án luôn bảo vệ người bị hại, hưởng chi, ban đầu ông cưới tôi, ông không có chút cổ phần nào ở Dung Khoa, mà hiện tại cổ phần của ông ở Dung Khoa đều là tôi đưa cho ông!”

Thật là chuyện cười! Hiện tại, một chút xíu cổ phần kia đối với ông mà nói đơn giản chính là một loại ăn xin.

“Bà điều tra tôi?” Ông lại một lần nữa mở to đôi mắt. Cực kỳ không muốn tin, bà, cư nhiên điều tra ông?

“Là ông thật quá mức, ông có bao nhiêu con riêng tôi không muốn biết, ông bên ngoài nuôi bao nhiêu tình nhân, tôi cũng không muốn biết, mà bây giờ, tôi chỉ muốn chia tay, nếu như ông không muốn, vậy chúng ta chỉ có thể gặp nhau ở tòa án.”

“Đã từng này tuổi rồi, bà muốn đem những chuyện này công khai sao? Bà muốn đem chuyện này làm chuyện cười cho mọi người sao?” Lâm Tuấn Thiên ép hỏi bà.

“Chế giễu? Tôi không thèm để ý, ông cho rằng tôi không nói người khác không biết sao? Bị người đời chê cười là ông, không phải tôi.” An Ôn nhìn thấu hết thảy, bà chỉ có một mục đích, để cho ông hoàn toàn rời đi thế giới của bà.

“Bà ép tôi?” Lâm Tuấn Thiên nắm chặt tay, ngay lúc này, ông rốt cuộc đã hiểu rõ, người phụ nữ này muốn ép ông tới bước đường cùng!

“Tôi không có ép ông, là ông tự đem mình bức đến bước này. Tôi đã từng ra hiệu cho ông, nhưng là ông không thèm để ý. Ông ở bên ngoài ăn chơi trác táng, thay đổi tình nhân xoành xoạch, người sau lại trẻ hơn người trước. Ly hôn với tôi xong, ông có thể quang minh chính đại cưới một người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp, đó không phải là mong muốn của ông sao?” Nguồn:

“Bà chính là đang ép tôi! Tôi không hiểu bà, nhưng bà lại hiểu tôi, bởi vì bà biết tôi chưa bao giờ nói ly hôn, cho nên bà từng bước từng bước chuẩn bị, chờ hôm nay trả thù?”

An Ôn trầm mặc, một câu nói này của ông, hủy bỏ đi tất cả yêu thương bà đã dành cho ông, người mà bà đã từng muốn sống trọn đời.

Hai người nhìn nhau, đôi mắt của ông như lưỡi dao đâm vào trái tim bà.

81. Chương 81: Xem Mắt

Tô Tiểu Mễ dưới sự bức bách mãnh liệt của mẹ, đành mặc vào y phục bà hài lòng, trang điểm trang nhã, lấy xuống gọng kính đen của cô.

“Cái này đúng rồi, nhìn con gái của chúng ta này. Dáng dấp vẫn rất kiều diễm nha! Trang phục này mới chính xác, mẹ nói con nghe, hôm nay gặp hai người kia, cũng đều là tương đối khá, con đừng chọn tới chọn lui nữa, chăm được người nào liền nói cho mẹ.” Mẹ Tiểu Mễ ở một bên dặn dò.

“Mẹ, con biết, con cũng sắp ba mươi, không phải là đứa trẻ ba tuổi, con có phải làm gì mà! Nếu mẹ không để con đi, có thể sẽ tới trễ đó.” Tô Tiểu Mễ tựa vào cạnh cửa, có chút mệt mỏi.

Thật vất vả có một ngày chủ nhật thanh thoi, tưởng sao sáng sớm mẹ đã tới gõ cửa, bắt cô ăn mặc thật đẹp, cho đến khi bà hài lòng mới thôi.

“Nếu không, mẹ và con cùng đi chung?” Mẹ Tiểu Mễ cảm thấy nên không canh chừng con gái mình sẽ bỏ chạy mất.

“Mẹ, nếu không mẹ đi thay con luôn đi, như thế nào?” Tô Tiểu Mễ lộ ra cười giảo hoạt.

“Đi, thật không biết lớn nhỏ! Mau lên đường! Đừng làm cho người ta chờ sốt ruột, đã nhớ kỹ số điện thoại chưa? Đến nơi liền gọi điện liên lạc. Một giờ chính là làm tài chính, năm giờ chính là người làm IT, con đừng lộn a!” Mẹ Tiểu Mễ chỉ sợ con gái mơ hồ phá hư.

Tô Tiểu Mễ chỉ đành phải liên tiếp gật đầu, mẹ của cô mới thoáng thở phào nhẹ nhõm

Quán cà phê Tự Nhiên.

Bên trong quán, Tô Tiểu Mễ mặc váy dài màu đậm, áo hở cổ màu xám tro, đơn giản mát mẻ, tóc dài xoã tung ở phía sau, trang điểm trắng đen nhạt nhẽo khiến cho cô nhìn qua càng thêm tinh xảo.

Bàn số 2, Tôn tiên sinh, nam tài chính. Tô Tiểu Mễ yên lặng nhắm lại ở trong lòng.

Ánh mắt của cô mới vừa nhìn về bàn số 2, liền đụng phải một đôi mắt cười nhạt của một người đàn ông. Giống như là có ấn ý, người này lấy di động ra ngoắc cô.

Cô mỉm cười đi tới, lần đầu tiên nhìn qua cảm giác là loại có thể tin cậy, mặc dù có một chút mập, nhưng người ta thường nói, người mập là người lạc quan, tâm rộng rãi, biết thương vợ. Chỉ là ba phút sau, những điều đó chỉ là do người ta nói!!!

“Tô tiểu thư, so với tưởng tượng của tôi đẹp hơn rất nhiều, tôi thích cô!”

“...” Đây mới vừa gặp mặt đã trực tiếp như vậy, có phải quá nhanh không? Tô Tiểu Mễ chỉ có thể ngây ngốc cười.

“Thật ra thì, đàn ông giống như tôi, điều kiện không tệ, nhà có ba căn, biệt thự một căn, xe có ba chiếc, một năm thu vào cũng không ít, phụ nữ bên cạnh cũng rất nhiều. Người xinh đẹp tôi đây cũng gặp nhiều rồi, nhưng mấy người đó cũng chỉ để vui đùa một chút thôi! Đến nay vẫn chưa có ai khiến cho tôi khắc cốt ghi tâm, nhưng cảm giác Tô tiểu thư cho tôi không giống vậy.” Chân người nọ dưới gầm bàn lại đá nhẹ chân cô một cái.

Tô Tiểu Mễ mở to mắt, không dám tin nhìn người trước mắt.

“Chỉ cần em chịu gả cho tôi, muốn cái gì tôi cũng sẽ tận lực mua cho em, chỉ là đừng động tới cuộc sống riêng của tôi quá nhiều là được.” Vừa nói, chân của hắn lại không biết điểm dừng đá lên nữa, lần này trực tiếp đưa đến trong váy dài của cô.

Tô Tiểu Mễ chỉ đành phải hơi nghiêng người, tránh thoát trêu chọc của hắn.

“Tôn tiên sinh, tôi nghĩ chúng ta không quá thích hợp, lấy điều kiện của anh có thể tìm một người tốt hơn, ha ha...” Cô ở một bên chỉ đành phải giả vờ cười khúc khích, nghĩ thầm nói xong liền nhanh chóng rút lui.

“Lời này cũng không đúng rồi, thích hợp hay không thích hợp, chỉ có ở cùng một chỗ mới biết, chúng ta cũng chưa ở cùng nhau, sao biết có thích hợp hay không, có phải hay không a?” Ánh mắt của hắn toát ra một cỗ khí bí ối.

Tay của hắn cũng nhân cơ hội sờ soạng lên, bắt tay của cô thật chặt.

“Tay nhỏ bé này đúng là mịn màng.”

Tô Tiểu Mễ dùng sức, rút tay chính mình ra, sắc mặt trầm xuống, “Thật xin lỗi, tôi muốn đi trước.”

“Gấp cái gì? Ở lại chúng ta tiếp tục trò chuyện a.”

Tô Tiểu Mễ không để ý tới hắn, đứng lên trực tiếp hướng cửa đi tới.

“Chảnh cái gì mà chảnh, cô cho rằng mình là ai a? Tuổi cũng đã quá lứa lỡ thì rồi còn bày đặt này nọ! Tôi muốn phụ nữ cái dạng gì mà chẳng có, nguyện ý đụng vào cô một cái là để mặt mũi cho cô lấm rồi.” Người kia còn đang ngồi tại bàn không ngừng lải nhải.

Tô Tiểu Mễ thật muốn bưng cà phê tạt vào mặt hắn! Cuối cùng chẳng qua là ngẩng đầu lên, xem lời của hắn như gió bên tai, trong lòng lại nguyên rủa: “Tên đàn ông thói tha này, còn tự xưng là tài tử tài chính, hoặc là bại hoại hoặc là tin tức của mẹ sai lầm! Bây giờ, giới thiệu quá không đáng tin đi...”

Trận thứ hai, Tô Tiểu Mễ cơ hồ cũng muốn trực tiếp nhào vào trên bàn say mộng đẹp.

Cái gì gọi là buồn bực? Loại đàn ông trước mắt này thật rất đáng buồn bực, buồn bực đến mức cô có chút thở không thông. Lúc xem mắt, đàn ông nên có một chút chủ động chứ! Trần tiên sinh này tốt hơn người vừa nãy, nhưng cô hỏi một câu liền đáp một câu, cô nhìn anh ta, anh ta liền như vậy nhìn cô, Tô Tiểu Mễ thật chỉ muốn rời đi.

Dáng dấp khó coi một chút cũng không có sao, nhưng tính cách nên hài hước một chút, nếu như không hài hước cũng có thể chủ động một chút, nhưng đã hết hai ly cà phê rồi, người đàn ông này vẫn trầm lặng đến mức khiến cô không cách nào ở chung tiếp nữa, sau đó muốn đi, người này rốt cuộc cũng chủ động nói được một câu: “Cà phê nơi này không tệ, uống một ly nữa đi.”

Chỉ tiếc, mùi vị cà phê không tệ lại không khớp.

Lần xem mắt này chỉ có thể chấm dứt trong thất bại. Tô Tiểu Mễ từ đó không còn mặt mũi nào đối mặt với người mẹ đang ngồi nhà ngóng tin nữa, cho nên cô gọi điện rủ Hạ Tử Vi ra ngoài uống rượu.

Khi Tô Tiểu Mễ tới nơi, Hạ Tử Vi đã uống không ít.

Quán rượu này hơi ồn, nếu như là bình thường Tô Tiểu Mễ nhất định sẽ yêu cầu đổi địa điểm, nhưng tâm tình hôm nay trái lại khiến cô thấy ồn chút cũng không sao.

“Xem gương mặt như khổ qua của cậu kìa, xem mắt lại thất bại rồi?” Hạ Tử Vi không quên giễu cợt cô.

“Đúng vậy a, đời này xem ra mình chỉ có thể hát nhạc của Lưu Nhược Anh... cả đời cô đơn sống qua ngày...” Tô Tiểu Mễ cầm ly rượu lên liền uống.

“Đừng lôi bộ văn nghệ của nữ thanh niên ra chứ, không thích hợp hoàn cảnh này. Cậu nên học như thế nào hưởng thụ cuộc sống đi, ngẩn ngẩn mấy thập niên như vậy, chớ sống uống, thanh xuân thoáng một cái đã vượt qua.” Hạ Tử Vi cầm ly rượu cùng với cô, thân thể cũng lay động đi theo tiết tấu.

Tô Tiểu Mễ đột nhiên cảm thấy nói chuyện cũng rất hao sức, loại cảm giác mất mát này đột nhiên khiến cho cô rất tổn thương. Tự mình rót rượu đầy ly rồi uống, mắt nhìn một bầy nam nữ đang điên cuồng giữa sàn nhảy,

Hạ Tử Vi nắm tay cô lôi kéo, lớn tiếng hướng về phía cô nói: “Đi, khiêu vũ đi!”

Tô Tiểu Mễ hướng cô khoát tay, lớn tiếng trả lời: “Cậu đi trước đi, một hồi nữa mình ra!”

Hạ Tử Vi hướng về phía cô vẫy vẫy tay, ý bảo cô tự chơi vui, lúc lắc thân thể liền chạy về phía giữa sàn nhảy. Tô Tiểu Mễ nhìn theo bóng lưng Hạ Tử Vi, có lúc, cô thật bội phục người chị em tốt này, chuyện gì cũng có thể thông suốt, mà cô lại không giống như vậy, rất nhiều thứ cô không thể buông ra mà chơi, cũng không thể chơi nổi.

Cứ như vậy, nhìn những bóng người đung đưa trong sàn nhảy, nam nam nữ nữ, lưng tựa sát nhau, tiếng nhạc, tiếng thở dốc, tiếng giầy dựa... cô xem đến có chút si...

Uống một chai lại một chai, cho đến chai thứ tư, bên cạnh cô xuất hiện một người đàn ông, dáng dấp tốt hơn rất nhiều so với hai người cô hẹn hôm nay.

Hắn không có hỏi cô có đồng ý hay không, mà tự nhiên ngồi ở bên cạnh hướng về phía cô nói: “Một người uống rượu giải sầu sao có ý nghĩa, hai ta cùng uống!”

Tô Tiểu Mễ nhìn hắn một cái, cũng không trả lời hắn.

“Hai ta chơi cùng rượu, nếu như em thua, uống một ly, nếu như tôi thua, uống hai ly, như thế nào?” Người kia chưa từ bỏ ý định, tiếp tục nói.

“Được, đồng ý!” Tô Tiểu Mễ không chút do dự đáp ứng.

Chơi cùng rượu, một lần lại một lần, vận khí hôm nay của Tô Tiểu Mễ tựa hồ có chút xui xẻo, thua nhiều thắng ít.

“Tĩnh lại, tĩnh lại a...!” Người kia hét lớn.

Tô Tiểu Mễ cảm giác đầu óc bắt đầu hôn mê, khoát tay nói: “Không chơi, không chơi nữa!”

“Gắng chơi thêm chút nữa đi, không chơi rất không có ý nghĩa, tiếp nào, đến đây đi!” Người kia lại tiếp tục rót rượu.

Thân thể của Tô Tiểu Mễ dựa vào lưng ghế, không muốn nhúc nhích.

Người kia nhân cơ hội này dựa sát vào cô, dán vào lỗ tai cô nói: “Có phải đã say? Cần tôi giúp em tỉnh rượu không?”

“Không cần, anh đi đi! Tìm người khác chơi đi!” Tô Tiểu Mễ lớn tiếng trả lời, nhẹ nhàng nhích ra xa khỏi thân thể người nọ.

Mắt của cô hơi nhắm lại, nhưng bắt chợt, cô bị người dùng rượu tạt vào mặt, bên tai còn vang lên tiếng mắng chửi của phụ nữ.

“Con tiện nhân này, dám câu dẫn bạn trai người khác, chán sống rồi hả?”

Phần nộ của cô còn chưa kịp phát tiết...đã cảm thấy thân thể của mình bị ai đó lôi dậy.

“Em làm gì a, buông cô ấy ra!” Đây là lời nói của người đàn ông bên người cô.

“A Tiêu, anh con mẹ nó giấu dấm giấu tôi đi tìm người phụ nữ khác. Trước mắt đợi tôi dạy dỗ tiện nhân này rồi mới tính sổ với anh! Cút ngay!” Người phụ nữ kia một cước đá vào người nọ, cũng may người kia nhanh như chớp né được, không có tạo thành tổn thương gì.

Tô Tiểu Mễ nhìn người phụ nữ vạm vỡ trước mặt, đầu óc liền tỉnh táo một nửa.

“Tiểu thư, tôi nghĩ có hiểu lầm.”

“Tiểu thư gì a! Nhà người tất cả đều là tiểu thư, dám câu dẫn đàn ông của ta, người chán sống, hôm nay ta liền giáo huấn người một chút!” Vừa nói, tay người phụ nữ kia liền giơ lên chuẩn bị đánh.

Thân thể của Tô Tiểu Mễ bị một cái tay khác của cô giữ lấy, nhúc nhích không được, chỉ đành phải kêu to: “Hạ Tử Vi...” Sau đó bản năng đưa tay che mặt của mình, cô lớn như vậy chưa có bị người tát, nếu như bị người phụ nữ không hiểu lý lẽ này tát, cô có oan cũng không thể nói rõ a!!!

Tiếng nhạc huyền ảo rất nhanh liền đem thanh âm của cô bao phủ.

“Tiện nhân, con mẹ nó, con diêm! Người lên giường với đàn ông của ta có phải rất thoải mái hay không, xem dáng dấp người một bộ nghiêm chỉnh, tại sao phải câu dẫn bạn trai ta? có phải không ai làm đụng vào khiến người không thoải mái hay không!” Người phụ nữ kia từ lúc vừa mới bắt đầu mở miệng, miệng đã đầy lời thô tục.

“Cô nào đủ chưa? Chuyện không liên quan đến cô ấy, cùng tôi trở về!” Người gọi A Tiêu lên tiếng.

“Tôi không trở về, hôm nay nếu không hỏi rõ ràng, có chết tôi cũng không đi, các người... đôi gian phu dâm phụ này! Tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hai người!!” Người phụ nữ vừa nói xong, cầm một bình rượu trên bàn liền hướng A Tiêu đập tới.

Lấy thêm một chai, Tô Tiểu Mễ vừa nhìn thấy hướng tới mình liền kêu to: “Tôi căn bản cũng không biết anh ta, chúng tôi chẳng qua là uống ít rượu, cô tìm sai đối tượng rồi!”

“Tiện nhân, hôm nay ta liền giết chết người!”

“A...” Tô Tiểu Mễ vội vàng ôm đầu, lớn tiếng kêu.

Một giây, hai giây... mười giây đã qua, vẫn như cũ không có phản ứng, cô len lén mở mắt ra liếc nhìn, phát hiện Lâm Khải đang nắm chặt tay của người phụ nữ vạm vỡ kia.

82. Chương 82: Người Phụ Nữ Mới Của Lâm Khải

Lâm Khải đi theo mẹ tham gia một buổi tiệc nhỏ của một hội nhóm tư nhân. Hôm nay là sinh nhật nữ chính của hội nhóm này, trong nháy mắt cô ra sân, lập tức liền đã thương ánh mắt của hắn.

“Tĩnh Dạ... Tĩnh Dạ...” Trong lòng của hắn đang không ngừng kêu lên cái tên này.

An Ôn kéo hắn tới giới thiệu với nữ nhân vật chính đêm nay. Khi cô cười ngọt ngào với hắn, đại não của hắn cơ hồ đều muốn mất đi khống chế, nhưng hắn một lần lại một lần tự nói với mình, người con gái trước mắt này không phải là Tĩnh Dạ!

“Tôi tên là Lãnh Tĩnh Thi!”

“Lâm Khải!” Ánh mắt của hắn ngay cả một giây cũng không có rời đi người trước mắt, dáng dấp hiện tại của hai người quá giống! Ngay cả tên, đều chỉ chênh lệch một chữ!

Này nhất định là một hội nhóm không bình thường, An Ôn nhìn ánh mắt con trai, trong lòng rất cuộc có thể nở nụ cười, chỉ có phụ nữ có gia thế bối cảnh như vậy mới xứng với Lâm Khải con bà.

Lâm Tuấn Thiên cuối cùng vẫn là ký tên lên đơn ly hôn, Lâm Khải không biết giúp mẹ như vậy có phải đúng hay không, nhưng đã làm, hắn cũng không muốn hối hận, chỉ cần cha có thể tỉnh ngộ lại, hắn tin tưởng, mẹ sẽ tha thứ cho cha.

Bọn họ ly hôn lặng lẽ, không có đưa tới bất kỳ chú ý của người ngoài. Bởi vì có tin tức lớn hơn làm cho người ta hỏi thăm cùng tham thảo, tình yêu của Lâm Khải-người thừa kế Dung Khoa quốc tế cùng Lãnh Tĩnh Thi tiểu thư -quốc tế danh媛 ra ánh sáng

Tô Tiểu Mễ vừa về tới công ty, còn chưa có ngồi vững vàng trên ghế, liền được Hạ Tử Vi báo cáo cho tin tức lớn nhất của Lâm Khải.

Nghe xong, Tô Tiểu Mễ vẫn có chút không quá tin tưởng, ở buổi tối hôm qua, hắn vừa mới cứu cô, hơn nữa khi hắn đưa về còn hôn cô nữa! Mà giờ khắc này, chỉ vỏn vẹn chưa đầy 24 tiếng đồng hồ, cô đã nghe được tân sủng mới của hắn...không phải...lần này không thể tính là tân sủng, phải là bạn gái chính thức mới đúng!!!

“Này, này!!” Hạ Tử Vi vươn tay lắc lắc hai cái ở trước mặt cô, “Thế nào, tròn tròn mắt? Lãnh Tĩnh Thi này cũng không phải là một người đơn giản nha, rất xinh đẹp, gia thế tốt, trình độ học vấn cao, du học ở Paris,

từng là nữ vương ảnh bìa của nhiều tạp chí ở Paris, là danh viện xã hội thượng lưu, ngay cả một scandal xấu nào cũng không có.”

“Vậy sao?” Cô có chút không vui nói.

“Làm sao vậy? Cậu không phải là thương tâm đó chứ?” Hạ Tử Vi nửa nghiêm túc nửa cười giỡn nói.

“Làm sao có thể, mình có cái gì để thương tâm a, người ta một người là đại thiếu gia, một người là thiên kim danh giá, thiếu gia với thiên kim, tuyệt phối a! Mình chúc mừng còn không kịp nữa kìa.” Tô Tiểu Mễ cười nói với cô, dưới những lời lẽ mạnh mẽ bề ngoài này luôn có chút gì đó cảm thấy mất mát.

“Tiểu Mễ nhà chúng ta đáng đẹp xinh đẹp như vậy, không sợ không có đàn ông a, chính là do cậu không muốn nha. Một Lâm Khải thì tính cái gì, tìm mười Lâm Khải cũng không còn có thể mà, đúng không?”

“Không lắm mồm với cậu nữa, mình trở về làm việc đây!”

Tô Tiểu Mễ bưng cà phê đã khuấy tốt đi về phía chỗ ngồi, lúc ngược mắt nhìn vào máy tính, trong đầu lại tái diễn lời Hạ Tử Vi vừa nói... Lâm Khải có bạn gái chính thức, người này là quốc tế danh viện, muốn tài có tài, muốn mạo có mạo, muốn gia thế liền có gia thế... cái này không phải rất giống Lâm Khải sao?

Người xưa thường nói, những người có đủ điều kiện về mọi mặt như vậy, chọn tới chọn lui cuối cùng cũng sẽ ở cùng một chỗ!

Tay của cô tựa như trúng bùa, bất giác lại mở web tìm kiếm, đánh lên tên “Lãnh Tĩnh Thi” rất nhanh liền xuất hiện lý lịch của cô.

Bề ngoài ưu nhã xinh đẹp, vóc người cao ráo, còn có các loại tạp chí, báo cáo, hoạt động từ thiện cô ấy từng tham gia, thậm chí còn thành lập quỹ... Đây không phải là khuôn mẫu thiện lương thêm xinh đẹp cộng thêm cả đầu óc sao?

“Woa, chị Tiểu Mễ, chị cũng đang xem Lãnh Tĩnh Thi à, 23 tuổi thì đã có tài trí và kinh nghiệm như thế, quá bội phục!” Đồng nghiệp bên cạnh nói.

“Em biết cô ấy?” Tô Tiểu Mễ vội vàng thu nhỏ cửa sổ trang web, có chút khẩn trương hỏi.

“Chẳng lẽ chị không biết sao? Cô ấy là bạn gái của Lâm tổng chúng ta a, lại còn là bạn gái chính thức đầu tiên của Lâm tổng nữa. Nghe nói sẽ đính hôn, không chừng chúng ta sẽ mau mau có Tổng giám đốc phụ nhân nha.”

“Hắc hắc!” Tiểu Mễ có chút lúng túng cười, tiện tay liền tắt trang web.

“Thế là chúng ta đã mất đi một người đàn ông đáng để tưởng niệm, nếu như bạn gái là người bình thường, chúng ta còn có thể mơ tưởng, nhưng bạn gái của Lâm tổng lại là Lãnh Tĩnh Thi nha... đoán chừng chúng ta ngay cả mơ cũng không thể rồi!!!” Đồng nghiệp ở một bên rất thoải mái mà buông lời than vãn.

Trong lòng Tô Tiểu Mễ trộn lẫn năm vị (chua, cay, mặn, ngọt, đắng), ngay cả tinh thần làm việc cũng không còn.

Mà hôm nay, cô cũng cố ý lưu ý đến văn phòng của Lâm Khải, từ lúc làm việc đến tan ca, hắn cũng không có xuất hiện trong phòng làm việc. Đối với cái loại mất mát sau chờ đợi này, Tô Tiểu Mễ dần dần có chút ý thức được mình chú ý có chút nhiều.

Bên trong một nhà hàng Tây, quang cảnh ưu nhã, Lâm Khải nhìn người phụ nữ ngồi ở đối diện, vẫn như cũ có chút kích động.

“Rượu đỏ và ốc ma nước Pháp[1] nơi này rất ngon, nếm thử xem!” Lâm Khải ôn nhu nói, đối mặt người trước mắt này, hắn không chế không được mà muốn ôn nhu, muốn mắt không chế.

Dáng dấp của cô và Tĩnh Dạ thật quá giống, quá giống...

“Còn nhìn em như vậy, em sẽ đổ mắt.” Cô hướng hân nũng nịu, ngay cả làm nũng cũng thật khả ái.

“Trong nhà của em chỉ có một người con là em sao?” Lâm Khải nhẹ nhàng hỏi.

Lãnh Tĩnh Thi khẽ cười, tay nhẹ nhàng vỗ tay của hắn một cái, “ Dĩ nhiên, trí nhớ của anh thật kém, cái vấn đề này anh đã hỏi em ba lần.”

Lâm Khải cười, sau đó vươn tay nhẹ nhàng lau đi salad ở miệng cô.

Lãnh Tĩnh Thi có chút xấu hổ cúi đầu, người đàn ông này khiến tim cô đập nhanh, diện mạo của hắn, sự chắc chắn của hắn, nhất cử nhất động của hắn, cũng làm cho cô mê luyến.

“Nhảy với em một điệu, như thế nào?”

Lời của cô vừa dứt, tay của hắn liền đưa ra ngoài, hai người lớn mật mà có ăn ý khiêu vũ.

Khúc dương cầm lưu loát, thư thả như nước chảy, bước nhảy của bọn họ cũng chậm rãi di động theo bài hát, tay cô khoác lên trên vai của hắn, tay hắn ôm hông của cô, cảm thụ mùi hương tóc của cô.

Theo bước nhảy, cô từ từ gần sát thân thể của hắn, tay của hắn cũng thuận thế ôm chặt hông của cô.

Từng bước từng bước, tay của cô từ trên bả vai của hắn khoác lên trên cổ của hắn, vòng qua cổ rồi chậm rãi di động theo bước chân hắn.

“Tĩnh Thi...”

Hắn nhẹ nhàng gọi tên cô, cô tựa đầu vào ngực của hắn.

Khi hắn ôm sát thân thể của cô, cô chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào hai tròng mắt của hắn, nhu tình trong mắt khiến cho cô giống như rơi vào trong mây. Giờ khắc này, cô giống như đã đợi rất nhiều năm, những cảnh tượng giống như chỉ từng xuất hiện trong mộng giờ phút này lại chân thật xuất hiện ở trước mắt của cô.

“Khải...”

Cô khép hờ mắt, nhẹ nhàng nghiêng tiếp hắn, cảm nhận được bờ môi của hắn đụng phải cô, chân thật như vậy, tất cả không phải là trong mộng, mà là chân chân thật thật hiện ở trước mắt.

Cô càng dùng sức ôm lấy hắn, cô cũng không có quá nhiều ngưng ngừng, to gan nhận lấy dục vọng của hắn.

Lâm Khải có chút mê loạn nhìn người trong lòng. Tất cả giống như trở lại quá khứ, lúc Tĩnh Dạ vẫn còn ở bên cạnh hắn...bọn họ ôm...hôn.

Cô hô tên của hắn, cô ôm chặt cổ của hắn, cô ngưng ngừng nói cô muốn hắn.

“Khải, em thích anh... thích anh...rất thích anh...” Lãnh Tĩnh Thi vừa hôn mặt của hắn vừa khéo léo nói.

“Tại sao lại thích anh?”

“Không biết, em chính là thích anh, lần đầu tiên nhìn thấy anh em liền thích anh, bạn trai trong giấc mộng của em chính là như anh.” Vừa nói, cô có chút ngưng ngừng tựa đầu vào trước ngực của hắn.

“Đứa ngốc!” Hắn thân mật hôn cô, ngay sau đó... là hôn cuồng nhiệt hơn.

Cô ôm cổ hắn thật chặt, bờ môi của hắn dọc theo cằm của cô một đường xuống phía dưới, đầu của cô rất tự nhiên ngước ra sau, tư thế như vậy, vì ổn định trọng tâm, chân của cô liền quấn lấy hông của hắn.

“Em câu dẫn anh làm chuyện xấu!” Hắn ngẩng đầu lên nhìn cô, mang theo một chút xiu giọng mũi.

“Em nào có...” Cô thẹn thùng, chân lại cuốn lấy chặt hơn.

Tay của hắn dùng sức nâng một cái chân khác của cô lên, đem nó quấn ở ngang hông mình.

“A...” Cô nhẹ nhàng kinh hô lên một tiếng, ôm thật chặt cổ của hắn.

Hắn ôm chặt nửa người trên của cô, đi lên mấy bước, đem cô tựa vào bên tường, dùng cả người hắn chống đỡ cô.

Cô cúi đầu thật thấp, hôn tóc của hắn, tay đi lôi kéo y phục của hắn.

Hắn có chút mê loạn, tự cởi ra y phục của cô, thân thể trẻ tuổi mà xinh đẹp kích thích thân thể của hắn thật sâu, chỗ hạ thân truyền đến tín hiệu muốn.

Đầu của hắn tựa ở trước ngực của cô, vân vê tuyết trắng của cô, dùng sức mút, khảy, đùa.

“Ừ... Đau...Nhẹ một chút...” cô khẽ cắn miệng.

Một cái tay khác của hắn phủ lên.Vuốt một chỗ khác của cô, tận lực ôn nhu phối hợp cô, khơi dậy cô.

“Anh thật hư...”

“Anh hư chỗ nào?” Vừa nói, cái miệng của hắn dùng sức cắn chỗ phần hồng của cô một cái, khiến cô bị đau. Truyện Sắc Hiệp -

“A... Thật là đau... Thật là xấu...” Tay của cô nện bờ vai của hắn, nũng nịu, sau đó lại ôm hắn thật chặt, dùng sức kẹp chặt hông của hắn.

“Là em hư, nhưng anh cũng hư? Anh có ý khiêu khích em?” Cô vô ý kẹp chặt, khiến cho thân thể hắn bành trướng không ngừng, muốn lập tức có cô, theo phản ứng của thân thể, hắn dùng lực chống đỡ hướng cô.

Cô cảm giác được hắn đang trở nên cứng rắn, trở nên nóng bỏng, lại cười xấu xa.

“Em muốn về nhà!” Cô còn nhân cơ hội giãy dụa thân thể của mình, không cố kỵ tham muốn giờ phút này của hắn chút nào.

“Không, anh không thả em về.” Hắn giương mắt nhìn cô, trong mắt thâm thúy hiện rõ một tầng, lại một tầng nhu cầu mãnh liệt.

“Anh thật hư...Không chịu cho em về...” Cô cong chân, nhẹ nhàng vỗ chân của hắn, cười xấu xa làm nũng với hắn.

“Sẽ không thả em về...” Vừa nói, hắn dùng sức, chống đỡ hướng cô, để cho cô cảm thụ biến hoá giờ phút này của mình, còn có tham muốn của hắn.

Mặt cô ửng đỏ càng thêm xấu hổ, lại tựa đầu vào ngực của hắn lần nữa, cười khanh khách, tay lại dùng sức nện hắn.

Mà tất cả, giống như đã từng xảy ra ở trên người Lâm Khải, giống như rất nhiều thứ lại trở về trước kia...những kỷ niệm hắn không cách nào quên được.

Tay của hắn trượt xuống phía dưới cô, vung vẩy của cô lên, ngón tay dọc theo bắp đùi của cô từ từ hướng lên, thân thể cô đang bắt đầu run nhẹ, cảm giác sợ đan lẫn vào một chút mong đợi...

~[1]Ốc ma nước Pháp

83. Chương 83: Hiên Thiếu Gia

Tô Tiểu Mễ đứng ở ven đường, lại nhìn đồng hồ trên tay lần nữa, lòng mày lập tức nhăn sâu hơn: “Đáng chết, sắp tới trễ rồi!”

Phát tay đón xe, mỗi một chiếc taxi đi ngang qua đều đã có người. Đi làm vào giờ cao điểm, quá trình thuê xe thật thống khổ!!! Mỗi lần sau đó, Tô Tiểu Mễ liền khuyên mình phải mua một chiếc xe, nhưng cô sợ lái xe nên đến nay vẫn chưa dám đi thi lấy bằng lái.

Khi cô đang muốn tuyệt vọng thì một chiếc xe taxi màu đỏ loé tới, cô nhanh chóng vẫy tay, cầm túi chạy về trước, nhưng tay của cô còn chưa có đụng phải cửa xe taxi, một cái tay khác đã vượt lên trước kéo ra cửa xe.

“Này, là tôi kêu xe trước!” Tô Tiểu Mễ nổi giận, người giành xe này quá không hiểu chuyện đi.

“Tài xế, đi Quốc Mậu Tam Kỳ!” Người ngồi trong xe ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn cô một cái, trực tiếp nói với tài xế taxi.

Tô Tiểu Mễ cũng không biết tại sao, tâm tình cực kỳ khó chịu, vươn tay muốn kéo cửa xe ra lần nữa, nhưng vào thời khắc này, xe taxi lại nghiêng ngang rồi đi, Tô Tiểu Mễ không có điểm tựa, thân thể liền mất đi trọng tâm ngã nhào trên mặt đất.

“Ta nguyện rửa a!!!! Nguyên rửa người giành xe của ta hôm nay ăn không tới cơm, coi như ăn đến cơm cũng nguyện rửa cô ta ăn không vô!” Tô Tiểu Mễ ở bên trong cực độ phát điên, tâm tình cũng trở nên vô cùng không tốt.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” Một đạo thanh âm ôn nhu truyền đến, Tô Tiểu Mễ ngẩng đầu phát hiện thấy bên cạnh cô có một chiếc xe đang dừng lại, bên cạnh xe là một người đàn ông diện mạo “mất hồn”.

“Quá mất mặt!” Tô Tiểu Mễ ý thức được mình vẫn còn ngã nhào trên đất, trên mặt liền đỏ bừng.

Một ngón tay thon dài đặt ở trước mặt cô, ngón tay khéo léo xinh đẹp cực kỳ, trời sinh chính là một đôi tay đàn dương cầm, tay của cô không chút do dự để lên, mặc hấn nhắc cô lên.

“Cám ơn!” Tô Tiểu Mễ cúi đầu, bị trai đẹp bắt gặp tình cảnh bất nhã thế này ít nhiều cũng có chút ngượng ngùng.

“Đi đâu?”

“Quốc Mậu!” Tô Tiểu Mễ nói.

“Đi thôi, chúng ta thuận đường, bây giờ rất khó đón xe, tôi đưa cô một chuyến.”

“...” Có chuyện tốt như thế sao? Suy nghĩ của Tô Tiểu Mễ không trở về được, cô lại sẽ may mắn như vậy?

Người kia rất lịch sự kéo cửa xe giúp cô, Tô Tiểu Mễ xem lại thời gian, không do dự nữa liền ngồi xuống, nhưng vừa mới lên xe, cô phát hiện đại não mình chập mạch lần nữa.

Dấu hiệu trên tay lái... Bentley[1]...

Tô Tiểu Mễ đột nhiên có chút câu nệ, len lén liếc người bên cạnh một cái, “Mẹ ơi!!! Đẹp trai, ngoại hình chuẩn, còn có lòng tốt như vậy, trời cao có phải đối đãi với mình quá tốt rồi không!!!”

“Tôi tên là Trần Cẩm Hiên.” Hấn hướng về phía cô lộ ra một nụ cười thân thiện.

“Tô Tiểu Mễ!” Cô cũng trả lại một nụ cười thân thiện.

Vận tốt phủ xuống ngoài ý muốn này khiến cho tâm tình xấu sáng sớm của Tô Tiểu Mễ hơi hòa hoãn, bất kể như thế nào, có thể đi nhờ xe trai đẹp, hơn nữa còn đi nhờ xe một người đàn ông vừa đẹp vừa có tiền như vậy, tóm lại là một việc đáng để vui vẻ nha.

Phòng giải khát.

“Hôm nay tâm tình không tệ a, không phải là được làm dịu rồi chứ?” Hạ Tử Vi đứng ở sau lưng Tô Tiểu Mễ nói.

“Bị cậu đoán trúng rồi, ha ha!” Tô Tiểu Mễ xinh đẹp cười một tiếng, hướng về phía không khí cho cô một cái hôn gió.

“Ồ, xem ra thật là chuyện tốt a, thất thân? Mấy lần?”

“Không nhiều lắm, ba hay năm lần gì đó! Nhiều lần cũng rất cao trào!” Tô Tiểu Mễ khoác lác nói với cô.

“Ha ha...” Hạ Tử Vi cười nói: “Nói mà không có bằng chứng, cậu mơ xuân rồi! Muốn đàn ông!!!”

“Có sao? Trên mặt mình có ghi sao?”

“Trên mặt cậu không có viết, nhưng mà trong lòng cậu lại nghĩ tới!” Hạ Tử Vi mím môi cười, lại cười đến có chút không kìm nén được.

Tô Tiểu Mễ nhìn ra, nhẹ giọng hỏi: “Hai ngày nay cậu thế nào? Tâm tình giống như không tốt?”

Hạ Tử Vi uống cà phê, nhìn một cái, phát hiện bốn phía không ai, nhẹ nhàng đến gần cô, “Gần đây nghiệp tích của Ngô Diệu Linh làm được rất cao, hơn nữa có rất nhiều khách hàng vốn là tính toán mua nhà từ trên tay mình, kết quả toàn bộ đều đến chỗ cô ấy.”

“À! Có chuyện này?” Tô Tiểu Mễ không khỏi có chút kinh ngạc, đối với chuyện “giành đơn” như vậy, ở công ty là không cho phép, nhưng cũng không có chứng cứ, khách hàng có thể tùy tiện tìm lý do nói cảm thấy nhà hoặc là phòng trong tay cô ta thích hợp với bọn họ hơn.

“Vốn là đã không hòa hảo, hiện tại càng thêm ghét rồi!” Hạ Tử Vi rất ghét chiêu này của cô ta. Tự mình không đi tìm kiếm, lại giành khách hàng lớn của cô, đừng có để cho cô bắt được điểm yếu, nếu không cô nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta.

“Nhưng cô ấy làm sao biết phương thức liên lạc khách hàng lớn của cậu?”

“Cái này không phải là dễ, nhưng nếu như có người giới thiệu cũng không nhất định là không giành được, chẳng lẽ là...?”

“Hà Kinh? Không thể nào?” Tô Tiểu Mễ cũng đoán được hần.

“Tiện nam này, uống cho mình trước kia còn cảm thấy hần không tệ, trừ hần ra mình thật nghĩ không ra còn người nào khác. Trước kia hần là cấp trên của mình, bây giờ không phải, khẳng định liền chuyển nhượng một ít cho Ngô Diệu Linh, không chừng hai người bọn họ còn...”

“Khụ...” Tô Tiểu Mễ chợt ho khan vài tiếng, thật là nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, cô vội vàng dừng lời của Hạ Tử Vi: “Ngày hôm qua ngủ quên đóng cửa sổ, đoán chừng có chút bị cảm.”

“Tiểu Mễ, Tử Vi, hai người cũng ở đây a, tình cảm của hai người thật khiến người khác hâm mộ, tốt giống như chị em ruột vậy!” Ngô Diệu Linh cầm ly cà phê đi vào, cô trang điểm tinh xảo, mặc dù không phải xinh đẹp như thiên tiên, nhưng tuyệt đối được xưng tụng là một người có sắc, hơn nữa vóc người có lồi có lõm, tuyệt đối cũng là một báu vật, nhưng phong cách hành sự của cô so với kiêu ngạo như Ngải Niệm Như vẫn có khác biệt rất lớn.

“Diệu Linh, gần đây lượng tiêu thụ của cô không tệ a, bốn căn biệt thự khu tây cũng bán đi ra ngoài, chúc mừng cô a!” Hạ Tử Vi ưu nhã đứng ở một bên, nhàn nhạt cười.

“Cái đó gọi là vận khí, nói về lượng tiêu thụ, tôi sao có thể so với cô a, về sau tôi còn phải thỉnh giáo cô nhiều.” Ngô Diệu Linh vĩnh viễn cũng đem mình đặt ở vị trí khiêm tốn.

“Về sau, cũng đến lượt tôi học tập theo cô rồi, không phải sao?” Hạ Tử Vi vẫn cười, nhưng giọng nói có chút nặng.

“Tử Vi, cậu không phải nói muốn thảo luận phương án với mình sao? Hai ta đi xem một chút đi!” Tô Tiểu Mễ nhẹ nhàng kéo váy cô, Hạ Tử Vi lấy lại tinh thần, gật đầu nói được, liền cùng cô rời đi phòng giải khát. Ngô Diệu Linh nhìn hai người rời đi, tay nắm cái ly đã từ từ chặt thêm một chút.

“Hi, Tiểu Mễ!”

“Trần Cẩm Hiền, sao anh lại ở đây?” Tô Tiểu Mễ há to miệng, không thể tin được cư nhiên đụng phải hần ở Dung Khoa.

“Hiên thiếu gia, Lâm tổng mời ngài đi vào!” Chương thư ký cũng đúng lúc này đi tới.

“Tiểu Mễ, em chờ anh, chút nữa anh quay lại tìm em, giờ phải đi xử lý chút chuyện!” Vừa nói, hần liền đi theo Chương thư ký về phía phòng làm việc của Lâm Khải.

Cô mới vừa trở lại chỗ ngồi, Chương thư ký liền đi tới trước mặt cô.

“Chị Tiểu Mễ, làm sao chị biết Hiên thiếu gia? Hai người là quan hệ như thế nào?” Thư ký khéo léo khả ái hưng phấn hỏi cô.

“À... Cái đó...” Tô Tiểu Mễ không biết phải giải thích thế nào.

“Hiên thiếu gia là người đàn ông độc thân ngàn vàng khó kiếm a!”

“Em biết rõ anh ta?” Bây giờ, đến phiên Tô Tiểu Mễ kinh ngạc. Nếu như là một người đàn ông trong công ty, cô sẽ cảm thấy điều này rất bình thường, nhưng người đàn ông này hình như là lần đầu tiên cô thấy hắn tới Dung Khoa, hơn nữa quá khứ cũng không lui tới trên phương diện làm ăn này. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

“Bạn học em làm việc ở cao ốc bên cạnh, chính là công ty của Hiên thiếu gia, là công ty nội thất, cư xá hạng sang ngay cả biệt thự còn có khách sạn của Dung Khoa chúng ta, đều là cùng bọn họ hợp tác.”

“Em là nói công ty nội thất trang trí Hàm Hiên? Nhưng chị cũng không biết có một người như vậy a.”

“Hiên thiếu gia là Nhị thiếu gia Hàm Hiên, mới về nước được nửa tháng, là trở về nhận chức trong công ty, bạn học em ngày ngày luôn kể về anh ta, cho nên em mới biết rõ như vậy.”

“A, nguyên lai là như vậy.” Tô Tiểu Mễ nhẹ nhàng lên tiếng.

Văn phòng của Lâm Khải.

“Cậu thật là bạn chí cốt a, về nước đến bây giờ mới đến tìm mình.” Lâm Khải nói.

“Còn cậu, quen một bạn gái danh viện quốc tế, cũng không nói cho mình biết. Mình lại phải thông qua tạp chí mới biết chuyện này, đây chính là bạn chí cốt à?” Trần Cẩm Hiên cũng không khách khí trả lời.

Lâm Khải đứng lên, hướng về phía bờ vai của hắn vung hai quyền, hắn cũng trả lại hai quyền, hai người bắt tay thật chặt, cười ha hả.

“Mình tới là nói chuyện hạng mục trang trí mới cho công ty các cậu.”

“Mình biết, cái này cậu bàn với một chủ quản của công ty chúng ta đi, cô ấy phụ trách kế hoạch sáng tạo, có thể nghe thử ý tưởng của cô ta.” Lâm Khải quyết định đem sáng ý của hạng mục này giao cho Tô Tiểu Mễ phụ trách, vừa nói, hắn ở nội tuyến gọi Tô Tiểu Mễ vào phòng làm việc.

“Được, buổi tối đi ăn cơm a! Đã lâu không gặp, thế nào cũng phải tụ họp một chút!”

“Tối hôm nay không được.”

“Thế nào, hẹn với quốc tế danh viện?” Trần Cẩm Hiên trêu ghẹo nói.

“Được rồi, cậu cũng trưởng thành rồi, nhanh tìm bạn gái đi!” Giọng điệu Lâm Khải cứng rắn nói xong, tiếng cửa liền vang lên.

Tô Tiểu Mễ xác nhận có thể đi vào liền đẩy cửa vào.

Hiên thiếu gia ngẩng đầu nhìn lên, liền cười với cô, Tô Tiểu Mễ cũng lễ phép cười lại.

“Lâm tổng, ngài tìm tôi?” Cô nói với hắn bằng phong cách làm việc, ánh mắt rời rạc ngoài tầm mắt hắn, này mặc dù là một động tác vô ý, lại làm cho tâm tình Lâm Khải rất không thoải mái, đặc biệt là sau màn “chào hỏi” của cô cùng Hiên thiếu gia.

“Đây là Hiên thiếu gia, về phương án khách sạn nghỉ ngơi cô nói, đến lúc đó có thể sẽ có một ít vấn đề trên chi tiết cần tham thảo, cô phụ trách cùng đi, lúc cần Hiên thiếu gia sẽ tìm cô.” Lâm Khải cũng trả lời như làm việc, ánh mắt lại không nhìn được nhìn nhiều cô hai mắt.

Những ngày qua bận tiếp nhận Dung Khoa, bận ở chung với Lãnh Tĩnh Thi, giờ phút này nhìn thấy cô, hắn cảm giác giống như thật lâu cũng không có nhìn thấy cô, vừa gặp, lại khiến cho trong lòng hắn không dễ chịu, loại cảm giác này đè nén đến có chút nói không ra.

“Tốt, Lâm tổng.”

“Tiểu Mễ, tối hôm nay có rảnh không? Chúng ta cùng dùng bữa, thuận tiện tìm hiểu.” Hiên thiếu gia ngay trước mặt Lâm Khải, không chút nào kiêng kỵ nói.

Tô Tiểu Mễ gạt đầu, sắc mặt Lâm Khải đột nhiên đen.

~~[1]Bentley: khoảng \$200000

84. Chương 84: Giống Như Có Chút Ghen

Tô Tiểu Mễ vừa lui ra, Lâm Khải liền đặt câu hỏi: “Sao hai người quen nhau?”

“Trùng hợp thôi, mới sáng sớm hôm nay biết nhau, đây là duyên phận nha!” Hắc cười khẽ, khoe miệng nhếch lên, trông thật là đẹp!

“Cô ấy là người đứng đắn, không phải đối tượng cậu có thể đùa giỡn.” Lâm Khải theo bản năng bài xích quan hệ giữa hai người này.

“Chỉ cần cô ấy chưa kết hôn, mình liền có cơ hội. Thế nào, chẳng lẽ cậu đối với chuyện quen bạn bè của cấp dưới mình muốn có ý kiến à?” Trần Cẩm Hiền hỏi ngược lại

“Cô ấy có cái gì hay? Một người như cậu sao lại coi trọng một phụ nữ vừa quê quê, vừa không có chút gì gọi là tình như cô ta được nhỉ? Không thích hợp với khẩu vị của cậu.” Lâm Khải nghiêm trang lên tiếng “phân tích”.

“Mình đổi khẩu vị rồi. Hiện giờ mình thích món ăn thanh đạm.”

“Món ăn thanh đạm? Trời đất, như cô ta có thể xem là đồ ăn để lâu rồi, tuổi cũng sắp tiến gần sang 30.” Lâm Khải cố tình đả kích Tô Tiểu Mễ như vậy, nhằm muốn chặt đứt ý niệm theo đuổi cô của Hiền thiếu gia.

“Mình không ngại nha, mình có hứng thú với món ăn như vậy, thế nào, không thể à?” Hiền thiếu gia tỏ ra không chút nào dao động, hẳn thích phụ nữ nào, sẽ không bị ảnh hưởng bởi người bên cạnh. Khi hắn nhìn thấy cô ngã nhào xuống đường, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ ra ủy khuất khi nhìn thấy hắn, tim của hắn liền loạn nhịp một chút.

“Có thể, chỉ cần cậu không hối hận là được! Cũng đừng trách mình không nói trước cho cậu biết, cô ấy không đơn giản như cậu nghĩ đâu.”

“Lúc thì nói cô ấy đứng đắn, cổ lỗ, lúc thì nói cô ấy không đơn giản, cậu rốt cuộc muốn cái gì đấy? Hay là cậu cũng đang nhắm vào cô ấy đi?” Hiền thiếu gia nói trúng tim đen của Lâm Khải

“Làm sao có thể!”

“Vậy thì ổn rồi, cậu đừng xía vào chuyện của mình, cậu với quốc tế danh viện cứ thế phát triển tốt là được!” Hiền thiếu gia đứng lên tạm biệt Lâm Khải

Lâm Khải cũng đứng lên tiễn hắn đi ra ngoài.

Tiền Hiền thiếu gia về xong, đang lúc trên đường trở về phòng làm việc bắt gặp Lâm Khải lại đi tới trước bàn làm việc của Tiểu Mễ, dùng tay gõ nhẹ vào mặt bàn ý bảo cô đi vào phòng làm việc của hắn

Vừa đóng cửa, mặt của Lâm Khải liền trở nên lạnh băng

“Hiền thiếu gia hẹn cô đi ăn cơm, tại sao cô không cự tuyệt?”

“A...” Tô Tiểu Mễ kinh ngạc nhìn hắn, tự hỏi tại sao hắn lại trông nom nhiều như vậy?

“Cô không phải đang rất đắc ý vì có người hẹn hò đó chứ, phải không?” Ngực khí của hắn không tự chủ muốn giễu cợt cô

“Lâm tổng, tôi có hẹn hay không là chuyện riêng của tôi. Bây giờ là giờ làm việc, anh có phải hay không trông nom quá nhiều?” Nhìn người đàn ông trước mắt này, cô thật không thể hiểu nổi, rõ ràng hắn đã có bạn gái bên cạnh rồi, giờ phút này vẫn còn chồ mồm vào chuyện của cô, cô không phải là người của hắn!

“Nhưng cô cùng khách hàng ăn cơm! Tôi không muốn cô đem chuyện tình cảm riêng tư trộn lẫn vào công việc. Đối với hình tượng của công ty cũng sẽ bị ảnh hưởng, tôi không muốn nghe có người nói nhân viên công ty chúng ta ”không chừa thủ đoạn nào” để đạt được kết quả công việc như ý muốn”

“Lâm tổng, nếu không còn chuyện gì khác, tôi xin phép đi ra ngoài trước.” Đối với cái yêu cầu vô lý này, Tô Tiểu Mễ không muốn cùng hắn tiếp tục tranh luận nữa.

“Tôi kêu cô tới chính là muốn nói đến chuyện này, thái độ của cô lại như vậy?” Lâm Khải đề nén tức giận đứng trước mặt cô

“Cái này không thuộc về phạm vi công việc của tôi”

“Coi như là cuộc sống riêng, tôi cũng vẫn vậy khuyên cô, Hiên thiếu gia không thích hợp với cô, chớ ngu đại thấy đàn ông là đeo dính vào.” Nội tâm của hắn vô cùng bài xích việc cô đáp ứng hẹn hò cùng một người đàn ông khác.

“Chỉ cần tôi nguyện ý, tôi thích dán vào người nào liền dán vào người đó, không cần Lâm tổng phí tâm.” Tô Tiểu Mễ mở to hai mắt, nhìn vào con người đáng ghét trước mặt, rõ ràng chính mình đã có bồ, còn hôn cô, còn can thiệp cuộc sống riêng tư của cô, thật ghê tởm!!!

“Em dám!” Hắn cảnh cáo cô, tay bắt lấy tay của cô.

“Anh buông tôi ra! Anh không có quyền trông nom cuộc sống của tôi!”

“Tôi có quyền!!!”

“Tại sao?” Thật là chuyện cười, hắn là gì của cô? Lấy tư cách gì mà đòi trông nom?

“Bởi vì tôi là người đàn ông đầu tiên của em!” Lâm Khải lần nữa dùng sức nắm tay cô.

“...” Trời ạ! Cái này cũng có thể trở thành lý do?

“Chẳng lẽ em đã quên buổi tối hôm đó?” Thanh âm của hắn trong giây lát trở nên ái muội thì thào vào tai cô.

“Anh thật là nhảm chán, đó là chuyện của mấy trăm năm trước rồi, chẳng lẽ tôi cả đời cũng chỉ có thể có một người đàn ông thôi sao? Lâm tổng, gặp dịp thì chơi, chẳng lẽ anh còn tưởng là thật?” Tô Tiểu Mễ cũng không biết mình đã phát điên đến mức nào, lại nói ra những lời làm tổn hại đến chính bản thân mình.

“Em...” Hắn rõ ràng bị lời của cô làm cho tức chết

“Tôi thế nào, chẳng lẽ không được? Tôi chính là như vậy, thích là làm...”

Lời của Tô Tiểu Mễ còn chưa nói hết, Lâm Khải đã ôm lấy hông của cô, hung hăng hôn xuống, hắn chính là muốn ngăn cản nha đầu đáng chết này tiếp tục nói ra những lời hắn không muốn nghe

“Ô... Ô ô...” Tô Tiểu Mễ quơ quơ cánh tay

Đầu lưỡi của hắn tiến quân thần tốc, quần lấy lưỡi của cô, dùng sức mút lấy hương thơm của cô

Cô càng phản kháng, hắn càng dán dính vào người, đem thân thể của cô đến gần sát bên cạnh bàn làm việc

Tô Tiểu Mễ chỉ cảm thấy một hồi ỷ khuất, người đàn ông này muốn xâm phạm cô liền xâm phạm, cô muốn phản kháng.

Tất cả những quả đấm của cô rơi vào trên người của hắn như mưa phùn, đáng tiếc là quả nào cũng không có lực sát thương.

Thật vất vả buông đôi môi của cô ra, cô không kêu la gì, mà hung hăng hướng cánh tay của hắn cắn xuống.

“A...” Hắn gầm nhẹ, vẫn như cũ không có buông cô ra

“Anh...tên chết tiệt, buông tôi ra! Khốn kiếp! Đi chết đi!” Tô Tiểu Mễ vừa nói, nước mắt có chút không khống chế được trào ra. Dùng sức nện lấy hắn, người đàn ông này rốt cuộc muốn làm gì? Đã có bạn gái rồi tại sao còn quần lấy cô?

Hắn có chút khổ sở, lại ôm cô chặt hơn. Tại sao nhìn thấy cô khóc, hắn sẽ cảm thấy rất đau lòng?

“Cộc...cộc...”

Đột nhiên tiếng gõ cửa thức tỉnh cả hai người, Tô Tiểu Mễ vội vàng đem hắn đẩy ra, quay lưng lại lau nước mắt.

“Khải...” Không chờ Lâm Khải trả lời, một dung nhan xinh đẹp xuất hiện ở trước cửa phòng làm việc của hắn

“Tĩnh Thi, sao em lại tới đây?” Lâm Khải vẻ mặt hơi có chút cứng ngắc, hắn không có nghĩ đến Lãnh Tĩnh Thi đột nhiên xuất hiện ở đây.

“Có tờ tạp chí tìm em phỏng vấn, tòa soạn nằm ở tầng dưới, phỏng vấn xong, em liền đến thăm anh đây. Anh không thích à?” cô có chút làm nũng nói.

Tô Tiểu Mễ nghe thấy thanh âm này, nếu không đi nghĩa là không thức thời, cô hít một hơi thật sâu nói: “Lâm tổng, nếu như không có chuyện gì khác, tôi xin phép.”

“Ừ, cố gắng làm tốt hợp đồng lần này”

Lâm Khải vừa nói xong, Tô Tiểu Mễ liền đi ra ngoài, đi ngang qua Lãnh Tĩnh Thi, hai người nhìn nhau, Tĩnh Thi nhìn cô, cười đến đơn thuần ngây thơ, áo màu vàng nhạt cùng với váy trắng, thêm da thịt trắng nõn, mềm mại, Tô Tiểu Mễ nhìn cô, không thể không thừa nhận, người con gái này so với trên tạp chí còn xinh đẹp hơn nhiều, Tiểu Mễ sửa lại mắt kính, miễn cưỡng cười với Tĩnh Thi.

“Khải, em cũng đã đến rồi, dẫn em đi ăn trưa, được không?” Cô tiến vào, lắc lắc cánh tay của hắn, làm nũng.

“Ừ, em muốn ăn cái gì?”

“Em theo anh, anh dẫn em đi đâu, em đi đó” cô bĩu môi nói

“Vậy chúng ta đi ăn đồ ăn Nhật đi, em thích ăn cá đúng không?”

“Dạ!” cô ngây thơ cười, hung hăng hôn một cái lên mặt hắn, sau đó in tiếp một cái nữa lên môi hắn

Lâm Khải quàng vai cô, đi ra cửa

Lãnh Tĩnh Thi lặng lẽ liếc mắt nhìn bàn làm việc của hắn, còn có y phục của hắn bị nhăn một chút... Trong đầu hiện ra khuôn mặt Tô Tiểu Mễ có chút kinh hoảng, thêm vẻ mặt cứng ngắc của Lâm Khải khi thấy cô bước vào.

Buổi chiều hôm đó, Hạ Tử Vi nhận được một cú điện thoại liền vội vã rời đi

Chạy tới nhà, phát hiện một người phụ nữ đang ngồi khóc thút thít

“Tử Vi, cha của con bị bắt rồi? Làm sao bây giờ?” Người kia thấy cô đến liền ngẩng đầu lên, trên mặt đầy nước mắt

“Tại sao bị bắt? Ông ta không phải đang sống rất tốt sao?” Về mặt Hạ Tử Vi lãnh đạm, cũng không quan tâm quá nhiều.

“Dì cũng không biết, cha của con lần này rất nguy hiểm, có thể bị ngồi tù, không biết sẽ là mấy năm, dì thật sợ hãi, dì cùng Quả Quả phải làm sao à?” Người kia khóc đến trên mặt tràn đầy nước mắt.

“Ba tôi nhiều tiền như vậy, bà cùng Quả Quả đời này không cần lo lắng đâu.” Hạ Tử Vi thủy chung không có một chút thông cảm gì đối với người phụ nữ này, bà ta thay thế vị trí của mẹ cô, cô hận bà ta.

“Tử Vi, chúng ta suy nghĩ biện pháp gì đi, tốn bao nhiêu tiền cũng được, phá sản hết cũng được, chỉ cần có thể giữ được cha con”

Hạ Tử Vi thân thể đột nhiên cứng đờ, người này cư nhiên sẽ nói ra lời như vậy? Chẳng lẽ bà gả cho ba cô đều không là vì tiền của ông sao?

“Tôi xem ra, lựa chọn sáng suốt nhất hiện giờ là chuyển một phần tài sản sang tên của Quả Quả, như vậy nếu ba có bị tịch biên tài sản, bà cũng đã có phòng bị, đúng không, dì Tần!” Cô có thể gọi một tiếng dì Tần đã là rất khách khí rồi.

“Tử Vi, dì lấy cha con, thật không phải vì tiền của ông, con không nên hiểu lầm dì nữa, được không?”

“Bà không vì tiền của ông, vậy vì cái gì? Khi mẹ tôi còn bệnh, bà đã cặp kè cùng ba tôi, mẹ tôi chính là bị hai người làm cho tức chết. Mẹ vốn sẽ không đi sớm như vậy, chính là bị bà làm hại” Hạ Tử Vi nghĩ đến chuyện cũ, lòng của cô liền oán hận không nguôi.

“Chuyện không phải như con nghĩ, dì thừa nhận dì có lỗi, dì thật xin lỗi mẹ con, nhưng là dì thật lòng yêu cha con. Mọi oán hận của con, dì chịu hết. Nhưng hiện tại chúng ta cần tìm cách cứu cha con, ông nhất định là bị người hãm hại, dù sao đi nữa, đó vẫn là cha con, ông ấy rất thương con.”

Bà Tần lau khô nước mắt, nhìn Hạ Tử Vi, đem tất cả hi vọng đặt lên người cô. Bất kể như thế nào, Hạ Tử Vi so với bà hiện giờ cũng tỉnh táo hơn một chút, ắt hẳn sẽ nghĩ ra cách gì đó.

Trước kia Hạ Tử Vi không thèm liếc mắt nhìn đến bà, mà giờ phút này, bà lại muốn cùng cô ở cùng chiến tuyến.

Cô, có chút hoài nghi!

85. Chương 85: Tin Dữ

Bên trong một nhà hàng cổ kính, tao nhã.

Ở Bắc Kinh có rất nhiều những nhà hàng có lối kiến trúc thời phong kiến, cất giấu rất nhiều “bí ẩn” mà lại có những món ăn đặc sắc. Tối hôm nay, Tô Tiểu Mễ đã có dịp đi đến một nhà truyền thống kiểu như vậy.

Nhân viên phục vụ mặc đồng phục kiểu hoàng thất, có khách đến lại hô “Cát tường”, thật giống như trở lại Trung Quốc cổ đại.

“Tiểu Mễ!” Hiên thiếu gia đứng lên, rất lịch sự hướng về phía cô gơ tay chào.

Tô Tiểu Mễ một thân váy đen, cộng thêm một cái áo khoác lửng màu nâu. Trang phục có chút tối, nhưng nhờ da cô trắng nõn nên đem đến cho bộ y phục một cái nhìn khác hẳn, giản lược mà hào phóng, cho mọi người cảm giác cô là một người phụ nữ chừng chạc.

“Hiên thiếu gia” Tô Tiểu Mễ chào, sau đó ngồi xuống.

“Anh thích nghe em gọi là Cẩn Hiên” Hiên thiếu gia mỉm cười, khoát tay một cái.

Tô Tiểu Mễ mỉm cười, rất nhanh liền phản ứng lại: “Hiên thiếu gia, ba chữ này dễ nghe hơn! Hi hi!”

Hiên thiếu gia có chút ngây ngốc nhìn cô, nhất thời có chút thất thần. Hắn đã gặp rất nhiều phụ nữ xinh đẹp, những người cười lên trông đẹp mắt cũng không ít, nhưng khi nhìn Tô Tiểu Mễ cười lại làm cho hắn cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái trong lòng, có gì đó khiến hắn bồi hồi xúc động.

“Hiên thiếu gia... Hiên thiếu gia...” Cô gọi hắn hai tiếng.

Hắn xin lỗi cười một tiếng, lại nói: “Có ai từng nói với em, em cười lên rất đẹp?”

Được hắn khen như vậy, Tô Tiểu Mễ có chút ngượng ngùng. Cô hiện tại không thể thích ứng với kiểu tán dương trực tiếp như vậy, ở Dung Khoa cô không được coi là mỹ nữ, trang phục lại ra vẻ già dặn, giữa một rừng những người trẻ tuổi xinh đẹp, ăn mặc thời trang, cô có vẻ như không hợp nhãn mọi người.

“Hiên thiếu gia...” Đột nhiên có người đến gần hai người, gọi một tiếng.

Hai người ngẩng đầu lên, chỉ thấy Lãnh Tĩnh Thi thân mật khoác tay Lâm Khải, cùng hướng về phía bọn họ đi tới

Tô Tiểu Mễ trong lòng đột nhiên hốt hoảng, không biết đối mặt như thế nào.

“Không nghĩ tới hai người cũng tới đây ăn cơm, nếu trùng hợp như thế, cùng ngồi chung đi!” Hiên thiếu gia đề nghị

Không đợi Lâm Khải trả lời, Lãnh Tĩnh Thi khuôn mặt tươi cười nói: “Tốt, bốn người, còn có thể chung vui rồi, Khải, anh thấy sao?” Cô nói xong, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi Lâm Khải

Hắn nhẹ nhàng vuốt một chút tóc của cô, cưng chiều nói: “Em nói tốt là tốt, nghe theo em!” Y - www.

“Woa, đây là Lâm tổng đại nhân của chúng ta đây sao? Tĩnh Thi, Lâm Khải rất ít khi nhân nhượng đối với phụ nữ như vậy lắm nha”. Hiên thiếu gia ở một bên có chút hưng phấn nói

“Có sao? Em thấy anh ấy đối với tất cả những người phụ nữ khác đều rất ôn nhu, có phải hay không Lâm Khải đại nhân của em?” Cô cười nhẹ nhàng nói, trên mặt tràn đầy hạnh phúc nói không nên lời

Tô Tiểu Mễ rất thức thời đứng lên, ngồi vào cùng phía với Cẩn Hiên, để cho hai người bọn họ ngồi xuống dễ dàng ” Nói chuyện yêu đương”

“Cám ơn!” Lãnh Tĩnh Thi hướng về phía cô cười, mắt to xinh đẹp, áo xanh hở cổ, cùng với quần sooc ngắn màu vàng nhạt, nhìn rất thanh thuần, giống như một cô sinh viên đại học.

Tô Tiểu Mễ cảm giác mình ở trước mặt cô giống như một ” Bà già” (so sánh về trang phục), cô cười dịu dàng đáp lễ.

Tiểu Mễ ngồi nghe bọn họ tán gẫu, thỉnh thoảng cũng sẽ góp chuyện, phần lớn là bọn họ hỏi cô.

Một lúc sau đó, cô trầm mặc, không nhìn bất kì ai.

Phục vụ đem trà cho mọi người, Tô Tiểu Mễ không nghĩ quá nhiều, chỉ cảm thấy miệng mềm khô khốc, rất tùy ý liền đem cái ly bưng tới khoe miệng, uống một hớp.

“Tô tiểu thư” Lãnh Tĩnh Thi khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng lấy cái chén trong tay cô, nói: “Tôi mời cô một ly trà, ở đây trà hoa cúc đường phèn rất ngon.”

Vừa nói, cô đem chén trà trong tay Tiểu Mễ đổ đi, sau đó rót trà hoa cúc, mà liên tiếp động tác, nhìn lại động tác của người phục vụ, Tô Tiểu Mễ thật muốn tìm lỗi nê chui xuống

“A a a a a!!!!” Nội tâm Tô Tiểu Mễ cực độ phát điên,” Tại sao lại có thể mất mặt như vậy a, thật là chán chết!”

Thì ra cô uống ly nước kia chính là lớp nước dùng để tráng tách trà, cô không để ý liền lấy uống, tâm hồn cô đang dạo chơi phương nào a?

Cô cùng Lãnh Tĩnh Thi ăn uống lần này, cô là bại hoàn toàn! Tâm tình Tô Tiểu Mễ nháy mắt trầm hẳn, cô cũng không biết sao lại có thể trầm xuống đến như vậy

“Cám ơn Lãnh tiểu thư” Tô Tiểu Mễ chỉ đành phải nhắm mắt đáp lễ

Giờ phút này, cô căn bản không dám nhìn Hiên thiếu gia cùng Lâm Khải, trực giác của cô, ba người nhất định đang nhìn cô, cả khuôn mặt đều trở nên đỏ ửng.

“Cô gọi tôi Tĩnh Thi là được rồi, tôi cũng sẽ gọi cô Tiểu Mễ, về sau chúng ta là bằng hữu, không cần khách khí.” Lãnh Tĩnh Thi tỏ ra hữu hảo như vậy càng làm cho Tô Tiểu Mễ có chút không được tự nhiên

Tô Tiểu Mễ cười, cũng không nói gì.

“Tiểu Mễ, nếm thử cái này một chút, mùi vị rất ngon! Anh nghĩ em sẽ thích ăn” Hiên thiếu gia gấp thức ăn cho cô, cô cũng nhân dịp gạt đầu.

Sau đó, cô cái gì cũng ăn không trôi, cũng không muốn nghe, cô chỉ cần nhẹ nhàng tập trung, liền nghe đến Lãnh Tĩnh Thi khoan khoái cười cùng gọi ” Khải” một cách ngọt ngào.

Tô Tiểu Mễ đem túi xách ném lên bàn, vung giày ra, cả người toàn bộ nhào lên ghế sa lon, muốn bất động

Điện thoại di động réo vang, cô cũng không nghe. Giờ phút này, cô chỉ muốn cứ như vậy chết đi.

Chuông điện thoại vẫn cứ reo, cô mở điện thoại di động nhìn vào, là số điện thoại lạ, buồn bực dè xuống nút trả lời: “Alô!”

“Xin hỏi cô là con gái của ông Tô Hữu Lực?” Đối phương có chút nóng nảy, lãnh đạm truyền thanh âm đến

“Đúng vậy, có chuyện gì?” Tô Tiểu Mễ vừa nghe đến tên ba, lập tức từ trên ghế salon ngồi dậy.

“Ba của cô bây giờ đang ở bệnh viện XX, nhanh tới đây đi!”

“Xảy ra chuyện gì? Ba của tôi tại sao lại ở bệnh viện?” Tô Tiểu Mễ kinh hãi hỏi

“Tai nạn xe cộ, cô nhanh tới đây làm thủ tục đi!” Nói xong, đối phương liền cúp điện thoại

“Alô, alô...” Cô ngay cả muốn hỏi ba bị thương như thế nào cũng không kịp hỏi.

Đầu óc cô không thể nghĩ được gì nữa liền chạy thẳng xuống đường, thuê xe hướng bệnh viện XX đi tới.

Đại sảnh bệnh viện

Tô Tiểu Mễ nắm lại một y tá liền hỏi: “Y tá, tôi là con của ông Tô Hữu Lực, xin hỏi tình hình của ba tôi bây giờ như thế nào?”

“Bây giờ còn không rõ ràng lắm, ba cô cùng một người khác vẫn còn cấp cứu ở bên trong” Y tá lạnh lùng trả lời cô, liền nhanh chóng rời đi.

Tô Tiểu Mễ liền đuổi theo: “Vậy ba tôi bây giờ đang ở phòng cấp cứu nào? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Y tá, cầu xin cô nói cho tôi biết được không?”

“Ba cô lái xe đụng một xe khác, trong xe của ba cô còn có một người phụ nữ, hiện tại cũng ở đây. Có bốn người đang cấp cứu, trong đó ba người bị trọng thương nặng, đợi cảnh sát đến lấy lời khai.” Y tá vừa đi vừa nói

Tô Tiểu Mễ tự hỏi, tại sao lại xảy ra tai nạn xe cộ? Trong xe ba có phụ nữ?

Nghĩ tới đây, cô vội vàng cầm điện thoại di động gọi cho mẹ, nhưng không có trả lời, lòng của cô lại một lần nữa nhói lên, cô cầu nguyện ngàn vạn lần người phụ nữ đó không phải là mẹ, ngàn vạn không muốn! Ba cũng không cần gặp chuyện không may, nhất định không cần có chuyện...

Đột nhiên có Y tá từ phòng cấp cứu đẩy ra một bệnh nhân, bác sĩ từ bên trong đi ra cũng lắc đầu ý bảo cấp cứu không có hiệu quả.

“Cô đi nhìn một chút, người kia có phải là ba của cô không?”

Tô Tiểu Mễ hai chân đột nhiên run rẩy, trong lòng vẫn thì thầm: “Sẽ không... Không phải vậy...Không phải là ba ba...Tuyệt đối không phải là...”

Tay của cô để ở giữa không trung, lại thủy chung không dám hạ xuống, Y tá thấy cô như thế, liền chủ động thay cô vén lên vải trắng, hiện ra ở trước mắt cô chính là khuôn mặt trẻ tuổi, người này không phải là ba của cô

“A Long... A Long...” Có một người phụ nữ trẻ chạy tới trước mặt người chết, quỳ khóc kêu to.

“Em là Lý Mai đây, anh mau mở mắt nhìn em đi...Còn có tiểu Long của chúng ta nữa, nó ngày mai sẽ tròn 1 tuổi, anh là ba của nó mà, làm sao anh lại không chúc mừng nó như vậy chứ?”

“Nói chuyện với em... Nói chuyện a...Mau đứng lên cho em...Đứng lên a...” Người kia kêu khóc đến tê tâm liệt phế, đứt từng khúc ruột.

“Nén bi thương đi! Nén bi thương đi!” Y tá ở một bên cũng có chút xúc động, nhẹ giọng khuyên lơn

“A Long, anh tại sao không nghe lời? Tại sao...em đã nói lái xe phải cẩn thận rồi mà...lái xe phải chú ý a...Nhưng tại sao... tại sao anh lại không nghe lời như vậy... anh biết rất rõ ràng em cùng con ở nhà chờ anh

mà, anh làm sao có thể không trở lại, đây không phải là anh!!!! không phải là anh!!!! A Long... Anh không phải là người tàn nhẫn như vậy, anh đã nói hai chúng ta sẽ cùng nhau nhìn con kêu ba, kêu mẹ rồi đến biết chữ, sau đó lấy vợ sinh con..." Người phụ nữ quỳ gối trước mặt người chết, đem mặt của mình dấn vào trên mặt của hắn, nước mắt như dòng suối theo mặt người chết chảy xuống.

Tô Tiểu Mễ nhìn thấy tình cảnh này, nước mắt cũng trào ra, không khỏi vì chuyện trước mắt mà thấy đau lòng.

Rất nhanh, thanh âm của người phụ nữ kia cũng theo người đã khuất đi xa, bên ngoài phòng cấp cứu từ từ khôi phục yên tĩnh, cô lẳng lặng chờ, chỉ mong ba cô sẽ không có chuyện gì.

Không biết qua bao lâu, phòng cấp cứu có người đi ra, Bác sĩ lấy khẩu trang xuống nói: "Não bộ của bệnh nhân bị tụ máu, thần kinh bị thương nghiêm trọng, có thể từ đây về sau cũng sẽ không tỉnh lại."

"Không... Không... Sẽ không, Bác sĩ, người nhất định là chẩn đoán bệnh sai lầm rồi, tại sao lại như vậy chứ... Sẽ không..." Tô Tiểu Mễ lẩm bẩm nói, lắc lắc tay bác sĩ.

"Thật xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức!" Bác sĩ trả lời

Tô Tiểu Mễ không tin, cô buông tay bác sĩ chạy nhanh vào phòng bệnh.

86. Chương 86: Tin Dữ 2

Cuộc sống của Tô Tiểu Mễ cho đến trước 27 tuổi đều là tương đối thuận lợi, tuổi thơ vui vẻ, an ổn đến thời học sinh vô tư vô lo, công việc cũng thuận buồm xuôi gió.

Thế nhưng, hiện tại cuộc sống của cô đã bị đảo lộn rồi, cô chưa từng nghĩ tới cô sẽ phải đối mặt với một ngày như vậy.

Cảnh sát nói cho cô biết, ba của cô có chút say rượu khi lái xe, đụng chết hai người, một già một trẻ, người trẻ tuổi thì vừa ra đi ngay trước mắt cô, người lớn tuổi còn lại trên xe chính là mẹ của người vừa mất.

Mẹ của Tiểu Mễ trọng thương, một cánh tay cùng một chân gãy xương, mà ba của cô, lại có thể là vĩnh viễn sống đời sống thực vật.

Kế tiếp đối mặt còn lại là các loại tiền thuốc thang cùng với tiền bồi thường, còn có người nhà của người chết tố cáo.

"Các người trả lại chồng cho tôi... Chồng của tôi..." Người phụ nữ than khóc lúc này chạy xông vào mẹ Tiểu Mễ đang đứng bên cạnh nường.

"Thật xin lỗi..." Tô Tiểu Mễ nội tâm bất an, cô vì sai lầm của ba mình cảm thấy có lỗi.

"Tôi không muốn nghe lời xin lỗi... Tôi muốn cô bồi thường chồng cho tôi!!! Tại sao say rượu lại còn lái xe? Các người tại sao lại không có đạo đức như vậy? Tôi cái gì cũng không cần, các người mau trả lại chồng cho tôi... Nếu không tôi muốn các người tất cả đều chôn theo." Người kia như bị kích động rất lớn kêu to.

"Lý Mai..." Một người đàn ông đầu bạc đi vào "Những người này là người hại chết con trai cùng vợ ta phải không?"

"Ba..." Lý Mai lớn tiếng khóc gào lên, Tô Tiểu Mễ có thể cảm nhận được nỗi thống khổ của cô.

"Chính là một nhà bọn họ, hại chết A Long cùng mẹ!" Lý Mai lên án. Cầm một vật cứng gì đó liên hướng đầu Tô Tiểu Mễ đập tới.

"A..." Tô Tiểu Mễ chỉ cảm thấy đau một hồi đau, che đầu lại kêu lên.

“Không nên thương tổn con gái của tôi, van cầu các người... Là lỗi của chúng tôi, không liên quan đến con gái của tôi... Các người không nên thương tổn nó, không nên...” Mẹ Tiểu Mễ chỉ hận mình không đứng lên nổi, chỉ đành phải lớn tiếng kêu khóc, chuyện phát sinh như vậy đâu có ai muốn.

Ngay sau đó, trong phòng bệnh đột nhiên xuất hiện năm tên đàn ông to lớn, tất cả đều mặc đồ đen. Vừa vào cửa liền khóa trái cửa, đóng cửa sổ lại, Tô Tiểu Mễ đứng bên cạnh mẹ, trong đầu hiện lên một dự cảm không may.

“Các người cũng cho ta thấy tốt lắm, các người chính là những người đã gây ra cái chết cho con trai và vợ của Lý Hiếu Thiên ta đây.” Người tên Lý Hiếu Thiên này toàn thân toát ra khí chất của một xã hội đen thực thụ, giọng nói vang vọng đầy uy lực.

“Lý gia, chúng tôi chờ lệnh! Những người này hại chết Long ca cùng lão phu nhân, vậy hãy để cho mấy người này lấy mạng đền mạng!” Một trong năm người đàn ông kia lên tiếng.

“Các người hại chết con trai của Lý Hiếu Thiên ta, bất kể là cố ý hay ngoài ý muốn, đều là do số mạng các người không tốt!”

“Không... Lý gia... Tôi cầu xin ngài... Van cầu ngài... bỏ qua cho mẹ con chúng ta đi!” Mẹ Tiểu Mễ bị dọa sợ đến kêu to.

“Bỏ qua cho các người, các người đã không bỏ qua cho con ta!” Lý Hiếu Thiên rống lên thanh âm tràn đầy cừu hận.

“Chúng tôi sẽ theo luật pháp chi trả tiền bồi thường, coi như là đập nồi bán sắt chúng tôi cũng sẽ cố gắng, xin ngài vị tha một chút đi!” Tô Tiểu Mễ đứng chắn ở trước mặt mẹ mình, lấy dũng khí nói.

“Đối với Lý Hiếu Thiên ta, ta chính là luật pháp! Ta nói cô chết, đến cả lí do cô cũng không thể biết!” Lý Hiếu Thiên lại hầm hừ.

“Không, Lý gia... Van cầu ngài, bỏ qua cho con gái của tôi, nó cái gì cũng không biết, nó cái gì cũng không hiểu... Tất cả đều không liên quan đến nó, đây là lỗi của tôi cùng chồng tôi. Nếu như ngài muốn lấy mạng, liền lấy mạng của chúng tôi, van cầu ngài bỏ qua cho con gái của tôi!” Mẹ Tiểu Mễ than khóc cầu xin.

Bà so với con gái mình lớn tuổi hơn, bà biết có một số việc không thông qua luật pháp cũng có thể giải quyết được, bà không muốn cái nhà này có bất cứ chuyện gì phát sinh.

“Lấy mạng của bà? Không đáng giá, căn bản cũng không bồi thường nổi mạng của con ta, ta muốn các người cả đời này cũng sống trong đau khổ!” Lý Hiếu Thiên mặc dù lớn tuổi, nhưng khi nói chuyện, khẩu khí vẫn sắc mùi thuốc súng như vậy.

Lý Hiếu Thiên nắm lấy Tô Tiểu Mễ, hướng về phía năm tên áo đen bên cạnh hung hăng ném một cái, động tác nhanh chóng mà vững vàng, căn bản không nhìn ra đây là một tuổi.

“Các người hại chết con ta, ta liền muốn hành hạ chết con gái của các người. Ta muốn cô ấy cả đời này vì Lý Hiếu Thiên ta mà bán mạng, ta muốn cô ta ở trong ổ gai điểm Bắc Kinh đi làm mà trả nợ!” Lý Hiếu Thiên gầm nhẹ nói ra suy nghĩ của mình.

“Không... Không thể... Lý gia, tôi van cầu ngài, van cầu ngài! Chúng ta đều là người làm cha mẹ, xin ngài tích đức một chút, van cầu ngài, tôi làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp ngài! Van cầu ngài...” Mẹ Tiểu Mễ chỉ hận mình giờ phút này không đứng nổi, bằng không bà nhất định sẽ quỳ xuống cầu khẩn.

“Tát cho ta!”

Lý Hiếu Thiên vừa nói xong, một người áo đen bắt đầu hung hăng tát Tiểu Mễ. Mới có mấy cái, khóe miệng cô đã tứa máu. Tô Tiểu Mễ ngậm miệng, một tiếng đau cũng không dám thốt ra, chỉ sợ mẹ sẽ đau lòng.

“Không cần... Đừng đánh nữa... Đừng đánh nữa... Ngài muốn bao nhiêu tiền chúng ta cũng sẽ trả, cho dù là cả đời này vì ngài đi làm!” Mẹ Tiểu Mễ ở một bên nhìn con mình bị đánh, lòng bà liền trở nên đau buốt.

“Bà cho rằng ta thiếu tiền xài sao? Ta muốn là làm cho các người đau, ta muốn các người nhớ, đây là hậu quả của việc các người tạo thành cái chết của con ta. Ta sẽ không để cho các người chết, nhưng ta nhất định sẽ làm cho các người sống không bằng chết!” Hắn nắm chặt tay nói.

“Lý gia, chúng tôi cũng không muốn phát sinh chuyện như vậy. Chúng tôi chỉ là dân thường, xin ngài không nên thương tổn con gái của tôi, tôi nguyện làm trâu làm ngựa bồi thường cho ngài, xin ngài bỏ qua cho con gái của tôi đi!”

“Dừng tay!” Lý Hiếu Thiên gầm lên, những người kia lập tức ngừng tay, Tô Tiểu Mễ không còn khí lực, tê liệt ngã xuống trên mặt đất, khoe miệng còn chảy máu.

“A Thất, đem hợp đồng thả trước mặt nha đầu kia, để cho nó ký tên!” Lý Hiếu Thiên ra lệnh.

A Thất đem hợp đồng cùng một cây viết đặt ở trước mặt Tiểu Mễ, “Ký nó!”

Tô Tiểu Mễ cầm hợp đồng nhìn một chút, này hoàn toàn là lừa gạt... Lừa gạt...

“Một tỷ? Nhiều như vậy, chúng tôi làm gì có.” Theo luật pháp mà bồi thường, cũng không thể nhiều như vậy, đây hoàn toàn là cái hợp đồng cường bách người khác.

Ghe tởm hơn chính là, nếu như không trả được, cả đời sẽ là người của Lý Hiếu Thiên, hẳn có thể tùy ý sử dụng người làm bất kỳ loại lao động nào để trả nợ.

“Con ta nếu như còn sống, hẳn kiếm cho ta không chỉ là một tỷ đơn giản như vậy!” Lý Hiếu Thiên kéo tóc của cô, đau đến mức cô phải cắn răng chịu đựng. Truyện Tiên Hiệp - -Y

“Các người giết tôi đi, tôi sẽ không ký tên!” Tô Tiểu Mễ quật cường trở lại.

“A Thất, để cho tay chân mẹ của nó hoàn toàn bị phế đi!” Hắn lạnh giọng nói.

“Dạ, Lý gia!” A Thất đi tới trước mặt mẹ Tiểu Mễ.

“Không... Các người không thể... Không thể...” Tô Tiểu Mễ lớn tiếng gọi lại.

“Vậy sao còn chưa ký?”

“Tiểu Mễ, đừng ký... đừng ký, mẹ sẽ không cảm thấy thống khổ! Đừng ký, nếu như con có chuyện, mẹ mới thấy thống khổ, khó chịu nhất!” Mẹ Tiểu Mễ biết, phản hiệp nghị kia tuyệt đối không phải đơn giản như vậy.

Mất thấy A Thất sẽ hướng về phía mẹ mình ra tay, Tô Tiểu Mễ chỉ đành phải gật đầu đáp ứng, rưng rưng nói: “Tôi ký, tôi ký mà, ngừng lại đi...!”

Cô cầm bút ký tên mình.

“Ba ngày sau, ta sẽ lại tới tìm cô! Đến lúc đó nếu không có tiền, cô phải đi cùng ta! Lý Hiếu Thiên ta chính là người khác lấy của ta cái gì, ta cũng lấy lại cái đó, ba cô lấy đi con trai duy nhất của ta, ta cũng sẽ lấy đi đứa con gái duy nhất của hắn, một đổi một!”

Tô Tiểu Mễ cả người rét run, cho tới bây giờ cô đều là sống tương đối an nhàn, cảnh tượng như bây giờ có lẽ chỉ ở trên TV, chưa từng có nghĩ đến bây giờ lại xuất hiện ở trên người của mình.

“Ta biết cô có học vấn, nếu như cô nghĩ thông qua luật pháp để đối phó với ta, ta nhất định sẽ làm cho cả nhà cô bị chết thảm hại hơn nữa, cô nhất định phải tin ta có năng lực làm như vậy!” Lý Hiếu Thiên trước khi đi còn quay lại cảnh cáo cô.

Tô Tiểu Mễ chùi máu trên khoe môi, trên mặt lại một hồi đau nhói. Lão đàn ông gọi là Lý Hiếu Thiên kia, lại công khai uy hiếp mẹ con cô ngay tại phòng bệnh, có thể thấy được thế lực của hắn lớn như thế nào, là loại người đừng nói là chọc đến, bình thường cũng không dám đến gần.

“Tiểu Mễ... Tiểu Mễ...” Mẹ Tiểu Mễ thống khổ gọi tên cô.

Cô dùng sức chống đỡ thân thể đi tới bên cạnh mẹ. Bây giờ cô đã trưởng thành, mẹ cũng đã già đi, là cô nên bảo vệ cho mẹ.

“Đứa nhỏ này, sao con lại ngốc như vậy, mẹ đã bước nửa cái chân vào quan tài rồi, con sao lại tự làm khổ mình, con muốn mẹ chết cũng không an lòng phải không?” Mẹ Tiểu Mễ đau đớn khóc.

“Mẹ, đừng thương tâm nữa, con không có việc gì, cả nhà ta sẽ sống một cách an ổn, ai cũng không có việc gì.” Trong lòng Tô Tiểu Mễ còn thấy sợ hơn mẹ của mình, nhưng cô không thể biểu hiện ra.

“Tiểu Mễ, là mẹ không tốt, mẹ không khuyên ba con, biết ông uống nhiều, mẹ nói ba con chớ lái xe, ông cứ rần nói không có sao... Là lỗi của mẹ... Ba con che chở cho mẹ, mình lại... Cả nhà đang tốt đẹp, làm sao lại thành như vậy... Tại sao có thể như vậy...”

“Mẹ...” Tô Tiểu Mễ thấp giọng kêu, vết thương trên mặt truyền đến một hồi đau nhức.

“Con làm sao vậy? Có đau hay không a? Để mẹ xem nào?” Từ nhỏ đến lớn, Tô Tiểu Mễ cho tới bây giờ cũng chưa từng bị ba mẹ tát bao giờ, ba mẹ từ nhỏ đem cô che chở, nâng niu, mới vừa rồi, cô lại bị người ta tát mấy cái liên tiếp, cô cũng liền quên mất cái gì gọi là đau.

“Không có sao, vết thương nhỏ thôi mà.” Tô Tiểu Mễ cố nén đau, cố gắng an ủi mẹ.

Mẹ Tiểu Mễ không nói gì, chỉ là không thể ngăn được hai hàng lệ.

“Mẹ, mẹ nghỉ ngơi đi, con suy nghĩ xem có cách nào kiếm ra bao nhiêu đó tiền không.”

“Ừ, con đem nhà bán đi, còn có tủ trong phòng ngủ ngăn kéo phía dưới cùng, có sổ tiết kiệm của ba và mẹ, mật mã là sinh nhật của con, bên trong cũng có một trăm vạn. Con tìm họ hàng mượn thêm một chút thử, có thể sẽ đủ.”

“Dạ, con biết, mẹ cũng đừng lo, bác sĩ nói mẹ nên dưỡng thương, như vậy mới có thể hồi phục nhanh, ba còn cần mẹ chiếu cố, những chuyện khác có con lo!” Tô Tiểu Mễ lần đầu tiên ý thức được trách nhiệm trọng yếu của mình.

Cô quay lưng lại, lau nước mắt, đi ra phòng bệnh, tất cả đều sắp bắt đầu!

87. Chương 87: Làm Người Của Hãn Hay Là Làm Người Của Tôi

Tô Tiểu Mễ về đến nhà liền bắt đầu kiểm kê, tất cả những thứ đáng giá đem bán ước chừng sẽ có bao nhiêu tiền.

Nhà đem bán đi, ước chừng có thể có tám trăm vạn, sổ tiết kiệm của ba mẹ và Tiểu Mễ, ước chừng hai trăm vạn, bán đi tất cả đồ điện gia dụng trong nhà, cùng với cô góp nhặt mấy năm, cộng lại cao nhất cũng chỉ mới một ngàn vạn.

Cách một tỷ xa như vậy, cô làm sao bây giờ?

Tay cầm điện thoại run run, coi như tìm người mượn, có thể mượn đến hai ngàn vạn cũng không tệ rồi, nhưng cho đến số tiền bồi thường Lý Hiểu Thiên muốn, số tiền này căn bản chỉ đủ nhét kê răng.

Chuông điện thoại của Tô Tiểu Mễ vang lên, là điện thoại từ công ty

“Alô, chị Tiểu Mễ.” Thanh âm của nhân viên tiếp tân vang lên

“Ừ, chị đây.” cô vô lực lên tiếng

“Hôm nay chị xin nghỉ sao?”

“A xin lỗi, chị quên xin nghỉ, chị xin nghỉ ba ngày, phiền em làm giấy xin phép dùm.” Tô Tiểu Mễ đột nhiên nhớ tới mình còn không có làm giấy xin nghỉ phép.

“Chị Tiểu Mễ, có phải chị và chị Tử Vy cùng đi du lịch không? Hai người đều xin nghỉ ba ngày, cộng thêm thứ 7, Chủ nhật là năm ngày, thật hăm mộ hai người!” Nhân viên tiếp tân nói không ngừng.

Tô Tiểu Mễ tùy tiện nói đôi câu liền cúp điện thoại, ngay lúc này, cô không còn tâm trí đâu để mà quan tâm đến chuyện khác.

Tô Tiểu Mễ không lãng phí thời gian nữa, bắt đầu đi gọi điện thoại.

“Dì Lâm, con là Tiểu Mễ”

“Tiểu Mễ a, gần đây như thế nào a? Sao không tới chỗ dì chơi?”

“Dì Lâm, lần này con có chút việc muốn phiền đến dì, không biết dì có thể giúp không?” Tô Tiểu Mễ thấp giọng cầu khẩn.

“Chuyện gì vậy? Con đừng khách khí nữa, nói thẳng đi!”

“Nhà con xảy ra chút chuyện, muốn tìm dì vay mượn chút ít tiền, bất quá dì yên tâm, con nhất định sẽ mau sớm hoàn lại!” Lần đầu tiên Tô Tiểu Mễ tìm người vay tiền, trong lòng của cô nhiều loại cảm xúc hỗn tạp.

“A, Tiểu Mễ, dì không thể giúp được con rồi, chú của con mới vừa đầu tư một khoản vài trăm vạn, nhà dì bây giờ cũng chỉ đủ chi tiêu, để dì xem có thể hay không nặn ra một, hai vạn cho con mượn.”

Tô Tiểu Mễ vừa nghe, vội vàng nói: “Không cần, không cần đâu dì, chú đầu tư hạng mục lớn như vậy nhất định phải tốn tiền, cảm ơn nhiều, dì Lâm!”

Tô Tiểu Mễ hàn huyên đôi câu, trực tiếp đem tắt điện thoại, một, hai vạn? Coi như có thể mượn vài chục vạn thì như thế nào? Coi như mượn đến một tỷ vạn, đời này cô phải trả như thế nào?

Tô Tiểu Mễ tuyệt vọng nhìn trần nhà, cô phải làm sao đây?

“Báo công an?” Cái ý niệm này đột nhiên từ trong đầu Tô Tiểu Mễ bật ra.

Chỉ có thông qua pháp luật bảo vệ chính đáng mới có thể ngăn cản bị kịch tiếp tục phát sinh, nghĩ tới đây, cô cầm túi xách đi ra cửa, vô luận như thế nào cô không thể để cho mình lâm vào đường cùng.

Nhưng cô không có dự liệu đến, cô mới vừa xuống xe taxi, liền bị một chiếc xe chạy lên đón đầu. Ngay sau đó có hai người đàn ông cao lớn chạy xuống, còn chưa chờ cô phản ứng, liền hung hăng đá cô một cú ngã gục, trong ý thức cô bị người ta lôi vào xe, mang đi nơi nào không rõ.

“Lý gia, người tới rồi, nha đầu chết tiệt này quả nhiên đi đến đồn cảnh sát!” A Thất đứng trước mặt Lý Hiếu Thiên nói.

“Làm cho cô ta tỉnh lại!” Lý Hiếu Thiên lạnh lùng nói.

“Cho ta xô nước!”

Lời nói vừa dứt, liền có tiểu đệ đem xô nước tới, tưới lên toàn bộ trên người Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ cảm thấy toàn thân rét run tê dại, ánh mắt mở ra, trong tầm mắt, cô nhìn thấy Lý Hiếu Thiên ngay trước mặt.

“Tô Tiểu Mễ, đúng không!” Chân của hắn hung hăng dùng sức giẫm ngón tay Tô Tiểu Mễ, chỉ nghe tiếng rắc rắc của xương cốt.

“A...đau...” Tô Tiểu Mễ thống khổ kêu to, cô không thể bị phế bỏ tay, cô còn phải dựa vào tay này kiếm tiền nuôi gia đình, mẹ ở bệnh viện, ba cũng nằm ở bệnh viện.

“Cô cũng biết đau nhỉ? Ta cho là cô không có phản ứng, không có đầu óc, lại dám đem cảnh cáo của ta để ở một bên, ta nghĩ cô muốn ba cô hiện tại chỉ thấy Diêm Vương, mẹ suốt đời tê liệt nằm trên giường, sau đó cô bị một đám người làm nhục cho đến chết, để lại mẹ cô còn sống đây thống khổ, là như thế phải không?” Thanh âm của hắn già nua lại mang theo lực sát thương.

“Không... Không nên như vậy...” Tô Tiểu Mễ cho tới giờ khắc này mới ý thức tới, mình xui xẻo đến cỡ nào, cho là mình có năng lực chống cự. Còn chưa có bắt đầu cô đã suýt chút nữa làm hại đến mạng của ba, mẹ suốt đời tàn phế.

“Nếu không muốn kết quả như thế sao cô còn dám đùa giỡn với ta?” Lý Hiếu Thiên vừa nói xong, chân của hắn hung hăng đá vào người cô.

“A Thất, cho nó ném thử chút đau khổ, dám chơi cùng Lý Hiếu Thiên ta, còn non lắm.” Hấn lại lạnh lùng lên tiếng.

“Dạ, Lý gia!” A Thất liếc mắt một cái, hai người đàn ông lập tức tiến lên.

“Các người muốn làm gì? Các người...” Tô Tiểu Mễ bị dọa cho sợ đến liên tiếp lui về phía sau.

“Khi nào cô còn chưa đưa tiền, ta sẽ còn dùng thân thể của cô để kiếm tiền. Trước hết để cho thủ hạ của ta xem một chút cô có bản lĩnh hay không, nếu như không có, ta liền để cho bọn họ hảo hảo giáo huấn, cho đến khi cô có thể kiếm cho ta được một tỷ mới thôi!” Ánh mắt của hắn không có một tia tình cảm nào.

“Không thể... Không nên như vậy...Lý gia, bỏ qua cho tôi đi... Tôi sẽ dùng phương thức khác, nhưng là cầu xin ngài không nên như vậy...” Tô Tiểu Mễ lần đầu tiên ăn nói khấp nép cầu xin một người như thế.

“Cô cũng biết cầu xin người khác? Không tệ lắm, xem ra còn là một đứa biết điều, cũng có nghĩa là còn có thể dạy dỗ!” Lý Hiếu Thiên khoe miệng lộ ra một nụ cười hung ác.

Hai tên đàn ông cường tráng không chút do dự liền đi tới trước mặt cô, kéo y phục của cô.

“Không... Không nên đụng vào tôi... Không nên...” Tô Tiểu Mễ ôm thật chặt người mình, cô không thể bị khinh khi, không thể bị lăng nhục.

“Hai người mà đã làm cho cô sợ, về sau ta để cho cô phục vụ ba người, bốn người hoặc là nhiều hơn, cô sẽ làm sao đây?”

Tô Tiểu Mễ nhìn trừng mắt vào mặt của hắn, mới biết mình đắc tội loại người đáng sợ cỡ nào, loại người này không để ý tới tình cảm.

“Tôi sẽ trả tiền cho ngài... Nhưng Lý gia, tôi có thể làm chuyện khác, tin tưởng tôi, tôi là người có năng lực, tôi sẽ giúp ngài xử lý công ty, hảo hảo vận hành, giúp ngài kiếm tiền, chưa giúp ngài kiếm một tỷ vạn tôi tuyệt không rời công ty, cầu xin ngài đừng dùng loại phương thức này.” Tô Tiểu Mễ chưa từ bỏ ý van xin hắn, hi vọng hắn thông qua phương thức khác để cho mình trả sạch món nợ, cô chấp nhận ở công ty liều mạng.

“Mở công ty?” Lý Hiếu Thiên cười lên ha hả, “Tô Tiểu Mễ, cô thật đúng là ngây thơ, cô đem mình làm thành người nào? Con của ta sao? Ta đầu tư vào công ty cho cô, chờ cô giúp ta kiếm đủ một tỷ vạn? Thật là một chuyện cười kinh thiên động địa!”

Tô Tiểu Mễ run run thân thể, đôi môi trắng bệch, đúng vậy, cô thật là ngây thơ, người đàn ông này muốn chính là trả thù, tiền chỉ là một phương tiện, bởi vì hắn biết cô không kiếm ra được, mục đích cuối cùng của hắn là muốn phá hủy cô, để cho ba mẹ cô tự trách, thống khổ cả đời.

“Còn đứng đó nhìn!!!” A Thất hướng về phía hai người đàn ông kia lạnh nhạt nói.

A Thất vừa nói xong, hai người kia liền quỳ xuống, cởi y phục của Tiểu Mễ.

“Các người không nên tới... Tránh ra... Cút...” Tô Tiểu Mễ ôm chặt thân mình lui về phía sau.

Một người duỗi bàn tay, dùng sức, liền đem hai tay Tô Tiểu Mễ mở ra, lại dùng lực lôi kéo, y phục của cô nhanh chóng bị xé rách thành hai mảnh, trước ngực tuyết trắng một mảnh trong nháy mắt đập vào mi mắt.

“Không muốn...Không muốn a... Van cầu các người...Bỏ qua cho tôi đi... Bỏ qua cho tôi...” Mặt Tô Tiểu Mễ càng thêm xanh

Cô cầu xin tha thứ căn bản không có ai nghe, lại còn thúc đẩy bản chất thú tính của đàn ông bộc lộ.

Một người đàn ông khác cởi quần của cô, thon dài bắp đùi hờn nhiên hiện ra trước mắt bọn hắn.

“Chân không tệ, da không tồi... Sang hàng 30 rồi vẫn còn có thể bán được giá tốt!” Lý Hiếu Thiên đứng ở một bên, vừa thưởng thức thân thể của cô vừa đánh giá.

Tô Tiểu Mễ chỉ cảm thấy lạnh cả người, bị vũ nhục như vậy cô tình nguyện chết, chết...?

Hai người kia thấy y phục của cô đã được cởi ra, liền đứng lên cởi quần của mình. Truyện Sắc Hiệp -

Tô Tiểu Mễ đột nhiên đứng lên, dùng hết khí lực, nhanh chóng hướng vách tường chạy tới, chỉ nghe “đông” một tiếng thật lớn.

Máu theo vách tường chảy xuống, Tô Tiểu Mễ chỉ cảm thấy đầu bốc lên nhiều ngôi sao, cầu nguyện mình nhanh chết, thân thể cũng chậm chậm ngã xuống đất.

Mặt Lý Hiếu Thiên bỗng chốc đen lại, hắn không ngờ tới Tô Tiểu Mễ sẽ dùng đến chiêu này, người phụ nữ này ngược lại đủ cương liệt.

Hắn đi đến trước mặt cô, ngồi xổm người xuống, nâng cằm của cô lên.

“Cô đừng tưởng rằng như vậy thì có thể làm cho ta bỏ qua, ta rất nghiêm túc nói cho cô biết, dù cô có chết đi, ta vẫn muốn những tên kia tới làm nhục thi thể của cô!”

Tô Tiểu Mễ trong mơ hồ nghe thấy, mắt muốn mở ra lại mềm yếu vô lực.

“Ba, mẹ, thật xin lỗi! Tiểu Mễ đi trước... Thật xin lỗi...” Thanh âm của cô càng ngày càng nhỏ, cho đến khi hoàn toàn hôn mê.

“Muốn chết? Không có dễ dàng như vậy!” Lý Hiếu Thiên gân xanh nổi lên “A Thất, hất nước!”

Rất nhanh, liền có người hất nước vào Tô Tiểu Mễ, thân thể của cô chẳng qua là khẽ động mấy cái, rồi cũng không có phản ứng gì.

“Lý gia, tiếp tục như vậy, cô ta có thể sẽ chết mất.” A Thất liếc người nằm trên đất, nếu như không đi bệnh viện cấp cứu, người này thật sự có thể đi đời nhà ma.

“Cô ta muốn chết, ta liền không để cô ta toại nguyện!” Hắn nặng nề nói

Rất nhanh, liền có người giúp Tô Tiểu Mễ cầm máu, bác sĩ cũng nhanh chóng đi theo tới.

Tô Tiểu Mễ chẳng qua là trầm trầm ngủ, trong giấc mộng hiện ra rất nhiều hình ảnh vui vẻ, ba dạy cô đánh cờ, viết chữ bằng bút lông. Mẹ lẩm bẩm nói muốn để cho cô đi khiêu vũ, con gái thường xuyên khiêu vũ có thể giữ vững vóc người.

Còn có Hạ Tử Vi luôn bên cô lúc cô nhàm chán, còn có Nam Nam tỷ, cũng bảo bọc cô.

Ngay cả Lâm Khải, cô cũng nằm mơ thấy, người đã lấy đi lần đầu tiên của cô, lúc cô gặp nguy hiểm nhất liền ra tay cứu cô. Nhưng sau đó liền là hình ảnh Lâm Khải cùng một người phụ nữ khác kết hôn, nhìn cô đứng ở đầu đường, không thèm ngo qua một cái liền phát tay đi...

88. Chương 88: Làm Người Của Hắn Hay Là Làm Người Của Tôi 2

Trong mộng hỗn loạn, khiến cho Tô Tiểu Mễ cơ hồ hít thở không thông, cô cho là mình chết, nhưng cô lại đang liều mạng muốn bắt lấy một cái gì đó.

Không ngừng có người qua lại từ bên người cô, có người đang băng bó vết thương cho cô, chốc lát, lại là sự yên lặng. Không biết qua bao lâu, có thanh âm ở bên tai của cô vang lên, không ngừng nghe có người đang nói đến tên của cô, có vài thanh âm là cô quen thuộc, có vài thanh âm lại thật xa lạ.

Cô cố gắng mở mắt, cô muốn xem rõ ràng là người nào ở bên cạnh cô.

Bên trong một căn phòng rất lớn, tầm mắt mơ hồ của cô dần dần rõ ràng, rơi vào ở trước mắt cô chính là một đồng người, đàn ông? Rất nhiều, rất nhiều đàn ông đang nói chuyện gì đó với nhau.

“Lý gia, mục đích Trần Hân tôi tới nơi này chính là do người em này của tôi đây. Anh muốn tiền, người em này của tôi cũng nói, tất cả do hắn ra, nhưng người, em tôi phải dẫn đi.” Một người đàn ông trung niên đáng đáp ơn hòa nói với Lý Hiếu Thiên.

“Lời này Trần gia nói thật buồn cười, chẳng qua Trần gia có thể không biết, con trai của tôi chính là do ba ba nha đầu này đụng chết, dân gian có câu ”cha ăn mặn thì con khát nước“, đạo lý trong chốn giang hồ này, Trần gia nhất định hiểu hơn Lý mỗ nhiều, đúng không?” Lý Hiếu Thiên cũng không mở miệng trả người, hẳn muốn cũng không phải là tiền của Tô Tiểu Mễ, mà là người của cô.

“Chuyện này tôi ít nhiều gì cũng biết một chút, nhưng có một số việc chỉ có thể nói là ngoài ý muốn, hi vọng Lý gia còn có thể mở một mắt nhắm một mắt, đừng để người vô tội dính vào. Con cái nào cũng đều là thịt trong lòng cha mẹ, chúng ta đều là người làm cha, cho nên cũng hiểu được loại đau lòng chua xót này.”

“Cũng bởi vì hiểu, cho nên tôi mới không thể dễ dàng bỏ qua như vậy, tôi hi vọng Trần gia nên trông nom tốt phạm vi của mình, đừng làm một vài thứ không cần thiết mà đắc tội người trong vòng, đây cũng là việc cần phải hiểu, phải không?” Giọng nói của Lý Hiếu Thiên bắt đầu cứng rắn, mặc dù Trần Hân cũng không phải là người dễ đắc tội, nhưng mạng của con trai hẳn nhất định phải có người trả giá thật lớn.

“Lý gia đúng không?” Thanh âm trầm thấp của một người đàn ông đột nhiên vang lên

Tâm Tô Tiểu Mễ đột nhiên cả kinh, ánh mắt trong nháy mắt trở to, là thanh âm của hân, thanh âm quen thuộc, ở trong hai tròng mắt của cô, tròng mắt thâm thúy của hân vẫn tối tăm và lạnh lùng, còn có ngũ quan cường tráng mà anh tuấn, cô muốn mở miệng gọi Lâm Khải, nhưng miệng lại không nhúc nhích được, chỉ có thể trơ mắt nhìn hân.

“Anh chính là người đàn ông muốn dẫn nha đầu thú vị này đi?” Mắt Lý Hiếu Thiên gắt gao theo dõi hân, sự sắc bén trong mắt như muốn sát thương người, khiến cho hân biết khó mà lui.

Lâm Khải không có bất kỳ sợ hãi gì, tỉnh táo nói: “Mọi người đều là làm ăn, vô luận buôn bán gì cũng phải nói một chữ tín, nếu ngài bảo cô ấy ký tên, hơn nữa đồng ý chỉ cần lấy ra một tỷ liên có thể bỏ qua cho cả nhà cô ấy, hiện tại tôi thay cô trả sạch món nợ này, tôi tin tưởng Lý gia trong giang hồ có uy tín như vậy tuyệt đối không phải là người nói lời trái lời, dù sao còn có nhiều huynh đệ theo chân ngài như vậy, không phải sao?”

Mắt Lý Hiếu Thiên rõ ràng cứng ngắc một hồi, khớp xương ngón tay thật chặt nắm thành một khối, giọng lạnh đi: “Tiểu tử, cô ta là gì của ngươi, ngươi dùng một tỷ mua cô ấy? Không chỉ tốn một khoản tiền lớn, còn đắc tội Lý mỗ ta, ngươi cảm thấy đáng giá sao?”

“Dĩ nhiên trị giá, cô ấy không chỉ có là cấp dưới của tôi, mà còn là tình nhân của tôi. Đàn ông đối với phụ nữ cũng phải có một chữ tín nha! Cô ấy tin tôi, đem toàn bộ mình giao cho tôi, vậy nếu tôi không thể cho cô ấy danh phận, ít nhất cũng phải để cho nửa đời sau của cô ấy an ổn mà vượt qua, ngài nói đúng không?” Lâm Khải đứng nghiêm ở trước mặt của hân, không sợ hãi chút nào, hắc đạo tất nhiên không dễ chọc, nhưng Lâm Khải cũng không phải là người không.

“Có tiền, muốn phụ nữ kiểu gì không có? Cần gì chỉ vì cô ta mà trả cái giá lớn vậy?”

“Mỗi người một quan niệm, tuy là có thể có rất nhiều phụ nữ, nhưng có một loại phụ nữ, ắt hẳn không thể để mất đi, tỷ như cô ấy!” Ánh mắt Lâm Khải đột nhiên chuyển sang Tô Tiểu Mễ còn nằm ở trên giường, mà cô giờ phút này cũng đang nhìn về hân, ánh mắt hai người đột nhiên va chạm, loại tình cảm như suối trào trong nháy mắt thăng hoa.

“Lý gia, ngài cần gì phải vì hủy diệt cuộc sống của một nha đầu mà khiến cho mình trôi qua không vui, Trần mỗ tôi mặc dù không có năng lực gì, nhưng không đến nỗi không có gì cả, Lý gia, ngài cảm thấy thế nào?” Trần Hân ở một bên tiến thêm một bước gia tăng uy hiếp.

Lông mày Lý Hiếu Thiên giãn đến mức co lại thành một đoàn, nắm tay thật chặt co lại, ý đồ bọn họ đến rất rõ ràng. Không có người liên không rời đi, huống chi bọn họ cũng không phải không cho một phân tiền, mà là đáp ứng toàn bộ, phương diện về tình về lý, hẳn đều phải trả người, nhưng cứ để cho cô thoát như vậy, hẳn không cam lòng!

Lâm Khải thấy hân không nói, nhẹ giọng cười một tiếng: “Lý gia, ngày mai trong tài khoản của ngài nhất định sẽ nhiều hơn một tỷ, người phụ nữ của tôi tôi muốn dẫn đi!”

Dứt lời, bước chân của hân đi về hướng Tô Tiểu Mễ, mà mỗi khi hân tiến một bước, tâm Tô Tiểu Mễ liền đau một lần, nước mắt lại không mục đích chảy xuống. Trong hai mươi bảy năm này, cô chảy nước mắt

cũng không có nhiều như hai ngày nay.

Lâm Khải cúi người xuống, nhẹ nhàng lấy tay lau đi nước mắt của cô, sau đó ôm ngang thân thể cô, tay cô rất tự nhiên vòng lên cổ của hắn, cảm nhận được mùi hương quen thuộc mà ấm áp trên người hắn, lòng của cô dần dần bình phục, những sợ hãi kia cũng dần dần biến mất, tay cô cũng bắt giắc ôm chặt cổ hắn, chỉ sợ hắn lại đột nhiên buông tay bỏ lại cô.

“Đừng sợ, có anh đây!” Tay của hắn ôm thật chặt thân thể cô, lời nói nhỏ nhẹ êm ái vang lên ở bên tai cô. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Năm chữ này là ngôn ngữ đẹp nhất Tô Tiểu Mễ từng nghe được, đầu của cô lại vùi vào ngực của hắn lần nữa, đem nước mắt của mình toàn bộ rơi trên y phục của hắn. Giờ phút này, cô căn bản quên mất người đàn ông này là thuộc về một người phụ nữ khác.

Cuối cùng, Lý Hiếu Thiên bị tình thế bức bách, chỉ đành phải để cho bọn Lâm Khải dẫn người rời đi.

Lâm Khải cảm ơn Trần Hân rồi liền một mình mang theo Tô Tiểu Mễ rời đi.

Hắn ôm cô một đường đi tới cửa xe, một đoạn đường này liền in sâu vào trong tim Tiểu Mễ, ai cũng không thể thay thế!

Jason mở cửa xe cho bọn họ, hắn cẩn thận đem thân thể của cô đặt vào, ôn nhu che chở.

“Còn đau không?” Hắn ân cần hỏi.

Cô chẳng qua là lắc đầu, nhìn hắn, đem thân thể rúc vào trong ngực của hắn, mà cánh tay của hắn cũng ôm cô thật chặt.

“Anh... Làm sao biết tôi ở chỗ này?” Tô Tiểu Mễ chờ thật lâu, những lời này mới từ trong miệng của cô nói ra, thanh âm nhẹ đến giống như tiếng muỗi kêu, hắn phải đến gần sát bên miệng của cô mới có thể nghe được cô nói gì.

“Anh muốn biết em ở đâu, em liền không tránh được!” Khóe miệng của hắn nâng lên một nụ cười kiêu ngạo, nụ cười tràn đầy tự tin và bá đạo.

Tô Tiểu Mễ cúi đầu, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cô cần nghỉ ngơi thật tốt.

Đầu của hắn nhẹ nhàng chống đỡ trên đầu cô, ngửi hương thơm đặc biệt trên người cô, mà chính hắn cũng không biết tại sao, ngay cả không tiếc động đến Trần Hân, đắc tội Lý Hiếu Thiên, hắn cũng muốn cứu cô ra!

89. Chương 89: Làm Người Của Hắn Hay Là Làm Người Của Tôi 3

Biệt thự nhà họ Lâm.

An Ôn xanh mặt với Lâm Khải, bà rất ít khi tức giận như vậy.

“Thời điểm con dùng Trần Hân, tại sao không nói cho mẹ biết?” Thanh âm của bà tràn đầy chất vấn, bà rất ít nổi giận với con trai, nhưng chuyện này, lại làm cho tâm tình bà giận đến cực điểm.

“Đây không phải là chuyện lớn gì, mẹ cần gì phải tức giận như thế.” Lâm Khải nhàn nhạt trả lời.

“Không phải là chuyện lớn?” An Ôn nhìn thái độ một chút cũng không để ý của con mình, trong lòng càng thêm cả giận, “Vậy con nói cho mẹ biết, chuyện gì mới là chuyện lớn? Có phải xã hội đen khi dễ đến trên đầu con, mới là chuyện lớn?”

“Mẹ, người nghĩ quá nhiều!”

“Con vì một người phụ nữ mà đắc tội Lý Hiếu Thiên. Có phải đầu óc con trùng gió rồi hay không? Coi như Trần Hân có thể giúp con đi, nhưng hấn giúp cho con một lần, hai lần, ba lần... hấn giúp được con cả đời sao?”

“Con có phương pháp xử lí của chính con, Lý Hiếu Thiên không có cách nào làm gì con.” Thanh âm của hấn chậm xuống, hi vọng An Ôn hiểu, hấn sẽ không có chuyện gì

“Vì một người phụ nữ đắc tội Lý Hiếu Thiên không nói, con còn cô phụ Tĩnh Thi. Nếu như chuyện này Tĩnh Thi biết, cô ấy sẽ tha thứ cho con sao? Con rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì hả?” Đối với cái này, An Ôn càng tức giận, con trai của bà cứ nhiên y như cha hấn, phụ nữ bên cạnh một đồng. Bà từ nhỏ dạy hấn chuyên tình sâu sắc, tại sao hấn cũng không hiểu? Cho tới bây giờ, lại còn vì phụ nữ mà đắc tội xã hội đen.

“Con không có cô phụ Tĩnh Thi, mẹ nghĩ quá nhiều.” Lâm Khải không nguyện ý nhất đúng là An Ôn vào thời khắc này nói lên tên Tĩnh Thi.

An Ôn nhẹ nhàng hít mấy hơi, tự nói với mình tâm tình phải tỉnh táo một chút, bình tĩnh một chút.

“Con trai, con ở bên ngoài có phụ nữ mẹ không muốn quản con, mà muốn cũng không quản được, nhưng mẹ phải nói cho con biết, muốn vào cửa nhà họ Lâm, nhất định phải trải qua sự đồng ý của mẹ, mẹ chỉ biết Tĩnh Thi cô con dâu này thôi, chính con suy nghĩ rõ ràng đi!” An Ôn biết tính khí con trai mình, có lúc, cần nhượng bộ hấn.

Lâm Khải liền trầm mặc, cũng không nói gì. Giờ phút này tâm tư của hấn, so với bất kỳ ai đều loạn hơn, hấn cũng không biết tại sao mình có thể đi đến bước này.

Lãnh Tĩnh Thi... Tô Tiểu Mễ... Lãnh Tĩnh Thi... Tô Tiểu Mễ...

Có lúc, vui vẻ rất đơn giản, có lúc, thống khổ đơn giản hơn.

Hưởng thụ qua vui vẻ ngắn ngủi rồi, Tô Tiểu Mễ bắt đầu ý thức được thực tế tàn nhẫn. Mặc dù cô và Lâm Khải có quan hệ tình một đêm, mặc dù Lâm Khải không chỉ cứu cô một lần, mặc dù sau đó Lâm Khải từng hôn cô, từng vuốt ve cô... nhưng Lâm Khải chưa từng nói thích cô, yêu cô, càng không có thừa nhận cô là bạn gái của hấn.

Vết thương trên đầu Tô Tiểu Mễ đã bớt đau đớn, mà sự rối loạn trong nội tâm giờ mới bắt đầu.

Tay của cô cầm điều khiển ti vi đổi một đài, lại đổi một đài... thủy chung không biết muốn dừng lại ở chỗ nào mới ổn.

“Mình nên làm cái gì bây giờ?” Tô Tiểu Mễ không ngừng tái diễn hỏi mình, kế tiếp cô phải làm sao? Cô nên nói sao với Lâm Khải? Chuyện đến bước này, nên có người mở miệng trước, không phải sao?

Cửa mở ra, bước chân nhẹ nhàng không thanh âm, nhưng cô biết, người kia là Lâm Khải, vì địa phương này là Lâm Khải an bài, tư mật đến không có bất luận kẻ nào quấy rầy. Bởi vì hấn nói chỉ có như vậy mới có thể càng thêm an toàn, mấu chốt sau đó, nhất định có ý thức phòng bị Lý Hiếu Thiên trở quẻ.

Lâm Khải đi tới bên cạnh cô, nội tâm Tô Tiểu Mễ tràn đầy phiền muộn.

“Ăn cái gì chưa?” Hấn như có như không hỏi. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

“Đã ăn rồi.” Tô Tiểu Mễ bản năng đáp lại, cắn cắn đôi môi, cuối cùng vẫn hỏi: “Khoản tiền kia, Lý Hiếu Thiên nhận chứ?”

“Nhận.” Thanh âm của hấn có một chút lãnh đạm.

“Cám ơn anh, Lâm tổng, khoản tiền kia tôi nhất định sẽ trả lại anh.” Tô Tiểu Mễ không ngừng cảnh cáo mình trong lòng, phải rõ ràng vị trí của mình.

“Vậy em nói cho tôi biết, em dùng cái gì tới trả?” Lâm Khải nhìn về phía cô, lạnh lùng nói.

“Tôi... tôi sẽ kiếm tiền, nhất định sẽ trả sạch, cả đời này, coi như đi làm vì Dung Khoa, tôi cũng sẽ trả hết.” Cô ý chí kiên định nhìn hấn, số tiền kia là bởi vì cô mà lấy ra, cô đương nhiên có trách nhiệm trả sạch.

“Em một tháng kiếm hai vạn, thêm cuối năm thưởng 10 vạn, một năm cao nhất cũng chỉ 34 vạn, mười năm 340 vạn, một trăm năm mới 3400 vạn, khoảng cách đến một tỷ còn hơn một nửa, huống chi, em còn không sống đến một trăm năm, không phải sao?”

“Tùy theo điểm kinh nghiệm EXP lên cao, tiền lương cũng có thể sẽ tăng lên, hoặc là về sau tôi có thể làm những thứ khác, có lẽ...” Thanh âm của cô nói càng ngày càng nhỏ, bởi vì tại trong đáy lòng, cô căn bản không cách nào tự tin mình có thể kiếm được một tỷ.

“Coi như tiền lương của em sẽ tăng, tiền lương hàng năm trăm vạn có thể, em cũng phải sống thêm một trăm năm. Chưa kể khi già đi sẽ không có giá trị làm việc, còn có, em sẽ kết hôn, có con cái phải nuôi, huống chi, em còn phải gánh nặng tiền thuốc thang của ba mẹ em. Em cho rằng, em còn tiền để trả sao?” Thanh âm của Lâm Khải mặc dù nhẹ, nhưng khiến cho lòng tự ái của Tô Tiểu Mễ bị thương tổn nghiêm trọng, mặc dù tất cả đều là sự thật.

“Lâm tổng, anh yên tâm, ở một khắc trước khi tôi chết, nhất định tôi sẽ đem tất cả tiền tôi đã nợ trả lại anh.” Tô Tiểu Mễ quật cường nói.

“Em cho rằng tôi cần em trả tiền cho tôi sao?” Ngón tay hần duỗi một cái, nâng cằm của cô lên.

Hắn tỉ mỉ nhìn cô, người phụ nữ này thật không phải là đẹp như thiên tiên gì cả, mà hần lại thật vì cô mà đắc tội Lý Hiếu Thiên, bỏ ra một tỷ!

“Tôi không hiểu.” Nếu không cần cô trả tiền lại, tại sao còn nắm rõ ràng thu nhập của cô như thế.

Đầu của cô muốn dời đi, mà tay của hần nắm cằm của cô càng thêm chặt.

“Tôi không cần tiền của em bởi vì...” Hần nhìn ánh mắt của cô, độ cong hơi gấp khiến cho hần bất giác muốn hôn lên, mà hần cũng đã thật sự làm như vậy.

Tay Tô Tiểu Mễ nắm ra giường thật chặt, không dám làm một cử động nhỏ nào, cô nghe tiếng hô hấp của mình đang dần trở nên dồn dập.

“Bởi vì tôi muốn em!” Lời của hần theo gương mặt của cô đến môi của cô, sau đó đẩy lưỡi vào bên trong môi của cô, quấn làm một thể với đầu lưỡi của cô.

Tô Tiểu Mễ ngơ ngác tựa vào bên trên giường, mười ngón tay nắm ra giường chặt hơn nữa.

Nụ hôn của hần cũng không có duy trì quá dài, bởi vì cô không có bất kỳ phản kháng, ngồi ở một chỗ giống như đầu gỗ, chẳng qua là nắm chặt ra giường, che dấu bất an đang dậy sóng trong nội tâm.

Sắc mặt của Lâm Khải cũng không tốt lắm, lạnh đến giống như mây đen trên bầu trời, mà tay của hần nhéo cằm của cô lần nữa, “Em đây là đang cự tuyệt tôi sao?”

Tô Tiểu Mễ đem tất cả ủy khuất để ở trong lòng, bất kể như thế nào, người đàn ông này cứu cô, bất kể hần từ động cơ gì cứu cô, cô thủy chung là nhờ vào hần mà thoát khỏi nguy hiểm.

“Tôi cự tuyệt, anh sẽ đồng ý sao?” Cô nhàn nhạt hỏi ra.

“Tôi có thể mang em từ trên tay Lý Hiếu Thiên về, giống nhau, cũng có thể đưa em trở lại chỗ đã ở.” Lâm Khải nhìn cô, người này đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì? Hần chịu để cho cô làm tình nhân của hần, vậy đối với cô mà nói, phải là ân tứ, phải biết, có bao nhiêu thiếu nữ nằm mộng cũng muốn trở thành tình nhân của hần, mà cô cư nhiên ra vẻ bị ủy khuất cực lớn, khiến cho trong lòng hần rất là khó chịu.

Tô Tiểu Mễ chẳng qua là mắt lạnh nhìn hần, người đàn ông này trừ mập mờ với cô ra, không còn biểu hiện gì khác cả, cô làm sao không hiểu. Nhưng khi hần nói lên cái yêu cầu này rồi, lòng của cô lại đau đến như đang rỉ máu.

“Yêu cầu của tôi rất đơn giản, làm tình nhân của tôi, một năm! Một năm sau, em có thể lựa chọn rời đi, dĩ nhiên, nếu như đến lúc đó tôi chưa có chán em, em có thể tiếp tục làm tình nhân của tôi!” Lâm Khải bổ sung lần nữa, hần nghĩ hần cũng để cho cô hiểu điểm này, hần là người trong thương trường, bỏ ra bao nhiêu thì ít nhất phải thu lại bấy nhiêu, mà lần này tiền vốn hần cần chính là cô, để cho cô ngoan ngoãn ngoan ngoãn trở thành người phụ nữ của riêng hần.

Thấy cô im lặng thật lâu, hắn bổ sung một lần cuối cùng: “Tôi cho em một cơ hội cuối cùng, em muốn làm người của Lý Hiếu Thiên hay là làm người của tôi?”

Tô Tiểu Mễ cắn miệng, để cho tất cả chua xót đều chỉ giấu ở trong lòng, tuyệt không để chúng trôi ra theo nước mắt, dùng loại phương thức hèn yếu đó biểu đạt ra ở trước mắt hắn.

“Một năm sau, anh không thể có bất kỳ dây dưa gì với tôi nữa!” Tô Tiểu Mễ cuối cùng không thể không cúi đầu thừa nhận, rơi vào trên tay Lý Hiếu Thiên, kết quả của cô nhất định sẽ rất thảm, thậm chí còn có người nhà của cô, cô không thể ích kỷ ném mẹ xuống, còn có ba ba đang bệnh nặng trên giường.

“Em nghĩ mị lực của em lớn đến vậy sao?” Lâm Khải nghe được câu trả lời chắc chắn đồng ý của cô, vẫn đứng như những gì hắn dự liệu, “Bất quá, người phụ nữ có thể để cho Lâm Khải tôi bao một năm, em vẫn là người đầu tiên.”

“Trong một năm này, tôi phải có cuộc sống của riêng mình.” Tô Tiểu Mễ bổ sung.

“Nếu em nói cuộc sống của mình là chỉ việc đi dạo quây rượu, tìm điểm ngủ, sau đó gặp gỡ đàn ông khác nhau rồi có quan hệ khác nhau phải không?” Tay Lâm Khải dùng sức nắm cô, hận không thể ngay cả xương cũng lòi đi ra.

Tô Tiểu Mễ đau đến không dám lên tiếng.

“Nhưng tôi cam đoan với anh tôi tuyệt đối sẽ không yêu đương, thân thể của tôi chỉ trung thành với một mình anh!” Cô nhắm hai mắt, đem đoạn văn này nói ra, lời vừa dứt, lòng của cô cũng theo đó càng thêm thống khổ không chịu nổi.

“Cộng thêm một cái, trừ phi tôi để cho em rời đi Dung Khoa, nếu không em cả đời này chỉ có thể sống ở Dung Khoa!” Hắn tà ác nhìn về phía cô, đời này, trừ phi hắn muốn hất cô ra, nếu không cô phải sống ở bên cạnh hắn, làm thuộc hạ kiêm luôn tình nhân cả đời cho hắn.

“Anh...” Tô Tiểu Mễ cắn răng, tự nói với mình không được nổi giận.

“Còn có, làm một tình nhân, em nhất định phải có ý thức của một người tình. Tôi nghĩ, tôi sẽ làm cho em một bản hiệp ước tình nhân, những qui định trong đó em nhất định phải tuân thủ. Trong một năm, nếu như em không hợp cách, như vậy vẫn làm tiếp, cho đến lúc em hợp cách mới thôi.”

“Anh đây là độc tài cùng bá đạo!” Giờ phút này Tô Tiểu Mễ chỉ muốn một cước đá văng hắn, hơn nữa phải đá hắn chung thân không lập gia đình được, xem hắn còn làm sao nuôi tình nhân, định cái quỷ rắm gì qui định tình nhân!

“Tô Tiểu Mễ, một năm kiếm được một tỷ, không phải là dễ kiếm như vậy, tôi hi vọng em có một chút phong cách chuyên nghiệp! Nếu không tôi chỉ có thể kéo dài vô kỳ hạn.” Lâm Khải thích xem bộ dạng cô phát điên, đặc biệt là bộ dạng dám giận cũng không dám phát hỏa của cô.

“Được, chúng ta định ra một hiệp ước, anh đem tất cả điều khoản đặt ra, rồi chúng ta cùng thương lượng, không thể tất cả đều do anh làm chủ được. Chúng ta tương đối công bình một chút, được không?” Tô Tiểu Mễ chỉ đành phải thỏa hiệp, bởi vì chỉ có thỏa hiệp mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Lâm Khải nhìn Tô Tiểu Mễ thỏa hiệp, lộ ra cười đắc ý.

90. Chương 90: Hiệp Ước Tình Nhân 36 Điều

Tô Tiểu Mễ cầm hiệp ước tình nhân kia, từng cái qui định đập vào mắt khiến cô kinh hãi, cũng chỉ có Lâm Khải, tên đàn ông thối kia mới nghĩ ra được chiêu như vậy.

Cô đem hiệp ước đặt ở trước mặt của hắn, lớn tiếng nói: “Phần hiệp ước này, tôi không đồng ý.”

“Em cho rằng em có quyền không đồng ý sao?” Lâm Khải cũng không phải là trẻ con ăn chay lớn lên.

“Hiệp ước của anh quá hà khắc, tôi muốn cầu xin sửa đổi.” Tô Tiểu Mễ không phục phản kháng

“Em không hài lòng với chỗ nào, em có thể nói ra.”

“Cái gì gọi là tôi không có đạt tới yêu cầu, hiệp ước tự động trì hoãn thêm một năm? Cứ theo đà này, tôi không phải cứ phải làm tiếp sao.” Tô Tiểu Mễ mở mắt nhìn hắn, hận không thể một hơi cắn chết hắn.

“Em chỉ cần thực hiện tốt những phép tắc kể trên, tự nhiên không cần kéo dài thêm một năm.”

“Điều thứ nhất là không có đồng ý của anh, chỉ cần tôi còn sống, tôi vĩnh viễn không thể hướng Dung Khoa từ chức, điều này tôi chấp nhận, tôi đem trọn đời mình, đem tất cả tài hoa dâng hiến cho Dung Khoa rồi, nhưng điều thứ hai thật quá mức, tôi kết hôn cũng cần đồng ý của anh, nếu như cả đời anh không đồng ý có phải cả đời tôi đều không thể kết hôn hay không?” Tô Tiểu Mễ đọc tới điều này, thật muốn cầm khẩu súng chấm dứt sự sống của hắn.

“Bởi vì em nhìn người không chính xác, tôi mới viết điều này, đừng quên chuyện Đỗ Tử Hào. Em kết hôn, tôi sẽ chịu trách nhiệm việc này, chỉ cần người đàn ông kia qua cửa của tôi, tôi sẽ đồng ý để em kết hôn, cho nên, em chọn lựa đàn ông phải thận trọng, đừng chọn người không đứng đắn đem về.” Hắn đem tham muốn giữ lấy của mình nói xong thật đường hoàng.

Tô Tiểu Mễ xì mũi coi thường, lạnh lùng liếc mắt nhìn, “Anh mang mũ cho mình cao quá đi!”

“Chớ không tuân theo điều thứ bảy của bản hiệp ước, không thể chẳng thèm ngó tới lời của tôi, nhất định phải nghiêm túc nghe kỹ ghi ở trong lòng.” Trí nhớ của Lâm Khải thật kinh người, mỗi một điều đều nhớ rất rõ ràng.

Tô Tiểu Mễ liếc mắt nhìn điều hắn vừa nói, mỗi một chữ không kém, đây cũng quá mức đi!

“Nhưng rất nhiều điều tôi không thể nào làm được, ví dụ như điều tôi bởi vì làm tình nhân của anh mà không được lui tới với những người đàn ông khác. Tôi chỉ cam kết thân thể tôi trung thành với anh, nhưng không hề hứa hẹn tinh thần của tôi cũng như vậy, đúng không?” Tô Tiểu Mễ chưa từ bỏ ý định chống cự.

“Tô Tiểu Mễ! Em phạm vào điều thứ 34, dưới tình huống không được tôi cho phép, không thể nhắc tới những người đàn ông khác ngay trước mặt của tôi!” Người phụ nữ này lại dám nói chuyện thân thể trung thành nhưng tinh thần không trung thành với hắn. Lâm Khải hắn không chỉ muốn thân thể cô, còn muốn cả tinh thần cô, ít nhất trong hợp đồng của hắn.

Tay của hắn chặn ngang cô, kéo cô lại bên cạnh hắn.

“Tôi đây đang nói với anh... Anh không nên như vậy...” Tô Tiểu Mễ nho nhỏ nói thầm, cô rõ ràng cũng ghét người đàn ông này, nhưng tại sao cô luôn tỉnh táo ở sau khi ghét càng thêm không dám đối mặt người đàn ông này, cô rốt cuộc đang sợ cái gì? Y - www.

“Không nên như thế nào a?” Hắn giả hoạt cười một tiếng, tay lại không tự chủ được từ hông của cô nhẹ nhàng xoa nắn.

“Cái đó... tôi...” Tô Tiểu Mễ có chút mất tự nhiên muốn thoát đi.

“Hiện tại, em phải thi hành bản hiệp ước điều thứ ba, thỏa mãn tôi!” Thanh âm của hắn đột nhiên khàn khàn, hơi thở nóng bỏng thổi tới bên tai cô.

Tô Tiểu Mễ chỉ cảm thấy mặt đột nhiên đỏ, cô hoàn toàn không có chuẩn bị xong, mà hắn cũng đang giờ phút này đột nhiên nói lên yêu cầu trực tiếp như vậy, còn lấy hiệp ước ra uy hiếp.

Tay của cô muốn ngăn cản hắn, mà hắn lại cười xấu xa dán lỗ tai của cô: “Hiệp ước tình nhân điều thứ tư, nếu như em ngăn cản cử chỉ của tôi, em phải chịu trách nhiệm khơi dậy dục vọng của thân thể tôi.”

“Anh... Đây là bá đạo mà...!!!! ” Tô Tiểu Mễ quả thật khóc không ra nước mắt, “Tôi muốn sửa đổi!!”

“Hiệp ước tình nhân điều thứ 35, khi tôi không có đồng ý, em không có quyền sửa đổi hiệp ước.” Lâm Khải cười đến càng thêm tà mị, cái hiệp ước này thật là tốt, hắn muốn cô đi phía trái cô nhất định phải đi phía trái, muốn cô hướng bên phải nhất định phải hướng phải.

“Anh vô lý...Anh lừa gạt...Anh thừa dịp người khác bế tắc mà nhảy vào... Anh...”

Tô Tiểu Mễ còn chưa có chữ hết lời, đầu lưỡi của Lâm Khải liền chui vào, cô quá dài dòng, hắn cần phải phong tỏa lưỡi nhai của cô.

Rõ ràng là bị cưỡng bách, nhưng tại sao tâm tình của cô lại mang một chút xú hương phần dao động.

Tay của hắn bắt đầu không thành thật hướng thân thể của cô lục lọi, xoay ngược lại, hắn đem thân thể của cô đẩy ở trên ghế sa lon, mà hắn nghiêng thân nhảy một cái, liền đặt ở trên người của cô.

Cô có chút xấu hổ quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn hắn.

Một cái tay của hắn nhẹ nhàng cởi, y phục của cô liền mở ra, bờ môi của hắn liền cắn.

“A... Anh... Thế nào lại cắn tôi...” Tô Tiểu Mễ đau đến kêu to một tiếng.

“Cắn em, chỉ muốn để cho em nhớ sâu hơn, một năm này, em là của tôi!” Vừa nói, hắn hung hăng cắn một cái nữa.

“A...”

“Tôi thích nghe loại thanh âm như vậy của em... Bởi vì thanh âm kiểu này, khiến cho tôi càng thêm muốn...” Tay của hắn hung hăng xé ra, y phục bên kia chảy xuống, lại dùng lực vung, da thịt mịn màng của cô liền dán hắn thật chặt.

“Giúp tôi cởi y phục xuống!” Ngữ khí của hắn không chỉ có bá đạo, còn mang theo ra lệnh.

Tô Tiểu Mễ muốn động, hắn liền ép tới chặt hơn. Cho đến khi tay của cô chạm đến da của hắn, hắn mới hơi thư giãn.

Ánh mắt của cô mới vừa nâng lên, liền nhìn thấy tay của hắn đang cởi y phục của cô, hắn cười xấu xa nhìn cô, mà cô chính là nhanh chóng trốn tránh không dám nhìn thẳng, cô sợ nghe được tâm mình rầm rầm rầm đi loạn.

“Từ từ cởi... Cởi xuống tất cả y phục của tôi...” Thanh âm của hắn càng thêm thấp, giống như từng lời bị đè nén, da thịt hơi lạnh của cô thật sâu cảm thụ nóng bỏng trên người của hắn, giống như một vòng mặt trời lửa đốt.

Tay Tô Tiểu Mễ dừng ở hông của hắn, làm thế nào cũng không dám tiếp tục đi xuống, trong tiềm thức, cô vẫn cảm thấy rất xấu hổ.

Tay Lâm Khải đột nhiên nắm lấy tay của cô, dẫn cô đi về phía trước, hắn muốn cô quen thuộc thân thể của hắn, mùi vị của hắn, mỗi một chỗ da thịt của hắn...

“Không muốn... Tôi...” Tô Tiểu Mễ lẩm bẩm nhỏ nhỏ.

“Không thể không muốn... Bởi vì anh muốn...” # đã che giấu #

Quần của hắn đang từ từ tuột xuống, ngón tay của cô lơ đãng lướt qua bắp đùi của hắn, thân thể của hắn trong nháy mắt nhạy cảm, người phụ nữ này cư nhiên không cần dùng thủ đoạn gì cố ý câu dẫn hắn, thân thể của hắn đã liền không thể khống chế.

Mà mùi vị trên người cô, xen lẫn mùi thơm nhàn nhạt, mới là lấy mạng nhất.

Tay của hắn một tắc một tắc đánh vòng vòng ở trên da thịt của cô, thân thể của cô ở hắn kêu gọi khe khẽ thả lỏng, sắc mặt dần dần đỏ ửng, cái loại cảm giác này khiến cô cảm thấy vừa khát vọng vừa xấu hổ, giống như thủy triều đánh tới.

Cô không thể như vậy, nhưng thân thể của cô tại sao đã không còn nghe lời.

“Ừ...” Thanh âm rên rỉ không tự chủ từ kẽ răng của cô phát ra, giống như nước suối róc rách, nghe cảm động rồi lại tăng thêm phần quyến rũ.

“Giúp anh cởi xuống.” Thanh âm của hắn chảy xuôi ở trên mỗi một tắc da thịt của cô, trên bụng bằng phẳng có một rốn nhỏ nhỏ, hắn đột nhiên cắn nó, trần trọc ngậm nó trong miệng.

“A... Không muốn... Không nên như vậy...”

Tay của cô lại dừng ở trên cái bụng săn chắc của hắn...Chỗ cái mông, cô không dám đụng vào tiếp.

đã che giấu

“Cởi nó xuống!” Hắn lại lên tiếng một lần nữa, đôi môi lại dán hướng phần hồng của cô ngậm xuống, giống như vĩnh viễn cũng hút không đủ.

Tô Tiểu Mễ nhắm hai mắt thật chặt, dùng sức lôi kéo, có một thứ lập tức bắn ra chạm vào da cô, nóng bỏng như lửa.

đã che giấu

“Không muốn... không muốn mà...” Tô Tiểu Mễ lắc lắc đầu, nhắm hai mắt không muốn cầm của hắn, tha thứ cô giờ phút này hoàn toàn thanh tỉnh đi!

“Thật không muốn?” Hắn xấu xa hỏi

đã che giấu

“Ừ...” Một loại cảm giác thỏa mãn tạm bợ vòng quanh thân thể của cô.

Ngón tay của hắn bắt đầu có tiết tấu nhẹ nhàng đung đưa ở trong cơ thể cô, từng chút từng chút khơi dậy dục vọng nguyên thủy của cô.

Thân thể Tô Tiểu Mễ bắt giác liền nóng lên, cô khó chịu, cô muốn...

Một cái tay của hắn lôi kéo tay của cô cầm nóng bỏng của hắn, Tô Tiểu Mễ muốn buông tay ra, hắn lại nắm thật chặt tay của cô, “Chặt một chút...”

Tay của cô theo lời hắn nắm chặt lại, cô cảm nhận được nó đang nhảy nhót, chặt nữa, nó càng thêm cuồng nhiệt, hơn nữa càng ngày càng trưởng lớn...

Sau khi cô cầm chặt hắn, ngón tay của hắn đột nhiên có lực độ nhanh hơn, Tô Tiểu Mễ có chút không chịu nổi lên tiếng.

“Không cần nhanh như vậy... khó chịu...” Thanh âm của cô mang theo một chút xiu mềm nhũn.

Bờ môi của hắn đem lời của cô nuốt vào trong bụng, một lần một lần mút vào cô, cảm thụ cô.

“Có phải muốn hay không?” Môi của hắn rời đi môi cô, liền dán sát vào tai cô.

“Ồ...”

“Nói cho anh biết, muốn sao?” Lời của hắn vừa rơi xuống, tay của hắn liền từ trong cơ thể cô rút ra.

“Ừ...”

“Nói hay không?” Hắn trêu chọc cô một lần lại một lần.

Mà phía dưới của hắn dính vào phía dưới của cô, nhẹ nhàng hoạt động, chống đỡ, chính là không chịu vào.

Tay của cô dùng sức đánh hắn, thật muốn bóp chết người đàn ông này, tại sao nhất định phải đối với cô như vậy? Cô ghét hắn, ghét hắn...

đã che giấu

“Có đủ nhịn a... em này tiểu phiền toái...Giày vò...” Lâm Khải cơ hồ đều muốn bị cô hành hạ điên rồi, hắn dán thật chặt vào cô

đã che giấu

“Ừ...Ừ...” Hắn dán chặt, khiến cho cô cảm giác thoải mái xen lẫn khó chịu.

Thanh âm của cô khiến cho hắn không nén được, đỡ dậy trưởng đại của mình, đẩy một cái liền tiến vào trong thân thể cô.

Cảm giác thỏa mãn phong phú, bị bao vây bó chặt. Thân thể hai người đồng thời lấy được một loại buông thả, đều không mục đích gầm nhẹ lên tiếng, giống như là có tiết tấu, có luật động bắt đầu vui vẻ sâu hơn.

91. Chương 91: Hiệp Ước Tình Nhân 36 Điều 2

Cô bị hấn chặt chẽ bao quanh, dùng sức trên thân thể cô.

Tiết tấu của hấn có chút chậm lại, tay cô nắm chặt bả vai hấn, “Không nên...Không nên như vậy, mau...tôi... tôi muốn...tôi không chịu nổi...”

“Ai kêu em chặt như vậy...” Hấn không khống chế được mình, thật muốn điên cuồng đoạt lấy cô.

“A... A...” Mỗi khi hấn lắc lư một cái, cô liền mê sảng lên tiếng.

Hấn một lần lại một lần muốn cô, khi hấn cuồng liệt thỏa mãn, phóng hết vào trong cơ thể của cô, rống lên một tiếng đem hai người đẩy tới đỉnh.

Chọc cho cô càng lúc càng khó nhịn, thở gấp không dứt.

Tay của cô dùng sức bắt được thân thể của hấn, bầu thật chặt, hận không thể đem mình toàn bộ bám đi vào.

Hai người tốc độ càng ngày càng có ăn ý, hai thân thể càng thêm dung hợp, cùng nhau trèo lên đến đỉnh, Tô Tiểu Mễ cảm thấy mình phảng phất chết một lần lại một lần...

Khi Lâm Khải nói cho cô biết, Hạ Tử Vi đã nghỉ phép dài hạn đến mười ngày rồi vẫn chưa đi làm lại, lý do xin nghỉ là trong nhà có chuyện, Tô Tiểu Mễ thấy lo lắng, gọi điện thoại cho Hạ Tử Vi, điện thoại di động không liên lạc được, sáng sớm liền chạy tới nhà Hạ Tử Vi.

Nhà Hạ Tử Vi ở một khu biệt thự, là một toà nhà hai tầng màu bạc, có một vườn hoa nhỏ, cô nhấn chuông cửa, người mở cửa không phải là Hạ Tử Vi, cũng không phải là mẹ kế của nàng, mà là một gương mặt xa lạ.

“Tiểu thư, xin hỏi cô tìm ai?” Người phụ nữ trung niên kia hồ hững hỏi.

“Xin hỏi đây có phải là nhà Hạ Tử Vi?” Tô Tiểu Mễ lo lắng hỏi

“Nơi này không có ai tên Hạ Tử Vi, chủ nhân trước đã bán nhà này rồi”

Tô Tiểu Mễ vừa nghe đến lời này, tâm càng thêm hoảng loạn, nhà Hạ Tử Vi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngay cả biệt thự cũng bán, chẳng lẽ ba của cô ấy phá sản?

Cô lại cầm điện thoại lên, gọi lần nữa, như cũ không có ai nghe máy.

Đi hỏi những người bạn khác, cũng không ai biết Hạ Tử Vi bây giờ đang ở đâu? Tô Tiểu Mễ lên internet tìm công ty của ba Hạ Tử Vi, thấy ghi đã phá sản, cùng với đang bị tình nghi tham ô, bị đi tù, tất cả gia sản bị tịch thu.

“Tại sao lại như vậy?” Tô Tiểu Mễ không nghĩ tới, nhà cô phát sinh tai nạn sau đó, nhà Hạ Tử Vi cũng xảy ra biến cố.

“Hạ Tử Vi, nghe được lời nhắn, lập tức gọi lại cho mình, nếu cậu không xuất hiện, mình với cậu tuyệt giao”

Tô Tiểu Mễ lại đi tới những nơi Tử Vi hay đến, vẫn không tìm thấy người.

Khi cô đang hốt hoảng, mẹ kế Hạ Tử Vi điện thoại tới.

“Là Tiểu Mễ sao? Di là di Tần!”

“Đúng vậy, con là Tiểu Mễ. Di Tần, di biết Tử Vi bây giờ đang ở đâu không? Con không tìm được” thanh âm Tô Tiểu Mễ gấp gáp.

“Di cũng không biết nó đi đâu, chắc con cũng biết tin tức công ty của ba Tử Vi đã phá sản, tất cả tiền tài tham ô cũng bị tịch thu rồi, những thứ có thể bán lấy tiền, di cũng đều bán đi rồi, nhà ở cũng bán, nhưng

ông vẫn bị xử tám năm, dì rất lo lắng. ” thanh âm dì Tần có chút ghen ngào,” nó đem dì cùng Quả Quả an bài ở biệt thự nhỏ của nó, nhưng hai ngày rồi chưa có trở về, dì thật rất lo lắng cho nó!”

“Dì Tần, người đừng nóng vội, Tử Vi rất kiên cường, cậu ấy nhất định sẽ không làm loạn”

“Dì thật lo nó gặp chuyện không may, ba nó rất yêu nó, chẳng qua là nó không thể tha thứ cho ba mình. Nếu nó có chuyện gì, dì cả đời cũng sẽ không yên. Nếu con tìm được Tử Vi, khuyên nhủ nó trở về đi, dì cùng Quả Quả vĩnh viễn là người nhà của nó, dì sẽ chờ ba của Tử Vi ra ngoài.” thanh âm của dì Tần rất chân thành, đầy ghen ngào.

“Dì Tần, dì yên tâm, nếu gặp con nhất định sẽ chuyển lời.”

“Tiểu Mễ, cảm ơn con! Con là bạn tốt nhất của nó, nhất định phải an ủi nó nhiều một chút, dì biết nó còn hận dì, nó khẳng định cũng không nguyện ý nghe lời nói của dì, nhưng là con nói, nó nhất định nghe, cầu xin con!”

“Dì Tần, dì đừng khách khí như vậy, con với Tử Vi là chị em tốt, nếu cậu ấy có chuyện con nhất định sẽ bên cạnh.”

Tô Tiểu Mễ cùng dì Tần nói đôi câu, liền cúp điện thoại.

Màn đêm rất nhanh buông xuống, Tô Tiểu Mễ bắt đầu đi đến những quán rượu tìm người, Hạ Tử Vi chắc đang ở trong cái góc nào đó mua say.

Hạ Tử Vi thường tỏ ra kiên cường, mỉm cười đối mặt với mọi người, duy chỉ có cô biết được, Tử Vi thường khóc một mình, thường nửa đêm gọi điện thoại cho cô khóc lớn, khóc xong liền cúp điện thoại.

Nhớ lại cuộc sống trước kia, cô đã thấy Hạ Tử Vi từ trong thống khổ đi ra.

Bên trong quán ăn đêm vô cùng ồn ào, Hạ Tử Vi cầm chai rượu trực tiếp uống, hai ngày nay cô trừ lúc ngủ, chính là ngâm mình ở trong rượu,tỉnh rồi lại tiếp tục uống. Chỉ có như vậy, cô mới có thể không phải nghĩ đến những chuyện kia, cô hận ba mình, nhưng khi ông bị bỏ tù, trong lòng cô lại thấy đau đớn. Truyện Tiên Hiệp - -Y

Hạ Tử Vi có lúc đi vào trại giam, nhìn thấy cô, ông rơi lệ đầy mặt, miệng ông gọi tên cô: Vi Vi...Vi Vi...

Cô cũng không nói gì, khi từ biệt, không có nhìn lại ông một cái, cô không biết tại sao mình lại có thể ngoan cố như vậy.

Mùi vị của rượu có thể tạm thời làm tê dại suy nghĩ của cô, cô càn rỡ uống, uống liên tục, uống bất tận, uống đến bất tỉnh là tốt nhất, nghĩ tới đây, cô lại nốc thêm một chai.

“Tiểu thư, uống rượu như vậy không có bất thương tâm, lại còn hại thân mình!” Một người đàn ông đi tới trước mặt cô, tay nắm chặt chai rượu trong tay cô.

“Anh là ai? Tại sao trông nom tôi uống rượu? Tôi muốn uống bao nhiêu thì mặc tôi!” Mặt của cô đã đỏ lên, ánh mắt cũng mê dại, mơ màng nhìn người đàn ông bên cạnh.

“Muốn quên đi cũng có rất nhiều cách, không cần hành hạ mình như vậy” Tay của hắn vẫn không có buông ra

“Phải không? Rất nhiều loại phương thức, vậy anh thích tôi dùng loại phương thức nào nhất?” Hạ Tử Vi nhìn hắn, xinh đẹp cười: “Có phải hay không cùng anh lên giường?”

“Tiểu thư, cô...”

“Thế nào, còn giả bộ ngây ngô?” Hạ Tử Vi ngược lại nhất thời hứng khởi,” Nếu lên giường, anh có thể đưa tôi lên đến đỉnh, làm cho tôi tê dại...”

“Cô muốn nghĩ như vậy, tôi cũng không có cách nào, nhưng tôi khuyên cô nên uống ít thôi!” Tay của hắn đột nhiên buông ra

Hạ Tử Vi thấy hắn đứng dậy chuẩn bị rời đi, tay của cô một phát bắt được tay hắn, thân thể dán thật chặt vào hắn, cô đã lâu không làm rồi, hiện tại, cô muốn một người đàn ông,” Anh có thể giúp cho tôi quên thống khổ đúng không?”

Người kia không nói gì, trầm mặc nhìn cô.

“Tôi muốn anh...ngay bây giờ...” Hạ Tử Vi đưa tay vào trong y phục người kia, đem hắn đẩy tới bên cạnh quầy rượu, nơi này là chỗ tiện nhất.

“Cô thật không biết tự lo cho bản thân mình”

“Ha ha... Ha ha...” Tử Vi cười lớn, càng quyến rũ, “Tôi chính là thích như vậy... Anh không phải nói có rất nhiều loại phương thức sao? Hiện tại tôi cho anh một cơ hội chứng minh, để cho tôi ném thử phương thức của anh...”

Tay của cô theo y phục hắn nhẹ nhàng nắm được tiểu anh đào, hơi thở thổi qua, nồng nặc mùi rượu cùng mùi thơm cơ thể hỗn tạp ở chung một chỗ.

Cô giơ chân khoắc lên hông của hắn, dán thật chặt vào hắn, cười xấu xa: “Chắc anh đang muốn tôi giúp anh đánh thức tiểu đệ ẹ?”

Người kia áp chế hô hấp, Hạ Tử Vi ngược lại càng ngày càng có lực, đùa giỡn đàn ông phải biết một chút thủ đoạn!!!

“Ừ... Có muốn không...?” Môi của cô nhẹ nhàng cắn vào môi của hắn

Tay hắn hung hăng nắm lấy tay cô, “Cô đây là đang đùa với lửa!”

“Tôi thích đùa với lửa, tôi chính là muốn anh làm cho tôi bốc lửa, sau đó... Sau đó anh để cho tôi toàn thân... toàn thân nóng lên...” Tay Hạ Tử Vi chạm vào da thịt của hắn, nhẹ nhàng xoa, mỉm cười, “Tôi thích đàn ông có cơ ngực nha!”

Thân thể của cô dán gần hơn, chân của cô quăn chặt hơn, môi của cô đã không chút khách khí quăn vào đầu lưỡi của hắn, dùng sức mút vào, cùng hắn hoà mình.

Một cái chân khác của cô hướng vào bộ vị của hắn, tiến tới nhẹ nhàng xoa, cảm nhận được nó nổi lên biến hóa, từng bước từng bước lớn mạnh.

Người kia đột nhiên quay người đổi vị trí với cô, đè thật chặt cô vào bên tường

“A...”

Tay của Hạ Tử Vi dùng sức quăn chặt cổ của hắn, cặp chân quăn ở bên hông của hắn, hắn dùng sức chống đỡ cô, cô cắn bờ môi của hắn: “Ồ chỗ này còn là...”

Người kia dùng sức chống đỡ cô, hung hăng, thân thể Hạ Tử Vi đi theo một hồi kích động, cười xấu xa hôn vành tai của hắn: “Anh so với tôi... gấp...”

Cô vừa nói xong, tay của người nọ liền đưa vào phía trong váy của cô.

92. Chương 92: Tôi Chính Là Thích Như Vậy

Hạ Tử Vi không nghĩ tới người đàn ông này khi bị khơi mào, ngược lại cái gì cũng không sợ.

Ngón tay của hắn vừa đụng đến cô, liền cười xấu xa nhìn thẳng vào mắt cô: “Em ướt như vậy rồi, là em gấp hay tôi gấp?”

Hắn dùng sức, hung hăng đâm vào trong cơ thể cô, có một chút điểm thô ma sát, cô theo bản năng khản trương lên, ngón tay của hắn cũng không có dừng lại, từng điểm từng điểm tiến sâu hơn vào đất liền.

“A...” Chân của cô quẩn chặt lấy hắn, môi cũng liên phát ra âm thanh

“Có phải rất thoải mái không?” Người kia cười khê nhìn cô, trong mắt giống như có lửa, muốn thiêu đốt cô trong nháy mắt.

“Tôi muốn thoải mái hơn nữa...” Ngón tay của cô từ dưới đi lên chạm vào đôi tay đang ma sát cô của hắn.

“Hiện tại liên muốn?” Ánh mắt của hắn sâu thẳm, một bàn tay trèo lên bộ ngực của cô, cảm giác cô run lên nhẹ nhẹ.

“Anh sợ?” cô câu hồn nhìn của hắn, cười đến rất mỉa, “Ừ...”

“Em cảm thấy thế nào?” Lời của hắn vừa rơi xuống, tay cũng liên tăng thêm một ngón nữa, đưa vào nơi bí mật của cô.

“A... Nha...” Hạ Tử Vi không có dự liệu đến hắn lại đột nhiên dùng chiêu này, thân thể vừa có chút trống không, bởi vì ngón tay hắn tiến vào mà trở nên chật chội hơn, khiến cô không nhận được nhẹ nhàng vận vào thân thể.

“Có phải hay không nghĩ muốn tôi cho em?” Ngón tay của hắn nhanh chóng ở trong cơ thể cô lay động.

“A... A a...” Thân thể của cô chợt co quắp, mà thanh âm của cô đè nén rất thấp, nơi đây thỉnh thoảng sẽ có người lui tới. Thân thể cô bị kích thích theo bản năng cong lên, muốn nhiều hơn.

Ngón tay của cô nhẹ nhàng lôi kéo, linh xảo trượt vào quần của hắn, một tay bắt được hắn nổi lên.

“Woa...” cô nhẹ nhàng thấp giọng hô, “Tôi thích anh như vậy...”

“Tiểu sắc nữ!” Thanh âm của hắn trầm thấp bắn ra tới bên tai của cô.

“Tôi chính là thích như vậy.” Tay của cô nắm chặt.

“Nha...” Người kia gầm nhẹ.

“Tôi sẽ cho anh thoải mái.” Hạ Tử Vi ửng đỏ mặt càng thêm xinh đẹp, không phải là vì ngưỡng ngừng, mà là rệu rồn.

Nhẹ nhàng buông ra, rồi nắm thật chặt, thỉnh thoảng trên dưới hoạt động, thân thể của người kia chợt run lên mấy cái, mà tay của cô cũng càng ngày càng nhẵn mịn.

Tay của hắn cũng không có dừng lại, mà cô trầm thấp đáp lại, khiến hắn ngay bây giờ liền muốn cô, hung hăng chen vào cô, cho đến khi cô hô to, cho đến khi cô cầu xin tha thứ...

Tay của hắn buông lỏng, ôm Hạ Tử Vi lên, tiến vào gian phòng nhỏ, xem ra hắn rất quen thuộc nơi này.

Cô mới vừa đứng lại trên đất, tay của hắn liền dùng sức đẩy, thân thể của cô bắn ra tới trên ghế salon, phát ra một tiếng động nho nhỏ, hắn liền như đói khát nhanh chóng nhào tới.

Hai người mau chóng cởi y phục của đối phương, khát vọng tan ra hòa lẫn vào nhau.

“A...”

“Ừ...”

Âm thanh thỏa mãn của cả hai phát ra, thân thể của hắn từ từ dao động, rồi dần dần nhanh hơn.

“Ừ... Nhanh một chút...”

“Tôi biết, em chính là thích nhanh như vậy... Kẹp chặt tôi...” Cánh tay của hắn ôm cô thật chặt, tay của cô cũng dùng sức ôm hắn. Tốc độ của hắn không chỉ có nhanh, còn sâu.

Cô lớn tiếng kêu: “Mau... Tôi muốn lên đỉnh... đỉnh...”

Hắn nhìn về mặt cô mê loạn, hưởng thụ, trong mắt của hắn lóe lên ý muốn chinh phục cùng chiếm đoạt, ở trong cơ thể cô trường đại đột nhiên thông qua, ôm lấy thân thể của cô chống đỡ ở một bên trên vách tường, cô phối hợp nâng lên cặp chân, hắn hung hăng đâm vào, trường đại thật sâu vùi vào trong thân thể của cô.

“Anh muốn giết chết em... Giết chết em...” Cái mông của hắn bắt đầu vừa lui vừa tiến.

“Đến đây đi... Nhanh một chút... Giết chết tôi... tôi muốn... tôi muốn...” Hạ Tử Vi lớn tiếng la lên, ngực của cô nảy lên nảy xuống, cô muốn loại kích thích này. Ở sâu trong nội tâm, cô chỉ nhớ thân thể vui vẻ, còn lại đều nhanh chóng quên hết!

Nửa đêm trước cửa khách sạn, Hạ Tử Vi áo đơn bạc, mùa thu Bắc Kinh, buổi tối gió thật lạnh, cô ôm thật chặt thân thể của mình, không khỏi đứng lặng.

Tô Tiểu Mễ từ trên xe đi xuống, nhìn thân ảnh quen thuộc của Hạ Tử Vi, nhìn dáng vẻ bi thương của cô, lòng của Tiểu Mễ dâng lên từng hồi, từng hồi sâu nào.

“Tử Vi... Tử Vi...” Cô đi tới bên cạnh, ngồi xổm người xuống, khổ sở đem Tử Vi ôm vào trong ngực.

“Tiểu Mễ...” Thanh âm của cô rất nhẹ, rất yếu ớt, xen lẫn tiếng thút thút nghẹn ngào.

“Mình biết hết rồi, không có chuyện gì rồi! Sẽ tốt hơn thôi!” Tô Tiểu Mễ đỡ thân thể của cô dậy, thấp giọng nói: “Mình đưa cậu về nhà.”

“Mình không muốn về nhà, mình không có nhà... mẹ mất... Là ba cùng người kia làm hại... Hiện tại người cha đáng hận kia ngồi tù, mà mình không biết điên khùng cái gì, đem phòng ốc cho người phụ nữ kia ở, hiện tại mình không muốn đối mặt với người kia, đâu còn có nhà mà về!” Hạ Tử Vi thân thể run lẩy bẩy.

“Trở về chỗ của mình, mình ở cùng với cậu, được không?” Tô Tiểu Mễ cảm thấy rất đau lòng.

“Tiểu Mễ, có lúc mình thật hâm mộ cậu, mặc dù không có nhiều tiền, nhưng ba mẹ cậu yêu nhau như vậy, ở bên ngoài vất vả bao nhiêu, về đến nhà cũng cảm thấy ấm áp.”

“Tử Vi, cuộc sống của chúng ta luôn luôn sẽ có nhiều bước ngoặt, những bước ngoặt này có thể làm cho chúng ta hạnh phúc hơn, cũng có thể làm cho chúng ta thống khổ hơn.” Ánh mắt Tô Tiểu Mễ đầy bi thương.

“Ngoài ý muốn...? Bước ngoặt...? Mình không biết về sau mình sẽ biến thành loại phụ nữ gì nữa? Mình sống phóng túng, cùng bất kì người đàn ông nào gặp được cũng có thể làm chuyện đó. Nhưng khi làm, mình phát hiện mình không thể đạt đến đỉnh. Ngay cả ông trời cũng trách phạt sự phóng túng của mình.” Thanh âm của cô run run, “Tiểu Mễ, sau khi mình chết, chắc mình phải vào địa ngục đúng không?”

“Sẽ không, cậu sẽ không.” Tô Tiểu Mễ nắm chặt tay cô “Chúng ta rồi sẽ tốt lên, đừng nghĩ nhiều như vậy, mình dẫn cậu về nhà.”

Tô Tiểu Mễ nắm tay cô lên xe, dọc theo đường đi cũng nắm tay Tử Vi thật chặt, sắc mặt cô tái nhợt, tiều tụy, làm người khác đau lòng.

Hạ Tử Vi về đến nhà Tô Tiểu Mễ mới biết, thì ra là những ngày qua, cuộc sống của cô ấy cũng không tốt, Tử Vi không nghĩ tới, Tô Tiểu Mễ có thể kiên cường như vậy.

Tô Tiểu Mễ cố ý đem chuyện liên quan đến Lâm Khải giấu đi, không phải là cô không muốn nói cho Hạ Tử Vi biết, mà chuyện như vậy, cô có biết cũng không giúp được gì, ngược lại sẽ bất bình thay cho mình, trong lòng càng thêm chua xót.

“Tiểu Mễ, cậu rất kiên cường! Ngày mai mình phải đi thăm dì cùng chú.”

“Cậu lo chăm sóc cho bản thân mình đi, ba mẹ mình sẽ không có chuyện gì, nhà cậu cũng sẽ không có chuyện gì. Hay là cậu trở về thăm dì Tần một chút đi, lúc nào dì gọi điện thoại cho mình cũng khó, dì thật ra rất lo lắng cho cậu.” Tô Tiểu Mễ nhẹ nhàng nói, cô sợ Hạ Tử Vi sẽ bài xích cô nói tốt thay cho dì Tần.

Hạ Tử Vi chẳng qua nhắm mắt lại, không nói gì.

Tô Tiểu Mễ rót cho cô một ly sữa nóng, rồi đi chuẩn bị nước nóng. Giờ phút này, Hạ Tử Vi cần nghỉ ngơi. Tử Vi lúc nào cũng tỏ ra kiên cường, thật ra thì trong lòng yếu ớt, không chịu nổi một chút đả kích.

Hai ngày sau, Tô Tiểu Mễ cùng Hạ Tử Vi cũng trở lại công ty, Hạ Tử Vi gặp phải một vấn đề lớn đó là khách hàng của mình lại một lần nữa bị Ngô Diệu Linh cướp đi, cứ tiếp tục như vậy nữa, thành tích của

Hạ Tử Vi sẽ xuống thê thăm, tiền lương cũng theo đó giảm xuống, hiện tại cô đang thiếu tiền xài, đối mặt với chuyện này, nếu không phải là Tô Tiểu Mễ khuyên nhủ cô, cô nghĩ mình sẽ kích động đến mức muốn tát Diệu Linh vài cái.

Gần tới buổi trưa, Hiên thiếu gia gọi điện thoại đến. Truyện Sắc Hiệp -

“Tiểu Mễ, em rốt cục đi làm rồi, nghe nói thân thể em không tốt, hiện tại thế nào?” Thanh âm Hiên thiếu gia ôn nhu vang lên ở đầu bên kia điện thoại.

“Không sao, cảm ơn anh quan tâm.” Tô Tiểu Mễ có chút khuôn sáo trả lời.

“Anh vốn dĩ muốn đến thăm em, nhưng lại nhận nhiệm vụ đi công tác ở Mỹ, hôm qua mới về tới.”

“Hiên thiếu gia, anh quá khách khí rồi, thật cảm ơn anh!” Mặc dù hẳn không thấy được cô, nhưng cô vẫn nhẹ nhàng cười.

“Hay là chúng ta đi ăn cơm đi, nhân tiện bàn chút công việc.” Hiên thiếu gia luôn tìm có một cách đúng lúc.

Tô Tiểu Mễ cắn môi một cái, nhẹ giọng trả lời: “Thật xin lỗi, tối hôm nay em còn có việc. Về công việc, sáng mai em sẽ gửi chi tiết cho anh qua email, nếu có gì khúc mắc chúng ta sẽ trực tiếp bàn bạc lại.”

“Như vậy cũng được, nhưng em có thể giúp anh một chuyện khác được không?” Hiên thiếu gia chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Chỉ cần có thể, em nhất định sẽ cố gắng.” Tô Tiểu Mễ cũng nghiêm chỉnh trả lời.

“Thứ năm tuần này, công ty anh có tổ chức một party, anh vừa lúc thiếu một bạn gái, cho nên muốn mời em làm bạn gái của anh được không?” Giọng nói của Hiên thiếu gia cũng hơi lộ ra khẩn trương.

Tô Tiểu Mễ nghe xong lời mời, chốc lát trầm mặc, hiện tại, cô không có cái tự do này.

“Tiểu Mễ, anh không có ý tứ gì khác, chỉ là đơn thuần muốn mời em làm bạn gái, đồng ý với anh nhé?” Thấy cô không nói gì, Hiên thiếu gia lại một lần nữa thành khẩn lên tiếng.

“Công ty em có quy định, nhân viên không thể tùy ý cùng với khách hàng tham gia hoạt động bên ngoài.” Tô Tiểu Mễ đành phải tùy ý nói dối, chỉ mong một chiều này có thể có tác dụng.

“Nghĩa là chỉ cần công ty đồng ý, em có thể làm bạn gái của anh?” Hiên thiếu gia ở đầu dây bên kia có chút hưng phấn.

“...” Tô Tiểu Mễ lại một lần nữa trầm mặc, cô lại tự đem thêm phiền toái cho mình rồi, cô quên mất Hiên thiếu gia cùng Lâm Khải là bạn bè.

“Tiểu Mễ, em không cần lo lắng, anh sẽ lại tìm em.” Vừa nói, Hiên thiếu gia liền cúp điện thoại.

Tô Tiểu Mễ biết, Hiên thiếu gia nhất định sẽ đi tìm Lâm Khải, mà quan hệ của cô cùng Lâm Khải nói không xấu hổ đó là giả, kể từ sau đêm đó, Lâm Khải cũng chưa có liên lạc lại với cô.

Cô cắn môi, trong lòng hiện lên ý niệm đầu tiên chính là hẳn nhất định đang ôm ấp xinh đẹp, thanh thuần quốc tế danh viện Lãnh Tinh Thi, mà cô Tô Tiểu Mễ, cũng chỉ là một công cụ làm ấm giường giúp hắn thay đổi khẩu vị mà thôi.

Nghĩ tới đây, cô tiện tay bắt được một món đồ, hung hăng cắn xuống.

93. Chương 93: Tức Giận Hậu Quả Rất Nghiêm Trọng

Sau khi tan việc một lúc, Tô Tiểu Mễ bị Lâm Khải gọi vào phòng làm việc.

Cô thấp thỏm bất an, mấy ngày không gặp, chỉ mong Lâm Khải hiện tại sẽ không nhìn cô không vừa mắt, bằng không cô sẽ ném đủ mùi đau khổ.

“Đóng cửa!” Hấn ngấn gọn ra lệnh.

Tô Tiểu Mễ nghe lời đóng cửa lại.

“Khóa trái!” Lại tiếp hai chữ nữa

Tâm của Tô Tiểu Mễ treo lên, tay của cô lơ lửng giữa không trung, do dự một hồi liền đem cửa khóa lại, hiện tại hấn là chủ, hấn nói cái gì thì là cái đấy.

Cô khóa trái xong đi lên phía trước, cúi đầu, cũng không nhìn hấn, chuẩn bị tư tưởng, cô nghĩ cách đối phó với hấn, hấn nói gì cô cũng sẽ không phản kháng, hấn để cho cô đi hướng đông cô liền tuyệt không đi hướng tây, để cho cô uống nước lọc, cô tuyệt đối sẽ không uống nước đá.

“Hiên thiếu gia muốn mời em làm bạn gái hấn?” Hấn ngẩng đầu lên, nhìn cô

“Ừ.” Tô Tiểu Mễ thành thật trả lời, thấy ánh mắt kia đã biến sắc, cô lặng lẽ bổ sung một câu: “Bất quá, tôi cũng không có đáp ứng anh ta.”

“Đúng, em không có đáp ứng hấn, chẳng qua là đẩy câu trả lời sang cho tôi.” Lâm Khải nâng cằm cô lên, để cho cô nhìn thẳng vào mắt hấn.

“Tôi không phải cố ý.” Tô Tiểu Mễ giải thích.

“Đúng, em không phải cố ý, chẳng qua là cố tình mà thôi!” Tay của hấn gia tăng một phần lực độ, “Em còn là rất thông minh nha, muốn đi tham gia rồi lại ngại quan hệ của hai chúng ta hiện tại, em biết rõ Hiên thiếu gia cùng tôi là quan hệ như thế nào mà, chỉ cần Hiên thiếu gia lên tiếng, tôi nhất định sẽ đáp ứng, tất cả đều là toan tính của em, có phải không?”

Căn cứ vào điểm này, Lâm Khải rất tức giận, hấn ghét người nào tự cho là thông minh, càng thêm ghét cô nghĩ hấn ngu ngốc.

“Tôi không có suy nghĩ phức tạp như anh nói, lúc đó chỉ là muốn tìm một cái cơ cớ tuyệt Hiên thiếu gia mà thôi.” Tô Tiểu Mễ không nghĩ tới, vô ý nói dối lại có thể bị hấn xuyên tạc thành như vậy, rốt cuộc là cô quá ngây thơ hay là hấn quá hắc ám?

“Lấy cớ có cả ngàn cách, em thông minh như vậy, lại đi chọn cái lý do ngu ngốc như thế?” Hấn hoài nghi chất vấn cô.

“Bất kể anh tin hay không, tôi chính là không nghĩ nhiều như vậy, tối hôm nay Hiên thiếu gia muốn hẹn tôi, tôi liền cự tuyệt, sau đó anh ta nhờ tôi giúp anh ta một chuyện, ai cũng biết tôi là một bà cô già cổ hủ ở Dung Khoa, chưa có bạn trai, Hiên thiếu gia thành khẩn nói với tôi hấn không có ý tứ gì khác, chỉ là đơn thuần muốn tôi làm bạn gái hấn một lần, bởi vì hấn không có tìm được người thích hợp.” Tô Tiểu Mễ không biết mình tại sao muốn giải thích, còn giải thích được rõ ràng như thế.

“Hiên thiếu gia không có bạn gái? Lý do như vậy đoán chừng cả Dung Khoa cũng không tin nổi, Hiên thiếu gia muốn phụ nữ, liền có một hàng dài đợi hấn chọn lựa. Em thật là khờ, hấn nói vậy cũng tin!” Lâm Khải càng lúc càng tức giận bưng bưng, cô càng giải thích, hấn càng không vui, Hiên thiếu gia đối với cô rõ ràng muốn theo đuổi, hấn cũng không tin cô lại mơ hồ nói không biết.

“Tùy anh nghĩ như thế nào thì nghĩ, tôi thật không có suy nghĩ nhiều như vậy, nếu như anh không tin tôi cũng chẳng biết làm sao.” Tô Tiểu Mễ một hồi ủy khuất xông lên đầu, cô gần đây giống như càng ngày càng cảm giác mình dễ dàng ủy khuất, biến hóa như thế làm cho lòng cô bất an, cô nhất định phải phục vụ khách hàng, bằng không về sau công việc của cô sẽ ra sao, đây vẫn chỉ là mới bắt đầu mà thôi.

“Em chính là dùng lời như thế nói chuyện với ân nhân của mình? Em vi phạm nghiêm trọng điều 25 hiệp ước tình nhân, mãnh liệt ý thức tự chủ!”

“...” Tô Tiểu Mễ nghe đến cái hiệp ước kia, im lặng dậm chân.

“Em cũng rất rõ ràng nếu như em không làm cho tôi hài lòng, như vậy, hợp đồng cũng sẽ được kéo dài. Em có thể lựa chọn làm loạn, nhưng là đừng quên mình có tư cách làm loạn hay không.” Lâm Khải giống như ăn thuốc nổ, hôm nay không biết là người nào chọc cho hấn nổi giận như thế.

“Vâng, tôi đã biết.” Tô Tiểu Mễ đáp lại, trừ như vậy, cô không biết mình còn có thể làm gì.

“Tô Tiểu Mễ, tôi cũng trân trọng báo cho em biết.” Lâm Khải nghiêng răng nghiêng lợi nói, hận không được một hợp đem Tô Tiểu Mễ xé nát.

“Ừ, tôi nghe.” Cô “ngoan ngoãn” đi vào khuôn khổ.

“Ở trước mặt tôi, phục tùng là trọng yếu, không bao giờ được tỏ ra bất mãn với tôi.”

Tô Tiểu Mễ mới phát hiện, người đàn ông này thật khó phục vụ, cô nghe lời cũng không phải, không nghe lời cũng không xong.

“Tôi càng ngày càng không hiểu.” Tô Tiểu Mễ thật sự là mơ hồ, hẳn rồi cuộc muốn cô làm gì a.

“Nếu như em không hiểu, trở về nghiên cứu 36 điều trong hiệp ước, bất kể tôi đối với em như thế nào, em đều phải mỉm cười đối với tôi, coi như là miễn cưỡng đáp ứng cũng không cần để cho tôi biết. Em cố gắng nghiên cứu kĩ đi, chỉ có lấy lòng tôi, em mới có thể ra đi thuận lợi!”

Lâm Khải cảm thấy người phụ nữ này hoàn toàn không có một chút phong thái gì của phụ nữ, người xinh đẹp một đêm kia chẳng lẽ không đúng là cô? Hắn không nhận được hoài nghi.

Tô Tiểu Mễ đè nén tất cả những gì không vui, nặn ra nụ cười, yêu kiều nhìn hắn: “Ừ, em đã hiểu rõ, sẽ trở về nghiên cứu kĩ 36 điều.”

“Cái này đúng rồi.” Hắn lạnh giọng trở lại, tay lại dùng sức nhốt chặt eo thon nhỏ của cô.

Hắn có thể tỏ ra lãnh đạm, nhưng tuyệt không thể tiếp nhận bộ dáng lãnh đạm của Tô Tiểu Mễ đối với hắn, cho dù là giả bộ, cũng phải giả bộ nhiệt tình đối mặt với hắn.

“Hiện thiếu gia muốn mời, vậy em có nên đi hay không đây? Nếu như anh để cho em đi, em liền đi, nếu như anh không để cho em đi, em liền không đi.” cô tận lực để cho mình thoát nhìn giống như tiểu bạch thỏ.

“Đi!” Hắn lạnh như băng, cứng rắn nhả ra một chữ.

“Vâng, tất cả nghe theo anh!”

Tại sao cô nói gì hắn cũng giận? Hiện tại hắn mãnh liệt cần cô tới hóa giải hắn, từ tâm đến thân.

Bàn tay to của hắn đột nhiên dùng sức nắm chặt bộ ngực của cô, Tô Tiểu Mễ chỉ cảm thấy một hồi khó chịu, lại cảm thấy không dám phản kháng.

“Em không muốn phản kháng sao?” Tay của hắn nắm thật chặt, hận không thể đem nó vò nát.

“Anh thích là tốt rồi!” Cô cố nhịn đau, mỉm cười nhìn về phía hắn.

Nếu hắn thích cô giả bộ, nếu hắn cảm thấy giả bộ có thể đạt tới yêu cầu của hắn, cô liền nghe theo hắn, dù thế nào cũng sẽ kết thúc trong một năm, nhịn một chút khế cần rằng liền trôi qua.

“Tôi không chỉ có thích, tôi còn đang rất kích thích!” Cái miệng của hắn cắn lỗ tai của cô, một tay dùng sức xé rách quần lót của cô.

Tô Tiểu Mễ thật muốn cắn cánh tay của hắn, để cho hắn dừng lại hành động vô sỉ lưu manh này, nhưng cô chịu đựng, tựa đầu dựa vào bờ vai của hắn, như vậy, cô ít nhất có thể không cần gượng cười vui vẻ.

Ngón tay của hắn cường ngạnh nhét vào trong cơ thể cô, nhưng khô khốc tư mật lại làm cho cô chịu muôn vàn thống khổ, không có một chút vui mừng.

“A...” cô cắn răng, thanh âm toát ra, đó là thống khổ thanh âm.

Ngón tay của hắn tuyệt không bận tâm đến phản ứng của cô, mạnh mẽ rút ra.

“Anh rất thích như vậy, em có thích không?” Hắn bá đạo và tàn nhẫn hành hạ cô, còn hỏi cảm thụ của cô.

Tô Tiểu Mễ sau khi nghe, chỉ ước gì hắn chết ngay tức khắc, nhưng vẫn phải giả bộ cười nói: “Điều thứ 25 hiệp ước tình nhân, những gì anh thích, em liền thích.”

“Học được rất nhanh nha, anh thích em như vậy!” Hấn thưởng cho cô một cái hôn, mà tay của hấn một chút cũng không có bỏ qua cho cô, hung hăng hành hạ.

Hạ thân của hấn cũng bắt đầu hướng vào cô, chuẩn bị mạnh mẽ tiến vào.

Thân thể của cô không có phản ứng chút nào, càng không có phản ứng, hấn đối với cô hết thấy sẽ chỉ làm cô càng thêm khó chịu cùng thống khổ, giờ phút này, cô thật hy vọng mình chính là một ” lãg nữ”(bị cầm điếu), ít nhất cô có thể giảm bớt loại hành hạ mang đến đau đớn này.

“Giúp anh lấy nó ra!”

Giờ phút này, hấn trưởng lên có chút khó chịu, hấn biết cô hiện tại không có loại tâm tình này, nhưng là hấn muốn dùng loại phương thức này nói cho cô biết, phạm sai lầm là phải bị trừng phạt.

Tô Tiểu Mễ tay đang nắm chặt từ từ mở ra, theo hông của hấn một đường hướng phía trước, nhẹ nhàng vừa đụng, nơi đó đã đứng thẳng, cứng rắn như sắt thép.

Ngón tay của cô kéo khóa quần...

Vào thời khắc này, điện thoại trên bàn Lâm Khải vang lên, Tô Tiểu Mễ thở nhẹ một hơi.

Đầu kia truyền đến thanh âm rất êm tai của thư kí: “Lâm tổng, Lãnh tiểu thư tới.”

“Ừ, mời cô ấy vào!”

Lâm Khải lập tức buông Tô Tiểu Mễ ra, vì một động tác rất nhỏ này, Tô Tiểu Mễ đột nhiên cảm thấy khó chịu, cố nặn ra một nụ cười: “Lâm tổng, vậy em đi trước.”

Vừa nói xong, cô đã hướng cửa đi tới, mở cửa ra, mà phía ngoài tiếng gõ cửa cũng vang lên, tốc độ thật nhanh nha.

“Tiểu Mễ...” Lãnh Tĩnh Thi thấy cô tỏ vẻ vui mừng, ngược lại lại thẹn thùng nhìn Lâm Khải, nhỏ nhẹ nói: “Khải, em quấy rầy anh cùng Tiểu Mễ bàn công việc?”

“Đứa ngốc, sao như vậy được!” Hấn cứng chiu nhìn cô cười.

Tô Tiểu Mễ rất ít khi nhìn thấy hấn cười như vậy, ôn nhu và triền miên, cô thậm chí có chút thất thần, nhưng rất nhanh, cô liền trấn định lại, rồi nhẹ giọng nói: “Hai người từ từ nói chuyện, tôi đi ra ngoài làm việc.”

“Tiểu Mễ, hôm nào có dịp, chúng ta rủ Hiên thiếu gia cùng đi chơi đi!” Lãnh Tĩnh Thi cười rất ngây thơ, màu sắc y phục luôn tươi sáng, trông cô như trẻ con.

Tô Tiểu Mễ chẳng qua là nhàn nhạt cười, không gật cũng không lắc, sau đó lẳng lặng bỏ đi.

“Em bình thường tới đều không thông qua thư kí, hôm nay nghĩ như thế nào lại thông qua thư kí báo cho anh?” Hấn ôn nhu sờ vào tóc của cô.

“Anh là người bận rộn nha, công ty nhiều người nhìn như vậy, em muốn giữ gìn mặt mũi cho anh, không muốn bởi vì mình là bạn gái của anh liền tự tiện xông vào phòng làm việc của anh.” Cô làm nũng vươn hai tay, sau đó ôm hông của hấn, vùi đầu vào bả vai hấn.

“Em tiểu yêu tinh!”

“Em muốn anh sủng ái tiểu yêu tinh!” cô ngẩng đầu lên chu miệng nói một chút, lại cúi xuống tựa đầu vào vai hấn.

Hấn không thấy được, ánh mắt Lãnh Tĩnh Thi dần dần nổi lên một tia lạnh lẽo, cô vốn định cho hấn một kinh hỉ, đi tới phòng làm việc mới phát hiện cửa khóa trái, cô không gõ cửa, bởi vì cô không muốn người ở bên trong cùng cô lúng túng, bởi vì cô sợ cô và Lâm Khải có bất kỳ khoảng cách gì.

Khi cô nhìn thấy Tô Tiểu Mễ trong phòng làm việc của Lâm Khải, còn khóa trái cửa, làm cho cô lại một lần nữa nổi lên hoang mang, cô tuyệt đối không thể để cho ai cướp đi Lâm Khải của cô.

94. Chương 94: Đẹp Hơn Cũng Chỉ Là Chim Sẻ

Tô Tiểu Mễ mỗi ngày tan sở sẽ đi gặp mẹ và ba, bệnh tình của ba vẫn duy trì hiện trạng như cũ, bệnh của mẹ lại từ từ chuyển biến tốt, chỉ cần nhìn thấy ba mẹ, cô dù bị ủy khuất cũng cảm thấy đáng giá.

“Tiểu Mễ, con hận ba ba sao?” Mẹ Tiểu Mễ nhẹ giọng hỏi.

“Mẹ lại nghĩ đi đâu rồi, ba mặc dù phạm sai lầm, nhưng con là con gái của ông, làm sao hận ba mình được, con chỉ hi vọng ba tỉnh lại, con liền tha thứ lỗi của ba.”

Tay mẹ Tiểu Mễ đột nhiên duỗi tới, nắm vai Tô Tiểu Mễ thật chặt “Mẹ muốn nghe lời nói thật, con giải quyết vấn đề với Lý Hiểu Thiên như thế nào?”

“Mẹ, con nói nhiều lần rồi, đừng xem Lý Hiểu Thiên là đại ca xã hội đen, dù sao cũng có pháp luật, ông ta cũng không dám làm gì con.” Tô Tiểu Mễ thủy chung không có ý định đem sự thật nói cho mẹ biết, bởi vì cô không muốn người nhà lo lắng, đau lòng.

“Thật sự như vậy phải không? Tiểu Mễ, mẹ biết con có thể duy trì, cũng biết con có thể nghĩ ra cách, nhưng là không nên gặt mẹ, tự mình chịu khổ một mình, biết không? Coi như nói cho mẹ biết, trong lòng mẹ sẽ khó chịu, nhưng so với không biết gì còn tốt hơn.” Mẹ Tiểu Mễ lo lắng con gái sẽ một mình cố chống chọi.

“Yên tâm đi, con không sao, chỉ là làm thêm giờ, kiếm nhiều tiền một chút, thật ra thì tiền lương của con cũng khá, nếu như mẹ thông cảm cho con, vậy đừng bắt con đi xem mắt nữa, được không?” Tô Tiểu Mễ làm nũng nói

Hai người liền thảo luận đến chuyện hẹn hò, cuối cùng cười một tràng.

Tô Tiểu Mễ từ bệnh viện về đến nhà, Hạ Tử Vi cũng vừa về đến, ánh mắt của cô rất mệt mỏi, hai người nhìn nhau cười cười.

Đi tới cửa, lại phát hiện một người đàn ông đứng ở đó, bị dọa sợ đến mức hai người không dám đi tới.

“Vị nào là Tô Tiểu Mễ?” Cảm giác được các cô hiểu lầm, người đàn ông kia khẩn cấp giải thích: “Tôi là nhân viên công ty XX, cái hộp quà này là có người đặc biệt ủy thác chúng tôi đưa tới cho tiểu thư, phiền Tô tiểu thư ký nhận?”

Tô Tiểu Mễ liếc mắt nhìn, không có bất kỳ ghi chú, chỉ có số điện thoại của cô, cô cầm bút ký.

Hạ Tử Vi vừa vào nhà, liền nhanh chóng trêu ghẹo: “Sẽ không phải là món quà như lần trước?”

“Như lần trước cũng thật tốt, bảo vệ sức khỏe, bớt phiền toái đi tìm đàn ông, mình cảm thấy cũng nên mua một bộ cho cậu nha. Gần đây bận rộn như vậy, cậu cũng không đi ra ngoài kiếm ăn, sẽ làm cho cậu nhịn nhục khó chịu!” Tô Tiểu Mễ cười xấu xa, cô hi vọng hai người cũng có thể vui vẻ, giống như trước đây không lo không nghĩ.

“Được, nhiệm vụ này giao cho cậu, nhớ, mình muốn số lớn, ha ha...” Hạ Tử Vi nằm trên ghế salon cười lớn.

Tô Tiểu Mễ vừa nói vừa mở hộp quà, trong miệng còn lầu bầu: “Ai gửi đồ cho mình a?”

“Xem một chút chẳng phải sẽ biết.” Hạ Tử Vi giọng điệu cứng rắn vừa nói xong, ánh mắt đột nhiên sáng lên, “Trời ạ, thật là đẹp! đẹp quá đi!”

Thân thể của cô cũng không khỏi tự chủ đi tới bên cạnh Tô Tiểu Mễ.

Trên tay Tô Tiểu Mễ là một bộ lễ phục bằng tơ lụa, màu tím nhạt thuần khiết, sờ lên cảm giác mềm mại tựa như da trẻ nít.

“Hàng này không rẻ nha, là người nào dám chi bội như vậy?” Hạ Tử Vi kinh ngạc nói. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Bên trong có một vé mời, là của Hiên thiếu gia.

“Cậu nha, cùng Hiên thiếu gia đến đâu rồi? Chuyện này không tệ nha, khai thực từ đầu đi?”

“Không phải như cậu nghĩ đâu, anh ta chẳng qua là mời mình làm bạn gái của anh ta một lần mà thôi, không có ý tứ gì đâu.” Tô Tiểu Mễ nói.

“Cậu thật ngốc, không có ý tứ gì khác còn tặng lễ phục? Mình xem Hiên thiếu gia này 99% là để mắt tới cậu. Thử một chút đi, bất quá đừng quá xem là thật, loại con cái nhà quyền quý tương đối hay có màn ăn quá nhiều sơn trân hải vị, đột nhiên thay đổi khẩu vị muốn ăn cá ở nhà nấu bình thường.”

“Ai ai ai...cái ví dụ của cậu tồi quá đi. Mình đây tư thái, mình đây tướng mạo, chỉ đáng giá là món cá nhà nấu bình thường thôi sao?” Tô Tiểu Mễ phản kháng cự tuyệt.

“Sơn trân hải vị cũng chỉ đẹp mắt, món ăn tinh xảo ngon miệng cũng không phải là người nào cũng có thể làm, cậu là ngoại lệ, chị đây cho cậu xếp lên trên, ha ha!”

“Stop!” Tô Tiểu Mễ cho cô một ánh mắt xem thường.

“Bất quá, mình nhắc nhở cậu, đừng...với người như thế quá động tình, muốn lên giường cũng có thể, nhưng nhớ bảo vệ mình tốt, chờ đợi đến lúc đó mới ngu ngơ, biết không?” Hạ Tử Vi không khỏi có chút bận tâm nhắc nhở cô.

“Yên tâm đi, mình có phép tắc riêng.” Tô Tiểu Mễ có chút áo nã nhìn cô nói: “Bộ y phục này cậu cảm thấy mình có cần thiết mặc không? Mình không muốn anh ta hiểu lầm.”

“Hiểu lầm gì a? Giả bộ thanh cao? Có liên mặc, nếu không cậu mặc cái gì đi dự tiệc? Kia là party của xã hội thượng lưu nha, cậu mặc những y phục bình thường mới có vấn đề, đến lúc đó mất thể diện chính cậu lại âm thầm kêu khổ. Hiện tại chúng ta là bại gia nha (đang nghèo túng), tiền thuốc thang đắt như vậy, tiền lương của cậu có cao hơn nữa cũng sẽ không kham nổi!” Hạ Tử Vi không chút khách khí nói.

“Nghe lời cậu vậy!” Hạ Tử Vi nói đúng, mình không thể quá mất mặt, hiện tại cũng không thể tiêu xài giống như trước rồi, đừng nói trang phục vài chục vạn, chính là mấy vạn cô cũng sẽ đau lòng đến muốn chết.

Trước party một giờ.

Hạ Tử Vi đem cô nhìn trái nhìn phải một chút, đột nhiên đại phát một tiếng cảm thán: “Hảo, không nhìn ra, cậu còn có thể xinh đẹp như vậy nha, mình thật hâm mộ cậu muốn chết rồi!”

Tô Tiểu Mễ nhìn mình trong gương, cũng có chút kinh ngạc, đúng lúc này liền có điện thoại từ Hiên thiếu gia gọi tới.

“Nhanh chóng đi xuống đi, đừng làm cho Bạch Mã Vương Tử đợi lâu! Ha...ha...” Hạ Tử Vi trêu ghẹo cô.

Tô Tiểu Mễ liếc mắt nhìn đôi giày thủy tinh cao gót màu trắng, lông mày hơi chau lại.

“Nhanh đi, cậu muốn đi đôi dép lê kia có vẻ rất không hợp nha. Mình đã nói với cậu, đây chính là đôi giày đắt tiền nhất mà mình luôn cất giấu, bình thường mình cũng không mang, cậu nếu còn do dự lập tức bỏ ra trả mình!” Cô làm bộ uy hiếp Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ le lưỡi một cái, cùng Hạ Tử Vi nói tiếng bye bye liền cẩn thận đi ra ngoài.

Đã quen thuộc với chiếc xe, Tô Tiểu Mễ nhìn Hiên thiếu gia tựa vào chiếc xe Bentley, một thân màu trắng tây trang, ưu nhã mà quý phái, Tô Tiểu Mễ nhớ lại lần đầu tiên gặp hắn, lúc hắn thấy cô quần áo rách, khuôn mặt hắn khá lạnh nhạt nhưng hiền hòa.

“Tiểu Mễ!” Hắn mỉm cười chào hỏi cô, “Rất đẹp!”

Hắn biết, cô nhất định sẽ cho hắn thấy một bộ dạng xinh đẹp, so với hắn tưởng tượng còn đẹp hơn. Lúc này, hắn rất muốn ôm cô vào lòng, nhưng là sợ dọa đến cô nên cố nén lại.

“Cám ơn anh!” Tô Tiểu Mễ mỉm cười đáp lại hắn.

“Em có thể mặc nó, đối với anh đó là lời cảm ơn tốt nhất! Hôm nay em giúp anh, ngược lại là anh phải cảm ơn em mới đúng!” Tô Tiểu Mễ phát hiện Hiên thiếu gia thật khiêm tốn, ôn nhu, khác hẳn những chàng công tử nhà giàu phong lưu khác.

Sau khi xuống xe, hần chủ động dắt tay cô, động tác này cũng không làm cho cô ghét, ngược lại là một loại an toàn. Gia cảnh Tô Tiểu Mễ cũng chỉ là thường thường bậc trung, Hạ Tử Vi thường tham gia đủ loại party kiểu này, cũng thường muốn mời Tô Tiểu Mễ, nhưng cô không có hứng thú, đi qua một hai lần cũng không muốn đi nữa.

Party hôm nay so với những party Tử Vi mang cô đi tham gia trước kia hoàn toàn bất đồng, ngay khi vừa mới bước vào cổng, bầu không khí thượng lưu đã tràn ngập.

“Hiên thiếu gia!”

“Hiên thiếu gia!”

Dọc theo đường đều có người cúi chào Hiên thiếu gia, điều đó làm cho trái tim nhỏ của cô khẩn trương hơn.

“Hiên thiếu gia!” Một giọng nữ yêu kiều từ một bên truyền đến, Tô Tiểu Mễ nhìn sang, trời ạ, đó không phải là nữ ca sĩ đài MM sao?

“Trần Xán! Đã lâu không gặp!” Hiên thiếu gia không có buông tay cô ra, mà là trực tiếp dắt cô đi về phía Trần Xán.

“Bạn gái rất đẹp nha.” Thanh âm của cô rất ngọt ngào, nhưng là ánh mắt khó tránh khỏi có một chút ghen tuông.

Tô Tiểu Mễ chăm chú nhìn cô, phát hiện cô cũng không có đẹp như trong ti vi, hơn nữa có chút ôn nhu giả tạo.

“Tô Tiểu Mễ.” Hiên thiếu gia vì hai người giới thiệu,” Trần Xán.”

Hai người lễ phép gật đầu một cái, Hiên thiếu gia liền dắt tay của cô đi về phía trước, một cơn gió lạnh thổi qua mặt cô, tay Tô Tiểu Mễ không tự chủ toát ra vài giọt mồ hôi.

“Không cần khẩn trương, anh sẽ luôn bên cạnh em.” Hiên thiếu gia nhẹ giọng nói nhỏ ở cô bên tai cô, người khác nhìn qua có vẻ thật mập mờ.

“Tiểu Mễ, Hiên thiếu gia!” Âm thanh quen thuộc của Lãnh Tĩnh Thi nhẹ nhàng vọng tới, Tô Tiểu Mễ theo bản năng tạo khoảng cách với Hiên thiếu gia.

Tô Tiểu Mễ thấy Lãnh Tĩnh Thi thật là đẹp, đẹp hoàn mỹ.

Chiếc váy màu tím đem lại cho cô sự xinh đẹp cao quý, ít có người nào có thể đem màu tím ăn mặc thành cao nhã, quý phái như thế. Tô Tiểu Mễ vẫn cảm thấy màu tím là màu sắc khó khống chế nhất, nhưng khi thấy Lãnh Tĩnh Thi mặc váy dài màu tím, cô không thể không thừa nhận cô gái này rất biết cách khống chế màu sắc.

Người đàn ông bên cạnh cô một bộ tây trang màu đen, trầm ổn, tinh tảo, một đôi trông mắt thâm thúy như đâm xuyên qua người Tô Tiểu Mễ. Cặp chân giống như đũa chì, trên mặt của cô tươi cười, nhưng cô cảm giác mình cười đến giả tạo.

“Thật là trai tài gái sắc a! Nhìn hai người, mình mới biết Kim Đồng Ngọc Nữ là như thế nào!” Hiên thiếu gia tán dương bọn họ.

“Tối hôm nay Hiên thiếu gia tâm tình không tệ nha, có giai nhân làm bạn nha có khác.” Cô khoác tay Lâm Khải thân mật mà hạnh phúc, Tô Tiểu Mễ cố gắng để cho mình không nhìn tới.

“Dĩ nhiên, cũng nhờ Khải giúp, bằng không mình làm sao có thể hẹn đến giai nhân đây.” Nụ cười trên mặt Hiên thiếu gia không tắt, lộ ra hàm răng trắng đều, trên người tỏa ra nhàn nhạt mùi nước hoa đàn ông, rất nhạt nhưng cũng có thể cảm thấy.

Lâm Khải lắc lắc tay một cái, cũng không nói gì.

Lãnh Tinh Thi cười yếu ớt, sau đó tựa đầu vào vai Lâm Khải, thỉnh thoảng vẫn không quên hướng về phía vai hắn duỗi duỗi đầu, hắn sẽ rất thuận thể tiếp ứng cô, đây là Tô Tiểu Mễ lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Khải cưng chiều một người phụ nữ như vậy, người được hắn cưng, nhất định rất hạnh phúc.

Nghĩ tới đây, cô vội vàng cắt đứt những ý nghĩ tiếp theo của mình.

95. Chương 95: Đẹp Hơn Cũng Chỉ Là Chim Sẻ 2

MC của party lần này là MC của tiết mục hẹn hò đang nóng bỏng hiện nay, thanh âm nhẹ nhàng khoan khoái, súc tích mà không mất nhu hòa, giới thiệu đơn giản chủ đề tối nay: Party liên hoan do Hiền Hân công ty làm chủ.

“Phía dưới chúng ta xin mời danh viện Lãnh Tinh Thi tối nay trình diễn khúc dương cầm mở màn cho chúng ta.” Sau khi MC nói xong, toàn hội trường vang lên một hồi vỗ tay nhiệt liệt.

Cô nhẹ nhàng in dấu hôn lên mặt Lâm Khải, sau đó kéo váy dài đi về phía Piano trên sân khấu.

Ánh mắt Tô Tiểu Mễ cơ hồ chưa từng rời đi Lãnh Tinh Thi, mỗi một động tác, mỗi một bước chân của cô cũng lộ ra cao nhã, đôi tay thon dài kia nhẹ nhàng rơi vào trên nút đen trắng, tóc dài như làn suối tóc ở sau lưng, cũng có rải rác vài sợi rủ xuống ở trước ngực, vô luận là nhìn thẳng, hay là nhìn một bên cũng đều đẹp giống như thiên tiên.

Một chuỗi, một chuỗi âm phù từ trong ngón tay trắng nõn của cô tiết ra, thanh âm lắng đọng khiến cho mọi người toàn trường nhẹ giọng lắng nghe. Cô ngồi ở nơi đó, cùng tiếng đàn, tựa như thiên sứ thượng đế ban ơn cho nhân gian.

Một khắc kia, ngay cả Tô Tiểu Mễ cũng không ngừng hô hấp, nhìn lại mình, trang sức bề ngoài xinh đẹp thì thế nào đây? Cô không khỏi nhớ tới Ngải Niệm Như từng nói với cô, cô vĩnh viễn đều là chim sẻ không thành Phượng Hoàng được, vào thời khắc này, thấy Lãnh Tinh Thi, cô cảm giác mình đẹp hơn cũng chỉ là chim sẻ.

Không hiểu sao mỗi lần đối mặt Lãnh Tinh Thi, trong lòng cô lại dấy lên một tia phức cảm tự ti[1].

“Có phải rất đẹp hay không?” Hiền thiếu gia lại cầm tay của cô một lần nữa, nhẹ giọng nói nhỏ.

“Ừ, rất đẹp.” Cô có chút thất thần phụ họa theo.

“Vẻ đẹp của cô ấy người khác đều nhìn thấy, nhưng vẻ đẹp của em, cũng không phải người người có thể phát hiện, mà anh may mắn phát hiện ra.” Nói đến phần sau, bờ môi của hắn gần như dán vào lỗ tai của cô.

Lời của hắn, nghe vào không có một chút khinh bạc. Vào thời khắc này, ở nơi có Lãnh Tinh Thi, những lời này nghe vào khiến cô thật cảm động.

“Cám ơn anh, Hiền thiếu gia!” Mặt của cô hơi đỏ, trên rất nhiều mức độ, cô còn chưa quá thích ứng tiếp nhận những lời ca ngợi, hơn nữa là những lời xinh đẹp như vậy.

Mặt của cô mỉm cười, lại nhìn thấy ánh mắt Lâm Khải quàng tới, con ngươi âm lãnh lộ ra một cổ sát khí, tâm mới vừa bình phục của cô bị đánh vào bùn sâu lần nữa.

Chỉ là một cái nhìn, hắn liền xoay người, tay đang cầm một bó hoa đi về phía trước, ngón tay của Lãnh Tinh Thi cũng dần dần ngừng lại, rơi vào trên một nút cuối cùng, tạm ngừng ba giây sau, toàn trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt lần nữa. Ở trong tiếng vỗ tay, Lâm Khải đem một bó hoa hồng rực lửa đưa tới trước mặt Lãnh Tinh Thi.

Cô hào phóng tiếp nhận, sau đó ôm, thân mật ấn một cái hôn ở trên mặt của hắn.

“KISS... KISS... KISS...” Toàn trường đột nhiên vang lên tiếng hoan hô mãnh liệt.

Lãnh Tinh Thi xấu hổ nhìn Lâm Khải, hấn nâng cằm của cô lên, hôn vào trên cánh môi mềm mại phần hồng của cô, hai người ôm đối phương thật chặt, trao nhau một nụ hôn thâm tình mà triền miên.

Tất cả mọi người trong hội trường đều trầm trồ khen ngợi bọn họ, ai nấy đều hô to hơn nữa...

Tô Tiểu Mễ nhìn ở trong mắt, trên mặt vẫn cười, nhưng tại sao cô cảm giác mình cười còn mệt hơn cả khóc, mệt mỗi muốn nhanh chóng rời đi party hoa lệ này, cô chẳng qua chỉ là một Tô Tiểu Mễ bình thường, thích hợp mặc đồ đi làm màu đen, xám, cà ri, uống cà phê, ngồi ở trước máy vi tính bận rộn làm việc. Sấm banh, váy đẹp và tiếng đàn dương cầm duyên dáng giờ phút này thật không thích hợp với cô.

Bên cạnh có một ký giả bệnh nghề nghiệp đứng dậy nhanh chóng hỏi: “Lâm tiên sinh, nghe nói ngài chuẩn bị đính hôn với Lãnh tiểu thư phải không?”

Lâm Khải nở một nụ cười đơn giản, rất rộng rãi và rất chính thức nói: “Tôi và Tinh Thi kết hôn, nhất định sẽ mời truyền thông.”

“Cám ơn ngài, Lâm tiên sinh.” Ký giả không có hỏi tới nữa, bởi vì nơi này là party riêng của xã hội thượng lưu, có thể đứng lên hỏi một vấn đề đã là gan lớn lắm rồi. Người này cũng rất thức thời, nhanh chóng dừng lại, nhưng có thể tưởng tượng, ngày mai trên mặt báo và tin tức giải trí sẽ đăng việc này lên trang đầu.

Kế tiếp, có mấy vị ca sĩ đi lên biểu diễn, người phía dưới uống sâm banh, sau đó bắt đầu tìm hiểu, kết giao với nhau, tìm kiếm đồng bạn thích hợp làm ăn với mình.

Tô Tiểu Mễ ở một bên, lẳng lặng uống sâm banh, ăn thức ăn, nhìn Tây phục và váy đẹp xuyên qua ở trong đám người, còn có các loại mập mờ của nam nữ. Đây chính là một nơi đầy ắp mập mờ, đây cũng là nơi thoái rũa của những kẻ có tiền, bất kể đã có vợ hay chưa, tình nhân luôn có một đồng lớn.

Giai điệu nhẹ nhàng vang lên, đã có vài đôi nam nữ vào sàn nhảy điệu Tăng-gô, di chuyển rất đẹp. Cô uống sâm banh nhìn về chỗ cách mình không mấy gần đó.

“Nhảy một điệu với anh, như thế nào?” Hiền thiếu gia không biết từ lúc nào, đã đứng ở trước mặt của cô.

Không đợi cô trả lời, có người ở phía sau của cô nói: “Hiền thiếu gia, Tô chủ quản của chúng ta hình như không biết nhảy điệu Tăng-gô.”

Tô Tiểu Mễ nhẹ nhàng mỉm cười: “Lần này Lâm tổng đoán sai rồi, mặc dù nhảy không đẹp, nhưng là may mắn trước kia nhầm chán có học qua một vài bước.”

Cô lại phạm sai lầm rồi, cô không nhận được cây mạnh ở trước mặt của hấn, hoặc là trong tiềm thức, cô có một chút không muốn thua Lãnh Tinh Thi, liền muốn chứng minh cho Lâm Khải xem, Tô Tiểu Mễ cô mặc dù không cao nhả, không cao quý, nhưng cô cũng không phải cái gì cũng không biết.

“Lâm tổng, lần này cậu thua, quay về liền phạt cậu mời mình và Tiểu Mễ uống rượu!” Hiền thiếu gia cười rất vui vẻ, dắt tay Tô Tiểu Mễ đi tới giữa sân khấu.

Tô Tiểu Mễ thông suốt đi ra ngoài, to gan nhảy, Hiền thiếu gia ăn ý phối hợp cô, hai bước nhảy thật phối hợp, ngôn ngữ thân thể cũng thật phong phú.

Bên cạnh càng ngày càng nhiều người cũng đang ghé mắt theo dõi.

“Khải, Tiểu Mễ nhảy không tệ nha, công ty của anh thật đúng là nữ như mây.” Hai trông mắt Lãnh Tinh Thi lóe sáng đơn thuần khả ái, nháy mắt to nhẹ nhàng chớp chớp hai cái.

“Các cô ấy làm sao có thể so với em.” Tay của hấn ôm hông của cô, vẻ mặt nhưng có chút cứng ngắc ức chế không được. Truyện Tiên Hiệp - -Y

Lãnh Tinh Thi thông minh và tỉ mỉ thu tất cả vào trong mắt của mình, trên mặt vẫn biết điều cười ngọt ngào.

Sau khi party kết thúc, hiền thiếu gia rất chu đáo đưa Tô Tiểu Mễ về nhà.

Đợi tới cư xá rồi, Hiên thiếu gia ngừng xe lại, đầu chuyển tới trên người Tô Tiểu Mễ, hần nhẹ giọng nói: “Tiểu Mễ, có thể làm bạn gái của anh hay không?”

“...”

“Anh rất nghiêm túc, rất có trách nhiệm muốn qua lại với em, cho anh một cơ hội, được không?” Hiên thiếu gia nắm tay cô thật chặt, trong mắt lộ ra đều là thâm tình.

Giờ phút này, Tô Tiểu Mễ nghĩ đến chính là hiệp ước tình nhân điều thứ 10, cô không có quyền yêu đương với bất kỳ người đàn ông nào khác.

“Cám ơn anh đã để mắt tới em, bất quá chúng ta không thích hợp.” Tô Tiểu Mễ không có chút do dự, trực tiếp cự tuyệt, trong lòng không khỏi nho nhỏ cảm thấy mình mất đi một đối tượng yêu đương tốt.

“Đừng cự tuyệt anh sớm như vậy, suy nghĩ thật kỹ, anh không vội, anh có kiên nhẫn, sẽ từ từ đợi đến ngày em đồng ý!” Hiên thiếu gia quyết định đánh lâu dài, hần nhất định phải bắt lại cây cải thìa (bok choy) này.

“Hiên thiếu gia muốn phụ nữ kiểu gì đều có thể, thật không cần giao trái tim đặt ở trên người em, giai cấp hai chúng ta tiếp nhận đều không giống, cuộc sống không thích hợp, mà tính cách của em cũng không thích hợp làm tình nhân.” Nói đến hai chữ tình nhân, lòng của cô đau đến hồ đồ.

“Không cho suy nghĩ lung tung, anh qua lại với em, là rất nghiêm túc.” Hiên thiếu gia rất nghiêm túc nói.

Tô Tiểu Mễ thấy hần tích cực như thế, không nhịn được vui vẻ cười một tiếng.

“Anh rất thích nhìn em cười. Khi thấy em cười, nội tâm anh liền đặc biệt thoải mái.” Hiên thiếu gia thấy cô cười, tâm tình liền dễ chịu rất nhiều, “Có lẽ em không tin, nhưng anh cũng không biết tại sao, khi nhìn thấy em cười, cái gì anh cũng đều không muốn suy nghĩ.”

Tay Tô Tiểu Mễ nhẹ nhàng luân chuyển qua lại, nếu như tiếp tục như vậy nữa, khó bảo toàn sẽ không xảy ra chuyện gì, cô quyết định 36 kế, chạy là thượng sách.

Hiên thiếu gia giống như là nhìn thấu ý nghĩ của cô, không đợi cô nói liền ân cần chăm sóc: “Em cũng mệt mỏi, trở về nghỉ ngơi thật tốt đi, đừng nghĩ quá nhiều, coi như anh thổ lộ với em, cũng không cần có áp lực trong lòng, nếu như không muốn, em coi anh là bạn cũng được, cứ xem anh như tri kỷ là được!”

Rộng lượng của hần khiến cho cô lại tức cười một lần nữa, cô tự nói với mình ở trong lòng, lần này chỉ sợ thật phải bỏ qua một người đàn ông tốt rồi.

Hiên thiếu gia nhìn cô vào cửa, mở đèn ra mới quay đầu xe rời đi, lần này, hần là thật nghiêm túc.

Hạ Tử Vi vẫn chưa về, cô mới vừa ngồi ở trên ghế salon, điện thoại liền vang lên giống như đòi mạng.

Hiện ra trên điện thoại chính là tên người cô không muốn nhìn thấy nhất giờ phút này: Lâm Khải.

Hiệp ước tình nhân điều thứ 12, nhất định phải tiếp điện thoại, cô giống như thành một người khác mình, không ngừng lặp lại, nhắc nhở mình về những phép tắc này.

“Xuống dưới!” Hai chữ đơn giản, lạnh đến khiến người ta tê dại.

“Đi đâu?” Tô Tiểu Mễ có chút chậm lựt hỏi một lần nữa, bởi vì cô không nghĩ hần đang ở dưới lầu nhà cô, chuyện như vậy không phải là tác phong của Lâm Khải a.

“Cho em một phút đi xuống, nếu không, em hiểu...” Nói xong, Lâm Khải không chút khách khí cúp điện thoại.

Hiểu em gái người a, Tô Tiểu Mễ mắng một câu tục với điện thoại đã tắt, bước chân lại tuyệt không dám ngừng nghỉ, Lâm Khải kia hiện tại có thể không hạn chế dùng ba mươi sáu phép tắc trời bước cô, mà cô chẳng qua là dê béo mặc hần làm thịt.

Dưới lầu nhà cô, Suv của Lâm Khải đang đậu, thấy Tô Tiểu Mễ đi xuống, hần liền bấm còi vang inh ỏi.

Tô Tiểu Mễ mở cửa xe ngồi vào.

Lâm Khải bày ra mặt thối, lạnh lùng nói: “Một phút hai mươi mốt giây, đây là lần đầu tiên, tôi liền tha cho em, nếu như còn có lần sau, chính em lựa chọn tiếp nhận loại trừng phạt nào đi.”

“Thang máy chậm một chút xíu.” Tô Tiểu Mễ đã rất cố gắng nhanh hết mức có thể, hai mươi mốt giây? Tính toán chi li như vậy sao?

“Hiệp ước tình nhân điều thứ 21, đã trở nên không được viện bất kỳ lý do và lấy cớ gì, một khi đã trở nên nhất định tiếp nhận trừng phạt, phương thức trừng phạt do người trong cuộc quyết định tại chỗ, em không được có bất kỳ phản đối nào.”

Tô Tiểu Mễ phát điên đến mức muốn tát hấn vài cái, trái một phải một, hung hăng tát cho đến khi lòng bàn tay cô cũng đau đớn theo thì thôi.

Nhưng những thứ này, cũng chẳng qua là cô suy nghĩ một chút trong tiềm thức, trên thực tế, cô phải nghe lời của hấn, phải học cách giả bộ, học cách gạt đầu, học cách mềm giọng ngọt ngào.

Nhìn Tô Tiểu Mễ bên cạnh, cổ áo mở thấp giống như là đang mời gọi, trong không khí, thứ gì đó mãnh liệt thiêu đốt trong đầu, trong thân thể của Lâm Khải.

~[1]Phức cảm tự ti: Là một loại tình cảm phức tạp không thể tự giúp mình và mềm yếu. Có cảm giác tự ti như người khinh thường mình, cho là không cách nào vượt qua người khác.

96. Chương 96: Hành Hạ Cô

Đầu của hấn nhẹ nhàng tiến lại, tay Tô Tiểu Mễ liền nắm thật chặt.

Hấn không có hôn cô, nhẹ nhàng ngửi phần cổ của cô, giống như đang ngửi tìm cái gì, cô ngồi ở đó, không dám nhúc nhích, hơi nhắm mắt lại, hấn muốn cái gì cô sẽ phải cho cái đó, đây là điều thứ 25 trong hiệp ước tình nhân.

“Trên người em hỗn tạp mùi vị của người khác, tôi nhớ được tôi từng nói, tôi ghét người của tôi có mùi của người đàn ông khác trên người.” Hấn thở nhẹ, thanh âm âm lãnh giống như tới từ địa ngục

“Em không có làm chuyện gì cả.” Tô Tiểu Mễ nhẹ giọng giải thích, giọng nói rất thấp, không dám có bất kỳ lãnh đạm. Giờ phút này người đàn ông này đang ở thế nguy hiểm nhất, cô đã tiếp nhận qua dạy dỗ, biết rõ lúc này đây nhất định phải theo hấn.

“Em mặc y phục Hiên thiếu gia tặng cho?” Giờ phút này, hấn thật giống như tuyệt không nổi giận, cứ dính vào bên cạnh của cô mà hỏi.

“Đúng vậy.” Cô nhẹ giọng đáp lời, nói láo ở trước mặt hấn không thể nghi ngờ là gây ông đập lưng ông, cô cũng không muốn nói láo, mặc dù cô biết hấn sẽ tức giận.

“Em không biết hậu quả như thế nào sao?” Hấn giống như đang ầm nhẩn

“Em cũng không có ý tứ khác, chỉ là muốn đi tham gia party nhưng cũng không thể quá mất mặt, cho nên liền...”

“Không có y phục, em có thể nói với tôi, đừng để tôi phải nhìn người của mình mặc lễ phục người đàn ông khác tặng, như vậy tôi còn mặt mũi sao?” Tay của hấn đột nhiên nắm thật chặt cổ tay của cô, hấn không thể bẻ gãy tay cô ngay lúc này.

“Đau... Anh làm tôi đau...” Loại đau đớn giống như gãy xương này truyền khắp từng tế bào trong thân thể cô.

“Chỉ như vậy, em đã cảm thấy đau đớn?”

“Tuy tôi là tình nhân của anh, nhưng trong hiệp ước tình nhân của anh cũng không có quy định tôi không thể thu lễ vật của người khác, cũng không có quy định tôi phải tìm anh đòi lễ phục, nếu như mỗi một việc

tôi làm đều phải trải qua đồng ý của anh, vậy tôi cũng không có bất kỳ tự do gì, mà coi như mỗi một chuyện tôi đều báo xin anh, đến lúc đó, anh không phải có thể thấy tôi phiền giống như con gián hay sao?” Tô Tiểu Mễ nhìn đau phản kháng nói, người đàn ông này quá ích kỷ, quá bá đạo.

“Em vẫn còn ngồi đó viện cớ cho mình, hay là đang tự dối lòng, có phải hối hận hay không? Có phải cảm giác mình đầu nhập sai người rồi hay không? Đi theo tôi, em nhất định sẽ mất đi con cá lớn là Hiên thiếu gia rồi, đúng không?”

“Rắc rắc...” Lại một tiếng, xương Tô Tiểu Mễ giống như thật muốn gãy.

“Tại sao anh cứ muốn hoài nghi tôi, tôi nói không phải thì không phải, tại sao anh lại không tin? Anh đã không tin tôi như vậy, vậy anh liền bẻ gãy tay tôi đi, tàn phế cả đời cũng được!” Tô Tiểu Mễ lớn tiếng gầm nhẹ, người đàn ông này rốt cuộc muốn làm gì, muốn bẻ gãy tay của cô sao?

“Tô Tiểu Mễ, tôi ghét nhất bị người khác thách thức, em không nên ép tôi! Đừng cho là tôi không dám bẻ gãy tay em, coi như chôn sống em, tôi cũng có thể làm.” Hai tròng mắt tràn đầy tia máu giờ phút này trông thật kinh khủng, toàn thân Tô Tiểu Mễ chảy ra từng hồi, từng hồi mồ hôi lạnh.

“Không phải là tôi ép anh, là anh đang ép tôi! Cũng là anh đáp ứng tôi đi cùng Hiên thiếu gia.” Tô Tiểu Mễ trả lời rất vô lực, cô không còn sức để giãy dụa nữa.

“Khi Hiên thiếu gia dán sát vào tai em, khi các người khiêu vũ, có phải lòng em liền rối loạn hay không? Hận không thể lập tức ở chung một chỗ với hắn đúng không? Tôi đáp ứng em đi với Hiên thiếu gia, nhưng tôi cũng không có cho phép em thân mật với hắn như thế.” Tay của hắn buông lỏng ra, lại xoay người bóp cổ của cô.

Người phụ nữ này quá coi thường sự hiện diện của hắn rồi, ngay trước mặt của hắn còn dám tình chàng ý thiếp với người đàn ông khác, còn cả gan nhảy điệu Tang-gô tràn đầy cảm giác mập mờ đó nữa!!! Có ý đùa với lửa thì cũng nên chuẩn bị nhận hậu quả, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô.

Tô Tiểu Mễ nhắm hai mắt, nhẹ giọng nói: “Em sai lầm rồi, là em không đúng, em không nên có bất kỳ tiếp xúc thân mật với người nào khác ngoại trừ anh.”

Cô thỏa hiệp, cô nhận sai, đây là hắn muốn, nhưng hắn cũng không có vì vậy mà trong lòng dễ chịu hơn một chút, ngược lại càng thêm tức giận.

Đè xuống một nút trên xe, dựa lưng ngã xuống về phía sau, thân thể Tô Tiểu Mễ cũng ngã về phía sau, háng Lâm Khải đè ép cô thật chặt.

“Sai lầm rồi sẽ phải tiếp nhận trừng phạt, trừng phạt tối nay chính là muốn em phục vụ tôi thật tốt!” Thanh âm lạnh lùng của hắn ban ra mệnh lệnh.

“Được!” Cô trả lời chắc chắn, thật dứt khoát và trực tiếp.

Thay vì phản kháng không bằng thuận theo, thuận theo cho đến khi hắn cảm thấy mệt mỏi mới thôi, hắn mệt mỏi rồi, cô dĩ nhiên là có thể dễ dàng rời đi, cô ngây thơ nghĩ như vậy.

Cô xoa bóp cổ tay đang đau đớn một cái, có chút chết lặng đưa tay vào bên trong y phục của hắn, kéo cà vạt của hắn ra.

Tay của cô hơi ngừng một chút, một đêm kia, cô uống rượu say, chính là lôi kéo cà vạt như thế này, sau đó mới bắt đầu mối quan hệ dây dưa không rõ với người đàn ông trước mắt.

“Có kiên nhẫn một chút, kinh nghiệm một chút!” Hắn cố ý hành hạ cô.

Cô nhắm hai mắt đem đôi môi hôn cổ của hắn, cởi ra từng cái cúc áo của hắn, nụ hôn của cô cũng một đường theo cổ đi xuống, nhẹ nhàng cắn.

Ngón tay hơi lạnh đi xuống da thịt, chẳng qua là này hơi chút trêu chọc, Lâm Khải đã cảm thấy toàn thân nóng lên, một cổ xồn xao khó nhịn trong nháy mắt bộc phát.

Tay Tô Tiểu Mễ có chút do dự, trong lòng của cô thật ra thì rất bài xích, cô không muốn đụng vào chỗ đó của hắn.

Hắn giống như là nhìn thấu tất cả, trong cổ họng khàn khàn truyền ra lệnh: “Cầm nó...”

Cô xoay người, quay đầu đi chỗ khác, nắm ngón tay khê đưa ra, vừa mới tiếp xúc, chỉ cảm thấy một hồi nóng bỏng, từ từ đưa tới, nắm nó trong tay từng chút, từng chút, cảm thụ nó đang từ từ trưởng lớn...trưởng lớn...

Lâm Khải tà ác cười, thì ra cô còn “sợ” như thế, cô càng có nhược điểm, hắn càng phải hành hạ cô, hắn muốn đem ” nhục nhã” cô mang đến cho hắn vào buổi tối hôm nay trả hết lại cho cô ngay bây giờ.

“Hôn nó...” Tay của hắn dùng sức xé ra, váy của cô liền bị tuột xuống đất, có chút thô lỗ kéo váy ở ngực cô xuống.

Tô Tiểu Mễ chịu đựng khó chịu, chịu đựng cảm giác muốn ói đang không ngừng trào lên, cô thật rất ghét hôn vật kia của đàn ông.

Hắn nhìn thấu sự do dự của cô, mà hắn lại độc ác đè đầu cô xuống, đem bảo bối của hắn dán vào môi của cô.

“Ồ ô...Ồ ô...” Cô liều mạng lắc đầu, muốn rời khỏi cái địa phương đáng chết này.

Lâm Khải lại gắt gao đè đầu của cô lại, không để cho cô có cơ hội giây thoát.

“Tôi muốn em an ủi nó... an ủi nó thật tốt... Tin tưởng tôi, chỉ cần em làm được, tất cả đều sẽ khá hơn...sẽ khá hơn...” Hắn ra lệnh đồng thời cũng không quên an ủi cô.

“Không thể... Tôi không muốn...” Trong lòng Tô Tiểu Mễ có chút khủng hoảng, ở trong tiềm thức của cô, cô cảm thấy nơi đó thật bẩn, cô không cách nào tiếp nhận dùng miệng.

“Có thể... Tin tưởng chính em...” Hắn đè nén thân thể, nâng lên, khiến nó đến gần môi của cô hơn.

Đôi môi mềm mại và ẩm áp của cô giống như thuốc phiện, khiến cho hắn khẩn cấp cần cô bao phủ.

“Không...”

Môi của cô vừa mới mở ra, hắn tà ác đem mình nhét vào trong miệng của cô, hơn nữa dùng tay đè đầu cô, để cho cô nhấp nhô lên xuống.

Tô Tiểu Mễ bị vật lạ nhét đầy trong miệng, căn bản không cách nào mở miệng nói chuyện, nơi đó quá lớn, nuốt vào khiến cô bị nghẹn thật khó chịu.

“Ừ...” Lâm Khải càng ngày càng nóng, thậm chí ức chế không được phát ra thanh âm hưởng thụ, cái miệng nhỏ nhắn của cô thật tốt đẹp, bao bọc nó thật chặt, mặc dù không có một chút kỹ xảo, nhưng bản năng phản ứng không lưu loát lại làm cho hắn không ngừng có quắp, hắn không chịu nổi, hắn hiện tại muốn cô.

Trong ý thức của hắn, hắn sợ cô quá lâu sẽ hoàn toàn hồng mất, cho nên, chỉ chốc lát sau, hắn liền bỏ qua cho cô, nâng đầu của cô lên, lật thân thể đè lên, dùng sức hôn xuống, ngậm môi của cô, phía dưới hung hăng đâm cô.

Tô Tiểu Mễ muốn hít thở từng ngụm, từng ngụm, hắn lại cố ý không buông tha cô, liều mạng hôn cô, khiến cho cô không cách nào hô hấp.

Tay của hắn nâng trưởng lớn của mình lên, vừa dùng sức, hung hăng vùi vào chỗ sâu của cô, đột nhiên buông đôi môi của cô ra.

“A... A...”

Hắn nhìn đầu cô ngửa ra sau, một loại tuyệt vọng sau hoan ái vui sướng khiến cho cô không mục đích lên tiếng rên to, phát ra khát vọng nguyên thủy nhất trong thân thể.

Cánh tay của hắn dán vào tay của cô thật chặt, mà phía dưới hắn lại mạnh mẽ đâm vào cô, giống như là một loại thổ lộ càng giống như là một loại cảnh cáo.

Thân thể vui mừng đan xen đau đớn di chuyển toàn thân.

“Đừng nhanh như vậy...chậm một chút...” Tô Tiểu Mễ không nhịn được khó chịu cầu xin hắn.

Hắn lại giống như một kẻ nghiện, nhanh không dừng được, thật ra thì hắn rõ ràng hơn ai hết biết mình đây là cố ý, hắn cố ý khiến cho cô đau cũng làm cho cô vui vẻ.

“Nhớ kĩ, tôi có thể khiến cho em vui vẻ nhưng cũng có thể khiến cho em đau đớn...Nếu như em không nghe lời liền...” Trong giây lát, hắn hung hăng nâng chân của cô lên, cân bằng với chính bả vai của cô, dễ dàng cho hắn xâm nhập vào trong thân thể của cô hơn, bá đạo, cuồng liệt lướt đè cô hôn.

“Ừ... A... A a a...” Một tiếng, một tiếng rên từ miệng của cô phát ra, đó như minh chứng cho sự hưởng thụ cùng thống khổ. Nguồn:

Vào lúc này, cô biết mình không nên có cảm giác hưởng thụ như vậy, nhưng phản ứng thân thể của cô không lừa được chính mình, cô cứ nhiên đạt cao trào rồi! Trong kích thích ra vào của hắn, cô cảm giác một đợt sóng trong thân thể chợt chảy ra bên ngoài.

“Có phải rất thoải mái hay không?” Khi hỏi cô, hắn vẫn không quên dùng sức đẩy cô, tuy thô cứng của hắn đang ở trong thân thể của cô nhưng hắn còn chưa có thỏa mãn, hắn còn muốn cô.

“Tối hôm nay, bỏ qua cho em đi, được không?” Tô Tiểu Mễ chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, cô mệt quá, cô cảm giác bộ xương muốn tan ra, cô muốn nghỉ ngơi, cô không muốn hắn tiếp tục như vậy nữa.

“Tôi bỏ qua cho em, ai tới thỏa mãn tôi?” Đau đớn có chút đè nén của hắn toàn bộ đều biểu đạt thông qua ngôn ngữ thân thể.

Tô Tiểu Mễ nhắm mắt lại lần nữa, không tiếng động nhận lấy.

Tay của hắn dán lên ngực của cô, dùng sức xoa, mỗi một cái đều thật đau, đau đến chết lặng, giống như đó không còn là da thịt trên người cô.

“Đây là trừng phạt vì em phạm sai lầm... Em không thể có một chút bất mãn đối với tôi... cũng không thể phản bội...”

Cô chỉ cảm thấy hắn giống như một con bò vĩnh viễn cũng không thỏa mãn được, cực khổ cày cấy, cô hận tình lực người đàn ông này quá mạnh.

Ở khi cô cơ hồ muốn chết đi, người đàn ông này rốt cục bỏ qua cho cô, đem tất cả chôn sâu ở trong thân thể của cô.

Nhìn mồ hôi rịn ra trên trán cô, còn hai chân đã chết lặng đến không cách nào nhúc nhích kia, trong lòng của hắn dâng lên một hồi đau lòng, hắn quả thật quá bạo ngược.

97. Chương 97: Hành Hạ Cô 2

Thật lâu sau, Tô Tiểu Mễ mới dần dần ngồi dậy, sắc mặt tái nhợt khiến cho cô thoát nhìn thật yếu ớt, khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của cô lại làm cho mình thoát nhìn rất nhẹ nhàng, cường ngạnh nặn ra khuôn mặt tươi cười với hắn.

“Hiện tại đã trễ rồi, em có thể về nghỉ ngơi không?” Thanh âm của cô rất ngọt đẹp, ngọt ngào đến cô cũng cảm thấy đó không phải là thanh âm của mình.

“Ừ.” Hắn chẳng qua là nhẹ nhàng gật đầu đáp lời, trong không gian mờ mờ, nếu như cô cẩn thận nhìn ánh mắt hắn, cô nhất định sẽ phát hiện giờ phút này trong mắt hắn bao hàm đau lòng cùng hối hận.

“Cám ơn!” Tô Tiểu Mễ nói ra hai chữ này rồi, cả người đều phát run

Mở cửa xe tay cũng run đến không được, kéo váy dài từ trong xe đi xuống rồi, cô dùng hết toàn bộ khí lực để cho mình đứng vững, không muốn biểu hiện mất thể diện ở trước mặt hắn.

Lâm Khải cho là cô sẽ ngã xuống, ở một khắc đó, hắn hi vọng cô ngã xuống, hắn đang suy nghĩ, chỉ cần cô ngã xuống rồi, hắn nhất định sẽ chạy nhanh đến bên người cô, hung hăng ôm lấy cô.

Nhưng cô không có, cô kiêu ngạo ngẩng đầu lên, kéo váy dài, máy móc cất bước. Khoảng cách chỉ có một chút nhưng cô lại cảm thấy mình như đi một chuyến phố Trường An khá dài.

“Ô Tiểu Mễ đáng chết!!! Chỉ giỏi cậy mạnh, để xem em có thể cậy mạnh đến bao giờ.” Lâm Khải sùng sục vỗ mạnh lên tay lái, hung hăng thì thầm trong nội tâm.

Rốt cuộc đến trước thang máy, hai chân cô cũng đã không còn sức lực chống đỡ nữa, cô ngồi phịch xuống, tựa vào bên tường, nước mắt chảy ròng phiếm hồng cả hốc mắt.

“Ô Tiểu Mễ... Ô Tiểu Mễ... mày rõ ràng ngu ngốc! Khóc cái gì mà khóc, có cái gì để phải khóc? Đây là công việc của mày mà, đây là những việc mày phải làm, phải học được. Kiêu ngạo cái gì, có cái gì để mày kiêu ngạo, kiêu ngạo bao nhiêu đi nữa trong mắt hần mày cũng chỉ là công cụ có thể dùng tiết dục.”

Ô Tiểu Mễ cảm thấy thật khó chịu, cảm giác toàn thân mình như bị xé đôi, đêm vẫn còn dài lắm mà ánh sáng thì còn ở rất xa, nhưng đây chính là con đường cô lựa chọn. Nếu cô đã nhận một tỷ, thì đây chính là công việc của cô, vũ nhục lớn hơn nữa, thống khổ sâu hơn nữa cô cũng phải chịu đựng.

Qua hết một năm này, là tốt... sẽ tốt lắm... cô an ủi mình như vậy.

Bên trong quầy rượu Bắc Kinh.

Một người phụ nữ xinh đẹp mà lại ưu nhã, cả người lộ ra cảm giác hương diễm, váy cực ngắn vừa tới cái hông của cô, bắp đùi trắng như tuyết bắt chéo, chân thon dài và mảnh mai khiến người nào nhìn vào đều không nhận được có ý nghĩ kỳ quái, hần không thể nâng chân của cô gác ở trên người của mình, sau đó hung hăng đâm vào.

Cổ cúi thấp người mở rộng cổ áo ra, làm tôn lên vẻ đẹp tuyệt vời của bộ ngực, cô bưng ly rượu đỏ lên thật cao, khe hở môi đỏ mọng, từng chút, từng chút nuốt rượu vào trong bụng.

Một người đàn ông coi trọng cô, cũng không nhận được nhìn lại hai lần, ba lần...

Cô chính là Hạ Tử Vi, cô cần những thứ này lấp đầy linh hồn trống không, cô đơn của cô, cô không tin thân thể mình thật không thể đạt đến cao trào, cô tin tưởng vấn đề nhất định là ở đối phương.

Cô uống rượu khác nhau, cũng không tin không tìm ra một người đàn ông có thể khiến cho cô khôi phục cao trào.

“Tiểu thư, tôi thích loại rượu này, vị chất chất, nhắm nhấp chút lại là ngọt.” Một người đàn ông y phục chỉnh tề ngồi ở bên cạnh cô, từ một khắc cô tiến vào, ánh mắt của hần cũng chưa từng rời đi cô khỏi một tấc.

“Vậy anh có muốn ném thử một chút hay không?” Cô nũng nịu hỏi, tròn mắt truyền điện.

“Có thể được đến lời mời của mỹ nữ, dĩ nhiên cực kỳ vinh hạnh.” Người kia nhìn cô cười yếu ớt, ánh mắt lại không nhận được quét qua vóc người của cô, nhìn đến cả người hần rung động.

“Ném đi...” Hạ Tử Vi bưng rượu đưa tới trước mặt của hần, thân thể càng thêm hữu ý vô ý ngã về hần, một mảnh phong quang trước ngực cũng không che đậy.

Cô lại tùy ý đưa bắp đùi qua lại, cô có thể xuyên thấu qua không khí nghe được trái tim trong ngực người đàn ông kia nhanh chóng đập liên.

“Rượu, rất thơm.” Hần nhận lấy nhấp xong rồi cười xấu xa nói, “Người, càng thơm hơn!”

Chân của hần nhìn như rất tùy ý, thật ra thì rất lớn mật đưa tới, gần sát da của cô, nhẹ nhàng ma sát.

“Có thể thơm hơn hay không, chỉ có ném mới biết, không phải sao?” Cô lè lưỡi nhẹ nhàng liếm ly rượu, nhìn ngọn lửa thiêu đốt trong ánh mắt của hần.

“Hiện tại anh đây liền muốn ném thử.” Hần dán sát vào lỗ tai cô, thấp giọng nói.

Tay Hạ Tử Vi xẹt qua hạ thân của hần, cười xấu xa nhìn hần: “Vậy phải xem anh có đủ năng lực hay không?”

“Không thử làm sao biết không đủ đây?” Hấn nhìn cô, người phụ nữ này thật là đủ cay, quyến rũ mất hồn lại có tình thú, hấn thích.

Không bao lâu sau, bên trong phòng hào hoa, hai người đã xé rách y phục đối phương.

Hạ Tử Vi nóng bỏng mà chủ động, cô kéo cà vạt của hấn, kéo y phục ra nhẹ nhàng liếm hai điểm mẫn cảm của hấn. Thỉnh thoảng dùng sức cắn, giống như là một loại khảo nghiệm nhạy cảm.

“A... Em tiểu yêu tinh, giày vò...” Tay của người đàn ông ôm chặt cái mông của cô, hấn thích kích cỡ của cô, đặc biệt là mông vênh lên của cô, tư thế từ phía sau tiến vào nhất định rất thoải mái.

Tay Hạ Tử Vi không thể chờ đợi đưa về phía dưới hấn, ngẩng đầu lên quyến rũ cười một tiếng, “Em thích...”

“Phía sau sẽ làm em thích hơn, hấn còn có thể lớn hơn nữa, cứng hơn nữa...” Người đàn ông ôm lấy cô đánh về phía giường lớn.

Hạ Tử Vi khẽ nâng chân liên kẹp hông của hấn, váy của cô hai ba lượt đã bị lột sạch, đầu của hấn chôn ở phía dưới cô, hai tay nắm đầy dờ của cô.

“Ừ... Thoải mái...” cô nhẹ nhàng nói ra cảm thụ của mình.

Đầu lưỡi người đàn ông giống như lò xo linh xảo, vừa ra vừa vào, chuyển động ở bên trong.

“A... Anh làm cho em... rất thoải mái... còn muốn...” Hạ Tử Vi đang mong đợi, thật lòng hi vọng người đàn ông này có thể cho cô trở lại cao triều cô muốn, đây đã là người thứ năm rồi, nếu như thất bại nữa, cô không biết có nên tin tưởng đây là trừng phạt của ông trời với cô hay không?

“Tiểu yêu tinh, đừng nóng vội...” Hấn từ phía dưới ngẩng đầu lên, sau đó hôn môi của cô, ngón tay ma sát ở nhụy hoa của cô, nhẹ nhàng xoay tròn.

“Ừ... mạnh hơn một chút...” Tay của cô cũng nắm chặt phía dưới của hấn, nhẹ nhàng hoạt động, hấn cứng rắn, hấn trưởng lớn, cô cũng rất hài lòng, ít nhất là tốt nhất trong năm người đàn ông cô đã thử.

“Em... phóng đảng... tuyệt diệu...” Vừa nói, ngón tay của hấn bỗng đột nhiên dút vào trong thân thể của cô, cô cũng đã ướt nhiều, không chút do dự đưa vào ngón thứ hai.

“Nha...A... Thật là xấu...”

“Còn có xấu hơn đây này... có thích hay không...” Ngón tay của hấn dùng sức hoạt động, cô thích mạnh, vậy hấn liền tăng thêm.

“Thích... nhanh một chút...” Cô cắn môi, cô cảm giác được thân thể bắt đầu có một loại cảm giác lạ lẫm đang dao động, cô hi vọng thân thể của cô sẽ giống như trước, trải qua mấy lần sóng cảm giác, chính là cao triều.

Người đàn ông cười xấu xa nhìn cô, “Thật là một báu vật trời ban, anh thích thân thể nhạy cảm của em, có muốn lớn hơn nữa hay không? Huh...” Hấn hung hăng đâm cô, trong cơ thể một hồi một hồi tiếng vang nhộn nhạo.

“Muốn... Mau...Cho em...” Hạ Tử Vi khao khát một loại hồi phục, ở trên giường, cô vĩnh viễn cũng sẽ không ngưng ngừng, cô muốn cái gì phải có cái đó. Truyện Sắc Hiệp -

Tay của đàn ông chỉ mới vừa rút ra, Hạ Tử Vi đã chịu không được một tia chờ đợi, lật người, nắm nóng bỏng của hấn, ngồi chồm hổm người, liền ngồi xuống.

“A...”

“Um...”

“Thật đây...”

“Thật... chặt... nhúc nhích... tiểu yêu tinh...” Người đàn ông ở trong cơ thể cô, cảm giác được vô cùng chặt, kích cỡ nhỏ rất thích hợp, hấn thích.

Hạ Tử Vi lắc lư đầu, liền bắt đầu luật động có quy luật, đây là tư thế cô thích, cô nắm giữ tốc độ, cô biết khi nào thân thể mình cần nhanh, khi nào cần chậm, khi nào cần mạnh một chút, khi nào cần nhẹ một chút, nên sâu thì phải hung hăng tiến vào, nên cạn phải nhẹ nhàng lấy ra.

“Ừ...thoải mái... nhanh hơn nữa...” Người đàn ông ở phía dưới hết sức phối hợp cô, giúp đỡ cô xâm nhập.

“A a...A a...” Hạ Tử Vi lớn tiếng kêu, thân thể của cô ở thừa nhận cảm giác nhanh đánh thẳng vào, cao triều cô muốn sẽ phải tới.

“Nhanh... Lập tức... Đến đây đi... Em yêu... Đến đây đi...”

Hạ Tử Vi lớn tiếng kêu, ở cô nhanh chóng giãy dụa thân thể mình, trong thân thể đột nhiên giống như ngưng lại, cảm giác biến mất, tất cả lại biến thành cảm giác rút ra đưa vào máy móc.

Cô giống như bong bóng xì hơi, mỗi lần đến chỗ này, cô liền lên không được rồi, tất cả kích thích trong thân thể cũng biến mất, cô không hiểu tại sao thân thể của mình sẽ biến thành như vậy, cô không phải như thế? Cô là người có thể cao trào, có thể hưng phấn, có thể lên đỉnh!!!

“Thế nào?” Người đàn ông giống như là cảm nhận được biến hóa khác lạ của cô, nhẹ giọng hỏi.

“Không có gì, chẳng qua là đột nhiên cảm thấy thân thể không thoải mái, thật ngại.” Hạ Tử Vi nhẹ nhàng đẩy người ở dưới ra.

“Không được a... Giờ phút này anh đang khó chịu... Anh có thể để cho em lên đỉnh, tin tưởng anh...” Người kia chưa từ bỏ ý định đẩy ngã cô, dùng to lớn của hắn đi vào cô.

Hạ Tử Vi không có nói cái gì nữa, nhưng cô cảm giác được ướm át ở nơi đó của cô đã biến mất, còn lại chỉ là khô ráo, người đàn ông miễn cưỡng chen vào, tất cả vận động mang cho cô đều là chết lặng và đau.

Cô nhắm mắt lại, tự nói với mình hảo hảo hưởng thụ, buông lỏng...Buông lỏng... Từ từ có thể khôi phục.

Cô càng như vậy, lại càng phát hiện mình không cách nào ướm át nữa, người kia liền thử lấy tay, dùng miệng, môi, cũng không thể được.

Cuối cùng, cô dùng sức đẩy đối phương ra, mặc quần áo vào, hung hăng đẩy cửa, biến mất trong trò chơi này.

Hạ Tử Vi ra khỏi khách sạn, đã là rạng sáng một hai giờ ở Bắc Kinh, ít đi ồn ào náo nhiệt ban ngày, chỉ còn ban đêm cô đơn. Giống với cô giờ phút này, thể nghiệm cô đơn trong cô đơn.

Cô lấy tay che đầu, hung hăng vỗ hai cái, cố gắng để cho mình tỉnh lại, đừng trầm mê nữa, đừng thăm dò nữa, đừng theo đuổi nữa, nhưng tất cả này, đối với một Hạ Tử Vi theo đuổi vui vẻ mà nói, là một loại hành hạ càng thống khổ biến thái.

Cô đứng ở đầu đường trong bóng đêm, buồn bã, mất mát, mê mang...

98. Chương 98: Lời Mời Của Lãnh Tĩnh Thi

Sau khi Tô Tiểu Mễ tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trên giường, cô cố gắng nhớ lại tối qua, nhưng cô không nhớ rõ mình làm thế nào lên đến giường, càng không biết mình làm thế nào thay áo ngủ.

Cô đứng lên, mới vừa đi tới phòng khách, phát hiện Hạ Tử Vi đã dậy, cũng hướng về phía tủ lạnh đi lấy sữa tươi, cô có chút kinh ngạc nhìn Tử Vi.

“Trước kia, sáng nào cũng là cậu đi hâm nóng sữa tươi cho mình uống, hôm nay mình dậy sớm hơn, đã cướp công việc của cậu rồi, mau cảm ơn mình đi!” Hạ Tử Vi vui vẻ cười

“Gió thổi đi phương nào rồi? Cậu lại dậy sớm như vậy? Đây không phải là phong cách của cậu nha.” Tô Tiểu Mễ hỏi ngược lại

“Ở cửa thang máy ngủ, đây cũng không phải là phong cách của cậu.” Hạ Tử Vi nghiêm túc nhìn Tiểu Mễ, tối hôm qua nhất định đã xảy ra chuyện gì.

“Mình thật đã ngủ thiếp đi ở cửa thang máy?” Tô Tiểu Mễ chỉ nhớ rõ thân thể của cô lúc đó thật là đau, thật là mệt mỏi, cô chỉ muốn nhắm mắt lại một chút, hóa giải bớt thống khổ liền tỉnh lại, không muốn để cho mình ngủ.

“Mình là dùng hết sức bình sinh mới đem cậu lôi vào đây được đó, sau đó thay đổi y phục, mà cậu...”

“Mình thế nào?” Tô Tiểu Mễ khẩn trương nhìn cô.

“Cậu khẩn trương? Hiện đang chột dạ?... Nét mặt của cậu nói cho mình biết, tối qua xảy ra rất nhiều chuyện phải không?” Hạ Tử Vi hỏi

“Tối hôm qua uống nhiều quá.” Hạ Tử Vi hỏi như thế, thật ra mà nói cô cũng không biết phải trả lời ra sao!

“Há đừng lại ở chỗ uống nhiều quá...Có phải còn bị Hiên thiếu gia ăn, phải không?” Hạ Tử Vi nhạy cảm nhìn cô.

“Không có, mình cùng Hiên thiếu gia thật không phải như cậu nghĩ đâu, chúng ta chỉ đơn thuần là bằng hữu, mình cũng không có ý định cùng anh ta có bất kỳ quan hệ nào.” Tô Tiểu Mễ cũng không có can đảm tạo dựng quan hệ với bất kì người đàn ông nào khác, Lâm Khải nhất định sẽ đem cô xé nát! Tối hôm qua chính là một lời cảnh cáo rất tốt.

“Không phải bị Hiên thiếu gia ăn, vậy cậu bị ai ăn?” Lần này, Hạ Tử Vi càng hiếu kỳ, tối hôm qua, rõ ràng Tô Tiểu Mễ cùng người khác xảy ra quan hệ.

“Đầu óc cậu không thể chứa thứ gì khác sao?” Tiểu Mễ bủi môi, đoạt lấy ly sữa tươi trong tay cô.

“Trên thực tế, trên người của cậu lưu lại mùi của đàn ông, mình vừa ngửi liền biết. Tối hôm qua xảy ra chuyện kia là ngoài ý muốn phải không? Nói nghe một chút đi!” Hạ Tử Vi tối qua giúp Tiểu Mễ thay quần áo, phát hiện bắp đùi của cô có một ít vết máu, là do bị người hành hạ.

Tử Vi cùng Tô Tiểu Mễ giống nhau ở điểm, nếu đối phương không muốn nói, tuyệt đối sẽ không cố ý ép buộc đối phương nói ra.

“Lỗ mũi của cậu thật thính, vậy cậu thử xem, trên người mình còn lưu lại mùi của đàn ông không? Còn nữa, thuận tiện xem luôn tối hôm qua xảy ra mấy lần? Cùng mấy người? Có mấy lần cao trào?” Tô Tiểu Mễ tiến tới bên cạnh cô, để cho cô dùng sức ngửi.

Hạ Tử Vi nhẹ nhàng đẩy cô một cái: “Đi ra! Uống sữa của cậu đi!”

Chỉ chốc lát sau, Hạ Tử Vi nhẹ giọng nói: “Tiểu Mễ, chiều nay mình dọn về nhà.”

“Cậu nghĩ thông rồi?” Tô Tiểu Mễ có chút kinh ngạc, thù hận giữa cô cùng cha mình và mẹ kế, cô thật nguyện ý buông xuống?

“Người kia vừa gọi điện, nói bà ta cùng Quả Quả hiện tại ở một chỗ khác, để cho mình có thể trở về ở.” Hạ Tử Vi hơi mím môi, trong lòng của cô thủy chung tồn tại ngăn cách đối với người phụ nữ kia, coi như cô đem phòng ốc để trống đưa cho hai mẹ con bà vào ở, cũng chỉ là nhất thời mềm lòng, cô chưa từng nghĩ tới sẽ tha thứ cho bà ta. Ngay cả đối với cha ruột cô, cô cũng chỉ có liên hệ về tiền bạc.

Trong suy nghĩ của cô, tiền của cha nếu cô không lấy, như vậy bà ta sẽ tiêu hết.

Cha gặp chuyện không may, cô vẫn bức tức, ông bị giam, cô cũng không thấy mình có chút thống khoái nào, ngược lại, càng thêm mất mát.

“Tử Vi...” Tô Tiểu Mễ tay nhẹ nhàng khoác lên cánh tay của cô, gia đình của Tử Vi là nỗi đau sâu thẳm trong lòng cô, bởi vì cô thủy chung cũng không quên được mẹ của mình là bị cha cùng dì Tần làm cho tức chết.

“Mình biết cậu nghĩ gì, nhưng muốn mình tha thứ cho bà ta, mình không làm được.” Hạ Tử Vi cố chấp nói ra.

“Nếu như cậu không muốn trở về thì sống ở đây đi, dù sao cậu có chỗ ở là được, chưa kể mình còn có thể nấu cho cậu bát mì nha, ha ha!” Tô Tiểu Mễ trêu ghẹo, bắt quả tào nẫu nướng của cô cũng chỉ có thể nấu được tô mì mà thôi, bình thường bận rộn công việc, căn bản rất ít khi xuống bếp.

“Được rồi, tài nghệ của cậu cũng chỉ có thể nấu được một tô mì. Mình đã đến lúc nên trở về, cũng là tạo cơ hội cho cậu dắt trai về nhà mà không bị ai cản trở nha.” Tâm tình Hạ Tử Vi biến hóa rất nhanh, cô đem giấu tất cả u buồn trong lòng, cô hi vọng người khác khi nhìn vào cô đều là ưu nhã, xinh đẹp, lại lạc quan. Dù cho người đó là Tiểu Mễ, cô cũng không hi vọng Tiểu Mễ thấy mình không vui.

“Mình ước gì có thể lôi kéo cậu hàng đêm thủ phòng không.” Tô Tiểu Mễ cười xấu xa trả đũa.

“Chị đây cũng không muốn hàng đêm thủ phòng không nha, cái chị đây muốn chính là đêm vừa xuống cao trào liền lên!” Cô nháy mắt ra hiệu nhìn bạn tốt.

Hai người sáng sớm tận tình nói chuyện tào lao, Tô Tiểu Mễ cũng quên mất tối ngày hôm qua Lâm Khải đem mình xuống địa ngục. Tất cả đều chôn chặt trong thân thể của cô, lúc trước, chỉ cần xảy ra quan hệ, cô sẽ lập tức nghĩ đến ngửa thai, nhưng là hôm nay, cô quên lãng!

Tô Tiểu Mễ chưa từng nghĩ đến, một buổi sáng chủ nhật lại nhận được điện thoại của Lãnh Tinh Thi, mãnh liệt bày tỏ muốn cùng cô trở thành bằng hữu, muốn rủ cô cùng đi dạo phố.

Tô Tiểu Mễ muốn cự tuyệt, nhưng là Lãnh Tinh Thi ” diễm đạm đáng yêu” bộ dáng làm cho Tô Tiểu Mễ không cách nào cự tuyệt được, quý thần xui khiến thế nào cô lại đi gật đầu đồng ý.

Cúp điện thoại, cô chợt vỗ đầu óc của mình, hoài nghi mình thật sự là đầu rỗng, sao lại đi đáp ứng Tinh Thi?

Phụ nữ nói chung, chính xác hơn là đối với tình địch, trong tiềm thức luôn có một chút ý muốn cạnh tranh, Tô Tiểu Mễ đứng ở trước tủ quần áo, đột nhiên do dự, không biết mặc cái gì? Cô không muốn trước mặt Lãnh Tinh Thi ăn mặc giống như chị hai, mặc dù cô quả thật so với Tinh Thi lớn hơn rất nhiều.

Nghĩ đến đi cùng một người trẻ tuổi phơi phới như Lãnh Tinh Thi, cô cảm giác mình dù có ăn mặc cao cấp hơn nữa cũng không thể sánh với cô ấy. Có vài người khí chất là trời sinh, Tô Tiểu Mễ chính là loại phụ nữ thường thường bậc trung, ăn mặc đơn giản hào phóng một chút là được.

Cuối cùng cô chọn cho mình một bộ màu xám tro, đi với đôi giày đơn sơ, đem vóc người mảnh mai cao gầy cùng vẻ mặt nhìn chung có vẻ rất sinh động, đơn giản hào phóng, hừ nhàn lại thích hợp đi dạo phố.

Thấy hài lòng, cô mới đeo túi xách lên đường, đến nơi hẹn cùng Lãnh Tinh Thi.

Một thân áo chui đầu màu trắng, cột tóc đuôi ngựa cao, Lãnh Tinh Thi xuất hiện ở trước mặt cô chính là một bộ dáng thanh thuần, tinh khiết.

Tô Tiểu Mễ cười kêu cô một tiếng.

Cô rất thân mật kéo tay của Tiểu Mễ, cười nói: “Tiểu Mễ, cảm ơn chị nguyện ý đi dạo phố cùng em, nếu không phải Khải ngày hôm qua đi Mỹ, em cũng sẽ không làm phiền chị như vậy, thật là ngượng ngùng!”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả đều là vui vẻ cười, đơn thuần giống như mặt trời mùa thu, sáng ngời nhưng không chói mắt.

Tô Tiểu Mễ nghĩ tới, bản thân mình không có nụ cười đơn thuần ấy, bởi vì tâm của cô đã trưởng thành. Trải qua nhiều chuyện như vậy, cũng không thể có được nụ cười vô tư hồn nhiên như thế kia nữa rồi.

“Không quan hệ, dù sao chị ở nhà cũng không có chuyện gì làm, ra ngoài đi dạo một chút cũng có thể rèn luyện thân thể.” Xem đi, cô cười, nói láo một cách dễ dàng. Thật ra thì trong tâm của cô tuyệt không muốn cùng Lãnh Tinh Thi đi dạo phố, cô vừa nhìn đến cô ta liền nghĩ đến Lâm Khải, Lãnh Tinh Thi ở trước mặt cô luôn nhắc tới Lâm Khải!

Tô Tiểu Mễ cùng cô đi dạo những cửa hàng xa xỉ, cô đối với những thứ xa xỉ phẩm kia không có thamuyến quá lớn, bởi vì cô cũng không phải là loại người thích hàng hiệu, quần áo trong tủ của cô còn chưa qua một

vạn, cô tiêu phí là từ thực lực kinh tế, không mù quáng theo đuổi những thứ hàng hiệu đắt tiền không thiết thực.

“Em rất thích túi Prada, cái này có khó coi không?” Tình Thi ở trước mặt cô cầm túi xem mấy lượt.

Tô Tiểu Mễ gật đầu nói, “Đẹp, rất hợp với khí chất của em.”

Rất xinh đẹp lại có khí chất, dù là khoác cái gì lên người làm sao có thể khó coi đây?

Tô Tiểu Mễ coi như là mở mang tầm mắt, thấy được người có tiền mua đồ, ký tên, lưu lại địa chỉ, nhân viên cửa hàng sẽ nhanh nhất có thể đem đồ đưa đến nhà của họ.

“Tiểu Mễ, bộ y phục này xinh đẹp không?”

“Tiểu Mễ, cái váy này nhìn có được hay không? Chị nói xem Khải có thích hay không?”

“Khải có phải là thích phụ nữ luôn thay đổi không? Em thật lòng muốn thử mỗi kiểu một cái” -

“Tiểu Mễ, chị xem em có phải là trông có vẻ trẻ con quá không, không có mùi vị phụ nữ? Khải có thể nào thích phụ nữ lớn lớn một chút không?”

“Tiểu Mễ, các người làm chung một chỗ, chị giúp em để ý nha, xem anh ấy có thích đồng phục hay không? Đàn ông không phải là đều có khuynh hướng thích đồng phục hay sao?”

Lãnh Tình Thi liên tiếp hỏi cái này cái kia, cái nào cũng là đề tài vây quanh Lâm Khải. Có thể nhìn ra được, Lãnh Tình Thi đối với hắn rất toan tính, một người yêu một người, tuyệt đối sẽ để ý hắn từng chi tiết nhỏ, mà Lãnh Tình Thi, nhất định là vô cùng thương hắn.

Tình Thi mỗi khi nói đến chữ “Khải”, ánh mắt cũng lóe sáng, cả người đều ngập tràn hạnh phúc.

Tô Tiểu Mễ cố gắng chịu đựng, tận lực để cho mình thoát nhìn qua là đang mỉm cười, làm như mình với Lâm Khải không có quan hệ gì.

Tình Thi có thói quen kéo cánh tay người bên cạnh, bộ dáng như chim nhỏ nép vào người khác, cho dù ai thấy đều không nhẫn tâm tổn thương cô, Tô Tiểu Mễ cũng vậy, có lúc cô hoài nghi một cô gái xinh đẹp như vậy thượng đế lại mang tới nhân gian, có phải hay không là muốn khiến người khác rối trí thất sắc?

Đôi khi, Tiểu Mễ cảm giác mình ở trước mặt Tình Thi sẽ toát ra một chút xú tự ti, tựa như đêm đó Tình Thi chơi đàn dương cầm, Tiểu Mễ ngồi ở dưới nghe.

99. Chương 99: Quà Tặng!

Cuối cùng, Lãnh Tình Thi mua một sợi dây chuyền rất đẹp, Tiểu Mễ không thể không cảm thán, nhưng việc cô không thể ngờ tới chính là Lãnh Tình Thi đem sợi dây chuyền này đeo trên cổ của cô.

Tiểu Mễ liều mạng cự tuyệt không muốn tiếp nhận, cô lại bày tỏ tức giận, là bạn bè, chỉ có chút quà như vậy, không thể cự tuyệt.

Tô Tiểu Mễ đứng đó ngây người như phỗng. Tại sao cô có cảm giác mình giống như một thằng hề để người khác trêu đùa, cô không thích loại cảm giác này.

Tay của cô nắm lại, không biết phải làm sao.

Thứ hai đi làm, hội nghị thường kỳ, có một nhân viên mới, thay thế vị trí của Ngải Niệm Như, cô là Thôi Viên Viên, xinh đẹp nhưng lại cho người khác ấn tượng đầu tiên chính là một con người ngạo mạn.

Tại căn tin, Hạ Tử Vi u oán nhìn Tiểu Mễ: “Chúng mình gặp phải kinh địch rồi, theo sự nhạy cảm nghề nghiệp của mình, người mới tới này không đơn giản, cùng với Ngô Diệu Linh chết tiệt kia sẽ trở thành kinh địch của tụi mình.”

“Chúng ta làm tốt công việc của mình là được, cố gắng, cố gắng lên!” Tô Tiểu Mễ xòe bàn tay ra, Hạ Tử Vi nhanh chóng nghênh kích đi lên, hai người ăn ý bắt tay một cái

Hai người hàn huyên mấy câu, đang chuẩn bị rút lui, lại gặp Ngô Diệu Linh cùng Thôi Viên Viên đi tới

“Tô chủ quản, Hạ chủ quản, rất đúng dịp a!” Hai người đồng thời mỉm cười

Tô Tiểu Mễ cùng Hạ Tử Vi cũng mỉm cười đáp lễ

“Tôi tên là Thôi Viên Viên, về sau có cái gì không hiểu xin mọi người chiếu cố!” Thôi Viên Viên lộ ra trên mặt hai má lúm đồng tiền tinh xảo, rất là xinh đẹp.

“Đương nhiên, mọi người đều là đồng nghiệp mà!”

Hạ Tử Vi vươn tay, bày tỏ hữu hảo hoan nghênh.

Lâm Khải đi Mi không nói với Tô Tiểu Mễ, cũng không gọi cho cô một cú điện thoại, thì thay vào đó là Lãnh Tĩnh Thi, buổi trưa đi lên tìm cô cùng đi uống cà phê.

Lãnh Tĩnh Thi đến chụp hình cho tạp chí kì thật đã xong, Lâm Khải cũng không ở Dung Khoa, Tô Tiểu Mễ không biết tại sao cô còn mỗi ngày chạy tới nơi này, mỗi ngày tới tòa tạp chí ở lầu dưới của Dung Khoa cùng các nhân vật cấp cao thân mật chào hỏi.

Những mỹ nữ ở Dung Khoa cũng chính là hâm mộ cùng đổ kị, bối cảnh gia đình như vậy, diện mạo như vậy...đều rất phù hợp với Lâm Khải, những đồng nghiệp kia cũng chỉ có thể hâm mộ. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

“Tiểu Mễ, về sau chúng ta chính là hàng xóm.”

“A? Em muốn tới Dung Khoa làm việc?” Tô Tiểu Mễ thiếu chút nữa ngay cả cà phê cũng phun ra, cô giả trò quỷ gì a, tới Dung Khoa đi làm, điên rồi sao? Về sau không muốn gặp cũng phải gặp cô ta, cô cũng liền bị kẹt ở giữa Lâm Khải cùng Lãnh Tĩnh Thi...quá rối rắm đi!!!

“Không phải, em chính thức trở thành cổ đông của tạp chí RECHER rồi, về sau nơi làm việc của em là ở đây. Có thể tìm chị đi uống cà phê nhiều hơn rồi, chị sẽ không để tâm chứ?” cô lúc nào cũng cười rạng rỡ.

“Sao lại để tâm, cao hứng còn không kịp đây.” Tô Tiểu Mễ cũng cười, nhưng là cô cảm giác mình cười đến giả tạo.

“Vậy thì tốt, em còn sợ chị không xem em là bạn, có lời này của chị, em rất yên tâm, cảm ơn chị, Tiểu Mễ!” Tay của cô nhẹ nhàng đập lên trên tay của Tiểu Mễ, mềm mại, trắng nõn.

Tô Tiểu Mễ chỉ cười cười, cũng không nói lời nào.

“Thật ra thì, chị đừng thấy em xung quanh có nhiều hào quang như vậy, nhưng bên cạnh em thật không có lấy một người bạn. Người xung quanh chỉ là tham gia tiệc tùng chào hỏi nhau, nhưng bạn bè chân chính thật sự không có lấy một người. Em thật đặc biệt hi vọng có thể cùng chị trở thành bạn bè tri kỉ, bởi vì đối với em mà nói chị rất là thiện lương cùng can đảm.” Ánh mắt của cô lộ ra một chút ưu thương.

“Tĩnh Thi, chỉ cần em nguyện ý, em nhất định sẽ có rất nhiều bạn bè!” Không biết tại sao, Tô Tiểu Mễ đột nhiên có chút chua xót, cô gái này có lẽ đơn thuần muốn cùng cô làm bạn, chẳng qua nếu như về sau cô ta biết được cô cùng Lâm Khải có loại quan hệ kia, như vậy...

Tô Tiểu Mễ không dám nghĩ tiếp nữa, tự nói với mình đây tuyệt đối là bí mật của mình và Lâm Khải, một năm sau sẽ không còn liên quan gì đến nhau nữa.

Thứ tư, Lâm Khải trở lại Bắc Kinh, liền chạy về Dung Khoa. Mới vừa ngồi vào bàn làm việc, hắn liền gọi Tô Tiểu Mễ đem cả phê đến văn phòng của hắn.

Tô Tiểu Mễ bưng một ly cà phê đi vào, rất nhiều ngày không thấy hắn, râu mép của hắn hơi dài một chút, có lẽ là chưa kịp cạo, nhưng thoạt nhìn lại có một mùi vị khác của đàn ông.

“Lâm tổng, cà phê của anh!” Tô Tiểu Mễ đem cà phê hắn muốn để lên trên bàn của hắn.

Hương cà phê bay vào trong mũi, tay của hắn nhẹ nhàng lôi ra một món đồ.

“Đưa tay cho anh!” Thanh âm của hắn rất ôn hòa, không có chút lạnh lùng nào.

Tô Tiểu Mễ ngoan ngoãn vươn tay, vẫn không ngẩng đầu nhìn hắn, bàn tay to của hắn đem tay nhỏ bé của cô mở ra, sau đó đặt một cái hộp nhỏ vào trong tay cô.

“Mở ra xem một chút đi.” Lâm Khải ngẩng đầu, ở nướcMĩ xử lý công việc, trong óc của hắn tất cả đều là dáng vẻ khổ sở ẩn nhẫn của cô đêm hôm đó, khiến hắn sinh lòng áy náy.

Tô Tiểu Mễ vẫn nghe lời đem mở nó ra, không có tia sáng chói mắt, không có hoa lệ thiết kế, cũng là gần với mong muốn của Tiểu Mễ, kia độc hữu thiết kế cỏ bốn lá treo lưng lửng, phía dưới còn có dòng chữ, đó là tên của cô, khéo léo lại xinh đẹp.

“Anh biết em không thích những thứ trang sức đẹp dễ gì đó, đưa cho em, em cũng sẽ không đeo, nhưng đây chuyện này em có thể tùy thân mang theo, nó chẳng qua là bằng bạc tinh khiết.” Lâm Khải êm ái nói.

“Tại sao tặng nó cho em?” Tô Tiểu Mễ rút cục ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nhìn hắn.

Hai đôi mắt nhìn nhau, nhìn cho bỏ những ngày xa cách, nhưng khi Tiểu Mễ nhìn vào mắt hắn, liền cảm thấy đau lòng. Người đàn ông này, dường có tặng cho cô nhiều quà hơn nữa, cũng là người đàn ông của người phụ nữ khác.

“Đêm hôm đó, đúng là...anh đã sai!” Ba chữ cuối cùng thật nhỏ, nhỏ đến mức giống như tiếng muỗi kêu. Phải biết Lâm Khải hắn cũng không phải loại người dễ dàng nhận sai, nhưng ngày kể đó, khi hắn thấy trên ghế xe có chút vết máu, hắn đơn giản muốn lập tức ngoáy thủng hai cái lỗ tai mình, cô cầu xin hắn dừng lại, hắn lại tuyệt không thương tiếc cô, đem cô hành hạ đến thống khổ như thế, cô còn làm bộ như không có sao, từ trên xe hắn đi xuống... nghĩ đến tâm tình của cô lúc đó... hắn đã cảm thấy mình đáng chết!

“Cái gì?” Tô Tiểu Mễ cho là mình nghe lầm, người đàn ông này là đang muốn xin lỗi?

“Anh đã nói hết rồi, em không nghe thấy coi như xong.” Lâm Khải nhẹ nhàng ho hai tiếng.

“Vậy em không nghe thấy cũng không biết anh nói cái gì, coi như không có nói.”

“Em...” Lâm Khải muốn lấy hiệp ước ra nói chuyện, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, nhẹ nhàng nói: “Anh đeo cho em!”

“A... Không cần...” Tô Tiểu Mễ có chút hối hận, người đàn ông này biến chuyển nhanh quá, ngày đó lẳng nhục cô như thế, giờ phút này rồi lại ôn nhu đối đãi, cô theo không kịp tiết tấu của hắn, làm sao bây giờ?

“Ít nói đi!”

Hắn cầm dây chuyền nhẹ nhàng đeo vào cổ cô, sau đó cúi đầu áp tai, không nhìn được từ phía sau ôm lấy eo của cô, hắn cảm giác mình đã thật nhiều ngày không có nhìn thấy cô, giờ phút này vừa nghe tới hương thơm đặc trưng trên người cô, hormone nam tính lại mạnh động.

Tô Tiểu Mễ tay nhẹ nhàng chạm vào dây chuyền, nơi đó có hình cỏ bốn lá cùng tên của cô, mà hắn lại hiểu cô như vậy, nếu như đưa những thứ bằng kim cương, cô chắc chắn sẽ không đeo.

“Thích không?”

“Thích!” Tô Tiểu Mễ vô tư trả lời theo bản năng, nhưng vừa nói xong cô liền thấy hối hận.

“Về sau em nhất định phải luôn đeo sợi dây chuyền này, không có lệnh của anh, không cho phép gỡ nó xuống, nếu không anh coi như em vi phạm hiệp ước.” Lâm Khải bá đạo dùng sức cắn vành tai cô.

Tô Tiểu Mễ nắm lấy nó, mím chặt môi, trong lòng có loại cảm giác nói không ra lời, phảng phất có ý đồ luân hãm, nhưng là luân hãm vào đâu? Cô thật không dám nghĩ tiếp.

“Anh hiện tại muốn em!” Bàn tay to của hắn từ phía sau cách y phục đưa về phía bộ ngực mềm mại của cô, dán bên tai nói nhỏ.

“Không tốt...còn có cuộc họp... em vào đây đã lâu đồng nghiệp sẽ hoài nghi...” Tô Tiểu Mễ nhẹ giọng giải thích, trên mặt cũng không nổi lên một chút sắc hồng.

“Anh không cần biết...anh hiện tại liền muốn...” Hắn giống như con nít, bá đạo dùng sức, từ phía sau, thân thể dán thật chặt vào cô.

“Lâm tổng, không nên như vậy...van anh...nếu để cho đồng nghiệp biết, Lãnh Tinh Thi tiểu thư nhất định sẽ biết, đến lúc đó...”

“Câm miệng!” Lâm Khải đột nhiên lớn tiếng ngăn lại cô.

Tô Tiểu Mễ âm thầm mắng mình, thế nào như vậy không thức thời rồi, quan trọng nhất là trước mặt người trong cuộc phải tránh nhắc tới tên ” vợ cả“, cùng với tất cả những gì liên quan đến ” vợ cả”.

Lâm Khải giống như là bị người ta đánh cho một gậy từ đằng sau, nhưng khi hắn thấy cô thật không lên tiếng, hắn đành cố nén lửa giận mà cô đã khiêu khích, lạnh lùng nói: “Đi ra đi!”

Đó là Lâm Khải cũng không muốn mình vượt quá giới tuyến. Đối với Tinh Thi, hắn có rất nhiều tình cảm ở bên trong, hắn tự nói với mình, hắn yêu cô.

Như vậy còn Tô Tiểu Mễ? Hắn là mê luyến cô, mê luyến mùi vị trên người cô, mê luyến thân thể đầy mị hoặc của cô, còn có... Hắn không cho phép mình nghĩ tiếp nữa, Tô Tiểu Mễ chính là tình nhân, mà Lãnh Tinh Thi chính là người yêu.

Hắn có chút phát điên trở lại ghé làm việc, trong miệng gầm nhẹ: “SHIT!”

Tô Tiểu Mễ thối lui ra khỏi phòng làm việc, liền dùng ngón tay lau đi nước mắt đang chảy xuống từ khóe mắt, chẳng qua chỉ nói ra một cái tên, hắn liền kích động như thế, có thể thấy được Lãnh Tinh Thi ở trong lòng hắn là không thể thay thế, mà Tô Tiểu Mễ cô là cái gì? Chỉ là một tình nhân làm ấm giường, chủ nhân cao hứng phần thưởng liền lúng lẳng treo đầy cây, mất hứng liền túm lấy cô “xả giận”.

Tô Tiểu Mễ a Tô Tiểu Mễ, mày cho rằng hắn cho mày một món quà, tình cảm của hắn liền sẽ thay đổi sao? Quá ngây thơ rồi, về sau nhất định phải xác định rõ vị trí của mình, làm tốt vị trí đó, không nên hỏi tuyệt không hỏi, không nên nói tuyệt không nói.

Ngẩng đầu lên, hướng về chỗ của mình đi tới, xem như hết thấy đều chưa từng phát sinh.

100. Chương 100: Nên Tới Không Có Tới

Tô Tiểu Mễ từ phòng của Lâm Khải đi ra, đi được một đoạn, vừa rẽ vào khúc quanh liền thấy một thân ảnh quen thuộc đi vào công ty, cô liền nhận ra đó là Lãnh Tinh Thi.

Thực vui vẻ

Thật may là vừa kịp, bằng không lại bị bắt gặp. Lúc này đây, cô cảm thấy một chút may mắn đồng thời còn có một chút mất mát. Lãnh Tinh Thi có thể quang minh chính đại, mà mình lại phải vụng trộm sau lưng!

Lãnh Tinh Thi giống như chim nhỏ vui vẻ chạy như bay tới phòng làm việc của Lâm Khải

“Khải, em rất nhớ anh, rốt cuộc anh đã trở lại rồi!” Tay của cô liền ôm chặt hông của hắn

“Sao lại nghịch ngợm như vậy? Lại lén chạy tới đây?” Lâm Khải nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

“Anh trở lại, em nhất định phải tới thăm, xem anh mấy ngày không gặp em là gầy đi hay mập lên?” Thanh âm của cô nhẹ nhàng vang lên quanh thân hắn

“Mới mấy ngày, làm sao nhìn ra được mập lên hay ốm đi, em thật là ngốc.” Lâm Khải cười nhe nhó, nhìn cô dung nhan mềm mại, hần phảng phất như thấy được Tình Dạ, mỗi lần hần đi ra ngoài, khi trở lại cô ấy cũng sẽ làm nũng với hần y như vậy.

“Ừ... Râu dài ra một chút, để cho em cảm thụ một chút...” Vừa nói, cô liền đem gò má của mình hướng đi lên Lâm Khải thuận theo, hôn vào má cô hai cái

“Thật là xấu... Thật là nhột...” Tay nhỏ bé của cô nhẹ nhàng nện vào hần.

“Ai kêu em muốn cảm thụ... Hối hận đi!” Lâm Khải ôm hông của cô

Cô vòng tay ôm lấy cổ hần, ngẩng đầu lên chu cái miệng nhỏ nhắn, tỏ vẻ mất hứng.

“Thế nào? Tiểu công chúa của anh!” Hần dùng cái trán mình cụng vào trán của cô

“Anh không có quà cho em!” Cô nhỏ nhẹ làm nũng

Lâm Khải nghe xong, trong lòng thầm mắng mình, tại sao quên mất Tình Thi rồi, quá đáng chết.

“Quá bận rộn, thật không có kịp mua gì hết!” Lâm Khải nói láo mặt không đỏ tim không nhảy.

“Em biết anh thế nào cũng sẽ như vậy mà.” Cô nhẹ nhàng bủ môi bày tỏ rất tức giận

Hần dùng lực ôm lấy hông của cô, nhẹ nhàng xoa, nhỏ giọng nói: “Được rồi...Đừng giận nữa, để sửa sai, trừ lúc đi làm, anh lúc nào cũng thuộc về em, có được không?”

“Anh lại muốn gạt em?” Thân thể của cô ở trong ngực hần, cựa quậy nhe nhó.

“Anh nói được sẽ làm được” Lâm Khải bảo đảm

“Tốt, vậy chúng ta móc tay nào!” Vừa nói, cô liền đưa ra ngón tay út của mình. Truyện Tiên Hiệp - -Y

Đại não của Lâm Khải giống như dừng lại, sao lại giống nhau như vậy? Sao hần cảm giác tâm mình thật đau, đau đến hần không cách nào hô hấp!

Hần đưa ra ngón út của mình, nhẹ nhàng móc vào ngón tay cô

“Chúng ta ước định, móc tay treo ngược một trăm năm, không cho thất hứa, người nào thất hứa sẽ thành đầu heo” Đầu của cô dùng sức đụng đầu của hần một cái.

Những tình tiết rất nhỏ này lại khiến cho tim hần lại một lần nữa đập nhanh.

Bởi vì lần trước “đắc tội” Lâm Khải, cả một tuần lễ hần đều không có quấy rầy Tiểu Mễ, cũng không có kêu cô lên phòng làm việc của hần, dù là xuất hiện thoáng qua trước mặt cô cũng không có.

Trong một tuần này, Lãnh Tình Thi có tìm cô uống cà phê một lần, mà cô ta toàn nói chuyện Lâm Khải, kể rằng hần đối với cô rất tốt, hần quan tâm cô ra sao, có hần làm bạn cô cảm giác mình hạnh phúc sắp chết!

Tô Tiểu Mễ ở một bên ngây ngốc cười, cô thật muốn điên lên rồi, cặp đôi này, hết nam rồi đến nữ! Rốt cuộc cô kiếp trước đã đắc tội với ai, mà kiếp này lại bắt cô trải qua thảm trạng như vậy a!!!

Hơn nữa trước mặt Tiểu Mễ, cô khoe chiếc lắc tay Lâm Khải mua về làm quà cho cô, cũng không hần là một chiếc lắc, chính là một chiếc vòng màu tím, trông lại rất khác biệt, đeo trên đôi tay trắng như tuyết của cô, thật là xinh đẹp.

“Em thích anh ấy quan tâm em như vậy, món quà mặc dù rất bình thường nhưng lại đặc biệt khiến em cảm động. Có thể nói em sống đến giờ này mới nhận được một món quà như vậy, em thật thích” Trên mặt Lãnh Tình Thi tất cả đều là hạnh phúc cùng vui vẻ.

Tô Tiểu Mễ ở một bên giả dối cười, nói: “Ừ, rất đặc biệt, Lâm tổng của chúng ta rất có tâm.”

Nguyên tưởng rằng cô có một phần nhe nhó đặc biệt, lại phát hiện mình chẳng qua là “ăn theo” người khác, Tô Tiểu Mễ phảng phất nghe được một loại thanh âm vang lên, có lẽ là tan nát cõi lòng, chẳng qua là cô không muốn thừa nhận thôi.

Nhìn lịch trên điện thoại di động, cô cảm giác có chút không đúng, tại sao tháng này cô còn chưa có? Tháng trước là ngày 15, mà hôm nay đã là ngày 22.

Tô Tiểu Mễ đột nhiên có chút bận tâm, không phải là có thai đi? Xô nghĩ tới đêm hôm đó, Lâm Khải không có mang phòng hộ, mà cô cũng không có uống thuốc tránh thai, nghĩ tới đây, cô cả người rét run.

Ngồi ở phòng làm việc, cô đã có chút đứng ngồi không yên, tâm tình cũng trở nên khẩn trương, không ngừng ở trong lòng cầu nguyện, ngàn vạn lần không muốn... ngàn vạn lần không muốn... cô không muốn làm bà mẹ đơn thân, cũng không muốn sanh non, càng không muốn sinh ra con của Lâm Khải. Đối mặt với đứa bé này, cô vĩnh viễn sẽ nhớ rằng mình đã từng là tình nhân của người khác.

Tan việc, Tô Tiểu Mễ liền nhanh chóng về nhà, chạy đến nhà thuốc gần đó mua que thử thai, về đến nhà liền đóng cửa lại, trong lòng khẩn trương, tim đập nhanh, đây là lần đầu tiên cô làm chuyện này.

Sau khi kiểm tra xong, không có phát hiện dị trạng gì, trong lòng thở một hơi thật dài.

Nguyên lai là tự mình nghĩ quá nhiều, nhất định là gần đây áp lực quá lớn, mới có thể đưa đến mình kinh nguyệt mất cân đối, cô tự nói với mình như vậy, trong lòng thấy thoải mái nhiều, đồng thời cũng tự cảnh cáo mình lần sau nhất định phải chú ý hơn, ngàn vạn lần không thể sơ sót như vậy nữa.

Hiên thiếu gia lại bắt đầu hẹn cô, luôn tìm đủ các loại lý do cùng lấy cớ, mà Tô Tiểu Mễ luôn lấy lý do vì sức khỏe của mẹ ra để cự tuyệt, đây chính là lý do tốt nhất vào thời điểm này.

Chẳng qua cô không nghĩ tới chính là, Hiên thiếu gia lại xách theo bao lớn bao nhỏ tới bệnh viện.

Mẹ Tiểu Mễ nhìn thấy một nhân tài như Hiên thiếu gia, khen không dứt miệng, hai người lập tức liền thân nhau, mẹ Tiểu Mễ quay sang trái cũng Cẩn Hiên, quay sang phải cũng Cẩn Hiên, làm cho Tô Tiểu Mễ nhức đầu không thôi.

“Bá mẫu, con vừa mới hỏi bác sĩ, sau hai ngày nữa có thể xuất viện. Đến lúc đó con chuẩn bị xe chở người về nhà, như vậy cũng đỡ cho Tiểu Mễ phải chạy tới chạy lui ” Hiên thiếu gia tiếp tục trò chuyện cùng mẹ Tiểu Mễ

“Thật là tốt quá, nhưng như vậy sẽ không làm trễ nãi công việc của con chứ?”

“Không sao đâu ạ, con cùng Tiểu Mễ là bạn tốt, chuyện nhỏ này con có thể giúp ” Hiên thiếu gia biết Tiểu Mễ còn ngại ngùng, cho nên tuyệt không đề cập tới những quan hệ khác, chỉ nói mình là bạn của Tiểu Mễ, càng làm cho mẹ Tiểu Mễ yêu thích không buông tay, càng nhìn càng cảm thấy Hiên thiếu gia đáng tin, hận không thể đem con gái của mình gả cho hắn ngay lập tức.

Tô Tiểu Mễ đứng ở một bên, ngược lại bị mẹ sai pha trà cho Cẩn Hiên, gọt táo cho hắn...cô cảm giác mình bị mẹ của mình ” bán rồi”, trong lòng cô lại có một nguy cơ không ngừng nảy sinh, nghĩ tới cô liền muốn đổ mồ hôi lạnh.

101. Chương 101: Nên Tới Không Có Tới 2

Tô Tiểu Mễ từ bệnh viện ra về, không dám từ chối thịnh tình của Hiên thiếu gia, để cho hắn đưa trở về nhà.

Cô bước vào cửa không tới một phút, liền vang lên tiếng gõ cửa. Tô Tiểu Mễ đi tới, từ lỗ nhỏ trên cửa, hiện ra khuôn mặt cương nghị, anh tuấn của Lâm Khải

Cô biết mình không có quyền cự tuyệt mở cửa, nhẹ nhàng mở cửa, chân của hắn liền bước vào, hung hăng một cước liền đem đóng cửa lại, dè bả vai Tô Tiểu Mễ tựa vào cạnh cửa.

Hắn hô hấp nặng nề, lửa giận trong nháy mắt bộc phát vào cô ” Không nghĩ tới, em lại được một người đàn ông khác chở về nhà. Có phải trong lòng hư vinh lại được thỏa mãn?

“Nếu như em nói không phải vậy, anh khẳng định không tin.” Tô Tiểu Mễ thật không muốn giải thích, nhưng là đối mặt với sự tiến công của hắn, cô không biết còn có thể làm gì.

“Xem ra cảnh cáo của tôi đối với em không hề có tác dụng!” Một cái tay của hắn hung hăng nhéo vào cổ cô một cái.

Tô Tiểu Mễ tựa lưng vào cạnh cửa, không có bất kỳ phản kháng nào

“Tại sao không nghe lời tôi? Đây là lần cuối tôi cảnh cáo em, chớ cùng Hiên thiếu gia gần gũi như vậy, nếu không tôi sẽ để em sống không bằng chết.” Tay của hắn hung hăng bấm, Tô Tiểu Mễ chỉ cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn.

“Ồ... Ừ...” Cô giãy giụa một chút.

Lâm Khải cũng không có buông cô ra, một cái tay khác đưa vào trong váy của cô, dùng sức kéo quần lót của cô, rồi lại kéo quần của mình xuống, không có bất kỳ vuốt ve nào, nâng lên một cái chân của cô, thật sâu chôn đi vào.

Tô Tiểu Mễ đau đến cả người khó chịu, muốn kêu lên, cổ lại bị hắn giữ chặt, muốn hô hấp cũng có chút khó khăn chớ nói chi là kêu thành tiếng.

“Kêu lên...Lên tiếng a...” Lâm Khải tràn đầy tức giận, nhìn chăm chăm vào vẻ mặt khó chịu của cô, hắn ở chỗ này chờ cô, tới lúc thấy cô từ trên xe Hiên thiếu gia đi xuống, làm cho hắn vô cùng nóng nảy, một là tình nhân của mình, một là anh em tốt của mình, hai người đáng chết này tại sao muốn dây dưa ở chung một chỗ?

“Để... Ồ...Mở...” Tô Tiểu Mễ ra sức nặn ra mấy chữ, mà cô phía dưới lại bị người đàn ông này hung hăng xâm chiếm, một cái đau khó tả cùng một cái nói không ra lời trộn lẫn vào nhau.

Tay của cô nắm thật chặt áo hắn, dùng sức tùm lầy cả vạt của hắn, Lâm Khải điên rồi, hắn thật muốn cô dùng hô hấp sao?

Lâm Khải bắt được tay của cô, tay của hắn lại đột nhiên buông ra, nâng lên một cái chân khác của cô, hai tay hắn đồng thời giữ lấy hai chân cô, dùng sức mà cuồn cuộn mãnh liệt cái móng của mình, hung hăng đụng chạm lấy cô.

“A a... Ừ... A...” Tô Tiểu Mễ đột nhiên được buông ra, đang từng ngệm từng ngệm lấy lại hô hấp, thân thể khi bị hắn đụng chạm, không mục đích kêu lên.

Một tình cảm khác thường truyền khắp thân thể của cô, cô chỉ cảm thấy thân thể mình một hồi nóng lên, mà hắn cảm giác được dòng nước trong cơ thể cô làm dịu, khi hắn cuồn cuộn tiến công, thân thể của cô do lúc ban đầu khô khốc mà trở nên trơn trượt.

Tô Tiểu Mễ cũng không có nghĩ đến cô sẽ có phản ứng như thế.

Thân thể của hắn và cô đụng chạm lẫn nhau phát ra thanh âm ái muội, một tiếng so một tiếng hài hòa.

“A... A...” Khi hắn vận động nhanh chóng, thân thể của Tiểu Mễ cũng nhanh chóng động lên, đi theo tiết tấu của hắn.

“Có thích như vậy không?” Hô hấp của hắn nhanh lên, thanh âm cũng trở nên khàn đi.

“Ừ... Ừ...” Cô chỉ là có chút không chế không được mình.

“Anh muốn em nói, có thích hay không?” Hắn đột nhiên giảm bớt tốc độ, chậm rãi thối lui khỏi, lại hung hăng tiến vào.

“A...” Cô vận vẹo, để mặc cho thân thể lại một lần nữa cảm nhận được đợt sóng đánh tới.

Hắn cắn môi cô, dùng sức mút hương thơm của cô, đem thanh âm của cô nuốt vào trong bụng của mình.

Tô Tiểu Mễ phẳng phất tiến vào mộng đi đến một thế giới cực lạc, toàn thân cũng thoải mái đến nhũn ra, cảm giác mình giống như muốn chết đi sống lại.

Cô có cảm giác hít thở không thông, kêu không ra tiếng, cái loại thanh âm đó cảm ở trong cổ họng làm cho toàn thân cô cũng không nhận được cơ bắp.

Hắn cảm giác được, thân thể của cô nhanh chóng đạt cao trào, hai người cùng nhau lên tới cảnh giới...

Lâm Khải cũng không có ngủ lại, khi bọn hắn xong chuyện, điện thoại di động của hắn liền vang lên, hắn cầm điện thoại lên cố ý tránh Tô Tiểu Mễ, mà cô thấy trên mặt hắn nhu tình mỉm cười, Tô Tiểu Mễ lập tức là có thể đoán được, đối phương là Lãnh Tĩnh Thi, chỉ có cô ấy mới có thể làm cho hắn nhu tình như nước.

Sau khi kết thúc điện thoại, Lâm Khải cũng không nói gì liền rời đi căn hộ của cô. Sự vội vã này khiến cho cô hoàn toàn tin tưởng, thân phận của cô chỉ là một tình nhân để hắn vui đùa.

Tay cô run run mở ra hộp thuốc tránh thai, rót nước uống vào, nếu chẳng qua là tình nhân, cô không muốn cho hắn thêm bất kỳ phiền toái nào nữa.

Qua ba ngày kế tiếp, Tô Tiểu Mễ vẫn như bình thường, tan việc, đi bệnh viện nhìn ba, về nhà cùng mẹ nói chuyện phiếm.

Ngồi trước máy vi tính làm việc, đột nhiên một cảm giác khó chịu từ trong dạ dày dâng lên làm cho cô muốn đem toàn bộ những thứ ghê tởm gì đó phun hết ra.

Cô đứng lên, nhanh chóng hướng toilet chạy đi. Vào trong nhà xí, ghê tởm muốn ói, nhưng cuối cùng trừ một chút nước, không có gì khác ra, cô đứng lên, cảm thấy cả người lạnh như băng, tại sao lại như vậy?

Cô có chút mệt mỏi đi ra khỏi nhà xí, rửa tay, phát hiện Ngô Diệu Linh đang đứng phía sau nhìn cô có chút kinh ngạc.

“Tiểu Mễ, cô có khỏe không?” Thanh âm ỏi ở bên trong cô ở bên ngoài nghe được, cô cố ý muốn nhìn một chút người này là ai, lại không ngờ đến sẽ là Tô Tiểu Mễ, đây thật là một việc ngoài ý muốn.

“Không có sao, có thể là gần đây áp lực lớn, lại tăng thêm mất ngủ, thân thể có một chút suy yếu!” Tô Tiểu Mễ tận lực giải thích, dĩ nhiên, cũng cố ý che giấu, chỉ là có chút lo lắng mình có thể che kín hay không?

“Chú ý nghỉ ngơi nhiều, liều mạng đem thân thể phá hư như vậy cũng không đáng giá.” Ngô Diệu Linh mở nước, nhẹ nhàng xoa nắn tay.

“Ừ, tôi cũng là nghĩ như vậy, cảm ơn cô quan tâm.” Tô Tiểu Mễ nhẹ giọng nói.

“Cái đó...Tiểu Mễ...” Ngô Diệu Linh đột nhiên gọi lại Tiểu Mễ đang định dời bước.

“Còn có việc gì sao?” Tô Tiểu Mễ quay người lại, sắc mặt tái nhợt không có chút sức sống.

“Đi bệnh viện khám đi, có một số việc có thể cũng sẽ không giống như cô nghĩ, không chừng việc nôn mửa này không phải do bởi vì áp lực lớn, có thể là do nguyên nhân khác. Tôi có một người bạn gái cũng nôn mửa như vậy, bất quá cô ấy là phụ nữ có thai.” Ngô Diệu Linh nhỏ nhỏ giải thích.

Đồng thời, vẫn không quên lo lắng nói cho cô biết, “Có lẽ là tôi nói quá nhiều, bất quá phụ nữ nhất định phải chú ý thân thể của mình cho kỹ, đàn ông có thể không phụ trách, nhưng phụ nữ không thể không chịu trách nhiệm.”

“Không có sao, Ngô chủ quản suy nghĩ quá nhiều rồi, trạng vị của tôi thật không tốt, ngồi xe cũng thường ói, bất quá vẫn cảm ơn cô, tôi nhất định sẽ đi bệnh viện kiểm tra, không chừng trong thân thể thật là có tật xấu gì đó.” Tô Tiểu Mễ còn muốn bịt kín miệng Ngô Diệu Linh lại, phải biết, phòng làm việc sợ nhất là lời đồn đãi, suy đoán của cô ta truyền xuống, lời đồn đãi sẽ nhanh chóng nổi lên bốn phía.

“Dĩ nhiên, như vậy tốt nhất!” Ngô Diệu Linh nhẹ giọng cười, “Cô yên tâm, tôi cũng không phải là loại người thích tám chuyện, chú ý tốt thân thể!”

“Cám ơn!” Tô Tiểu Mễ vô lực cười, liền thối lui ra khỏi toilet, nhưng là trong lòng của cô cũng hiện đang lo lắng không yên.

Rõ ràng khảo nghiệm không có mang thai, tại sao còn có loại phản ứng thai nghén này? Chẳng lẽ là que thử thai có vấn đề?

“Tiểu Mễ, cậu hôm nay thế nào? Sắc mặt sao lại kém như vậy?” Hạ Tử Vi ở căn tin thấy cô, sợ hết hồn.

“Có thể là gần đây chuyện phát sinh quá nhiều, cộng thêm tối hôm qua mất ngủ.” Tô Tiểu Mễ nhỏ giọng trở lại, sắc mặt của cô thật kém như vậy sao?

“Mất ngủ đến thất thần? Cậu không uống cà phê lại uống nước lọc, mình không có nhìn lầm chứ?” Hạ Tử Vi hơi kinh ngạc, một người thích uống cà phê như Tiểu Mễ lại uống nước lọc, không phải là đại não có vấn đề chứ?

“Không có gì, dạ dày khó chịu, uống nước trắng không uống cà phê.” Cô không uống cà phê cũng là có nguyên nhân, cô lo lắng vạn nhất có làm sao bây giờ? Người mang thai không thể uống cà phê! Nguồn:

“Bình thường khuyên cậu ít ăn thức ăn ngon một chút, cậu không nghe, hiện tại dạ dày có vấn đề, xem cậu về sau làm thế nào đây?” Hạ Tử Vi đánh cô một cái, cô bình thường hận nhất Tô Tiểu Mễ chính là cô có thể không chút kiêng kỵ ăn các loại thức ăn ngon mà không béo phì, nhưng cô thì ăn bao nhiêu béo lên bấy nhiêu, phải biết mọi người thể chất bất đồng, mỗi người đều có số mệnh riêng.

“Hỏi cậu một vấn đề?” Tô Tiểu Mễ rất cẩn thận nói.

“Vấn đề gì, làm gì thần bí như thế a?”

“Thật ra thì mình cũng chỉ là tùy tiện hỏi thôi, cậu không nên tưởng thiệt.”

“Rốt cuộc là cái gì a?”

“Mình vẫn thật tò mò, mình cũng rất lo lắng, rủi một ngày nào đó mình đột nhiên lại nghĩ đến tình một đêm, vạn nhất ”trúng thầu” có phải là dùng que thử liền có thể biết được hay không?” Tô Tiểu Mễ làm ra bộ dáng không có gì.

“Cậu ngốc sao? Tại sao có thể để cho đàn ông không mang bao, đây không phải là tự rước khổ sao? Coi như thỉnh thoảng quên, cậu sau đó cũng nên nhớ uống thuốc tránh thai chứ.” Tử Vi hơi có chút nhếch đầu nhìn Tiểu Mễ.

“Mình nói chính là nếu mang bầu thì sao?”

“Mình chưa từng thử qua.” Hạ Tử Vi đột nhiên giống như tỉnh ngộ lại,” Tô Tiểu Mễ, cậu không phải là...?”

“Không có, mình chính là tò mò chút thôi, vì về sau vạn nhất có phát sinh, còn có sự chuẩn bị.” Tô Tiểu Mễ cười trở lại.

“Tô Tiểu Mễ, cậu đừng có gạt mình! Nếu như phát sinh đại sự gì, cậu phải nói cho mình biết, chớ tự mình ôm lấy.” Hạ Tử Vi rất nghiêm túc nhìn cô.

“Có thể có chuyện gì a? Mà nếu thật có chuyện gì, mình nhất định sẽ nói cho cậu biết!” Tô Tiểu Mễ chột dạ, bưng cái ly từ từ thối lui khỏi phòng nghỉ.

Cô muốn mua que thử thai một lần nữa hoặc là đi một chuyến đến bệnh viện.

102. Chương 102: Nên Tới Không Có Tới 3

Ngày thứ hai, cô lại ói lần nữa, hơn nữa cái cảm giác muốn ói này...cảm giác càng ngày càng thường xuyên, cái loại dự cảm mãnh liệt của trực giác này cũng khiến cho cô càng ngày càng bất an.

Ngày thứ ba, cô nói một tiếng với tiếp tân trước đài, xin nghỉ nửa ngày một mình đi bệnh viện, vô luận kết cục là cái gì, cô không muốn thống khổ dưới sự giày vò này nữa.

Cuối cùng kết quả của bệnh viện, lại làm cho cô khóc không ra nước mắt, ngoài dự đoán nhưng trong ý nghĩ.

“Tô tiểu thư, con của cô đã được mười tám ngày.” Khi bác sĩ nói cho cô biết kết quả, Tô Tiểu Mễ chậm chạp không hồi hồn, chỉ cảm thấy khó chịu, không nhận được lại muốn ới.

“Bác sĩ, vậy tôi phải làm sao?” Tô Tiểu Mễ cảm giác mình hỏi lời này ngậy thơ muốn chết, nhưng thật ra trong lòng cô hoàn toàn mất phương hướng, cô chưa có ý định muốn sanh con, càng không muốn làm người mẹ đơn thân.

“Nếu như cô muốn sinh ra thì phải dưỡng thai thật tốt, còn nếu không muốn liền giết đi, hẹn thời gian tới bệnh viện phẫu thuật.” Lời của bác sĩ có chút lạnh lùng, có lẽ là đã thấy qua nhiều trường hợp kiểu này rồi.

“Con của tôi khoẻ mạnh chứ?” Tô Tiểu Mễ như nhớ tới cái gì, đột nhiên hỏi: “Bởi vì lúc trước tôi không biết mình mang thai, mấy ngày trước vừa mới uống thuốc tránh thai.”

Sau khi nói xong, Tô Tiểu Mễ cũng không dám nhìn thẳng mắt bác sĩ.

“Xem tuổi cô cũng không còn nhỏ, sao lại mơ hồ như vậy? Sau khi cô có quan hệ, nếu như kinh nguyệt không bình thường, lập tức phải mua que thử nghiệm chứ.”

“Tôi có mua, nhưng không có thử ra, cho nên tôi mới...” Tô Tiểu Mễ cảm giác mình thật là một bi kịch, chuyện như vậy đoán chừng là một phần vận, mà cô lại cố tình trúng ngay trong cái tỷ lệ này.

“Trước đây cô có từng mang thai không?” Bác sĩ nhìn cô hỏi.

“Không có, đây là thai đầu.” Tô Tiểu Mễ lắc đầu, tay cũng bắt giác lên trên bụng không hề to lên kia, cô lại không biết bên trong đã có mầm móng tiểu bảo bảo.

“Cô trở về thương lượng với bạn trai cô đi, nếu đã uống thuốc thì tôi đề nghị các người phải có sự chuẩn bị, bởi vì sinh ra có thể sẽ tồn tại nhân tố không tốt cho con.” Bác sĩ nhìn cô nói.

“Ừ, cảm ơn bác sĩ, vậy có gì tôi sẽ liên lạc sau!”

Tô Tiểu Mễ nhận lấy phương thức liên lạc bác sĩ đưa tới liền rời đi.

Lâm Khải gọi nội tuyến cho Tô Tiểu Mễ, lại thủy chung không người nào nhận nghe, sau đó mới biết được cô cứ nhiên xin nghỉ mà không cho hắn biết.

Lâm Khải mặt lạnh đi, người phụ nữ này càng lúc càng lớn mật rồi, đi đâu cũng không thêm trải qua đồng ý của hắn.

Hắn trực tiếp gọi điện thoại di động cho cô, đầu kia lại truyền đến không cách nào gọi được, không nhận được hắn lại gọi tới lần nữa, nhưng hai lần ba lượt, thủy chung đều không ai bắt máy.

Đáng chết, đi đâu được chứ? Lâm Khải không khỏi có chút lo lắng, trong đầu lập tức hiện ra mặt của Trần Cẩm Hiên, không phải lại bị hắn “dây dưa” chứ?

Nghĩ tới đây, hắn vội vàng gọi một cú điện thoại, cúp điện thoại, hắn phát hiện mình có chút ngồi không yên ở trong phòng làm việc, cầm lên áo khoác trực tiếp chạy vội tới ga ra tầng hầm, cũng chờ đợi tin tức đối phương cho tới.

Sau 30 phút, không hề thấy bất kỳ động tĩnh gì, tay của hắn nắm chặt di động, có một loại xung động muốn đập bể nó.

Ngay khi muốn đập bể, điện thoại di động điện thoại vang lên, truyền tới chính là thanh âm của Hiên thiếu gia.

“Hiên thiếu gia, chuyện gì?” Thanh âm của Lâm Khải rất thấp.

“Gọi điện thoại thăm hỏi một tiếng thôi, sau đó chúng ta cùng đi ăn cơm!” Hiên thiếu gia cũng là bất đắc dĩ, hẹn Tô Tiểu Mễ n lần, lại một lần cũng không được, hắn chỉ có thể hạ thủ từ Lâm Khải.

“Cậu có nhiều mỹ nữ vây quanh có thể tìm tới dùng cơm, không nên quấy rầy mình.”

“Anh em tốt, mình đây là muốn nhờ cậu giúp một tay. Chẳng lẽ cậu không muốn mình tìm một cô gái tốt ổn định cuộc sống?” Hiên thiếu gia bắt đầu ca tình khổ: “Cậu với quốc tế danh viện của cậu tình chàng ý thiếp, ân ân ái ái, mà mình bên này, hao hết chính trâu hai hồ còn hện không tới người.”

“Hiên thiếu gia, cậu thật đúng là coi trọng Tô Tiểu Mễ công ty chúng ta rồi?” Lâm Khải ở đầu này gương mặt lạnh lùng hỏi han.

“Đúng, cậu đừng cười mình, thật đúng là mình đã coi trọng người phụ nữ cậu cảm thấy không có chỗ nào tốt đó, cho nên cậu phải giúp đỡ mình.” Hiên thiếu gia cũng không có biện pháp, phải biết hấn theo đuổi phụ nữ, một lần theo liền được một lần, lại không nghĩ rằng sẽ thua trong tay Tô Tiểu Mễ.

“Lần trước không phải đã giúp cậu sao? Hơn nữa, Hiên thiếu gia cậu mà không giải quyết được những chuyện như thế này sao?” Hấn nửa cười giỡn nửa giễu cợt nói, hấn ghét nghe chuyện Hiên thiếu gia muốn theo đuổi Tô Tiểu Mễ, càng ghét hấn còn phải nhúng tay vào giúp đỡ

“Cô ấy đối với mình, đoán chừng vẫn còn do dự. Trải qua quan sát của mình, Tiểu Mễ là một cô gái tốt, cho nên mình quyết định từ từ theo đuổi, nước chảy đá mòn, công phá từng chút. Lần này mình để cho cậu làm quân sư, từ trong giúp mình, mặt mũi này cậu nhất định phải cho mình, nếu không... Hừ hừ...” Hiên thiếu gia ở đầu kia vừa cười xấu xa vừa hạ mệnh lệnh cuối.

“Được, mình giúp cậu. Chuyện đầu tiên mình giúp cậu chính là muốn nói cho cậu biết, sớm chết tâm đi! Tô Tiểu Mễ kia không thích hợp với cậu, cậu vẫn nên tiếp tục làm Hiên thiếu gia của cậu đi, đừng đặt ý định trên người một phụ nữ nào, đó mới thật sự là cậu!” Lâm Khải thật có chút xúc động, muốn bảo Hiên thiếu gia đừng có ý với người phụ nữ của hấn nữa, nhưng lý trí dù sao cũng chiếm phía trên.

“Có ai giúp đỡ anh em như cậu không? Cái mình muốn không phải là đả kích của cậu, mà chính là trợ giúp của cậu, trợ giúp nha...cậu có hiểu hay không?” Hiên thiếu gia hơi có chút tức giận, hấn thật vất vả hạ mình tìm đến Lâm Khải, vậy mà cư nhiên lại khuyên hấn buông tay, có ai làm anh em như vậy sao?

“Mình đây chính là đang giúp cậu, cô ấy thật sự không hợp với cậu, cậu tại sao không tin?” Lâm Khải cũng có chút cố chấp.

“Hợp hay không hợp chỉ có thử mới có thể biết, mình và cô ấy chưa thử, sao cậu biết tội mình không thích hợp? Cậu có phải có ý đồ khác hay không? Không phải là cậu cũng coi trọng cô ấy đó chứ?” Hiên thiếu gia trêu ghẹo trở lại.

“Làm sao có thể, mình có Tinh Thi là đủ rồi.”

“Vậy là được rồi, vậy phiền cậu giúp mình được chứ?” Hiên thiếu gia lại xuống nước nhờ vả.

“Giúp thế nào đây? Mình không thể nào mỗi lần đều mượn danh nghĩa cấp trên để giúp cậu. Cô ấy chỉ là nhân viên của mình, mình không thể quản cả cuộc sống riêng tư của cô ấy. Mình có thể an bài cô ấy nhận kế hoạch làm việc với cậu chính là trợ giúp tốt nhất rồi. Về sau mình sẽ tận lực giúp các cậu an bài một vài chuyện có thể hợp tác khác, những thứ khác chính cậu cố gắng đi.”

Nói là nói như vậy, nhưng Lâm Khải lại thầm hỏi hấn ban đầu sao lại đem Tô Tiểu Mễ đặt vào kế hoạch hợp tác kia, sao Hiên thiếu gia lại cố tình chọn trúng cô. Đừng nói về sau không có cơ hội, ngay cả có cơ hội hấn cũng sẽ cố ý không để cho hai người ở chung.

“Trước đừng động tới những thứ khác, thứ năm tuần này chúng ta đi bơi đi, cậu và Tinh Thi cũng đi, sau đó cậu liền thức thời một chút mang theo Tinh Thi rời đi.”

“Vậy cậu tự đi hện đi.”

“Mình dĩ nhiên sẽ đi hện, điều kiện cần thiết là cậu phải đáp ứng. Sau đó mình sẽ nói cho Tiểu Mễ, cậu và Tinh Thi cũng sẽ đi, thuận tiện làm phần thưởng cho lần hợp tác này, mình mời cậu, cấp trên cũng đi, cô ấy không thể nào không đi.”

Lâm Khải thầm mắng hấn là đồ phúc hắc, lại quên mình càng phúc hắc hơn hấn, cuối cùng chỉ đành phải nhắm mắt đáp ứng.

Tô Tiểu Mễ một mình lang thang trên đường về nhà, thỉnh thoảng dùng tay xoa nhẹ bụng, gió thổi loạn tóc của cô, mùa thu ngắn ngủi này sẽ phải kết thúc, coi như yêu nó hơn cũng không giữ được bước chân của nó.

“Bảo Bảo...” cô nhẹ giọng thấp hô.

Đây là đứa bé đầu tiên cô có được, nhưng cuối cùng cô và đứa bé lại không có duyên, đứa bé không giữ được này, cũng giống mùa thu ngắn ngủi, sắp tới lại là mùa đông khá dài.

Sau đó, Tô Tiểu Mễ lấy điện thoại ra, gắn pin vào, sau đó dề xuống một chuỗi số quen thuộc, nhẹ nhàng gọi qua.

“Tô Tiểu Mễ, cậu chết ở đâu rồi? Mình tìm cậu không được.” Hạ Tử Vi ở đầu kia gầm nhẹ.

“Tử Vi, mình mang thai!” Tô Tiểu Mễ đem chuyện này nói cho Tử Vi biết. Chuyện này...cô không thể nói cho mẹ, không thể để cho bà lo lắng, cũng không thể để Lâm Khải biết, biết cô lại tìm phiền toái cho hắn, không tránh được lại bị hành hạ, mà Hạ Tử Vi không giống, cô ấy là chị em tốt nhất của cô.

“Cậu đang ở đâu? Mình lập tức tới đó, cậu ở yên đó chờ mình!” Giọng của Hạ Tử Vi đầu kia vừa nóng nảy vừa quan tâm.

Tô Tiểu Mễ nói một cái địa chỉ liền cúp điện thoại, cô kéo áo khoác mỏng lại chặt hơn, khó chịu không nhìn được ngồi xổm người xuống, giờ khắc này, cô thật vô dụng!

Không bao lâu sau, xe của Hạ Tử Vi dừng ở bên người cô, cô nhanh chóng đỡ Tô Tiểu Mễ lên xe, lấy một cái áo khoác ở phía sau choàng lên trên người Tô Tiểu Mễ.

“Hiện tại khá hơn một chút chưa?” Hạ Tử Vi nói.

“Ừ, mình không sao rồi, chỉ là vừa rồi có chút khó chịu.” Tô Tiểu Mễ ngẩng đầu lên, cho cô một cái mỉm cười.

“Cậu định làm như thế nào? Sinh ra hay sao? Nếu như tính toán bỏ thì mình cùng cậu đi!” Hạ Tử Vi không hỏi cha đứa bé này là người nào, những chuyện này cô cảm thấy nếu như Tô Tiểu Mễ muốn nói cho cô biết nhất định sẽ nói cho cô biết, nếu như không nói cho cô biết nhất định là cô có chỗ khó xử.

“Mình mang thai rồi lại uống thuốc tránh thai, bác sĩ nói sinh ra có thể sẽ có rất nhiều nhân tố không tốt, nhưng nếu bỏ đi, mình cảm thấy thật là tàn nhẫn, nó là đứa trẻ sinh trưởng ở trong bụng mình, mà mình lại phải nhất định cảm nhận nó từ trong bụng mình biến mất, đây không phải là ngồi xem con của mình bị chính mình bóp chết sao?” Tô Tiểu Mễ nghĩ tới đây, tâm liền không nhìn được rồi rầm khó chịu.

“Nhưng Tiểu Mễ, rất nhiều vấn đề thực tế mình phải nói cho cậu biết, coi như cậu muốn làm mẹ đơn thân, nhưng cậu có suy nghĩ cho đứa trẻ của cậu không? Cậu uống thuốc, sinh ra nó có thể chính là bị dị dạng, như vậy cuộc sống của nó ở trên cái thế giới này về sau chỉ càng thêm thống khổ, mà cậu phải xem con của mình sống một mỗi hơn những người khác, còn phải gặp ánh mắt khác thường của người khác, như vậy cậu cũng là mệt mỏi hơn nữa!”

Những vấn đề này, Tô Tiểu Mễ cũng không phải chưa nghĩ đến, nhưng khi cô vừa nghĩ tới chính mình phải bóp chết xương thịt còn chưa ra đời này, cô cảm thấy mình rất tàn nhẫn, cô chỉ là muốn một chút an ủi, dù chỉ là một cái ôm.

Hạ Tử Vi và cô thật hiểu nhau, Tử Vi lập tức vươn tay, ôm Tiểu Mễ thật chặt. Cô có thể làm sao không biết chị em tốt của mình đang suy nghĩ cái gì.

103. Chương 103: Tô Tiểu Mễ, Tôi Sẽ Khiến Cô Hối Hận

Tô Tiểu Mễ len lén hẹn bác sĩ, cô quyết định tự mình giết con đi.

Đó là một quá trình không có thống khổ, nhưng cô vẫn có thể cảm giác được có đồ từ trong cơ thể cô chạy mất, thậm chí cô nghe được thanh âm lòng đang rỉ máu, cô nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt theo gương mặt của cô chảy xuống

Thật xin lỗi, bảo bảo

Khi cô từ trong bệnh viện ra ngoài rồi, thế nào cũng không có nghĩ đến Lâm Khải cư nhiên liền đứng ở nơi đó, mà ánh mắt hắn nhìn cô đó là một loại gần như tuyệt vọng, trong trẻo mà lạnh lùng.

Khi cô nhìn hắn, cô thật là, thật là muốn ôm hắn, nói cho hắn biết, con của bọn họ không còn nữa, cô không phải cố ý, cô thật không phải cố ý như vậy.

Hắn một chữ cũng không có nói, chỉ là dùng sức cầm lấy tay cô đi về phía xe của hắn.

Tô Tiểu Mễ bị động để hắn dắt đi, cô rất muốn nói đi chậm một chút, nhưng cuối cùng cắn răng, cũng không nói gì.

Hắn mở cửa xe, liền đẩy thân thể của cô vào bên trong, hung hăng đóng cửa xe.

“Em ở đây làm cái gì?” Hắn trầm mặt nhìn về phía cô Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

“Không có gì, chỉ là thân thể không mấy thoải mái, cho nên mới đi khám một chút.” Tô Tiểu Mễ nhỏ giọng trả lời hắn, cô không hỏi hắn làm sao tìm được tới đây, bởi vì cô biết, chỉ cần là việc hắn muốn biết, nhất định có thể tìm được.

“Vậy sao? Nơi nào không thoải mái?” Hắn vẫn trầm mặt, một câu quan tâm cũng không có, hắn muốn xem một chút, rốt cuộc lúc nào cô mới bằng lòng nói thật ra.

“Gần đây có chút cảm lạnh, cảm mạo, sốt lên.” Cô nhẹ nhàng ho khan hai cái.

“Bác sĩ có cho thuốc không?”

“Thuốc cảm mạo bình thường.”

“Em đang nói láo!” Lâm Khải không kềm chế được, lớn tiếng quát vấn cô.

“Em không có.” Cô giải thích thật nhỏ, thanh âm lại chỉ có mình nghe được.

“Cảm mạo bình thường? Em xem một chút bây giờ em thành dạng gì rồi, sắc mặt tái nhợt giống như một tờ giấy! Bị sốt? Tôi thế nào không thấy em có một chút dấu hiệu bị sốt.”

“Em cảm mạo đều là như vậy, hôm nay em thật không thoải mái, chúng ta đừng cãi nhau nữa, có được hay không? Em thật sự vô cùng mệt mỏi!” Tô Tiểu Mễ cơ hồ là dùng giọng nói cầu xin nói với hắn.

Khuôn mặt Lâm Khải có chút động, nhưng nội tâm hắn không cách nào bình tĩnh được, đặc biệt là lúc hắn biết được mục đích của cô khi đến bệnh viện, hắn hận không thể lôi người phụ nữ này ra hung hăng quát roi, nhưng bác sĩ ngăn hắn lại, hắn đã không kịp, giải phẫu lập tức sẽ kết thúc, giờ phút này đi vào chỉ ảnh hưởng đến bác sĩ và người bệnh bên trong.

“Tô Tiểu Mễ, tại sao em phải làm như vậy? Nói cho tôi biết, tại sao?” Hắn găm nhẹ nhìn về phía cô.

“Cái gì tại sao? Em không biết anh đang nói gì.” Cô chột dạ quay đầu, không dám nhìn hắn nữa.

“Em còn muốn lừa gạt tôi đến bao giờ? Bây giờ em không phải là rất đặc ý?” Hắn thật muốn xé đôi cô ra, xem tâm của cô rốt cuộc làm bằng gì, tại sao có thể máu lạnh đến như thế? Hắn ước gì cô giống như những người phụ nữ khác lấy đứa con đến đòi người kia phụ trách, nhưng người phụ nữ này lại gạt hắn, không thông qua đồng ý của hắn trực tiếp giết con đi, hắn không thể chấp nhận được! Con có muốn hay không, chỉ có hắn có thể quyết định, cô không có quyền!!!

Tô Tiểu Mễ nhắm hai mắt, giờ phút này, cô thật không muốn tiếp tục bàn về vấn đề này nữa, càng không muốn nhớ lại một màn lạnh như băng mới vừa rồi.

“Tô Tiểu Mễ, cô thật tàn nhẫn!” Hắn lạnh lùng khạc ra mấy chữ này, hắn phát hiện hắn căn bản cũng không hiểu rõ người phụ nữ trước mắt này.

“Anh muốn tôi như thế nào đây? Chẳng lẽ để cho tôi sinh nó ra sao? Sinh ra sẽ để cho nó chỉ có mẹ không có ba? Anh muốn nó lớn lên trong sự nhạo báng của người đời?” Tô Tiểu Mễ lạnh lùng trả lời lại “Uh, tôi thừa nhận, tôi máu lạnh, tôi càng không muốn bị đứa nhỏ lôi kéo cả đời, tôi không muốn bởi vì nó mà phá hủy hạnh phúc nửa đời sau của tôi!”

“Hạnh phúc nửa đời sau?” Hần lạnh lùng hỏi ngược lại theo lời cô: “Tô Tiểu Mễ, hiện tại tôi sẽ nói cho cô biết, nửa đời sau của cô là do tôi quyết định! Từ giờ trở đi, tôi quyết định để cô sinh một đứa bé cho tôi, tôi muốn để cô thời khắc nhìn đứa bé này, nhớ tới cô từng có một đoạn quá khứ tăm tối, khiến cho cô cả ngày lẫn đêm cũng không thoát khỏi được!”

Tô Tiểu Mễ không muốn, vậy Lâm Khải hẳn liền càng muốn cho cô, phụ nữ bên cạnh hắn chưa bao giờ mang thai con của hắn, hắn ân tứ cô, cô cư nhiên tự tay phá hủy nó, ngay cả một lời cũng không nói. Nếu như không phải là bị hắn phát hiện, người này có phải sẽ làm thành không có chuyện gì? Vì hạnh phúc đời sau của mình, thậm chí ngay cả con của mình cũng có thể tự tay bóp chết, hắn thật không biết cô thì ra có thể ích kỷ và tàn nhẫn đến như vậy.

Cô biết, hiểu lầm của hắn đã sâu hơn, chẳng qua là cô thật không muốn giải thích nhiều như vậy. Giờ phút này, cô coi như giải thích hắn cũng chưa hẳn sẽ tin tưởng, ngược lại sẽ cảm thấy cô là đang tìm cớ. Bởi vì trong lòng hắn, hắn đã định tội tử hình cho cô, nhận định cô chính là cái loại phụ nữ vì tương lai có thể ích kỷ đến cái gì cũng có thể hy sinh!

Như vậy cũng tốt, đàn ông luôn ghét phụ nữ xấu xa, để cho hắn cho là như vậy, không chừng có thể giải thoát sớm hơn, không phải là một chuyện vui sao?

Một lát sau, Lâm Khải nắm tay lái thật chặt, từ trong miệng lạnh lùng khạc ra một chữ: “Cút!”

Tô Tiểu Mễ chỉ cảm thấy một chữ này như sấm đánh bên tai, nhưng cô cho tới bây giờ đều không phải là người quen nhìn sắc mặt người khác, đưa tay liền mở cửa xe đi xuống.

Lâm Khải hướng về phía thân ảnh của cô khạc ra một câu nói: “Tô Tiểu Mễ, tôi sẽ khiến cô hối hận.”

Tô Tiểu Mễ nghe những lời này, thân thể của cô run rẩy, cô cố chấp cho rằng là gió thu quá lạnh.

Cửa xe chỉ vừa mới đóng lại, Lâm Khải nhanh chóng đạp chân ga thật nhanh lái khỏi tầm mắt của cô, cô liền lại khổ sở ngồi xổm người xuống một lần nữa, cô không biết mình nên làm cái gì bây giờ?

Giờ phút này, người cô có thể nghĩ đến chỉ có Hạ Tử Vi, cô cần phải có người cho cô một chút xú ỉm ấm áp.

“Tử Vi, con của mình đã không còn nữa... mình thật khó chịu!... Rất khó chịu...”

“Làm sao cậu có thể đáng ghét như vậy? Mình đã nói để cho mình cùng đi mà, tại sao cậu không nói cho mình biết trước lại tự tiện chủ trương, có phải cảm thấy như vậy rất kiên cường, như vậy thật vĩ đại hay không...?”

Hạ Tử Vi ở đầu kia không ngừng lên tiếng “dạy dỗ” cô, nhưng cô cảm thấy nghe đến trong lòng thật là ấm áp.

Cuối cùng Tử Vi để lại bảy chữ liền cúp máy: “Chờ mình, đứng ở đó đừng động!”

Tô Tiểu Mễ che bụng vẫn còn đang đau, chờ Hạ Tử Vi tới đón cô, cô phải nói cho Hạ Tử Vi, cô muốn uống canh cá cô ấy làm, cô còn muốn uống sữa tươi cô ấy pha...

Lâm Khải một đường đạp chân ga, chạy thẳng tới chỗ ở của Lãnh Tĩnh Thi, hiện tại hắn chỉ muốn nói cho cô biết, hắn yêu cô, hắn muốn kết hôn với cô, càng nhanh càng tốt, hắn muốn cho cô một đám cưới thể kỷ, hắn muốn cô trở thành cô dâu hạnh phúc nhất, xinh đẹp nhất trên thế giới này...

Hắn muốn để cho Tô Tiểu Mễ thấy, hắn và Lãnh Tĩnh Thi ân ái hạnh phúc cả đời, sẽ có một đồng con vậy lượn thành đoàn, mà cô, là cô đơn một mình vượt qua cả đời!

104. Chương 104: Chúng Ta Đã Không Còn Quan Hệ

Bên trong một toà cao ốc ở Bắc Kinh, trong phòng truyền đến thanh âm lay động cực kỳ mập mờ...

“Ừ... A... anh Thành... Mau đi...” Tóc dài của người phụ nữ tán ở sau ót, từ phía sau nhìn thật xinh đẹp mà quyến rũ, cô cười trên người một người đàn ông, nhanh chóng vận động thân thể của mình, phập phồng lên xuống, bắt đầu khởi động qua lại.

“Tiểu lăng lơ... Sướng hay không?...”

“Thoải mái...Sảng khoái, rất sảng khoái... Ừ... A... Thật... Cứng rắn...Thật thoải mái...” Người phụ nữ nhắm hai mắt, cắn môi, phát ra thanh âm thoải mái hưởng thụ.

“So với lão già kia của em anh có phải rất lợi hại hay không?” Người ở phía dưới nhanh chóng chĩa vào cô, đỡ eo của cô nhanh chóng động lên.

“Oh... Lợi hại... Thật là lợi hại... Không biết so với lão già kia lợi hại hơn gấp bao nhiêu lần... anh mới là người có thể để cho em ném đến tư vị của đàn ông a, lão già kia... A a a...”

“Lão già kia thế nào?”

“Ừ...anh thật là bại hoại...” Cô cười duyên dâm mỹ, cúi đầu hung hăng cắn nụ hồng mai của người phía dưới.

“A... Đau... Nhẹ một chút... em... tiểu lăng lơ...” Tay của hắn dùng sức vỗ cái mông nhỏ của cô.

“Thật là đau... anh Thành...” Lời của cô vừa nói, cái mông lại nhanh chóng động lên, dùng sức ngồi xổm xuống lại ngồi xổm xuống, dục vọng của cô gái này cực kỳ mãnh liệt mà hung mãnh, tất cả những thứ cô muốn lão già kia hiện tại cũng không thể cho cô.

“Nhìn em thật phóng đảng... anh Thành lợi hại hay là lão già lợi hại...?” Tay của hắn lại mạnh mẽ vỗ cái mông của cô.

“Ừ... anh Thành thật là xấu... Thật là xấu, thật là xấu...” Cô ôm đầu, lớn tiếng kêu lên “Đương nhiên là anh Thành lợi hại... anh Thành thật là giỏi... Thật là giỏi...”

“Em lăng lơ... Lăng lơ chết người... Nhìn xem anh có hay không cho em chết...”Người phía dưới vừa dứt lời, liền lật người đè người phụ nữ xuống

đã che giấu

“A a... A a... anh Thành thật là mạnh... Thật là lợi hại... Em cũng sắp không chịu nổi... Um...” Thanh âm của người phụ nữ cực kỳ lăng lơ.

Bên trong phòng, một mảnh xuân quang... Hai thân thể đang điên cuồng đòi lấy đối phương, hoàn toàn không biết, giờ phút này cửa được mở ra, một người đàn ông đang mở cửa đi vào.

Người kia vừa vào đến cửa phòng, liền bị tiếng thở gấp kiêu mỹ kia làm kinh hãi, bước chân dừng ở chỗ đó, ông giận đến gương mặt phát xanh, tiện tay cầm một vật liền đi vào.

“Cẩu nam nữ... Các ngươi đôi cẩu nam nữ đáng chết này... Ta muốn giết các ngươi... Giết các ngươi...” Tâm tình của ông rất kích động, vung đồ liền hướng lên người đôi nam nữ đó đánh xuống.

“A...”

“A...”

Hai người trên giường đồng thời kinh hô.

Đặc biệt là nữ, khi dục vọng vừa đạt đến đỉnh, cư nhiên bị lão già này đánh loạn, trong lòng cô cực kỳ không thoải mái, thân thể trần truồng, không có kỳ chút nào đứng lên, duỗi tay ra, dùng sức níu lại thứ trên tay lão già, hung hăng giật ra, đến trên tay mình, không chút khách khí liền ném đồ lên sàn trước mặt lão.

Sắc mặt cô dữ tợn nhìn người trung niên trước mắt, hoàn toàn khác với ôn nhu bình thường, “Lâm Tuấn Thiên, ông có gì phải tức giận? Tuổi một xấp dày rồi, chẳng lẽ muốn tôi một cô gái như hoa như ngọc thủ trinh tiết cho ông sao?”

“Đặng Miêu Miêu, cô ăn của tôi, mặc của tôi, dùng của tôi, cô lại dám phản bội tôi!!! Còn công khai mang đàn ông về nhà, hôm nay tôi sẽ để cho cô đẹp mặt.” Lâm Tuấn Thiên tức đến cả người phát run.

“Ha ha... Phản bội ông...? Ông cho rằng ông là ai, là CEO của Dung Khoa? Ông chẳng qua là nhân vật nhỏ bị đuổi ra ngoài đường, chỉ bằng ông, còn muốn bảo tôi thủ trình tiết cho, ông có bản lĩnh khiến cho tôi hài lòng sao? Huh...!!!” Người phụ nữ mặt bối vì tức giận mà vụn vụn, lại bối vì dục vọng mà hồng hào.

“Có phải không thể phản bác hay không...? Lâm Tuấn Thiên, hiện tại tôi đang ở trước mặt ông nè, ông có thể đụng đến tôi sao? Huh...” Cô từng bước từng bước tới gần hắn, hai bông hoa trước ngực cô run run, người phụ nữ vượt thân thể của mình đứng ở trước mặt hắn, sắc mặt Lâm Tuấn Thiên trắng bệch, không có dục vọng lại kinh hoàng không ngừng.

“Có phải cảm giác mình rất vô năng hay không? Một cô gái như hoa như ngọc như tôi, thân thể tuổi trẻ, ông cũng chỉ có thể nhìn một chút, sờ một cái, muốn cắn cũng cắn không được, coi như cắn được đi, chỗ đó của ông cũng mềm ra, không tới ba phút liền xong chuyện. Ông cho rằng ông có thể khiến cho tôi thỏa mãn sao? Trước kia tôi nằm ở trên người ông, ông liền cho rằng mình vẫn còn rất cường tráng sao? Nếu không phải là nhìn đến việc ông rất tốt với tôi, tôi đã sớm cho một cái tát bỏ đi rồi, hừ...”

“Đặng Miêu Miêu, cô dám dâm...” Lâm Tuấn Thiên tức đến tay phát run.

“Đúng vậy, tôi chính là dâm dâm... tôi chính là lăng lợ, ông có muốn biết một người con gái một khi đã lăng lợ thì có thể lăng lợ đến mức nào không? Hiện tại tôi liền để cho ông mở rộng tầm mắt, xem người có thể khiến cho tôi thật sự lăng lợ.” Cô lè lưỡi, đi về phía anh Thành.

“Miêu Miêu...” Anh Thành còn có chút chột dạ, ngay cả quần lót hắn cũng đã mặc vào.

Đặng Miêu Miêu lại lớn mật kích thích Lâm Tuấn Thiên, cởi xuống quần của anh Thành, ngạo nghễ đứng thẳng, triển hiện hùng phong của đàn ông, cô yêu thích không buông tay nhìn nơi đó, liếm môi.

“Thấy không? Cái tôi muốn chính là như vậy, đây mới gọi là đàn ông... một người đàn ông chân chính...!” Nói xong, cô một hơi ngậm xuống, dùng cả lưỡi để lấy lòng nó.

“Um... Miêu Miêu...” Thân thể của người kia chợt run lên, người con gái này thật sự là muốn khiến cho hắn phát điên sao? Bất quá trước mặt Lâm Tuấn Thiên, hắn cảm thấy như vậy thật kích thích, đặc biệt là trước một người đàn ông năng lực đã đến hồi yếu đuối, đây là việc làm mà người đàn ông rất khoái chí khi có thể khoe khoang trước mặt người đàn ông khác.

“Các người...” Lâm Tuấn Thiên đứng ở nơi đó, hai chân muốn động lại không nhúc nhích được.

Đặng Miêu Miêu ngẩng đầu lên, lè lưỡi, yêu mị nói, “Anh Thành... em muốn... giết chết em đi... dùng sức... em muốn...”

Người đàn ông nghe được chỉ thị, rất dùng sức vùi mình vào trong thân thể cô, dùng sức đụng cô.

Đặng Miêu Miêu ngược đầu nhìn về Lâm Tuấn Thiên, lớn tiếng rên rỉ, “Um...Thật thoải mái... Anh Thành thật là lợi hại... Cứng quá... Thật... khiến cho em sướng khoái... Em muốn mau hơn chút nữa... Nhanh một chút... A... A...”

Lâm Tuấn Thiên giận đến mức muốn nhặt đồ ném đi một lần nữa, nhưng vừa khi khom lưng xuống, thân thể ông không tự kìm hãm được trực tiếp té xuống, đụng vào trên đất phát ra một tiếng vang nặng nề.

“Miêu Miêu... Lâm Tuấn Thiên ngất xỉu kìa...” Anh Thành có chút lo lắng.

“Giả bộ chết đó mà...” Đặng Miêu Miêu rất khinh thường nói, lại tự lo hưởng thụ.

“Không giống a, lão già kia không phải là bị cao huyết áp sao? Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ, mau đưa đến bệnh viện đi, chớ để người chết, mắc công xảy ra chuyện lớn, anh không muốn bị liên lụy.” Anh Thành đã tỉnh táo lại một chút, không có ý định tiếp tục nữa, vỗ vỗ mặt của cô, “Hôm nào khác, anh nhất định khiến em thỏa mãn!”

Nói xong, hắn rút mình ra, Đặng Miêu Miêu ghen miệng, thật là lão già chết lúc nào không chết, lại lựa ngay lúc này làm mất hứng của bản cô nương.

Lâm Tuấn Thiên bởi vì huyết áp lại tăng cao mà bị đưa đến bệnh viện, giờ phút này, bác sĩ đang cứu chữa. Đặng Miêu Miêu lấy di động của Lâm Tuấn Thiên gọi điện thoại cho An Ôn.

“Này, là An Ôn sao?” Thanh âm của Đặng Miêu Miêu coi như tương đối ôn hòa.

An Ôn nhận lấy điện thoại, lại không nghĩ rằng dùng điện thoại của Lâm Tuấn Thiên gọi tới lại là thanh âm của phụ nữ, bà cố gắng nhẫn nhịn không phát giận. Hai người đầu sao cũng đã ly hôn, Lâm Tuấn Thiên còn muốn giở trò quỷ gì?

“Uh, có chuyện gì không?” Bà lạnh nhạt trả lời.

“Tôi chỉ là muốn báo cho bà biết một tiếng, chồng trước của bà bệnh cũ tái phát, tôi không có tiền chữa bệnh cho ông ta, nếu bà không muốn nhìn thấy ông ta chết thì nhanh chóng đưa tiền đến bệnh viện XX.”

“Tôi và ông ấy đã ly hôn, không còn bất cứ quan hệ gì nữa.” An Ôn có chút lạnh lùng trả lời.

“Tôi hay không là chuyện của bà, dù sao tôi cũng đã chuyển lời, đối với người kia tôi cũng không có hứng thú, dù sao tôi sẽ không bỏ tiền. Bà muốn cứu thì cứu, không thích cứu thì thôi, bản cô nương đây không tâm tình giằng co với bà nữa, bye bye!” Nói xong liền cúp điện thoại.

An Ôn cầm chặt điện thoại, bà làm sao cũng không có nghĩ đến, người phụ nữ của Lâm Tuấn Thiên thật là người sau so với người trước ngày một kém hơn, đại gia khuê tú như bà không muốn, lại muốn đi trêu chọc những người phụ nữ trẻ trên kia. Vào bệnh viện còn cần vợ trước đi nuôi bệnh, đây là chuyện nhục cười cỡ nào.

Bà đi ra đi vào hai vòng ở phòng khách, đến tới cùng vẫn mềm lòng, cầm túi xách liền ra khỏi cửa. Bất kể như thế nào, hai người cũng đã là vợ chồng mấy thập niên rồi, cứu hắn một mạng dù sao cũng chỉ tốn thất ít tiền. Ở trong tiềm thức của bà, bà càng muốn đi xem bộ dáng sa sút của hắn hiện tại, cho là những cô gái trẻ tuổi kia thương hắn, quay đầu lại, lấy hết một chút tiền gửi ngân hàng của hắn rồi hất hắn đi, không biết bây giờ trong lòng hắn đang cảm thấy thế nào?

Bác sĩ nói với An Ôn, Lâm Tuấn Thiên chính là tâm tình bị sock nghiêm trọng mới có thể tái phát cao huyết áp. Nếu trễ một bước nữa, có thể họ khó giữ được tánh mạng, dặn dò bà về sau đừng để hắn bị sock như vậy nữa, gần đây thân thể của hắn trở nên càng ngày càng hỏng hóc.

An Ôn đi vào phòng bệnh của hắn, vẫn ưu nhã cao quý, ly hôn rồi bà ngoại trừ gầy đi một chút, những thứ khác vẫn không có thay đổi, khí chất cao quý bồi dưỡng từ nhỏ đó cũng không có biến mất, ngược lại càng ngày càng có ý vị.

Bà là một người phụ nữ xinh đẹp, cũng là một người phụ nữ lạnh lùng. Tình cảm của bà luôn được chôn sâu trong lòng, rất ít khi biểu hiện ra ngoài.

Ly hôn chưa tới hai tháng, Lâm Tuấn Thiên đã gầy gò đến mức khiến An Ôn có chút giật mình. Hắn giờ phút này, nhìn qua già đi rất nhiều, hai mắt nhắm chặt, không biết cặp mắt kia còn có thể thâm thúy khiến cho bà trầm luân hay không?

Bà từ từ ngồi xuống, hơn nhiều năm rồi, bọn họ không có an tĩnh ở chung một chỗ như thế này.

Những thứ ông ta để lại cho bà, cho tới bây giờ đều là bóng lưng và ngôn ngữ lãnh đạm, ngay cả chuyện phòng the của vợ chồng, ông cũng đều là buồn bực cộc mạnh làm xong, không có kêu tên của bà trong quá trình làm, càng sẽ không cho bà khúc dạo đầu ôn nhu, thậm chí ngay cả vuốt ve cũng rất ít khi biểu hiện.

Mí mắt Lâm Tuấn Thiên chớp chớp, phát hiện mình còn sống, may mắn lại càng thêm bi ai, hắn cư nhiên cũng có thể luân lạc tới trình độ hôm nay, khi hắn mỉm cười quay đầu, phát hiện An Ôn ngồi bên giường, tim của hắn giống như là bị thứ gì bóp nghẹt một chút.

105. Chương 105: Chúng Ta Đã Không Còn Quan Hệ 2

An Ôn nhìn ông tỉnh lại, đôi mắt thâm thúy đã dần dần vắng đục, người đàn ông mà bà dùng nửa đời người để yêu, để chinh phục, giờ phút này nhìn lại... sao mà thê lương quá!

“Bà tới đây làm gì?” Về mặt Lâm Tuấn Thiên rất lúng túng, giờ phút này, người ông không muốn gặp nhất là bà, bởi vì ông hận bà! Ông trở thành như bây giờ, đều là do người phụ nữ ông từng cho là yêu mình nhất làm hại, một người phụ nữ thâm trầm như vậy, ông tuyệt không thể hiểu rõ.

“Một người phụ nữ gọi điện thoại muốn tôi tới.” Giọng nói của bà vẫn lãnh đạm như vậy, giống như vĩnh viễn cũng sẽ không tức giận, cũng sẽ không vui sướng.

“Bà có thể đi.” Ông bắt đầu đuổi bà đi, bà còn ngồi ở chỗ này, sẽ chỉ làm cho ông có vẻ càng thêm thê lương. Ông không muốn, Lâm Tuấn Thiên ông dù có là một ông lão đi nữa, cũng là người có cốt khí.

An Ôn vẫn ngồi yên ở đó, không nói gì, cũng không có ý muốn rời đi.

Lâm Tuấn Thiên có chút tức giận đem thanh âm đề cao: “An Ôn, bà bây giờ không phải là rất đặc ý? Nhìn bộ dáng chật vật này của tôi, mục đích của bà đã không phải đã đạt được?”

“Ông cho rằng đây là những thứ tôi muốn thấy sao?”

“Không phải sao? Chẳng lẽ bà không nghĩ như vậy? Bà không phải đang có chút hả hê trong lòng? Đúng, tôi hiện tại không tốt, tuổi cũng lớn, bà lại để cho con trai phản bội tôi, đẩy tôi ra khỏi nhà. Những chuyện này bà cũng tính toán tốt như vậy, bà còn có chuyện gì không dám muốn, không dám làm đây?”

Nghĩ tới những chuyện này, lòng ông lại đau không dứt, mặc dù Dung Khoa không phải là công ty thuộc về ông, nhưng đó là nửa đời tâm huyết của ông! Quay đầu lại, lại bị vợ của mình cùng con trai một cước đá văng ra, người bình thường có ai lại không thấy đau?

“Tôi không muốn tranh cãi với ông những chuyện này, chúng ta đã không còn quan hệ.”

“Đúng vậy, chúng ta đã không còn quan hệ, tôi cũng không muốn nhận sự thương hại của bà, hiện tại xin mời bà rời đi! Nhanh biến khỏi đây cho tôi!” Lâm Tuấn Thiên kích động không thể khống chế mình, chột ho khan mấy tiếng.

An Ôn nhìn đến đây, trong lòng không nhịn được khổ sở: “Ông đừng kích động nữa, tôi tới đây chỉ muốn nói cho ông biết, con trai đính hôn, muốn mời ông tham dự.”

Lâm Tuấn Thiên nghe thấy con trai muốn đính hôn, mà con của ông từ đầu đến cuối cũng không có đến nhìn qua ông một cái, đứa con trai từ nhỏ đi theo mình nghe các loại hội nghị, Lâm Khải thật sự là con của mình sao?”

“Tôi biết ông nghĩ cái gì, nó cũng chưa biết ông đã nhập viện, tôi cũng không có nói cho nó biết, nếu như nó biết, nhất định sẽ tới thăm ông, con không có phản bội ông, nó chỉ là đứng về phía tôi, nó vĩnh viễn đều là con của ông!” An Ôn mặc dù tâm cơ sâu nặng, nhưng xét về tình, bà là một người phụ nữ độ lượng.

Lâm Tuấn Thiên hiện tại đã rất thảm, bao nhiêu cay đắng, tủi nhục bà nhận được cũng dần dần phai nhạt. Thiếu niên đặc chí, trung niên đặc ý, già nua lại phải luân lạc, cô đơn, thê lương, chua xót như vậy, cho dù bà không có trải qua, nhưng không có nghĩa là bà không thể hiểu.

“Tôi không muốn nghe bà nói gì nữa, đi nhanh đi! Dĩ nhiên, nếu như bà muốn dồn tôi vào chỗ chết, bà có thể đứng ở đây kiêu ngạo cùng khiêu khích tôi, nói thêm chút nữa tôi sẽ không thể khống chế mình, huyết áp lên cao, dứt hết kim tiêm ra, trong nháy mắt tôi có thể chết đi.” Lâm Tuấn Thiên có chút tự giận mình, ông chưa từng nghĩ tới mình sẽ có lúc chật vật như thế.

Tiểu tình nhân ông yêu thương, khi ông có tiền, đem ông lên tận mây xanh, đem ông nâng niu trong lòng, khen ông chỗ này tốt, chỗ kia tốt... Nhưng khi cô ta biết được ông không còn tài sản, lập tức trở mặt, còn trước mặt ông làm ra những cảnh bẩn thỉu hạ lưu như vậy, để cho tim ông băng giá đến tận cùng.

Người phụ nữ yêu ông nhất tính toán ông, phản bội ông, tiểu tình nhân sỉ nhục ông, đùa bỡn, chọc tức ông. Tất cả những thay đổi này, đã làm cho ông rơi vào trong ngõ cụt.

An Ôn nhìn vào mắt ông, không nói gì nữa, xách giỏ đi ra khỏi phòng bệnh.

Trong trung tâm mua sắm, Hạ Tử Vi một mình đi dạo, cô yêu thích nhất chính là shopping cùng xe cộ, thân thể Tô Tiểu Mễ không thoải mái nên cô không thể rủ rê, ngày nghỉ lại không muốn một mình ngây ngô trong nhà, chỉ có thể đi dạo vòng quanh.

Nhìn những thứ hàng hiệu xa xỉ, có một số món trên tay, không muốn nhưng vẫn phải bỏ xuống, cô biết hiện tại không thể so với trước kia, mỗi một khoản tiền đều là mình tần tần khổ khổ kiếm được, những thứ xa xỉ này đã vượt ra khỏi phạm vi dự tính của cô.

Cô để đồ xuống, làm bộ không thích, thoải mái ra khỏi quầy, tại một góc thang máy, vô ý nhìn thấy Lâm Khải cùng Lãnh Tĩnh Thi, hai người thân mật đứng ở quầy trang sức châu báu.

“Khải, chúng ta trước hết chọn cái này đi, em thích đơn giản, tình cảm của chúng ta giống viên kim cương này, đơn giản, vĩnh viễn! Anh thấy sao?” cô ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Em nói tốt là tốt rồi, nghe theo em!” Lâm Khải không biết lời của mình là sủng ái hay đơn giản chỉ là ứng phó. Nhưng giờ phút này, hắn chỉ muốn quyết định thật nhanh, sau đó sớm rời khỏi nơi này.

“Cho anh mang thử một chút!” Nói xong, cô cầm một chiếc nhẫn đeo vào ngón giữa của Lâm Khải, “Ừ, rất thích hợp!”

Kế tiếp, lại đem một chiếc nhẫn giống như vậy đeo vào ngón giữa của mình, vươn tay cùng hắn khoa tay múa chân, nói cười duyên dáng.

“Nhìn có được hay không? Anh có thích không?”

“Chỉ cần em thích là tốt rồi!” Hắn dùng tay vuốt một chút tóc của cô.

“Lãnh tiểu thư, cô thật hạnh phúc!” Nữ nhân viên ở một bên không nhịn được phát ra cảm khái.

“Cám ơn!” Cô mỉm cười đáp lễ, thân mật kéo tay Lâm Khải rời đi.

Hạ Tử Vi nhìn cảnh tượng như vậy, không khỏi cảm khái một hồi ở trong lòng. Phụ nữ giống như Lãnh Tĩnh Thi, xinh đẹp, ưu nhã, có khí chất, có học vấn, có gia thế, còn có một người đàn ông hoàng kim yêu cô muốn chết, có người nào nhìn vào mà không hâm mộ đấy? Hạ Tử Vi cô cũng chỉ là một trong số những người đó. Thượng Đế quả thật không công bình!!!

Tô Tiểu Mễ cầm băng vệ sinh hướng vào toilet, thân thể rất khó chịu, mà phía dưới còn đang chảy máu, cô cảnh cáo mình, nhất định không nên nghĩ tới những hình ảnh kia, giữ vững tâm tình thoải mái mới là trọng yếu nhất.

Khi cô từ toilet đi ra, nằm trên ghế salon, đột nhiên xuất hiện một tin tức trên truyền hình.

“Hôm nay, cửa hàng kim cương nổi tiếng, quốc tế danh viện Lãnh Tĩnh Thi tiểu thư cùng bạn trai, Dung Khoa quốc tế tuổi trẻ tài cao CEO Lâm Khải cùng chọn nhẫn, làm cho người ta hâm mộ tình yêu của những người thượng lưu, hai người họ sẽ rất nhanh đi đến kết cục mỹ mãn...”

TV truyền đến hình ảnh Lâm Khải cùng Lãnh Tĩnh Thi ở quầy chuyên doanh chọn lựa nhẫn, hắn ôn nhu vén tóc của cô, cô lại thân mật kéo cánh tay của hắn, một bàn tay giơ lên so sánh với bàn tay của hắn, hai chiếc nhẫn kim cương sáng long lanh, đơn giản lại bắt mắt, nhanh chóng làm cho Tô Tiểu Mễ thấy váng đầu.

Tô Tiểu Mễ chỉ cảm thấy thân thể của mình càng thêm rét run, mà phía dưới một hồi một hồi chảy xuống, tâm tình của cô không nhịn được lại bắt đầu uất ức, đây là một loại bản năng phản ứng.

Hai người bọn họ kết hôn là chuyện sớm hay muộn, chỉ là so với dự đoán của cô nhanh hơn một chút.

Sắc mặt cô tái nhợt thoát nhìn càng thêm tiêu tụy, mới ngắn ngủn ba ngày, cô so với trước đã gầy hơn rất nhiều.

Nhà ba mẹ Tiểu Mễ. Nguồn:

“Mẹ, hôm nay con muốn ăn cháo gà, con mệt mỏi quá, mẹ làm cho con ăn được không?” Vừa vào cửa, Tô Tiểu Mễ liền kéo tay mẹ làm nũng, sắc mặt mặc dù còn tái nhợt, nhưng không có tiêu tụy như lúc trước.

“Sao con lại gầy như vậy?” Mẹ Tiểu Mễ thấy bộ dáng con gái liền giật mình.

“Con tăng ca hai ngày nay, mệt quá, con muốn ăn thức ăn ngon mẹ làm, hai ngày tới con đều sống ở đây, mẹ làm cho con ăn được không?”

“Con nhanh đi nghỉ ngơi, con thiệt là, vì kiếm tiền, thân thể của mình cũng không cần sao? Mẹ cảnh cáo con, không cho liều mạng như vậy nữa, nếu con còn không biết quý trọng thân thể mình, mẹ không bao giờ làm cho con ăn nữa.” Mẹ Tiểu Mễ tức giận nói.

“Dạ, con nghe rồi, về sau ít làm thêm giờ, tận lực trở lại nhà ba mẹ, có được không?” Tô Tiểu Mễ thật cảm thấy mệt quá, ở nhà có lẽ sẽ tạm thời làm cho cô thả lỏng một chút ” Nhưng con thật sự rất đói!!!”

“Hôm nay mẹ nấu canh, là canh xương, trước cho con ăn một chén, ngày mai sẽ nấu cháo gà cho con.” Nói xong, mẹ Tiểu Mễ xoay người đi vào bếp.

Tô Tiểu Mễ nằm trên ghế salon, nhìn thân ảnh bận rộn của mẹ, thiếu đi hình ảnh ba ngồi bên đọc báo, trong nhà bây giờ không có gì thay đổi, nhưng so dĩ vãng thiếu đi rất nhiều niềm vui.

Người một nhà vui vẻ hòa thuận lại thiếu đi một người, trong lòng của cô cũng thừa nhận lúc trước cô cảm thấy rất đau đớn cùng mệt mỏi, nhưng nhìn mẹ còn có thể bận rộn, ba còn có thể an tâm ở trong bệnh viện dưỡng bệnh, khổ sở của cô có đáng gì?”

“Ăn canh nhanh đi cho nóng, không đủ lại lấy nữa, mẹ đã nấu cơm rồi đó. Bây giờ mẹ đi xuống lầu mua cho con ít thịt cùng rau dưa, sẽ nhanh trở lại, mẹ thế nào cũng sẽ vỗ béo con trở lại!” Mẹ Tiểu Mễ vừa đổi lại giày vừa nói.

“Mẹ, mẹ thật vĩ đại!” Tô Tiểu Mễ ăn canh, cứ như trước chọc ghẹo mẹ mình.

“Đừng có trưng ra cái bộ dạng này, đừng tưởng rằng cho mẹ nghe lời ngon tiếng ngọt mẹ liền không hỏi con, lát nữa, nói cho mẹ nghe về Hiên thiếu gia, còn có, hôm nào thay mẹ hẹn Hiên thiếu gia tới ăn cơm a.”

“Mẹ, Hiên thiếu gia là người bận rộn, người hẹn anh ta ăn cơm còn phải xếp hàng, chúng ta coi như tiết chế tình cảm lại đi.”

“Nhưng mẹ xem ra đứa nhỏ này rất tốt, nhìn giống như rất vừa ý con, con đừng lừa dối mẹ, mắt mẹ còn nhìn thấy rõ nha.” Mẹ Tiểu Mễ hưng phấn nói, nếu Tiểu Mễ có thể cùng Hiên thiếu gia thành đôi, chuyện này tốt đẹp biết bao.

Tô Tiểu Mễ thúc giục mẹ đi mua thức ăn, mẹ vừa đi, cô dùng sức uống canh, không ngừng tự nói với mình, phụ nữ nhất định phải tự biết lo, nhất định không được tự ngược đãi mình, phải hảo hảo quý trọng, khôi phục thân thể, bất cứ chuyện gì cũng không thể đánh ngã mình.

Từng miếng từng miếng, ăn một chén, lại ăn một chén nữa!

106. Chương 106: Tôi Là Bạch Cốt Tinh

Sau khi nghỉ ngơi một tuần lễ, Tô Tiểu Mễ với một diện mạo hoàn toàn mới tiến vào phòng làm việc, đồng nghiệp ở Dung Khoa thấy biến đổi của Tô Tiểu Mễ, cũng cả kinh suýt chút nữa rớt cằm.

“Trời ạ! Là chị Tiểu Mễ đây sao?” Nhân viên tiếp tân sau khi nói xong dùng tay che miệng, cho là mình gọi sai người.

“Ô Tô Tiểu Mễ... Hãy xác định mình không nhìn lầm đi! Biến hóa này, quá bất ngờ đi!” Lại một đồng nghiệp khác phản ứng kịp.

“Trời ạ! Tiểu Mễ, là cô a! Thật không có nhìn ra, tối hôm nay cùng nhau đi ăn một bữa cơm, như thế nào?” Một nam đồng nghiệp đơn giản không thể tin được, đây là cái đó ăn mặc giống như bà già... là Tô Tiểu Mễ sao? Vậy làm sao nhìn đều là một người xinh đẹp, trước kia sao lại không có phát hiện đây.

“Ngượng ngùng, buổi tối có hẹn.” Tô Tiểu Mễ cười trừ.

Ngẩng đầu lên, tự nhiên mà hào phóng hướng bàn làm việc đi tới

“Hi, Tô chủ quản, hôm nay y phục rất đẹp, cô da trắng, mặc màu sáng không tệ!” Thôi Viên Viên hữu hảo cùng cô chào hỏi, từ khi các cô trở thành đồng nghiệp tới nay, Thôi Viên Viên cùng cô tạm thời không có bất kỳ mâu thuẫn nào, mối quan hệ đến giờ vẫn tốt đẹp. Y - www.

“Cám ơn cô!” Tô Tiểu Mễ khách sáo nói cảm ơn

“Woa, là Tiểu Mễ, tôi phải tới gần mới nhận ra nha, phong cách của cô bây giờ, so với trước kia xinh đẹp hơn rất nhiều.” Ngô Diệu Linh cũng cười tới đây tham gia náo nhiệt.

“Ừ, muốn thay đổi phong cách một chút.” Tô Tiểu Mễ vẫn cười như cũ, cô là Tô Tiểu Mễ, cô là bạch cốt tinh, cô là người không thể bị chinh phục. Người khác càng áp chế cô, cô càng muốn kiên cường sống sót, hơn nữa muốn mình phải xinh đẹp hơn.

“Xem ra là nhờ có tình yêu, chúc mừng cô nha!” Ngô Diệu Linh cười nói

“Không có, cảm ơn Ngô chủ quản quan tâm, chẳng qua là không muốn làm gái ế nữa, chuẩn bị tìm tình yêu thôi!” Tô Tiểu Mễ rất rộng rãi nói

“Ô chủ quản hiện tại tươi đẹp như vậy, chỉ cần cô muốn, khẳng định liền có một đám đàn ông vây quanh.” Ngô Diệu Linh cười, nhưng nụ cười kia như có phần cưỡng ép.

“Woa, đây là Tiểu Mễ à, xinh đẹp như vậy rồi, thiếu chút nữa không nhận ra được!” Người vừa mới phát ngôn chính là Hà Kinh.

Tô Tiểu Mễ nhìn hẩn, bề ngoài tao nhã, nhưng chuyện đêm hôm đó cô nghe lén thấy, đến nay vẫn nhớ như in. Sau mỗi lần nhìn thấy hẩn, cũng đều cảm thấy người đàn ông này rất ghê tởm.

Tô Tiểu Mễ chẳng qua là cười cười, cũng không nói gì, ngược lại Ngô Diệu Linh ở bên cạnh mắt tự nhiên đứng lên: “Ồ, nhìn xem Hà tổng của chúng ta hâm mộ, nước miếng đều muốn chảy ra, nhanh đi về lau đi!”

“Tiểu Mễ, chớ trách móc, miệng của Diệu Linh chính là như vậy, hay cùng khách hàng nói chuyện đùa riết quen đó mà, ha ha...” Đang nói, ánh mắt vẫn không quên nhìn cô thăm dò.

Loại ánh mắt này, làm cho Tô Tiểu Mễ rất không thoải mái, chỉ có thể giả bộ không thấy gì.

Ngô Diệu Linh xoay người cùng Hà Kinh rời đi, cô lỡ tai rất bén nhạy nghe được Ngô Diệu Linh nhẹ nhàng nói ba chữ: “Đạo đức giả!”

Ba chữ này không biết là nói cho Tô Tiểu Mễ nghe hay là nói cho Hà Kinh nghe, vô luận là nói người nào, cô cũng đều cảm thấy Ngô Diệu Linh đã thay đổi, không còn là nữ nhân viên biết nhẫn nhục trước kia nữa. Kể từ khi Ngải Niệm Như rời đi, cũng là kể từ khi phân tổ lại lần nữa, Ngô Diệu Linh lập tức liền trở nên tự tin rất nhiều, có thể do cô thăng chức, dĩ nhiên, gần đây thành tích đứng nhất công ty cũng có liên quan.

Tại căn tin, Tô Tiểu Mễ cùng Hạ Tử Vi ngồi cùng bàn.

“Tiểu Mễ, rốt cuộc lấy lại tinh thần rồi, mau tới đây, để cho chị đây nhìn một chút! Hôm nay toàn bộ phòng làm việc đều thảo luận về cậu a!” Hạ Tử Vi nhìn Tô Tiểu Mễ biến hóa, khoe miệng một mực cười, nha đầu này rốt cuộc đã hiểu ra.

“Vì không để cho mình thành gái ế cả đời, vì để cho mẹ mình đối với mình yên tâm, mình quyết định thay đổi phong cách, tận lực đem những cái tốt đẹp nhất của mình biểu hiện. Mình muốn sống cho mình một

chút, đối xử với bản thân khá hơn một chút!” Tô Tiểu Mễ phảng phất như sống lại lần nữa, cô không muốn suốt ngày chỉ biết than thân trách phận, cô muốn dùng cảm đối mặt với mọi thứ, cho dù là làm tình nhân, cô cũng muốn dùng sự tích cực, coi đó như một phần công việc mà cố gắng hoàn thành nhiệm vụ gian khổ này.

“Ừ...Thật đúng là không nhìn ra, đại nạn không chết, tất có hạnh phúc, cậu sẽ làm được!” Hạ Tử Vi xòe bàn tay ra, Tô Tiểu Mễ nghênh đón đi lên, hai người vỗ tay ba tiếng.

“Y phục này không tệ, mắt thẩm mỹ của cậu lại tiến bộ rồi, hôm nào hai ta lại đi đổ máu đi (đi shopping), như thế nào?”Hạ Tử Vi nhìn Tô Tiểu Mễ sống lại lần nữa, trong người lại bắt đầu ngứa ngáy.

“Hiện tại hai đứa kinh tế đều eo hẹp như vậy, có thể hay không đổ máu quá mức mà đâm ra chết tại chỗ? Hai đứa mình nên kiềm chế đi!”Tô Tiểu Mễ không thể không đối mặt với tình hình kinh tế nghiêm trọng hiện nay, tiền thuốc thang mỗi tháng của ba cũng đã ngốn không ít rồi.

“Mình dĩ nhiên biết, mình hiện tại đi dạo các cửa hàng cao cấp, túi cũng bưng bít quá rồi, thành tích kém như vậy, tiền lương ít như vậy, còn phải nuôi xe, còn có các loại tiêu phí, thật phải tính toán chi li, phát hiện mọi thứ đã không thể giống như trước,thật thất bại.”Hạ Tử Vi làm bộ che ngực, một hồi đau đớn không dứt.

“Biết vậy còn đòi đổ máu!”

“Tụi mình không mua hàng hiệu, nhưng vẫn có thể mua hàng tốt nha. Mình biết một con đường, tất cả đều là đồ Hàn Quốc cùng hàng ngoại, chúng ta đi cửa hàng đồ cũ, giá tiền so với bên ngoài rẻ một nửa trở lên, chất lượng lại không kém, mặc vào cũng cao cấp như nhau. Đối với vóc người cùng dung mạo hai chị em chúng ta, mặc cái gì lên chẳng đẹp, cậu nói phải không?”Cô nháy mắt ra hiệu nhìn Tiểu Mễ.

“Được, đi thì đi, nên đối với mình tốt hơn một chút, bất quá mình tiêu xài phải tính toán, không thể vượt qua một phần ba tiền lương, như thế nào?”Tô Tiểu Mễ đề nghị.

“Không thành vấn đề, hai ta không mang theo thẻ, chỉ đem tiền mặt, đã xài hết rồi muốn mua cũng mua không được!”

“Hảo, đồng ý!”Hai người nắm tay nhau thật chặt, nhìn nhau cười xấu xa không dứt.

Tô Tiểu Mễ đang chuẩn bị rút lui, Hạ Tử Vi lại chuyển đề tài,“Tiểu Mễ, cậu có biết chuyện của tổng giám đốc chúng ta?”

Tô Tiểu Mễ thân thể hơi có chút khó chịu điều chỉnh vị trí “Có thấy tin tức, đoán chừng muốn kết hôn!” Tô Tiểu Mễ làm cho mình thoát nhìn tự nhiên một chút, nói không nhanh không chậm.

“Ừ, ngày hôm đó mình đi dạo cũng đụng phải bọn họ chọn nhẫn, nhìn qua thật đúng là TMD xứng đôi!”Hạ Tử Vi đột nhiên tuôn ra một câu nói tục.

“Người ta xứng đôi, cho nên kết hôn, đó là chuyện tốt, cậu mắc gì lại kích động như vậy?”Tô Tiểu Mễ uống nước ấm, nhàn nhạt trả lời, những ngày này, cô nhất định phải từ bỏ cà phê, thân thể tốt mới là chuyện quan trọng.

“Biết là không liên quan, nhưng mình vừa nhìn thấy trong lòng liền khó chịu, mình cũng vậy không biết tại sao lại như vậy! Thấy chuyện tốt bị người khác chiếm hết, chẳng lẽ mình đổ kị? Quá kỳ quái!”Hạ Tử Vi đối với cảm xúc của mình không khỏi có chút tự hỏi.

Tô Tiểu Mễ chỉ cười cười, cũng không nói gì, bởi vì cô sợ nói ra, ngay cả mình cũng sẽ cảm giác rất khó chịu.

Hạ Tử Vi nhìn cô phản ứng bình thường, lại nhìn một chút, cô rút cuộc minh bạch mình đối với Lâm Khải cùng Lãnh Tinh Thi kết hợp sao lại ghét như vậy.

“Tiểu Mễ, mình tìm được nguyên nhân rồi. Cậu biết tại sao mình kích động như vậy không? Bởi vì mình vẫn cảm thấy Lâm Khải đối với cậu tình cảm không tệ, xem ra thật là lỗi của mình, mình còn tưởng rằng hai người trong tương lai sẽ là một đôi nha, không nghĩ tới nửa đường nhảy ra một Lãnh Tinh Thi, một cặp

đôi hoàn mỹ. Hôm nào thấy cô ấy, mình thay cậu bút đứt vài sợi tóc của cô ta, như thế nào?”Hạ Tử Vi trên ghẹo nhìn cô.

“Vài cọng thế nào đủ, toàn bộ cạo sách luôn đi, ha ha...”Tô Tiểu Mễ lớn tiếng cười.

“Cậu thật xấu, lại có thể nghĩ như vậy sao!”Hạ Tử Vi rất giả nghiêm chỉnh giáo huấn một chút.

Tô Tiểu Mễ toàn thân nổi da gà, run run bỏ vai nhanh chóng ly khai căn tin.

“Woa, Lâm tổng chúng ta muốn đính hôn!”

“Lâm tổng đính hôn, quá thương tâm a!”

“Thật là Kim Đồng Ngọc Nữ, nhìn sơ qua cũng thấy xứng đôi, chưa từng thấy qua cặp nào xứng đôi như vậy, thật là làm cho người khác phải đổ kỵ, hâm mộ chết người a! Đời sau nhất định phải tìm gia thế tốt đầu thai, ba ba còn phải lớn lên đẹp trai, mẹ phải đẹp gái, như vậy mình sanh ra mới có thể người gặp người thích!”

Tô Tiểu Mễ mới vừa đi tới toilet, liền nghe đến một đám nữ nhân viên tám chuyện về hôn sự của Lâm Khải. Cô nghĩ muốn thối lui, nhưng cuối cùng vẫn bước tới, có những việc muốn trốn cũng không thể trốn cả đời, như vậy nên lựa chọn đối mặt, lâu dài, tâm sẽ phóng khoáng.

“Tiểu Mễ a, chị bây giờ cũng trở nên xinh đẹp như vậy rồi, thật không để cho người ta sống mà!”Một người trong đó hướng về phía cô làm bộ khóc.

“Em cũng rất xinh đẹp.”Tô Tiểu Mễ khen lại, bản thân nữ đồng sự trưởng này cũng không có lỗi, chính là hơi mập một chút xíu.

“Chị đừng có lừa em! Chị xem em mập như vậy.” Cô chu môi.

“Đây là mập khỏe nha, phụ nữ hơi tròn một chút nhìn không có vẻ già.”Tô Tiểu Mễ khẳng định như vậy, trên thực tế, phụ nữ chỉ cần tâm tình thoải mái sẽ sống rất vui vẻ.

“Chị Tiểu Mễ dù đẹp lên như vậy, nhưng tâm tính vẫn thiện lương nha, chu...oa!” Nói xong, cô còn gửi đến cho Tiểu Mễ một cái hôn gió.

“Aizz, thế gian này, có xinh đẹp cũng vô ích, xinh đẹp phải đi kèm với tuổi trẻ nữa.” Một nữ nhân viên đang cầm phấn không ngừng vỗ lên má, cảm thán nói.

“Chúng ta cũng chưa đến mức già.”

“Tuy nói chúng ta chưa già nhưng so với các cô thiếu nữ, chúng ta cũng đã già đi một nửa rồi, muốn tìm một nửa hoàng kim thì phải dựa vào tuổi trẻ,sau đó dùng thân thể phấn đấu.” Nói lời này chính là nhân viên hành chánh Chu Tây, cô giữ cho mình một khuôn mặt cùng một vóc người “vạn người mê”, thanh âm ỏn ẻn, nũng nịu như Lâm Chí Linh, mục tiêu cuối cùng chính là gả cho kẻ có tiền.

...

Tô Tiểu Mễ nghe các cô tám chuyện, chỉ muốn giải quyết cho nhanh rồi rời khỏi toilet.

Cô ra khỏi toilet, hướng phòng làm việc đi tới, ở cửa quẹo, đột nhiên nghe được một tràng cười duyên, liền nhận ra, đó là Lãnh Tĩnh Thi.

Quả nhiên, Lãnh Tĩnh Thi kéo tay Lâm Khải hướng công ty đi tới, Tiểu Mễ theo bản năng lui về phía sau, xoay người nép vào bên cạnh thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá, tựa vào bên tường mà thở phào.

Cô không biết tại sao mình lại trốn tránh không muốn nhìn cảnh thân thiết của bọn họ, nhưng đây chính là phản ứng theo bản năng. Cô âm thầm mắng mình, điều chỉnh hô hấp, bước ra, hào phóng đi tới phòng làm việc.

107. Chương 107: Sinh Cho Anh Đứa Bé

Tô Tiểu Mễ quay lại phòng làm việc, điều hòa nhịp thở trở lại bình thường, tự nói với mình không nên nghĩ quá nhiều, việc nên xảy ra thì sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra, đây hết thấy không phải đều là chính mình đã đoán trước sao?

“Hi, Tiểu Mễ!” Lãnh Tĩnh Thi nhìn thấy Tiểu Mễ, rất hưng phấn chào hỏi

“Tĩnh Thi.” Cô mỉm cười đáp lại

“Woa, hôm nay chị ăn mặc rất xinh đẹp, phong cách này rất thích hợp với chị, về sau liền theo phong cách này đi, rất mê người nha!” Tĩnh Thi cười ngọt ngào khen ngợi.

“Cám ơn.” Tô Tiểu Mễ cảm thấy ngày hôm nay, cô nói hai chữ cảm ơn là nhiều nhất.

“Đợi lát nữa tan việc chúng ta cùng đi ăn cơm nhé, thế nào? Không cho cự tuyệt, đây là đặc biệt vì chị.” Lãnh Tĩnh Thi nháy đôi mắt to

“Ngượng ngùng, hôm nay có thể...”

“Chị lại khách khí với em rồi, như vậy không tốt chút nào!!! Thân thể chị vừa bình phục, em đây là bạn, mời chị ăn bữa cơm chị cũng muốn cự tuyệt sao? Thật không chịu nổi chút nào!!!” Nói xong, cô giả vờ bày ra bộ dạng rất ủy khuất.

Tô Tiểu Mễ nhìn cô, chỉ còn cách mỉm cười gật đầu.

Lãnh Tĩnh Thi thấy cô gật đầu, mới vui vẻ bỏ qua cho cô, cũng dặn dò cô nhất định không được thất hẹn.

“Lại một bữa ăn tối đây bị kịch!!!” Khi Tô Tiểu Mễ nhìn thấy Lãnh Tĩnh Thi kéo tay Lâm Khải, bên cạnh là Hiên thiếu gia đang đi tới, trong lòng cô bất giác nảy sinh ra ý nghĩ này.

Bốn người ngồi xuống, gọi đồ ăn xong, Lãnh Tĩnh Thi bắt đầu nói lý do hôm nay bọn họ mời cơm.

“Tiểu Mễ, em nghe Khải nói mới biết gần đây thân thể chị không tốt, xin nghỉ đến mấy bữa, cho nên đến hôm nay em mới hẹn chị ra ngoài. Thứ bảy này em cùng Khải đính hôn, đến lúc đó chị nhất định phải đi.” Lãnh Tĩnh Thi hạnh phúc cười, rúc vào trong ngực Lâm Khải, tinh xảo mà động lòng người.

“Chúc mừng hai cười!” Tô Tiểu Mễ cười đến đẹp rực rỡ, hai mắt vì cười tạo thành hình bán nguyệt đẹp mắt, Hiên thiếu gia ngồi ở bên cạnh, tâm nhanh chóng bị cô bắt đi.

“Đến lúc đó anh qua đón em, dù sao anh cũng muốn tham gia lễ đính hôn của đôi Kim Đồng Ngọc Nữ này.” Hiên thiếu gia ở một bên vội vàng bổ sung.

“Hiên thiếu gia, không cần phiền toái như vậy, đến lúc đó em đi taxi.” Giờ phút này, trong tâm cô chỉ nghĩ đến thứ bảy nên lấy lý do như thế nào để cự tuyệt tham gia.

“Tiểu Mễ, chị đừng cự tuyệt. Hiên thiếu gia có xe, hai người lại thuận đường, để cho anh ấy chở đi đi. Mọi người đều là bằng hữu, chị khách khí như vậy ngược lại có vẻ lạnh nhạt rồi, cũng không hay nha!” Sau đó, cô lại quay đầu nhìn về phía Lâm Khải “Khải, anh nói phải vậy không?”

“Ừ!” Lâm Khải chỉ có thể thuận theo đáp.

Tô Tiểu Mễ ngồi đó, tay bắt chéo ở dưới bàn, thật ra thì cô đang rất khẩn trương, khẩn trương đến nỗi ngay cả dũng khí nhìn hân cô cũng không có.

Về mặt Lâm Khải tỏ ra ơ hờ, ít nói, thỉnh thoảng cười, sau đó lại trầm mặc, Lãnh Tĩnh Thi là một người hoạt bát, cô có thể tán gẫu rất nhiều, thỉnh thoảng sẽ vươn tay hạ xuống, nhấn kim cương long lánh rất đẹp, đâm vào tim Tiểu Mễ làm cô có chút khó chịu. Nguồn truyện: Y

Lâm Khải ngồi ở đối diện Tiểu Mễ, cũng không có nhìn cô, thỉnh thoảng sẽ ôm bả vai Lãnh Tĩnh Thi, chân của hân ở dưới mặt bàn lại không nhận được hướng Tô Tiểu Mễ với tới.

Tô Tiểu Mễ mới vừa bưng ly nước tính uống để dời đi tầm mắt, bàn chân lại bị người nhẹ nhàng đá, tay của cô lung lay hạ xuống, ánh mắt không khỏi nhìn về Lâm Khải, thế nhưng hấn lại làm bộ như không có chuyện gì.

Đợi cô uống nước xong, chân của hấn lại một lần nữa đá tới, vẫn như cũ làm bộ như không có gì phát sinh, vòng đi vòng lại... Tô Tiểu Mễ cũng học theo hấn giả bộ, làm như không có gì phát sinh.

Hai người ánh mắt chỉ cần đụng nhau, Tô Tiểu Mễ liền nhanh chóng chuyển mắt, có chút cố ý tránh né.

Sau bữa ăn tối, Hiên thiếu gia đưa cô về nhà, Tô Tiểu Mễ cự tuyệt, lúc này, Lãnh Tĩnh Thi sẽ đứng ra, sau đó lại theo thói quen hỏi ý Lâm Khải, đồng thời, Hiên thiếu gia cũng đang không ngừng hướng Lâm Khải nháy mắt, ý tứ quá rõ ràng.

Cho nên, kết quả cuối cùng, Hiên thiếu gia đưa Tô Tiểu Mễ về nhà, sau lưng bọn họ, có một đôi mắt âm lãnh luôn dõi nhìn theo.

Hiên thiếu gia rất nhiệt tình mở cửa xe cho Tiểu Mễ, nhìn cô, trong lòng vui thích.

“Tiểu Mễ, anh giống như mỗi lần đều không nắm được cơ hội. Mấy hôm nay thân thể em không tốt, anh lại ra nước ngoài công tác, bằng không anh nhất định sẽ chăm sóc cho em.” Hiên thiếu gia vì chuyện này buồn bực thật lâu, lại một lần bỏ lỡ cơ hội tốt.

“Em không sao, cảm ơn anh quan tâm.” Cô luôn duy trì khoảng cách giữa hai người.

“Em ngã bệnh, bạn bè như anh cũng nên quan tâm.” Hiên thiếu gia nhìn cô, một bộ tây trang màu hồng, áo khoác hoa, vừa hừ nhàn lại lộ ra phong cách chuyên nghiệp, là một bộ trang phục công sở rất phóng khoáng, hơn nữa cô để tóc dài xõa xuống nên càng thêm xinh đẹp. Người phụ nữ này so với trong tưởng tượng của hấn còn xinh đẹp hơn gấp nhiều lần.

Hai tay của cô bắt chéo ở hai chân, ánh mắt ngó ra ngoài cửa sổ, mê ly nhìn những ngọn đèn đường, bóng đêm ở Bắc Kinh luôn làm cho người ta cảm thấy như thế xinh đẹp nhưng cũng là như thế tịch mịch.

Hết thấy mọi việc đã trải qua, tâm của Tiểu Mễ như càng thêm trống rỗng. Cuộc sống như thế, cô cũng không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu.

Tim của Hiên thiếu gia giờ phút này đã bị cô ràng buộc, hấn càng muốn lấy lại càng nhanh chóng mất đi.

“Tiểu Mễ, em không mang mắt kiếng rất đẹp, thay đổi phong cách khác liền cho đối phương cảm giác khác.” Hấn không nhịn được ca ngợi cô, cô hôm nay, quả thật làm cho tim hấn lỡ nhịp, cảm giác muốn cô trở thành người phụ nữ của mình càng thêm mãnh liệt.

Tô Tiểu Mễ dựa vào cửa sổ, không quay đầu lại, nhẹ giọng nói một tiếng cảm ơn. Giờ phút này, cô không muốn che giấu một mỗi nữa, cô thật là muốn ngủ một lúc.

Hiên thiếu gia tay muốn đưa tới cầm cô, nhưng do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn là rơi vào trên tay lái, hấn thật không dám nóng vội. Đối với một số phụ nữ, nếu như nóng vội, rất dễ dàng thất thủ, lần này, hấn không muốn thất thủ cũng không có ý định thất thủ.

Khi hấn nhìn cô tiến vào giấc ngủ, xe của hấn lái rất chậm, không muốn quấy nhiễu đến cô.

Bình thường chỉ cần 20 phút đi đường, mà hấn chạy thành nửa giờ, Tô Tiểu Mễ tựa hồ ngủ rất an ổn, chẳng qua là lông mày chau lại, tâm tình có vẻ không tốt.

Hấn nhẹ nhàng dừng xe, cứ như vậy an tĩnh ngắm nhìn khuôn mặt của cô, cũng không có ý định đánh thức cô, hấn muốn cứ như vậy ngồi bên cạnh cô, sau khi cô tỉnh, hấn sẽ về nhà.

Hấn đem nhiệt độ trong xe hạ xuống, sau đó cởi áo khoác của mình, nhẹ nhàng đắp lên trên người của cô.

Trong bóng tối, một ánh mắt âm lãnh chăm chăm nhìn hết thấy một màn này.

Qua thật lâu, Tô Tiểu Mễ mới mở mắt ra, cô tỉnh lại phát hiện Hiên thiếu gia tựa vào bên cạnh cô, rất ôn nhu nhìn cô, Tô Tiểu Mễ có chút thất thần xin lỗi.

Cô đem áo khoác trả lại cho hắn, ngượng ngùng nói: “Thật xin lỗi, em ngủ thiếp đi, làm trễ nải thời gian của anh.”

“Không sao cả, em nghỉ ngơi tốt là được rồi, cũng không còn sớm nữa, em mệt như vậy, trở về ngủ cho thật nhiều nhé.” Lời của hắn ôn nhu khuyên bảo.

Tô Tiểu Mễ có lúc thật không khỏi nghĩ rằng, nếu như không phải là biết Lâm Khải trước, nếu như không phải là Lâm Khải dùng nhiều cách buộc chặt cô lại, thì Hiên thiếu gia thật là một người không tệ, có lẽ cô sẽ xem xét, nhưng hiện tại không được, người đàn ông này Lâm Khải tuyệt đối nghiêm cấm, ngay cả muốn, cũng không thể muốn.

Lâm Khải phiền muộn hút thuốc, cho đến khi Tô Tiểu Mễ xuống xe, hắn mới ném điếu thuốc trên mặt đất, hung hăng đạp một cước, nhanh chóng đi đến phòng Tô Tiểu Mễ.

“A...” Tô Tiểu Mễ mở cửa, đột nhiên xuất hiện một dáng người cao to, bản năng nhỏ giọng kinh hô.

“Là anh!” Lâm Khải cúi đầu nói.

Tô Tiểu Mễ trong lúc bất ngờ không biết thế nào đối mặt với hắn mới phải, hai người sau khi trải qua gây gổ lần trước, trong lòng khẽ có chút cách ngại.

Cô mở cửa, hắn đi theo vào.

“Lâm tổng, đã trễ thế này, muốn uống chút gì không?” Cô không hỏi hắn bất cứ chuyện gì, chỉ làm việc mình nên làm.

“Cà phê!”Hắn khạc ra hai chữ.

“Đã trễ thế này còn uống cà phê không tốt lắm, uống sữa tươi đi!”Tô Tiểu Mễ theo bản năng đề nghị, vô luận là người nào, cô cũng sẽ nói như thế.

“Anh muốn cà phê!” Kể từ khi quan hệ của bọn họ thay đổi, Lâm Khải đối với cô thái độ cũng thay đổi, hắn muốn tuyệt đối đoạt lấy cùng nghe lời.

“Được rồi, vậy em đi làm cà phê cho anh!”Tô Tiểu Mễ ngoan ngoãn theo ý hắn.

Hương vị nồng đậm của cà phê từ từ hòa vào trong không khí.

“Đây chuyện anh tặng, tại sao không mang?”Hắn chú ý cô đã lâu rồi, cô lại đem lời của hắn như gió thổi bên tai, đó là hắn tự mình đi đặt làm riêng cho cô, cô lại dám không mang.

“Em đi tắm nên lấy xuống, bây giờ lập tức đeo lên đây.”Tô Tiểu Mễ xoay người, lập tức tìm ra dây chuyền, đem nó đeo lên, dòng chữ Tô Tiểu Mễ cùng cỏ bốn lá xinh đẹp như vậy, cô lại cảm giác giống như không thuộc về mình.

Lâm Khải đi tới, từ phía sau lưng ôm cổ cô, rất dùng sức, đến nỗi Tô Tiểu Mễ có chút không cách nào hô hấp. Hắn đột nhiên liền muốn ôm cô, cái gì đều không làm, cảm thụ một chút khí tức của cô, sự tồn tại của cô, nhiệt độ của cô.

Loại cảm giác này rất mãnh liệt, ở trên người Lãnh Tĩnh Thi hắn chưa từng cảm thấy. Loại cảm giác này làm cho Lâm Khải mê man.

“Bác sĩ nói, một tháng sau mới có thể cùng phòng.” Tô Tiểu Mễ thấp giọng cầu khẩn.

Lâm Khải thân thể đột nhiên buông ra, lời của Tô Tiểu Mễ lại một lần nữa đâm vào tim hắn, tại sao nhất định phải nhắc tới chuyện này?

“Tô Tiểu Mễ, anh nghĩ kĩ rồi, đứa bé này không còn, em phải đền cho anh đứa khác, cho đến khi sinh xong đứa nhỏ, em liền tự do!”Lâm Khải lãnh đạm nói.

“Đứa trẻ sau khi sinh ra, là anh nuôi hay em nuôi?” Cô tỉnh táo hỏi lại.

“Nhiệm vụ của em là sinh nó ra, sinh hạ xong em không cần lo chuyện về sau!”

“Được thôi! Em sẽ sinh!” Tô Tiểu Mễ trả lời rất mau, hơn nữa trên mặt lại mỉm cười.

Lâm Khải nhìn cô, có thể cười đến thần nhiên như thế, người phụ nữ này rốt cuộc là đang suy nghĩ gì? Hắn càng muốn nhìn thấu cô, lại phát hiện mình càng không thể nhìn ra!

108. Chương 108: Tô Tiểu Mễ, Cô Là Người Đã Có Bạn Trai

Cô bưng cà phê, đem cái ly đặt trên tay của hắn

“Ném thử xem có hợp khẩu vị của anh không?” Tô Tiểu Mễ nhẹ nhàng nói

“Anh đột nhiên không muốn uống cà phê nữa, anh đói bụng, anh muốn ăn cái gì đó” Vào thời khắc này, Lâm Khải tựa như một đứa con nít. Trên thực tế, hắn hiện tại cũng thật sự đói bụng, bữa tối này, hắn căn bản chưa ăn cái gì cả.

“Hiện tại đã rất trễ rồi, các tiệm ăn chắc cũng đã đóng cửa, hay em đi xuống lầu xem một chút, mua tạm cái gì đó cho anh ăn được không?” Cô tuyệt không tức giận, cô bắt mình phải nghĩ rằng, giờ phút này, đối với người đàn ông trước mắt, người đã cho cô hai công việc, một hợp pháp, một phi pháp, hai loại nghề nghiệp này, vô luận là cái gì, cô muốn mình phải chịu trách nhiệm, đem hai chuyện làm được hoàn mỹ nhất.

“Cơm bên ngoài anh ăn nhiều rồi, anh không muốn ăn nữa.” Lâm Khải cứ vậy nhìn cô, mang theo một chút xiu mong chờ, một chút xiu trên cọt “Anh muốn ăn đồ em nấu.”

Tô Tiểu Mễ ngẩng đầu lên, vội vàng từ chối “Em nấu ăn không ngon, sẽ ảnh hưởng đến dạ dày của anh.”

“Đúng dịp anh muốn ném thử một chút, nếu như thất bại, em phải đi học lớp nấu ăn. Bởi vì trong hiệp ước điều thứ 27 có ghi, em phải thỏa mãn dạ dày của anh.”

Hắn vừa nói vừa đem tay của cô đặt ở bụng mình.

Tô Tiểu Mễ lại một lần nữa nhìn vào mắt hắn “Được rồi, vậy anh tối nay chịu khó một chút, trong tủ lạnh chỉ có mì ăn liền thôi, cũng may còn trứng gà cùng cà chua. Qua ngày mai, em liền tìm lớp học nấu ăn.”

Lâm Khải cho là người phụ nữ này sẽ phản bác, sẽ tức giận, cô lại một chút cũng không có, hơn nữa rất rộng rãi đồng ý đề nghị của hắn.

Cô nhẹ nhàng rút tay ra, nhìn hắn cười nói: “Anh uống nước trước đi, em đi làm mì, sẽ nhanh thôi!”

Hắn lại một lần nữa nhìn theo bóng lưng của cô đến gần phòng bếp, hắn ngồi ở trên ghế salon, cảm thấy tâm phiền ý loạn. Hắn giống như là bị cô dẫn dắt, đứng lên đi về phía cô.

Lúc này cô đang đem tóc dài nhẹ nhàng hướng lên chuyển hai vòng búi lại, khiến hắn nhìn mà có chút rối loạn, cái cổ trắng nõn mà thon dài lộ ra ngoài, dưới ánh đèn, có vẻ trong suốt, xinh xắn.

Tay của cô nhanh nhẹn xắn tay áo lên, từ trong tủ lạnh bên cạnh lấy ra trứng gà cùng mì ăn liền.

Thấy mì ăn liền, lông mày của hắn không nhịn được nhăn lại, không trách được gầy như vậy, là bởi vì thường ăn những thứ đồ ăn không tốt cho sức khỏe như thế này sao?

Tô Tiểu Mễ có cảm giác đang có người nhìn mình, nghiêng đầu quay lại, Lâm Khải tựa vào người cô, hai tay ôm cô vào lòng, ánh mắt vừa đúng lúc nhìn thẳng vào mắt cô, đôi mắt hắn hiện lên vẻ lạnh đạm nhu tình, đôi môi mơ hồ làm chuyển động khép mở, giống như là muốn nói lại thôi, cô dừng ở trong ánh mắt của hắn, đột nhiên không muốn rời đi.

“Anh đứng ở chỗ này, sẽ ảnh hưởng đến em!” Thanh âm của cô rất ôn nhu, còn mang theo một chút xiu làm nũng, lời nói cùng thanh âm như vậy đều là xuất phát từ bản năng của cô.

Lâm Khải lại mím môi, không có rời đi, ngược lại siết chặt hơn.

Hắn muốn cứ vậy ôm cô, cảm thụ sự ấm áp của cô. Hắn muốn hưởng thụ không gian tĩnh lặng chỉ có hai người như thế này.

Hắn cứ như vậy từ phía sau ôm eo cô, nhẹ nhàng ôm, đầu rũ xuống trên tóc của cô, nhẹ nhàng ngửi, lắng lắng hô hấp.

“Đừng làm rộn, có được không? Như vậy em không cách nào nấu mì cho anh được.” Cô có một chút sợ, sợ mình sẽ luân hãm, cô tình nguyện nhận sự vô tình của hắn, cũng không mong hắn ôn nhu mập mờ như thế này.

“Anh cứ như vậy, xem em làm sao nấu mì cho anh.” Hắn bá đạo không buông tay ra, cũng không rời đi, lại còn ra lệnh cho cô “Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, về sau không cho để mì ăn liền ở trong tủ lạnh, bởi vì anh không ăn, cũng không cho em ăn, có biết hay không!” Thật ra thì trong lòng của hắn không muốn cô ăn những thứ này, nhưng hắn cũng không muốn cô nghĩ là mình quan tâm cô.

“Ừ, tất cả nghe theo anh!” Cô thuận theo mà mềm mại trả lời. Khi hắn đem cô từ trong xe đuổi đi xuống, cô liền thề nhất định phải đối xử tử tế với mình, muốn đối xử tử tế với mình đầu tiên chính là đều thuận theo hắn, hắn nói cái gì thì là cái đấy, chịu đựng hết một năm cô sẽ được giải thoát.

Lâm Khải đối với ôn thuận của cô dễ dàng nhìn thấu tất cả, thế nhưng không có chút nào muốn đối phó với cô. Trong nội tâm, hắn thật ra khát vọng được như thế này mãi, có thể bình tĩnh mà hưởng thụ sự ôn nhu cùng dịu dàng của cô.

Cô nấu mì ăn liền phương pháp rất đặc biệt, ít nhất là hắn không có gặp qua, thật ra thì hắn lớn như vậy cũng chưa bao giờ bước chân vào bếp.

Cô đem cà chua cắt nhỏ để vào một cái đĩa, đem nồi để lên bếp, đập trứng gà bỏ vào, xào qua xào lại, tiếp đó lại bỏ cà chua vào, tiếp tục xào cho cà chua ra nước, nêm gia vị rồi lại đổ ra đĩa.

Kế tiếp chính là nấu mì ăn liền, dầu thực vật, gia vị của mì ăn liền cũng không có dùng đến, nước sôi rồi đem mì bỏ vào, lại đánh lên một cái trứng gà, theo như Tô Tiểu Mễ nói, những thứ gia vị kia không tốt cho sức khỏe, lại không có mùi vị của trứng gà.

Cuối cùng đổ mì ra tô, cho cà chua xào trứng lên trên, nhìn qua thế nhưng vị rất ngon, nghe dậy lên mùi vị đặc biệt, dạ dày Lâm Khải sôi lên sùng sục. “Mặc dù không tốt lắm cho sức khỏe, nhưng sau khi em đơn giản xử lý xong, cũng không đến nỗi khó ăn, đơn giản cà chua, trứng gà cùng mì ăn liền, ném thử đi!”

“Mỹ vị đều đủ, nhìn thật muốn ăn, nhưng so với em đều không coi là cái gì cả, bởi vì anh càng muốn ăn em hơn!” Hắn đột nhiên tựa sát vào cô, mập mờ nói nhỏ ở bên tai cô.

Tô Tiểu Mễ ức chế không được đỏ mặt, cô lại một lần không kìm hãm được phản ứng theo bản năng, không phải là cô nên làm bộ như không có gì cả sao?

Cô mãnh liệt đè nén bản năng của mình xuống, trần trọc nghiêng người, cười nhẹ nhàng nhìn xuống đất nói: “Chờ em thân thể tốt lên, sẽ cho anh những thứ mỹ vị khác.”

Quá phối hợp hắn, hắn ngược lại không biết làm thế nào để phản đối, càng không biết làm thế nào để tiếp nhận. Chuyện giống như bây giờ, hắn đành theo ý nghĩ của cô vậy.

Lâm Khải bưng cái mâm, từng miếng từng miếng ném thử, không biết là mì lại ngon như thế, hắn đói đến nỗi ngực dán vào lưng, chỉ cảm thấy tốc độ mình gấp mì đang ngày càng tăng nhanh.

Tô Tiểu Mễ nhìn hắn ăn mì, xung động buồn cười, lại có một loại cảm giác thỏa mãn ở trong lòng bốc lên. Cô trừ ra mấy món đơn giản như nấu mì ăn liền, những món ăn khác cái gì cũng không biết làm, nhưng nhìn hắn ăn được như vậy vui vẻ, trong lòng cô như cũng vui theo.

Cô đem một ly nước chanh đặt bên cạnh hắn, hắn có chút xúc động chuyển cái ly.

Sau một lúc lâu, hắn nhẹ giọng nói: “Hiên thiếu gia nếu như còn tìm em nữa, em nói cho hắn biết em đã có bạn trai!”

Tay Tô Tiểu Mễ vang lên một tiếng kéo kẹt, rất nhanh liền trấn định lại: “Em đã biết.”

Dừng lại một hồi, Tô Tiểu Mễ lấy dũng khí hỏi: “Nếu như, em là nói nếu như, anh ấy muốn hỏi bạn trai em là ai, hoặc là muốn gặp thì làm sao bây giờ?”

“Giải thích, bịa ra chuyện gì đó không phải là thế mạnh của em sao?” Hấn cười xấu xa nhìn cô đang đứng ở bên cạnh hắn, tản ra mùi vị mê người.

“Em đã biết!” Tô Tiểu Mễ vội vàng cúi đầu, nếu còn nhìn nữa cô sợ mình sẽ hoảng loạn lên mất.

Khi hắn ra về, cô đưa đến cửa, hắn cư nhiên quay lại ôm cô thật chặt một hồi lâu mới buông cô ra, lần đầu tiên dùng đến giọng nói ôn nhu: “Nghỉ ngơi thật tốt, nếu như mỗi một ngày mai đi làm muộn hai tiếng cũng được.”

Tô Tiểu Mễ cảm thụ bờ vai rộng rãi cùng vòng ôm ấm áp của hắn, ngực thậm chí có chút khó chịu.

Một chuyện xảy ra ngoài ý muốn của Tô Tiểu Mễ, rất nhiều chuyện tựa như tái diễn.

“Tiểu Mễ, chuyển phát!”

“Oa, đến nhanh đi, 99 đóa hồng, mỗi đóa lại kiểu diễm vô cùng.”

“Tiểu Mễ, có thể cho em cùng xem lời nhắn không?”

Nhân viên tiếp tân hưng phấn bày ra bộ mặt vui vẻ cùng xin xỏ.

Tô Tiểu Mễ mở ra, đó là một chuỗi chữ viết đánh máy, trong lòng của cô có chút gì mất mát:

“Thân ái, anh không có bên cạnh em, nhưng lòng anh sẽ luôn luôn ở bên em, xong công việc ở Mĩ anh liền trở về tìm em, nhất định phải chờ anh!”

“Woa, thì ra là Tiểu Mễ có bạn trai ở Mĩ, không trách được vẫn đi đi về về một mình, thì ra đã sớm là hoa có chủ!” Nhân viên tiếp tân nhìn cô cười thần bí.

Tô Tiểu Mễ nhìn tấm thiệp, nhìn lại những lời đó, nhìn lại hoa, đầu óc nhanh chóng nghĩ đến đêm qua, cô hiểu ngay đây là tác phẩm của người nào rồi, trừ Lâm Khải không ai sẽ làm ra chuyện này.

“Tiểu Mễ, chị thật là giấu kĩ quá nha, có bạn trai đẹp trai rồi lại không chịu nói, sau này phải nhớ phải mang đến để cho chúng em đây nhìn một chút, xem xem đẹp trai đến cỡ nào a?” Có nhiều âm thanh kèm theo hâm mộ lên tiếng.

“Có nhà ở Mĩ sao? Thu nhập cao không? Không phải là rửa chén đĩa đó chứ, rất nhiều người ở nước ngoài làm công việc bình thường, nhưng là trở về nước cũng rất dễ dàng lừa gạt các cô gái, dù sao cũng là ở nước ngoài, cậu cũng đừng tin tưởng quá!” Nói tiếp theo đương nhiên là một chuỗi dài ganh tị.

“Tiểu Mễ, cậu cũng phải cẩn thận một chút. Không gặp lâu như vậy rất bất lợi với sự phát triển tình cảm của hai người, nhất định phải chuẩn bị tâm lí cho tốt nha!”

“Người đó là làm nghề gì? Ở bên kia ổn định chị cũng sẽ đi theo diện di dân sao? Sinh con nhất định phải đi Mĩ, đãi ngộ ở bên kia so với trong nước tốt hơn rất nhiều.”

Rất nhiều loại thanh âm vang lên ở bên tai của cô, mà ngay bên cạnh cô, Thôi Viên Viên chẳng qua là hướng về phía cô cười cười, cũng không nói gì.

Tô Tiểu Mễ nhìn đóa hoa lung lay sinh động, ở trong phòng làm việc lại tản ra biệt dạng phong tình.

Lâm Khải kia thật là có tâm, ngay cả chuyện cô có bạn trai đều có thể làm ra xinh đẹp như vậy, thân phận bạn trai cô lại thần bí cùng không thể xuất hiện... Tất cả đều là lý do tốt nhất để cho cô cự tuyệt bất kỳ người khác phái nào, cô không thể không bội phục hắn!

Khi cô đang xuất thần nghĩ tới những chuyện này, điện thoại nội bộ đột nhiên vang lên, reo hai tiếng cô mới đưa tay đón.

109. Chương 109: Tô Tiểu Mễ, Cô Là Người Đã Có Bạn Trai 2

“Alô!” Tô Tiểu Mễ nhẹ giọng nhận lấy điện thoại.

“Thích không?” Tô Tiểu Mễ vừa nghe liền biết là thanh âm của Lâm Khải, tự nhiên cũng biết hắn đang nói tới cái gì.

“Cám ơn!”

“Tối hôm nay, cùng đi ăn tối đi!” Lâm Khải chủ động đối tốt, nếu cô là tình nhân của hắn, như vậy cũng nên để cho cô nếm một chút ngon ngọt thỏa đáng.

“Ừ, được!” Cô gật đầu, nhẹ giọng đáp lời

“Bây giờ, nhà hàng món Thái trong ngõ hẻm XX.” Nói xong, Lâm Khải nói xong liền cúp điện thoại.

Tô Tiểu Mễ cũng thuận theo cúp điện thoại, bình tĩnh nhìn vào màn hình máy tính, nhanh chóng làm việc của mình. Thôi Viên Viên bên cạnh cô thì nghiêng tai lắng nghe, thậm chí suy đoán là điện thoại của ai? Có một chút, cô có thể xác định chính là người trong công ty, bởi vì thanh âm của điện thoại nội bộ và thanh âm điện thoại ngoại tuyến không giống nhau.

Thôi Viên Viên không khỏi dùng khoé mắt liếc nhìn Tô Tiểu Mễ hai cái, nhưng đầu lại bình tĩnh cực kỳ, cô đang suy nghĩ có phải mình đã suy nghĩ quá nhiều không?

Phòng giải khát.

Tô Tiểu Mễ vừa đi vào liền thấy Hạ Tử Vi đứng ở nơi đó, hai mắt có chút vô thần ngây ngô.

“Nghĩ gì mà nhập tâm vậy?” Tô Tiểu Mễ đến gần, nhẹ nhàng đụng cô.

“Tiểu Mễ...” Hạ Tử Vi có chút khó tả nhìn cô.

“Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?” Nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của cô, Tô Tiểu Mễ không khỏi cảm thấy lo lắng cho cô. Những ngày qua, cảm xúc của Hạ Tử Vi vẫn luôn không thể tốt lên được.

Hạ Tử Vi tiến tới bên tai Tô Tiểu Mễ, nhẹ nhàng nói: “Tối ngày hôm qua mình bắt gặp Hà Kinh và Ngô Diệp Linh, hai người đã làm trong phòng làm việc, điên cuồng đến bạo, thanh âm kia không thua gì con hát của Quốc Dân đảng a.”

“...”

“Không trách được gần đây thành tích tốt như vậy, suy nghĩ một chút liền biết. Trước kia khi Hà Kinh làm Tổng giám thị trường nắm giữ nhiều tài liệu như vậy, hắn nhất định ẩn giấu rất nhiều, Ngô Diệp Linh leo lên hắn, còn không phải là dễ dàng lấy được. Hai người này đều không phải là hàng tốt! Cũng con mẹ nó tiện!”

Hạ Tử Vi cắn răng, hận hận nguyên rửa thì thâm. Cô hận nhất đàn ông có vợ lại ra ngoài làm loạn. Vợ của Hà Kính ôn nhu dịu dàng như vậy, đứa con mới đẻ cũng không lâu, hắn đã ở bên ngoài không ngừng phong lưu khoái hoạt, mất đi một Ngải Niệm Như, lại tới một Ngô Diệp Linh thêm vào.

“Hai người bọn họ không tuân theo quy tắc công ty, cậu tính như thế nào?” Tô Tiểu Mễ nhẹ giọng hỏi, nói thật ra, cái loại đàn ông như Hà Kính, cô càng nhìn càng không vừa mắt, càng nhìn càng ghét!

“Thật con mẹ nó muốn tố cáo hai người bọn họ.”

“Cậu điên rồi! Cần phải có chứng cứ nha, không có chứng cứ thì ngược lại hai người bọn họ sẽ giết chết cậu.” Ở trên công việc, đặc biệt là tranh nhau ích lợi, có vài người thật sự là thủ đoạn gì cũng có thể làm ra.

“Mình quay được.” Thanh âm của cô được ép tới rất thấp: “Em gái kia thật con mẹ nó biết rên a, so với chị đây còn biết hưởng thụ hơn! Nhìn bề ngoài ra vẻ rất nghiêm chỉnh, không nghĩ tới có thể phóng đảng như thế!”

“Cậu quay được quá trình của bọn họ?” Mặc dù chuyện như vậy Hạ Tử Vi tuyệt đối làm được, nhưng cô vẫn không nhìn được kinh ngạc, tưởng tượng xem, muốn quay được những cảnh như thế phải ở bên ngoài nghe lén bao lâu a!!!

“Không quay rất đáng tiếc a, còn có cao trào nhiều lần nữa.” Hạ Tử Vi không khỏi có một ít than oán. Cô đã không còn biết được cao trào là cảm giác gì, ba tháng trước đã không có loại phản ứng này, mà hiện tại, đã một tháng rồi cô không có làm tình!!!

“Cậu thật định làm như vậy?” Tô Tiểu Mễ xác nhận lại lần nữa, một khi công khai, hai người này sẽ hoàn toàn xuống đài. Mặc dù việc hai người này làm khiến cho người ta phẫn hận, nhưng hai người này đều là nhân viên kỹ thuật, nòng cốt trong công ty, nếu hai người đi thì việc tuyển đến hai người thích hợp liền cũng không dễ dàng.

Huống chi, thành tích của Ngô Diệu Linh lúc trước vẫn rất tốt, cũng không thua kém Hạ Tử Vi, nói thế nào cũng coi là một người có năng lực, không phải là cái loại phụ nữ chỉ dựa vào khoe khoang nhan sắc.

“Không biết, nếu còn chọc chị đây không vui, mình liền công bố việc này với mọi người!”

“Nghiêm túc suy nghĩ một chút đi, nghĩ kỹ rồi hẵng làm! Có lúc, phải đứng ở góc độ của công ty suy tính một chút.”

“Haizz, cậu cứ đại nhân đại nghĩa đi, đồng tình tràn lan đi!” Hạ Tử Vi cầm điện thoại di động lắc ở trước mặt cô: “Có muốn đem về nghiên cứu một chút không?”

“Không muốn, mình không có hăng hái đó.” Tô Tiểu Mễ quả quyết cự tuyệt. Vụng trộm như vậy, hơn nữa là người quen bên cạnh, cô chỉ vì loại trao đổi ích lợi này mà cảm thấy ghê tởm.

“Xem một chút đi, đùa giỡn rất dữ dội, cậu xem cái này rồi, cậu sẽ cảm thấy những con hát Quốc Dân đáng con mẹ nó kia đều không bằng một góc.” Hạ Tử Vi không ngừng giới thiệu.

“Tự cậu cẩn thận một chút, cất trong điện thoại di động rất dễ dàng bị những người khác phát hiện. Cậu tìm chỗ khác cất đi, nếu như không có ý định tiết lộ thì xóa bỏ, chớ đến lúc đó lại đưa tới phiền toái gì!” Tô Tiểu Mễ nhắc nhở cô.

“Xem cậu lo lắng kìa, mình biết rồi!” Sau khi Hạ Tử Vi nói xong liền lôi Tô Tiểu Mễ đi ra ngoài, lại đụng phải Thôi Viên Viên mỉm cười chào hỏi với hai cô ở ngoài cửa.

Nhìn bóng lưng hai người bọn họ cặp tay rời đi, khoe miệng Thôi Viên Viên khẽ nhếch, cười mà như không cười.

Gần tới một khắc cuối cùng khi tan việc, Tô Tiểu Mễ chuẩn bị kết thúc công việc, bởi vì tối hôm nay cô nhất định phải đến chỗ hẹn, bởi vì Lâm Khải chỉ cho cô một giờ để đi đường, giao thông của Bắc Kinh khó tránh khỏi kẹt xe, vốn là 20 phút có thể đến nơi nhưng vào giờ tan tầm có thể khiến mọi người tốn một giờ mới có thể đến được.

Điện thoại nội bộ vang lên lần nữa, vẫn là Lâm Khải.

“Bữa ăn tối hôm nay tạm hủy bỏ, hôm khác đi!”

“Ừ, biết.” Cô cho là khi hủy bỏ bữa hẹn sẽ cao hứng, nhưng vì cái gì trong lòng cô có một chút mất mát nho nhỏ.

Hắn thậm chí không có một câu áy náy, đầu điện thoại kia đã có thanh âm tí tít. Tô Tiểu Mễ để điện thoại xuống, đối mặt với máy tính, đột nhiên cảm thấy có một ít chủ ý sáng kiến, từng bước từng bước giải quyết chồng vùn vện, nhìn qua đều thật buồn bã, ỉu xìu.

Mặc dù hủy bỏ ước hẹn, nhưng Tô Tiểu Mễ vẫn quyết định về sớm một chút, đi xem ba ba, sau đó về nhà cùng mẹ tán gẫu.

Khi cô nâng đầu lên, cô nhìn thấy Lãnh Tĩnh Thi bộ mặt như gió xuân đi tới phòng làm việc của Lâm Khải, lòng của cô đột nhiên thất lại, hủy bỏ bữa ăn tối luôn có lý do, mà cô ấy chính là lý do tốt nhất.

Cô sợ thấy Lãnh Tình Thi cùng Lâm Khải bước ra, hình ảnh ngọt ngào đến đáng sợ! Cơ hồ là không suy nghĩ nhiều, khoảng cách tan việc còn có tám phút, cô nhanh chóng tắt nguồn điện, cầm túi nhỏ len lén bỏ đi.

Số mạng thật là quá hay rồi, càng muốn né ông trời sẽ càng muốn trêu ngươi.

“Hi, Tiểu Mễ, chị cứ nhiên cũng ở nơi đây!” Lãnh Tình Thi thấy Tiểu Mễ rất kinh ngạc, đồng thời xấu xa cười ngọt ngào, “Cách giờ tan việc còn tới 5 phút đồng hồ nha, hôm nay chị lười biếng!!!”

Thật là oan gia ngõ hẹp!!! Cô đã cố ý đi thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá, chính là không muốn bị người phát hiện, ông trời còn khiến cho người cô không muốn gặp nhất xuất hiện ở đây.

“Hắc hắc...” Tô Tiểu Mễ có chút lúng túng cười.

“Hôm nay em và Khải đi thử lễ phục đính hôn, thứ bảy chị nhất định phải đi đó!” Lãnh Tình Thi vẫn thói quen như vậy, thân thể mảnh mai tựa vào bên cạnh Lâm Khải, chim nhỏ nép vào người, nhu tình mật ý.

“Ừ, chỉ cần không có việc gì nhất định sẽ xuất hiện, cũng hi vọng Lâm tổng sẽ không trừng phạt việc tôi đây rồi công ty trước giờ tan tầm hôm nay!” Tô Tiểu Mễ nhanh chóng chuyển đề tài.

“Yên tâm đi, chị là nhân viên tốt của công ty, bình thường khổ cực làm thêm giờ như vậy, thỉnh thoảng có chuyện về sớm một chút cũng không sao, Khải chắc là sẽ không trách gì đâu.” Cô theo thói quen ngẩng đầu lên hỏi: “Khải, có phải hay không a?”

“Dĩ nhiên.”

Tô Tiểu Mễ siết túi xách trên tay thật chặt, thang máy rốt cục mở ra.

Ba người trong thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá, hai người nhu tình ngọt ngào, cái bóng đèn như cô có vẻ thật sáng, Tô Tiểu Mễ ở trong lòng cầu nguyện thang máy nhanh nhanh một chút... Nhanh một chút...

Cửa thang máy mở, Lãnh Tình Thi ngọt ngào bái bai với cô, cô thở dài một hơi, giống như người phạm tội được tòa xử trắng án bình thường.

Tô Tiểu Mễ đứng ở đầu đường thuê xe, làm thế nào cũng không có xe taxi xuất hiện, nghĩ đến người người chen chúc trong xe điện ngầm giờ tan tầm, Tô Tiểu Mễ rốt cuộc vẫn lựa chọn tiếp tục chờ đợi.

Lúc này, một chiếc xe quen thuộc dừng ở trước mặt cô.

“Tiểu Mễ, lên xe đi, anh thuận đường đưa em trở về.” Mặt Hiên thiếu gia từ trong cửa xe lộ ra.

“Đợi lát nữa là có thể đón xe.” Tô Tiểu Mễ cự tuyệt. -

“Bây giờ cao điểm, em không giành xe lại người khác đâu, đợi thêm nửa giờ cũng không chắc có thể đón xe được.” Hiên thiếu gia nói cũng là lời nói thật.

Tô Tiểu Mễ do dự một hồi rồi cuối cùng quyết định lên xe, thuận tiện, thừa cơ hội này, cô có thể nói chuyện với Hiên thiếu gia một chút, ít nhất cũng có thể cho anh ta biết, cô là người đã có bạn trai!

Hai người ở trong xe hàn huyên một vài công việc, đối với một vài giải thích và ý tưởng, ý kiến của hai người cũng rất thống nhất.

“Tiểu Mễ, anh thật sự phải thừa nhận, em là một người phụ nữ rất có sức hút.” Hiên thiếu gia tán dương. Phụ nữ trước kia, phần lớn đều lui tới vì tài sản của hắn, mà hắn muốn chính là xem vóc người hoặc là xem nhan sắc, song phương theo nhu cầu mà đến với nhau.

“Quá khen, phụ nữ như em thật ra có rất nhiều.”

“Anh thừa nhận, phụ nữ có tài hoa giống như em, không ít; đồng thời, phụ nữ xinh đẹp giống như em, cũng không thiếu” Hiên thiếu gia cười nhạt, đột nhiên quay đầu thấp giọng nói: “Nhưng, người vừa xinh đẹp lại có tài hoa giống như em, chính là càng tìm càng thấy ít, mà trong số những người anh biết, em là người duy nhất khiến cho anh động tâm.”

Được người ca ngợi luôn là một chuyện vui vẻ cả người, Tô Tiểu Mễ cũng không thể ngoại lệ, thật cảm động, cảm động hẳn nâng đỡ cô, cảm động hẳn đặc biệt ca ngợi và thưởng thức cô, nhưng cô biết giờ phút này, cô nhất định phải lựa chọn cự tuyệt.

“Hiên thiếu gia, thật rất cảm ơn anh để mắt Tiểu Mễ như vậy.” Tô Tiểu Mễ rất chân thành nói đến câu này, sau đó lại nói: “Nhưng, em có bạn trai.”

Hiên thiếu gia chợt dầm thắng xe, xe đột nhiên ngừng lại, thân thể của Tô Tiểu Mễ và Hiên thiếu gia cũng đều lay động một cái về trước.

Hiên thiếu gia nhìn cô, hoàn toàn không thể tin được. Hắn biết bây giờ cô chính là gái ế, hơn nữa mẹ Tiểu Mễ còn ám hiệu cô như vậy, muốn hắn đối xử Tiểu Mễ tử tế, mà giờ khắc này, cô lại đột nhiên nói cho hắn biết, cô có bạn trai, hắn nhất thời không thể tiếp nhận được.

Xe ngừng lại, phía sau một chuỗi kèn xe kéo dài...

110. Chương 110: Hạ Tử Vi, Còn Có Thể Cao Trào Sao?

Tô Tiểu Mễ ở một bên nhỏ giọng nhắc nhở hắn, tài xế phía sau đều đang nổi giận, Hiên thiếu gia mới nổ máy xe, tốc độ dần dần nhanh lên.

“Hiên thiếu gia, anh chậm một chút!”

Hắn chỉ là buồn bực quay đầu, lái xe về phía chỗ ở của cô, sau khi dừng xe một bên trước cửa cư xá, tay của hắn hung hăng gõ tay lái.

“Hiên thiếu gia, thật xin lỗi, là em không có duyên lấy được ưu ái của anh, về sau nhất định sẽ có người thích hợp với anh hơn xuất hiện.” Lời như vậy mặc dù rất giả, nhưng cô vẫn nói ra khỏi miệng Y - www.

“Em có phải không thích anh, cảm thấy anh rất phiền, cho nên mới tìm cớ như vậy, nếu như phải, em có thể trực tiếp nói cho anh biết, không cần phải nói em là người có bạn trai.” Đối với việc này, trong lòng Hiên thiếu gia cực kỳ khó chịu, hắn không tin Tô Tiểu Mễ có bạn trai, hắn càng muốn tin tưởng cô đang nói dối.

Tô Tiểu Mễ thản nhiên cười cười với hắn, “Hiên thiếu gia, lời em nói chính là nghiêm túc, em đúng là đã có bạn trai, bây giờ anh ấy đang ở Mỹ, qua một thời gian anh ấy sẽ trở lại, chúng em cũng không cần ở riêng hai nơi nữa.”

Hiên thiếu gia mím chặt đôi môi, hai tay nắm tay lái thật chặt, trong ánh mắt bắn ra một loại cảm xúc gần như phát điên.

Tô Tiểu Mễ biết giờ phút này hắn khẳng định có rất nhiều hoài nghi, mà cô nhất định phải để cho hắn tin tưởng trên cái thế giới này quả thật có người này tồn tại, tay của cô nhẹ nhàng bao trùm ở trên tay hắn, giọng nói ôn nhu: “Lúc trước đúng lúc em và bạn trai em có mâu thuẫn, mà quan hệ của chúng em bởi vì là đang có khoảng cách địa lý, cho nên cũng không có công khai, mới có thể khiến cho người bên cạnh lầm tưởng em là gái ế, ngay cả ba mẹ em em cũng chưa nói với bọn họ, bởi vì em không biết phần tình cảm này có thể đi tới cuối cùng hay không, em cũng đang một mực rối rắm do dự, không biết có nên chia tay hay không?”

Cô nhìn hắn, cảm giác được tay của hắn đang từ từ thả lỏng, cô mới tiếp tục nói: “Nhưng gần đây, anh ấy một mực nói cho em biết, chỉ cần xử lý xong chuyện ở Mỹ, anh ấy liền về nước cùng em, đến lúc đó chúng em sẽ thương lượng là cùng đi ra nước ngoài hay là cùng nhau ở lại Bắc Kinh. Hiên thiếu gia, em thật sự vô cùng cảm ơn anh, đồng thời, cũng rất xin lỗi!”

“Hắn thật có thể đối tốt với em như anh sao? Nếu như hắn thật quan tâm em, căn bản cũng không để em sống ở Bắc Kinh một mình lâu đến vậy.” Hiên thiếu gia tự nói với mình phải ổn định tâm tình, nhưng hắn vẫn không nguyện ý vì thế mà chết tâm, nếu là ở riêng hai nơi, như vậy tình cảm căn bản cũng không phải rất đáng tin, chỉ cần có một chút cơ hội, hắn cũng sẽ không bỏ qua.

“Chúng em quen biết hơn nhiều năm rồi, tình cảm vẫn tương đối ổn định, chẳng qua là sau khi anh ấy tốt nghiệp hai năm thì ra nước ngoài.”

“Các em là yêu đương sau đại học?” Hấn không nhịn được hỏi một câu, tình yêu đại học có thể kiên trì nhiều năm như vậy, quả thật không dễ dàng. Hấn càng không nghĩ đến cô gái này cư nhiên có thể vẫn ngu ngơ chờ đợi như vậy.

“Ừ, đúng vậy, anh ấy là học trưởng của em!” Trong mắt Tô Tiểu Mễ toát ra một loại vui sướng, giống như cô thật sự yêu. Mà thực chất, Tô Tiểu Mễ ở đại học đúng là từng thầm mến một học trưởng, chỉ tiếc lúc đó bên cạnh học trưởng có giai nhân khác, hơn nữa sau khi tốt nghiệp đã nắm tay giai nhân cùng nhau ra nước ngoài.

Hiên thiếu gia đưa tay tới, nắm tay cô thật chặt, có chút ấn nhẫn trầm thống, trong ánh mắt ỨC CHẾ không được chảy ra buồn đau nhân nhật.

Hấn khàn khàn cổ họng nói: “Coi như là như vậy, vậy em cũng có thể coi anh như bạn bè, được không? Không có chuyện gì, em vẫn có thể cùng anh ra ngoài ăn cơm, uống chút trà, được không?”

Tô Tiểu Mễ nhìn hấn, trong lòng tràn đầy một hồi cảm động và ưu sầu khó có thể nói, cô không đành lòng cự tuyệt, càng không muốn tổn thương hấn.

Tay của cô hơi cầm lại, nhẹ nhàng nói: “Nếu như là bạn bè muốn mời, nếu như anh có thời gian rảnh, mà em cũng vừa lúc rảnh rồi, em nhất định sẽ đi.”

“Thứ sáu Lâm Khải và Tỉnh Thi đính hôn, vậy anh tới đón em nhé?” Hấn có chút bất đắc dĩ cười, vẫn không quên tìm lý do bổ sung cho mình, “Chỉ là thuận đường đón mỹ nữ tham gia tiệc đính hôn, em sẽ không cự tuyệt chứ?”

“Ừ, có thể!” Cô vui vẻ cười lại, ít nhất cô cũng đã cho hấn biết rõ cô là người đã có bạn trai, không thể nào có bất cứ phát triển mới nào với hấn.

Hiên thiếu gia bên này lại không nghĩ như vậy, đối với Tô Tiểu Mễ, hấn có đầy đủ kiên nhẫn từ từ chinh phục. Đoạn tình yêu hàng năm không gặp mặt của cô, có thể thật thành công hay không vẫn là việc chưa biết, không có tương đào không ra ngô chỉ có chưa bỏ ra đủ sức mà thôi.

Không biết có phải bị đoạn clip của Ngô Diệu Linh kích thích hay không, Hạ Tử Vi mặc trang phục vừa yêu mị vừa cuồng dã đi ra ngoài, cô không tin mình vẫn sẽ như vậy, cô cũng không cam chịu tiếp tục như vậy.

Cô lại bắt đầu lưu luyến với quán đêm, quầy rượu... Phàm là tất cả chỗ có thể để cho cô sẵn mồi.

Mãnh liệt, chói mắt rồi lại dưới ánh đèn mờ, Hạ Tử Vi cởi áo khoác xuống, hất tóc một cái, đi tới trong sân nhảy, cô cần tiêu hao tất cả không an phận trong cơ thể cô.

Thân thể của cô lắc lư như rần nước, tóc dài tung bay theo điệu nhảy của cô, dáng người và dung nhan mị hoặc của cô đưa tới một hồi mồi hồi thanh âm ồn ào quanh người, những người đàn ông ở một bên không nhịn được hấp dẫn, nhanh chóng tiến lên trêu đùa.

Ánh mắt cô giống như mèo, trong đó toát ra vẻ quyến rũ không ngừng, nếu cô không nhìn trúng tuyệt không tiến lên cùng nhảy, tình nguyện một mình nhảy cho thân thể nóng cháy.

Cho đến khi có một người nhìn qua khiến cho cô thuận mắt, cảm giác người đó dán sát vào cô cũng không tệ, cô chủ động ngênh hợp, hai người nhảy sát nhau, cảm thụ dao động của nhau và cảm xúc khác thường truyền đến.

Cô vòng cổ của hấn, hấn ôm thân thể của cô, hai người có tiết tấu, cảm thụ nhạc cùng nhau nhảy.

“Anh thích yêu mị của em!” Tay của đàn ông to gan xoa nắn ở phần lưng của cô.

“Chẳng qua là yêu mị thôi sao?” Cô nhẹ nhàng khẩy một cái cúc áo của hấn.

“Em còn phong tình, xinh đẹp...” Hấn từng chút từng chút dán chặt qua, cho đến hai người đều cảm nhận được nóng rực của đối phương.

“Em thích đàn ông mạnh mẽ!” Hạ Tử Vi không che dấu chút nào trả lời lại.

Người kia cười một tiếng, vừa dùng sức liền nắm cổ tay của cô thật chặt, một tay kéo cô cách sàn nhảy, đi về phía góc bên cạnh.

“Hiện tại anh cho em sức mạnh!” Người kia áp trầm thanh âm, dùng phía dưới của hân dán cô thật chặt.

“Gấp cái gì? So với sức mạnh, em thích sự chịu đựng hơn!” Chân của cô rất tự nhiên quấn lên chân của hân, thân thể dán sát vào, ma sát trên mặt hân.

“Có thể khiến em vui vẻ, so cái gì cũng không quan trọng, không phải sao?” Ngực người nọ dán chặt hai luồng mềm mại của cô.

“Vậy...” Tay của cô cởi ra cúc áo của hân nhẹ nhàng luồng vào, “Anh có thể khiến em vui vẻ sao? Huh?”

“Em cảm thấy thế nào?” Hân lôi kéo tay của cô, từ từ đi tới chỗ nổi lên của hân.

Tay của Hạ Tử Vi vừa dùng lực, dán thật chặt ở phía trên, to lớn kia nổi lên gắng gượng, nhẹ nhàng luồng vào từ khoá kéo của hân, nơi đó đã nóng bỏng như sắt.

Cô phải thừa nhận, nơi đó rất thô, đối với phụ nữ mà nói, thô một chút tức sẽ có cảm giác phong phú hơn, cô lẽ lười gần sát bờ môi của hân.

Hân trêu chọc vờn của mình, đầu lưỡi của hai người nhẹ nhàng chạm, vây quanh qua lại, mà phía dưới tay cô dùng sức nắm chặt, hận không thể khiến cho hân cứng rắn như sắt thép.

“A...” Người kia kêu một tiếng thật thấp, “Mỹ nhân... Nhẹ một chút, như vậy sẽ bóp vỡ!”

Tay của hân nhẹ nhàng nắm cầm của cô, người phụ nữ này xem ra không phải là người dễ thoả mãn.

“Không chịu nổi?” Hạ Tử Vi cười xấu xa nhìn của hân, cô muốn là nhiều hơn, phải nhiều hơn nữa.

“Thử một lần mới biết là anh không chịu nổi hay là em không chịu nổi!” Tay của người đàn ông nắm tóc của cô quấn vòng vòng vào ngón tay, nhìn bầu vật trước mặt, trong óc của hân đều là bộ dáng thân thể Hạ Tử Vi cởi hết quần áo.

Bên trong gian phòng, một đôi nam nữ trần truồng nằm nghiêng ở trên ghế salon của khách sạn.

Người đàn ông tuyệt không gấp gáp, theo cổ của cô từng bước từng bước hôn xuống phía dưới, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào da thịt của cô, Hạ Tử Vi khép hờ mắt hưởng thụ, nếu như đây là một “sự thử thách” thân thể, như vậy, cô nguyện ý tiếp nhận tất cả.

“Um...” Cô nhẹ giọng phát ra sự vui vẻ của thân thể.

Một cái tay của người kia nhẹ nhàng nắm tiểu hồng mai của cô, đôi môi vây quanh hồng mai bên kia của cô trần trọc hôn, một lần lại một lần dùng đầu lưỡi lướt qua, khi thì nhẹ nhàng cắn xuống.

Hạ Tử Vi chỉ cảm thấy cả người hơi nhột, muốn sâu hơn một chút, cô hé mở môi đỏ mọng, nhẹ giọng nói: “Mạnh hơn một chút... Um...”

Tay của người kia chột hung hăng nắm lại, đôi môi cũng dùng sức khê cắn.

“A... A...” Hạ Tử Vi khép hờ mắt, vươn tay hung hăng bắt bả vai đối phương, cô thích cảm giác khiến cho cô đau và thoải mái này.

“Đau không?” Người kia cắn cầm cô một cái, nhẹ giọng hỏi.

“Không đau... Vừa đủ... em thích bạo lực một chút...” Tay của cô duỗi một cái, hung hăng bóp lấy điểm nhỏ trước ngực hân.

“A...” Người kia gặm nhẹ, “Em là nữ bạo ngược, hiện tại anh sẽ khiến cho em nếm thử sự lợi hại của anh...”

“Ha ha... Dùng sức hành hạ em... Hung hăng... Em không sợ... Không sợ...” Hai chân Hạ Tử Vi duỗi một cái, quấn hông của hân thật chặt.

Hai tay người nọ cũng hung hăng nắm hai luồng trước ngực cô, đôi môi theo ngực một đường đi xuống.

“Um... Nhẹ một chút... A... Nặng hơn một chút...” Cô không che giấu nói cho hắn biết, lực độ thân thể cô cần có, còn có phản ứng của thân thể cô.

Bờ môi của hắn dừng ở rốn của cô, đầu lưỡi không buông tha một phần da thịt cô.

“Tiểu oan gia... A... Mau... Em muốn tiếp theo...” Hạ Tử Vi cảm thấy thân thể mình đang từ từ bị hắn đốt, phía dưới cô hơi nhột, trống không khó chịu, không thể chờ đợi muốn đầu lưỡi của hắn đi xuống.

Người kia ngẩng đầu lên, nhìn bộ dáng rất hưởng thụ của Hạ Tử Vi, thật muốn một hớp nuốt xuống bộ dáng quyến rũ kia.

Hạ Tử Vi không kèm chế được, đưa hai tay ra, hung hăng đè đầu hắn xuống, hơn nữa để cho thân thể mình nhẹ nhàng di động lên một chút, đưa hai chân ra hung hăng kẹp lại đầu của hắn...

111. Chương 111: Hạ Tử Vi, Còn Có Thể Cao Trào Sao? 2

Đầu đối phương bị Hạ Tử Vi kẹp ở phía dưới cô, hắn nhẹ nhàng ngửi, cũng không có mùi khai khác thường, thậm chí có một chút mùi thơm thanh thanh đậm đậm.

Cả người hắn tản ra một cỗ xung động, nhẹ nhàng lê lưỡi, hoạt động qua lại quanh thân cô, nhẹ nhàng liếm cắn, tuyệt không sốt ruột.

“A... Đáng chết... Um... A...” Hạ Tử Vi vươn tay nhẹ nhàng che đầu của mình, tên đàn ông chết tiết này, muốn hành hạ chết cô sao? Cho một chút lại rời đi một chút, khiến cho cô không nhận được muốn nhiều hơn, khát vọng sâu hơn, cô đã thật lâu không có loại nhu cầu khẩn cấp này rồi.

Cô tự nói với mình nhịn chút nữa, chờ thân thể mình bốc cháy lên toàn bộ, cao trào sẽ không xa.

Một hồi, một hồi thanh âm xông ra khi đầu lưỡi của hắn và chỗ bí mật của cô kết hợp, hắn đang nhẹ nhàng cắn mút tiểu kết của cô, động tác này kích thích thân thể Hạ Tử Vi hơi co quắp lên

“Um... Trời ạ...Đi vào chút nữa... Đi vào một chút...” Hai chân của cô kẹp chặt hơn, tay của cô càng thêm đè đầu của hắn, không muốn cho hắn ngẩng lên.

Thân thể của cô hơi nâng lên trên, đôi môi cắn, đó là một hồi khoái ý khó nhịn.

Người kia dùng cái trán nhẹ nhàng cọ mở hai mảnh của cô, lê lưỡi, tiến quân thần tốc

“A... Sâu hơn một chút...Sâu một chút...Thật là giỏi...” Hạ Tử Vi cảm thấy từng da thịt của mình đều muốn bốc cháy lên rồi, loại cảm giác giày vò này khiến cho lần đầu tiên cô muốn đè lại người đàn ông đáng chết này, hung hăng mạnh mẽ đòi lấy.

Đầu lưỡi của người kia từng chút từng chút bao phủ ở chỗ sâu nhất của cô, thậm chí da thịt mềm mại của cô có thể cảm giác được hàm răng của hắn đụng phải chỗ nhạy cảm của cô, nhẹ nhàng mà thông thả cùng cắn bấu, lại mang một chút xú đau nhói khi hàm răng cắn, mang cho cô nhiều hưởng thụ không đồng dạng.

“Ồ...Ừ... A a...”

Đầu lưỡi của hắn vừa vào vừa ra quần quýt bên trong của cô, đầu của hắn cũng đụng đưa giữa hai chân của cô.

“A a... A a... Em, em cảm giác sắp... Sắp... Không được...” Thân thể Hạ Tử Vi hơi lắc lư, trong cơ thể cô có một trận sóng nóng trào ra.

Đầu đối phương càng động nhanh hơn, tần số hoạt động của đầu lưỡi cũng tăng nhanh.

“A... Không được... Mau cho em... Em muốn... Em muốn...” Hạ Tử Vi mê sảng như trong mộng, cô đã không còn muốn chỉ thỏa mãn thể này, cô muốn gì đó lớn hơn bổ sung cho mình, thỏa mãn trống không trong cơ thể cô.

Cô buông hai chân cô ra, hai tay nắm đầu của hắn, để cho hắn nâng lên, cô lật người, đem thân thể cười trước ngực của hắn.

Theo thân thể của hắn tuột xuống, cho đến cảm giác được mình đi tới nóng bỏng của hắn.

Chẳng qua là dựa vào nó, thân thể của Hạ Tử Vi đã không ức chế được kích động, cô đã thật lâu không có loại cảm giác này, hai tay của cô nhẹ nhàng chống trước ngực của hắn.

Vịn chỗ nhạy cảm của hắn, để cho mình nhắm ngay nó, dùng sức ngồi xuống.

“Um... A...”

“A... Ừ...”

Trong cơ thể Hạ Tử Vi bị một món đồ khổng lồ nhồi vào, thật rất lớn, cảm giác rất phong phú, rất phong phú.

Tay của cô đặt ở trên ngực của hắn, để cho mình từ từ tiếp nhận to lớn có chút khác người thường của hắn, chỉ chốc lát sau, cảm giác được mình đã đón nhận to lớn của hắn, liền bắt đầu nhẹ nhàng lắc thân thể của mình.

“Ừ...” Cô cắn môi, muốn cho mình gọi ra chậm một chút, cô muốn từ từ lâu dài hưởng thụ cảm giác có thể để cho thân thể cô vui vẻ này.

Tay người đàn ông kia đưa về hai luồng phía trước cô, dùng sức vuốt ve.

“Tiểu mỹ nhân, không nhìn ra em lẳng lơ như vậy... Vội vã như vậy...” Người kia nhìn vẻ mặt xinh đẹp của cô, tâm thần nhộn nhạo.

“Em thích lẳng lơ... Thích như vậy... Anh có thể làm liên tục ba giờ không?” Hạ Tử Vi khẽ nâng mông của mình bắt đầu giãy dụa.

Khuôn mặt đối phương liền hơi có chút vặn vẹo.

“Thật chặt... Nóng quá... Thật buốt...” Phía dưới của hắn cảm giác được một hồi khó chịu, cảm giác dao động khiến cho hắn lập tức muốn giải thoát đạt tới cao trào.

“Ừ... Anh thật lớn... Thật phong phú... Em muốn nhiều hơn...” Hạ Tử Vi bắt đầu lắc lắc eo thon nhỏ, cái mông nhanh chóng động lên, bên trong cô càng ngày càng ướt, cô cảm giác được tối nay cô sẽ tìm về loại cao trào đó rồi, cô mong đợi nhắm mắt lại, cô muốn thân thể của cô đi theo cảm giác, muốn nhanh thì nhanh, muốn chậm thì chậm một chút.

“Ừ... Tiểu yêu tinh... Em thật mạnh...” Người đàn ông miệng tuy ca ngợi nhưng hắn cảm giác được mình sắp không nhịn được, hắn muốn phun, to lớn của hắn không chịu nổi bên trong quá nhanh quá gấp, đã muốn giải phóng lâu rồi.

“A... Thật thoải mái... Em thích loại cảm giác này... A a... Um...” Tay Hạ Tử Vi xoa xoa tóc của mình, đứng đưa lên xuống nhanh hơn nữa.

“A... Anh sắp không chịu nổi... Không chịu nổi... Mau... Mau...” Thân thể của người kia cũng bắt đầu dùng sức, hắn cầm giữ không được, đệ đệ không gánh nổi nữa rồi, đánh lâu dài không phải sở trường của hắn, hướng chỉ còn gặp phải loại phụ nữ đáng người cực phẩm này.

“Um... Em cũng sắp... Lập tức... Lập tức đã tới rồi... Lại một chút... Mau hơn một chút...” Hạ Tử Vi bắt đầu dùng sức lắc lên xuống, khí lực càng lớn càng thoải mái, thanh âm kết hợp một tiếng so với một tiếng dễ nghe hơn.

Người đàn ông không tự chủ run lên, không còn kiên trì nữa tiết ra.

Hạ Tử Vi đứng ở phía trên vẫn còn ở dùng sức lắc lắc, khi cô cho là mình sắp tới cao trào rồi, phía dưới lại từng chút từng chút mềm nhũn xuống.

Tay của cô không nhận được dùng sức nắm đầu, thời khắc máu chốt đã sắp tới cơ nhiên người nọ lại quá không có lực rồi, cô từ từ đè xuống tức giận, thân thể từ từ nghiêng người đi xuống.

“Em quá mạnh mẽ... Thân thể của em quá chặt... Chặt đến mức anh có chút không chịu nổi... Cho nên mới phải như vậy...” Người đàn ông nghĩ mình đã cho cô một lý do rất tốt, cái cơ hoàn mỹ này nghe vào thật êm tai.

Trong lòng Hạ Tử Vi có chút muốn mắng chửi người, TMD năm phút đồng hồ cũng không chịu được, thân thể của cô có chặt hơn nữa, cũng không chặt đến khiến cho hân mười phút cũng không kiên trì nổi chút.

“Chúng ta có thể lại lần nữa...” Thân thể Hạ Tử Vi không cam lòng, mắt thấy cao trào đã tới rồi, người đàn ông này lại mềm nhũn xuống.

“Này... Phải để đệ đệ của anh nghỉ ngơi một chút chứ...” Người đàn ông có chút lúng túng nhỏ giọng nói xong, nói thật ra, hân am hiểu nhất chính là nhạc đạo, bàn về thực chiến, hân không có thân thể mạnh mẽ, không có lực kiên trì và sự cường đại lớn.

“Không sao... Em có thể giúp đệ đệ của anh.” Thân thể Hạ Tử Vi nằm xuống.

Người kia vội vàng xoay người, xử lý sạch sẽ phía dưới của mình.

Hạ Tử Vi biết, giờ phút này ít nhất nên để cho hân giải quyết những thứ trong mũ, mặc dù cô không bài xích những thứ đó, nhưng bảo cô tự mình hôn sạch sẽ thay họ, cô tuyệt sẽ không làm như vậy.

Người kia che hạ thân của mình, đi về phía phòng rửa tay bên cạnh, cổ lửa trong cơ thể Hạ Tử Vi căn bản không giảm xuống, giờ phút này, cô so bất kỳ lúc nào đều cần một người đàn ông hơn.

Cô đứng dậy quần một cái khăn lụa lớn, nhẹ nhàng tựa tại cạnh cửa.

Chỉ chốc lát sau, hân từ bên trong đi ra, nhìn thấy cô đứng ở cửa, dùng thân thể dán qua, Hạ Tử Vi lập tức đem chân quần lên, hai tay vòng cổ hân thật chặt.

Người đàn ông cúi đầu cắn môi cô một cái, nói nhỏ: “Buổi tối anh còn có chuyện, cho anh số điện thoại, lần sau sẽ cho em tận hứng, có được hay không?”

“Không chứ sao... Không muốn lần sau... Muốn hiện tại thôi...” Hạ Tử Vi rất nhõng nhẽo nói nhỏ.

“Hôm nay trạng thái không tốt lắm, có chút mệt mỏi!” Người kia có chút chột dạ nói xong, lại một lần, đoán chừng đi vào liền ra, hân biết rõ mình là dạng năng lực gì, đối với hân mà nói, có thể kiên trì năm phút đồng hồ đã rất không dễ dàng.

“Không có sao, em có thể khiến cho anh không mệt mỏi, em tới giúp anh...” Tay của cô nhanh chóng đã đưa về phía nhạy cảm của hân, nơi đó đúng là mềm nhũn.

Tay của người nọ vội vàng đưa tới, nắm tay cô thật chặt, “Đừng làm rộn, lần sau đi, có được hay không?”

Hạ Tử Vi nhìn hân, cô biết người đàn ông này chính là thuộc về cái loại đàn ông không xài được, cô coi như là có thể giúp hân gọi tỉnh tiểu đệ của hân, đoán chừng cũng thật không thể kéo dài được hai phút.

Cô cắn môi một cái, thầm mắng mình nhìn người không chuẩn, cơ nhiên lại gặp gỡ một tên đàn ông không có năng lực, miễn cưỡng tiếp cũng không thể đùa giỡn.

Cô vươn tay nhẹ nhàng vỗ mặt của hân một cái, ôn nhu nói: “Lần sau có duyên trở lại lần nữa! Nhạc đạo của anh chơi rất tuyệt!”

Nói xong, Hạ Tử Vi ưu nhã xoay người, khăn lụa hơi mờ che thân thể cô như ẩn như hiện, người nọ nhìn quả thật rất có lực dụ hoặc, chỉ tiếc mình đã không thể ra sức trở lại, bằng không hân thật muốn chơi chết người phụ nữ làm cho bao tên đàn ông mất hồn này. Nguồn:

Loại tìm kiếm vòng đi vòng lại này, không ngừng thăm dò, có lúc, cũng đều cảm thấy mình rất mệt mỏi, mệt mỏi muốn dừng lại, khát vọng bên cạnh có một người cùng cô, cô không muốn tiếp tục cô đơn đi một mình nữa.

Hạ Tử Vi mở cửa, phòng ốc trống rỗng, tâm hồn cũng trống rỗng, tất cả lạnh như băng khít khao bao lấy mình.

Nằm trên ghế salon, như một đồng bùn nhão, trời rạng sáng rồi, cô lại một chút buồn ngủ cũng không có, ban đêm như vậy cô không biết đã trải qua bao nhiêu lần, không ngừng tái diễn vắng lạnh, tái diễn cô đơn.

Cô đứng lên, đi tới bên cạnh tủ rượu, giờ phút này, chỉ có thể rót cho mình nửa bình rượu đỏ, cô mới có thể để cho mình ngủ đi, bằng không, này nhất định sẽ là một đêm không ngủ, cô đơn ngồi đó đến trời sáng.

Bản thân an tĩnh, phòng ốc an tĩnh, ly rượu tuyết trắng, chất lỏng đỏ sẫm, gió thu o o luồn qua ngoài cửa sổ, đêm Bắc Kinh cũng tịch mịch, cô đơn như cô, cả trăng sáng cũng không muốn lộ mặt ra ngoài liếc nhìn cô một cái.

Cuộc sống như thế, một mình cô đã trải qua rất nhiều năm rồi, từ khi ba ba cưới mẹ kế, cô liền bắt đầu biến đổi các loại biện pháp để cho mình vui vẻ, bởi vì cô không muốn một mình đối mặt loại tịch mịch và cô đơn làm người ta sợ này, còn có trống không vô cùng vô tận.

Cô đứng ở phía trước cửa sổ, khóe mắt ức chế không được chảy xuống hai hàng lệ...

112. Chương 112: Tiệc Đính Hôn Của Hần

Bên trong bệnh viện, Lãnh Tinh Thi khoác tay Lâm Khải, nhẹ nhàng dựa vào hắn.

“Khải, không cần lo lắng, em tin ba sẽ tham dự, ông cũng sẽ tha thứ cho anh!” Cô ôn nhu nói xong, tay nhỏ bé truyền đi sự ấm áp của mình, không ngần ngại chút nào đem ba Lâm Khải gọi là ba.

“Ừ, anh chỉ hi vọng ông không hận anh, nhưng là đối với những gì anh đã làm với ông, anh không hối hận.” Trong lòng Lâm Khải có một chút an ủi, Lãnh Tinh Thi rất hiểu về điểm này, đối với chuyện gia đình của hắn không hối hận nhưng giống như cái gì cũng hiểu

“Em ở bên ngoài chờ anh, anh muốn một mình nói chuyện với ba.” Lâm Khải dừng bước, đối với chuyện trong nhà mình, hắn cũng không hy vọng Lãnh Tinh Thi biết nhiều, loại cảm giác kỳ quái này hắn không biết là tại sao, nhưng hắn chính là không muốn nói với cô.

Thân thể Lãnh Tinh Thi có một chút cứng lại, nhưng rất nhanh liền chậm lại, điềm đạm nói: “Ừ, được rồi! Vậy em ở bên ngoài chờ anh, không nên cùng ba làm loạn!”

Thân thể Lâm Tuấn Thiên đã khôi phục được khá nhiều, lẳng lặng nằm ở trên giường, nhìn trời xanh ngoài cửa sổ như đang suy nghĩ điều gì đó.

Lâm Khải nhìn người ba chưa từng gần gũi của mình một lúc, phát giác ông đã già đi rất nhiều, hắn không khỏi nhớ lại tới lúc hắn lên 6 tuổi, ba dẫn hắn dự thính các loại hội nghị cao cấp. Tuổi thơ của hắn không giống với con cái của những gia đình bình thường đơn giản vui vẻ, hắn so với những đứa trẻ khác trưởng thành sớm hơn rất nhiều, bởi vì hắn là người nối nghiệp tương lai của Dung Khoa, hắn từ nhỏ đã tiếp nhận cuộc sống như thế, cho đến mười ba tuổi hắn liền ra nước ngoài.

“Ba!” Hắn có chút khó khăn kêu lên chữ này, từ nhỏ hắn cùng ba trao đổi rất ít, ngay cả khi dự thính hội nghị, sau khi hội nghị kết thúc, ba cũng chỉ hỏi hắn một câu: “Hiểu không?”

Cái đầu nhỏ nhỏ của Lâm Khải chỉ biết lắc đầu

Sau đó, chỉ cần mỗi lần dự thính hội nghị xong, ba của hắn vẫn như cũ sẽ là hai chữ: “Hiểu không?”

Hắn từ việc lắc đầu, đến cái hiểu cái không, cho đến khi mười ba tuổi kiên định gật đầu nói cho ba biết, hắn đã hiểu. Ngay lúc đó hắn cũng liền xuất ngoại, một mình đối mặt với mưa gió bên ngoài. Khi hắn học trung học, hắn đã quản lý chi nhánh của Dung Khoa ở nước ngoài, được hắn dẫn dắt, danh tiếng của chi nhánh công ty một đường thăng tiến.

Lâm Tuấn Thiên nghe tiếng quay đầu lại nhìn đến con trai của mình, cường tráng mà tiêu sái, bề ngoài so với hắn lúc trẻ còn xuất chúng hơn, giữa hai lông mày lộ ra một cổ khí phách vương giả, hắn từ nhỏ bởi dưỡng con trai tinh tảo máu lạnh, nhưng không có nghĩ đến mình cuối cùng thua bởi đứa con trai từ tay mình luyện ra.

Hắn há có thể không đau lòng?

“Tao không phải là ba mày, mày cũng không cần gọi tao là ba!” Thanh âm của hắn lạnh như vậy, lạnh đến thấu cả xương.

“Con biết ba hận con, nhưng con vẫn xem người là ba.” Người ba này mặc dù từ nhỏ không quan tâm đến hắn, phương thức giáo dục cho tới bây giờ đều là máu lạnh cùng lãnh đạm, nhưng trong lòng hắn rõ ràng đây chỉ là một cách giáo dục, hắn có thành tựu như hôm nay đều là nhờ vào sự dạy dỗ của ba.

“Nếu như mày còn nghĩ tao là ba mày, mày cũng sẽ không làm ra chuyện như thế, liên thủ mẹ mày đem tao đá ra hội đồng quản trị cất chức, chính mày liền ngồi lên cái ghế CEO của Dung Khoa, vậy có bao giờ mày cảm thấy có chút nào tự trách không? Chính mày đã đạp lên ba ruột của mình mà đi lên!”

“Ba biết rõ con cũng không muốn như vậy, nhưng do ba đã làm những chuyện khiến cho mẹ không cách nào nhận được rồi. Nếu như ba có quan tâm đến mẹ một chút, con cũng sẽ không làm như vậy. Con nhớ là đã đi tìm ba, cùng ba nói chuyện nhưng ba cho tới bây giờ đều không liếc mắt đến con một cái, lòng của ba hoàn toàn không để ở trong cái nhà này.” Lâm Khải nghĩ đến những gì đã trải qua, hắn đối với người ba này đúng là có một ít hận. Khi hắn bắt đầu ý thức được mọi chuyện, ba cho tới bây giờ cũng chưa từng cho hắn một vòng ôm ấm áp.

“Mày bên ngoài cũng một đồng tình nhân, mày cảm thấy mày có tư cách trông nom tao sao?”

“Người đã kết hôn là ba, không phải con. Nếu như con kết hôn, con nhất định sẽ trung thành với hôn nhân của mình, con không muốn con của mình từ nhỏ đã phải sống trong một cuộc hôn nhân tan vỡ, ở trong một căn nhà không có chút hơi ấm gia đình mà lớn lên!”

“Tao hiện tại không muốn nói với các người về tình yêu, tao chỉ là ở bên ngoài vui đùa một chút, nhưng là các người lại đuổi tao ra khỏi nhà, các người cũng đủ ngoan độc?” Nghĩ đến mẹ con bọn hắn, ông liền vô cùng đau đớn.

Đối mặt với ba, Lâm Khải cuối cùng vẫn giữ vững trầm mặc, hắn căn bản không nghĩ tới mẹ ngay lúc ba xuống đài lập tức nói ly hôn, hắn vẫn cho là mẹ gọi hắn giúp, chỉ là muốn để cho ba ném một chút giáo huấn, nhưng không có nghĩ đến cuối cùng mẹ đối với hắn có điều giấu diếm, cũng không có đem phần sau kế hoạch nói cho hắn biết.

Nghĩ tới những việc này, trong lòng Lâm Khải làm sao không đau! Mẹ của mình dùng nước mắt nói cho mình biết ba tàn nhẫn thế nào, xin hắn trở về nước giúp mình, hắn đến giúp rồi, ba xuống đài, nhưng không thể ngờ rằng mẹ trả thù không chỉ những thứ này, tình yêu năm đó toàn bộ hóa thành thù hận, mà tiết tấu phía sau hoàn toàn không phải là hắn có thể thao túng, hết thảy đều do An Ôn điều khiển.

“Con tới chỉ là muốn nói cho ba biết, ngày kia con đính hôn, ở quán rượu XXX, con hi vọng ba có thể tham dự.” Đối với cái nhà này, hắn không biết mình còn có thể làm những gì.

“Tao sẽ không đi, các người nếu không cần tao, tao cũng vậy không cần các người!” Lâm Tuấn Thiên quyết liệt trả lời, ông cố chấp giống như đứa bé.

Lâm Khải muốn nói thêm điều gì nữa, nhưng Lâm Tuấn Thiên lập tức khoát tay, ý bảo hắn không cần nói gì nữa.

Kể đến, vô luận Lâm Khải nói thế nào, Lâm Tuấn Thiên đều không thèm để ý đến, lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ. Nhìn ba mình như vậy, hắn biết lần này ông đã bị đá kích thật sâu, mà hắn lại có cảm giác tất cả

đều là do mình gây ra?

Thứ bảy, Tô Tiểu Mễ lăn lộn trên giường, đem chăn hung hăng đắp lên trên đầu, rốt cuộc không biết mình có muốn tham gia tiệc đính hôn hay không? Chuyện này, cô đã suy nghĩ từ tối hôm qua đến giờ!!!

“Tô Tiểu Mễ, giả bộ bệnh đi! Như vậy có được hay không?”

“Tô Tiểu Mễ, mày rốt cuộc là muốn thế nào? Lâm Khải kia không đáng giá cho mày suy nghĩ nhiều như vậy, không đáng giá...!!!!” Nhưng tại sao cô từ tối hôm qua đến giờ vẫn mất ngủ, chỉ cần vừa nghĩ tới hắn sẽ trở thành vị hôn phu của người khác, cô liền không nhịn được khó chịu.

“Tô Tiểu Mễ, mày sẽ không phải đã thích Lâm Khải chứ? Hắn có gì tốt, chính là một loại máu lạnh, hắn cũng giống như con cái những nhà giàu khác, tỉnh như ruồi có vị hôn thê, lại còn bao nuôi vô số tình nhân, mà cô Tô Tiểu Mễ, chẳng qua là một trong số đó của hắn, sao lại muốn thích hắn đây?” Truyện Sắc Hiệp -

Đầu của cô cơ hồ muốn nổ tung ra, cô cưỡng bách mình không được suy nghĩ tiếp, nhưng trong đầu lại không ngừng chế được những hình ảnh cô cùng Lâm Khải, Lâm Khải cùng Lãnh Tĩnh Thi...

Chuông điện thoại di động lại reo vang, cô không nghĩ tới đó lại là Lãnh Tĩnh Thi.

“Tiểu Mễ, Tiểu Mễ, gọi Tiểu Mễ...Em là đồng hồ báo thức Lãnh Tĩnh Thi!!!” Tô Tiểu Mễ có thể nghe được cô ở đầu dây bên kia cười ngọt ngào.

Nói thật ra, Tô Tiểu Mễ đối với sự quan tâm nhiệt tình của Lãnh Tĩnh Thi rất im lặng, nhưng lại không thể không nhắm mắt đối trả trở lại: “Cám ơn em nhắc nhở, chị thiếu chút nữa đã ngủ quên.”

“Em là muốn nhắc chị nhớ, hôm nay đừng quên đến sớm một giờ, ở XXX quán rượu, sáu giờ, đến lúc đó em truyền hoa hạnh phúc, chị nhất định phải đến gần em một chút nha.”

“Ừ, chị sẽ cố!”

“Nhất định nha, chị là người bạn đầu tiên em thân quen ở Bắc Kinh, cho nên em đặc biệt hi vọng chị đến sớm một chút. Chị sẽ không cảm thấy em có chút không bình thường chứ? Thật xin lỗi sáng sớm đã đánh thức chị như vậy, nhưng em chính là không nhịn được muốn đem tâm tình chia sẻ với người bạn tốt nhất của em.”

“Ừ, chị sẽ xuất hiện, em cũng nên đi đi, chúc hạnh phúc, Tĩnh Thi!” Lãnh Tĩnh Thi vừa nói như vậy, cô đã cảm thấy mình không có cách nào viện cớ, mặc dù cô có lúc không muốn trở thành bạn bè thân thiết với thiên kim đại tiểu thư, nhưng là Lãnh Tĩnh Thi hết lần này tới lần khác lại để mất tới cô.

“Cám ơn chị, Tiểu Mễ! Vậy em đi trước, bai bai!”

Cầm điện thoại di động, lòng của cô lại vắng vẻ, trong miệng của cô lại không kịp ham muốn khạc ra hai chữ: Lâm Khải.

“Tô Tiểu Mễ, mày muốn tranh giành à? Có cái gì phải khóc, mày chỉ là một tiểu tình nhân, chuyện cần làm chính là hoàn thành nhiệm vụ của một tình nhân, không thể động tâm, bỏ ra thân thể là được rồi, sau khi xong, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, đây chính là kết cục của mày, rốt cuộc có hiểu hay không a?”

Cô hung hăng tự nói với mình xong, nhưng là nước mắt cứ tự nhiên chảy ra. Thì ra khi hắn đính hôn, lòng của cô lại có thể đau đến như vậy, cô vẫn cho là quan hệ giữa bọn họ chỉ là tình một đêm, ngoài ý muốn đưa đến hiệp ước tình nhân, trừ những thứ đó ra, không tiếp tục những thứ khác, ai có ngờ đâu...

Cô nhanh chóng lau nước mắt, soi gương cười thật to, mỗi một ngày đều là mới, phía ngoài ánh mặt trời rực rỡ như thế, cô cười cũng phải rực rỡ như vậy.

Đánh răng, rửa mặt, trang điểm tinh xảo, chọn một bộ áo xinh đẹp, chọn một đôi giày yêu thích...

Cô muốn mình nhìn qua tinh xảo, xinh đẹp, có tinh thần, khỏe mạnh, vui vẻ... Đối mặt sự thật kế tiếp, ông chủ Lâm Khải của cô cùng bạn thân đính hôn, mà cô lấy thân phận chị em cùng cấp dưới xuất hiện, cô không có lý do gì không mỉm cười.

Đợi cô hết thấy chuẩn bị xong, điện thoại của Hiên thiếu gia vừa lúc vang lên.

“Tiểu Mễ, anh đã ở dưới lầu rồi, chúng ta cùng lên đường!”

“Được, em lập tức xuống ngay!” Cô nhiệt tình đáp lại, đôi mắt người chung quanh, cô nhất định phải làm ra vui vẻ mà tiêu sái, cô là không thể chinh phục bạch cốt tinh Tô Tiểu Mễ, tình cảm thương tâm coi như sợi lông hồng, buổi tối uống bình rượu coi như quên hết.

Nghĩ tới đây, cô hít một hơi thật sâu, nở nụ cười, mở cửa, lên đường!

Váy đơn giản màu đậm dài cho đến mắt cá chân, có điểm chút bông sợi tổng hợp áo ngoài, rất đơn giản cũng rất sạch sẽ, khuôn mặt trắng nõn cười rực rỡ, ánh sáng tà dương tỏa sáng như tô điểm thêm sắc màu cho khung cảnh. Hiên thiếu gia như nhìn thấy tiên nữ hạ phàm, cứ như vậy tinh xảo mà đơn giản, không có trang điểm lộ liễu, không có hoa phục kim cương, lại thấm vào ruột gan, hấp dẫn một Tô Tiểu Mễ giản dị mà trong sáng như thế!

113. Chương 113: Tiệc Đính Hôn Của Hân 2

Hoa phục xinh đẹp, thiên Sứ, piano, hạnh phúc nhìn nhau, ôm...

Tô Tiểu Mễ từ khi đi vào tiệc đính hôn xa hoa này, tinh thần của cô liền lạnh quá đổi, phẳng phất như một mũi tên ở đây cung, chỉ chờ ra lệnh một tiếng.

Gần như hoàn mỹ Lãnh Tĩnh Thi, một thân hoa lệ, lễ phục màu trắng, tóc thật dài như sóng lớn ở sau ót, vương miện lóe kim quang, hạt châu óng ánh trong suốt ở cổ ưu nhã động lòng người, trên tay một ít hoa sen màu tím đơn giản cũng có vẻ cao quý vô cùng.

Có một số ít người được trời cao yêu mến, Lãnh Tĩnh Thi lại là một trong số này nên được ông trời sủng ái.

Tô Tiểu Mễ xuất hiện, coi như là đặc biệt rồi, trong nhà hàng, không có mặc lễ phục đoan chừng cũng chỉ có mình cô, đơn giản trang phục tinh xảo động lòng người, cùng hoa phục tạo thành một dạng khác để cho người ta so sánh

“Tiểu Mễ, em vĩnh viễn đều là đặc biệt nhất!” Hiên thiếu gia cười lên rất mê người, hàm răng trắng nõn ở dưới ánh đèn lóe sáng

“Chỉ mong em không phải là bằng hữu làm cho Tĩnh Thi mất thể diện nhất mới phải!” Tô Tiểu Mễ trêu ghẹo nói, mặc dù có một chút xú lúng túng, nhưng cô vẫn là có thể kiên trì chịu đựng.

Tô Tiểu Mễ cũng không có nghĩ đến, đây chỉ là đính hôn mà cảm giác so với người bình thường kết hôn còn long trọng hơn n lần, nơi này tất cả bài biện cùng thiết kế đều là theo kiểu đám cưới của vương tử cùng công chúa

Màu trắng tinh khiết phủ kín cả hội trường, ngay chính giữa hội trường là một đường dài thảm đỏ, như vậy hoa mắt, như vậy nổi bật!

Khi Lâm Khải xuất hiện, tâm của Tiểu Mễ càng lạnh hơn, nhưng trên mặt lại cười đến sáng lạn hơn.

Cùng với vị hôn thê mặc lễ phục màu trắng giống nhau, thì ra là hân mặc đồ trắng có thể anh tuấn cao nhã như thế, đôi tay thon dài nắm thật chặt tay Lãnh Tĩnh Thi, ở trong mắt cô, tâm giống như bị người dùng kim châm đâm từng mũi một.

“Nhìn bọn họ, có phải cảm thấy rất xứng đôi không?” Hiên thiếu gia không nhìn được quảng tới ánh mắt hâm mộ, hân giờ phút này suy nghĩ ôm ấp lấy Tô Tiểu Mễ, nói cho cô biết, nếu như cô nguyện ý, hân có thể cho cô một cái hôn lễ càng làm cho người khác hâm mộ hơn so với cái này.

“Đúng vậy, Kim Đồng Ngọc Nữ, vương tử cùng công chúa, trai tài gái sắc... Cho nên tốt đẹp chính là từ để hình dung bọn họ.” Nhìn hai người xứng đôi như thế, cô không thể không thừa nhận, vương tử cuối cùng

cưới chính là công chúa, mà cô - cô bé lọ lem này sai lầm rồi, đã là chim sẻ thì cuối cùng cũng không thể biến thành Phượng Hoàng.

Tay trái của cô siết chặt tay phải, cô cảm giác được mình sắp không nhìn nổi rồi, tiếp tục như vậy nữa, cô nhất định sẽ hỏng mắt, những hình ảnh ân ái kia giống như một lưỡi lê, hung hăng làm cho cô nhận rõ tình cảm trong lòng mình.

“Lâm Khải, thì ra là tôi đã thật sự thích anh!” Cô đau đớn ở trong lòng tự nói với mình như vậy, tay không nhìn được bưng lên ly rượu bên cạnh, mỉm cười hung hăng uống vào ngụm lớn, cô cần một cái gì đó trấn định cảm xúc của mình, nào biết thân thể mình vẫn chưa hoàn toàn kháng phục.

Nhìn ánh mắt có chút kinh ngạc của Hiên thiếu gia, Tô Tiểu Mễ ngây ngốc cười nói một câu: “Ra cửa quên uống nước, khát quá! Để cho anh chê cười.”

“Tứ lượng tốt, chuyện tốt như vậy, anh uống với em!” Hiên thiếu gia bưng ly rượu lên, thuận tiện đem một ly khác đặt ở trên tay của cô, hai người cùng ly, sau đó uống.

Cô cười, khóe mắt vẫn không nhìn được nhìn đầu kia, bọn họ một đường đi qua thảm đỏ.

Hắn cao ráo bóng lũng, dáng dấp tuấn tú, giống như một bức tranh xinh đẹp, cùng cô không liên quan, nhìn hai người nhận lấy mọi người chúc phúc, vỗ tay... cô cũng bắt chước làm như vậy.

Tô Tiểu Mễ cùng Hiên thiếu gia ngồi ở bên cạnh nâng cốc nói cười, nhìn qua như vậy sung sướng, nhưng là rượu vào nổi buồn, tư vị trong đó chỉ có tự mình biết.

Trong nhiều người như vậy, Lâm Khải quét qua, liền có thể phát hiện Tô Tiểu Mễ đang cầm chén rượu uống, tay Hiên thiếu gia thỉnh thoảng sẽ khoắc lên trên vai của cô, cô cũng không phản kháng, chẳng qua là cùng hắn nhẹ nhàng chạm cốc, sau đó ánh mắt nhìn đến chỗ của hắn.

Hắn u lãnh quang mang, xuyên qua nghìn vạn người, trực bức ánh mắt của cô, ý bảo cô chú ý một chút, chớ đem mình làm cho say mềm.

“Lâm Khải, anh được làm những gì anh muốn, chẳng lẽ Tô Tiểu Mễ tôi uống một chút rượu cũng không thể?”

Cô chỉ là trong trẻo lạnh lùng nhìn hắn cười một tiếng, cười đến thần nhiên.

Nhưng hắn phát hiện cô cười đến đau đớn, tròn mắt đen phảng phất dừng động vô hạn oán, chẳng qua là cô cho tới bây giờ đều không nói. Tâm của Lâm Khải chợt đau, hắn tại sao lại thấy đau vì người phụ nữ này? Người hắn yêu phải là người trước mắt, cùng hắn tất cả đều là xứng đôi nhất.

Người điều khiển chương trình đang nói cái gì, hắn đều không muốn nghe, cảm giác được Lãnh Tĩnh Thi nhắc chân hôn lên bờ môi của hắn, tay của hắn vòng lại, đáp lại cô.

Phía dưới tiếng huyết sáo một mảnh dài...

Tô Tiểu Mễ gơ ly rượu lên, cười ha ha: “Hiên thiếu gia, chúng ta vì đôi vợ chồng mới này, cạn một chén!”

Tô Tiểu Mễ có chút khống chế không được muốn uống, chỉ có uống rượu mới có thể làm cho mình tạm thời không suy nghĩ.

“Tiểu Mễ, tâm tình em hình như có chút bất ổn.” Hiên thiếu gia không phải là người hồ đồ, cô cười đến rục rỏ, hắn cũng không cảm giác được cô vui vẻ.

Tô Tiểu Mễ tay đột nhiên tự ý run, lo lắng Hiên thiếu gia sẽ nhìn ra cái gì.

Đầu óc linh cơ chuyển một cái, hơi hợt trở lại: “Nhìn thấy người khác đi vào hôn lễ, kích động thôi, nhớ lại vị kia nhà em tại Mỹ quốc xa xôi, ha ha... Cho nên tâm tình khó tránh khỏi sẽ buồn một chút chứ sao...”

Giải thích của cô hợp tình hợp lý như vậy, Hiên thiếu gia cũng không khỏi không tin.

“Nếu tâm tình không tốt, vậy chúng ta hôm nay liền uống thống khoái, uống thống khoái hai ta lại đi trên cọt đôi Lâm Khải này, như thế nào?” Hiên thiếu gia nỗ lực phối hợp với cô, để cho cô cảm giác được sự hiện hữu của hắn.

“Chủ ý này không tệ, xem ra rất được nha!” Tô Tiểu Mễ cười trả lời, không ngừng uống rượu, rót cho Hiên thiếu gia, lại rót cho chính mình.

Cô tự nói với mình, uống say sẽ có người đưa cô về nhà, uống say cô liền có thể có lý do không nghe lời, có lý do để cho mình không ần nhẫn khổ cực như vậy.

“Tiểu Mễ, em biết không? Anh đặc biệt thích nhìn em cười, khi em cười lên luôn làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái.”

“Có thật không? Anh đã thích như vậy, vậy em cười một cái, sau đó anh uống một chén, như thế nào? Ha ha...” Tô Tiểu Mễ uống một chút rượu, cũng không muốn trông nom những thứ thất thất bát bát điều ước kia, Lâm Khải phong quang vô hạn, có giai nhân bên cạnh, cô tại sao lại phải cô đơn?

“Ha ha... tốt... em cười... anh liền uống...” Hiên thiếu gia hưng phấn cầm chén rượu, chỉ cần cô vui vẻ, hẳn liền nguyện ý vì cô làm bất cứ chuyện gì.

Hai người bắt đầu không ngừng uống, một chén lại một chén, một chai lại một chai...

Lâm Khải đứng ở phía trên, sắc mặt đang đối mặt Lãnh Tinh Thi liền hạ xuống, nhìn ở dưới, mặt cười đến rực rỡ như hoa, uống đến hứng thú Tô Tiểu Mễ, liền cười không nổi.

Lãnh Tinh Thi là kẻ cười, kéo tay của hắn hướng Tô Tiểu Mễ cùng Hiên thiếu gia đi tới.

Một lát sau, hai người ân ái ngọt ngào đứng trước một đôi đang uống đến hưng phấn quên trời đất.

“Hiên thiếu gia, uống nhiều như vậy, đến lúc đó người nào đưa Tiểu Mễ về nhà a?” Cô quyết một chút cái miệng nhỏ nhắn, nhẹ nhàng trêu ghẹo.

“Không có sao, anh cùng Tiểu Mễ không trở về nhà, chúng ta đi nằm ngủ trên lầu quán rượu, ha ha...” Hiên thiếu gia đã uống đến có chút cao, nói chuyện cũng bắt đầu không suy nghĩ.

“Tôi không có say, tôi về lại nhà trọ, tôi nhận được đường về.” Tô Tiểu Mễ cười đến rất đẹp, rất lớn tiếng, “Nhà tôi ở tại XX tiểu khu X tầng, em nói có đúng không Hiên thiếu gia?”

Tô Tiểu Mễ nhịn không được, bắt nhả đánh rượu ho khan, cô vội vàng che miệng.

“Không sai, Tiểu Mễ... Còn tốt chứ... Em không có say, hai chúng ta còn có thể uống, tối hôm nay không say không về, như thế nào?” -

“Tinh Thi, cảm ơn em! Tiệc đính hôn rất tốt, em rất đẹp, Lâm tổng của chúng ta cũng rất đẹp trai, tài tử giai nhân, chúc mừng hai người! Chúc cho hai người sống đến răng long đầu bạc, sẽ có một đồng lứa trẻ!” Cười nói, Tô Tiểu Mễ bưng rượu lên, nhẹ nhàng đụng một cái chén rượu của bọn hắn, không chút do dự uống một hơi cạn sạch, chỉ cảm thấy dạ dày cay đến gai gai đau, kia nóng bỏng nước mắt hòa lẫn rượu đỏ bị hung hăng nuốt về trong bụng.

“Còn có anh... Còn có anh... Anh cùng Tiểu Mễ một khối mời hai người! Đến... Nhất định phải uống cạn!” Hiên thiếu gia cũng ở đây chạy theo ồn ào lên, bưng chén rượu cũng một hơi uống cạn.

“Oa, hai người một khối kính, rượu này chúng ta nhất định phải uống, em rất coi trọng hai người, Hiên thiếu gia, cố gắng lên! Tiểu Mễ của chúng ta rất nhiều người theo đuổi a!” Lãnh Tinh Thi nháy mắt, nghịch ngợm đáng yêu.

“Ha ha...” Tô Tiểu Mễ nghe lời này, không nhịn được muốn bật cười “Hiên thiếu gia, hai ta là rất xứng đôi, em cũng cảm thấy như vậy!”

“Tiểu Mễ, em nói có thật không?” Hiên thiếu gia lập tức tỉnh rượu một nửa, nắm chặt tay, nhìn thẳng cô.

Tô Tiểu Mễ lay động một cái đầu “Không được, em đã có bạn trai, cho nên em không thể với anh xứng đôi! Ha ha... Hiên thiếu gia, anh thật tốt a, em là vô phúc hưởng thụ!”

“Quảng người kia của em đi rồi theo anh, anh hiện tại cùng em cầu hôn, em trở về cầm hộ khẩu, anh cũng vậy trở về cầm hộ khẩu, hai ta ai cũng đừng hối hận, kết hôn trước hãy nói, như thế nào?” Hiên thiếu gia mắt tuy đã đỏ, lại dị thường biết mình đang nói cái gì.

Tô Tiểu Mễ chợt một hồi ho khan, tiếp cười đến tiền phủ hậu ngưỡng, vỗ vỗ bờ vai của hần, có chút thất thố nói: “Nếu không, em nghe anh, quăng người kia đi, em với anh cưới chui! Nhưng rượu vừa tỉnh hai ta cũng sẽ hối hận, ha ha... Hai ta nếu không tối nay kết hôn trong mộng đi, như thế nào? Ha ha...”

“Hai người uống ít một chút, đừng để say đến mức làm loạn, tiếp tục như vậy nữa, hai người không chừng liền làm ra cái chuyện gì đáng hối hận, đặc biệt là Tô chủ quản, tôi muốn nghiêm trọng nhắc nhở cô, đừng quên mình là người đã có bạn trai.” Lâm Khải đứng ở một bên, mặt đã lạnh đến cực hạn.

“Hiên thiếu gia, anh xem, Lâm tổng của chúng ta cũng cảm thấy em đây rất thất thố, lỡ dính vào rồi, em lặng lẽ nói cho anh biết một bí mật.” Tô Tiểu Mễ đưa ra một ngón tay nhẹ nhàng nói.

“Bí mật gì, anh muốn nghe.” Hiên thiếu gia tựa đầu đưa tới.

Tô Tiểu Mễ lại một tay đẩy hần ra, lớn tiếng nói: “Em đây là người phụ nữ không đáng tin cậy, lấy về nhà là một tai họa lớn, anh xem em cùng người kia đã nhiều năm như vậy, hần cũng không dám đem em lấy về nhà, ha ha...”

Cô cười đến mệt mỏi, mệt đến thật muốn gục xuống bàn thống khoái khóc lớn. Cô là người đã có bạn trai, mà nếu nói đến người bạn trai này không phải lại đứng bên một người phụ nữ khác... với thân phận là vị hôn phu.

114. Chương 114: Mua Say, Phạm Sai Lầm!

Lâm Khải tay nắm chặt ly rượu, người phụ nữ này lại bắt đầu say khướt rồi, nghe thanh âm của cô, hần thật muốn bóp vỡ cái ly trong tay.

“Hiên thiếu gia, có muốn mời Tiểu Mễ của chúng ta khiêu vũ không?” Lãnh Tĩnh Thi nghe được âm nhạc vang lên, không khỏi đề nghị.

“Không, chúng ta không khiêu vũ, chúng ta chỉ thích uống rượu.” Tô Tiểu Mễ chỉ dám nhìn Hiên thiếu gia, cô muốn lấy Hiên thiếu gia làm bia đỡ đạn.

“Ừ, đúng, chúng ta không khiêu vũ, chúng ta uống rượu! Tiểu Mễ, chúng ta cạn một chén!”

“Cạn chén! Vạn tuế! Hữu nghị vạn tuế!” Tô Tiểu Mễ giơ ly rượu lên cao, lớn tiếng nói: “Phụ nữ vạn tuế!”

“Phụ nữ vạn tuế, đàn ông vạn tuế, nam nữ vạn vạn tuế!” Hai người đã say đến túy lúy

“Tĩnh Thi, Lâm tổng, hai người đi khiêu vũ đi! Hôm nay các người là chủ, tất cả mọi người đang chờ, các người không cần phải để ý đến tôi cùng Hiên thiếu gia, hai chúng ta khó có dịp uống rượu như vậy, thành toàn chúng ta đi! Để cho chúng ta uống thống khoái đi!” Tô Tiểu Mễ đánh bạo nhìn sang, vẫn như cũ không dám nhìn thẳng cặp mắt đã xuyên thấu trái tim của cô.

“Thành toàn chúng ta đi! Để cho chúng ta uống thống khoái đi!” Hiên thiếu gia nhanh nhẩu phụ họa theo.

“Được rồi, thành toàn hai người đó! Khiến hai người uống thống khoái, em cùng Khải sẽ đi ngay bây giờ hưởng thụ ngọt ngào của chúng ta, không quấy rầy không gian của hai người nữa!” Lãnh Tĩnh Thi cười đến rất tinh khiết, rất đẹp.

Lâm Khải nặn ra một khuôn mặt tươi cười, tà nịnh mà lãnh mị “Hai người cứ từ từ mà chơi, hảo hảo Uống... uống...ng!” Nhìn Tô Tiểu Mễ ánh mắt tràn đầy nhắc nhở, mà cô lại làm bộ như uống rượu say giả trang mơ hồ

Sau khi nói xong liền lôi kéo Lãnh Tĩnh Thi đi về phía sàn nhảy, Tô Tiểu Mễ nhìn thân ảnh hai người cầm chén rượu giơ hướng trời cao: “Bái bai! Bái bai!”

Nhắm hai mắt, rượu từ từ thấm vào tròng vị, thân thể của cô không nhận được nghiêng ngả, Hiên thiếu gia tiến lên đỡ cô.

“Tiểu Mễ, chúng ta chơi chơi đoán số đi, ai thua người đó Uống... uống...ng!”

“Được! Đoán liền đoán, ai sợ ai!” Tô Tiểu Mễ cười lớn nói.

Hai người hưng phấn vươn tay không ngừng gào thét, Hiên thiếu gia thua rất thảm, dĩ nhiên, Tô Tiểu Mễ cũng bị rót xuống rất nhiều.

Trong sân nhảy bọn họ song túc song phi (như hình với bóng), giống như hai con bướm nhẹ nhàng nhảy múa, Tiểu Mễ nhìn thấy, cô hoa cả mắt, không kìm hãm được hâm mộ lại khổ sở, thế nhưng trong tâm cô lại nổi lên hi vọng xa vời, nếu như...chỉ là nếu như thôi, người bên cạnh Lâm Khải kia chính là mình...có lẽ là tốt biết bao.

Cô chỉ là mím môi cười hạ xuống, cầm chai rượu lên rót vào ly, đầu óc của cô cũng dần dần bắt đầu hỗn loạn, lại nhìn xuống Hiên thiếu gia trước mắt đã ngã xuống, không nghĩ tới tử lượng của hắn thật không ngờ lại thấp như vậy.

Trong tất cả suy nghĩ hỗn loạn đều có bóng dáng Lâm Khải, cô không biết mình lại vì lấp quá sâu, nếu như không phải chính mắt mình thấy người đàn ông này đã thuộc về một phụ nữ khác, cô có thể cũng sẽ không ý thức được mình yêu hắn, nghĩ đến điều này, Tô Tiểu Mễ cảm thấy trong lòng thật khó chịu.

Cô mơ hồ đứng lên, lại cảm giác đầu nhức óc, đi một bước, lại toát ra ba bóng người, thân thể thoáng một cái liền nghe được có đồ ngã xuống, cô cảm giác được toàn trường ánh mắt cũng tụ tập đến phía bên cô, vì vậy, cô đi được gấp hơn, đồ vật rót xuống ngược lại càng nhiều.

Tiềm thức, cô lại biết, cô không chỉ có mất mặt, còn gây họa...Từ từ, thân thể của cô cũng dần dần không ngừng... chân không còn có thể chống đỡ ngã xuống, thân thể cũng té xuống.

Cô ngủ mê man, cảm giác được có người ẵm cô lên, vớt cô lên xe, gò má người trên xe kia cũng không phải là người đàn ông cô muốn.

Cô mặc dù say, nhưng ý thức coi như thanh tỉnh, chắc có lẽ cô không phải là ngọc bình thường, đã uống rượu mua say lại còn thất thố trong bữa tiệc đính hôn của hắn, món nợ này hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho cô! Truyện Tiên Hiệp - Y

Khi xe ngừng lại, có người ôm lấy thân thể của cô, mùi hương rất quen thuộc, bả vai cũng rất ấm áp, cô tham luyến tựa đầu vào trước ngực người kia không muốn rời.

Nhìn Tô Tiểu Mễ say khướt ở trong lòng, Lâm Khải chỉ cảm thấy cả người như bị cô tựa vào.

Hắn mượn lý do đưa Hiên thiếu gia rời đi, bỏ xuống vị hôn thê, hắn cảm giác mình điên rồi, nhưng là hắn quả thật đã làm như vậy. Hắn muốn chinh cô, muốn hỏi rõ ràng cô nổi điên cái gì, uống nhiều rượu như vậy lại còn nói hươu nói vượn cái gì với hắn.

Thân thể Tô Tiểu Mễ bị để xuống, cô cảm thấy dạ dày sôi trào, mở mắt ra liền hướng nhà cầu chạy đi, nôn hết ra... Lâm Khải đứng ở một bên, lông mày nhíu càng chặt hơn.

Đợi cô nôn xong, hắn lại đưa ra khăn giấy, đem khóe miệng của cô lau sạch sẽ.

“Là anh sao?” Tô Tiểu Mễ nhìn ra khuôn mặt quen thuộc, cô có chút không tin người đàn ông trước mắt lại là Lâm Khải.

“Em cho rằng sẽ là ai?” Nghĩ đến cô tối nay cùng Hiên thiếu gia kia kẻ vai sát cánh, hắn liền tức tối trong lòng.

“Nhưng anh không phải là đính hôn sao? Anh không bồi kiêu thê còn ở đây làm gì?” Tô Tiểu Mễ có chút ngu ngơ, cô cho là mình vẫn còn ở trong mộng, cô cười khúc khích vỗ mặt của hắn: “Tôi không phải là đang nằm mơ?”

“Tô Tiểu Mễ, em có chừng mực lại cho tôi.” Tay của hắn bắt được tay của cô, người này lại dám vỗ mặt hắn, càng lúc vỗ càng mạnh.

“Tôi không dừng, tôi hiện tại liền muốn đánh anh, tôi muốn đánh... đánh anh cái tên khốn kiếp này... khốn kiếp...” Tô Tiểu Mễ đột nhiên rống to, hai tay cũng cùng lúc dùng sức đánh hắn.

Lâm Khải đứng ở đó, toàn thân đột nhiên nhũn ra, một chút khí lực cũng không có.

“Lâm Khải, anh khôn kiếp, anh khôn kiếp... Tôi hận anh...anh cứ đi cho tôi a... Cứ ra khỏi tầm mắt của tôi đi, tôi không muốn gặp lại anh, không muốn gặp lại anh nữa đâu...!!!” Cô dùng sức đánh hấn, nước mắt lại không kìm hãm được ào ào chảy, hấn tại sao còn tới trêu chọc cô, cô đã rất cố gắng, rất nỗ lực không chế mình không thêm nghĩ đến hấn nữa, cô không muốn đi phá bọn họ mà!!!!

“Ô Tô Tiểu Mễ...Em dừng tay...Dừng tay...” Đột nhiên, hấn dùng lực hết sức ôm chặt cô ở trong lòng mình, giờ phút này, hấn chỉ muốn như vậy, hấn liền muốn ôm cô, muốn cho cô biết cô hiện đang dựa vào lòng hấn, cô thương tâm khổ sở, hấn cũng sẽ ở bên cạnh cô, phụng bồi cô, ôm cô.

Tô Tiểu Mễ thân thể mềm nhũn ở trong lòng hấn, khóc đến càng ngày càng thảm.

Lâm Khải ôm cô càng chặt hơn, còn không ngừng an ủi cô “Đừng khóc... Anh ở đây... Là anh không tốt... ngoan nào... đừng khóc nữa... có được không...?”

Từ trước tới nay, đây là lần đầu tiên hấn an ủi một người khác phái, thân thể hấn tự động co quắp lại, lời nói lại càng thêm cứng ngắt.

Đột nhiên, Tô Tiểu Mễ dùng sức kéo áo hấn, một hộp cắn xuống, hung hăng không buông ra.

“A...” Lâm Khải đau đến hét to, người phụ nữ này tối nay là điên rồi sao?

Tô Tiểu Mễ cảm giác được trong miệng mùi máu tươi, cười to lui ra.

“Lâm Khải, tôi xong rồi... anh cũng xong rồi...”

“Ô Tô Tiểu Mễ, em tỉnh lại cho tôi! Đừng nổi điên nữa!” Hấn dùng lực lắc thân thể của cô.

“Anh đừng đụng vào tôi!” Tô Tiểu Mễ đột nhiên vô cùng tỉnh táo, dùng sức tránh khỏi cánh tay của hấn.

“Đừng nghĩ có chút rượu vào, em liền quên mình là ai!” Hấn không thể hiểu nổi người phụ nữ này tại sao có lúc lại có thể cứng rắn như sắt thép, uốn éo thể nào cũng không thể uốn tới.

“Không cần anh nhắc nhở, tôi biết mình là ai! Tôi tên là Tô Tiểu Mễ, là tình nhân của Lâm Khải anh, chúng ta ký hiệp ước tình nhân 36 điều, điều thứ nhất, tôi không thể từ chức; điều thứ hai, tôi không thể kết hôn; điều thứ ba...” Cô giống như đang xác nhận những thứ phép tắc này, vừa nói vừa cười.

Lâm Khải tựa vào một bên nhìn cô đang đọc thoại có chút thất thường.

“Anh xem, tôi rất rõ ràng thân phận của mình, nhưng còn anh?” Tô Tiểu Mễ vung tay lên chỉ thẳng vào hấn.

“Em là tình nhân của tôi.” Thanh âm của hấn lạnh như vậy, đậm bị thương lòng của cô.

“Ha ha...” Tô Tiểu Mễ ngẩng đầu lớn tiếng cười, đột nhiên lại khó chịu, thậm chí có chút cầu khẩn nhìn hấn “Lâm Khải, chúng ta đối phương thức đi, tôi làm công cả đời cho anh ở Dung Khoa có được không? Chúng ta không cần làm tình nhân nữa, anh cũng không cần quản xem tôi yêu ai, kết hôn với ai nữa, có được hay không?”

“Không thể!” Lâm Khải cơ hồ là không có bất kỳ suy tính gì liền bật thốt lên.

“Tại sao không thể? Anh có thể đính hôn, anh có thể ôm ấp vị hôn thê xinh đẹp, vậy tôi thì sao đây? Tôi nhìn một màn này giống như bị đao cắt một dạng, loại này cảm thụ rất thống khổ, anh có biết không!!!!” Lời của Tô Tiểu Mễ đã không nghe theo không chế của cô, rượu cồn xung động, cô thật đã quên những lời này không thể để cho người thứ hai biết.

“Tôi không chỉ có thể đính hôn, tôi còn có thể kết hôn, nhưng là em không thể, bởi vì em là do tôi bỏ tiền mua được.” Lâm Khải vừa nghe cô muốn phản bội mình, hấn hận không thể bóp chết cô.

“Anh vô sỉ, anh khôn kiếp!” Cô bực tức của mình, lớn tiếng hướng về phía hấn rống.

“Ô Tô Tiểu Mễ, em đừng vượt quá giới hạn, nhẫn nại của tôi chỉ có hạn!” Lâm Khải cầm lấy tay cô, không muốn để cho cô tự làm khổ mình nữa.

“Giới hạn?... Cái gì gọi là giới hạn? Tôi hiện tại nói cho anh biết, tôi đã đến cực hạn, nhiệm vụ tình nhân này tôi kham không nổi nữa, bởi vì đã vượt giới hạn chịu đựng của tôi rồi...!!!” Tô Tiểu Mễ nhìn đôi mắt

thâm thúy của hắn, một ánh mắt làm cho cô đánh mất chính mình, lời của cô không kìm hãm được bật thốt lên: “Tôi thích anh!”

Một câu nói này, giống như sét đánh ngang tai, chợt đập ầm ầm vào vào trong đầu của hắn.

Thấy hắn kinh hãi, Tô Tiểu Mễ có chút tự giễu nói: “Tôi có phải hay không là rất không có tiền đồ? Anh bây giờ nhất định ở trong lòng cười đến rất thoải mái đi, tôi chỉ là anh tốn tiền mua được, chẳng qua là công cụ làm ấm giường của anh, tôi lấy tư cách gì mà có thể nói thích anh chứ. Nói ra chính là bị coi thường, tôi thừa nhận, tôi đáng bị coi thường rồi, cái trò chơi này, tôi nhận thua, nhưng là hiện tại, tôi cầu xin anh, van cầu anh bỏ qua cho tôi đi, có được không?”

Lâm Khải nhìn cô, hắn không có nghĩ đến Tô Tiểu Mễ cư nhiên sẽ nói như vậy, ngay cả hắn cũng không dám suy nghĩ, khi bọn hắn chung đụng, hắn chỉ muốn đoạt lấy cô, không chịu được khi có người đàn ông khác đối với cô có một chút ý tưởng, hắn cũng không muốn cô đối với tên đàn ông nào khác trừ hắn ra có bất kỳ sự quan tâm nào.

Nhưng là, hắn tự nói với mình, hắn phải chăng chỉ là ham muốn giữ lấy quá mạnh mẽ, người hắn yêu chỉ có thể là Tĩnh Thi, bởi vì chỉ có Tĩnh Thi mới có thể làm cho hắn tìm được cảm giác khi ở bên Tĩnh Dạ. Trên cái thế giới này, trừ Tĩnh Thi ra, không còn ai có thể làm được giống như vậy, hắn cố chấp cho là như vậy.

115. Chương 115: Mua Say, Phạm Sai Lầm 2

Tô Tiểu Mễ nhìn người đàn ông trước mắt, đầu cô đau như muốn nứt ra, tâm thấp đến đáy cốc, cuối cùng, hắn đối với cô, đơn giản vẫn chỉ là một công cụ phát tiết!

Thế nhưng hắn lại lẳng lặng nhìn cô, một câu cũng không nói, loại cảm giác này để cho cô hoàn toàn tuyệt vọng, giờ phút này, cô cảm giác quả thật mình chính là một đứa ngốc.

Tô Tiểu Mễ đẩy ra thân thể của hắn, lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

Lâm Khải đỡ cô, cô lần nữa hất tay của hắn ra, tiếp tục đi về phía trước, cô không muốn đối mặt hắn nữa, cô không muốn ở trước mặt hắn mất mặt như thế...

“Em muốn đi đâu?” Tay của hắn đuổi một cái, lôi kéo cánh tay của cô

“Tôi không cần anh quan tâm, anh đi đi!” Tô Tiểu Mễ lớn tiếng trở lại “Đừng quên hôm nay là ngày đính hôn của anh, vị hôn thê của anh còn đang chờ anh về đó!”

Cô vừa tự giễu vừa cười khúc khích

“Em nào đủ chưa?” Lâm Khải giọng nói nghiêm trang, ánh mắt quán lấy cô, dùng sức đem thân thể của cô lại gần hơn.

“Ừ, tôi sẽ nghe lời, tôi cũng không làm khó anh nữa, mới vừa rồi tôi đều là nói đùa thôi, ha ha...” Tô Tiểu Mễ che miệng, nhẹ nhàng nói xong, có chút si ngốc nhìn hắn.

Tay của cô không kìm hãm được vươn ra, sờ lấy khuôn mặt cương nghị anh tuần làm cô mê luyến, ngón tay của cô nhẹ nhàng xoa trên mặt hắn. Nguồn truyện: Y

Thân thể Lâm Khải giống như đột nhiên bị kích thích, tay gắt gao ôm hông của cô.

Ngón tay cô xẹt qua bờ môi của hắn, hắn há miệng cắn ngón tay của cô thật chặt không nhả ra.

Tô Tiểu Mễ đưa ngón tay đặt ở trong miệng của hắn, mặc cho hắn cắn, cô không sợ đau, cô tình nguyện hắn cắn đứt ngón tay cô đi, đơn giản chỉ là để cho cô tỉnh táo biết vị trí của mình.

“Tô Tiểu Mễ... Tiểu Mễ... em dụ... hoặc tôi... em làm tôi phạm tội...” Tâm trạng Lâm Khải lúc này cũng một mảnh thất thần, Tô Tiểu Mễ thú tội để cho hắn rõ ràng hơn đi đến ý thức tình cảm của mình, người phụ

nữ này so với Lãnh Tình Thi càng làm cho hắn nhớ thương, càng làm cho hắn rối rắm, nhưng hắn không tin mình thật yêu cô, hắn mê mang như bị lạc lối.

“Không, tôi không làm cho anh phạm tội, là tôi phạm tội, tôi sai lầm rồi... Nhưng tôi không thể không được, tôi không nên... Tôi không nên...” Tô Tiểu Mễ nhỏ nhẹ nỉ non.

Hắn lấy môi dè lên môi cô, hung hăng in lại, dùng sức mút hương vị ngọt ngào của cô.

Tô Tiểu Mễ nắm thật chặt vạt áo của hắn muốn đẩy ra, cánh tay của hắn lại dùng sức ôm cô thật chặt, cứng như sắt thép không thể động đậy.

“Ồ... Ô ô...” Tay của cô hung hăng đánh hắn.

Hắn nâng đầu của cô, hôn tới cuồng liệt hơn, như bão táp, cô bị nụ hôn của hắn đè nén đến cơ hồ thở không nổi.

Đang không ngừng giãy giụa cùng phản kháng, bỗng cô ngưng lại, tự nhiên trở nên tích cực chủ động.

Thái độ cô rất khác thường, dùng sức cúi xuống lễ phục màu trắng của hắn, cà vạt của hắn, tất cả che đầy của hắn, cô muốn có người đàn ông này, dù chỉ trong một khắc ngắn ngủi, nhưng cô vẫn muốn khoảnh khắc này hắn phải toàn tâm trao cho cô, tất cả đều là của cô!

Cô đẩy hắn đi vào phòng khách, một tay đẩy ngã thân thể của hắn ở sofa, thân thể cũng theo đó ngã xuống, không đợi hắn có bất kỳ phản kích, nụ hôn của cô chủ động dâng lên, ôn nhu mà không mất lực độ, biểu lộ đoạt lấy hắn. Cô chủ động cúi xuống y phục của mình, trong một khắc kia, Tô Tiểu Mễ không muốn suy nghĩ tiếp mình là ai, thừa dịp trí óc vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn, cô muốn hắn, như vậy hoàn toàn chiếm đoạt hắn.

Tay của cô vuốt ve da thịt hắn, đôi môi chủ động hôn lên “cái đó” của hắn, bú nó tựa như một loại bản năng, không học cũng đã biết, tựa như cả đời ra ngoài sẽ gặp hài tử bú mẹ một dạng.

đã che giấu

Tay của hắn dùng sức phủ ở nơi to tròn của cô, hung hăng nắm, phảng phất chỉ có như vậy mới có thể biểu đạt ra giờ phút này nội tâm hắn rối rắm, đối với cô muốn ngừng mà không được.

“A...” Cô bị hắn dùng sức, đau đến khó nhịn.

“Có phải rất đau không?” Trong mắt của hắn có đau đớn, có hành hạ, có bá đạo.

“Đau!” Cô hai mắt như sao lộ ra trong suốt, đôi môi đỏ thắm tản ra mê người.

Cô vừa nói đau, tay của hắn liền dùng sức siết chặt cô hơn.

“Ừ... A... anh làm em đau... buông tay...”

“Không... anh không thả... anh chính là muốn em đau... muốn em nhớ rõ... anh sẽ làm em đau...” Hắn bá đạo, tà nịnh trong miệng, không cho phép một tia phản kháng.

Tô Tiểu Mễ cắn răng, muốn đứng dậy, lại hung hăng ngồi xuống, phát ra một tiếng vui mừng.

“Ừ...” Lâm Khải bị kích động thân thể, tay của hắn đặt ở eo của cô, qua lại trên thân thể của cô, làm cô trên dưới phập phồng.

Tô Tiểu Mễ khép hờ mắt, tay gắt gao vòng qua cổ hắn, đầu dựa vào đầu của hắn, liếc mắt một cái cũng không dám nhìn hắn đang hung hăng phát tiết lên mình, cô cảm giác mình giống như là sa vào một nơi không lối thoát, đắm chìm trong thế giới của hắn, chỉ có giờ phút này, có thân thể của hắn, hắn đang bên cạnh cô, cô mới phát giác được người đàn ông này là của cô, đây là một loại ý tưởng như thế nào, chính cô cũng không hiểu nổi.

Cô cảm giác được hắn đang trong cơ thể cô, hưng phấn, kích động...

Hắn thì ngược lại dè ở trên người của cô, đem hai chân của cô để trên bờ vai hắn, hung hăng đâm vào sâu thêm.

“A...” Tô Tiểu Mễ lớn tiếng kêu ra ngoài, tay gắt gao bắt lấy phần lưng hắn.

đã che giấu

“Nói cho anh biết, thích không?” Hắn cử động một lần liền hỏi một lần.

“Thích...Thích... Thích...” Cô nhắm hai mắt, điên cuồng đáp trả, hận không thể đem hắn hung hăng nhu vào trong thân thể mình.

Đang lớn tiếng nói xong, cô ôm cổ hắn về phía sau, hai hàng nước mắt nhẹ nhàng chảy xuống, thế nhưng hắn vĩnh viễn cũng không thấy được.

Ở một lớp sóng cao triều ở bên trong, hắn đem tất cả của mình phóng toàn bộ trong cơ thể cô.

Hắn ôm thân thể của cô, ôm ấp lấy cô, không có buông ra.

Cực lâu về sau, hắn nghịch tóc của cô, mang theo một tia cảnh cáo: “Anh muốn em trả lại cho anh một đứa nhỏ!”

“Được!” Cô như vậy mềm mại đáp ứng hắn.

Hắn nói với cô rất nhiều, nhưng là mí mắt cô đã quá mệt không mở ra được, dần dần chìm vào giấc ngủ. Khi cô tỉnh lại, bên cạnh đã không có một bóng người.

Nghĩ đến hết thấy phát sinh tối hôm qua, cô nhắm chặt hai mắt, cắn môi, đầu óc dị thường rõ ràng, điều duy nhất cô nghĩ đến: Ngừa thai!

116. Chương 116: Vô Tình Gặp Được

Tất cả lại giống như trở về trật tự vốn có, Tô Tiểu Mễ thu thập xong tâm tình của mình, nói cho mình tất cả cuối cùng đã qua, mà cô như cũ là Tô Tiểu Mễ, không phải là vật thay thế của bất luận kẻ nào, đối với tất cả tối hôm qua, cô chỉ cho là một giấc mộng, tỉnh mộng, cái gì cũng tốt rồi!

Buổi sáng thứ hai, tất cả ban ngành đều bận rộn làm việc, Hạ Tử Vi và Ngô Diệu Linh lần đầu tiên nổi lên xung đột trực diện, hơn nữa là trong phòng làm việc.

Hạ Tử Vi thế nào cũng không nghĩ đến, hợp đồng vốn sắp tới tay lại bị Ngô Diệu Linh cầm đi lần nữa, cô không biết vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu cho nên trong xung động cô trực tiếp đi tìm Ngô Diệu Linh.

“Tại sao hợp đồng CACH lại ở trên tay cô, chúng tôi vốn là hôm nay ký hợp đồng, có thể cho tôi một lời giải thích không?” Hạ Tử Vi tận lực ổn định cảm xúc của mình.

“Tôi và Vương tiên sinh rất quen thuộc, hai ngày trước ngoài ý muốn gặp nhau, ông ấy biết tôi làm ở công ty này nên không chút do dự liền ký hợp đồng với tôi. Về điểm này, tôi quả thật không tốt lắm, chưa được sự đồng ý của cô đã thực hiện, thật ngại, gần đây tôi lại quá bận rộn nên không có thời gian rảnh nói cho cô biết, nhưng tôi bảo đảm, hợp đồng này coi như của cô, vì khách hàng cơ bản chính là ký với cô. Về phần hợp đồng ký với tôi là do tôi không biết, nhưng tôi sẽ xin với cấp trên điều hợp đồng này đến chỗ cô.” Ngô Diệu Linh giải thích từng câu, trên mặt tràn ngập ủy khuất và chân thành.

“Ngô chủ quản, tôi nghĩ cô cũng rất rõ ràng, đây không phải là vấn đề hợp đồng thuộc về người nào, mà là việc cô tự mình can thiệp vào hợp đồng của đồng nghiệp, việc này đối với tôi mà nói là tuyệt đối không thể tiếp nhận.” Giải thích của Ngô Diệu Linh nghe vào thì ngược lại là Hạ Tử Vi đang cường từ đoạt lý, nhưng trên thực tế người thua thiệt là cô.

“Tử Vi, cô thật hiểu lầm tôi rồi, tôi không phải như cô nghĩ đâu, lúc ký hợp đồng, tôi đơn thuần chỉ muốn vì ích lợi của công ty, hợp đồng này vô luận là người nào ký đều thuộc về công ty, mối quan tâm hàng đầu của công ty là khách hàng, sau đó đến nhân viên, vậy nếu nghĩ về mặt lợi ích, chẳng lẽ tôi không thể tạm

thay thế một chút sao? Hơn nữa, tôi thật sự không có ý nghĩ như cô tưởng tượng đâu.” Ngô Diệu Linh nháy mắt to ỷ khuất nhìn cô

“Có ý này hay không, trong lòng của cô rõ ràng nhất! Đừng làm việc quá tuyệt đường người khác, chèn ép Hạ Tử Vi tôi, cô cũng đừng nghĩ sẽ sống tốt!” Hạ Tử Vi buông lời ác, nếu thật ép cô, cô sẽ truyền ra đoạn phim đó, nhìn xem cô ta làm sao ở công ty nữa.

“Tôi không biết nói thế nào cô mới có thể tin tưởng tôi, nhưng tôi thật sự không có ác ý, tôi thật sự chỉ là suy nghĩ vì công ty, về sau tôi sẽ không theo Vương tiên sinh bàn công việc nữa, lúc ký hợp đồng tôi cũng sẽ xem hợp đồng này tính vào thành tích của cô.” Giải thích của cô thật cao thượng vĩ đại, đứng ở lập trường công ty, cô thay Hạ Tử Vi ký hợp đồng, thành tích tính ở trên đầu Hạ Tử Vi, như vậy coi như Hạ Tử Vi cô phải cảm ơn Ngô Diệu Linh chứ không phải trách tội cô ấy.

“Ngô chủ quản, tôi thật sự cảm ơn nhân tình lớn cô cho tôi, nếu cô nói cho tôi, được thôi, tôi nhận, Vương tiên sinh cô cũng không cần đi gặp nữa, còn có, tôi thận trọng nói rõ với cô một chút, về sau gặp phải hợp đồng của tôi, nếu như lại là người quen của Ngô chủ quản muốn ký hợp đồng, xin đứng ở trên lập trường đồng nghiệp trong công ty nói cho đối phương biết, hợp đồng này cô sẽ để cho đồng nghiệp phụ trách liên quan tới ký hợp đồng với ngài, mà không phải cô đi ký hợp đồng, hiểu rõ chứ?” Trong vẻ mặt nghiêm túc của Hạ Tử Vi tràn ngập cảnh cáo.

Ngô Diệu Linh nhìn cô, vẫn là bộ dáng đáng thương, giống như cô thật thiện lương làm chuyện tốt cho Hạ Tử Vi, ngược lại còn phải bị Hạ Tử Vi dạy dỗ.

“Yên tâm đi, Tử Vi, cô đã nói như vậy tôi tự nhiên sẽ biết làm sao, nhưng tôi muốn nói một câu cuối cùng, bất kể cô tin không, tôi thật không có ác ý, cũng không có suy nghĩ chuyện gì xấu, thành tích của tôi, khách hàng của tôi đều là tôi từng chút từng chút tích lũy lên, tôi tin tưởng nếu chân thành đối đãi ắt sẽ được người khác hiểu.” Cô cười một cách độ lượng.

Hạ Tử Vi nhìn cô, người phụ nữ này so với trong tưởng tượng của cô còn lợi hại hơn nhiều. Nhưng Hạ Tử Vi cô cũng không phải là ăn rau cỏ, củ cải lớn lên, sự thiện lương của cô tuyệt đối có giới hạn, cô bảo đảm, nếu như lần sau Ngô Diệu Linh lại giở lại chiêu này, bất kể là cố ý hay là vô ý, cô sẽ không để cho Ngô Diệu Linh sống tốt.

Bên trong phòng giải khát.

Vì hóa giải tức giận trong lòng Hạ Tử Vi, trước giờ tan ca, Tô Tiểu Mễ đại nghĩa nói với Hạ Tử Vi: “Bữa tối hôm nay muốn ăn cái gì, toàn bộ tính trên đầu mình!”

“Mình muốn ăn tiệc lớn của nước Pháp, hơn nữa là khách sạn năm sao đối diện!” Hạ Tử Vi không chút khách khí nói với cô.

“Chị ơi, cậu thật là...! Đi thôi, cậu có tức giận hơn nữa cũng không thể ngược đãi dạ dày bản thân, chỉ có ăn ngon no bụng mới có tinh lực đối mặt vấn đề kế tiếp!”

“Không nhìn ra, Tiểu Mễ nhà chúng ta càng lúc càng biết nghĩ cho mình rồi!”

“Tất nhiên, là phụ nữ nha, tóm lại phải tự yêu mình, ngay cả chính mình còn không thương mình thì còn có thể trông cậy vào ai nữa?” Tô Tiểu Mễ cười híp mắt đá lông nheo với cô.

“Khen cậu đôi câu lại bay lên trời rồi. Gần đây mình có rất nhiều việc muốn hỏi cậu, loay hoay mãi vẫn chưa hỏi được, thừa dịp tối nay, cậu mau chóng giải đáp rõ ràng cho mình!”

Mồ hôi của Tô Tiểu Mễ ứa ra như thác nước, cô biết Hạ Tử Vi muốn hỏi đến chuyện gì, có thể lừa những người khác, nhưng tuyệt đối không gạt được Hạ Tử Vi, đầu nhỏ của Tô Tiểu Mễ chuyển thật nhanh, phải chuẩn bị xong đáp án để lát nữa nói.

Thời gian không còn nhiều lắm, Tô Tiểu Mễ sửa sang lại một cái văn kiện, chuẩn bị một chút tan ca liền chạy ra.

Giờ phút này, điện thoại nội bộ vang lên. Nghe điện thoại vang, lòng của cô theo bản năng căng thẳng, chỉ mong không phải là Lâm Khải gọi điện thoại tới.

Vừa cầm điện thoại lên, truyền tới chính là thanh âm của Lâm Khải.

“Đợi lát nữa chúng ta đi ăn cơm đi, vẫn là nhà hàng lần trước hẹn, em thu dọn chút liền xuất phát.” Lâm Khải có chút cứng nhắc nói ở đầu kia.

“Không được.” Cô trả lời lại hai từ theo bản năng.

“Em nghĩ em đang nói với ai?” Lâm Khải cầm điện thoại, có chút không dám tin người này là đang cự tuyệt hẳn, khuya ngày hôm trước vẫn còn ở trong ngực hắn khóc đến chết đi sống lại nói thích hắn, mà bây giờ lại chơi chiêu này với hắn. Truyện Sắc Hiệp -

“Hôm nay Hạ Tử Vi tâm tình không tốt, nói buổi tối ăn cơm chung, em không thể cho cô ấy leo cây được.” Tô Tiểu Mễ giảm thanh âm nói thật nhỏ, chỉ sợ có đồng nghiệp sẽ nghe được sinh nghi.

“Anh là người đàn ông của em, tâm tình của anh cũng không tốt!” Lâm Khải có chút bất bình trả lời, trong lòng cô, chẳng lẽ hắn lại không bằng Hạ Tử Vi? Đáng giận!

“...” Nghe được lời nói đột nhiên mang theo tính trẻ con của hắn, trong đầu Tô Tiểu Mễ như bay qua vô số con chim nhỏ, đàn ông quan trọng, bạn thân cũng quan trọng, bên cạnh người đàn ông này có nhiều người phụ nữ khác nhau, mà bên cạnh bạn thân vĩnh viễn đều chỉ là một vài người như cô mà thôi.

“Cho phép em làm chủ một lần, lần sau nhất định không được như vậy nữa!”

Tô Tiểu Mễ thậm chí còn không kịp nói cảm ơn, điện thoại bên kia đã cúp. Tô Tiểu Mễ cúp điện thoại, trong lòng lại dâng lên một hồi ưu thương, cô ghét tâm tình như vậy.

Hít sâu... Hít sâu...

Cầm túi xách, tắtputer, lập tức lách người rời đi. Ở cô vừa tránh ra, Thôi Viên Viên bên cạnh cô lại lộ ra một nụ cười, nụ cười này thật lạnh.

Khung cảnh ưu nhã, khúc dương cầm lưu loát, mùi thơm đồ ngọt hòa lẫn rượu đỏ, làm cho khẩu vị người ta không nhận được bắt đầu khó nhin.

“Tiểu Mễ, tối hôm nay hai tụi mình uống nhiều một chút, như thế nào?” Hạ Tử Vi lại tái phát cơn nghiện rượu.

“Cậu muốn chơi mình à, rượu đỏ nơi này so với quầy rượu ngoài kia còn đắt hơn, cậu uống ít chút cho mình! Hiện tại không thể so với trước kia, hai tụi mình đều phải kiềm chế lại.” Tô Tiểu Mễ làm ra vẻ mặt vô cùng thống khổ, giá tiền một chai rượu đỏ nơi này cũng không vừa, tốt bụng mời bạn thân uống rượu, còn muốn lường gạt số lớn hơn, quay đầu lại nhất định phải nhớ khoản nợ này.

“Xem cá tính kiểu người bình dân của cậu kia, chắc... chắc... tới chỗ này không cao nhã cũng phải giả bộ cao nhã!” Hạ Tử Vi đắc ý nhỏ giọng cười cô, “Để chị đây cho em nhỏ biết, giả bộ là thế nào!”

Hạ Tử Vi ném mị nhãn, mỉm cười nghiêng người, giơ tay lên vẫy, phục vụ mặc áo vest liền nhanh chóng đi tới.

“Một chai rượu đỏ Chateau Lafite Rothschild năm 92, lại thêm hai phần thịt bò bít tết nửa chín, cộng thêm một phần nước ép rau cải!” Hạ Tử Vi nói thật quen thuộc, thanh âm ngọt ngào mang đầy xúc động.

“Vâng, hai vị chờ một lát.” Phục vụ tao nhã lễ độ thối lui khỏi.

Tô Tiểu Mễ cắn chặt hàm răng, hận không thể cắn Hạ Tử Vi một cái thật mạnh.

“Chớ trờng mình! Mình biết cậu tốt nhất mà!” Hạ Tử Vi mỉm cười nhìn về phía cô.

“Rượu đỏ Chateau Lafite Rothschild năm 92? Cậu điên rồi! Cậu có biết nhiều đó thôi là bằng nửa tháng tiền lương nha!” Tô Tiểu Mễ cắn răng nghiêng lợi nói, quá điên cuồng, cô gánh không được, rượu này uống đến cả thịt cũng đau! Giờ phút này, cô thật vô cùng hối hận khi lỡ dại theo Hạ Tử Vi đi đến chỗ này.

Nhìn từng chút, từng chút rượu đỏ đổ vào trong ly, Tô Tiểu Mễ liền suy nghĩ, một giọt là bao nhiêu tiền, cô phải làm ra bao nhiêu cái phương án mới có thể kiếm về.

“Nhìn ánh mắt tham tiền của cậu kìa, chớ nhìn chăm chăm! Hôm nào cậu kết hôn, chị đây sẽ đi một bao tiền lì xì cực lớn!” Hạ Tử Vi cho một cái xem thường, đưa ly rượu tới trước mặt cô, “Nếm thử rượu đỏ Chateau Lafite Rothschild năm 92 này xem, mùi vị tương đối không tệ.”

Kết hôn? Đó là chuyện cả đời, rượu mắc như vậy, không uống mới là lạ, ngửi mùi vị này đã muốn say.

Hai người nhẹ nhàng chạm ly, Hạ Tử Vi nhẹ giọng nói: “Thành thực khai báo cho mình, bạn trai cậu rốt cuộc là thần thánh phương nào? Bên ngoài truyền đi lộn xộn lung tung, cái gì mà ở nước Mỹ, cậu khoác lác quá nha!”

Tô Tiểu Mễ ngẩng đầu nhìn cô, chuẩn bị tới một bài diễn văn để giải thích, lời nói còn chưa ra miệng, cách đó không xa lại có một người đàn ông dáng dấp quen thuộc đi tới, sẽ không trùng hợp như vậy chứ? Thật sự là hần?

117. Chương 117: Vô Tình Gặp Được 2

Hạ Tử Vi nhìn ánh mắt hơi phát ngốc của cô, quay đầu lại nhìn sang, cũng kinh ngạc, đó không phải là học trưởng Lý Triết trước kia Tô Tiểu Mễ thầm mến sao?

“Tiểu Mễ!” Lý Triết rõ ràng nhận ra cô, lại nhìn bên cạnh, ngay sau đó chào hỏi “Hạ Tử Vi!”

“Học trưởng, anh trở về lúc nào a?” Hạ Tử Vi nhìn đến hần, khó tránh khỏi có chút kích động.

Tim Tô Tiểu Mễ nhảy vọt, người đàn ông trước mắt này là người khác phái duy nhất cô thầm mến thời học sinh, hơn nữa thầm mến hai năm, thống khổ lại rồi rắm, bây giờ hần đã thay đổi nhưng giống như cái gì cũng không thay đổi.

Khi cười hơi mím môi, giọng nói vĩnh viễn đều tràn đầy từ tính, đôi mắt ôn tình như nước ngay từ giây phút ban đầu đã đã động Tô Tiểu Mễ, mềm mại giống như cát mịn Maldives[1].

“Ngày hôm qua anh mới vừa trở lại, nhìn thấy hai em thật sự là rất vui!” Lý Triết vừa về nước đã gặp hai vị học muội xinh đẹp, tâm tình cũng rất hưng phấn, đặc biệt là thấy Tô Tiểu Mễ, mặc dù tuổi tăng lên nhưng so với lúc trong trường học càng có nét cuốn hút hơn, thoát khỏi vẻ non nớt của học sinh, càng tăng thêm một phần quyến rũ và nhu tình của phụ nữ.

“Có thể gặp lại học trưởng Lý Triết, em và Tiểu Mễ đều rất vui về a!” Hạ Tử Vi nhìn Lý Triết, người đàn ông này vẫn đẹp trai như vậy, như là lúc trong trường, không trách được năm đó Tiểu Mễ si mê người đàn ông này như vậy, cô không nhịn được cười nói: “Sao không thấy học tỷ?”

Lý Triết rất rộng rãi thẳng thắn nói: “Một năm trước tụi anh đã chia tay, anh không muốn sống ở nước Mĩ, mà cô ấy không muốn trở về Bắc Kinh, mâu thuẫn kéo dài khiến hai người càng ngày càng xa cách.”

Vừa nghe đến tin tức hần đã chia tay, tâm tình Hạ Tử Vi dâng trào, không nhịn được cho Tô Tiểu Mễ nhiều ánh mắt, ý bảo cô nhanh chóng hành động, đừng bỏ qua cơ hội tốt lần thứ hai nữa.

“Hai em thế nào rồi?” Hần cười nhìn về phía các cô.

“Chúng em vẫn còn như xưa, ha ha...” Hạ Tử Vi rất nhiệt tình đáp trả, cô nhìn Lý Triết, ánh mắt của hần luôn vô ý liếc về phía Tô Tiểu Mễ, cô cảm thấy mọi chuyện bắt đầu hấp dẫn, có thể khiến cho Tô Tiểu Mễ yêu, là một chuyện vui trong cuộc sống của Hạ Tử Vi cô.

“Em đến phòng rửa tay chút, hai người trò chuyện trước, một hồi ba chúng ta nhất định phải tụ hội lại thật vui!” Hạ Tử Vi rất thức thời nhường chỗ cho hai người, để cho hai người đơn độc một hồi.

Lúc đi vẫn không quên nháy mắt với Tô Tiểu Mễ, Tô Tiểu Mễ vẫn như còn trong mộng, chưa hồi hồn lại, cuộc sống này con mẹ nó quá trùng hợp đi.

Khi Tô Tiểu Mễ nghĩ đây là trùng hợp, chuyện trùng hợp máu chó hơn đã xảy ra, cô nhìn thấy Lãnh Tĩnh Thi và Lâm Khải song song đi vào. Cô theo bản năng cúi đầu, muốn làm bộ như không có nhìn thấy.

Nhưng luôn có người không nguyện ý bỏ qua cho cô.

“Tiểu Mễ...Thật là đúng dịp a!” Lãnh Tĩnh Thi kéo cánh tay Lâm Khải xuất hiện ở trước mặt cô.

“Tĩnh Thi, Lâm tổng, không nghĩ tới ở chỗ này có thể gặp được hai người, vừa đúng lúc.” Tô Tiểu Mễ có chút không biết làm sao, thậm chí quên phải giới thiệu người đàn ông bên người cô.

“Vị này là?” Lãnh Tĩnh Thi cười đến rất ẩn dụ.

“Tôi là học trưởng của Tiểu Mễ, Lý Triết, mới trở lại từ Mỹ, hân hạnh gặp hai vị.” Lý Triết rất rộng rãi chào hỏi.

“Học trưởng của Tiểu Mễ? Ở nước Mỹ? Thì ra anh chính là bạn trai của Tiểu Mễ?” Lãnh Tĩnh Thi đột nhiên giống như phát hiện một vùng đất mới, vui mừng nói.

Lý Triết nghe xong ngẩn người nhìn Tô Tiểu Mễ, chỉ thấy sắc mặt cô ửng đỏ, hai mắt hơi cười, cong thành hình trăng khuyết đẹp mắt, nụ cười của cô vẫn như lúc ở trường học, trong suốt, thư thái.

Tô Tiểu Mễ đỏ mặt tại chỗ một hồi, lúng túng muốn nhảy xuống hố, sao cô cứ luôn thất bại như vậy, quá mất mặt đi!!!

Khi cô đang chuẩn bị giải thích, Lý Triết lại bước một bước lớn về phía Tô Tiểu Mễ, ôm hông của cô nói: “Ừ, đúng vậy, tôi chính là bạn trai cô ấy.”

Tô Tiểu Mễ hóa đá tại chỗ, cặp mắt thâm thúy không thấy đáy của Lâm Khải giống như băng, thả ra sát khí hung hăng, cô chỉ có thể xem như không nhìn thấy... Không nhìn thấy...

Lâm Khải quét mắt bàn ăn một cái, một chai rượu đỏ Chateau Lafite Rothschild năm 92, hai ly rượu, người này thật là lớn mật, cư nhiên nói láo với hắn là Hạ Tử Vi tâm tình không tốt nên ăn cơm với cô, lại không nghĩ rằng cô cự tuyệt hắn để ra ngoài hẹn hò với một người đàn ông khác, còn bị hắn bắt tại trận.

Gương mặt như hoa cười có lúm đồng tiền, gương mặt lạnh lùng cương nghị như núi băng, cách tầm mắt của cô càng ngày càng xa.

Ánh mắt cuối cùng của Lâm Khải rơi vào trên người cô khiến cô lạnh đến phát rét, trên mặt cô vẫn còn gượng cười đưa mắt nhìn họ rời đi vào phòng bao xa hoa thuộc về thế giới của hai người họ.

Nhìn thấy nụ cười có chút ẩn nhẫn của Tô Tiểu Mễ, Lý Triết có chút áy náy nói: “Vừa rồi anh chủ động thừa nhận, không biết có giúp được em hay không, nếu như anh gây thêm phiền phức cho em, cho anh xin lỗi, anh vô ý.”

“Không có gì đâu, cảm ơn anh!”

“Tiểu Mễ, anh có việc không hiểu, không biết có thể hỏi em hay không?” Lý Triết có chút cẩn thận hỏi, năm đó ở trường học, ở tiểu học muội này có một cái gì đó rất khác biệt khiến cho hắn không nhận được muốn tốt với cô hơn, thế nhưng lúc đó hắn đã có bạn gái rất tốt, hơn nữa bọn họ là bởi vì yêu nhau mới đến cùng nhau.

Có lúc tình cảm, luôn làm cho người ta cảm thấy rất quái, tựa như hắn đối với Tô Tiểu Mễ, năm đó, ở trên người cô có lẽ đã từng có một chút rung động hoặc là muốn phát sinh cái gì. Năm đó chuyện không thành bây giờ lại còn có cơ hội gặp nhau, vậy chứng minh ông trời đang thành toàn bọn họ, muốn đền bù tiếc nuối năm đó.

“Anh muốn biết tại sao Tử Vi nói em không có bạn trai, mà vừa rồi cô gái kia lại cho rằng học trưởng là bạn trai của em, lại còn ở nước Mỹ, hơn nữa còn trực giác nói là anh, phải không?” Tô Tiểu Mễ cũng rất thần nhiên, có lúc cô không muốn chối bỏ, đặc biệt là khi cô cảm thấy lòng mệt mỏi.

“Ừ, nếu như em cảm thấy rất khó xử, không cần nói cho anh!”

Nụ cười của hắn ôn nhu mà ấm áp, giống như một trận gió nhẹ phất qua tim của cô.

“Đây thật ra là một sự hiểu lầm, anh cứ xem như hiểu lầm là được!” Tô Tiểu Mễ cười một tiếng, giải thích quá nhiều cô cảm thấy rất mệt mỏi và không cần thiết, cô cũng tin tưởng hắn có thể hiểu được.

“Em nói hiểu lầm thì chính là hiểu lầm, nhưng nếu như sau này em có gì cần anh giúp có thể tìm anh, nhớ kỹ một điều, anh vĩnh viễn là học trưởng của em!” Tay của hắn rất thân mật vuốt ve đầu của cô.

Tô Tiểu Mễ không có tránh né, hành động này giống như khiến cho bọn họ trở lại thời đại học.

Bên trong phòng, Lâm Khải cởi áo khoác, sau đó ngồi vào vị trí, hơi nhắm mắt lại, một màn vừa rồi nhanh chóng ulla về trong đầu hắn, Lý Triết rất tự nhiên hào phóng ôm eo Tô Tiểu Mễ, mà cô không có phản kháng... hắn rất rộng rãi thừa nhận hắn là bạn trai của cô, bàn ăn chỉ có hai cái ly...

Lãnh Tĩnh Thi nhẹ nhàng đi đến phía sau hắn, tay nhỏ bé đặt ở trên bả vai của hắn, nhẹ nhàng xoa bóp.

“Gần đây có phải mệt chết hay không? Em xoa xoa giúp anh!” Tay nhỏ bé của cô mềm dẻo không có chút lực nào.

“Tĩnh Thi...” Hắn nhẹ giọng gọi tên của cô.

“Anh yêu...” Thanh âm của cô đột nhiên dừng lại ở đây, mà ánh mắt của cô vô ý nhìn đến vết cào mờ mờ trên vai hắn.

Tay của cô có chút cứng ngắc dừng trên bờ vai hắn, đôi môi mím chặt, những dấu vết này thật rõ ràng, đó không phải là cô cào, thậm chí hắn đã thật lâu không có chạm qua thân thể của cô.

“Đang suy nghĩ gì đấy?” Thấy cô đột nhiên có cái gì không đúng, hắn hơi quan tâm nói.

“Đang suy nghĩ về anh.” Tay nhỏ bé của cô đưa đến trước ngực hắn, đầu tựa vào trên bả vai của hắn, thấp giọng nói nhỏ đáp lại.

“Anh ở trước mặt em, em còn nhớ anh à?” Tay của hắn nhẹ nhàng vỗ tay của cô.

“Vô luận anh đang ở đâu em cũng nhớ anh, thời thời khắc khắc, hận không thể từng giây từng phút ở chung với anh.” Thân thể của cô đột nhiên xoay người ngồi ở trên đùi của hắn, hai tay vòng lên ôm cổ hắn thật chặt.

“Đưa ngực!” Tay của hắn điểm nhẹ mũi cô.

“Khải, có thể có một ngày anh chán em hay không? Không còn yêu em nữa?” Cô chu cái miệng nhỏ nhắn, làm nũng.

“Làm sao có thể, không yêu em anh còn có thể yêu ai?” Lời của hắn giống như là một loại tự hỏi, sâu trong nội tâm, chính hắn cũng muốn biết đến tận cùng hắn yêu ai.

“Vậy chúng ta kết hôn đi, có được hay không?” Cái miệng nhỏ nhắn của cô hôn lên bờ môi của hắn, thanh âm mềm nhũn. Đính hôn không có nghĩa là kết hôn, cô cần chính là người đàn ông này chân chính thuộc về cô, từ thân thể đến trong lòng, rồi đến trên luật pháp, người đời phải biết nữ chủ nhân Dung Khoa chính là Lãnh Tĩnh Thi cô, không phải là một người phụ nữ nào khác.

Vừa nghe đến hai chữ kết hôn, lông mày Lâm Khải không nhịn được khẽ nhăn thành một đoàn. -

Hắn còn nhớ rõ vì Tô Tiểu Mễ nói cho hắn biết cô bỏ con của bọn họ, hắn mới đến cầu hôn Lãnh Tĩnh Thi, nhưng cuối cùng, hắn theo bản năng nói kết hôn thành đính hôn.

“Nhìn anh rối rắm thành như vậy kìa... giống như lấy em có rất nhiều tổn thất... Tĩnh Thi thật đau lòng...” Cô lắc lắc đầu, tay nhỏ bé lại nhẹ nhàng áp vào mặt của hắn.

“Chúng ta mới vừa đính hôn, hiện tại lại kết hôn có chút sớm, chờ thêm một thời gian nữa, được không?”

“Ừ, tất cả nghe theo anh!” Cô gật đầu, đưa đôi môi đến trên bờ môi của hắn, đầu lưỡi ôn nhu đưa vào.

Lâm Khải nhẹ nhàng đáp lại.

“Tối hôm nay em muốn ở chung với anh, có được hay không?” Bàn tay cô luồn vào bên trong áo của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve hắn.

Lâm Khải trầm mặc, hắn lại do dự, giờ phút này, hắn chỉ muốn biết Tô Tiểu Mễ đến tột cùng đang chơi trò gì.

“Anh cũng đã lâu không có cùng em rồi? Em nhớ anh...Rất nhớ... Rất nhớ...” Thanh âm của cô vang ở bên tai của hắn thật thấp.

“Mới vừa nhận công ty, rất nhiều chuyện phải làm, cho nên thời gian cùng em cũng ít đi chút.” Hắn lại kiểm có lần nữa, ở trước mặt Lãnh Tĩnh Thi, hắn càng ngày càng viện cớ.

“Nhưng em rất muốn mà!” Cô nho nhỏ cầu khẩn, khát vọng trong ánh mắt lại càng ngày càng đậm.

Thân thể của cô dán chặt hắn, tư thái mềm mại mà đầy đà luôn là một loại hấp dẫn.

“Gần đây có chút mệt mỏi, lần sau bù cho em, chờ hết bận đi nghỉ phép với em, có được hay không?” Không biết tại sao, giờ phút này, hắn tuyệt không muốn chạm vào Lãnh Tĩnh Thi.

“Có thật không?” Cô vui mừng cười “Vây lần này bỏ qua cho anh!”

Cái trán của cô đụng cái trán của hắn, thân mật không dứt.

Mà suy nghĩ của cô lại bay tới một nơi khác, thân thể của cô có thể cảm giác được, hắn không muốn đụng cô! Rốt cuộc người phụ nữ nào có mị lực lớn như thế, khiến cho Lâm Khải ngay cả đụng vào cô cũng không muốn?

Cô nhất định phải tìm ra người kia! Ôm thân thể của hắn, ánh mắt lại càng ngày càng lạnh.

~[1]Maldives: Maldives là một quốc đảo ở Ấn Độ Dương được hình thành bởi một chuỗi kép của 26 đảo san hô trải dài từ phía bắc đến nam quần đảo Lakshadweep của Ấn Độ, bao quanh một lãnh thổ gồm 1.190 đảo nhỏ, trong đó có khoảng 200 đảo có người dân sinh sống.

Điểm đặc biệt ở Maldives là không có danh lam thắng cảnh, bảo tàng hay văn hóa địa phương để du khách tham quan, thưởng thức.Nơi đây thực sự là thiên đường nghỉ dưỡng bởi bạn có thể dành cả ngày để nghỉ ngơi, tắm nắng, lặn biển...hay trải lòng mình với thiên nhiên cùng nắng gió, sóng biển du dương và những hàng cọ cao vút.

118. Chương 118: Em Rốt Cuộc Đang Chơi Trò Gì?

Tô Tiểu Mễ nằm ở bên trong bồn tắm nghe nhạc, hơi nhắm hai mắt, mùi thơm tinh dầu trấn định suy nghĩ nhậy cảm của cô, toàn tâm để cho mình bình tĩnh, buông lỏng.

Sau một lúc lâu, cô đi ra từ trong bồn tắm, nước từ phía trên từng chút từng chút vẩy vào da thịt mềm mại của cô, tràn qua cổ của cô, chạm đến sợi dây chuyền đặc chế, có một vài thanh âm khác thường truyền đến, tay của cô không nhịn được nắm thật chặt.

Khi cô quần quanh khăn tắm đi ra, Lâm Khải đã ngồi trên ghế salon.

Tô Tiểu Mễ có chút kinh ngạc dừng lại đứng yên tại chỗ, không biết tiến lên hay là lùi lại “Hắn không phải ở bên cạnh Lãnh Tĩnh Thi sao? Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?”

“Chẳng lẽ em không hoan nghênh?” Con người trong trẻo lạnh lùng của hắn, quét qua cô một vòng.

Những lọn tóc vẫn còn nhỏ nước, khăn tắm màu trắng quần quanh thân thể trần truồng của cô, chân thon dài phát ra dụ hoặc. Da thịt trắng nõn còn hơi nước, đôi môi màu hồng kia thật mê người, khiến hắn không nhịn được nghĩ muốn gặm...

Chỉ nhìn cô thân thể của hắn đã không kìm hãm được sinh ra phản ứng, người phụ nữ này luôn không cần phải làm gì, chỉ đứng ở nơi đó hắn đã muốn chạm đến cô. Hắn chỉ là mê luyến thân thể của cô, hắn tự nói với mình trong nội tâm như vậy.

“Làm gì có, anh tới em thật cao hứng.” Tô Tiểu Mễ cười, từng bước từng bước đi qua, đi ngang qua bên cạnh hắn rồi, cô lại nói: “Em đi thay quần áo rồi trở ra.”

Tô Tiểu Mễ theo bản năng muốn bảo vệ mình, cô cũng không muốn thường xuyên có tiếp xúc mật thiết trên thân thể với hắn quá mức, bởi vì hắn không thích mang bao cao su trên người, hắn cũng sẽ không chuẩn bị, một khi phát sinh quan hệ, cô nhất định uống thuốc tránh thai, uống loại thuốc này nhiều tất nhiên sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt cho thân thể.

Cô còn chưa kịp xoay người, tay của hắn đuổi một cái liền lôi cô đến trước mặt của mình, vừa dùng sức, khăn tắm trên người cô bị hắn một tay kéo ra, những đường cong hoàn hảo trong nháy mắt hiện ra ở trước mặt hắn.

Tô Tiểu Mễ theo bản năng che lại dải đất bí ẩn của cô.

“Ở trước mặt anh, em còn chỗ nào chưa bị anh xem chứ!” Thanh âm của hắn đã có chút thô bạo khó nhin, tư thế nửa ngồi như ẩn như hiện của cô khiến cho hắn càng thêm muốn có cô.

“Em...” Tô Tiểu Mễ có chút vô lực nhìn hắn, thân thể từ từ ngồi chồm hổ xuống, trong lòng có chút thấp thỏm, nhưng tay vẫn nhặt khăn tắm bị hắn ném xuống đất lên, cô không thể tiếp nhận mình trần truồng hiện ra ở trước mặt một người đàn ông, cô không có chuẩn bị tâm lý, cô cũng không muốn chịu đựng vũ nhục như vậy.

“Lời của tôi, em lại coi như gió bên tai?” Khi tay của cô sắp chạm đến khăn tắm, thanh âm lạnh như băng của hắn vang ở sau đầu cô.

“Không nên như vậy, có được hay không?” Tay của cô không có nhặt tiếp, thân thể dừng ở bên cạnh hắn, mặt hơi nghiêng ngược lên, mang theo một tia cầu khẩn nhìn hắn.

“Tô Tiểu Mễ, đừng có dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, tôi là Lâm Khải, không phải là những người bạn trai kia của em!” Giọng nói của hắn mang theo một tia giễu cợt.

Cô biết, hắn lại hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm như vậy không có lời nào có thể nói rõ.

“Đứng lên!” Hắn giống như là cố ý gây khó khăn cho cô.

Tô Tiểu Mễ cố nén ủy khuất trong lòng, nhưng chân lại giống như không có khí lực, thế nào cũng không đứng nổi, trong tiềm thức, cô không cho phép mình thế này.

“Tôi có cần lặp lại lần hai không?”

“Giữa chúng ta, nhất định phải như vậy sao?” Cô lại cầu khẩn hắn một lần nữa, hi vọng hắn có thể bỏ qua cho cô.

“Giữa chúng ta, em cảm thấy giữa chúng ta là quan hệ như thế nào? Chẳng lẽ em cho rằng tôi sẽ yêu loại phụ nữ như em sao? Em trừ trên thân thể có thể khiến cho tôi vui vẻ ra, còn có cái gì khác có thể khiến cho tôi vui vẻ?” Hắn dùng hết mọi thứ vũ nhục cô, nghĩ đến cô lừa gạt mình, hắn liền hận không thể khiến cho cô xuống địa ngục.

Tại sao? Mỗi lần hắn có một chút thay đổi với cô, cô lại sẽ làm ra chuyện khiến hắn mất đi lòng tin với cô lần nữa, cô luôn miệng nói yêu hắn, xoay người lại đã đi hẹn hò với người đàn ông khác. Không chỉ không nhìn đến hiệp ước tình nhân của họ, còn khiêu chiến với tôn nghiêm của hắn, dám lên hắn làm loạn, hắn sẽ bắt cô đền lại gấp bội.

Vết thương còn chưa lành của Tô Tiểu Mễ giống như lại bị hung hăng xé rách lần nữa, người có thể khiến cô có cảm giác đau đớn này chỉ có một mình Lâm Khải.

Cô chỉ là tình nhân của hắn, cô yêu hắn là lỗi của cô. Cô không có lý do gì, cũng không thể khiến cho Lâm Khải cũng yêu cô giống như cô yêu hắn. Thân thể cô đứng lên từng chút, từng chút một.

Phần lưng đường cong duyên dáng, hắn không nhịn được lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve từ trên xuống.

“Xoay người lại.” Hắn muốn cô đối diện hắn, hắn muốn cô không chỉ lỏa tâm còn phải trần truồng.

“Đừng để cho tôi đợi quá lâu, nhẫn nại của tôi em cũng biết.” Đặc biệt là với cô, nhẫn nại của hắn luôn thật ngắn.

Cô nhẹ nhàng hít vào, ngón tay nhẹ nhàng nâng lên, từ từ lau đi nước mắt không cẩn thận chảy ra từ mắt trái, dùng sức nặn ra một nụ cười thật tươi, thân thể từ từ quay lại, mang theo mỉm cười nhìn thẳng vào mắt hắn.

Cô cười, tươi sáng như hoa đào, trong mắt chảy xuôi sầu bi nhàn nhạt. Coi như cô cười xinh đẹp hơn nữa cũng chỉ càng biểu hiện thêm sự lạnh nhạt, mọi thứ đều chạy không khỏi ánh mắt của hắn.

Tô Tiểu Mễ, em cho rằng giả bộ là có thể lừa dối tôi dễ dàng như thế sao?

“Chỗ này của em, trừ tôi ra còn có người nào khác không?” Tay của hắn không nhịn được đưa tới, từ cổ của cô một đường trượt xuống nơi mềm mại đầy đặn của cô nhẹ nhàng vẽ khoanh tròn.

Tô Tiểu Mễ mỉm cười, thậm chí cả lời nói cô cũng cười đến nói không ra, chớ đừng nói trả lời vấn đề như vậy.

“Độ chuyên nghiệp của em luôn rất tốt, không phải sao?” Ngón tay của hắn chợt dùng sức nắm nụ hồng của cô, đau đến cô không nhịn được nhẹ nhàng rên lên tiếng.

“Thật ra thì... em vẫn rất nhạy cảm, không phải sao? Tôi chỉ hơi trêu chọc, em liền không khống chế được mình.” Hắn đang từng điểm từng điểm xâm chiếm thân thể của cô, vũ nhục thân thể cô.

Tô Tiểu Mễ chẳng qua là cười, hắn nói đúng, làm chuyện gì đều cần kinh nghiệm, hắn là một ông chủ hà khắc, hắn không thích nhân viên của hắn không ra sức làm việc, cũng không thích nhân viên của hắn không nhìn đến nội quy công ty, lần đến trên đầu của hắn, cho nên cô phải làm một nhân viên hợp cách, thậm chí là một nhân viên cả trên giường cũng hợp cách!

“Tôi muốn em nói cho tôi biết, cái chỗ này...” Ngón tay của hắn theo nụ hồng của cô nhẹ nhàng đâm xuống, “Trừ tôi ra còn có người nào khác chạm qua không?”

Tô Tiểu Mễ tức cười.

Hắn có chút gằn nhẹ hỏi lại lần nữa.

“Có!” Cô cắn môi trả lời, cố biểu hiện một khuôn mặt tươi cười tốt đẹp lần nữa.

“Mấy?” Ngón tay của hắn dường như muốn xuyên qua ngực của cô, cứ ấn xuống dưới, cô ngậm miệng thật chặt không để cho mình phát ra thanh âm khiến cho hắn cho rằng mình rất đam tiện.

“Không nhớ rõ.” Tô Tiểu Mễ thật không muốn nhớ lại những đoạn thời gian không đáng nhớ kia.

“Vậy sao? Người nào chạm qua thân thể em, em cũng không thể nhớ rõ, quá tùy ý đi! Có phải hiệp ước của chúng ta vừa kết thúc, em cũng sẽ không nhớ rõ tôi đã từng chạm vào thân thể của em hay không?” Mặt hắn âm trầm nhìn qua giống như đã kết một tầng băng sương.

Tô Tiểu Mễ thật muốn quất tới hai bàn tay, dù có nhớ người đàn ông nào đi nữa cũng sẽ không nhớ đến tên đàn ông đáng chết vô số lần này, lần đầu tiên cũng cho người đàn ông này, hắn luôn là người đàn ông đầu tiên của cô, người đàn ông đầu tiên khiến cô nạo thai...

“Sẽ không, Lâm tổng ưu tú như vậy, đối với em lại tốt như vậy, em nhất định sẽ nhớ.” Cô giả dối nói, giả đến mình cũng muốn nôn mửa.

“Cái miệng nhỏ nhắn càng ngày càng ngọt rồi, tư cách làm tình nhân đúng là tiến bộ rất nhanh!” Hắn không che dấu chút nào châm chọc qua, càng có thể khiến cô bị vũ nhục hắn liền càng muốn chinh cô.

“Cám ơn Lâm tổng khích lệ, nếu như còn có chỗ làm không tốt, Lâm tổng có thể nói ra, em cũng có thể sửa!” Nếu như những công thức hóa kia có thể giải quyết tất cả vấn đề, có thể khiến cho song phương đều không

bị thương tổn, như vậy sẽ là một chuyện tốt đẹp cỡ nào, nhưng chuyện này chỉ vĩnh viễn tồn tại trong tưởng tượng.

“Kế tiếp, thành thật trả lời là tốt rồi!” Sắc mặt của hắn tà ác.

Tay của hắn theo ngực của cô một đường xuống phía dưới, cảm nhận được da thịt của cô đang run run, cô càng run thì hắn càng hưng phấn.

“Nơi này, trừ tôi còn có người đàn ông nào khác?” Ngón tay của hắn đã trượt xuống quanh chỗ bí mật của cô.

Cô xấu hổ đến mức muốn thoát đi, nhưng thân thể trần truồng của cô căn bản không có cho phép cô thoát đi, coi như chạy, có thể chạy trốn tới đâu, chỉ cần Lâm Khải muốn tìm cô, cô có thể trốn đến đâu?

“Trả lời tôi! Tôi muốn nghe lời nói thật.” Thân thể của hắn đứng lên, ngón tay vẫn từ từ ma sát quanh thân cô, khiến cho cô vừa thống khổ vừa xấu hổ.

“Trừ anh ra, còn có một người.” Sau khi nói xong, cô nhắm chặt cặp mắt, cô biết, người đàn ông này nhất định sẽ không bỏ qua cho cô, nhưng cô phải cho hắn biết, trừ Lâm Khải hắn ra, Tô Tiểu Mễ cô đã từng có người đàn ông khác, mặc dù chưa nói tới nón xanh, nhưng cũng cấm sừng cho hắn, đây coi như là một loại trả thù ngôn ngữ biến hình sao?

“Tiện nhân!” Biểu tình của Lâm Khải khẽ vặn vẹo, lần đầu tiên của cô cho hắn, nói cách khác sau khi biết hắn vẫn cấu kết với người khác, điểm này, làm sao có thể không khiến hắn phẫn giận.

“Thật xin lỗi, Lâm tổng, cái này là sự thật không thể thay đổi, nhưng em chịu trách nhiệm nói cho anh biết, người đàn ông này là ở trước khi chúng ta ký hiệp nghị.” Cô có thể đeo tội danh, nhưng không thể chịu tiếng xấu thay cho người khác.

“Người nào? Là Hiên thiếu gia hay là học trưởng đó?” Hắn đè thấp cổ họng khạc ra thật thấp, từng chữ một như xuyên thấu qua thân thể của cô.

“Không biết, giống như ban đầu xảy ra quan hệ với anh.” Y - www.

“Trừ tôi, em còn có tình một đêm với người khác?” Người phụ nữ này, hắn rốt cuộc biết được bao nhiêu?

“Đúng vậy, ở Tây Hồ, hắn đã cứu em, cho nên em đem mình cho hắn, cho nên, trừ anh ra, em từng có người đàn ông khác.” Tô Tiểu Mễ căn bản cũng không biết, cứu cô lên cũng không phải là Thân Vĩ Văn, thực chất chính là Lâm Khải, chẳng qua là cô không biết.

Lâm Khải nghe được đáp án của cô, tất cả tức giận đều đột nhiên ném ra sau ót, thì ra người phụ nữ này căn bản cũng không biết người triền miên với cô cả đêm ở Hàng Châu thật ra chính là Lâm Khải.

Nếu cô muốn biểu đạt mình có hai người đàn ông, vậy hắn cần gì phải vạch trần cô, để cho cô cho là mình được như ý không phải cũng là một loại tổn thương? Hắn càng thêm tin tưởng, Tô Tiểu Mễ trừ hắn ra cũng không có tên đàn ông thứ hai từng chạm cô, về điểm này, lòng tự ái đàn ông của hắn giống như lấy được thỏa mãn cực lớn.

119. Chương 119:em Rốt Cuộc Muốn Chơi Trò Gì? 2

Tô Tiểu Mễ không dự liệu được, Lâm Khải lại không có phản ứng gì quá lớn.

“Người đàn ông kia làm cho em rất vui vẻ sao?” Lâm Khải phảng phất muốn trêu chọc cô một chút, mang theo ý cười xoa nhẹ cằm của cô, hắn quên mất mình tới nơi này ý đồ muốn trừng phạt cô nói láo hắn.

“Dĩ nhiên.” Muốn cho một người đàn ông đau, liền dả kích hắn về “phương diện kia” không được, đây là Hạ Tử Vĩ nói cho cô biết, Tô Tiểu Mễ nhớ, không chút khách khí dùng trên người Lâm Khải.

“So với anh còn có thể làm cho em vui vẻ hơn?” Khóe miệng hần ngược lại dấy lên một tia cười giảo hoạt, hần muốn biết người này kế tiếp sẽ trả lời thế nào.

“Lâm tổng, cái này không nên lấy ra so sánh.” Cô hảo tâm khuyên can hần, hi vọng hần có thể sớm không hỏi tới nữa, bằng không cô sẽ không cho hần mặt mũi, đến lúc đó thì không thể trách cô không khách khí

“Hiện tại anh chính là muốn so sánh.”

“Nhưng em sợ nói thật sẽ làm anh bị tổn thương, hơn nữa em cũng không muốn nói láo.” Khuôn mặt cô tươi cười như hoa mang theo một tia giảo hoạt.

Lâm Khải liếc nhìn cô một cái, há lại không biết người phụ nữ này đang suy nghĩ gì sao? Chẳng qua là hần thích xem bộ dạng thất bại của cô, hần mong đợi chuyện sắp xảy ra kế tiếp.

“Anh không sợ bị thương tổn, anh thế nào em chẳng lẽ không biết? Em cứ việc nói, anh rất rõ về bản thân mình.” Hần thập phần tin tưởng đáp trả cô

“Anh chắc chứ?” Tô Tiểu Mễ hỏi ngược lại.

“Dĩ nhiên!”

“Nếu Lâm tổng muốn biết đáp án, vậy em sẽ nói cho anh biết, anh mặc dù cũng rất lợi hại, nhưng người kia so với anh lợi hại hơn, anh cũng biết em luôn không thích nói láo, tất cả mọi điều em nói đều là thật.”

“Tô...Tiểu... Mễ...” Hần từng chữ một nói ra, người phụ nữ này thật đúng là muốn đả kích hần, có đủ ghê tởm! Nếu như người đàn ông kia không phải là Lâm Khải, Tô Tiểu Mễ nói ra lời như vậy, hần chắc có thể đem cô xé rách.

“Được rồi, em sai lầm rồi, đã làm tình nhân hợp đồng, em dĩ nhiên cũng phải khen Lâm tổng lợi hại.” Phía sau sẽ phát sinh chuyện gì kinh khủng cô không muốn để ý tới, có thể có cái cơ hội làm khó tên đáng chết này cô nhất định không buông tha, ai kêu hần vũ nhục cô như thế!

“Hần có bao nhiêu lợi hại, em nói nghe một chút!” Bờ môi của hần không nhịn được nhẹ nhàng hôn cô một cái, mỉm cười nhìn về phía hai mắt của cô.

“Chi tiết này, Lâm tổng, anh cũng không nên hỏi.” Người đàn ông này không chừng sau đó liền trở mặt, cho nên cẩn thận vẫn hơn.

“Anh muốn em nói, em phải nói.”

“Nói rồi Lâm tổng lại không vui, em lại vi phạm hiệp ước, cần gì phải như vậy.” Tô Tiểu Mễ úp úp mở mở Lâm Khải nhìn sắc mặt Tô Tiểu Mễ có chút đắc thắng, trong lòng không nhịn được nở nụ cười, hần nhất định phải bắt cô nói ra, sau đó sẽ hung hăng làm cho quá khứ một lần nữa quay lại.

“Em nói đi, anh bảo đảm, lần này em nói cái gì anh đều không so đo, ngay cả về sau cũng không so đo!” Lâm Khải đột nhiên nghiêm túc nhìn cô bảo đảm. Truyện Tiên Hiệp - -Y

“Thật chứ?” Tô Tiểu Mễ đơn giản không thể tin được, nào người này đang bị co rút? Hần thông minh như vậy, cô ám hiệu rõ ràng như vậy, chẳng lẽ hần không biết cô sắp sửa nói ra là chữ hần kém cõi chuyện trên giường, so với người đàn ông kia đều không bằng một góc sao?

“Dĩ nhiên, anh không gạt em!”

“Nhưng là...” Tô Tiểu Mễ trong đầu thoáng qua một tia nghi ngờ, người đàn ông này sẽ không tốt như vậy, rồi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô đâu.

“Nói.” Tay của hần dùng sức siết chặt cằm của cô.

Tô Tiểu Mễ hạ quyết định, người đàn ông này đang buộc cô nói, kia đừng trách cô hạ thủ không lưu tình.

“Anh ấy so với anh hiểu được phụ nữ nhiều hơn, cũng biết làm như thế nào để cho đối phương vui vẻ!” Tô Tiểu Mễ đầu gì cũng là làm công việc sáng tạo, muốn cô nói dối chẳng lẽ cô không nói ra được hay sao.

“Chẳng lẽ anh không làm cho em vui vẻ?”

“Dĩ nhiên không phải, chẳng qua cảm giác vui vẻ không giống nhau, một loại là phát ra từ bản năng, trái ngược với một loại không phải là bản năng.” Tô Tiểu Mễ cười, lần này, cô cười từ trong nội tâm cười, nghĩ đến có thể trả đũa, trong lòng cô đã cảm thấy thống khoái.

“Ý của em là hần có thể để cho em cảm thấy vui vẻ một cách nguyên thủy nhất, phải không?”

“Đúng vậy!”

“Trừ những thứ này, còn có gì khác sao?” Hần muốn cô nói nhiều một chút, nói càng nhiều càng tốt.

“Thủ pháp của người đó cũng hơn anh, so với anh có kiên nhẫn hơn, cũng biết rõ hơn phụ nữ cần chính là hình thức tốc độ.” Muốn nói về việc làm thế nào đàn ông có thể để cho phụ nữ vui vẻ, Hạ Tử Vi ở trước mặt cô đã đàm luận qua không dưới nghìn lần, cô tùy tiện cũng có thể nói ra như vậy.

Nhìn thấy Lâm Khải tức cười, Tô Tiểu Mễ nhân dịp giải thích một câu: “Thật ra thì, chủ yếu nhất là em cùng người kia tương đối thích hợp, không phải em muốn nói Lâm tổng anh cũng không tốt.”

“Thích hợp? Em cảm thấy hai người rất thích hợp sao?” Con người này vì đã kích hần thật đúng là cái gì cũng dám nói.

“Dĩ nhiên, đàn ông lớn nhỏ mặc dù rất quan trọng, nhưng thích hợp hay không mới là trọng yếu hơn, thật ra thì Lâm tổng anh đã rất ưu tú, chẳng qua là trình độ thích hợp của hai ta không bằng hần.”

“Phải không? Xem ra em đối với đàn ông vẫn rất có nghiên cứu nha.” Hần lôi kéo thân thể của cô té ở trên ghế salon, nhẹ nhàng đè ép cô, vuốt gương mặt của cô nhẹ nhàng hỏi, phảng phất tuyệt không tức giận.

Tô Tiểu Mễ nhìn hần không có dấu hiệu tức giận, không giống với phong cách của hần.

“Có phải em vẫn còn rất hoài niệm cùng người đàn ông kia kết hợp?” Tay của hần vuốt ve da thịt bóng loáng của cô, cô thích là đêm đó hần đối cô nhu tình.

“Em là người của Lâm tổng anh, về những người đàn ông khác tuyệt đối sẽ không nghĩ tới.” Tô Tiểu Mễ đã trở nên nhu mì hơn.

“Anh nếu để cho em ném thử một chút, như thế nào?”

“...”

“Em không phải nói thích thủ pháp của hần sao? Em không phải nói hần có thể để cho em có vui vẻ nguyên thủy nhất sao? Còn cả việc hần là người thích hợp nhất của em, không phải sao?” Hần một câu một câu tái diễn lời cô mới vừa nói với hần.

“Lâm tổng, anh đã nói là không tức giận, anh không thể bởi vì em nói thật, còn đối với em có ý tưởng khác, đúng không!” Tô Tiểu Mễ nho nhỏ giải thích.

“Anh sao lại phải tức giận?” Lâm Khải hỏi ngược lại cô.

Không tức giận? Cô đã thương tự ái đàn ông của hần, hần lại không tức giận? Đây chẳng phải là chuyện cười?

“Anh không chỉ không tức giận, ngược lại muốn cảm ơn em, cảm ơn em đã cho anh biết, thì ra là anh có mị lực như vậy, không trách được em đã thích anh, thì ra là từ sau khi ở Hàng Châu về liền bắt đầu mê luyến anh, tưởng niệm thân thể của anh rồi phải không?” Hần hơi hột nói, ánh mắt lại một giây cũng không rời đi tầm mắt của cô.

Suy nghĩ của Tô Tiểu Mễ liền xoay không kịp, cái gì gọi là thì ra là cô đi Hàng Châu về liền bắt đầu tưởng niệm thân thể của hần? Cái gì yêu hần?

“Anh... Em...” Cô có chút kinh sợ, nhìn hần như người ngoài hành tinh.

“Có phải rất ngạc nhiên không? Em cho rằng người đàn ông ở Hàng Châu đêm đó không phải là anh? Thật ra thì anh nói cho em biết, đêm đó cứu em lên chính là anh, người để cho em cảm giác được bản năng vui vẻ cùng hoàn hảo kết hợp kia cũng là anh, trừ anh, em không có trải qua cùng một ai khác, trước kia sẽ không, hiện tại cũng không, về sau... lại càng không!” Hần nhìn cô, tà ác cười.

Mồ hôi Tô Tiểu Mễ toát ra như thác, cô hoài nghi nhìn hắn, mà trong mắt của hắn cũng là cười thâm hiểm, hắn ẩn nhẫn lâu như vậy chỉ chờ để nhìn thấy cô giờ phút này cảm giác bị thất bại, thì ra là hắn cho nên không tức giận, là bởi vì hắn sớm biết, trừ hắn ra, cô căn bản cũng không có trải qua một người nào khác.

“Đồ phúc hắc!” Cô cho hắn một cái ánh mắt rất không hữu hảo, phát điên muốn quất hắn, trong đáy lòng mắng hắn có nhiều tà ác, từng điểm từng điểm dẫn dụ cô nói ra, nhìn cô đắc ý, sau đó liền đánh đòn cảnh cáo.

“Hiện tại anh liền để cho em nếm thử mùi vị người đàn ông đêm đó, để cho em cảm thấy kết hợp tuyệt vời nhất với đàn ông là như thế nào!” Hô hấp của hắn đang từ từ tăng thêm, chân dài của hắn đan vào ở trên đùi của cô, một cái tay đã bò lên hai ngọn núi của cô.

Tô Tiểu Mễ nhắm mắt lại, giờ phút này, cô ghét hắn, ghét hắn đắc ý, ghét hắn phúc hắc, ghét hắn nắm mọi thứ trong tay...

Lâm Khải lại ngoài dự đoán trở nên ôn nhu, ở bên tai cô thấp giọng nói nhỏ “Anh thích mùi vị của em, mùi thơm ngào ngạt, lại quanh quẩn không tiêu tan.”

Tay của cô trào lên bờ vai hắn, dùng sức cấu hắn, người này quá ghê tởm. Ở trước mặt hắn, cho dù là một chút xú gì của cô cũng bị hắn nhìn thấu, loại cảm giác này làm cho cô vô cùng thất bại.

Thân thể của hắn nhẹ nhàng di chuyển lên, càng thêm nhạy cảm gần sát cô, hắn thở ra hơi thở quen thuộc, nhắc nhở cô về người đàn ông đêm đó, như vậy mà nhẹ nhàng, như vậy mà xâm nhập, như vậy mà kết hợp.

“Anh nghĩ muốn em... Hiện tại... ngay bây giờ...” Hắn cắn vành tai của cô, một đường hôn xuống, chút nhẹ chút nặng, hắn phảng phất quên mình tới đây vì mục đích chất vấn, hiện tại chỉ muốn ôm cô thật chặt, hôn cô, cảm thụ khí tức của cô.

Tô Tiểu Mễ dừng tay lại, hô hấp rối loạn, hơi thở mãnh liệt, để cho cô dần dần bị lạc, lại một lần nữa luân hãm vào bẫy hắn đã thiết kế tốt.

Có lúc, biết rõ là trò chơi, vẫn không kìm hãm được rơi vào không cách nào thoát ra.

Có lúc, biết rõ không thể làm vậy nhưng vẫn như cũ như thiêu thân lao đầu vào lửa, thề không sợ chết.

Có lúc, biết rõ là sẽ sập bẫy, vẫn cố nhảy vào, tan xương nát thịt cũng không hề hối hận.

Có lúc, biết rõ hắn yêu người khác, biết rõ hắn bá đạo, lạnh lùng, phúc hắc lại không hiểu chuyện, nhưng yêu chính là yêu, người khác khuyên một ngàn lần, một vạn lần cũng không cải biến được. Trên đời này có vài người chính là như vậy!

Tô Tiểu Mễ sao lại không biết Lâm Khải người đàn ông này cô không thể yêu, nhưng tình cảm một khi rơi vào, muốn rút ra luôn là việc khó khăn, điều cô có thể làm chính là khống chế mình không rơi sâu vào nữa, cố gắng đem tổn thương hạ xuống thấp nhất có thể.

Cô khép hờ mắt, cảm nhận cao trào đánh tới, luôn là không ngăn được.

120. Chương 120: Băng Ghi Âm

Bên trong tòa soạn, một bưu phẩm chuyển phát trực tiếp đưa đến tay Lãnh Tĩnh Thi.

Rất nhỏ, rất tinh xảo, không có lời nhắn, cô mỉm cười, trong lòng yên lặng vui mừng, chẳng lẽ là của Lâm Khải?

Đóng cửa lại, nhẹ nhàng đem mở ra, trong đầu cũng không ngừng nghĩ tới, sẽ là gì chứ? Chẳng lẽ là nhắn cầu hôn? Còn là... từng gói giấy mở ra, hiện ra ở trước mặt cô là một máy ghi âm.

Đôi mắt cô chớp động, cẩn thận nhìn một chút cái máy đang ở trong tay, bên cạnh có nút ấn xoay.

Ngón tay của cô nhẹ nhàng đụng nút phía trên, trong lòng có chút lo lắng cùng do dự, nhưng sự tò mò luôn luôn thắng được hết thảy, từ từ đè nén xuống, truyền tới cũng là một thanh âm rất quen thuộc với cô.

Lâm Khải hẹn Tô Tiểu Mễ ăn cơm... sau đó Lâm Khải hủy hẹn, hôm đó là bởi vì An Ôn mãnh liệt yêu cầu cô theo hắn về nhà một chuyến.

Lâm Khải gọi Tô Tiểu Mễ vào phòng làm việc, Lâm Khải lần nữa gọi Tô Tiểu Mễ vào phòng làm việc...

Lâm Khải hẹn Tô Tiểu Mễ ăn cơm, Tô Tiểu Mễ cự tuyệt...

Tái diễn, nghe lại một lần rồi lại một lần, trên mặt Lãnh Tĩnh Thi càng ngày càng lạnh, xem ra nghi hoặc trong lòng cô không có sai, quan hệ của Tô Tiểu Mễ cùng Lâm Khải tuyệt đối không phải đơn giản.

Lâm Khải vì Tô Tiểu Mễ, ngay cả đụng cũng không muốn đụng cô? Quan hệ của bọn họ thật sự tốt như vậy? Nếu như Lâm Khải thật yêu Tô Tiểu Mễ rồi, tại sao còn phải cùng cô đính hôn?

Không... Không thể... Lâm Khải chỉ thuộc về cô, cô không thể để cho người khác đem hắn cướp đi, bất luận là kẻ nào cũng đều không thể, nếu không cô nhất định phải làm cho đối phương thật thê thảm.

Tay của cô nắm thật chặt máy ghi âm, dùng sức bẻ gãy nó ném vào thùng rác. Đây là thói quen của cô, chưa bao giờ thích lưu lại bất kỳ vật khả nghi gì.

Trong đầu của cô hiện lên hai suy nghĩ, một là máy ghi âm do ai gửi tới? Người này tại sao muốn đem máy ghi âm gửi cho cô? Làm vậy người đó sẽ đạt được điều gì?

Một cái khác là cô phải làm như thế nào mới có thể tránh khỏi xung đột chính diện cùng Tô Tiểu Mễ? Chuyện vạch mặt thẳng thường cô không muốn, càng không muốn trước mặt Lâm Khải lưu lại ấn tượng không tốt, huống chi hiện tại Tô Tiểu Mễ ở trước mặt Lâm Khải còn có địa vị nhất định, đàn ông ghét nhất là bị phụ nữ dò xét, huống chi đó là người phụ nữ của Lâm Khải. Nếu như biết sau lưng hắn cô đang làm khó Tô Tiểu Mễ, như vậy ngược lại cô đã đem Tô Tiểu Mễ đến gần hắn hơn, chuyện như vậy, cô nhất định không thể làm.

Cô muốn một biện pháp nào đó vừa có thể để cho Lâm Khải toàn tâm với cô, vừa đối với Tô Tiểu Mễ hoàn toàn chết tâm. Nhưng kẻ sách như vậy thật khó tìm, việc cấp bách này nếu như cô không giải quyết, cô sẽ từ từ bị Tô Tiểu Mễ thay thế.

Lãnh Tĩnh Thi cắn răng, dùng sức suy nghĩ, nhất định sẽ có cách, nhất định có thể không cần cô ra mặt...

Cho tới trưa, Tô Tiểu Mễ ngay cả nước cũng không có uống một hớp, xoa bả vai đau nhức, cảm giác một hồi choáng váng đầu, điện thoại di động cũng đang vang lên.

Cô dùng sức quơ quơ đầu, đưa tay ra cầm điện thoại.

“Tiểu Mễ, biết anh bây giờ đang ở đâu không?”

“Triết học trưởng!” Tô Tiểu Mễ nghe giọng nói của hắn có chút đặc ý

“Đoán thử xem anh đang ở đâu?” Thanh âm của hắn có chút không nhận được hưng phấn.

“Cái này em thật sự đoán không được! Hưng phấn như thế, anh không phải là đang ở công ty em chứ?” Tô Tiểu Mễ dùng tay che ánh nắng chiếu vào, giờ phút này, cô đang cảm thấy rất khó chịu.

“Công việc ở công ty của các em anh rất thích, chỉ tiếc không có thích hợp, hiện tại anh ở nơi có thể gặp được em.”

“A...Anh đến tìm em?” Tô Tiểu Mễ có chút không dám tin, ngẩng đầu liếc nhìn chung quanh, nhưng không có phát hiện người nào khả nghi.

“Em mới vừa lấy tay che ánh nắng, sau đó ngẩng đầu nhìn chung quanh một lần, em nói xem đúng không?” Bên kia đầu dây thanh âm nhẹ nhàng và vui vẻ.

“Oh my god! Anh ở đâu? Sao anh biết nhất cử nhất động của em?” Tô Tiểu Mễ khẩn trương hỏi.

“Em nhìn bên ngoài, ở cửa sổ đối diện, có một người đàn ông, đó là anh!” Thanh âm của hắn trầm thấp lộ ra một chút hưng phấn, hắn cũng không có nghĩ đến mới muốn văn phòng, lại ở ngay đối diện tòa nhà công ty của Tiểu Mễ. Ngay cả ông trời cũng chiếu cố bọn họ như vậy, hi vọng bọn họ có một bước phát triển, hắn càng không thể bỏ qua cơ hội lần này.

Tô Tiểu Mễ xoay người đứng lên, nhìn phía bên ngoài cửa sổ, quả thật như hắn nói, bên tòa nhà đối diện có một người đàn ông đứng ở cửa sổ lớn, cầm điện thoại di động, hướng về phía cô quơ quơ tay. Truyện Sắc Hiệp -

Tô Tiểu Mễ cũng vẫy tay chào hỏi hắn, nhưng ánh nắng chói sáng xuyên qua cửa sổ chiếu đến, cô cảm thấy hoa mắt, đầu cũng choáng váng, bụng thật là đau, không nhìn được tự nhiên ngồi xuống.

“Tiểu Mễ... Em làm sao vậy?” Thấy Tô Tiểu Mễ khác thường, Lý Triết ở bên kia điện thoại khẩn trương mà ân cần hỏi.

Tô Tiểu Mễ muốn nói chuyện, lại cảm thấy miệng khô khốc, mắt nổ đom đóm, loại cảm giác khó chịu này làm cho cô muốn ngủ mất.

“Tiểu Mễ... Nói chuyện a... Chuyện gì xảy ra? Mau... Không nên làm anh sợ...” Lý Triết càng thêm khẩn trương.

Tô Tiểu Mễ làm rớt điện thoại trên tay xuống, đầu của cô gục trên bàn làm việc, mà giờ khắc này, phòng làm việc rất nhiều nhân viên đã đi ra ngoài ăn cơm trưa, vị trí của cô tương đối hướng lệch góc cửa sổ, thời khắc này, càng thêm không dễ làm cho người ta phát hiện.

Bên kia nhất cử nhất động của cô Lý Triết vẫn tương đối thấy rõ, thấy cô ngã xuống trên bàn làm việc, hắn chạy như bay xuống lầu, hướng tòa nhà Tô Tiểu Mễ làm việc chạy tới, cũng không quên gọi điện thoại cấp cứu 120.

Tô Tiểu Mễ vóc dáng không lùn, nhưng thể trọng lại tương đối nhẹ, Lý Triết ôm thân thể của cô chạy đi, người của Dung Khoa đột nhiên thấy một người đàn ông xông vào công ty bọn họ ôm Tô Tiểu Mễ chạy ra ngoài, kinh ngạc đến cảm đều muốn rớt xuống, đây là xảy ra chuyện gì?

Lý Triết đứng ở cửa phòng cấp cứu, tay không ngừng đan vào nhau, cầu nguyện trong lòng, chỉ mong sẽ không có chuyện gì phát sinh.

Không bao lâu sau, Hạ Tử Vi nghe tin cũng chạy tới, cùng Lý Triết chờ tin tức Tô Tiểu Mễ.

Bác sĩ đi ra, hai người nhanh chóng đi lên trước hỏi thăm về Tô Tiểu Mễ.

“Bệnh nhân không có việc gì rồi, chỉ cần nghỉ ngơi thêm!”

“Bác sĩ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tại sao đột nhiên té xỉu?” Hạ Tử Vi ở một bên lo lắng hỏi, Tô Tiểu Mễ bình thường nhìn không phải là rất khỏe mạnh sao? Cư nhiên sẽ ở phòng làm việc té xỉu, làm cho cô quá kinh ngạc.

“Cô ấy gần đây quá yếu, lúc trước giải phẫu sinh non còn chưa có khôi phục tốt, dinh dưỡng không đủ chất, hơn nữa lại làm thêm giờ, bình thường thiếu vận động, đây là một quá trình tích lũy lâu dài cho nên mới đưa đến té xỉu.” Bác sĩ nhìn Lý Triết: “Bất kể là người yêu hay không, đều nên tận lực giảm bớt tình huống sinh non như thế, đối với thân thể phụ nữ nguy hại rất lớn, còn có, áp lực tinh thần cũng có ảnh hưởng rất lớn, cần hướng dẫn cô ấy thả lỏng, nếu không cứ như vậy lâu dài sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt.”

Lý Triết ở một bên đỏ mặt, yên lặng, Hạ Tử Vi ở một bên có chút lúng túng cười.

Bác sĩ vừa đi ra, Hạ Tử Vi nhẹ nhàng kéo vạt áo Lý Triết.

“Thế nào?”

“Cái đó... học trưởng...” Hạ Tử Vi hơi có chút do dự, có một số việc, không biết có nên giải thích cho hắn hay không.

“Có điều gì cứ nói đi, không cần khách khí với anh.” Lý Triết nhẹ nhàng cười một tiếng.

“Chuyện Tiểu Mễ sinh non trừ em không có ai biết, anh nếu đi vào đó, ngàn vạn đừng nói tới chuyện này. Cô ấy là vạn bất đắc dĩ, đó chỉ là việc ngoài ý muốn, Tiểu Mễ thật ra là một cô gái vô cùng tốt, em không hy vọng anh vì vậy đối cô ấn tượng trở nên xấu đi!”

Một người đàn ông nghe được một người phụ nữ vì một người đàn ông khác sinh non, loại tâm tình này ít nhiều gì sẽ có một chút thắc mắc, việc cô có thể làm được là tận lực để cho hắn đừng chỉ nhìn bề ngoài mà phán đoán, có một số việc phải nhìn vào chân tướng, mặc dù cô cũng không biết chân tướng là cái gì, nhưng là Tiểu Mễ này, cô chắc chắn là vô cùng tốt.

“Tử Vi, yên tâm đi! Anh biết phải làm sao mà.” Hắn rất thản nhiên nói “Có một số việc ở quá khứ chính là quá khứ, hi vọng về sau Tiểu Mễ cũng không bị thương tổn như vậy nữa.”

“Thật ra thì cũng không có gì, em chính là không thích người khác hiểu lầm Tiểu Mễ, bởi vì cô ấy là một cô gái tốt, đáng được yêu!” Hạ Tử Vi rất thành khẩn nhìn hắn, nói cho hắn nghe suy nghĩ của mình về bạn thân.

“Ừ, anh hiểu!” Lý Triết lộ ra một nụ cười ấm áp “Tử Vi, thật ra thì em cũng là một cô gái đáng được yêu thương quý trọng!” Trong lòng Lý Triết, hai người học muội này tâm địa đều rất tốt.

Hạ Tử Vi có chút miễn cưỡng cười, cô đã sớm không hy vọng xa vời có người sẽ toàn tâm toàn ý yêu cô, bởi vì cô không phải là một người con gái tốt, cô cũng biết, đàn ông đều không thích người phụ nữ có cuộc sống riêng rất hỗn loạn.

Giường nệm màu trắng, chất lỏng trong suốt từng điểm từng điểm tiến vào trong máu của cô, hòa lẫn với mùi thuốc đặc trưng của bệnh viện.

Tô Tiểu Mễ nhớ lại, đầu mình rất khó chịu sau đó ngã xuống bàn làm việc, kế tiếp xảy ra chuyện gì, thậm chí là người nào ôm cô ra khỏi phòng làm việc, cô như thể nào đến bệnh viện, cô hoàn toàn không nhớ rõ.

Cô cũng không biết tại sao mình đột nhiên té xỉu, chẳng lẽ là thân thể của cô có cái gì bất ổn? Nghĩ tới đây, trong lòng dấy lên một chút khủng hoảng.

Cửa bị mở ra, Hạ Tử Vi cùng Lý Triết mang theo lo lắng và nụ cười ấm áp xuất hiện ở trước mặt cô, trong lòng cô có chút yên ổn.

Con người khi còn sống, có thể có một hai người bạn thân có thể ở bên mình trong cơn hoạn nạn là một việc rất vui vẻ cảm động. Nhìn thấy Hạ Tử Vi, cô cũng rất vui vẻ, rất cảm động.

121. Chương 121: Tôi Muốn Cô Rời Đi

Nhà họ Lâm biệt thự

“Bác à! Con tới rồi!” Trên tay Lãnh Tinh Thi xách theo đồ đi vào

“Tinh Thi, thế nào còn gọi là bác, lập tức sẽ thành người của nhà họ Lâm rồi, có thể đổi cách xưng hô rồi đó.” An Ôn thân thiết cười, cô bé này bà rất hài lòng, gia thế cùng lễ giáo, tương đối xứng ý bà.

“Mẹ...” Cô rất ngọt rất thẹn thùng kêu lên

“Con đứa nhỏ này, đến đây ngồi với mẹ nào!” An Ôn lôi kéo tay của cô hướng trên ghế salon ngồi xuống.

Lãnh Tinh Thi vội vàng cầm lấy lễ vật mình mang tới.

“Mẹ, người xem một chút cái túi xách này, có thích hay không?” Một cái trang nhã mà cao quý túi xách Hermes hiện ra ở trước mặt An Ôn.

“Tinh Thi...” An Ôn mắt mím cười, vui mừng nói: “Túi xách này số lượng hạn chế trên toàn cầu, không phải ai cũng có thể mua được.”

An Ôn có kinh doanh mấy shop hàng hiệu, nhưng túi xách Hermes không phải ai cũng có thể mua, vừa nhìn đứa nhỏ này vì bà hao tốn tâm tư, thỉnh thoảng tặng bà lễ vật, mặc dù bà đối với những thứ hàng hiệu xa xỉ đã không quá háo hức nữa, nhưng tâm ý của cô bà lại vô cùng tiếp nhận.

Có lúc, Lãnh Tinh Thi cùng bà đi dạo phố uống cà phê nói chuyện phiếm, tán gẫu chút chuyện cả hai cùng biết, có lúc tán gẫu về Lâm Khải, cô gái này An Ôn vô cùng trúng ý.

“Con vừa nhìn thấy túi xách này, cảm thấy rất hợp với khí chất của mẹ, chỉ cần mẹ thích là tốt rồi!” Lãnh Tinh Thi cười ngọt ngào.

“Chỉ cần là Tinh Thi chọn, mẹ cũng rất vừa ý, ánh mắt tốt, thưởng thức cao, lần sau hai ta lại đi dạo một chút, thuận tiện chúng ta đi tiệm áo cưới chọn sẵn để cho Lâm Khải cùng con mặc thử.” Đối với việc cô gả vào nhà họ Lâm, An Ôn hy vọng càng nhanh càng tốt.

“Cám ơn mẹ!” Cô mặc dù cười đến rất vui vẻ, nhưng là trong mắt ưu thương cũng đang không ngừng tràn ra.

An Ôn là người từng trải, thấy cô miễn cưỡng bà há không biết.

“Tinh Thi, có tâm sự à?” An Ôn quan tâm hỏi.

“A, cũng không có gì.” Cô hơi hột trả lời.

“Có phải do thằng nhóc kia quá bận rộn không có quan tâm con?” Đàn ông ở bên ngoài làm việc, có lúc khó tránh khỏi sẽ bận rộn một chút mà bỏ quên người bên cạnh.

“Mẹ...” Vẻ mặt ủy khuất lập tức hiện lên, phảng phất có vô hạn sầu bi.

“Tinh Thi, đã xảy ra chuyện gì? Con cùng Khải mâu thuẫn sao?” An Ôn lập tức hiểu cô cùng Lâm Khải nhất định xảy ra chuyện gì, bằng không bình thường cô sẽ không biểu hiện khác thường như thế.

“Mẹ, con không biết phải làm sao bây giờ? Trong lòng con thật là loạn.” Cô lắc đầu, nước mắt ở trong hốc mắt bắt đầu rơi.

Lãnh Tinh Thi suy nghĩ thật lâu, cảm thấy thay vì tự mình một người tác chiến, không bằng liên thủ với mẹ Lâm Khải, hơn nữa cô tương đối tín nhiệm An Ôn, bà tuyệt đối sẽ là người trợ giúp cho cô.

An Ôn thích cô, hơn nữa muốn cô làm vợ Lâm Khải, đối với xuất thân như Tô Tiểu Mễ, An Ôn tuyệt đối sẽ không tiếp nhận, điểm trọng yếu nhất, An Ôn vô cùng ghét những kẻ thứ ba trong tình cảm, An Ôn là mẹ Lâm Khải, vô luận nói cái gì so với cô có lập trường, hơn nữa sẽ đứng về phía cô, cô sẽ lấy thân phận người bị hại cho An Ôn thấy.

“Tinh Thi, chớ khổ sở, bị ủy khuất gì cứ nói với mẹ, chỉ cần là mẹ có thể giúp, nhất định sẽ giúp cho con, coi như không thể giúp cũng sẽ nghĩ cách giúp con.” An Ôn rất bảo đảm nói với cô.

“Mẹ, con thật sợ hãi, con sợ Khải không yêu con nữa rồi, con sợ anh ấy yêu một người khác rồi, nếu như vậy, con phải làm sao bây giờ? ”Cô bàng hoàng mà thất thố nhìn An Ôn, khẩn cấp muốn bà cho mình một chút chỉ dẫn cùng trợ giúp.

“Khải ở bên ngoài có người phụ nữ khác?” An Ôn hỏi, thật ra thì Lâm Khải bên ngoài có người khác bà đã biết, lần trước giúp một cái phụ nữ điều động Hắc bang bà còn nhớ rõ, nhưng cho dù Khải có yêu người phụ nữ đó đến đâu đi nữa, bà tuyệt sẽ không cho phép hắn cưới vào cửa.

“Dạ, con cảm thấy, gần đây anh ấy đối với con rất lạnh nhạt, lần trước nhắc tới chuyện kết hôn, anh ấy kiếm cớ cự tuyệt, mẹ, con cũng làm bộ như không biết. Có phải hay không chỉ cần làm tốt bốn phận của mình là được rồi? Dù sao đàn ông ở bên ngoài có người mới là chuyện rất bình thường, nhưng trong lòng con thật khó chịu.” Nước mắt của cô không nhịn được rơi xuống.

Thấy cô như vậy, An Ôn phảng phất như thấy thời tuổi trẻ của mình, chẳng qua là so với Lãnh Tinh Thi thành thực hơn, vững vàng hơn, biết được cách tính kế một chút, nhưng cuối cùng, bà vẫn như cũ không có bao nhiêu hạnh phúc. Dễ dàng tha thứ người chồng của mình ở bên ngoài có phụ nữ là không được, bởi vì bà đã đi sai đường, cho nên nhất định bà không thể để Tinh Thi lặp lại chuyện cũ.

“Tĩnh Thi, con đừng nóng vội, từ từ sẽ có cách giải quyết!”

“Mẹ, con không bình tĩnh được, trong lòng thật là loạn. Con cũng không dám cùng Khải nói chuyện, con sợ anh ấy không vui. Con cũng không biết người phụ nữ kia là ai, nhưng có một lần con phát hiện trên người của anh ấy tất cả đều là dấu vết của người kia.” Cô không e dè đem việc này nói ra, một người phụ nữ phóng đảng như vậy, tuyệt đối không thể nào vượt qua bài kiểm tra của An Ôn.

“Đối với loại phụ nữ như vậy, con càng không cần lo lắng, Khải chỉ là một lúc mê luyến, con mới thật sự thích hợp làm nữ chủ nhân nhà họ Lâm, những người phụ nữ bên ngoài kia đều không đủ tư cách, đàn ông mà, ở bên ngoài có một vài người phụ nữ cũng bình thường, nhưng là tuyệt đối không thể phóng túng hãn, cũng không có thể nghiêm gia quản giáo, như vậy rất dễ bị tác dụng ngược.”

“Con cũng nghĩ giống như mẹ vậy, càng không biết phải làm sao, cho nên con chỉ có thể hướng mẹ cầu cứu, con cũng không dám đi tìm người phụ nữ kia sợ Khải biết, nhất định sẽ rất ghét con, con không muốn thế, bởi vì con thật rất yêu Khải.” Cô phiếm nước mắt lưu chuyển hai tròng mắt, ngay cả phụ nữ nhìn cũng không nhận được muốn đau lòng, Lâm Khải làm sao lại làm một người xinh đẹp như vậy chịu khổ a?

“Đứa nhỏ này...” An Ôn nhìn cô, phảng phất nhìn thấy mình năm đó, đối với người phụ nữ ở bên ngoài của Lâm Tuấn Thiên không dám hỏi cũng không dám tra, vẫn ẩn nhẫn cho đến sau đó mới phát hiện, càng ẩn nhẫn, người kia càng không để mình ở trong mắt.

Lãnh Tĩnh Thi có chút thật thấp nức nở, mê mang nhìn An Ôn, cô biết, An Ôn nhất định có thể cho cô một phương pháp tốt, bởi vì cô biết An Ôn đã từng trải qua. -

“Tin tưởng mẹ, chuyện này con không nên nhúng tay vào. Bởi vì con yêu Khải, cho nên con không thể để cho nó biết con đi tìm người phụ nữ kia gây phiền phức, chuyện này để mẹ dùng tiền xử lý là tốt nhất, loại chuyện như vậy liền giao cho mẹ đi.”

“Nhưng căn bản con cũng không biết người phụ nữ kia là ai, hơn nữa con cũng không biết Khải có bao nhiêu tình nhân ở bên ngoài, mẹ, có phải con thật rất ngu ngốc?” Cô đứng ở thế yếu, ẩn nhẫn cùng thiện lương nói chuyện với An Ôn, càng như vậy, An Ôn càng muốn nhúng tay vào chuyện này, bởi vì cô kích thích bà nghĩ đến sự tiếc nuối cùng thất bại của mình xưa kia.

“Con cứ làm như không biết, cái gì cũng không nói, nhưng con nhất định phải học cách bắt được tâm của đàn ông. Phải làm hãn ổn định, bằng không đuổi đi một người, liền sẽ có người khác tới thay thế.” An Ôn không thể không nhắc nhở cô, bà có thể giúp Lãnh Tĩnh Thi lần một, lần hai...hoặc nhiều lần khác, nhưng không có nghĩa là bà có thể giúp cô cả đời, hạnh phúc cuối cùng là phải dựa vào chính bản thân mình.

“Nhưng nếu như vậy, con rất lo lắng, con không thể để cho mẹ đi mạo hiểm như vậy, không thể để cho tình cảm của mẹ cùng Khải trở nên không tốt. Nếu như vậy, so với sự lãnh đạm của Khải đối với con sẽ càng làm cho con khó chịu hơn.” Cô thông minh đứng ở trên lập trường của An Ôn, vì bà suy tính cùng lo lắng.

“Con thật là khờ! Những chuyện này con không cần lo lắng, mẹ so với con kinh nghiệm nhiều hơn, gặp chuyện cũng sẽ biết cách xử lý. Tin tưởng mẹ, mẹ có thể giải quyết, chuyện cần làm của con chính là bắt được tâm của Khải, mẹ sẽ tranh thủ để cho các con kết hôn sớm một chút, con cũng có thể sớm có danh phận, như vậy rất tốt cho quan hệ của con và Khải.” An Ôn rất thành tâm dạy Lãnh Tĩnh Thi.

“Mẹ, người đối với con thật tốt quá, Tĩnh Thi không biết đáp tạ thế nào mới phải, thật quá cảm động, làm sao bây giờ?” Cô làm nũng luôn vừa đúng lúc.

“Nếu như con thật muốn đối tốt với mẹ, bụng liền to một chút, con gái càng sinh con sớm, đối với thân thể càng tốt, hơn nữa dễ dàng khôi phục vóc người. Có đứa nhỏ rồi, tâm của Khải cũng liền an định lại, hiện tại hãn còn không có khái niệm về ”nhà“, mẹ tin tưởng con thông minh, xinh đẹp lại thiện lương như vậy, nhất định có thể cho Khải một loại cảm giác an toàn khác biệt.”

Đối với nhà, Lâm Khải không quá nồng nhiệt, cho nên tim của hãn khá lãnh đạm, đối đãi tình cảm càng thêm bạc tình, bà không thể không thừa nhận, tình cảm lãnh đạm của bậc cha mẹ đã khiến cho Lâm Khải nhận một sự tổn thương rất lớn.

“Mẹ... người lại chê cười con.” Cô nín khóc mỉm cười.

Hai người thông minh đứng cùng một tuyến, còn có cái vấn đề gì không thể giải quyết đây?

Vấn đề của Lãnh Tình Thi làm cho An Ôn không thể không suy nghĩ con trai của mình ở bên ngoài đến tốt cùng có bao nhiêu tình nhân, mà cái dạng phụ nữ gì lại làm Lãnh Tình Thi sợ hãi như thế? Người phụ nữ này nhất định ở trong lòng con mình có địa vị rất tốt, thậm chí là khiến hấn nguyên ý trả giá thật lớn để ở bên cạnh.

Trong đầu của bà xoay chuyển rất nhanh, trí nhớ vèo một cái nhớ ra.

Lần trước Lâm Khải điều động Hắc bang lớn như vậy, bà biết, thế nhưng bà cũng không có ý thức được chuyện sẽ diễn biến thành như hôm nay, nếu quả thật là người phụ nữ kia vấn đề có điểm khó giải quyết.

Có thể để cho Lâm Khải trả giá cao như vậy để ở bên cạnh cô, nhất định cô không phải là loại phụ nữ dễ dàng giải quyết, nhưng đối với chuyện này, bà nhất định phải nhúng tay vào, mà bà cũng nhất định phải tìm cho được người phụ nữ này, để cho cô ta chủ động ly khai con trai của bà.

122. Chương 122: Ba Người Đàn Ông.

Bên trong bệnh viện, Lý Triết lẳng lặng phụng bồi Tô Tiểu Mễ, vì cô ở một bên gọt trái cây.

“Tiểu Mễ, em vẫn còn thích ăn lê sao?” Lý Triết nhẹ nhàng ở một bên vừa gọt lê cho cô, vừa nhẹ giọng nói, trong mắt hàm chứa nhàn nhạt nhu tình.

Tô Tiểu Mễ tựa vào bên giường, có chút cảm động nho nhỏ, không nghĩ tới hấn còn nhớ rõ cô thích ăn cái gì.

“Ừ, thích ăn lê, chỉ là không có giống như hồi đi học có thể ăn được nhiều.” Ra ngoài đi làm, công việc càng ngày càng bận rộn, trái cây ăn càng ngày càng ít, những thứ đồ không có chất dinh dưỡng ăn càng ngày càng nhiều, nước trắng uống càng ngày càng ít, cà phê uống càng ngày càng nhiều... Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

“Anh còn nhớ, em yêu thích văn nghệ, thích quần dài, thích xem sách, thích mang máy mp3 nghe nhạc, thường gặp em cùng Hạ Tử Vi chạy xe đạp xuyên qua sân trường, tươi tắn bức người, xinh đẹp bức người. Các người bây giờ, đều có nghề nghiệp, ưu nhã xinh tươi cảm giác, càng có mùi vị của phụ nữ.” Lý Triết nhớ lại thời đi học, các cô ở trường học là một đôi bạn được người người hoan nghênh chị em tốt.

“Em cũng mau quên, em chỉ nhớ Hạ Tử Vi mỗi ngày muốn thu thật nhiều thư tình cùng hoa, kí túc xá điện thoại thường bị đánh bạo.” Tô Tiểu Mễ cười nhớ lại, Hạ Tử Vi rất được hoan nghênh, mà cô lại chẳng qua là một cái bóng đứng bên Hạ Tử Vi.

“Hai người các em cũng cùng một dạng, thường có người tìm các loại lý do gọi điện thoại đến kí túc xá tìm hai người, còn có rất nhiều người từ anh đây hỏi thăm nữa.”

“Oa, học trưởng, anh là không được rồi, tại sao anh chưa từng có nói cho em biết?” Tô Tiểu Mễ giả bộ tức giận, đỏ đỏ chu miệng.

“Bọn họ không xứng với em, cho nên anh cũng đuổi bọn họ đi mất, ha ha! Có phải thật xấu hay không?” Lý Triết rất sáng lạng cười, đem lê bưng đến trước mặt cô, từng khối từng khối, được sắp rất chỉnh tề.

Tô Tiểu Mễ nhìn, có chút thật xin lỗi “Em ăn lê kiểu cách như vậy sao?”

“Anh còn nhớ có một lần em ngã bệnh, anh đi thăm em, em nói ăn lê muốn từng khối từng khối cắt thật đẹp như vậy mới chịu ăn, anh chính là từng khối từng khối giúp em cắt cho đẹp, hiện tại em cũng biết mình làm kiêu?” Hấn mang theo một tia cưng chiều nói.

Tô Tiểu Mễ dùng cây tăm, từng khối từng khối đem lê bỏ vào trong miệng, giống như dòng nước ngọt làm dịu thân thể khô khốc của cô.

“Tiểu Mễ, về sau có chuyện gì không vui cũng quên đi, chỉ nhớ rõ những điều tốt, giống như ở hồi còn đi học, thật vui vẻ, đơn giản. Phải chiều cố thật tốt cho mình, không cần liều mạng làm thêm giờ, bằng không bác trai, bác gái nhất định sẽ không yên lòng.” Hắc không nhịn được vuốt vuốt tóc của cô.

“Ha ha... em chính là chút bệnh vặt, bây giờ lại vô sự rồi, nhưng em nhất định sẽ nghe lời anh, chiều cố thật tốt cho mình, dù sao sinh mạng là sinh hoạt tiền vốn, chờ em ra viện phải đi tập yoga, mỗi ngày kiên trì rèn luyện thân thể một giờ, như thế nào?” Tô Tiểu Mễ cười nói.

“Đó là tất nhiên, anh nhớ em lúc còn ở trường, múa cùng nhảy rất khá, nhất định phải điều dưỡng tốt thân thể, không nên lấy thân thể của mình đùa giỡn, nếu như một người cảm thấy nhàm chán, anh sẽ đi cùng em.”

Tô Tiểu Mễ ở một bên tức cười, hắc bồi cô? Coi như cô nguyện ý, Lâm Khải cũng sẽ không bỏ qua cho cô, cô có lòng cũng không có gan!

Khi cô đang không biết cự tuyệt thế nào, Hiên thiếu gia lại cầm một bó cắm chướng to đi vào.

Hiên thiếu gia thế nào cũng không có nghĩ đến sẽ bắt gặp Tô Tiểu Mễ bên trong phòng bệnh còn có một người đàn ông khác, hơn nữa nhìn qua vẫn còn rất thân mật, trong lòng hắc theo bản năng hoài nghi, trên mặt lại cười.

“Hiên thiếu gia...” Tô Tiểu Mễ có chút nho nhỏ kinh ngạc, Hiên thiếu gia thế nào nhanh như vậy cũng biết cô nhập viện rồi.

“Lại tới muộn một bước, thân thể như thế nào? Có còn cảm giác chỗ nào không thoải mái không?” Hiên thiếu gia lo lắng hỏi, khi hắc đến Dung Khoa, nghe được có đồng nghiệp đang nghị luận việc cô bị đưa vào bệnh viện, hắc cơ hồ ngay cả nghĩ cũng không hề nghĩ liền chạy thẳng tới đây, nhưng không có nghĩ đến bên cạnh cô có người so với hắc vượt lên trước một bước, trong lòng ít nhiều có chút khó chịu.

“Cám ơn anh quan tâm, em không có việc gì.”

“Tiểu Mễ, em chính là thích khách khí với anh, về sau ít nói với anh cám ơn, đó là lời cảm ơn tốt nhất!” Hắc đem hoa cắm vào, nhìn sang Lý Triết, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Tô Tiểu Mễ đang chuẩn bị giới thiệu, Lý Triết đã lên tiếng Tôi tên là Lý Triết.”

“Tôi là Trần Cẩm Hiên!” Hiên thiếu gia vươn tay, hai người thật chặt bắt xuống. Lẫn nhau quan sát đối phương, hai người nhìn như hữu hảo cũng ngầm so sánh cân lượng của đối phương.

Tô Tiểu Mễ như nhớ tới cái gì, khẩn cấp xen vào nói: “Hiên thiếu gia, Lý Triết là bạn trai em, anh ấy vừa từ Mỹ trở về.”

Lời này vừa nói ra, Hiên thiếu gia ở một bên có chút lúng túng cười, thì ra người đàn ông này chính là bạn trai ở đại học của Tiểu Mễ, xem ra có chút uy hiếp.

Lời giới thiệu của Tiểu Mễ làm cho Hiên thiếu gia có một loại cảm giác thất bại, loại cảm giác này làm cho hắc không biết phải làm như thế nào, một cỗ nhiệt tình bị người trong nháy mắt giội cho một thùng nước lạnh lớn.

Tô Tiểu Mễ biết lời như vậy sẽ làm Hiên thiếu gia khổ sở, nhưng thay vì để cho hắc lâu dài thống khổ, không bằng ngăn ngừa sâu đau. Nếu như cô không thể cùng hắc ở chung một chỗ, như vậy cô tình nguyện cho đối phương tổn thương ít một chút, Hiên thiếu gia là một người tốt, ít nhất đối với cô rất tốt, rất ân cần cũng rất chiều cô.

Lý Triết ở một bên rất phối hợp phụng bồi cô đem trận này đùa giỡn cho trọn vẹn, thậm chí có một chút thỏa mãn, hắc cảm thấy nếu hắc thật trở thành bạn trai cô thì đó là một việc rất tốt.

Hiên thiếu gia đến không lâu, Lâm Khải cũng chạy tới.

Tô Tiểu Mễ nhìn ba người đàn ông đứng trong gian phòng, thật làm cho cô nhức đầu, hận không được lập tức biến mất khỏi nơi này. Mà Lý Triết diễn tuồng vui này càng lúc càng giống thật.

“Lâm tổng, tôi là bạn trai Tiểu Mễ, bác sĩ nói cô ấy quá mệt nhọc, cần nghỉ ngơi cho nên mấy ngày này đoán chừng muốn xin nghỉ, hi vọng Lâm tổng có thể đồng ý.” Lý Triết đứng trên lập trường Tô Tiểu Mễ suy nghĩ vấn đề, mệt mỏi thành như vậy, vô luận như thế nào cũng cần nghỉ ngơi, mà cô lại cuồng công việc, khi xuất viện đoán chừng lại đi làm, lại giống trước kia gắng sức, luôn cố không làm trễ nãi tiến trình, coi như bị bệnh cũng sẽ mang bệnh tiếp tục làm việc.

“Có thể, Tô chủ quản ở nhà nghỉ ngơi thật tốt đi, hợp với Chủ nhật vừa vặn có bốn ngày, có thể đủ chứ?” Lâm tổng biểu tình cười cười, thế nào cũng muốn ra về hẳn là cấp trên, không thể để cho người khác cảm thấy hắn ngược đãi công nhân viên, ngay cả ngã bệnh xin nghỉ còn bày ra sắc mặt thối.

“Cám ơn Lâm tổng, thứ hai tôi nhất định có thể đi làm.” Tô Tiểu Mễ ở một bên nhẹ giọng nói, chống lại ánh mắt Lâm Khải, vội vàng nhìn nơi khác.

Nhìn ba người lúng túng, Tô Tiểu Mễ chỉ đành phải bất chấp hậu quả, ngay trước mặt Lâm Khải hướng Lý Triết nháy mắt.

Lý Triết nhận được ánh mắt cô, há lại không hiểu ý tứ Tô Tiểu Mễ, đơn giản đối hai người đàn ông còn lại bày tỏ cảm ơn họ đã quan tâm Tiểu Mễ, sau đó lấy lý do cần tỉnh dưỡng mời hai anh ra về.

Hiên thiếu gia ngược lại cười đến sáng suốt, lôi kéo Lâm Khải đi ra ngoài.

Hiên thiếu gia cùng Lâm Khải hai người đều có tâm sự, một đường đi ra khỏi bệnh viện.

“Đi, theo mình đi uống một ly!” Hiên thiếu gia đẩy bụng tâm sự, vô cùng ưu thương.

“Vì đâu uống?” Hắc âm trầm có một ít lãnh đạm.

“Trong lòng mình bất bình, vốn cho là có thể mượn khoảng cách Tiểu Mễ cùng Lý Triết chen vào một bước, nhưng là bây giờ, Lý Triết cứ nhiên trở về nước, mình phải làm sao bây giờ? Muốn mình cứ như vậy buông tay, mình thật không có cam lòng!”

“Hiên thiếu gia cậu muốn dạng phụ nữ nào lại không có, làm gì lại đặt trọn tâm tư ở trên người cô ấy.” Hắc vẫn như cũ không đồng ý Hiên thiếu gia theo đuổi Tô Tiểu Mễ, dĩ nhiên, tất cả đều là suy nghĩ riêng của hắn.

“Mình hiện tại chỉ muốn Tô Tiểu Mễ, cậu nói cho mình biết, mình phải làm như thế nào mới được đây?” Hiên thiếu gia đột nhiên nghiêm túc hỏi Lâm Khải.

“Cậu nói thật?” Hắc đột nhiên nghiêm túc làm cho Lâm Khải không khỏi có chút khẩn trương, trong ấn tượng của Lâm Khải, Hiên thiếu gia sẽ không đối với bất cứ người khác phái nào để ý nhiều như vậy.

“Nói nhảm, mình không nói thật chẳng lẽ còn giả, đôi khi mình muốn an bài một cuộc kiêu như anh hùng cứu mỹ nhân, cho đến khi Tiểu Mễ bị mình làm cho hoàn toàn cảm động, nhưng mình lại lo lắng, bởi vì đây là lần đầu tiên mình muốn chân thành cùng một người nói yêu thương.” Hiên thiếu gia thổ lộ tiếng lòng.

“Thừa dịp còn không có vui lấp quá sâu liền quên đi, cậu đừng đùa với tim mình nữa!” Lâm Khải rất khẳng định nói cho hắn biết, bởi vì Tô Tiểu Mễ cả đời này đều chỉ thuộc về một mình Lâm Khải hắn.

“Mình tìm cậu, là muốn tìm người thương lượng xem hiện tại nên hạ thủ thế nào chứ không phải muốn cậu tới đả kích mình!” Hiên thiếu gia dùng sức trên bờ vai hắn cho một quyền.

“Mình chỉ không muốn cậu hãm sâu trong đó, cô ấy không thích hợp với cậu, hướng chỉ cô ấy đã có bạn trai. Nghe mình khuyên đi, buông tay, trở lại bản tính của Hiên thiếu gia, không cần vì bất kỳ người phụ nữ nào mà thay đổi!” Bất kể như thế nào, hắn là tuyệt đối sẽ không buông tha cho Tô Tiểu Mễ, chỉ cần hắn không buông tha, Hiên thiếu gia liền tuyệt đối sẽ không có cơ hội, cho nên Lâm Khải muốn làm cho Hiên thiếu gia buông tay, không muốn hắn bởi vì Tô Tiểu Mễ mà tiếp tục khổ sở.

Một người là bởi vì tình yêu, một người là bởi vì có tâm sự.

Bên trong quầy rượu, Lâm Khải phụng bồi Hiên thiếu gia uống rượu, hết ly này tới ly khác.

Hiên thiếu gia trong miệng không ngừng gọi ra tên Tô Tiểu Mễ, nhìn hắn như thể cố chấp cùng thống khổ, Lâm Khải thật không thể ngờ đến Hiên thiếu gia lại vui lắp sâu như vậy.

“Tại sao mình không thể sớm gặp Tiểu Mễ?”

“Duyên phận không phải do người sắp đặt, cậu chính là không có duyên với cô ấy!” Hắn chỉ muốn cho Hiên thiếu gia nhận rõ một sự thật, Tiểu Mễ không thể nào thuộc về hắn, bởi vì cô chỉ thuộc về một mình Lâm Khải.

“Duyên phận là thiên định, thành hay không là do người, mình không tin Tiểu Mễ không vì mình cảm động, mình sẽ không buông tha cho, mình sẽ không buông tay...” Hiên thiếu gia vừa say vừa uống, nỉ non nói không ngừng.

Lâm Khải nhìn hắn, đầu tựa hồ cảm thấy đau hơn, muốn giải quyết khát vọng của Hiên thiếu gia đối với Tô Tiểu Mễ còn cần thêm một chút công phu, như thế nào mới có thể để cho hắn hoàn toàn chết tâm với Tô Tiểu Mễ đây?

123. Chương 123: Đêm Khuya Xông Vào

Tô Tiểu Mễ ở trong phòng bệnh ngủ đến có chút mơ mơ màng màng, lại bị một cỗ mùi rượu mãnh liệt xông tỉnh.

Lâm Khải mở to mắt sát vào trước mặt cô, dọa cho Tô Tiểu Mễ sợ đến thiếu chút nữa hét rầm lên, miệng đầy mùi rượu càng làm cho cô không thích cực kỳ, người đàn ông này nửa đêm tới đây tuyệt sẽ không có chuyện gì tốt.

“Đã trễ thế này, sao còn uống nhiều rượu như vậy?” Tô Tiểu Mễ lại phải giả bộ ra một bộ dạng ôn nhu chim nhỏ, không thể chất vấn, không thể không cho hắn mặt mũi.

“Giờ phút này em có phải rất vui vẻ không?” Từng lời hắn nói ra mang theo mùi rượu nồng nặc.

“Lâm tổng đến thăm em, em, em há có lý do không vui.” Ánh mắt cô như sao, cũng không quên mỉm cười.

“Tô Tiểu Mễ, em đừng giả bộ với tôi! Tôi bị em bức đủ rồi!” Hai tay của Lâm Khải dùng sức đè bả vai Tô Tiểu Mễ, hắn không muốn cô đóng kịch như thế ở trước mặt hắn, giờ phút này, hắn ghét cô như vậy.

“Em không hiểu lời này của Lâm tổng có ý gì, nhưng Tô Tiểu Mễ em vẫn nhớ thân phận của chính mình, cái dạng thân phận gì phải nói dạng lời gì, Lâm tổng cũng không phải dạy em như thế sao?” Tốc độ nói của cô rất chậm, nghe không ra có cái gì không ổn

“Em không phải nói thích? Em không phải nói yêu tôi sao?”

“Lâm tổng uống quá nhiều rồi, sơ dĩ hỏi ra lời như vậy em có thể hiểu, tựa như em uống nhiều quá, cũng sẽ nói ít lời mê sảng, cho nên Lâm tổng cũng không cần phải để ở trong lòng.” Tô Tiểu Mễ nhàn nhạt cười, nhưng nhìn đến trong mắt hắn thoáng qua nét đau đớn cô lại cảm thấy rối rắm muốn chết. Hắn rốt cuộc muốn như thế nào? Hắn không thương cô, tại sao còn phải cho cô thêm ảo giác?

“Lâm Khải a Lâm Khải, tôi tình nguyện anh chỉ xem tôi là công cụ ấm giường, bởi vì cái dạng này, giữa chúng ta chỉ có giao dịch, tôi sẽ có thể làm nhạt tình cảm này đi, thậm chí quên đi anh, vĩnh viễn quên đi...”
Truyện Tiên Hiệp - -Y

“Em nói em thích tôi, yêu tôi, là bởi vì em lỡ uống nhiều quá? A...” Tay của hắn đột nhiên dùng sức bóp chặt người cô, dùng sức thắt...

Cô cắn răng thừa nhận đau đớn hắn truyền tới.

“Lâm tổng là ông chủ của em, anh cho em cơm ăn, cho em y phục mặc, cho em một gia đình hoàn chỉnh mạnh khỏe, Lâm tổng đối tốt với em như vậy, em dĩ nhiên thích Lâm tổng.” Cô muốn dùng một loại phương thức khác hóa giải thô bạo giờ phút này của hắn.

“Ô Tô Tiểu Mễ, em im miệng cho tôi! Đủ rồi! Nếu em còn giả tạo như vậy, tôi liền xé nát em!” Tay của hắn đột nhiên dùng lực, xé rách đồng phục bệnh nhân làm hai.

“Không thể, em bệnh...” Ô Tô Tiểu Mễ có chút cầu khẩn nhìn hắn, người đàn ông này rốt cuộc muốn làm gì cô? Cô chết tâm để cho mình trở thành một công cụ, ép tính khí mình tới gắt gao, trở thành một công cụ nghe lời, hắn vẫn kén cá chọn canh, công cụ đã quen biến thành giả tạo, nhưng lúc ban đầu hắn không phải là muốn cô giả tạo sao? Hay cô giả bộ vẫn không đạt tới yêu cầu của hắn?

“Em cũng biết mình bệnh? Tại sao bệnh mà còn dây dưa với nhiều người như vậy? Sao học trưởng đó lại thành bạn trai của em?” Đối với điều này, trong lòng hắn phần uất không dứt.

“Chuyện không phải như anh nghĩ.”

“Không phải như tôi nghĩ? Vậy là như thế nào, em nói đi?” Hắn gầm nhẹ, bấp đùi nghiêng qua, cả người đặt ở trên người của cô.

“Ban đầu anh bảo em bịa chuyện nói em có bạn trai, em nghe lời của anh. Nhưng chuyện lại trùng hợp ngoài tưởng tượng của em, Lãnh tiểu thư nhận nhầm xem anh ấy như bạn trai trong chuyện, mà học trưởng vì giúp em, rất tự nhiên thừa nhận. Hiên thiếu gia đến thăm em, em muốn cho Hiên thiếu gia hoàn toàn chết tâm, dứt khoát liền mượn cơ hội nói học trưởng là bạn trai em, làm Hiên thiếu gia chết tâm.” Ô Tô Tiểu Mễ từ từ giải thích, tất cả không phải hiểu lầm cũng là trùng hợp.

“Học trưởng... học trưởng... thân mật như vậy, khi bịa chuyện có phải em bịa theo bóng dáng học trưởng này phải không?” Lâm Khải lại nổi giận một lần nữa! Người phụ nữ này ở thân mật nói tên một người đàn ông khác trước mặt hắn như vậy, có thể nào khiến hắn không phần giận.

Ô Tô Tiểu Mễ tức cười, cô thừa nhận cô đã từng thăm mền học trưởng, khi bịa chuyện chẳng qua là thuận miệng nhắc tới, căn bản không nghĩ tới sẽ có chuyện tình trùng hợp như vậy, vốn chuyện này chỉ là vô tâm, nếu hắn có tâm bới móc, làm sao không có lý do gì đây?

“Thế nào? Bị tôi nói trúng rồi? Em cảm sao? Tại sao không nói chuyện?” Cô càng bình tĩnh như vậy, hắn càng bất an.

“Em không biết em phải nói thế nào anh mới có thể tin tưởng, em cho anh biết, đây chỉ là hiểu lầm cộng thêm trùng hợp, anh nguyên ý tin không?” Hắn nắm tay lại thật chặt, đó chính là nguyên nhân cô cuối cùng hạ không được quyết tâm hành hạ hắn.

“Ô Tô Tiểu Mễ...em nghe đây, bất kể em dùng lý do gì, dù sao tôi cũng không muốn gặp lại một lần nữa em có dính dáng cùng bất kỳ người khác phái nào, Hiên thiếu gia không thể, học trưởng chó má gì đó cũng không được!”

Ô Tô Tiểu Mễ nhắm hai mắt, người đàn ông này không chỉ đang ép cô, cũng đang chặt đứt tất cả đối tượng về sau có thể phát triển với cô. Đề khó như vậy, cô phải giải quyết thế nào đây?

“Có nghe thấy không?” Hai cái tay hắn hung hăng nắm hai bầu ngực của cô, vết của năm ngón tay in ở trên da trắng nõn như tuyết của cô.

“Nghe!” Dừng lại hồi lâu, cô mới chịu đựng đau trên thân thể nói ra chữ này.

“Tôi muốn em lớn tiếng một chút!”

“Nghe!” Cô liều mạng cắn môi không để cho mình có một chút khổ sở.

Nhưng hắn lại nhào tới, dùng sức cạy môi của cô ra, hung hăng cắn đầu lưỡi của cô, liều mạng quăn thành một đoàn, giống như chỉ có như vậy, mới có thể làm cho hắn ý thức được cô này là của hắn.

Hô hấp rối loạn của hắn càng ngày càng nặng, lực độ của tay chạy ở trên da thịt cô cũng càng ngày càng tăng.

Tô Tiểu Mễ hô hấp khó khăn, hai tay chống thật chặt. Giờ phút này, cô thật không muốn phát sinh bất cứ quan hệ nào.

“Không nên như vậy... Thân thể em thật không thoải mái...Chờ thân thể em khá hơn một chút, được không?” Cô đã đặt mình ở vị trí rất hèn mọn, chẳng qua là hèn mọn đến cực hạn cũng mở không ra được một lối thoát.

“Em là người của tôi, tôi muốn em lúc nào thì muốn em lúc đó, chỉ có tôi nói không muốn, không có chuyện em nói không thể...” Cặp chân của hắn dùng sức tách hai chân cô ra, to lớn của hắn chống vào cô thật chặt.

Khi cô nhận vui thích ở dưới hắn, hắn mới sẽ cảm thấy hắn và cô này là cột vào cùng nhau, loại cảm giác này khiến cho hắn rối rắm lại khiến cho hắn không thể hiểu được.

Tô Tiểu Mễ buông tay ra, buông giấy giữa, nhưng giờ phút này, cô không muốn giả bộ, nhắm lại hai mắt, mặc cho thân thể của hắn dán chặt cô, mặc cho tay của hắn đang mở đồ bệnh nhân của cô, nhưng đau trong lòng lại càng ngày càng đậm.

Lâm Khải giống như là cảm giác được cô buông tha, cô không có giấy giữa thân thể, khiến cho hắn trong nháy mắt lạnh lên, lửa trong lòng càng thêm cuồng dại.

Khi hắn muốn thô bạo với cô lần nữa, cho cô áp lực và đả kích, lại vô tình liếc thấy hai dòng nước mắt nhàn nhạt của cô chảy ra từ đuôi mắt, tim của hắn đột nhiên liền giống bị cái gì đả kích, trong nháy mắt liền mềm mại như một đoàn mây trôi, tất cả hành động cũng tự nhiên dừng lại, bờ môi của hắn không kìm hãm được hôn lên mắt của cô...

124. Chương 124: Sợ Nhất Đột Nhiên Trở Nên Ôn Nhu

Ánh nắng sáng sớm xuyên thấu qua lá cây, từng dải từng dải phóng trên giường đơn màu trắng của Tiểu Mễ, tóc đen nhánh tán ở một bên, da thịt trắng nõn ở dưới luồng ánh mặt trời đầu tiên ban ngày trong suốt như sương sau cơn mưa.

“Tô Tiểu thư, cô tỉnh?” Y tá bên cạnh mang theo mỉm cười, như tắm gió xuân.

“Cô y tá, tôi có thể xuất viện chưa?” Tô Tiểu Mễ nhẹ nhàng nháy cặp mắt còn chưa hoàn toàn tỉnh lại, hai tròng mắt đen nhánh rõ ràng như sao sáng.

Cô y tá nho nhỏ cảm thán một cái trong lòng, mệnh người phụ nữ này thật là tốt, thậm chí có tổng giám đốc Dung Khoa che chở.

“Vẫn chưa được, bởi vì thân thể của cô cần tĩnh dưỡng, cho nên chúng tôi giúp cô chuyển phòng. Tĩnh dưỡng ba đến năm ngày ở đây là có thể xuất viện.” Nụ cười của cô y tá vẫn thắm vào lòng người, một chút câu kính cũng không có.

Tô Tiểu Mễ có chút buồn bực nhìn xung quanh, không hiểu nhẹ nói: “Nơi này cũng rất an tĩnh mà, với lại thân thể tôi không có chuyện gì lớn, tôi nghĩ ngày mai có thể xuất viện.”

Tiền ở bệnh viện một ngày rất nhiều, tiền lương của cô cao hơn nữa cũng phải nuôi gia đình, huống chi ba cô vẫn còn nằm ở tron bệnh viện, những thứ kia đều là chi tiêu không nhỏ.

“Tô Tiểu thư, xin cô không nên làm khó tôi được không? Đây là công việc của tôi.”

“Làm khó? Tôi thật sự không có ý này, hiện tại tôi rất rõ ràng mình đang nói gì, thân thể của tôi thật đã khá nhiều, sau khi trở về tự tôi sẽ chú ý.” Y tá này có phải quá nhiệt tình không.

“Tô Tiểu thư, xin mời! Bởi vì nơi này lập tức có bệnh nhân khác vào rồi, chúng tôi đã xếp một gian phòng khác cho con, mong cô hiểu, được không?” Y tá có chút cầu khẩn nhìn cô.

Tô Tiểu Mễ cũng không muốn làm khó nữa, không thể làm gì khác hơn là đi theo y tá đến gian phòng được chuẩn bị sẵn kia an tĩnh điều dưỡng.

Sau khi cửa được mở ra, Tô Tiểu Mễ cảm thấy ánh mắt của mình không cách nào khép lại được, đây là bệnh viện sao?

“Tô Tiểu thư, nơi này phục vụ 24/24 giờ, cô có bất kỳ vấn đề gì đều có thể gọi nội tuyến 001, chúng tôi sẽ cung cấp phục vụ tốt nhất cho cô.” Nụ cười tiêu chuẩn kia, tư thái và dung nhan thoả đáng kia, Tô Tiểu Mễ cảm giác mình không phải là ở bệnh viện, mà là đang ở khách sạn năm sao.

“Cái đó... Cô y tá... Có phải các người làm không, tôi cũng không muốn nghỉ ngơi an tĩnh như vậy, bởi vì hoàn cảnh nơi này và tiền lương của tôi có chút chênh lệch, cho nên...” Tô Tiểu Mễ giải thích đầy súc tích.

“Tô Tiểu thư, tất cả chi phí đều đã trả tiền rồi, cô không cần lo lắng gì cả, bây giờ thân thể của cô còn rất yếu, mỗi ngày sẽ có y tá điều chế dinh dưỡng và phối hợp ăn uống hợp lý cho cô, hi vọng trong năm ngày này, thân thể của cô sẽ có nhiều cải thiện.” Cô nhẹ nhàng khom xuống.

“Trả tiền rồi?” Tô Tiểu Mễ lên tiếng hỏi: “Là ai trả?”

“Lâm tổng nói đây là phúc lợi đãi ngộ của công ty, bởi vì cô là vì công việc mà mệt xui.” Cô y tá vẫn lễ phép cười.

Tai nạn lao động? Mẹ nó, tai nạn lao động có đãi ngộ bồi bổ xa hoa như vậy sao? Tô Tiểu Mễ buồn bực trong lòng, đối với việc này lại dấy lên chua xót, Lâm Khải hẳn cao hứng thưởng cô một món quà thì thế nào? Ông chủ thưởng cho tình nhân cũng rất bình thường, mà cô, cũng càng ngày càng cảm giác được mình chẳng qua là tình nhân của hắn, bởi vì hắn bắt đầu nuôi nết cô như chim vàng anh.

Hội nghị kết thúc, Lâm Khải trở lại bên trong phòng làm việc, trong đầu vẫn thoáng hiện lên ánh mắt của Tô Tiểu Mễ, thậm chí trong hô hấp của hắn cũng có thể ngửi thấy được mùi thơm nhàn nhạt trên người cô.

Tối ngày hôm qua, hai giọt nước mắt đột nhiên của cô, còn có thân thể hơi yếu của cô khiến cho hắn sinh lòng thương yêu, khiến cho hắn không nhịn được liền muốn đối tốt với cô một chút, chẳng qua là hắn đối tốt với một người mà hắn luôn thích dùng gần như cưỡng chiếm bá đạo để làm cho đối phương tiếp thu.

Không biết hiện tại cô có khá hơn một chút hay không?

Lâm Khải nhìn một chút, cầm áo khoác đi ra ngoài, hắn muốn đi thăm cô, hiện tại cũng chỉ có hắn có thể thấy cô. Nghĩ đến Hiên thiếu gia và học trưởng đó sẽ đi gặp cô, trong lòng hắn liền khó chịu, cho nên hắn không chút do dự liền chuyển phòng, trừ hắn ra, bất luận kẻ nào đều không được dò xem.

Bất kể Tô Tiểu Mễ có thể tiếp nhận hay không, hắn muốn đúng là đoạt lấy tuyệt đối.

Rất nhẹ rất nhẹ, nhưng Tô Tiểu Mễ vẫn nghe đến tiếng bước chân của hắn, thậm chí không cần quay đầu lại, cô liền biết, nhất định là Lâm Khải.

Cô lặng lẽ đứng ở phía trước cửa sổ, cô làm bộ không có nghe được thanh âm của hắn, không biết hắn đến, đối với chủ trương tự tiện của hắn, trong lòng ít nhiều có chút không chấp nhận được.

Làm cô không nghĩ tới chính là, Lâm Khải lại rất ôn nhu ôm chặt cô từ phía sau, loại động tác thân mật này, cơ hồ khiến cô không có bất kỳ chống đỡ gì. Cô sợ nhất Lâm Khải chơi trò mập mờ lạt mềm buộc chặt này với cô, bởi vì hắn như vậy, luôn sẽ cho cô ảo giác, ảo giác luôn sẽ làm tro bụi đã chết đi trong lòng cô xích xích loé lên chút ánh lửa.

“Có thích nơi này hay không?” Hắn dán sát vào cô, nhẹ giọng hỏi thăm.

“Thích.” Cô chỉ có chút im lặng gật đầu, thậm chí ngay cả đầu cũng không quay lại.

“Chờ sau khi em xuất viện, dời đến nhà anh đã chuẩn bị cho em đi.” Tất cả, hắn không phải là đang hỏi, mà là đang nói cho cô biết, cô cần dọn nhà.

“Tại sao phải dọn? Em ở chỗ kia tốt vô cùng.” Cô tận lực khắc chế mình, để cho thanh âm mình mềm mại mà ôn nhu.

“Không phải em nói thích không khí trong lành sao? Nơi đó rất trong lành, cách công ty cũng không coi là quá xa, em nhất định sẽ thích.” Cầm của hắt cọ tóc của cô, người từng chút từng chút hương thơm trên người cô.

Chỉ cần vừa ngửi tới mùi của cô, không cần cô có bất kỳ trêu chọc gì, hắt cũng sẽ không khống chế được cả người sốt nóng, khẩn cấp muốn cô, hung hăng đoạt lấy cô.

Lâm Khải, anh không thể dùng phương thức như thế tới dự hoặc tôi, chẳng lẽ anh quên, tôi chỉ là tình nhân của anh? Anh dùng phương thức như thế chỉ là muốn nhốt tôi sâu hơn, để thỏa mãn tham muốn giữ lấy của anh đối với tình nhân mà thôi!

“Đến lúc đó anh sẽ an bài cho em một tài xế, mỗi ngày em đi làm sẽ dễ dàng hơn, không cần chen chúc xe điện ngầm với người khác, càng không cần chờ tới chờ lui vẫn không gọi được taxi.” Hắt làm tất cả chỉ là muốn để cho cuộc sống của cô dễ dàng hơn, vui vẻ hơn, nhưng chỉ nghĩ đến cái cho của mình, mà không có nghĩ đến mong muốn thật tâm của cô. Nguồn:

Thân thể Tô Tiểu Mễ càng ngày càng lạnh, Lâm Khải không chỉ đang nuôi nhốt cô, hơn nữa còn kịp thời nắm giữ nhất cử nhất động của cô, về nhà ra cửa có xe riêng đưa đón, đi đâu đều có tài xế người hầu, hắt chính là muốn cho người người đều biết, Tô Tiểu Mễ cô được người bao nuôi rồi, vừa để cho cô và Lý Triết không thể giả người yêu tiếp, càng làm cho Hiên thiếu gia xì mũi coi thường nhân phẩm của cô, cùng với mọi người trong công ty cũng sẽ bởi vì cô là một người phụ nữ tham lam, ái mộ hư vinh mà khinh rẻ. Còn tự do của cô, sẽ không bao giờ có nữa, hắt để cho trong cuộc sống của cô chỉ có hắt.

Nụ hôn của hắt theo lỗ tai của cô, thổi thổi nhỏ giọng, “Em không thích sao?”

“Lâm tổng, nếu như em muốn cự tuyệt, anh sẽ cho phép sao?” Tô Tiểu Mễ nhẹ nhàng thu tay, to gan hỏi.

“Tại sao muốn cự tuyệt? Chẳng lẽ anh đối với em chưa đủ tốt sao?” Phụ nữ không phải là đều thích biệt thự xe thể thao sao? Những thứ này, hắt cũng có thể cho cô, cô còn có cái gì chưa đủ?

“Em thích ỏ nhỏ của em, ở nơi đó thực tế.” Cô mỉm cười quay đầu, nhẹ giọng nói.

“Chỗ đó của em quá nhỏ, hơn nữa Hiên thiếu gia biết chỗ ở của em, lúc nào cũng có thể đến quấy rầy em, chẳng lẽ em cũng muốn hoan nghênh sao?” Mặt ích kỷ của hắt dần dần lộ ra, hắt tự nói với mình hắt cho cô tất cả là bởi vì hắt đối tốt với cô, thật ra thì dự vọng nguyên thủy nhất trong lòng là hắt muốn giam cầm tất cả mọi thứ của cô.

“Em không có ý đó, em nói rồi, trong hiệp nghị cũng đã ghi, trừ anh ra, em sẽ không có dính dấp với bất kỳ người đàn ông nào, thân thể của em chỉ trung thành với anh!” Cô lại bảo đảm với hắt lần nữa.

“Vậy tâm đâu?” Thân thể của cô thuộc về hắt nhưng bên người cô nhiều đàn ông vây quanh như vậy, ngộ nhỡ cô thay lòng, làm sao bây giờ?

Tô Tiểu Mễ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt của hắt, mà hắt cũng đang ngắm nhìn cô, ánh mắt an tĩnh của hai người quán lấy nhau.

Tô Tiểu Mễ chẳng qua là nhìn hắt, thỉnh thoảng buông mặt xuống, thỉnh thoảng ngẩng đầu.

Lâm Khải không kìm hãm được hôn lên môi của cô, vẫn thật mềm mại, thật ngọt ngào, luôn khiến cho hắt muốn tham lam cướp lấy nhiều hơn, hơi thở của hắt sốt nóng khó nhịn, ôn nhu lướt qua biến thành cuồng nhiệt hút lấy.

Quần đầu lưới của cô hoà mình với hắt, hơi thở lửa nóng tràn đầy răng miệng của họ, cơ hồ là một loại bản năng, tay của cô không tự kìm hãm được vòng lên bờ vai của hắt, mà tay của hắt đã sớm ôm trọn nơi mềm mại của cô, một cái tay khác nắm eo của cô thật chặt, chỉ sợ không cẩn thận cô sẽ rời đi.

Tô Tiểu Mễ hốt hoảng trong nháy mắt, nụ hôn của hắt tới vừa ôn nhu vừa mạnh mẽ, hơi thở sốt nóng tuần hoàn ở trên thân của nhau, cô sợ là bởi vì cô không muốn mình sẽ chìm vào sâu hơn nữa.

“Anh thích thân thể của em... Thích hương vị trên người em...” Môi của hắt in ở trên da thịt của cô, từng ly từng tý thiêu đốt cô.

Tô Tiểu Mễ chẳng qua là tựa đầu vào phía sau bờ vai của hắn, cô sợ đụng chạm, cô sợ đối mặt, mặc dù cô biết cô thích người đàn ông này, nhưng cô cũng thật sâu biết, người đàn ông này cô yêu không nổi.

Cho dù hắn thích cô, vậy hắn thích cũng chỉ là thân thể của cô, giống như lời mà hắn lặp đi lặp lại nhiều lần... thích thân thể cô... thích mùi vị trên người cô...

“Em đang đầu độc anh?” Hắn ôm đầu của cô nhìn cô.

“Em... Không có...” Cô trả lời thật nhỏ.

“Em có... Từng tế bào toàn thân em, mỗi một mùi vị trên từng tắc da thịt tràn tới, đều đang đầu độc anh, dần... dụ anh...”

Lời của hắn vừa rơi xuống, bờ môi của hắn lại bắt lấy môi cô lần nữa, dùng sức mút.

Hơi thở nóng bỏng, theo hô hấp mãnh liệt của hắn, thân thể của cô bị hắn ôm thật chặt trong vòng tay, dục vọng đã bành trướng phía dưới đang cuồng nhiệt gọi về.

Hắn ôm lấy thân thể của cô, cô ôm chặt cổ của hắn, ánh mắt lửa nóng quán quít, hắn đặt cô trên giường lớn xa hoa.

“Hiện tại, anh muốn em trêu chọc anh, phục vụ anh...”

Hắn tà ác cười cũng che dấu không được dục vọng thật sâu của hắn, nhưng hắn muốn cả hai khoái hoạt hơn, hắn muốn cô biết mỗi một chỗ nhạy cảm, mỗi một chỗ cần của hắn.

125. Chương 125: Sợ Nhất Đột Nhiên Trở Nên Ôn Nhu. 2

Mái tóc đen nhánh như tảo biển tán loạn giữa giường, hai tròng mắt xinh đẹp hơi mở ra, thanh âm của hắn không ngừng quanh quẩn ở bên tai cô, hắn muốn cô trêu chọc hắn, phục vụ hắn...

Cánh tay của hắn chống gần vị trí thân thể cô, bắp thịt bền chắc lộ ra thể hiện lực lượng thuộc về hắn, tay của cô chẳng qua là nhẹ nhàng đụng cánh tay của hắn một cái, cứng rắn bền chắc như sắt thép lộ ra sự hùng hậu của đàn ông.

Cô hé mở môi đỏ mọng: “Nhất định cần phải như vậy sao?”

“Nhất định, anh muốn em biết phản ứng của từng địa phương trên người anh, tựa như anh biết từng phản ứng trên người em!” Hắn nhẹ nhàng ma sát xuyên qua y phục của cô.

Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, ngừng thở

Thân thể của hắn nghiêng mặt đè xuống, đầu dính vào trên mặt của cô, đôi môi khạc ra hơi thở giống như một hơi thuốc phiện, vứt đi không được, ăn lại trúng độc.

“Em đang cự tuyệt anh...” Hắn dán sát cô, cảm giác thân thể mềm mại của cô hơi run rẩy.

Tô Tiểu Mễ nhẹ nhàng nâng tay lên, vòng lên cổ của hắn, hơi mở mắt ra, không nói tiếng nào, chẳng qua là chủ động dâng lên nụ hôn của mình, học bộ dáng hắn đối đãi cô, trẻ trung vươn đầu lưỡi.

Hắn nhẹ nhàng tiếp được cô, tỉ mỉ thưởng thức, trần trọc.

Cô khẽ giùng giàng ở dưới hắn, nâng một cái chân của mình lên, khoác lên bên hông của hắn

Tay của hắn ôm đầu của cô, giờ phút này, cô thật đẹp, đẹp giống như bức tranh nguyên thủy, không cần điêu khắc liền có thể khơi dậy lửa dục của thân thể hắn.

Cô nhẹ nhàng lật người, cười trên người của Lâm Khải, mặc dù cô chưa có trêu chọc ai, nhưng cô cũng không phải là thiếu nữ non nớt, có một số việc mặc dù không thuần thực nhưng ít nhất cô cũng hiểu một chút, hướng chi, cô đã không còn là Tô Tiểu Mễ chưa có trải qua người đàn ông nào.

Ánh mắt của cô rời khỏi ngoài tầm mắt của hắn, cô nhẹ nhảy qua lên đùi hắn, nâng hai tay lên vén tóc dài, cổ trắng nõn lộ ra một lớp mồ hôi mịn mỏng, giống như một loại dụ... hoặc.

Lâm Khải ở phía dưới cô, nhìn cô triển hiện sự mềm mại cùng đáng yêu, cảm giác quyến rũ của cô, còn có chủ động của cô...

Mỗi một cái động tác của cô, tỉ mỉ mà chậm chạp, ngay cả tóc của cô lướt qua ở trên tay cũng làm cho cổ họng hắn khô khốc, không nhìn được muốn nuốt nước miếng.

Kế tiếp, tay của cô nhẹ nhàng cởi quần áo ra, từng chút từng chút da thịt trắng nõn phơi bày ra ngoài, tỷ lệ hoàn hảo núp ở trong y phục của cô theo tầm mắt của hắn đang chậm rãi hiện ra.

Tóc dài đen nhánh tán ở trên da thịt trơn trắng của cô, hai điểm phần hồng mê người ở trước ngực cô như ẩn như hiện, cánh tay thon dài từ từ duỗi xuống, đầu của cô cũng nhẹ nhàng thấp xuống.

Lâm Khải chỉ cảm thấy nhịp tim của mình đập nhanh đến dị thường, phụ nữ biểu diễn trần truồng ở trước mặt hắn đã quá nhiều, nhưng có thể khiến cho tim của hắn đập rộn lên như thế, Tô Tiểu Mễ cô là người đầu tiên.

Cô chỉ cúi đầu, ngón tay nhẹ nhàng kéo cà vạt của hắn, cởi ra từng chút từng chút, rồi đến áo sơ mi của hắn, từng viên từng viên nút áo từ từ được cởi ra ở trong tay cô.

Cô tuyệt không sót ruột, ngược lại là Lâm Khải ở phía dưới nóng nảy đến muốn lật người lại kéo rơi vật che chút xíu sót lại trên người cô, sau đó dùng sức đoạt lấy cô. Nhưng hắn cưỡng bách mình nhìn xuống, hắn muốn phát hiện nhiều tốt đẹp của cô hơn.

Ngón tay hơi lạnh của cô tản ra uốn éo nhẹ nhàng dán lên, từ từ xoa da thịt của hắn, theo trước ngực đi lên, sau đó dừng lại trên bờ vai hắn.

Hắn dùng lực ngừng thở, thở dốc không đè nén được lại truyền ra thật nhỏ.

Cô cúi đầu, hôn vào cổ của hắn, nhẹ nhàng hoạt động, thỉnh thoảng dùng sức gặm cắn, tựa như lúc hắn hôn cô, một đường xuống phía dưới dọc theo cổ của hắn...

Tay của hắn không nhìn được vuốt ve sau lưng bóng loáng của cô, còn có tiểu anh đào nổi lên.

Cô nhắm nhụi hôn mỗi một tác da thịt của hắn, vây quanh điểm nhỏ của hắn thật chặt, thậm chí cắn, cô cảm giác được thân thể của hắn đột nhiên có chút co quắp.

“Ừ...” Lâm Khải hơi phát ra âm thanh, để tay trên đầu cô, hắn khát vọng cô có thể mang cho hắn nhiều thứ hơn.

Tay của cô dán chặt vào da thịt của hắn, một đường trượt xuống dưới, da thịt và da thịt va chạm cùng ma sát, dần dần nóng lên, nhiệt độ nóng bỏng của hắn truyền lại cảm ứng khát vọng của hắn.

Đầu Tô Tiểu Mễ càng đi xuống, mắt của cô nhắm chặt hơn, xuống chút nữa chính là to lớn của hắn, mà cô vô ý va chạm càng làm cho cô cảm giác được nơi đó càng to lớn hơn nữa, cô có chút sợ nơi đó.

Nụ hôn của cô bồi hồi quanh rốn của hắn, chậm chạp không muốn đi xuống.

Thân thể Lâm Khải càng thêm nóng bỏng khó nhìn, cổ họng khô khan của hắn khàn khàn khạc ra: “Hôn nó... Anh thích em hôn nó...”

Tay của hắn đẩy đầu của cô đi xuống, hắn dẫn cô tiến vào chỗ bí mật của mình.

Nơi đó đã đứng ngạo nghễ, chống thật cao, mặt của cô lướt qua sự cường đại của hắn, nhiệt độ nóng bỏng kia khiến cho cô càng thêm hoảng hốt, cô không biết phải làm sao khơi dậy nó.

“Hôn nó... Hôn đi... Đừng sợ... Nó sẽ thích em... Vô cùng thích em... Tin tưởng anh...” Thanh âm của hắn vẫn rất thấp, rất khàn khàn, cô có thể cảm giác được khát vọng mãnh liệt của hắn, hắn đè nén cực độ, thở dốc thô trọng bất chèo qua lại.

Thân thể của hắn nhẹ nhàng nhúc nhích ở dưới mặt, tay của hắn ôm đầu của cô, mà hạ thân của hắn lại hơi di động, rất nhanh đi tới bên môi của cô, nhân cơ hội bỏ vào trong miệng của cô.

Tô Tiểu Mễ chưa kịp nuốt vào liền muốn khạc nó ra, nhưng bàn tay Lâm Khải ôm đầu của cô thật chặt, cô muốn ới cũng ới không được.

“Ồ... A...” Môi cô ngọt ngào thơm tho, độ trơn ướt át kia, êm ái bao quanh cường đại của hắn, khiến cho hắn cảm giác được phía dưới sáng khoái, khát vọng cô tiến một bước nữa.

Tô Tiểu Mễ có chút ngây ngô buồn bực, không biết kế tiếp muốn làm gì.

“Hút nó...Nhẹ nhàng hôn nó...” Thân thể của hắn không nhận được tới gần cô, lời của hắn đang dạy cô kế tiếp phải làm sao.

Cô thử để cho mình nghe lời nói của hắn, nhưng hành động lại liều mạng phản kháng.

Lâm Khải cảm giác được sự khác thường của cô, hắn nâng cái mông của mình lên, nhẹ nhàng thử động một cái ở trong miệng cô, Tô Tiểu Mễ cảm giác đầu mình giống như lắc theo luật động của hắn...

Cô không biết tại sao cứ đón nhận như vậy, nhưng cô vẫn bài xích, cô liều mạng lắc đầu, dùng sức lắc, hắn cảm giác được cô mãnh liệt không muốn, tay hơi thả lỏng, cô đẩy hắn ra, khạc ra to lớn của hắn, hô hấp từng ngệm từng ngệm.

Lâm Khải nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quăn hồng của cô, tóc xõa tung phía sau làm tăng thêm mấy phần quyến rũ của cô, thân thể của hắn dần lên, tay của hắn dùng sức cầm đầu của cô, đôi môi theo hô hấp của cô hôn xuống, dùng sức ngậm môi của cô, quăn đầu lưỡi của cô mút vào.

Tô Tiểu Mễ không có phản kháng cũng không có ngênh hợ, mặc cho hắn hôn cô, hắn xoay ngược lại, đè cô ở dưới, một tay cõ xuống vật che giấu cuối cùng của cô.

Bắp đùi của hắn tách hai chân của cô, dùng sức đè.

Thân thể Tô Tiểu Mễ ngã xuống giường, cô biết, hắn lại muốn xâm nhập thân thể của cô một lần nữa. Cô cho là hắn sẽ vào, nhưng không có nghĩ đến, to lớn cũng không có tiến vào trong thân thể của cô, mà là đầu của hắn chôn xuống.

Đầu lưỡi nhẩn nhụi mà hơi thô ráp của hắn, nhẹ nhàng hoạt động chung quanh cô, lãnh địa khô khốc của cô khi hắn xâm lấn đến, dần dần bắt đầu ướt át.

“Anh...” Tô Tiểu Mễ có chút kinh ngạc, cô muốn đẩy hắn ra, địa phương bí ẩn nhất của cô biểu diễn ở trước mặt người đàn ông này khiến cô không thích ứng được, nhưng hắn lại đẩy hai chân của cô, chôn ở trong đó thật chặt, từng chút từng chút ăn mòn da thịt nhạy cảm mà dịu dàng của cô.

Đầu lưỡi của hắn nhẹ nhàng nếm nhụy hoa của cô, một hồi kích thích khác thường đột nhiên truyền khắp thân thể của cô, cô không nhận được run một chút.

Cảm nhận được điểm mẫn cảm của cô, đầu lưỡi của hắn càng thêm to gan khơi dậy cô, hôn, vuốt ve, khẽ cắn...

“A... Không nên như vậy...” Mặc dù cảm giác truyền khắp thân thể của cô, nhưng vẫn còn có chút ngượng ngùng, chỗ đó làm cho người ta hôn nhìn như vậy, cô cảm thấy khó chịu.

Thân thể của cô ưa thích như vậy, đầu lưỡi của hắn ở quanh thân cô giống như là đến bên cạnh một ao nhỏ, cô thật nhạy cảm mà mềm mại, vừa dùng sức, đầu lưỡi tiến vào bên trong cô, kèm theo hàm răng của hắn nhẹ nhàng cắn khẽ, thân thể Tô Tiểu Mễ ức chế không được hơi co quắp.

“A...” Cô cắn răng nhẹ nhàng mê sảng lên tiếng, tay nhỏ bé nhẹ nhàng nắm chặt trên giường, thân thể của cô giống như đặt mình trong một chỗ khác.

Dễ chịu tràn lan, hắn mút vào truyền đến từng trận thanh âm bọt nước hơi nhỏ, thân thể của cô đang hưng phấn, cô nghe những thanh âm kia cũng xấu hổ, cô rõ ràng cảm thấy như vậy là không được tự nhiên, nhưng thân thể của cô cũng nhạy cảm như vậy, đây là chứng cứ hắn cảm thấy cô nói láo.

Tô Tiểu Mễ chỉ cảm thấy mình đang không ngừng mơ hồ trong rong chơi kích thích, khi hắn hoàn toàn tiến vào thân thể của cô, hai người đều phát ra thanh âm thỏa mãn.

Hắn từng điểm từng điểm đem mình tiến vào đến chỗ sâu nhất của cô, thân thể của cô bao quanh sự cường đại của hắn thật chặt.

“Anh thích chặt chẽ... thủy triều... ướt át của em...” Thanh âm giống như dầu độc của hắn vang ở bên tai của cô lần nữa “Còn nhạy cảm, nóng bỏng của em...”

“Ừ...” cô thật chặt vịn phần lưng của hắn, mặc hắn dùng sức tiến vào chỗ sâu nhất của cô.

Hung hăng tiến vào... Từ từ thối lui khỏi... Từng điểm từng điểm du dương ở chỗ sâu nhất của cô, đánh thẳng vào...

Bản năng thân thể của cô, khi hắn vận động cũng dần dần động theo hắn, hai người giống như có ăn ý nguyên thủy, phù hợp tiếng lòng của nhau, dùng sức đoạt lấy lẫn nhau.

“Anh nói rồi, anh muốn cho em cảm nhận thanh âm kết hợp nhất...” Hắn nâng chân của cô lên, lòng bàn chân trắng nõn đặt trên bắp vai to lớn của hắn.

Hắn ra vào càng thêm nhanh, càng thêm sâu...

Cô cảm giác thân thể mình giống như là tiến vào một chỗ khác, lũ lụt đột kích căng đau nhanh hơn muốn khiến cô cảm giác hít thở không thông, cô không nhịn được lớn tiếng rên lên. Ở đoạt lấy càn rỡ và vận động mãnh liệt của hắn, cô đã trải qua một luồng sóng, bắt nhịp theo bản năng co rút lại khiến cho cô ý thức được... đây chính là cao trào Hạ Tử Vi nói.

126. Chương 126: Cô Muốn Giá Bao Nhiêu?

Lâm Khải cùng cô ngủ, ở trong lòng hắn cô lần đầu tiên có một loại cảm giác thực tế, nhưng trong lòng cô rất rõ ràng, loại cảm giác này chẳng qua chỉ là tạm thời.

Sau khi hắn rời đi, Tô Tiểu Mễ gọi phục vụ, đầu óc của cô rất rõ ràng.

“Tô tiểu thư, có gì cần trợ giúp sao?” Cô y tá rất nhanh liền đến

“Tôi muốn một viên thuốc tránh thai khẩn cấp.” Thanh âm của cô có chút thấp giọng, sau khi nói xong, sắc mặt có chút hồng, nhưng cô phải uống, loại cảm giác thê thảm đó làm cho cô cả đời này cũng không thể quên, cái cảm giác con của mình bị mình tự tay sát hại, cô không bao giờ muốn nếm thử lần nữa.

“Cô chờ một chút.” Cô y tá thanh âm rất ôn nhu, cô cũng không nhịn được nhìn Tiểu Mễ, bình thần đứng ở nơi đó, không nhịn được nhắc nhở “Tô tiểu thư, loại thuốc này tôi đề nghị cô không nên dùng lâu dài, bởi vì đối với việc mang thai sau này sẽ gây ra khó khăn lớn, nếu như trước mắt cô chưa muốn có con thì nên đề nghị với bạn trai sử dụng áo mưa an toàn, như vậy đối với phụ nữ tổn thương sẽ giảm đi rất nhiều.”

Tô Tiểu Mễ nhẹ nhàng cắn môi một cái, lộ ra ý cười hữu hảo “Cảm ơn cô, lần sau tôi sẽ chú ý.”

Khổ cho Tiểu Mễ không thể giải thích, Lâm Khải bởi vì hắn mất một đứa con, thậm chí yêu cầu cô bù đắp đứa khác, cô có thể gật đầu đáp ứng hắn, nhưng cô sẽ không sinh con cho hắn, cô không hy vọng con của mình mồ côi cha, cứ như vậy lớn lên đối với nó là một loại thương tổn.

Cô y tá nhìn vào hai mắt Tiểu Mễ, mỉm cười xoay người rời đi, chỉ cảm thấy người phụ nữ này thật là kỳ quái, qua lại với người giàu có lại không để cho mình mang thai, loại chuyện này cô thấy càng ngày càng ít.

Tô Tiểu Mễ nhận được điện thoại của Hạ Tử Vi, Hiền thiếu gia cùng học trưởng Lý Triết, cô bày tỏ cảm tạ, nói cho bọn hắn biết cô xuất viện, ở nhà mẹ điều dưỡng, không cần lo cho cô.

Sau khi cúp điện thoại, cô quyết định ngày mai sẽ xuất viện, đối với chuyện Lâm Khải nói sẽ để cho cô chuyển đến biệt thự, cô quyết định không đề cập tới, nếu như có thể, cô nhất định sẽ nói với Lâm Khải

đừng bắt cô ở đó, một khi đi vào, nó làm cho cô thấy mất tự do, cô sợ mình ở bên trong sẽ hoàn toàn mất đi chính mình, cô không thể đối mặt cũng không nguyện ý đối mặt.

Trong lúc cô đang chìm vào suy nghĩ, có người ở bên ngoài nhẹ nhàng gõ cửa.

Tô Tiểu Mễ có chút buồn bực, nếu như là Lâm Khải, nhất định sẽ tự nhiên tiến vào, mà giờ khắc này cũng chưa tới giờ y tá đưa bữa ăn tới hay tới kiểm tra, như vậy sẽ là ai chứ?

“Mời vào.” Cô nói hơi lớn, cửa cô cũng không có khóa.

Một người phụ nữ trung niên ưu nhã xuất hiện trước mặt Tô Tiểu Mễ, đơn giản mà cao nhã, khuôn mặt lại quý phái bức người, trong lòng Tô Tiểu Mễ hơi thấp thỏm một chút.

“Xin chào! Xin hỏi bác tìm đến nơi này là...?” Tô Tiểu Mễ đang ngồi trên ghế salon, nhìn bà đi vào, lập tức đứng lên, nhẹ giọng nói.

Thấy người phụ nữ này, lòng của cô theo bản năng có chút khẩn trương.

“Cô là Tô Tiểu Mễ?” Người phụ nữ kia thanh âm rất bình thản, che dấu đi sự lãnh đạm.

“Vâng, bác là...?” Cô cố gắng bình tĩnh đối diện với người đột nhiên đến thăm.

“Lâm Khải là con trai tôi.” Đơn giản sáu chữ, bình tĩnh từ trong miệng của bà khắc ra, từ trên xuống dưới khẽ quan sát Tô Tiểu Mễ trước mắt, bộ đồ mặc trong nhà màu xám nhạt, tóc tùy ý xoa một bên, da thịt trắng nõn, đôi mắt như sao sáng ngời, cười lên bộ dạng mê người.

Nhưng nếu so sánh về vẻ ngoài cùng khí chất thì cô gái này cũng không bằng Lãnh Tĩnh Thi, con của bà làm sao lại không thấy rõ đây?

“Phu nhân...xin chào!” Tô Tiểu Mễ vừa nghe đến là mẹ Lâm Khải, lòng của cô càng thêm dao động, người phụ nữ này quả nhiên không giống bình thường.

An Ôn thiển thiển cười, cũng không cho cô nhìn thấy gì qua sắc mặt của mình.

“Mời ngài ngồi, tôi đi rót nước.” Tô Tiểu Mễ giống như ý thức được cái gì, vội vàng chào hỏi.

“Cô là bệnh nhân nên nghỉ ngơi, nào có đạo lý phải đi phục vụ người khỏe mạnh.” Bà như có như không cự tuyệt, như có như không giễu cợt.

Tô Tiểu Mễ nghe xong lời này, cảm giác được, người này ghét cô, bà tới nơi này, cũng không đơn giản là tới thăm bệnh.

Cô bị An Ôn nói xong không biết phải như thế nào, chỉ có thể ngây ngốc cười, cô cảm giác mình giống như tên hề, vừa bị thăm lại vừa tức cười.

“Cái chỗ này cũng không tệ lắm, vốn là tôi không thể tiến vào, thật may là viện trưởng biết tôi là mẹ Lâm Khải, liền nể tình cho tôi vào.” An Ôn nhẹ giọng nói, hướng về phía cô hơi cười, “Tô tiểu thư, cô ngồi đi, chúng ta hảo hảo hàn huyên một chút.”

Giọng nói nhẹ nhàng, khuôn mặt tươi cười nhìn như thân thiết lại làm cho Tô Tiểu Mễ rợn cả tóc gáy, có chút không tự ý run lên, tay của cô đặt ở bắp đùi hai bên, ngón tay không nhịn được bám vào ghế salon thật chặt.

“Phu nhân, ngài có thể có chút hiểu lầm, tôi ở nơi này là bởi vì Lâm tổng cảm thấy tôi đây là tai nạn lao động cần tĩnh dưỡng, là bởi vì công việc mới như vậy. Tôi cũng thật lòng rất cảm tạ đãi ngộ của Dung Khoa đối với nhân viên.” Tô Tiểu Mễ có chút thấp thỏm giải thích, nhưng cô xuất phát từ hảo tâm, cô chỉ không hi vọng An Ôn lo lắng cô sẽ câu dẫn Lâm Khải, phá hư cuộc sống của Lâm Khải.

“Tô tiểu thư, những thứ này cô không cần giải thích.” Tay An Ôn nhẹ nhàng đặt lên hai chân của mình “Cô và con trai tôi quan hệ như thế nào trong lòng chúng ta đều biết, tôi hôm nay tới nơi này cũng thẳng thắn nói cho cô biết một chuyện.”

“Vâng, ngài cứ nói.” Tô Tiểu Mễ tay nắm chặt mặt ghế salon hơn.

“Cô ra giá đi? Chỉ cần nhà họ Lâm chúng tôi xuất ra được, tôi nhất định sẽ cho cô.” An Ôn thẳng thắn nói.

“Phu nhân, ý của ngài là?” Tô Tiểu Mễ có một chút chất vấn, rồi lại không dám khẳng định, chỉ có thể lần nữa nghi vấn: “Tôi không biết rõ ngài muốn tôi làm cái gì?”

“Rời khỏi con tôi, rời khỏi Dung Khoa, tôi sẽ cho cô một khoản hết đời này cô xài cũng không hết, thậm chí nếu cô muốn ra nước ngoài sống tôi cũng có thể giúp cô an bài.” Thanh âm của An Ôn vẫn thật bình tĩnh, ngay cả nói ra những điều kiện này cũng không nóng vội.

Một người phụ nữ bình tĩnh thông dong như vậy, một khi công kích người, đó là trí mạng.

“Phu nhân, tôi cảm thấy tôi cần giải thích một chút, tôi cùng Lâm tổng chẳng qua là quan hệ cấp trên cấp dưới, cũng không có những thứ khác.” Tô Tiểu Mễ nỗ lực muốn nói láo cho tròn vẹn, không phải nói cô không muốn rời đi Lâm Khải, mà là hẳn căn bản cũng không để cho cô rời đi, hưởng chi, cô thiếu nhân tình của hắn lúc trước, cô không phải là một người phụ nữ ham hư vinh, nhưng cô là một người hết lòng tuân thủ lời hứa với người khác.

“Nếu như cô cùng con tôi chẳng qua là quan hệ cấp trên cùng thuộc hạ, như vậy tôi hiện tại cầu xin cô nghỉ việc, có thể không? Tôi tuyệt đối sẽ làm cho cô rất vừa ý với lương thôi việc.” An Ôn cũng không nóng lòng nói toạc ra lời nói dối của cô, mà là theo lời nói dối của Tô Tiểu Mễ nói tiếp “Tôi tin tưởng Tô tiểu thư là một người thiện lương, sẽ đứng ở góc độ một người mẹ lo lắng cho con mà nghĩ, tôi hi vọng con trai của tôi có thể có một người vợ tốt, sống tốt cùng gia đình. Cho nên tôi hi vọng cô có thể thành toàn cho ý nguyện của lão thái bà tôi.”

Tô Tiểu Mễ cảm thấy rất tức cười, người đàn bà này thật lợi hại, hỏi sao Lâm Khải lại không phúc hắc như thế, hoàn toàn là lấy được chân truyền từ mẹ, cô không nhận được tự đánh giá.

“Tôi hướng ngài bảo đảm, tôi tuyệt đối sẽ không đi phá hư cuộc sống cùng tình cảm của Lâm tổng, nhưng là trước mắt, tôi thật sự vẫn không thể rời đi Dung Khoa, nhưng chỉ cần đến lúc, tôi nhất định sẽ rời khỏi.” Chỉ cần hiệp nghị kết thúc, cô sẽ nghĩ tới biện pháp rời đi.

“Nhưng cô bây giờ đã phá hư đến cuộc sống nhà họ Lâm chúng tôi cùng với tình cảm của con tôi.”

“A...” Cô có chút kinh ngạc, cô là không có ảnh hưởng đến cuộc sống cùng tình cảm của Lâm Khải, hắn và Lãnh Tĩnh Thi đã ân ái ái ái như vậy rồi còn gì.

“Con tôi phải nhanh chóng kết hôn, thành thật mà nói, tìm phụ nữ vui đùa một chút cũng rất bình thường, nhưng cô là người của Dung Khoa, không chỉ có đối với công ty ảnh hưởng không tốt, hơn nữa hai người gặp mặt lâu dài, khó tránh khỏi sẽ có hiềm nghi, cho nên vẫn là sớm cắt đứt, cô thấy sao Tô tiểu thư?” An Ôn mặc dù không có nói nặng, nhưng mỗi một câu đều là ám chỉ cô.

Tay trái Tô Tiểu Mễ nắm thật chặt tay phải, cô nên làm cái gì bây giờ? Đáp ứng An Ôn phản bội Lâm Khải, phản bội cam kết của chính mình, ngược lại cự tuyệt An Ôn là đắc tội với mẹ Lâm Khải, cô phải làm sao đây?

Cô nhất định lựa chọn cự tuyệt, bất kể bà ta sẽ có nhiều hiểu lầm, cô nhất định phải làm như vậy.

“Phu nhân, thật xin lỗi, tôi tạm thời không thể đáp ứng yêu cầu này của ngài, nhưng tôi bảo đảm với ngài, tôi tuyệt đối sẽ không đi phá hư chuyện tình cảm của Lâm tổng, tôi sẽ làm tốt chuyện riêng của mình, một khi cơ hội đến, tôi lập tức rời đi!” Lời của cô nói rất thành khẩn, trên thực tế, trong lòng cô cũng muốn như vậy.

“Cô tại sao không thể rời đi? Con tôi cho cô cái gì tôi nguyện ý trả gấp đôi cho cô!” An Ôn lại một lần nữa dùng tiền tới thu dụng cô, lần này, giọng nói của bà rõ ràng nặng nề một chút, giữa hai lông mày cũng khẽ nhăn lại.

“Ngài hiểu lầm, tôi ở lại Dung Khoa không phải là bởi vì vấn đề tiền bạc, mà đây là nền tảng để cho tôi thực hiện rất nhiều lý tưởng tôi muốn, đối với sự nghiệp của tôi cũng có trợ giúp rất tốt, cho nên...”

“Tôi cấp cho cô một số tiền lớn, cô có thể dùng số tiền kia đi làm chuyện cô muốn làm!” Bà giống như cái gì cũng có thể thỏa mãn cho Tô Tiểu Mễ.

“Phu nhân, thật rất xin lỗi.” Tô Tiểu Mễ chỉ đành phải lần nữa xin lỗi, cô biết, cô giải thích thế nào đi nữa An Ôn cũng có thể tìm được một điểm buộc cô lựa chọn rời đi, thay vì như vậy, không cần tìm thêm lý do

cùng lấy cố, cô chỉ phải nói cho bà biết, cô sẽ không rời đi Dung Khoa là được.

Sắc mặt của An Ôn dần dần lạnh xuống, cho người này bậc thang cô lại không muốn, tại sao nhất định phải liều chết nắm lấy chồng của người khác không thả đây? Bà bình sinh hận nhất loại phụ nữ này. Đọc Truyện Kiềm Hiệp Hay Nhất:

Lòng của bà dần dần hung ác lên.

127. Chương 127: Cô Muốn Giá Bao Nhiêu? 2

An Ôn cẩn thận dò xét Tô Tiểu Mễ mấy lần, bà không tìm được ở cô điểm nào đặc biệt, cũng không phát hiện được cô đến tốt cùng đẹp ở đâu, nếu bàn về xinh đẹp cùng khí chất, so với Lãnh Tĩnh Thi vẫn còn kém một bậc.

Để cho bà chán ghét chính là kiêu từ chối của Tô Tiểu Mễ, tuyệt không tôn trọng bà! Đã như vậy, Tô Tiểu Mễ kia đời này cũng đừng mơ tưởng bước chân vào cửa nhà họ Lâm.

“Tô tiểu thư, tôi hi vọng cô hiểu rõ, nếu tôi tới tìm cô, nhất định là hi vọng cô có thể tiếp nhận lời đề nghị của tôi mà không phải để cho cô có bất kỳ lý do gì cự tuyệt.” Bà mặc dù tức giận nhưng vẫn duy trì sự ưu nhã như cũ.

“Thật xin lỗi, Lâm phu nhân, thứ cho tôi tạm thời không thể đáp ứng yêu cầu của ngài, chỉ cần đến lúc, không cần ngài cho tôi bất kỳ thù lao gì, tôi cũng sẽ rời đi.” Tô Tiểu Mễ rất thẳng thắn nói, hi vọng bà có thể hiểu được cô có nỗi khổ không thể nói.

“Nếu Tô tiểu thư chấp nhất như thế, tôi lại muốn hỏi một chút, như lời cô nói ”đến lúc” là chỉ cái lúc nào đây?” An Ôn rất muốn biết, cô rốt cuộc muốn cái gì

“Cái này...” Tô Tiểu Mễ mím môi, An Ôn chắc không biết Lâm Khải ở trên người cô tốn rất nhiều tiền.

Cô do dự có nên nói hay không, coi như cô nói ra, An Ôn sẽ tin tưởng cô sao? Lâm Khải vung một tỷ mua cô, bọn họ ký một hiệp ước tình nhân, chế định 36 điều, nhìn như hoang đường lại chân thật xảy ra, nếu như An Ôn biết con trai mình ở trên người cô tốn một tỷ, An Ôn đoán chừng sẽ càng thêm không chấp nhận được, thậm chí sẽ đi chất vấn con trai, cô cần gì phải ở chính giữa sanh sự? Đến lúc đó mẹ con bất hòa, Tô Tiểu Mễ cô đắc tội lại càng lớn, nghĩ đến đây, cô chỉ có thể mặc cho An Ôn đối với cô hiểu lầm cùng cảm hận.

“Thật xin lỗi, Lâm phu nhân, đối với việc này, tôi tạm thời không thể nói. Ý tứ của phu nhân tôi hiểu, tôi cũng sẽ an phận thủ thường, không đi phá hỏng bất cứ chuyện gì của Lâm tổng.”

“Tô tiểu thư, cô rất cố chấp, nhưng tôi sẽ cho cô thời gian suy nghĩ, hi vọng cô có thể hiểu rõ, ở chỗ này, tôi không đề phòng trực tiếp nói cho cô, nếu như cô chỉ là muốn kéo con tôi về phía cô, để cho con của tôi cưới cô, vậy tôi khuyên cô nên chết tâm đi. Bởi vì muốn qua cánh cửa nhà họ Lâm, nhất định phải trải qua sự đồng ý của tôi, mà An Ôn tôi chỉ nhận một con dâu, đó chính là Tĩnh Thi.” An Ôn cũng đem suy nghĩ của mình nói ra, ý bảo cô không cần quẩn luyến Lâm Khải, để tránh ngày sau xôi hỏng bỏng không.

“Cám ơn Lâm phu nhân nhắc nhở, tôi sẽ ghi nhớ trong lòng.” Tô Tiểu Mễ nỗ lực cười, những gì cô có thể làm cũng chỉ có như vậy.

“Suy nghĩ rõ ràng mình muốn giá bao nhiêu rồi có thể tìm tôi, tôi cam kết với cô, tuyệt đối sẽ không đưa ít hơn so với con tôi, nhưng nếu cô khẳng khái một mực nghĩ tới vị trí thiếu phu nhân kia, tôi sẽ làm cho cô cái gì cũng không còn, tôi nói được sẽ làm được!” An Ôn chậm rãi quan sát, trên mặt nhàn nhạt cười mơ hồ hiện lên, tay của bà vẫn không quên vỗ nhẹ mu bàn tay cô.

Tô Tiểu Mễ chỉ cảm thấy thân thể giống như bị rót vào một loại thuốc mát lạnh, lạnh đến vô pháp nhúc nhích.

An Ôn nói xong câu cảnh cáo cuối cùng, liền đứng dậy rời đi.

Tô Tiểu Mễ thậm chí quên đứng lên đưa tiễn, ngơ ngác ngồi ở ghế salon, mà An Ôn cũng không cần cô đưa tiễn, bởi vì bà ghét Tô Tiểu Mễ cô tham lam. Mặc dù chẳng qua là hiểu lầm nhưng cô cũng hiểu được, coi như không có hiểu lầm, An Ôn cũng không thích cô.

Giữa người với người cảm giác thật rất kỳ quái, có vài người vừa gặp đã yêu, cũng có vài người vừa nhìn đến liền chán ghét.

Tô Tiểu Mễ chỉ ở nơi đó hai ngày liền một người lặng lẽ rời đi. Sau khi rời đi, cô nhắn tin cho Lâm Khải, cô biết, nếu như cô cứ như vậy âm thầm không cùng hắn chào hỏi một tiếng liền đi, hắn nhất định sẽ đem cô moi ra càn rỡ hành hạ.

Nội dung tin nhắn rất đơn giản, cô nói muốn ăn món ăn mẹ làm, cho nên muốn về nhà tĩnh dưỡng, cô làm chuyện gì không trọng yếu, quan trọng là nhất định phải báo cho Lâm Khải biết, đây là cô cho hắn biết thái độ của mình, hi vọng hắn sẽ hiểu cái cô cần thật ra rất đơn giản, hắn không cần dùng quá nhiều thứ nhốt chặt cô, mặc dù không nuôi nhốt cô, cô cũng biết nên làm thế nào trung thành với hắn.

Nghỉ ngơi mấy ngày sau, Tô Tiểu Mễ trở lại cương vị công tác, đi làm ngày thứ nhất liền xảy ra một chuyện làm cho cô nhức đầu.

Một bó hoa hồng đỏ thắm ở trên tay cô, không có ký tên, nhưng đồng nghiệp lại nói chuyện say sưa về cô.

“Tiểu Mễ, nghe nói bạn trai chị từ Mỹ quốc trở lại, còn kiên trì tặng hoa, thật rất tốt nha.”

“Tiểu Mễ, nếu là người tốt liền gả đi!”

“Tiểu Mễ, người kia của chị rất tuần tú, rất có ngoại hình nha...”

“Ngày đó ôm chị chạy đi là bạn trai chị đúng không, thật hoàn hảo. Vội vàng gả đi, người như vậy không gả là thiệt thòi lớn...”

Không biết là bắt đầu từ cái gì, chuyện Lý Triết là bạn trai cô truyền đi rộng khắp công ty, như muốn cho Lâm Khải biết cô thực ra là bạn gái của Lý Triết.

Cô nâng niu bó hoa trong tay còn chưa để xuống, điện thoại di động lại vang lên, vừa vặn không khéo, cư nhiên chính là của Lý Triết.

“Alô, học trưởng!” Tô Tiểu Mễ nhẹ giọng gọi.

“Thân thể như thế nào? Thế nào không nghỉ ngơi thêm đã đi làm rồi?” Miệng của hắn tràn đầy cưng chiều, giống như cô thật sự là bạn gái của hắn.

Tô Tiểu Mễ ở đầu dây bên này có chút miễn cưỡng cười nói: “Cám ơn anh quan tâm, em đã tốt hơn rất nhiều.”

“Tiểu Mễ, em xoay người, nhìn một chút!” Lý Triết đứng ở bên cửa sổ nhìn bóng lưng cao ráo của cô, có một loại cảm giác muốn chạy tới ôm cô.

Tô Tiểu Mễ một tay đang cầm hoa, một tay cầm điện thoại di động nghe thanh âm của hắn, khẽ xoay người lập tức nghiêng đầu, Lý Triết đứng ở cửa sổ lớn tòa nhà bên cạnh, mỉm cười hướng cô ngoắc tay.

Cô đang chuẩn bị nói, lại đột nhiên phát hiện bên cạnh Lý Triết có dòng chữ: Tiểu Mễ, I LOVE YOU!

“Tiểu Mễ, để cho anh chiếu cố em được chứ? I LOVE YOU!” Lý Triết cách trời cao nhìn cô, ôn nhu hướng về phía cô vừa nói ra tình yêu của mình.

Tay Tô Tiểu Mễ cầm điện thoại di động có chút run run, có chút trở nên thần thờ.

“Tin tưởng anh, Tiểu Mễ! Anh biết em yêu anh, không muốn cự tuyệt, để cho chúng ta bắt đầu, đem đoạn tiếc nuối thời đại học xây đắp lại, có được không?” Hắn giống như là muốn làm cô nhớ lại thời đại học cô đối với hắn đủ loại thâm mến cùng yêu thích.

Tô Tiểu Mễ chỉ là có chút hơi giật mình đứng ở nơi đó, không biết phải như thế nào, đây hết thấy tới quá nhanh, nguyên bản chính là một cái hiểu lầm cùng trùng hợp, thế nào lại phát sinh đến tình hình hiện nay?

“Anh có kiên nhẫn chờ em, biết em từng chịu một chút tổn thương, anh cũng biết rõ giữa chúng ta bỏ lỡ rất nhiều, nhưng là hiện tại, anh không muốn chúng ta lại bỏ qua. Sau khi về nước gặp lại em, anh nhận ra, thật ra thì năm đó anh đã thích em, chỉ là anh không tự biết mà thôi; khi em ngã bệnh, anh mới biết mình cỡ nào lo lắng, cũng mới biết nội tâm của mình đều đặt hết trên người em, cho nên lần này, anh lấy dũng khí nói ra, chính là không muốn bỏ qua nữa.” Lý Triết hướng về phía điện thoại, hướng về khoảng cách phía trời cao, hướng về phía tay cầm bó hoa hồng hân tặng thâm tình thú tội.

“Học trưởng, em...”

“Tiểu Mễ, cho hai ta một cơ hội thử lui tới, có được không? Anh tin tưởng, em có thể sống lại cảm giác ngày xưa.”

Hắn ôn nhu tự tin, tựa như hồi còn đi học. Chẳng qua là Tô Tiểu Mễ đã không còn là cô sinh viên đơn thuần, đối với đoạn tình cảm tốt đẹp có chút thiếu sót cùng tiếc nuối cách cô đã cực xa rồi, cô thừa nhận, lúc đó chỉ cần một câu nói của Lý Triết, cô có thể cái gì đều không để ý đi theo hắn, nhưng bây giờ thì sao?

Hắn độc thân, hắn có mấy công ty, hắn có bề ngoài anh tuấn...Mà cô, cũng chỉ là tình nhân không lộ ra ánh sáng của Lâm Khải, cô cùng hắn đã là người của hai thế giới.

“Học trưởng, cái đó...Thật xin lỗi...” Cô cắn môi, có mấy lời, cô nhất định phải nói rõ ràng, cô không phải là thích cùng người khác chơi trò mập mờ, hơn nữa, mình không thể cùng học trưởng chung đụng đi xuống, làm cho hắn bị thương, chuyện như vậy cô Tô Tiểu Mễ cho tới bây giờ cũng không thể làm, thích chính là thích, không thích chính là không thích.

“Tiểu Mễ, anh nói rồi, không vội, em không cần nhanh như vậy cự tuyệt anh.” Lý Triết tuyệt không sốt ruột cũng không tức giận “Người khác cũng cho rằng anh là bạn trai của em, coi như em bây giờ không xem anh là bạn trai, cũng có thể coi như giả, em không phải là đang cần một người bạn trai giả sao?”

“Học trưởng, anh như vậy, em càng thêm ngượng ngùng, em cũng không nghĩ tới hiểu lầm trở nên lớn như thế, muốn giải thích cũng không biết phải nói thế nào.” Đối với mọi người trong công ty bây giờ hiểu lầm cô, cô cũng rất nhức đầu.

“Có một số việc không cần giải thích, tại sao có nhiều người như vậy hiểu lầm anh là bạn trai em, cái này không trọng yếu, quan trọng là anh không sợ hiểu lầm.” Hắn nhẹ nhàng cười.

Tô Tiểu Mễ có thể cảm giác được hắn không có gì buồn bực, mà là còn có một chút xiu vui sướng.

“Nhưng đối với anh như vậy không công bằng, anh có thể tìm một người bạn gái tốt hơn em.” Tô Tiểu Mễ không muốn hắn bởi vì cô mà trì hoãn cái gì.

“Anh cảm thấy em chính là bạn gái tốt nhất.” Hắn nho nhỏ bá đạo nói.

Tô Tiểu Mễ cầm điện thoại di động, không biết trả lời như thế nào cho tốt, có những điều, trong điện thoại luôn là nói không rõ ràng.

“Đừng nghĩ quá nhiều nữa, để cho hết thấy thuận theo tự nhiên, anh chỉ là để cho em biết tiếng lòng anh, em có thể không chấp nhận, nhưng anh không muốn em cự tuyệt nhanh như vậy.” Lý Triết nhẹ giọng nói: “Chăm chỉ đi làm nhưng cũng đừng để cho quá mệt mỏi, biết không? Lúc rảnh anh sẽ qua tìm em.”

Tô Tiểu Mễ cúp điện thoại, trong lòng vô cùng rối rắm, Lý Triết hướng cô thú tội, cái này quá đột ngột, quá ngoài ý muốn, cô nên xử lý như thế nào đây?

Cô suy nghĩ có chút thất thần.

“Người đối diện đã đi rồi, tâm của Tô chủ quản có phải cũng đã đi theo?” Một đạo âm lãnh thanh âm ở phía sau của cô vang lên.

Tô Tiểu Mễ vừa nghe đến thanh âm, dọa cho sợ đến vội vàng xoay người, chỉ thấy vẻ mặt Lâm Khải lóe sát khí, dường như muốn đem cô nuốt sống.

128. Chương 128: Tô Tiểu Mễ, Em Vào Đây Cho Tôi

Tô Tiểu Mễ đem hoa đặt bên cạnh, tay gặt gao tựa vào bàn làm việc, thanh âm có chút run run.

“Lâm tổng...”

“Tô Tiểu Mễ, em vào đây cho tôi!” Lâm Khải ném xuống những lời này liền rời khỏi cô.

Cô có chút chật vật đem thân thể ném vào ghế làm việc, tay che ánh nắng mặt trời. Lần này khẳng định chết chắc, nhìn một cái quanh thân, trừ cô không có người khác, đoán chừng cũng đi ăn bánh ngọt, cũng chỉ có khi không có ai, Lâm Khải mới dám như vậy công khai ở sau lưng nói chuyện với cô.

Cô hít một hơi thật sâu, tâm tình vẫn còn có chút thấp thỏm, mặc dù như vậy, cô vẫn phải ngoan ngoãn đi vào phòng làm việc của Lâm Khải.

Lần này, cô đi vào, Lâm Khải đưa lưng về phía cô đứng ở bên cạnh cửa sổ, như vậy trầm mặc, Tô Tiểu Mễ càng thêm tin chắc, đó là dấu hiệu của bão táp sắp tới.

Cô đóng cửa lại, lẳng lặng đứng ở phía sau hắn, không dám quấy nhiễu hắn.

Trong phòng yên tĩnh, ngay cả tiếng hít thở của nhau cũng có thể nghe được, suy nghĩ của Tô Tiểu Mễ nhanh chóng chuyển động. Truyện Tiên Hiệp - -Y

Hắn nhẹ nhàng xoay người, từng điểm từng điểm dựa vào cô.

Tô Tiểu Mễ đứng ở nơi đó, ngón tay lại không chế không được có chút run rẩy, lửa giận trong mắt của hắn dường như muốn thiêu đốt cô.

“Lâm tổng...” Cô gọi hắn, ý đồ để cho hắn tỉnh táo một chút.

“Tại sao em cứ muốn hết lần này tới lần khác đụng tới ranh giới cuối cùng?” Tay của hắn nắm thật chặt cổ tay của cô, cắn răng nghiến lợi nói.

“Em không có...Thật không có...” Mặc dù giải thích như vậy không có sức thuyết phục nhưng cô hi vọng hắn sẽ tin tưởng.

“Em vẫn còn ở đó nói xạo? Tôi đứng bên cạnh đã lâu rồi, em cư nhiên tuyệt không biết, trong miệng em trái học trưởng phải cũng học trưởng, nói ngọt như vậy lại nhìn người ở cửa sổ đối diện đến xuất thần. Đây chính là em muốn cùng tôi bề ngoài trung thành sao?” Tâm tình của hắn là tức giận, hắn không có nghĩ đến vừa vào phòng làm việc liền tận mắt thấy cảnh này. Hắn dễ dàng tha thứ cô hết thảy cũng không thể dễ dàng tha thứ trong lòng cô có người đàn ông khác.

“Em không có phản bội anh, thật không có!” Cô không nhịn được lui hai bước.

Mà cước bộ của hắn lập tức ép tới, lực độ nắm cổ tay cô lại càng thêm nặng, nặng đến có thể nghe được đầu khớp xương nhẹ vang lên.

“Anh làm đau em...” Cô đau đến có chút không chịu nổi, hơi cầu khẩn.

“Em cũng biết đau? Loại phụ nữ như em cũng biết đau?” Hắn đẩy thân thể của cô một đường bức đến bên tường.

“Tại sao anh không tin? Em thật sự không có!”

“Nói a, lòng trung thành của em ở nơi nào? Miệng em nói hiểu lắm, nhưng thực tế vẫn còn để cho tôi nhìn thấy em cùng người đàn ông kia lui tới, hắn không phải là cố ý đem phòng làm việc dời đến đối diện, tốt như vậy khung cảnh dễ dàng cho hai người liếc nhìn nhau, điện thoại đưa tình.”

“Không phải vậy... Không phải vậy...”

“Em có phải cảm động đến muốn khóc? Hắn đang còn dán ở bên tường Tiểu Mễ, I LOVE YOU! Trên tay em còn cầm hoa hồng hắn tặng, tiếp điện thoại của hắn, trong lòng em nhất định định sướng chết đi, đã sớm đem

lòng trung thành của em đối với tôi ném lên chín tầng mây, thậm chí hận không thể khiến cho Lâm Khải tôi ra cửa bị xe đụng chết, phải không?” Lâm Khải tức giận đến cực hạn, giọng nói cũng càng lúc càng nhanh, tâm tình mất khống chế làm cho hắn càng thêm muốn xé rách người con gái trước mắt này ra.

“Không phải vậy... Em chưa từng nghĩ như vậy... Anh không nên suy đoán trong lòng em nghĩ gì có được không?” Cô gần như vô lực phản kích.

“Em nói và em làm vĩnh viễn đều là hai việc khác nhau. Có phải hay không em cảm thấy tôi rất dễ lừa gạt? Chỉ có tôi mới tin tưởng, em tất cả giải thích là trùng hợp, là hiểu lầm, không trách được em rồi đi bệnh viện nhanh như vậy, có phải như vậy mới có cơ hội cho em với tiểu tình nhân qua lại? Tôi cho em phòng ốc em cũng không cần, em chính là cố ý đúng không? Em sợ tôi nhốt em, sợ về sau cùng hắn liên lạc không dễ dàng, phải hay không?”

Tô Tiểu Mễ lần đầu tiên nhìn thấy hắn như thế mất khống chế, cô muốn hòa hoãn, nhưng không biết như thế nào mới có thể hòa hoãn.

Tay của cô nhẹ nhàng đưa tới, nhỏ giọng mà trầm nhẹ nói “Khải... Em không nghĩ nhiều như vậy, anh bình tĩnh một chút...”

“Bình tĩnh?... Em cho rằng em là ai? Em cũng xứng nói với tôi hai chữ bình tĩnh sao? Nói cho em biết, Tô Tiểu Mễ, em chẳng qua là tình nhân làm ấm giường của tôi mà thôi, đừng cho là tôi sẽ đối với em động tâm, loại phụ nữ như em, ở trên giường có thể mang đến cho tôi vui vẻ, tôi cả giận, em đương nhiên phải để cho tôi phát tiết...” Hắn vừa nói vừa kéo khóa quần của mình, một cái tay khác gắt gao đem cô ngăn cản ở cạnh tường.

An ủi, giải thích của Tô Tiểu Mễ tất cả trước mặt hắn đều thành che giấu, tâm tình hắn kích động, nhìn vào ánh mắt hắn liền có thể thấy được.

Mắt của hắn cơ hồ muốn phun ra lửa, tay của hắn đem thân thể của cô xoay ngược lại dán vào vách tường, hai tay hắn nâng lên tay của cô đè lên tường, cặp chân hắn dán thật chặt phía dưới cô.

Hắn muốn để cho cô biết, cô ở trước mặt của hắn cái gì đều không phải, cũng chỉ là một món đồ chơi có thể phát tiết.

Mặt Tô Tiểu Mễ dán thật chặt vách tường, thân thể của cô bị hắn mạnh mẽ đè lại, quần lót trong váy cô đã bị hắn cởi xuống, hắn cường đại nhạy cảm không có bất kỳ làm dịu, mạnh mẽ xuyên thấu cơ thể cô.

Thân thể nhạy cảm truyền đến một hồi đau nhói khó chịu, môi của cô bị cô cắn thành màu xám trắng, hắn đang hành hạ cô, cũng là hành hạ mình.

Hắn dán vào cô, bắt đầu mãnh liệt vận động, cô chặt sấp phía dưới bởi vì hắn vận động càng thêm khô khốc, càng thêm đau nhức, loại đoạt lấy nguyên thủy này làm cho thân thể cô đau đớn.

“Tô Tiểu Mễ, em nhớ lấy... Coi như là ấm giường, em cũng chỉ là công cụ ấm giường của riêng tôi...” Tay của hắn cầm lấy tay cô, hắn phía dưới đang mãnh liệt đụng chạm lấy thân thể của cô “Nếu như thân thể của em phản bội tôi, tôi sẽ làm cho da thịt của em, từng tế bào cũng khắc lên hai chữ tiện nhân!”

“A...” Hắn gầm nhẹ, làm cô đau nhói, bất kể cô giờ phút này khó chịu đến cỡ nào, hắn đều muốn cô nhớ loại tư vị này, lừa dối hắn thì phải bị trừng phạt.

Tô Tiểu Mễ chẳng qua là yên lặng thừa nhận, trừ chịu đựng, cô không biết mình còn có thể làm cái gì!

Những người giàu có, mỗi người đều biến thái, mẹ của Lâm Khải, Lâm Khải cũng thế... Tại sao bọn họ đều tự cho phán đoán của mình là đúng? Giải thích của người khác ở trong mắt bọn họ một chút xíu giá trị cũng không có.

Thân thể của hắn ở trong cơ thể cô, do thật chặt khô khốc ở từng điểm từng điểm trở nên bắt đầu trơn, khi hắn muốn mãnh liệt hơn đi đoạt lấy người phụ nữ này, ngoài cửa lại vang lên một tràng tiếng gõ cửa.

Thần kinh Tô Tiểu Mễ trở nên căng thẳng, Lâm Khải lại tự nhiên vẫn như cũ động lên, dùng sức hơn nữa...

Đột nhiên, hắn đẩy ra cô, nhẹ nhàng đem khóa quần kéo lại, Tô Tiểu Mễ cơ hồ là không có suy tư, vội vàng chỉnh lại quần áo, khi hắn trở về bàn ngồi, cô lại phải làm bộ khuôn mặt tươi cười đi tới mở cửa...

129. Chương 129: Thật Lâu Cũng Không Có

Tô Tiểu Mễ nhẹ nhàng mở cửa ra, Lãnh Tĩnh Thi rất ngọt ngào xinh đẹp đang mỉm cười, ánh mắt đơn thuần ngây thơ, trên tay xách theo một túi đồ lớn.

“Tiểu Mễ, mau tới giúp em a, thật là nặng!” Thanh âm của cô rất tự nhiên, tuyệt không kinh ngạc tại sao Tiểu Mễ lại ở đây, cũng không kinh ngạc tại sao cửa chậm mở.

Tô Tiểu Mễ chỉ cảm thấy trên mặt một hồi nhiệt cay đau nhói, loại đau này thường khi Lãnh Tĩnh Thi xuất hiện, nguyên ở trong nội tâm cực độ bất an cùng xấu hổ.

Lãnh Tĩnh Thi xem cô như chị em tốt, mà cô lại cùng vị hôn phu của cô ấy ở cùng nhau, nếu như có một ngày, Lãnh Tĩnh Thi biết, cô ấy nhất định sẽ thương tâm cực độ!

Tiểu Mễ cười nhận lấy đồ trong tay Lãnh Tĩnh Thi, sau đó đứng bên cạnh cô.

“Khải... Em biết anh chưa ăn trưa cho nên đặc biệt chuẩn bị đồ ăn anh thích nhất đem lên, xem có hợp khẩu vị hay không?” Cô mắt to vụt sáng, đem đồ ăn đặt ở trên bàn làm việc của hắn.

Quay đầu lại, cô vừa cười vừa nói với Tô Tiểu Mễ: “Tiểu Mễ, thật là khổ cực chị, cấp trên muốn làm thêm giờ, chị cũng phải đi theo chịu khổ, hay là để cho Khải tăng lương cho chị đi.”

Tô Tiểu Mễ có chút khó chịu cười trừ “Đây là việc phải làm thôi, nếu như Lâm tổng không có việc gì, tôi đi ra ngoài trước.”

“Bị Khải lôi kéo làm việc, chị nhất định cũng không có ăn trưa, hay là cùng tụi em ăn đi, em mua rất nhiều đồ, đủ cho ba người chúng ta ăn.” Cô cười đơn thuần như vậy, không có một chút hoài nghi.

Tô Tiểu Mễ đứng ở trước mặt cô, cảm giác mình có đủ “bản”

“Cám ơn Tĩnh Thi, bạn trai chị còn chờ đi ăn cơm chung.” Cơ hồ là bất đắc dĩ, lại cơ hồ là bản năng giải thích, cô không muốn Lãnh Tĩnh Thi hiểu lầm, có một bạn trai làm bia đỡ đạn là một việc rất tốt, dù sao cô cũng đã cam kết với An Ôn, cô tuyệt sẽ không thương hại tới tình cảm của Lâm Khải cùng Lãnh Tĩnh Thi.

Lấy cơ này, Lãnh Tĩnh Thi sau khi nghe càng thêm không hoài nghi, về phần Lâm Khải, bất kể hắn có tức giận hay không, giờ phút này, cô đã không thể lo được nhiều như vậy.

“Woa, bạn trai Tiểu Mễ thật tốt.” Cô tán dương nói, xoay người liền hướng Lâm Khải làm nũng nói: “Lâm tiên sinh... Xin hỏi... Anh sau này có thể chờ em cùng ăn một bữa trưa không a?”

Thân thể của cô dính vào sau lưng của hắn, tay quần cổ của hắn, cười cười, tuyệt không để ý Tô Tiểu Mễ, cứ thế một màn ân ái.

“Lại ganh tị... Hâm mộ à...? Vậy tối nay em làm thêm giờ đến mấy giờ đi nữa anh cũng chờ em đi ăn tối, ăn thứ em vẫn thích, món ăn Ý, có được không?” Tay của hắn đặt ở trên tay của cô, giống như đối với Tô Tiểu Mễ muốn trả thù.

Tô Tiểu Mễ chỉ là có chút ngây ngốc cười theo, nhìn màn ân ái này, nhẹ nhàng lui ra ngoài, thậm chí khi đóng cửa lại nhìn hai người đã hôn thành một đoàn, thậm chí còn nghe đến âm thanh thẹn thùng cười vui.

Mới vừa vuốt ve qua người cô, xoay người là có thể cùng người khác ân ái, hắn xem ra cũng chỉ xem cô là công cụ phát tiết mà thôi.

“Ừ... Khải...”

Lãnh Tĩnh Thi trong mắt thật sâu muốn... Cô xiết chặt cổ của hắn, dùng sức hôn trả hắn, không ngừng mút vào, muốn khơi mào dục vọng của hắn.

“Ừ...”

Thân thể của cô dán thật chặt vào hắn, mềm mại trước ngực nhẹ nhàng xoa thân thể của hắn, bàn tay cô lăn vào trong y phục của hắn, gần sát da thịt của hắn.

Trong cơ thể của Lâm Khải vốn là còn sót lại hứng thú của lần trước. Cô gái trước mặt lại trêu đùa, không nghi ngờ gì lại khơi mào dục vọng của hắn.

Cô điều chỉnh vị trí, cặp chân to gan mở ra, ngồi ở trên đùi của hắn, cảm giác được nơi đó nóng bỏng khiến cô càng thêm hưng phấn.

Trong phòng làm việc của hắn chắc sẽ không có áo mưa an toàn, hắn đã thật lâu không có đụng cô, cô không chỉ có muốn, hơn nữa là cô muốn mang thai con của hắn, giống như An Ôn nói cho cô biết, mang thai con của hắn, không kết hôn cũng phải kết hôn, cô không dám chờ đợi thêm nữa, cô sợ hắn sẽ bị người khác cướp đi.

“Khải... Em nhớ anh... Thật là nhớ...” Cô vừa hôn nhẹ vừa nói. Truyện Sắc Hiệp -

Tay của hắn nhẹ nhàng khoác lên ngang hông của cô, nhìn lửa trong mắt cô, hắn biết cô muốn, là người đàn ông của cô, hắn thật là tức trách, hắn rất ít chạm cô, hắn cũng không biết tại sao lại như vậy? Một đại mỹ nữ như hoa như ngọc ở trước mắt hắn, thậm chí cô dùng thân thể mềm mại đi khiêu khích hắn, nhưng hắn cũng không có mãnh liệt muốn đi đoạt lấy người con gái này.

Cô tận lực để cho phía dưới mình dán chặt hắn một chút, ở nơi đó ma sát... Trêu chọc thanh âm nhàn nhạt truyền vào màng nhĩ của hắn.

“Tình Thi...” Hắn gọi thật thấp tên cô, thật ra thì hắn rất muốn cự tuyệt, nhưng khi nhìn cô nhiệt tình như thế, hắn tựa hồ không có lý do cự tuyệt.

“Khải... Em muốn... Có được hay không... Em nhớ anh... Muốn anh...” Nụ hôn của cô như mưa nhẹ nhàng nhu nhu rơi vào trên người của hắn, tay hoạt động trên da thịt của hắn, cô cũng không tin cô chủ động như thế hắn sẽ không có phản ứng, hắn sẽ nhẫn tâm cự tuyệt.

“Nhưng mà... Đây là phòng làm việc...” Hắn muốn cho mình một bậc thang leo xuống.

“Đàn ông không phải đều rất thích thích kích thích sao? Em cho anh kích thích... Có được hay không...” thanh âm của cô thấp, thở gấp yếu ớt, hôn bờ môi của hắn, nhẹ ném của hắn.

“Ừ...” Hắn giống như đáp ứng lại như đang do dự “... Sẽ có người đi vào... sẽ không tốt... Em cũng không hi vọng anh ở trước mặt nhân viên mất thể diện như thế chứ?”

“Haizz...” Cô giống như tiểu bạch thỏ chạy đến cạnh cửa, nhẹ nhàng khóa chốt, sau đó mặt cười xấu xa, lại vòng tay lên cổ hắn.

“Hiện tại anh không cần lo lắng... Khải... Anh lâu rồi không có hôn em... Em muốn...” cô ở trong ngực hắn làm nũng, thân thể mềm mại hận không thể làm cho hắn lập tức muốn cô.

Lâm Khải khép hờ mắt, hôn môi của cô, mềm mại mang theo hương thơm, nhưng hắn càng hôn càng nhớ tới mùi vị của Tô Tiểu Mễ, khi hắn hôn Lãnh Tình Thi, trong óc của hắn thoáng qua khuôn mặt Tô Tiểu Mễ.

Hắn chợt lắc đầu, đột nhiên ôm thật chặt Lãnh Tình Thi.

“Tình Thi... Tình Thi...” Hắn dùng lực hai cánh tay ôm thân thể cô, nhiệt thành gấp gáp, loại cảm giác này hắn đột nhiên cảm thấy rất sợ, loại sợ này làm cho hắn bắt đầu rối rắm.

“Khải...” Lãnh Tình Thi bị hắn đột nhiên ôm có chút kinh ngạc, lo lắng nâng đầu của hắn lên “Khải, sao vậy?”

Hắn chỉ lắc đầu, có chút không rõ nói nhỏ: “Đừng rời khỏi anh... đừng rời khỏi anh...”

“Em sẽ không... cả đời cũng sẽ không vứt bỏ anh... Em muốn làm vợ của anh, em muốn sinh cho anh thật là nhiều con, chúng ta phải có một gia đình hạnh phúc... Chúng ta còn phải...”

Lời của cô nói đến một nửa, điện thoại đột nhiên vang lên.

Lâm Khải nhẹ nhàng ôm cô hạ xuống, sau đó buông cô ra, đứng lên nhận lấy điện thoại, hắn chỉ là gật đầu nói được, ừ, được...

“Tình Thi, anh có một hội nghị, xin lỗi, lại không thể ở cùng em rồi!” Hắn cúp điện thoại, thật xin lỗi nhìn cô.

Lãnh Tình Thi lại nở nụ cười, để cho mình thoát nhìn đẹp rực rỡ, “Anh tổng giám đốc nha, bận rộn là phải, em không quấy rầy anh...”

Cô đi tới, nhẹ tay vây quanh hông của hắn, ngẩng mặt lên để cho hắn hôn cô, hắn cúi đầu hôn cái mũi cùng đôi môi của cô.

“Khải, xong việc nhớ gọi điện thoại cho em... Không nên để mình quá mệt mỏi, bằng không em sẽ đau lòng...” Cô hôn trả, triền miên một hồi lâu mới bỏ qua cho hắn.

Ở trong tiềm thức của Lâm Khải, hắn lại cảm tạ cú điện thoại này.

Tại biệt thự Lãnh gia.

“Mẹ, hôm nay tới tìm con có chuyện gì không?” Lãnh Tình Thi cười ngọt ngào kéo tay An Ôn.

“Không có chuyện gì thì không thể tới à, xem mẹ đây là lão cụ bà phiền phức rồi sao?”

“Mẹ mới không phải lão thái bà, con với mẹ đi ra ngoài, người khác đều nói chúng ta như chị em vậy đó!” Cô khẽ cười lấy lòng.

“Con đứa nhỏ này, chính là luôn muốn làm mẹ vui.” Bà nhẹ nhàng vỗ tay Lãnh Tình Thi.

“Không phải là Tình Thi muốn làm mẹ vui, mà thật sự là mẹ còn trẻ mà, so với con lớn hơn không bao nhiêu.” Cô chu cái miệng nhỏ nhắn cùng bà làm nũng.

Lãnh Tình Thi làm nũng luôn vừa đúng lúc, không ngọt không đắng, thông minh khéo léo, nhìn như đứa trẻ chọc người ta yêu thích, nhưng là cô hiểu rõ lòng dối phượng, cho nên cô làm nũng trên căn bản sẽ không ai ghét, chỉ cảm thấy rất khả ái.

“Tình Thi à, Dung Khoa hiện tại rất lớn, Lâm Khải quá bận rộn mở rộng công ty, hình tượng công ty lại làm cũng không khá lắm, người làm mẹ như mẹ đây rất quan tâm.”

“Khải đã làm rất khá rồi, anh ấy mỗi ngày đều bề bộn nhiều việc, sự nghiệp công ty còn để ý tốt như vậy, thật rất tuyệt rồi! Anh ấy là cũng nhờ ba mẹ bồi dưỡng từ nhỏ.” Cô ở một bên thay Lâm Lâm Khải nói chuyện, đồng thời cũng không quên kể công của An Ôn.

“Thật ra thì mẹ vẫn có một ý tưởng, chỉ là một mình chưa có thực hiện được.”

“Mẹ, là ý tưởng gì?”

“Mẹ vẫn muốn thành lập một quỹ từ thiện của Dung Khoa, trợ giúp những đứa trẻ thất học, thậm chí có thể giúp những đứa bé thành tích ưu tú ra nước ngoài học đại học, mẹ hy vọng thông qua quỹ từ thiện này, Dung Khoa sẽ được xã hội chú ý đến nhiều hơn, cũng như được nâng cao danh tiếng.”

Làm việc từ thiện, đối với hình tượng của công ty là một kiểu tuyên truyền rất lớn, mặc dù Dung Khoa đã từ lâu không cần tuyên truyền như vậy, nhưng bà hy vọng Dung Khoa có thể gây nhiều hình tượng tốt hơn. Quan trọng hơn là, bà lại lần nữa tiến vào công ty, sau đó đem Tô Tiểu Mễ đuổi ra Dung Khoa, bà cũng không tin bà không làm được một chút chuyện như vậy.

“Mẹ, ý nghĩ này thật rất tuyệt, con ủng hộ mẹ, chỉ cần con có thể, con nhất định sẽ giúp một tay.” Lãnh Tình Thi hết sức tán thành, đối với làm từ thiện, cô vẫn muốn tiếp xúc một chút.

“Tình Thi, mẹ đang muốn tìm con giúp một tay, không biết con có nguyện ý hay không?”

Lãnh Tình Thi nghi vấn nhìn bà, rửa tai nghe An Ôn nói tiếp, mà trong lòng của cô, cũng mơ hồ đoán được mấy phần, chẳng qua là cô không muốn cố làm người thông minh, đặc biệt là ở trước mặt An Ôn.

130. Chương 130: Chúng Ta Cùng Nhau Giúp Dung Khoa.

An Ôn thân thiết nhìn cô, thản nhiên nói: “Mẹ biết con vẫn có đang giúp một vài công ty làm từ thiện, cho nên quỹ từ thiện của Dung Khoa mẹ muốn mời con giúp mẹ, con sớm muộn sẽ là con dâu nhà họ Lâm ta, quỹ Dung Khoa sớm muộn gì cũng sẽ do con đảm nhận, không biết có nguyện ý giúp mẹ chuyện này hay không?”

“Mẹ, con dĩ nhiên nguyện ý a, chỉ cần mẹ không cảm thấy con ngu ngốc là được.”

“Con dâu của mẹ xinh đẹp ôn nhu, khéo léo lại hiểu chuyện như vậy, mẹ thương còn không hết nữa là.” An Ôn tự có tính toán của bà, Lãnh Tĩnh Thi vào Dung Khoa, Tô Tiểu Mễ tự nhiên cũng biết điều mà không tác oai tác quái lại.

Lãnh Tĩnh Thi đột nhiên có chút lo lắng nhìn An Ôn, bất an nói: “Chúng ta lập cái quỹ từ thiện này, Khải sẽ đáp ứng sao mẹ? Còn có, chúng ta sẽ làm việc ở đâu?”

Làm việc ở đâu là vấn đề cô quan tâm nhất, cô mong đợi nhất chính là có thể làm việc ở Dung Khoa, tốt nhất có thể ở kế bên phòng làm việc của Khải, bởi vì cô biết, gian phòng làm việc kia rất lớn nhưng vẫn còn trống không.

“Cái này con không cần lo lắng, Khải nhất định sẽ đáp ứng mẹ, về phần chỗ làm việc ở Dung Khoa, bên cạnh Khải có một gian phòng làm việc trống, trước kia là mẹ dùng, sau khi mẹ đi vẫn trống không, thành lập quỹ vừa đúng có thể trở về đó xem một chút.”

Dung Khoa dời công ty mấy lần, mà mỗi một lần, bà đều chứa lại một gian phòng làm việc lớn, đây là thói quen của bà, mặc dù người bà không có ở Dung Khoa, nhưng cổ phần của bà, phòng làm việc của bà vẫn cứ cùng tồn tại với Dung Khoa. Nguồn truyện: Y

“Nhưng mẹ à, như vậy mẹ có mệt quá hay không? Nếu như mẹ mệt mỏi, Khải nhất định sẽ đau lòng.” Cô nháy mắt to, đau lòng nhìn An Ôn.

“Đứa ngốc, mẹ làm mấy chuyện này đều là chỉ bỏ vốn đầu tư, bình thường xem sổ sách chút, thỉnh thoảng đi dạo, cuối năm có huê hồng là được rồi, giống như con đầu tư vào mấy tòa soạn ở dưới Dung Khoa, bình thường tốn chút tinh lực là được rồi, người quản sự yên tâm về người làm việc là được.” An Ôn nho nhỏ giải thích một chút.

“Woa, con thật sự rất mong đợi, mẹ vẫn là tấm gương học tập của con, đi theo mẹ làm việc, con nhất định có thể học được rất nhiều thứ.” Lời này, Lãnh Tĩnh Thi thật sự phát ra từ nội tâm, An Ôn người phụ nữ này, có rất nhiều thứ cô nhìn không ra, có rất nhiều thái độ làm người mà cô có thể học hỏi.

“Đến lúc đó, con chỉ cần không chê mẹ dài dòng là được!”

“Làm sao có thể chứ, con cảm kích còn không kịp đây.”

Hai người bắt đầu trò chuyện vừa nói vừa cười, cùng nhau nói các hạng thao tác của quỹ này, cùng với làm sao hấp dẫn tiền tài của những công ty khác, đối với mấy cái này, Lãnh Tĩnh Thi đưa ra rất nhiều đề nghị và phương án có thể thực thi.

An Ôn ở một bên cười gật đầu tán dương, rất nhiều quan điểm của hai người đều có thể quy về một đường.

Lâm Khải bị mẹ gọi về, làm sao cũng không có nghĩ đến An Ôn sẽ nói lên một cái đề nghị như vậy.

“Mẹ, nếu như mẹ muốn thành lập quỹ từ thiện cho Dung Khoa, con không phản đối mẹ, nhưng có thể đơn độc thành lập ở ngoài, không cần thiết ở trong văn phòng của Dung Khoa.” Lâm Khải phản đối theo bản năng, hẳn cũng không muốn đến lúc đó ba người phụ nữ đều ở cùng một phòng làm việc, một vị là mẹ mình, một người vợ chưa cưới, cuối cùng là một tình nhân... Hẳn không cách nào tưởng tượng cuộc sống sau này sẽ ra sao!!!

“Tại sao không thể ở công ty a? Nơi đó mẹ có giữ lại một phòng làm việc, trước mắt có mẹ và Tĩnh Thi làm việc, đợi đến sau này chiêu một thêm trợ thủ, nơi đó cũng ngồi được, hơn nữa, nếu là quỹ từ thiện của Dung Khoa, vậy càng nên ở phòng làm việc đó, càng thể hiện phong cách Dung Khoa.”

“Mẹ, Tĩnh Thi là vị hôn thê của con, mẹ là mẹ con, các người ở công ty, khiến cho giống như là một công ty gia tộc, phải biết chúng ta là công ty đa quốc gia, là 1 trong 500 công ty mạnh trên thế giới.” Hấn tìm ra các loại lý do và viện cớ.

“Chúng ta lại không tham dự bất kỳ cơ mật nào của công ty, chúng ta chẳng qua là làm từ thiện, làm một việc tuyên truyền hình tượng cho công ty, cũng làm một phần cống hiến cho xã hội. Chúng ta cũng không ảnh hưởng công việc của các con, vậy làm sao khiến cho con phản đối như thế?” Bà nhẹ giọng chất vấn, con trai bà nghĩ cái gì, bà há lại sẽ không biết.

Xem phản ứng của Lâm Khải, An Ôn mới phải lo lắng nhất, hấn đang cự tuyệt nói rõ hấn đang bảo vệ người phụ nữ kia, xem ra con trai mình đã mê muội cô ta đến một cảnh giới, bà càng kiên quyết nhất định phải làm chuyện này, chỉ có bà trở lại Dung Khoa, mới có cơ hội đuổi đi Tô Tiểu Mễ không muốn rời đi đó.

“Con không hy vọng nhân viên nhìn đến con và vị hôn thê ở chung, tóm lại là ảnh hưởng không tốt, trong lòng con cũng sẽ khó chịu.”

“Yên tâm đi, nhân viên của con sẽ không dễ giận như vậy, hơn nữa, mẹ và Tĩnh Thi cũng không phải là mỗi ngày đều đến công ty. Chuyện này cứ quyết định như vậy, mẹ khó được muốn làm chuyện có ích cho xã hội, đừng cự tuyệt.”

Lâm Khải còn muốn nói tiếp cái gì, trong đầu cũng nảy ra rất nhiều lý do nói ra tựa hồ ngay cả mình cũng không thể tin tưởng được, đề nghị này của An Ôn, khiến cho hấn lại ở vào thế bị động lần nữa.

Hôm sau, Dung Khoa quốc tế.

Tô Tiểu Mễ sửa lại những chi tiết Hiên thiếu gia muốn lần cuối rồi đi ra ngoài, thông qua fax truyền qua, Hiên thiếu gia hẹn cô, cô vẫn tìm các loại lý do để từ chối, Lý Triết xuất hiện, ít nhiều gì cũng cho cô lý do cự tuyệt tốt hơn.

Ở trong điện thoại, cô rõ ràng cảm giác được Hiên thiếu gia khổ sở, trong lòng cô hơi có chút khổ sở thay hấn, không phải là bởi vì cô thích hấn, mà là bởi vì hấn thích cô khiến cho cô cảm động, bởi vì từ khi hấn thích cô cũng chưa từng đòi hỏi hay muốn có thứ gì từ cô.

Fax gửi đi thành công.

Phòng làm việc lại đưa tới một hồi xáo động nhỏ, ngẩng đầu nhìn thấy chính là An Ôn, tim của Tô Tiểu Mễ theo bản năng trở nên khẩn trương.

Nhân viên đều tôn xưng bà là Lâm phu nhân, cô cũng không ngoại lệ, An Ôn đi ngang qua trước mặt cô, cô cũng đứng lên lễ phép kêu một tiếng chào Lâm phu nhân.

Bà cũng rất lễ phép cười với cô, giống như họ là lần đầu tiên quen biết.

Trong phòng làm việc tin đồn truyền đi rất nhanh.

“Lâm phu nhân trở lại, nghe nói trước kia bà quản lý Dung Khoa cũng là một cỏi xưng hùng, năng lực không hề kém hơn Lâm tổng trước kia.”

“Nghe nói, lần này Lâm phu nhân trở về chủ yếu là lập nên quỹ từ thiện cho Dung Khoa. Đây là chuyện tốt, càng thêm đẩy mạnh hơn danh tiếng cùng hình tượng cho công ty chúng ta.”

“Mới vừa lấy được tin đồn, Lãnh Tĩnh Thi cũng sẽ tham dự quỹ Dung Khoa rồi, lần này tốt lắm, mẹ giám đốc và phu nhân giám đốc tương lai đều vào cửa rồi, một chút mơ mộng cuối cùng của mình cũng bị dập tắt a.”

“Mơ mộng luôn là vô hạn, mình hi vọng công ty mình có một đại mỹ nữ siêu cấp vô địch tới, tốt nhất là đẹp qua Lãnh Tĩnh Thi, khiến cho Lâm tổng cũng lau mắt mà nhìn, gây nên một cuộc mây mưa ở phòng làm việc, đến lúc đó liền có chuyện để tám, ha ha...”

“Cậu điên rồi... Mau ngậm miệng a, lời này nếu để cho Lâm phu nhân nghe được, cậu nhất định phải chết, chết chắc...”

Tô Tiểu Mễ đứng ở trong phòng giải khát, một mình ngồi ở chỗ đó thất thần.

Cô biết, An Ôn quang minh chánh đại ở Dung Khoa làm từ thiện, về sau họ không chừng mỗi ngày đều phải gặp mặt, mà bà cũng sẽ không cho cô sắc mặt tốt để nhìn, hơn nữa Lãnh Tĩnh Thi...

Nghĩ đến kế tiếp sẽ xuất hiện đủ loại tình hình, đầu của cô đã bắt đầu đau đớn, cô thật muốn đưa lên một phong thư từ chức, hoàn toàn không làm nữa, hoàn toàn cách xa nơi chốn hỗn loạn này.

“Tiểu Mễ...” Một đạo thanh âm vui vẻ truyền tới.

“Tĩnh Thi!” Cô cười chào hỏi.

“Về sau chúng ta có thể ở phòng giải khát uống cà phê chung rồi, loại cảm giác này thật là thích!” Cô vẫn cười ngọt ngào, mặc một cái quần màu hồng nhạt và áo khoác vải kaki cùng màu, vừa có mùi vị của một em gái nhỏ, lại mang một chút phong cách nữ doanh nhân, tóc vòng ở phía sau càng lộ vẻ lão luyện.

“Đúng vậy, về sau có thể tranh thủ lúc rảnh rồi cùng uống một ly.” Cô mím môi cười, nhìn gương mặt đẹp cực kỳ, cô cảm giác mình vô hình đã thấp đi một nửa, không biết tại sao trong lòng cô chợt bắt đầu có chút bài xích Lãnh Tĩnh Thi, ở chung một chỗ với cô ấy, cô cảm thấy rất mệt mỏi, rồi lại không thể không đối mặt với cô ấy. Ngày sau, còn phải đối mặt mỗi ngày, đi làm sẽ trở thành một loại đau khổ, cô nghĩ thôi mà đã cảm thấy đau đầu.

“Trước kia em rất hâm mộ các người những bạch cốt tinh này, có khả năng lại xinh đẹp, hi vọng về sau em cũng có thể trở thành một thành viên trong đây a.” Cô không có tính khí Đại tiểu thư gì cả, nhìn qua ôn hòa mà thân thiết.

“Bạch cốt tinh không phải là dễ làm vậy, vừa cực khổ áp lực lại lớn, bạch cốt tinh trước mắt cô đã mệt mỏi té xỉu nằm viện, làm từ thiện vui đùa một chút thôi, không cần liều như vậy.” Hạ Tử Vi đứng ở phía sau, nói gần nói xa có chút khinh thường, gần đây cô rất hay nổi giận, thấy ai cũng muốn tổn hại đôi câu.

Đối với An Ôn và Lãnh Tĩnh Thi vừa đến này, trong lòng cô tuyệt không hoan nghênh, đây là kinh doanh, cô không thích người trong nhà đến cùng phòng làm việc, người phụ nữ này không chừng là mượn danh nghĩa này đến cạnh chừng Lâm Khải, phụ nữ còn không phải là tâm địa giáo hoạt sao.

“Này nhất định là Tử Vi! Thăng thần lại ưu nhã, xinh đẹp lại quyến rũ, chị em tốt nhất của Tiểu Mễ, thường nghe chị ấy nói về chị, thật hân hạnh gặp mặt.” Cô tuyệt không tức giận vì lời nói vừa rồi của Hạ Tử Vi, ngược lại hữu hảo vươn tay.

“Lãnh tiểu thư thật là khí chất và xinh đẹp tập trung vào một thể, ở trước mặt cô, tôi đây đều chỉ là nhỏ nhặt, xấu hổ a!” Cô mỉm cười bắt tay, người con gái này cũng thật biết nói chuyện, nhưng trong lòng cô cảm thấy Lãnh Tĩnh Thi này không phải là người dễ chọc, thời khắc cần thiết chắc cũng sẽ tính toán lâu dài.

“Em đưa cà phê cho Lâm phu nhân trước, sau này có dịp sẽ uống cà phê chung với mọi người.” Cô mỉm cười bưng cà phê đã pha tốt đi ra, đi bộ cũng thật ưu nhã.

Cho đến khi cô ấy đi xa, Hạ Tử Vi mới nói ở sau lưng cô: “Vóc người của cô ấy thật không tệ, eo nhỏ quyền rũ cùng cái mông vung cao, kia đều làm cho người người mơ mộng, thấy ngay mặt, đoán chừng những tên đàn ông hận không thể lập tức tiến lên xé nát người con gái này ra, là một người chủ không đơn giản nha.”

“Cô ấy rất đơn thuần.” Tô Tiểu Mễ ở bên cạnh giải thích một câu.

“Mình tổn hại cô ấy như vậy cũng tuyệt không tức giận...”

“Cái đó gọi là rộng lượng!”

“Thay ai nói vậy? Kết bạn mới, lập tức bỏ rơi mình. Nói cho cậu biết, người này cậu đừng chọc vào, bằng bản lãnh nhìn người của cậu, không chừng sẽ bị người ta lừa gạt, đến lúc đó thì chỉ có cậu nếm mùi đau khổ thôi!” Hạ Tử Vi dùng ly cà phê cụng ly cà phê của cô, âm thầm nhắc nhở cô.

Hạ Tử Vi cô không phải là phụ nữ dè dặt, lại luyện thành một thân bản lĩnh nhìn người, đạo hạnh sâu cạn bao nhiêu có thể nhìn ra một chút, không giống Tô Tiểu Mễ đầu óc non nớt kia.

Tô Tiểu Mễ bưng cà phê lên, uống cạn như uống rượu, Hạ Tử Vi nhìn cô đem một ly cà phê uống một hơi xuống, ngây dại đứng hình!

131. Chương 131: Một Màn Trong Mưa

Tô Tiểu Mễ mới vừa trở lại bàn làm việc, điện thoại nội tuyến liên vang lên.

“Lâm tổng, có chuyện gì không?” Cô nhàn nhạt hỏi, thậm chí tâm tình giả bộ cũng không có. Người đàn ông này thật quá mức, biết rõ quan hệ trước mắt của hai người bọn họ, lại vẫn cho phép mẹ và vị hôn thê của mình đi vào Dung Khoa, đây không phải là cố ý muốn chính chết cô sao?

“Kế hoạch tiêu thụ cao ốc mùa tiếp theo của chúng ta, em toàn quyền phụ trách, điểm quan trọng nhất là phải dung hợp với quỹ từ thiện của Dung Khoa mà chúng ta vừa thành lập.” Thanh âm của Lâm Khải thật bình tĩnh, nghe không ra có cái gì không đúng

Mẹ nó, khôn kiếp! Tô Tiểu Mễ không nhận được chữ bậy ở trong lòng, con mẹ nó phương án như vậy không thể giao cho Thôi Viên Viên mới tới phụ trách sao? Cứ phải giao cho cô đi kết nối với mẹ và vị hôn thê hần, quá khi dễ người!!!

Tô Tiểu Mễ nắm chặt điện thoại, dùng sức hô hấp, tại sao cô cứ phải làm con cừu nhỏ mặc người chém giết?

“Lâm tổng, tôi nghĩ có một số việc phải báo rõ với ngài, kế hoạch trên tay tôi đã rất nhiều, hơn nữa còn phụ trách bộ phận kế hoạch của khách sạn nghỉ dưỡng, lập tức sẽ phải thi công, khó tránh khỏi sẽ có rất nhiều chuyện cần quan tâm, cho nên cái phương án này, hi vọng ngài có thể suy tính giao cho những người khác trong tổ kế hoạch, có thể không?” Lời của cô rất rõ ràng rồi, chính là không muốn nhận dự án này, cô tin tưởng Lâm Khải hiểu.

Đầu kia là một hồi trầm mặc, cô thậm chí có thể nghe được tiếng hô hấp của hần.

“Khách sạn nghỉ dưỡng chỉ cần theo phần sau, em có thể giao cho thủ hạ của em theo, em phụ trách tổng thể là được rồi; tôi giao cho em làm là tin tưởng em, muốn em có cơ hội rèn luyện. Cơ hội tốt như vậy, tôi không hy vọng Tô chủ quản cự tuyệt, hướng chỉ, em cam kết với tôi sẽ dùng toàn lực giúp Dung Khoa kiếm tiền, hiện tại chính là lúc dùng em, tôi nghĩ Tô chủ quản chắc là sẽ không thất hứa.”

Rèn luyện? Rèn luyện em gái anh a! Nếu như đây không phải là công ty, cô thật có xung động giận lên. Lâm Khải thật quá mức, quá khi dễ cô, cô nhẫn nại, không phải là bởi vì cô dễ khi dễ, mà là bởi vì cô thương hần, mà hần lại cứ làm tiếp, hai lần ba lượt lợi dụng nhẫn nại của cô, lòng thương của cô...

“Được, tôi sẽ giúp ngài! Phương án này khi nào thì cần?” Cuối cùng, những bất mãn kia cô chẳng qua là đặt ở trong lòng, việc công thì phải ra việc công, cô cũng không phải người thích mang tình cảm riêng tư vào trong công việc.

“Phương án cụ thể và hạn chót nộp phương án sẽ do An tổng người phụ trách của quỹ Dung Khoa nói với em.” Trong giọng nói của hần nghe không ra bất kỳ áy náy nào.

“Được, đã biết! Cảm ơn Lâm tổng cất nhắc và tạo cơ hội rèn luyện! Tạm biệt!”

Tô Tiểu Mễ nói xong, lập tức cắt đứt điện thoại, mặc dù cô không lên tiếng kháng nghị nhưng trong lòng cô lại cực kỳ khó chịu.

Lâm Khải nắm điện thoại truyền đến thanh âm tí tí, trong lòng không nhịn được có một chút mất mát, nhiệm vụ như vậy đối với Tô Tiểu Mễ mà nói thật là một loại tổn thương, chẳng qua là hắn cũng bị mẹ ép.

An Ôn cầm một đồng phương án của Tô Tiểu Mễ, nói tương đối hài lòng sáng kiến và kinh nghiệm của cô, phương án lần này không thể không có cô. Hắn dùng rất nhiều loại lý do kiểm soát thay Tô Tiểu Mễ, nói cô bận rất nhiều, nhưng An Ôn lại dùng ngàn vạn loại phương pháp giải quyết chuyện có thể xảy ra, mà quỹ Dung Khoa nhất định phải vừa bắt đầu liền đánh lên một trận oanh liệt, khắp mọi mặt đều phải dùng tinh anh nhất, là nhân tài càng thêm phải là tinh anh trong tinh anh.

Từ cái nhìn của An Ôn, hắn thấy chẳng qua là bà tán thưởng năng lực làm việc của Tô Tiểu Mễ mà thôi, không có những thứ tình cảm khác, trong đầu của hắn thậm chí nghĩ tới, có lẽ mẹ sẽ thông qua những thứ này thích Tô Tiểu Mễ, đây không phải là một chuyện tốt sao?

Nghĩ tới những thứ này, nội tâm của hắn không nhịn được lại thấy rối rắm, hắn tự nói với mình vô số lần người phụ nữ này chỉ là một tình nhân rất hợp với thân thể của hắn, hắn có thể đoạt lấy cô, bá đạo với cô, tốt với cô, cũng không thể yêu cô, tình yêu của hắn chỉ dành cho một người con gái duy nhất!

Hắn hướng về phía khuôn mặt tươi cười trên điện thoại di động, cười có chút trầm thống buồn bã.

“Tình Dạ... Tình Dạ... Em nói cho anh biết? Anh nên làm cái gì bây giờ? Em là người yêu anh nhất... Chúng ta là yêu nhau nhất... Trừ em ra, anh sẽ không yêu người khác, coi như yêu người khác, vậy cũng chẳng qua là cái bóng của em, tin tưởng anh... Các cô ấy cũng chỉ là cái bóng của em, em sẽ không trách anh, phải không?”

“Đúng vậy, anh yêu bất luận kẻ nào, cũng chỉ là cái bóng của em... Tình Dạ...”

Bờ môi của hắn nhẹ nhàng dán lên tấm hình trong điện thoại di động, đó là gương mặt cơ hồ không khác với Lãnh Tĩnh Thi, ánh mắt trong hình cười lên càng thêm mê người, đó là một nụ cười tinh khiết.

Phòng làm việc của An Ôn.

“Tô chủ quản, mời ngồi!” Bà nhìn cô, cười đến rất thân mật, như là cuộc đối thoại không vui ngày đó của họ chưa từng xảy ra.

“An tổng, ngài tìm tôi có chuyện gì không?” Cô nhẹ nhàng ngồi xuống, bình tĩnh trả lời, chuyện An Ôn không đề cập tới, Tô Tiểu Mễ cô tuyệt đối sẽ không đụng vào.

“Những phương án của cô tôi xem qua rồi, rất tốt, Tô chủ quản có thể làm được vị trí này đúng là không sai. Tôi cũng rất thích phong cách làm việc của cô, cho nên tôi tìm Lâm tổng mượn tạm cô dùng chút, dĩ nhiên, tiền phụ cấp của cô cũng sẽ tăng lên.”

Gương mặt thật đẹp, cười thật thân thiện, làm việc nhiều có tiền nhiều, chính sách an ủi thật tốt, nếu như không có lần nói chuyện trước, Tô Tiểu Mễ nhất định sẽ bị sự giả tạo này mê hoặc, trong nháy mắt khiến cô có ảo giác, cô cảm thấy họ tựa như lần đầu tiên gặp mặt, loại ảo giác này, quá kinh khủng!

“Cám ơn An tổng để mắt, chỉ cần là Dung Khoa cần, làm một phần tử của Dung Khoa, tôi nhất định sẽ toàn lực ứng phó.” Tô Tiểu Mễ trả lời rất khách sáo, mặc dù có lúc cô sẽ hơi mơ hồ, nhưng ở trên kinh doanh dầu gì cũng là một bậc cốt tinh, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện hoang đường, thỉnh thoảng cũng biết học.

“Tô chủ quản có ý nghĩ như vậy dĩ nhiên là tốt nhất, về việc thành lập quỹ Dung Khoa, cùng với lần đầu khai hỏa mùa tiếp sẽ cần Tô chủ quản phí tâm nhiều hơn, tôi hi vọng khi xem phương án của Tô chủ quản vào thứ hai tuần tới sẽ không khiến cho tôi thất vọng.”

“Tốt, tôi sẽ nỗ lực.” Tô Tiểu Mễ cũng mỉm cười nói: “Nếu như An tổng không có chuyện khác, vậy tôi đi ra ngoài tiếp tục làm việc.”

“Đi đi, hi vọng Tô chủ quản làm ra phương án khiến cho tôi hài lòng.” Bà lạnh nhạt cười, không có một chút ý làm khó cô, cứ như vậy để cô đi ra ngoài.

Tô Tiểu Mễ mỉm cười thối lui khỏi phòng làm việc của An Ôn, lại bắt gặp Lãnh Tĩnh Thi đi vào phòng làm việc của Lâm Khải, nghe được cô ngọt ngào gọi một tiếng Khải... Sau đó liền đóng cửa lại, cái gì cũng không nghe được cũng không nhìn thấy được.

Cô tự nói với mình đây căn bản không là chuyện gì quan trọng cả. Cô điều chỉnh tâm tình tiếp tục làm việc, vui đầu khổ làm luôn có thể quên rất nhiều chuyện, gửi gắm tình cảm với công việc cũng sẽ không nghĩ quá nhiều.

Hạ Tử Vi gần đây luôn xuất quỷ nhập thần, vừa tan ca liền không thấy bóng dáng.

Tô Tiểu Mễ bận rộn một đồng chuyện, thật lâu mới từ tmàn hình máy tính ngẩng đầu lên, lại phát hiện người trong văn phòng đã đi gần hết, nhìn đồng hồ, đã bảy giờ rưỡi rồi, nhớ tới mẹ bảo buổi tối hôm nay làm cơm cho cô, cô liền đơn giản thu thập đồ rời đi.

Vừa ra công ty, liền nghe được tiếng sấm rầm rầm, Tô Tiểu Mễ mở túi xách ra nhìn, không có mang dù!

Thừa dịp mưa chưa có rơi xuống, cô vội vàng chạy đến đầu đường trước mặt đón taxi, nhưng làm thế nào cũng không có xe, trung tâm thành phố đáng chết, bắt một chiếc xe vĩnh viễn đều khó như vậy, thời kỳ càng mấu chốt càng không gọi được xe.

Sau đó, mưa từ từ rơi xuống, mưa tới thật con mẹ nó kịp lúc, càng rơi xuống càng lớn.

Tô Tiểu Mễ chạy hai bước liền ngừng lại, cô nhìn thấy cỗ xe suv quen thuộc, còn có những gương mặt quen thuộc. Đèn chột chuyển sang đỏ, hấn dừng xe lại, nghiêng mắt thấy được cô, nhưng hấn cũng không có bày tỏ bất kì thái độ gì cả.

Một khắc kia, Tô Tiểu Mễ như bị trúng độc, nhìn chằm chằm hấn, một giây không ngừng, nước mưa rơi vào trên thân thể cô cũng không có bất kỳ cảm giác...

Đèn xanh sáng lên, xe khởi động, cửa thủy tinh ở chỗ phía sau xe hạ xuống, Tô Tiểu Mễ nhìn Lãnh Tĩnh Thi kéo tay An Ôn vừa nói vừa cười, An Ôn lạnh lùng nhìn cô một cái, cười như không cười, rất nhanh, cửa sổ xe lại đẩy lên lại.

Đó là một nhà hài hòa hạnh phúc cỡ nào, không trách được Lâm Khải chẳng qua là cúi đầu, cho dù là một cái ánh mắt thăm hỏi cũng không bỏ được cho cô. Bởi vì sau xe hấn có hai người phụ nữ không biết quan trọng hơn cô bao nhiêu lần!

Thân thể của cô càng thêm lạnh như băng, muốn bước chân chạy đi tìm chỗ tránh mưa, lại một bước cũng không bước ra được, nước mưa trên mặt làm trôi hết lớp phấn trang điểm của cô, cô nghĩ giờ phút này cô nhất định rất chật vật, rất mất mặt.

Toàn thân không còn chỗ nào là không bị mưa rơi ướt nhẹp, cả con đường... ngoài cô ra... chỉ có xe qua lại từ bên người cô, mà nước mưa trên mặt cô, cô đã sớm phân không rõ có thành phần nước mắt hay không. Cô cảm thấy chắc là không có, bởi vì cô đã sớm quên mất khóc là như thế nào rồi, bởi vì Lâm Khải đã sớm không đáng giá với tình yêu của cô nữa.

“Tô Tiểu Mễ, mày thật là một đại ngu ngốc, có hôm nay thật là đáng!” Cô âm thầm mắng mình ở trong lòng.

Lâm Khải từ khi lái xe ra hấn đã thấy được Tô Tiểu Mễ đứng ở trong mưa đón xe, tim của hấn mơ hồ đau, hận không thể xông lên phía trước ôm cô vào lòng. Nhưng bên trong xe có hai người phụ nữ, có lúc, hấn là một người đàn ông có tâm tư vô cùng tỉ mỉ, hấn không muốn cô có quan hệ sâu hơn với hai người phụ nữ trong xe.

Cô giờ phút này, coi như hấn dừng xe để cho cô đi vào, trong lòng của cô cũng sẽ khó chịu, bởi vì cô nhìn qua thật chật vật, nhưng cô chật vật như vậy cũng khiến cho hấn đau lòng.

Đèn đỏ, hấn cúi đầu gửi một cái tin nhắn cho Jackson: đến ngã tư phía trước công ty 200m, đón Tiểu Mễ về nhà, mau!

Đè xuống từng chữ khiến cho lòng của hắn không kiềm hãm được run run, đèn xanh sáng, hắn làm bộ như không có nhìn thấy Tô Tiểu Mễ, chạy xe yêu của hắn tiếp tục đi về phía trước, hắn tin tưởng, không đến năm phút đồng hồ, xe của A Sinh sẽ chạy tới bên cạnh cô, đưa cô về nhà.

Mặc dù như thế, trong lòng của hắn vẫn khổ sở, chỉ cần vừa nghĩ tới ánh mắt gần như tuyệt vọng vừa rồi của cô, hắn đã cảm thấy trong lòng của mình giống như ghim một cây châm, vừa đục liên đau.

132. Chương 132: Hai Người Đàn Ông Đối Đầu

Trong túi Tô Tiểu Mễ truyền đến một trận một trận tiếng chuông, cô lại thậm chí cả khí lực mở túi cũng không có.

Nước mưa từ trên tóc của cô nhỏ giọt xuống, thậm chí khiến cho hai mắt cô trở nên mơ hồ không nhìn rõ phía trước, có tài xế tốt bụng đi trên đường quay cửa xe xuống, quan tâm hỏi thăm: “Cô gái, cô muốn đi đâu? Tôi đưa cô đi một đoạn!”

Cô há miệng muốn nói cảm ơn, lại một chữ cũng không nói ra được, cổ họng giống như bị đè nén.

Lúc mọi thứ dường như dừng lại, cô nghe được chỉ có tiếng sấm, thấy chẳng qua là tia chớp, cảm giác được chẳng qua là chết lặng và mưa rơi, mưa to khó gặp ở Bắc Kinh cũng bị cô đục liên phải!

Cho đến khi một cây ô lớn che trên đầu của cô, cô mới hơi trở lại một chút ý thức, ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt trù mẫn của Lý Triết.

“Học... trưởng...” Trong miệng của cô rõ rệt khắc ra hai chữ, nhỏ đến sắp bị thanh âm mưa to rơi vào trên dù át đi hết.

“Em là con nít sao... Sao lại ngốc như vậy...” Hắn một tay cầm dù, một tay dùng sức lôi kéo, thân thể gầy nhỏ của cô bị cánh tay mạnh mẽ của hắn ôm ở trong ngực thật chặt.

Lúc cô đang cảm thấy yếu ớt lại được người khác ôm vào lòng như vậy khiến cho cô cảm thấy thật ấm áp và mê luyến, cô không muốn nghĩ những chuyện khác, chẳng qua là tựa đầu vào trước ngực ấm áp của hắn.

Thân thể của cô đang run lẩy bẩy, y phục đã ướt đầm, hắn ôm cả thân thể của cô nhanh chóng đi vào bên trong xe, đóng cửa xe, che tay của cô thật chặt.

Tay nhỏ bé lạnh đến có chút thấu xương khiến cho hắn càng thêm đau lòng. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

“Sao không biết chiều cổ chính mình, gặp mưa sẽ lạnh, bị cảm sẽ rất thống khổ, có biết hay không...?” Bàn tay to của hắn dùng sức xoa nắn tay nhỏ bé của cô.

Tô Tiểu Mễ chẳng qua là ngơ ngác nhìn hắn, cái gì cũng không có phản ứng lại.

Hắn cởi áo khoác của mình xuống, giúp cô lau khô hết tóc ướt, lại dùng một cái khăn khô ráo che ở trên người của cô, thấy đôi môi tím bầm của cô từ từ có chút hòa hoãn, hắn mới khẽ thở phào một cái.

Hắn từ trong xe tìm được vài viên thuốc cảm, mở nước suối ra, nhẹ nhàng dụ dỗ cô: “Ngoan, uống cái này vào! Bằng không bị cảm sẽ rất nghiêm trọng.”

Dính nhiều mưa như vậy, trên người vừa ướt vừa lạnh, không cảm mới là lạ.

“Em không muốn... uống...” Cô thậm chí có một chút xiu cổ chấp, cứ như vậy bệnh chết thôi, cô sẽ có lý do rõ rệt không cần gặp người kia rồi.

“Đừng nháo, thân thể là của mình, không thể dùng thân thể để tức giận bất luận kẻ nào, có biết hay không?” Hắn không để ý tới cô nữa, mạnh mẽ dứt thuốc vào trong miệng của cô, sau đó dùng nước ép cô nuốt xuống.

Trong đầu của cô lại chết lặng nghĩ đến một đêm ở Hàng Châu kia, cô nhớ có người dùng miệng đút thuốc cho cô, cô vẫn cho là Thân Vĩ Văn, lại chưa từng nghĩ nguyên lai là Lâm Khải.

Tại sao hắn muốn tốt với cô? Tại sao lại muốn chết vẫn quần lầy không buông tha cô...?

“Tiểu Mễ, em là nha đầu ngốc...!” Lý Triết nhẹ nhàng nói, tay lại nhẹ nhàng lau chùi gương mặt của cô, nơi đó có một giọt một giọt trong suốt gì đó chảy xuống.

Hắn cái gì cũng không hỏi cô, chẳng qua là tỉ mỉ chăm sóc cô.

Lãnh Tĩnh Thi kéo tay An Ôn đi vào phòng ăn trước, Lâm Khải là cự tuyệt bảo vệ trước cửa giúp hắn đậu xe, cố ý tự mình đi đến bãi đỗ xe.

Họ vừa đi, hắn liền lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại qua.

“Jackson, có đón được cô ấy không?” Thanh âm của hắn lại không che dấu được lo âu và nóng nảy.

“Lâm tổng, tôi chậm một bước.”

“Có ý tứ gì? Cái gì gọi là chậm một bước?”

“Tôi Tiểu thư bị một người đàn ông khác đón đi. Tôi thấy cô ấy lên một chiếc xe Lexus, bảng số xe là XXXXX.” Jackson ở một bên thành thật trả lời.

“Theo sau, họ dừng lại liền gọi điện thoại cho tôi.” Thanh âm Lâm Khải lạnh lùng, nói xong liền cúp điện thoại.

Người phụ nữ này quả rất biết trêu hoa ghẹo nguyệt, lại tìm người đàn ông khác! Xem ra cô thật đúng là không chịu được cô đơn! Tay của hắn dùng sức xoắn tay của mình, hung hăng đẩy cửa xe, giẫm mạnh chân đi tới cửa thang máy.

Jackson một đường đi theo chiếc xe kia, thấy tất cả quá trình từ việc xe đi vào cư xá của Tô Tiểu Mễ cho tới việc Lý Triết đỡ Tô Tiểu Mễ vào cầu thang.

Hắn gọi điện thoại qua, Lâm Khải ở một bên lạnh lùng nghe, cuối cùng nói một câu: “FUCKING...”

An Ôn nhìn sắc mặt con trai có chút khó coi, để dao nĩa xuống hỏi một câu: “Thế nào?”

“Không có gì, chẳng qua là có chút vấn đề, con không thể ăn cơm với hai người, trước phải đi xử lý tốt chuyện này.” Thanh âm của hắn không cho cự tuyệt.

“Chuyện gì vội vã như vậy? Nói cho mẹ nghe thử!” An Ôn cũng không gấp không nóng.

“Đúng vậy a, Khải... Anh nói ra thử, xem xem chúng ta có thể giúp hay không?” Hai tròng mắt lo lắng của Lãnh Tĩnh Thi nhìn chăm chú vào hắn, tay cũng nhẹ nhàng khoác lên trên cánh tay hắn.

“Hai người cứ ăn đi, không cần chờ con, con sẽ gọi Jackson tới đón hai người trở về!” Lâm Khải không có bất kỳ giải thích, quẳng những lời này liền xoay người rời đi.

An Ôn nhìn Lãnh Tĩnh Thi hơi có chút khó chịu, bà vươn tay phủ lên trên tay của cô, nhẹ giọng nói: “Đàn ông còn có sự nghiệp, là phụ nữ cũng cần phải biết thông cảm, con coi như ăn bữa tối với mẹ, có được hay không?”

“Mẹ... con biết, con cũng sẽ học tập theo mẹ, thông cảm Khải hơn, anh ấy bận rộn con không thể phiền anh ấy nhiều hơn nữa, con sẽ cố làm một người vợ ôn nhu luôn ở sau lưng anh ấy.” Cô cười nhìn về phía An Ôn, cười thật ngọt ngào nhưng cũng không che giấu được ủy khuất của cô.

“Con có thể nghĩ như vậy là tốt, mẹ rất vui khi có con dâu như con. Tin tưởng mẹ, trừ con ra, ai cũng không vào được cửa lớn nhà họ Lâm.” Bà lại cho Lãnh Tĩnh Thi một liều thuốc trợ tim lần nữa.

Tô Tiểu Mễ ngâm mình ở trong nước nóng, thân thể từng chút từng chút trở lại bình thường, tất cả đau đớn cũng từng chút từng chút tái diễn, sau đó từng chút từng chút bị cô cố đè xuống.

Chỉ là một màn hình ảnh ga đình ẩm áp đó thôi, lòng cô lại vỡ òa ra rồi. Đè nén lâu dài khiến cho cô ý thức được mình bị lún vào tình cảm tội lỗi này càng ngày càng sâu, nó cứ như một vũng bùn, càng muốn thoát ra thì càng nhanh bị nhấn chìm.

Cô mặc đồ ngủ thật dày rồi đi ra, lại không nghĩ rằng học trưởng vẫn còn ngồi ở đó, hơn nữa còn giúp cô nấu một tô mì nóng hôi hổi.

Nhìn cô bước ra ngoài, hần mỉm cười đi tới bên cạnh cô, vuốt vuốt sợi tóc mềm mại còn ẩm ẩm, ôn nhu mà trìu mến nhìn cô: “Đói bụng không, uống chút sữa tươi sau đó ăn mì cho ấm bụng.”

Đây là hình ảnh thật quen thuộc, chẳng qua là người làm việc đã thay đổi, cô nuốt nuốt cổ họng đắng chát, nước mắt mong muốn lộ ra ngoài lại bị cô mạnh mẽ nuốt trở về.

Có lúc, cô rất sợ được người khác quan tâm, khi càng yếu ớt cô càng sợ. Bởi vì cô sợ bị cảm động, sợ nợ ân tình càng ngày càng nhiều, mà cô lại không có cách nào hồi báo!

“Học trưởng...” cô chưa chát kêu một câu.

“Cô bé ngốc, chớ suy nghĩ quá nhiều, trước lấp đầy bụng đi, đừng nghĩ lung tung nữa, không cần phải gấp gáp, không cần khổ sở, coi như trời sắp xuống, không phải còn có anh đây thân dài vai rộng đỡ thay em sao.” Hần lôi kéo tay của cô đi tới trên bàn ăn ngồi xuống, lẳng lặng ngồi ở bên cạnh cô.

Tô Tiểu Mễ cố chấp hít vào thật sâu, có chút xin lỗi nói: “Thật ra thì... anh không cần phải đối tốt với em như thế, như vậy em sẽ...”

“Em xem em kìa, cứ nói tùm lum, cái gì gọi là không cần tốt với em như vậy? em là học muội của anh, anh là học trưởng của em, anh đối tốt với em là thiên kinh địa nghĩa, coi như em không đáp ứng anh, anh cũng sẽ đối tốt với em, bởi vì anh thích em... Anh thích em chính là lý do tốt nhất để anh tốt với em.”

“Em biết anh tốt với em, nhưng em lại không thể tốt với anh như vậy, trong lòng em có chút khó chịu.” Lời Tô Tiểu Mễ nói ra là thật lòng, cô sợ nhất thiếu nợ người khác, đặc biệt là tình cảm, đó là khoản nợ cô trả không nổi, chỉ cần Lâm Khải không buông tha cô, cô đừng mơ tưởng ở chung với bất kỳ người đàn ông nào.

“Anh không cần em đối xử với anh giống như vậy, chỉ cần em tiếp nhận cái tốt của anh với em là được rồi. Anh biết có lúc em thấy khó chịu, nhìn em khó chịu trong lòng anh sẽ rất đau, chỉ cần nhìn bộ dáng em như vậy đứng ở trong mưa, anh liền muốn đi đánh người khiến cho em đau khổ. Tiểu Mễ...Tin tưởng anh, em có thể để quá khứ xuống, bắt đầu thử yêu lại lần nữa, dù cho người em yêu không phải là anh, nhưng anh cũng hi vọng em đi ra khỏi cảnh hiện tại, sống thật tốt, vui vẻ cười lớn, anh thích bộ dáng em vô tư, hồn nhiên.”

“Có một số việc, không phải muốn thay đổi là có thể thay đổi.” Cô giống như là đang tự nói với chính mình, thật ra cô cũng không phải là không muốn thay đổi, nhưng cuối cùng lý trí vẫn lựa chọn thỏa hiệp.

“Chỉ cần có lòng tin, chỉ cần có dũng khí, chuyện gì đều có thể thay đổi, tin tưởng anh!” Hần có chút kích động nắm tay của cô, khẩn cấp muốn cho cô thêm niềm tin.

Tô Tiểu Mễ lại theo bản năng có chút á náy rút tay từ trong lòng bàn tay của Lý Triết ra, nhàn nhạt cười với hần.

“Nhưng em...” Tô Tiểu Mễ còn muốn nói tiếp cái gì nhưng liền bị Lý Triết cắt ngang.

“Chớ nhưng nhị, trước nhanh chóng làm ấm dạ dày của em rồi lại nói với anh, có được hay không?” Hơi cự tuyệt vừa rồi của cô hần xem như chưa từng xảy ra.

Hần luôn ôn nhu như vậy, luôn thích cưng chiều người còn gái hần thích. Mà hần hiện tại, chỉ muốn chăm sóc người phụ nữ trước mắt này.

Tô Tiểu Mễ đang chuẩn bị ăn mì, tiếng gõ cửa liền vang lên.

“Em cứ ăn đi, anh đi mở cửa!” Tay của hần đặt ở trên vai cô, thân thể cũng nhanh chóng đứng lên đi mở cửa.

Không ổn, tim cô lại đập nhanh hơn, mắt phải không ngừng nháy.

Lý Triết đi mở cửa, lại không thể ngờ đến người gõ cửa lại là Lâm Khải.

“Tại sao là anh!”

“Tại sao là anh!”

Hai người cơ hồ trăm miệng một lời nói, ai nấy đều có chút ngạc nhiên.

Chỉ là ánh mắt nhìn nhau, hai người giống như là đều hiểu ý đồ của đối phương.

“Lâm tổng, ngài có chuyện gì không? Bây giờ đang là thời gian tan sở.” Lý Triết khẽ cười.

“Sao anh lại ở chỗ này? Ai cho anh tiến vào?” Lâm Khải nghiêm nhiên một bộ dạng chủ nhà, thậm chí là chất vấn.

“Đây là nhà bạn gái tôi, dĩ nhiên là bạn gái của tôi đồng ý, ngược lại Lâm tổng, anh tới cũng không phải lúc, nếu như không có chuyện gì, xin mời về đi thôi.” Lý Triết có thể xác định trong lòng, người làm tổn thương Tiểu Mễ nhất định chính là người đàn ông trước mắt này.

Lâm Khải lạnh lùng nhìn hắn một cái, không nói hai lời liền đẩy cửa ra, đẩy thân thể Lý Triết qua một bên, mạnh mẽ đi vào bên trong phòng. Hiện tại, hắn chỉ muốn tìm Tô Tiểu Mễ, thậm chí muốn cho Lý Triết biết rõ ràng, hắn mới là chủ trong căn nhà này.

133. Chương 133: Hai Người Đàn Ông Đối Đầu 2

Tô Tiểu Mễ đứng ở trước mắt hắn, nhìn vào ánh mắt lạnh lùng của hắn, cô cố gắng để cho mình không nghĩ tới những hình ảnh khiến cô đau đớn kia, nỗ lực nặn ra một khuôn mặt tươi cười: “Lâm tổng, có chuyện gì sao?”

“Tôi để cho Jackson đi đón em, em tại sao không đợi hắn?” Hắn mang theo ánh mắt chất vấn nhìn về phía cô, cô đang mặc áo ngủ, tóc hơi ẩm, bộ dạng ở dưới ánh đèn là như vậy rung động lòng người.

Bộ dáng cô như thế này lại cùng một người đàn ông khác ngoài hắn đơn độc ở chung một nơi, nghĩ đến vẻ đẹp của cô bị một người khác thấy được, nội tâm hắn liền bắt đầu phát điên.

“Ngượng ngùng, tôi cũng không biết chuyện này, rất ngẫu nhiên, bạn trai tôi xuất hiện, cho nên tôi cùng bạn trai trở về nhà, bất quá vẫn là cảm ơn Lâm tổng đã quan tâm.” Cô cười nhạt, giống như hắn chưa từng tổn thương cô, giống như một màn lúc chạng vạng kia, cô chưa từng thấy đến.

“Bạn trai?”

“Đúng vậy, bạn trai tôi chính là học trưởng Lý Triết, Lâm tổng cũng đã từng gặp qua!” Cô mỉm cười quay đầu nhìn về phía Lý Triết, mà Lý Triết cũng đang hướng bên cạnh cô đi tới.

“Tô Tiểu Mễ, đủ rồi!” Lâm Khải đột nhiên gầm lên giận dữ

“Lâm tổng, hiện tại đã không còn sớm, tôi cùng bạn gái của tôi cần nghỉ ngơi, nếu như không có việc gì, mời anh rời đi cho!” Lý Triết cất bước đứng ở trước mặt Tô Tiểu Mễ, tránh cho cô khỏi chịu tổn thương.

Chính bởi vì động tác này, lửa trong lòng Lâm Khải càng lớn.

“Nghỉ ngơi? Lý Triết, anh bây giờ nghe rõ cho tôi!!! Anh cùng Tô Tiểu Mễ quan hệ thế nào tôi không cần biết, nhưng tôi cùng Tiểu Mễ quan hệ thế nào anh có lẽ vẫn chưa biết, hiện tại tôi liền nói cho anh biết...”

“Lâm tổng, tôi biết anh cùng Tiểu Mễ là quan hệ cấp trên cấp dưới, đối với những thứ khác, tôi không có hứng thú muốn biết, tôi tin tưởng bạn gái của mình.” Lý Triết không chút do dự cắt đứt lời của hắn, giờ phút này việc hắn muốn làm chính là để cho Lâm Khải ra về, để cho Tiểu Mễ có thể tĩnh tâm lại mà nghỉ ngơi.

“Anh không muốn biết nhưng tôi mạn phép muốn cho anh biết.” Hấn lãnh đạm thanh âm, trong đôi mắt tràn đầy máu đỏ, duỗi tay ra, một tay đẩy Lý Triết, tay còn lại nắm chặt cánh tay Tô Tiểu Mễ, cảm tức nhìn Lý Triết thốt ra: “Tô Tiểu Mễ... cô ấy là người phụ nữ của tôi!”

Tô Tiểu Mễ lạnh lùng nhắm mắt lại, người đàn ông này trừ tham muốn giữ lấy thì chính là gây tổn thương cho cô.

Lý Triết nhẹ nhàng cười một tiếng, giống như đã sớm dự liệu được.

“Cô ấy là người của ai căn bản không trọng yếu, quan trọng là cô ấy có quyền lựa chọn tương lai cho riêng mình. Mà anh... căn bản cho không cho cô ấy được tương lai, anh nếu là đàn ông cũng không nên trói cô ấy bên mình như vậy!” Lý Triết lạnh lùng trả lời.

“Có cho cô ấy tương lai hay không, có phần của anh sao? Anh cho rằng anh là học trưởng của Tiểu Mễ liền cho mình dính vào, anh có thể cho cô ấy cái gì?”

“Ha ha, cái tôi có thể cho là cái mà mọi người phụ nữ đều mong ước: một hôn lễ, một danh phận, còn có rất nhiều đứa trẻ... Còn anh, trừ việc có thể nhốt cô ấy lại, anh còn có thể cho cô ấy cái gì?” Hấn tuyệt không sót ruột, nhàn nhạt đáp lại.

“Lý Triết, những thứ này coi như anh có thể cho, cô ấy cũng sẽ không muốn, vì trên thế giới này, chỉ có tôi mới có quyền cho người phụ nữ này những thứ đồ đó, trừ tôi, ai cũng không thể!” Hấn đang cố gắng kiềm chế sự tức giận đang chực chờ bùng phát.

“Ha ha... Lâm tổng, anh chẳng qua là cấp trên của cô ấy mà thôi, coi như anh là ân nhân cứu mạng của cô ấy đi, báo ân cũng có lúc có hạn mà, mà tôi, nhất định sẽ cưới được Tiểu Mễ, cho cô ấy hạnh phúc!” Lý Triết tràn đầy lòng tin cam đoan.

Lâm Khải vừa nghe đến lời này, phát tay liền hướng về phía Lý Triết đánh.

Lý Triết ngẩng đầu lên, xoay tay lại chính là một quyền, hai người ở trong phòng khách không lấy gì làm rộng rãi vung tay, chỉ nghe tiếng vang loảng xoảng.

Tô Tiểu Mễ lớn tiếng gọi ngừng, nhưng không có một người nào nghe cô, hai người vừa đánh vừa rống giận.

“Lý Triết, về sau mày cách xa cô ấy ra, nếu để cho tao thấy được mày xuất hiện tao liền đánh người!”

“Tốt, xem ai đánh được ai! Mày nếu dám trở lại làm tổn thương Tiểu Mễ, tao cũng tuyệt không khách khí.”

“Mày nha có phải là đàn ông hay không a... người phụ nữ đã bị tao chơi qua mày cũng giành, mày không cảm thấy mất mặt sao?” Lâm Khải kích thích hấn, hai người thân thủ cũng vô cùng nhanh nhẹn.

“Loại người không có tình cảm như mày vĩnh viễn sẽ không biết yêu thương người khác, nhưng tao nói cho mày biết, Tiểu Mễ tuyệt sẽ không bị những gì mày đã gây ra làm tổn thương nữa đâu!”

“Yêu thương?... Mày cho rằng mày là chúa cứu thế sao? Tổn thương?... Mày thì biết cái gì... chó ở trước mặt tao mà giả bộ quân tử!”

“So với thứ người như mày, tao chính là quân tử.” Hấn không chút khách khí, đồng thời một cước đá đi, Lâm Khải buông lỏng né tránh.

“Tao hiện tại sẽ tới giáo huấn thứ quân tử như mày, giành người của tao? Mày chán sống rồi...” Lại vung một cước.

Hai người đây một quyền kia một cước, Tô Tiểu Mễ đứng ở một bên, bối rối lại không biết thế nào đi hỗ trợ, mà Lâm Khải cứ mở miệng là người tao đã chơi qua...

Chỉ nghe lại có đồ rớt trên mặt đất, một quả cầu thủy tinh bể nát, đó là quà sinh nhật năm ngoái của Hạ Tử Vi tặng cho cô, giờ lại nát thành từng mảnh, làm cho cô đau lòng quá.

“Các người dừng tay... Dừng nữa đánh... Dừng tay...”

Tô Tiểu Mễ lớn tiếng kêu, hai người lại giống như càng đánh càng nghiện, cũng không muốn dừng tay.

Lại nghe thấy phịch một tiếng vang lên, Lý Triết bị Lâm Khải đánh ngã trên mặt đất, Lâm Khải không nghĩ bỏ qua, nhanh chóng chạy lên chuẩn bị cho một cước.

Tô Tiểu Mễ kêu to: “Không được...” Cả người theo bản năng nhào tới, loại bản năng này rất đơn giản, chẳng qua là đối với người yếu thể muốn bảo vệ.

Lâm Khải thấy cô ngã nhào vào trên người của Lý Triết, theo bản năng chân hướng lệch đi, trong lòng hô to đáng chết. Chân của hắn đụng phải khay trà, thanh âm loảng xoảng lần nữa lại vang lên.

“A...” Lâm Khải đau đến kêu lên, nhanh chóng lấy tay ôm chân của mình.

Tô Tiểu Mễ cho là mình nhất định sẽ bị đá rất thảm nhưng không có nghĩ đến Lâm Khải không có đá xuống, mà lại làm cho chính mình bị thương.

Nhìn trên mặt hắn chảy mồ hôi lạnh, cô rất muốn chạy tới ân cần thăm hỏi. Nhưng cuối cùng vẫn chỉ là đứng tại chỗ, thậm chí trước mặt hắn đỡ Lý Triết dậy, hỏi: “Anh có bị thương không?”

“Không có sao, em có bị sao không?” Lý Triết ngược lại quan tâm cô, hơn nữa nhẹ nhàng xoa gương mặt của cô, như vậy thân mật cùng ấm muội.

Tô Tiểu Mễ hơi lui hai bước, nhẹ giọng nói: “Không có sao!”

Liếc nhìn Lâm Khải trên đất đang dùng ánh mắt căm hận nhìn cô, cô quay đầu lại cười nói: “Học trưởng, anh trở về đi thôi, em sẽ không có chuyện gì.”

“Tiểu Mễ...” Lý Triết không muốn đi, không muốn để cô một mình đối mặt với người làm tổn thương cô.

“Có một số việc em muốn tự xử lý, anh đi trước, em sẽ thật tốt!” Cô cười, ý bảo hắn yên tâm.

Lâm Khải lạnh lùng nhìn bọn họ khó khăn chia lìa, nếu giờ phút này không phải là chân còn tê dại, hắn thật muốn xông lên hung hăng đá cho Lý Triết một cái nữa.

Tô Tiểu Mễ không có để ý đến hắn, thậm chí đưa Lý Triết ra cửa, cô còn cố ý đưa đến thang máy, sau đó mới xoay người rời đi, nhìn đến hắn có chút chật vật ngồi dưới đất, Tô Tiểu Mễ một hồi đau lại mơ hồ mang theo một tia vui sướng trả thù nho nhỏ.

“Trở về làm gì nữa? Sao không cùng với tiểu tình nhân của em bỏ trốn luôn đi?” Hắn giờ phút này càng giống như một người bạn trai đang ghen.

“Anh đây là đang ghen sao?” Đôi khi, cô thật có cảm giác Lâm Khải đối với cô là có tình cảm, nhưng mỗi khi cô có ảo giác này, hắn luôn sẽ tung đòn cảnh cáo đánh chết tâm cô.

“Tô Tiểu Mễ, em lại đang nằm mơ sao? Em có tư cách gì để cho tôi vì em mà ghen!” Hắn có chút lãnh ngạo trở lại.

“Hừ, Lâm Khải, tốt nhất ngươi đau chết luôn đi!!!” Trong lòng cô hung hăng nguyên rửa

“Đây là ánh mắt kiểu gì? Thái độ gì đây? Tô Tiểu Mễ, em càng ngày càng quá đáng!” Lâm Khải còn không có cùng cô thanh toán, cô lại dám trừng hắn.

“Em không có ý gì, anh ngồi đó đi, em gọi điện thoại cho Jackson kêu anh ấy đến đón anh.” Nói xong, cô xoay người sang chỗ khác.

Lâm Khải dùng lực kéo y phục của cô, cả người Tô Tiểu Mễ rơi vào trên người của hắn.

“Em coi tôi là cái gì? Gánh nặng?”

“Lâm tổng, anh nghĩ quá nhiều, em chỉ là quan tâm vết thương của anh, anh cũng biết, em không biết lái xe cũng không biết y thuật, vạn nhất trễ nãi, thương tổn nơi chân anh đưa đến di chứng em sẽ đảm đương không nổi.” Trong lòng Tô Tiểu Mễ lại hận tại sao hắn không gây chân luôn đi, để xem sau này hắn làm sao cưới được vợ, lại như thế nào phát uy nữa.

“Tô Tiểu Mễ... Em rất đặc ý sao! EM bây giờ trong lòng không phải là rất vui vẻ sao?”

“Em không biết Lâm tổng đang nói cái gì?” Giả bộ ngu ngơ... chỉ cần cô muốn cô có thể giả bộ rất khá.

“Giả bộ so với trước kia khá hơn nhiều rồi, không chỉ giả bộ nghe theo ý người khác, cũng biết giả bộ gạt người rồi, xem ra hiệp ước của chúng ta giúp em học được rất nhiều a. Cứ như vậy, em kiếm lợi thật là không ít!” Hấn không quên nhắc nhở cô thiếu ân tình của hấn.

“Có kiếm được nhiều hơn nữa, cũng là Lâm tổng cho, nếu như không có Lâm tổng cho cơ hội này, em sao có thể học hỏi được nhiều như vậy chứ?”

“Em có biết hay không, cái bộ dáng này rất đáng đánh đòn?” Bàn tay hấn hung hăng thắt cổ cô.

Tô Tiểu Mễ một chút phản kháng cũng không có, ánh mắt khép lại, hấn muốn bóp chết cô, cô liền thành toàn hấn.

Làm cho người ta đau nhất, đả kích nhất không phải là giấy giụa, mà là đến ngay cả giấy giụa cũng lười thể hiện, hiện tại tim Lâm Khải đau đến mức như muốn thắt lại.

“Tô... Tiểu... Mễ...” Từng chữ từng chữ giống như từ trong kẽ răng của hấn nặn đi ra, mà tay của hấn đã từ từ buông ra.

“Lâm tổng, em thật sự là không để ý anh như vậy chấm dứt sự sống của em.”

“Em muốn chết, tôi liền không để cho em chết!!! Tô Tiểu Mễ, em nợ tôi không chỉ ân tình mà còn là cái mạng nhỏ này của em. Đừng quên, hiệp ước mỗi người đều giữ một bản, nếu như em quên liền lấy ra xem một chút, chờ tôi cảm thấy chán em rồi, hãy tự mình lựa chọn phương thức nhắm mắt.” Hấn nghiêm mặt trở lại.

Tô Tiểu Mễ có chút vô lực mở mắt ra, nhìn hấn... Sau đó quay đầu đi chỗ khác, giờ phút này, cô muốn cùng hấn nói chuyện một chút, dù hấn thật sẽ bóp chết cô, cô cũng muốn nói ra.

134. Chương 134: Chúng Ta Thay Đổi Phương Thức, Như Thế Nào?

Tô Tiểu Mễ ánh mắt né tránh, rất nhanh liền trấn định.

“Lâm tổng, chúng ta bình tĩnh lại rồi nói chuyện, có được không?” Cô nhìn hấn, ánh mắt lạnh nhạt, rồi lại thoáng qua một tia nhu tình. Đối với người đàn ông này, sâu trong nội tâm cô vẫn không cách nào buông tay được, dù cố kiềm chế cách mấy sự ôn nhu cũng theo đó mà thể hiện ra hoặc ít hoặc nhiều.”

“Nói đi, em muốn nói chuyện gì?” Hấn cảnh giác trở lại

“Nói chuyện tương lai của chúng ta, như thế nào?” Cô cười yếu ớt, ánh mắt cong cong, lóe ra hai tròng mắt sáng cứ như vậy mê người.

“Tương lai của chúng ta? Phải là tương lai của em thôi, tương lai của em chỉ có tôi có thể nắm giữ, em đừng hòng lựa chọn con đường khác.” Lâm Khải không cho cô bất kỳ lối thoát nào, ngay từ đầu liền gắt gao hạn chế cô.

Tô Tiểu Mễ có chút khựng lại, thêm một chút lạnh nhạt.

“Vậy thì sao chứ? Em biết em nợ anh rất nhiều, cả đời này em cũng có thể không trả nổi, nhưng em hi vọng Lâm tổng thả cho em một con đường sống, Tĩnh Thi là một cô gái tốt, cô ấy cũng là người anh thích nhất, hai người sẽ chung sống rất hạnh phúc, sẽ có thật nhiều con. Mà sự tồn tại của em, nếu để cho Tĩnh Thi biết cô ấy nhất định sẽ rất thương tâm, mà anh chắc không hi vọng nhìn thấy cô ấy bị tổn thương, đúng không?”

Ở trước mặt người mình yêu phải thừa nhận hấn yêu người khác là một loại can đảm cùng tổn thương.

“Tô Tiểu Mễ, em muốn đùa với lửa? Giỏi thì thử một lần xem!” Cô chỉ là nhắc tới tên Tĩnh Thi, còn chưa có bất kỳ hành động nào gây tổn thương cô ấy hấn liền nổi giận.

“Em không muốn tổn thương bất luận là người nào, em chỉ là muốn sống trong hòa bình với anh, chúng ta tiếp tục như vậy, khó tránh khỏi sẽ xảy ra chuyện không hay. Hiện tại mẹ anh cùng Tình Thi đều ở công ty, phụ nữ đều rất nhạy cảm, mà em cũng không phải là thánh nhân, không thể nào giả bộ một cách hoàn mỹ!” Trên thực tế, An Ôn cũng đã biết sự tồn tại của cô, mà cô đúng là vẫn còn che giấu không chịu thừa nhận, vì cô không muốn tại cô mà mẹ con xảy ra mâu thuẫn.

“Em tìm nhiều lý do như vậy không phải là muốn tôi bỏ qua em, sau đó em liền theo học trưởng tình nhân gì đó của em trải qua cuộc sống sung sướng? Tôi cho em biết, không có cửa đâu!” Hấn bỏ qua cho cô, nhìn cô hạnh phúc ở trong ngực một người đàn ông khác? Hấn tuyệt đối làm không được, tình nguyện để cô chết già cô độc ở bên mình cũng không nguyện ý để cô hạnh phúc với người khác, hấn đối với tình yêu không có vĩ đại như vậy.

“Em đáp ứng anh, cả đời này em không lấy chồng cũng như không sinh con cho bất kỳ người đàn ông nào, thậm chí thân thể của em sẽ không bao giờ nữa tiếp nhận người thứ hai, những thứ này em đều làm được, đổi lại, điều kiện duy nhất của em là: thả em đi!”

“Ha ha... Em cũng thật biết đùa, không lấy chồng không có nghĩa là không có đàn ông, không sinh con không có nghĩa là em không thể mang thai, nếu mang thai em cũng có thể bỏ đi, không phải sao? Chuyện như vậy em cũng không phải là chưa từng làm, đừng quên, em đã đáp ứng sinh con cho tôi, đó là em thiếu tôi, tôi muốn đứa bé này suốt đời ở bên cạnh tôi, tôi muốn đứa nhỏ này cả đời bám chặt em!” Hấn tàn nhẫn cự tuyệt cô, thậm chí đả kích cô.

“Chúng ta đều đã là người trưởng thành, tư tưởng cùng lý trí của anh đều hơn người, tại sao anh cứ cố chấp như vậy lôi kéo không buông tha em, anh lại không thích em, ép em ở bên cạnh anh như vậy có ý nghĩa gì chứ?”

“Tôi không thích em không có nghĩa là không thể độc chiếm em, tôi không thích con người của em không có nghĩa là tôi không thích thân thể của em.” Lâm Khải thậm chí có một chút vô lại: “Muốn biết tôi tại sao cố chấp? Em cũng nhanh chóng tỉnh táo lại đi, ban đầu là người nào đem em từ Lý Hiếu Thiên chuộc về, để cho em không bị vạ người vũ nhục, là ai luôn miệng đáp ứng tôi sẽ thực hiện hiệp ước? Hiện tại em gặp ý trung nhân rồi, lại cùng tôi giảng đạo lý?”

Hấn không nhanh không chậm hỏi cô, nhìn cô tức cười, nhìn cô vô lực, buộc cô ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, hấn có thể tổn tiền chuộc cô, cũng có thể tổn tiền bán trở về.

“Chẳng lẽ em chấp nhận không kết hôn, không phát sinh quan hệ với bất kỳ người nào khác, như vậy còn chưa đủ sao?” Ánh mắt của cô gần như cầu khẩn.

“Đó là trừng phạt, tôi là thương nhân, ở thương trường, đầu tư là phải có lời, tôi đầu tư vào em, em nhất định phải mang tiền lời đến cho tôi. Nếu không đây chính là lần đầu tư thất bại đầu tiên ở Dung Khoa, Lâm Khải tôi tuyệt sẽ không cho phép có thất bại trong đầu tư.” Tay của hấn nắm lấy cổ tay của cô, dùng sức bấm vào, tạo ra những dấu đỏ.

“Vậy anh rút cuộc muốn em như thế nào? Cả đời làm tình nhân bí mật của anh?” Nội tâm của cô sôi trào một cỗ lửa giận cũng không dám phát tiết.

“Thế nào, em không muốn?”

“Hiệp ước kỳ hạn một năm, em muốn xác nhận lần nữa, có phải qua một năm, anh thật có thể thả em đi vô điều kiện? Nếu như anh có thể để cho em rời khỏi Dung Khoa, một năm này em nhất định tất cả đều nghe theo anh!” Cô cắn răng nói.

“Đừng quên hiệp ước trong một năm, giữa chúng ta là quan hệ tình nhân, điều thứ nhất của hiệp ước là em không thể nói từ chức với tôi, điều thứ hai là không có sự đồng ý của tôi, em không thể kết hôn, điều cuối cùng là tôi cảm thấy em đạt yêu cầu, hiệp ước tình nhân mới coi là chấm dứt, nếu không em cả đời này đều là tình nhân bí mật của tôi.” Hấn cười lạnh, nhìn cô, “Bất quá em yên tâm, làm tình nhân của Lâm tổng tôi, tôi sẽ làm cho em ăn ngon mặc ấm, chỉ cần em nghe lời, ngoan ngoãn!”

Tay của hấn nhẹ nhàng vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhìn cô vô lực phản kháng, nội tâm của hấn dâng lên khoái cảm, cô nhất định trốn không thoát bàn tay của hấn.

“Em nhớ anh có nói qua, nếu như em có thể trả lại anh một tỷ, hiệp ước nay liền kết thúc, đúng không?” Cô cúi đầu, mắt lạnh nhìn hắn, hắn dùng hiệp ước vô lý như vậy áp bức cô cả đời, mà cô lúc đó lại ngu xuẩn đáp ứng.

“Lâm Khải tôi đã nói ra liền sẽ giữ lời, chỉ cần em có thể lấy ra một tỷ, tôi liền có thể thả em đi.” Một tỷ? Tô Tiểu Mễ cô cũng thực có can đảm đánh giá mình quá cao, ở Bắc Kinh này, trừ hắn, sẽ có người bỏ ra một tỷ đi mua một người phụ nữ?

“Bất quá tôi phải nhắc nhở em một câu, em mặc dù vóc người coi như không tệ, gương mặt miễn cưỡng vượt qua kiểm tra, da bảo dưỡng coi như tốt đi, nhưng không có nghĩa là em có tư cách bán mình đến một tỷ. Tôi khuyên em vẫn là nên chết tâm đi, không nên cố chấp! Nếu không tôi tùy lúc cũng có thể đem em bán lại cho Lý Hiếu Thiên. Cả thủ đô Bắc Kinh này, trừ tôi ra cũng chỉ có Lý Hiếu Thiên dám lấy một tỷ đi mua em.” Lâm Khải cười lạnh nhìn về phía cô “Cho nên... làm chuyện gì cũng nên suy tính toàn diện một chút, đến lúc đó rơi vào tay Lý Hiếu Thiên... so với rơi vào trong tay tôi, em cũng tự biết cân nhắc bên nào thoả mái hơn rồi chứ?”

Cả người Tô Tiểu Mễ đột nhiên lạnh như băng, cô thật là ngây thơ! Lý Hiếu Thiên là ai cô dĩ nhiên rõ ràng, Lâm Khải là ai cô lại kiến thức nửa vời, cô đắc tội hắn, hắn chơi cô cho đã, dưới cơn nóng giận đem cô bán lại cho Lý Hiếu Thiên, cũng không phải là không có khả năng xảy ra. cô đột nhiên phát hiện mình rơi vào ngõ cụt, rơi vào người đàn ông nào cũng đều là bị hành hạ cả đời.

Nhìn cô không nói nữa, không tranh chấp nữa, trong lòng hắn dâng lên một hồi khoái cảm trả được thù, hắn muốn nhắc nhở cô, cô thật cho là mình có thể thoát được hắn? Trừ phi cô chết, nếu không cô đi tới đâu hắn cũng có thể mang trở về.

“Tô Tiểu Mễ, ngoan một chút, nghe lời một chút, tôi bảo đảm em nửa đời sau áo cơm không lo, bao gồm cả ba mẹ của em, em coi như là muốn chạy trốn, em cũng không thể bỏ lại ba mẹ mình. Đừng quên, ba của em một ngày thuốc cũng không thể ngừng, nếu không ông ấy cũng có thể mất mạng. Coi như người chạy, ba của em đến chỗ nào cũng đều cần nằm viện, hơn nữa chỉ có trong thành phố lớn mới có thể có thuốc cho ba của em, vô luận là trong nước hay ngoài nước, Dung Khoa đều có chi nhánh, chỉ cần một cú điện thoại của tôi, em cảm thấy em có thể tránh được sao?”

Ánh mắt hắn bắn ra một cỗ âm lãnh, cô đang suy nghĩ những gì hắn chỉ cần liếc một cái là có thể nhìn ra, muốn chạy trốn? Chạy trốn cũng không thể!!!

Tô Tiểu Mễ gần như tuyệt vọng, ngồi chồm hổm ở trên đất, ánh mắt ảm đạm không ánh sáng, đúng vậy, ngoại trừ ngoan ngoãn sống ở bên người Lâm Khải, nghe lời hắn ra... bất cứ nơi đâu cô cũng không đi được!

“Em là người thông minh, tự biết phải làm gì, phục vụ tôi cho tốt, không chừng tôi một khi cao hứng, một năm sau liền thả em đi, nhưng nếu em chọc cho tôi tâm tình không tốt, đừng nói là một năm... cả đời tôi đều không bỏ qua cho em, phải biết chọc vào tôi thì sẽ trả cái giá rất lớn, em cứ tự mình cân nhắc.”

Lâm Khải hơi dịch người một cái, nhẹ nhàng nhúc nhích chân, tê dại đã qua, thử đứng lên, nhẹ nhàng lung lay hai chân.

Cúi người xuống, đỡ cô đứng lên, nâng cằm của cô, xoa cái cằm mềm nhũn, nhìn đôi môi phần hồng ướm át, hạ thân của hắn không nhận được căng thẳng, lại muốn cô. Y - www.

“Về sau cho dù là giả bộ, ở trước mặt tôi cũng phải vui vẻ một chút, cười một chút, bởi vì như vậy tâm tình của tôi sẽ khá hơn, cách người khác phái xa một chút, tâm tình của tôi sẽ tốt hơn một chút!”

Cô chỉ hơi nhắm mắt lại, giờ phút này, cô không muốn nhìn thấy gương mặt trước mắt.

Hắn lại chột ồm cô vào trong ngực, đôi môi nhanh chóng dùng sức hôn môi cô, khe cắn, dùng sức xoa nắn, đầu lưỡi tiến vào cái miệng thơm tho của cô, hơi thở nóng bỏng đập vào mặt.

Cô lại có chút vô lực chết lặng, không nhúc nhích, mặc cho hắn hôn, gặm cắn... cô không cự tuyệt cũng không nhiệt tình phối hợp, lúc nên há mồm cô liền há mồm, lúc nên ngả xuống liền ngả xuống, nên cởi y phục liền cởi ra, thậm chí cần cô mở ra hai chân, cô cũng sẽ...

Khi hần tiến vào trong cơ thể cô, thân thể của cô run run đau nhức, cô nhìn qua cổ của hần, lạnh lùng nhìn trần nhà, cuộc sống như thế... có lẽ chính là cuộc sống của cô về sau.

Lâm Khải trần truồng ở trong thân thể của cô xuyên qua, hần muốn cô lần nữa mang thai con của hần. Đây là do cô không có qua sự đồng ý liền bỏ đi đứa con của hần, cả đời này, cô nhất định phải thay hần sinh một đứa trẻ!

Chẳng qua là Lâm Khải vĩnh viễn không biết được, khi hần rời khỏi cô, Tô Tiểu Mễ tuyệt đối sẽ uống thuốc tránh thai, sợ về sau sẽ mang thai, cô lại không thể cho đứa nhỏ môi trường sống tốt như bao người khác.

135. Chương 135: Cố Ý Gây Khó Khăn

Tại phòng làm việc của An Ôn ở Dung Khoa, Tô Tiểu Mễ gõ cửa, sau đó đi vào, đứng ở trước mặt bà.

“An tổng, ngài tìm tôi có chuyện?” Cô rất lễ phép lên tiếng.

“Tô chủ quản, cô đối với phương án mình phụ trách lần này cảm thấy hài lòng không?” Bà không có ngắt đầu nhìn cô, cúi đầu tiếp tục làm việc của mình Nguồn truyện: Y

An Ôn không để cho cô ngồi, dĩ nhiên cô đứng nói “Đối với quý từ thiện của Dung Khoa kết hợp cùng phương án tiêu thụ mới, cá nhân tôi vẫn cảm thấy có thể được, nếu như ngài cảm giác còn có chỗ không ổn có thể nói tôi biết, tôi sẽ đem phương án đi điều chỉnh.”

“Tô chủ quản, nếu như tôi nhớ không lầm, đây đã là lần thứ ba sửa đổi phương án, phải không?” Sắc mặt An Ôn không nhìn ra có bất kỳ biến hóa gì, thanh âm cũng bình tĩnh cực kỳ.

“Rất xin lỗi.” Cô thấp giọng nói, sắc mặt cũng rất bình tĩnh, An Ôn đến tột cùng là đối với phương án cô bày ra không hài lòng hay là đối với bản thân cô không hài lòng... hai người cũng đều biết rõ.

“Trong công việc, cô cảm thấy nói xin lỗi hữu dụng không?” An Ôn ngẩng đầu lên, ánh mắt rất lạnh, một đôi mắt khúc xạ ra ánh sáng lạnh cùng Lâm Khải y chang nhau, thật đúng là mẹ con có khác!

“Tôi sẽ sửa đổi phương án lần nữa.” Tô Tiểu Mễ nói

“Tô chủ quản, một kế hoạch đơn giản như thế, tôi đã cho cô ba cơ hội, mà cô cũng đều như vậy bỏ lỡ. Tôi có lý do hoài nghi thậm chí tin tưởng, đối với năng lực của cô đây, cô là cố ý nhằm vào cấp trên mới như tôi đây mà khi dễ, phải không?” Tâm tình của bà nhìn không ra kích động, giọng nói vẫn bình thản như cũ.

Tô Tiểu Mễ nhìn An Ôn cao cao tại thượng trước mặt, làm cho người ta cảm giác có lúc nhìn như rất thân thiện, có lúc lại như không có một chút khí chất, so với bất luận kẻ nào cũng dễ nổi giận. Bà muốn bóp chết Tô Tiểu Mễ nên phải tìm một lý do gì đó, bất quá cô thật không nghĩ đến, An Ôn lại nóng lòng muốn hạ sát cô như vậy.

Suy nghĩ kỹ một chút, đây không phải là một chuyện tốt sao? Thậm chí cô có thể mượn cơ hội này, mượn tay An Ôn để cho mình rời đi Dung Khoa, cho dù là bị khai trừ, cô cũng nguyện ý. Nghĩ đến điểm này, cô ngược lại cảm kích An Ôn, nếu bà muốn cô rời đi như vậy, cô cũng hãy theo ý bà diễn cho trọn vẹn.

“An tổng, ngưng ngưng, tôi đã cố gắng hết sức.”

“Cô nói lời này là có ý gì? Cô chẳng lẽ không rõ ý của tôi sao? Tôi đối với phương án này không hài lòng, mà cô cố gắng lớn nhất nếu chỉ đến vậy, Dung Khoa còn cần một chủ quản marketing cạn kiệt ý tưởng làm cái gì? Chẳng lẽ muốn để cho Dung Khoa hàng năm tốn ba mươi vạn tiền lương nuôi một người không đạt tới yêu cầu của công ty sao?” Bà lên tiếng chất vấn, mặc dù giọng nói nhẹ nhàng cũng nghe ra rõ ràng là kiếm người gây sự.

“Tôi không có ý tứ gì khác, chỉ là năng lực của tôi thật sự có hạn, có thể thật không đạt tới yêu cầu của An tổng. Rất xin lỗi!”

“Tô chủ quản, tôi nhắc nhở cô lần nữa, trên công việc, cái tôi muốn không phải là lời xin lỗi, tôi muốn chính là phương án hoàn chỉnh cùng kết quả! Cô đã không đạt tới cái yêu cầu này, như vậy cô có thể suy tính một chút, hoặc là chuyển công tác, hoặc là rời đi!” mục đích của An Ôn rất cuộc đã được nói ra.

“An tổng, ngài không phải là quá vô đoán? Nếu như sự việc mới như vậy đã khai trừ, tôi không phải có thể hoài nghi sự chiếu cố của Dung Khoa đối với công nhân viên của họ đều là giả bộ?” Cô không thể biểu lộ quá rõ ràng ra cô còn chờ không kịp cái kết quả này, ít nhất ở nơi này, trước mặt lão hồ ly cũng nên giả bộ, tỏ ý phản kháng chút.

“Công ty chẳng lẽ không đủ người sao? Năng lực của cô không đủ, tôi không có trực tiếp khai trừ cô, mà là để cho cô lựa chọn! Cô có thể lựa chọn tiếp tục lưu lại công ty, nhưng chức chủ quản marketing này tôi cảm thấy cô còn chưa đủ tư cách, cũng nên học hỏi thêm một thời gian rồi hãy trở lại.”

“Như vậy xin hỏi, nếu như tôi không rời đi Dung Khoa, tôi sẽ bị chuyển đến vị trí nào?” Cô khẽ bày tỏ một chút tức giận, trong lòng bực mình lão bà bà này trong trứng gà muốn lựa xương, làm khó cô.

“Tôi cảm thấy cô không hiểu khách hàng muốn cái gì, một khi không hiểu được, ý tưởng sẽ không có linh hồn, nếu như cô muốn ở lại, vậy thì cô sẽ phải chuyển qua bộ phận tiếp thị bắt đầu từ vị trí nhân viên bán hàng, hơn nữa tiền lương cũng sẽ điều chỉnh lại. Nếu cô đồng ý, Dung Khoa lại một lần nữa thu dụng cô, nhưng nếu như cô không qua được thời gian thử việc, thì cô vẫn sẽ phải ra đi.” An Ôn cười, nhìn qua thân thiết mà âm áp.

Tô Tiểu Mễ ở trong lòng mắng to, TNND, người vô sỉ đã từng gặp qua nhưng có thể vô sỉ đến mức này... thật là chưa từng thấy, tiền lương hàng năm ba mươi vạn bị hạ đến mức lương thử việc của một nhân viên tiếp thị, Tô Tiểu Mễ cô trừ khi là ngu ngốc nếu không cũng sẽ không vì một chức vị mình không thích mà liều mạng bám trụ, hưởng chi tiền lương còn chưa đủ cho mười ngày tiền nằm viện của ba cô.

“Cám ơn An tổng đã suy nghĩ chu toàn như vậy, tôi nghĩ có lẽ tôi thật không thích hợp với Dung Khoa, tôi lựa chọn rời đi.” Cô bình tĩnh cười, nhưng là nụ cười này vừa nhìn đã cảm thấy rất giả, cô chính là cố ý cười một cách gượng gạo cho An Ôn nhìn thấy.

“Nếu Tô chủ quản đã quyết định như vậy, Dung Khoa cũng sẽ không bạc đãi cô ba năm nay đã mang đến nhiều hiệu ích cho công ty, chúng tôi cũng sẽ theo luật lao động cho cô tiền trợ cấp thôi việc gấp ba tiền lương. Cô xem có còn cần gì khác, nếu như có, cô cũng có thể nói với tôi.”

Tô Tiểu Mễ thản nhiên cười một tiếng, nói: “Vậy thì tôi nên nộp đơn xin từ chức vào lúc nào là tốt nhất?”

“Cái này đương nhiên là càng nhanh càng tốt, nếu tất cả mọi chuyện đều đã tới bước này rồi thì cũng không cần thiết kéo dài nữa, cô cảm thấy thế nào? Tô chủ quản?”

“ Dĩ nhiên, cám ơn An tổng nhắc nhở, tôi hiểu ý của ngài, nếu như không còn chuyện gì khác, vậy tôi ra ngoài trước.”

An Ôn nhìn bóng lưng cô rời đi, lạnh lùng cười. ” Ban đầu cho cô tiền, cô không chịu đi, lại để cho tôi phải tự mình ép cô ra đi, không lấy được tiền cũng phải đi, đây chính là cô tự tìm lấy!”

Tô Tiểu Mễ nhìn cái bằng chức danh của mình, nhìn công ty, cô đã ở đây hơn ba năm, từ một nhân viên nho nhỏ thăng chức đến chủ quản, lúc bắt đầu, cô thường cùng Hạ Tử Vi đi bán cao ốc, khảo sát thực địa, tìm hiểu tâm lý khách hàng...

Cô và Hạ Tử Vi cùng thăng chức, ý tưởng cùng tiêu thụ kết hợp, là một đôi cực kỳ ăn ý... mà bây giờ... cô muốn đi...

Mặc dù đây là một loại giải thoát, nhưng phải rời đi, trong lòng cô thật ra vẫn còn có một chút tiếc nuối.

Cô hướng về phía máy tính gõ ra ba chữ: Thư Từ Chức.

Lời lẽ rất thành khẩn, cảm tạ công ty, rời đi là do năng lực bản thân chưa đủ, không thể đảm nhiệm công việc... Rất nhanh, thư từ chức liền được in ra. Sau khi nộp thư từ chức, nửa tháng sau cô liền có thể rời

khỏi công ty, nếu như có thể mau sớm tìm được người tiếp nhận công việc của cô, chỉ cần một tuần lễ thôi cô liền có thể đi.

Khi giao phong thư này cho Lâm Khải, tay hắn dùng sức vỗ bàn, phát ra iếng vang rất lớn.

“Tô Tiểu Mễ, em đây là có ý gì? Đưa một phong thư như vậy, em không cần giải thích gì sao?” Lâm Khải nhìn Tô Tiểu Mễ, thật có xung động muốn gõ vào đầu cô một cái thật mạnh.

“Thật xin lỗi, Lâm tổng, tôi cô phụ hy vọng của ngài.” Nếu không đến đường cùng, cô không có ý định đem chuyện mình bị An Ôn đuổi đi thật tình nói ra, bởi vì nếu nói ra sẽ chỉ làm hắn cảm thấy cô đang tìm các loại lý do cùng lấy cớ, mục đích chính vẫn là cô muốn rời khỏi Dung Khoa.

“Em có phải đã quên những gì tôi đã nói với em? Đây là em ép tôi, em đã làm mọi chuyện ra như vậy cũng đừng trách tôi!” Hai tròng mắt hắn lóe một cổ lửa giận, hận không thể đem cô đốt một lần đầy thương tích.

“Lâm tổng, không cần...”

“Không muốn? Em ép tôi tới như vậy rồi còn dám lên tiếng... em cho rằng tôi thật dễ mất tới em? Muốn đem em trói ở bên người? Em nếu cứ hết lần này đến lần khác ép tôi đến giới hạn cuối cùng, tôi vì cái gì phải giữ em lại? Nhiều ngày như vậy tôi cũng chơi đủ rồi, tôi bình thường tốn năm ngàn vạn để mua một con gà, hiện tại liền quý ra tiền bán đi!” Hắn lần đầu tiên nói ra những lời khó nghe như thế, đó là một loại vũ nhục rất lớn, đây là cô buộc hắn!

Hắn hi vọng cô nghe lời một chút, ngoan một chút, nhưng cô hết lần này tới lần khác đều không nghe. Nếu muốn hắn nhất đao lưỡng đoạn, vậy hắn sẽ thành toàn cho cô, Lâm Khải hắn chưa bao giờ là người dễ chọc, cô làm cho hắn không tốt, hắn càng muốn cho cô không yên thân.

Lâm Khải đã lấy điện thoại ra, Tô Tiểu Mễ biết cú điện thoại này là muốn gọi đi đâu, cô coi như có ngu đi nữa cũng sẽ phải ngăn cản.

“Lâm tổng, anh hãy nghe em nói, sự thật là như thế này!” Tô Tiểu Mễ có chút lo lắng giải thích, cô cuối cùng vẫn là sợ Lâm Khải đem cô bán trở về cho Lý Hiếu Thiên, rơi vào tay Lý Hiếu Thiên, cô sẽ càng thêm thảm hơn hiện tại.

“Hiện tại có tâm tư giải thích?” Hắn lạnh lùng cười nhạo cô, Tô Tiểu Mễ đúng là vẫn còn sợ, chiều này hắn có thể dùng bao nhiêu lần cũng đều hữu dụng.

“Em từ chức là bởi vì An tổng, bà nói phương án em đưa ra không đạt yêu cầu của bà, cho nên em phải rời đi.” Cô nhỏ giọng nói xong, chỉ cần những lời này nói ra, cô cũng biết cuộc sống sau này của mình sẽ càng thêm không tốt, An Ôn sẽ càng không bỏ qua cô.

“Em nói là mẹ tôi? Em ngược lại rất biết kiểm soát a, có phải em cảm thấy chỉ có mẹ tôi mới có thể ép được tôi?”

“Em nói thật, nếu như anh không tin, có thể trực tiếp gọi điện thoại hỏi An tổng, em là qua đồng ý của bà mới viết thư từ chức. Lâm tổng, anh yên tâm, coi như em rời đi Dung Khoa rồi, em vẫn sẽ tuân thủ hiệp ước, trong vòng một năm mặc cho anh sai khiến, thậm chí em sẽ chuyển đến biệt thự của anh ở. Trong một năm này con người em toàn bộ đều là của anh!” Nếu có thể thoát khỏi Dung Khoa, đó là một loại giải thoát, khổ nữa cũng chỉ có một năm, một năm sau cô liền có thể tự do, coi như không kết hôn, cô cũng nguyện ý.

“Muốn đi? Không dễ dàng như vậy!” Lâm Khải gọi một gáo nước lạnh lên đầu của cô, cô càng muốn rời đi hắn càng không thả cô đi, cô hết thấy đều phải trải qua sự cho phép của hắn.

Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa vang lên, đi tới chính là An Ôn, theo sau còn có Lãnh Tĩnh Thi.

Tô Tiểu Mễ vừa nhìn tình hình trước mắt, nhân vật chính hay phụ gì cũng đều xuất hiện đủ hết rồi: mẹ, vị hôn thê, tình nhân... tất cả đều tụ thành một đoàn.

136. Chương 136: Cố Ý Gây Khó Khăn 2

Lâm Khải thấy An Ôn, sắc mặt càng thêm lạnh.

“An tổng, Tô chủ quản từ chức là ngài yêu cầu sao?” Ở trong phòng làm việc, chỉ có thượng hạ cấp cùng quan hệ đồng nghiệp, không có mẹ con cùng vợ chồng quan hệ.

“Đúng vậy.” An Ôn thành thật trả lời, nhưng nhìn mặt Tô Tiểu Mễ, lại lộ ra một chút cười lạnh. Người phụ nữ này đáp ứng rồi đi nhanh như vậy, bà cũng biết cô sẽ tìm đến Lâm Khải tố khổ mà.

“Tại sao?” Lâm Khải chất vấn trở lại

Tô Tiểu Mễ nhìn, cô cảm giác mình cần thiết nhanh chóng tránh đi, cô không muốn xem trận chiến này phát sinh ở trước mặt cô. Cô đối với mẹ con bọn họ ngay cả nói chuyện cũng không có hứng thú.

“Thật xin lỗi, tôi quấy rầy, nếu như không có chuyện gì tôi xin phép lui ra trước.” Cô mỉm cười nói xong, thấy được ánh mắt đồng ý liền nhanh chóng đi ra ngoài.

An Ôn lạnh lùng nhìn bóng lưng của cô một cái, trong lòng đối với Tô Tiểu Mễ ghét càng ngày càng sâu.

“Bởi vì năng lực của cô ta không đạt tới yêu cầu của ta, phương án cô ta đưa ra bị ta bác bỏ hết ba lần.” An Ôn nói

“Nếu như ngài đối với phương án của cô ấy không hài lòng, có thể tìm nhân viên khác, hiện tại không cần thiết đuổi người, hướng chỉ năng lực làm việc của Tô chủ quản công ty vẫn rất cần đến, tổ dự án của cô ấy cùng tổ tiêu thụ của Hạ Tử Vi ở công ty vẫn được công nhận là tốt nhất, tạo ra lợi nhuận cũng là tương đối khả quan, cứ như vậy khai trừ một công nhân viên, tôi thấy như vậy là không thể.” Lâm Khải ở trước mặt An Ôn, thái độ lần đầu tiên kiên quyết như thế.

“Những thứ kia đều là thành tích trước kia, hiện tại thành tích mạnh nhất là Ngô Diệu Linh cùng Thôi Viên Viên, mặc dù ta không hỏi qua chuyện ở Dung Khoa, nhưng không có nghĩa là ta không biết!”

“Nhất thời trên dưới tuy rất an ổn, nhưng qua lần cải tổ vừa rồi không thể không có ý kiến trái chiều, Tô chủ quản vẫn là người làm lâu năm nhất, cô ấy còn kiêm cả việc bên bộ phận marketing du lịch, làm thêm giờ cũng là nhiều nhất, nếu công ty khai trừ một nhân viên như vậy, ngài nghĩ những nhân viên khác nghĩ như thế nào về Dung Khoa? Nhân viên nòng cốt cũng dám đuổi, vậy sau này còn có ai dám tận lực với Dung Khoa?” Vô luận là đứng ở góc độ công hay là tư, Lâm Khải hiện tại cũng không muốn đuổi việc Tô Tiểu Mễ, mà hắn cũng là nói sự thật.

An Ôn không nghĩ tới thái độ của con trai mình sẽ mãnh liệt như vậy, nhưng bà tuyệt đối sẽ không thua hắn. Bởi vì chuyện này, bà cũng đã có chuẩn bị hết mọi mặt.

“Lâm tổng, ta cũng không có đuổi việc Tô chủ quản, ta cho cô ấy hai con đường lựa chọn, là chính cô ấy chọn ly khai, công ty nhất định tôn trọng lựa chọn của nhân viên, không phải sao?”

“Hai con đường? Còn có một con đường khác là gì?” Tô Tiểu Mễ cũng không có nói với hắn.

“Con đường còn lại chính là bắt đầu từ nhân viên tiếp thị, phương án của cô ta không thể làm vừa lòng khách hàng, vậy thì từ nhân viên bình thường đi lên, tiền lương cũng sẽ có điều chỉnh, nhưng là cô ấy không muốn bắt đầu lại từ đầu, điều này nói rõ trong lòng cô ta không nguyện ý phấn đấu, cô ta chỉ muốn an nhàn tiền lương cùng chức vị hiện tại.” Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

“Nhân viên tiếp thị?” Lâm Khải hừ lạnh một tiếng ” Suy nghĩ của Tô Tiểu Mễ như thế nào tôi đây không cần nghĩ cũng có thể hiểu rõ, ngài để cho cô ấy đi nhận tiền lương như vậy, đi phấn đấu vì một công việc mình không thích, ngài cảm thấy cô ấy còn lựa chọn nào khác sao?”

Giờ phút này, lập trường của Lâm Khải toàn bộ là đứng ở bên Tô Tiểu Mễ, thậm chí vì Tô Tiểu Mễ tranh cãi, điều này làm cho An Ôn cùng Lãnh Tĩnh Thi đều khó chịu. Lãnh Tĩnh Thi yên lặng nhìn hết thấy, không tới mấu chốt cô sẽ không lên tiếng trong trận phân tranh này.

“Ta cho cô ta lựa chọn, là do chính cô ấy không muốn, có thể trách ai đây?” Đối mặt con trai, thái độ của bà cũng cứng mạnh, hai mẹ con bởi vì Tô Tiểu Mễ bắt đầu nổi lên tranh chấp.

“Con không muốn đi tranh chấp với người vì những việc này, nhưng việc Tô Tiểu Mễ từ chức, con tuyệt không cho phép. Nếu như người đối với phương án Tô Tiểu Mễ đưa ra không hài lòng, vậy con sẽ để cho Thôi Viên Viên giúp người thực hiện.”

An Ôn còn muốn tranh cãi nữa, Lãnh Tình Thi vội vàng đi lên, An Ôn cần một bậc thang để xuống đài, mà cô cũng muốn biểu hiện một chút mình và Tô Tiểu Mễ là chị em tốt.

“An tổng, Lâm tổng cảm thấy Thôi chủ quản có thể giúp chúng ta làm được tốt hơn, vậy chúng ta sao không thử một lần, về phần Tiểu Mễ, thì cho cô ấy một cơ hội đi, dù sao cô ấy ở công ty cũng đã hơn ba năm rồi, Dung Khoa hiện tại cũng là lúc cần người, giữ lại nhất định sẽ hữu dụng. Nếu như cô ấy tái phạm, lúc đó cũng không muộn, có phải không?” Cô nhẹ nhàng kéo tay An Ôn, cười ngọt ngào.

An Ôn cùng Lâm Khải nhìn nhau, hai người cũng không có nói nữa. Nhưng cuối cùng, An Ôn thỏa hiệp, nhưng trong lòng càng thêm kiên định, người phụ nữ này nhất định phải đuổi đi, hơn nữa phải hung ác một chút!

Lâm Khải lần nữa gọi Tiểu Mễ vào phòng làm việc, nói cho cô biết là không cần từ chức, cũng ở trước mặt cô đem thư từ chức ném vào thùng rác, mà giấc mộng rồi đi Dung Khoa của cô cũng theo đó tan vỡ.

“Cám ơn Lâm tổng, em nhất định sẽ cố gắng làm việc cho giỏi, tranh thủ đạt tới yêu cầu của công ty.” Tô Tiểu Mễ rất thức thời bày tỏ cảm tạ, khuôn mặt mỉm cười.

“Tô Tiểu Mễ, sau này chớ cùng tôi chơi trò này!” Hắn đột nhiên mặt lạnh khiến trách cô.

Cô kinh ngạc nhìn về phía hắn, hắn đi tới trước mặt cô, lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt cô.

“Đừng cho là tôi không biết trong lòng em nghĩ như thế nào, mẹ tôi nói em đưa ra phương án không tốt em liền thuận theo, nhiều lần làm không tốt, khiến cho bà muốn đuổi việc em, em có thể danh chính ngôn thuận ly khai Dung Khoa!” Ánh mắt của hắn giống như cây đao sắc bén, cô nghĩ cái gì, làm cái gì giống như không cần hỏi tới, hắn cũng có thể biết tất cả.

Tô Tiểu Mễ muốn phủ nhận, nhưng cuối cùng không có nói ra, cô thừa nhận, cô quả thật có một chút suy nghĩ như vậy.

“Những chiêu như vậy về sau ít chơi một chút, nếu không em chỉ có thể nhận đãi ngộ kém hơn. Nếu như em không tin, có thể thử thêm một chút! Bất quá tôi muốn cảnh cáo em, nếu đã thử thì phải chuẩn bị để trả ra cái giá thật lớn, em nếu không sợ, cũng có thể thử to gan chơi lần nữa.” Ánh mắt của hắn không nhìn ra một chút gì gọi là đùa giỡn.

Quy kết trong lòng, Tô Tiểu Mễ đúng là vẫn còn biết sợ. Ngay cả nghĩ cô cũng không muốn! Nếu như cô trở lại trên tay Lý Hiểu Thiên, cuộc sống không chỉ là nước sôi lửa bỏng, thậm chí ngay cả tiền thuốc thang của ba cũng không thể đóng nổi, chưa kể mẹ biết, mỗi ngày lại thay cô lo lắng đề phòng, cuộc sống về sau không cần nghĩ cũng biết thảm cỡ nào! Cô cùng lắm thì chết, nhưng là cô chết đi bỏ lại ba mẹ làm sao bây giờ? Chết là phương pháp đơn giản nhất, thoải mái nhất, nhưng người ở lại vì cô mà thống khổ, cô không làm được.

“Lời nói của Lâm tổng, em ghi nhớ!” Đúng vậy, ở trước mặt hắn, cô cũng chỉ có thể nghe lời hắn, ngoan một chút, có lẽ cô sẽ được giải thoát nhanh hơn một chút.

“Nhớ được thì tốt! Phải nhớ kỹ lời của tôi nói, tôi thích em ngoan một chút, nghe lời một chút!” Bàn tay hắn sờ đến khuôn mặt của cô, dùng sức ngắt.

Cô chỉ là buồn bực một chút, một câu cũng không nói.

Tại phòng làm việc của An Ôn

“An tổng, ngài tìm tôi!” Thôi Viên Viên đứng ở trước mặt An Ôn, khẽ cười nói.

“Nơi này có ba phương án, cô tổng kết lại rồi ra quyết định, nếu như có đề nghị tốt hơn liền thêm vào, sau đó đưa cho tôi một phương án hoàn mỹ nhất.” An Ôn đem tất cả phương án của Tô Tiểu Mễ đều vớt cho Thôi Viên Viên, thật ra thì đối với ba phương án kia, trong nội tâm của bà cũng biết có cái có thể sử dụng, nhưng vì muốn cho Tô Tiểu Mễ biến đi, nên bà đã làm ra như vậy.

“An tổng, khi nào ngài cần?”

“Ngày kia đem cho tôi!” Bà nhàn nhạt nói một câu.

“Tốt, ngày kia tôi sẽ đem phương án tốt nhất giao cho ngài, đến lúc đó, nếu như còn có gì không hài lòng, thỉnh An tổng tha thứ cùng chỉ giáo.” Thái độ khiêm tốn mà thành khẩn.

An Ôn không nhịn được nhìn đôi mắt cô, một màu đen thăm thẳm, da thịt có chút tái nhợt, nhưng cũng không tổn hại ngũ quan xinh đẹp của cô, lại là một nữ nhân viên xinh xắn.

“Có một số việc, cô không cần hiểu, chỉ cần làm tốt!” Bà nhẹ nhàng vỗ một cái trên bàn, nhìn qua liền biết Thôi Viên Viên này là một người không đơn giản, là người có dã tâm. Lợi dụng tốt người có dã tâm đối với mình là một trợ giúp, đối với công ty cũng là một trợ giúp lớn.

“Cám ơn An tổng căn dặn, tôi nhất định sẽ hết sức nỗ lực!”

Hai người lời ít mà hiểu nhiều, trong lòng đều cất giấu tâm sự của riêng mình.

Bóng đêm đã phủ xuống, tối nay bầu trời có rất nhiều sao, đây là một đêm khó có được.

Cửa sổ rộng rãi sát đất, gian phòng lớn, trong phòng khách-khu vực vàng được thiết kế có chút xa hoa mà sang trọng.

Ở Bắc Kinh, một phòng như vậy ít nhất cũng phải tám trăm vạn, mà Thôi Viên Viên-một người nhân viên tiền lương hàng năm không cao hơn bốn mươi vạn lại ở nơi như vậy. Phải là con cái gia đình giàu có, hoặc có người bao nuôi, hoặc là cô còn có một thân phận khác!

Cô cầm điện thoại di động lên, thuận thực gọi một cú điện thoại, đầu kia là thanh âm của một người đàn ông trung niên, khoảng tầm 40-50 tuổi.

“Viên Viên, tình hình bây giờ như thế nào?”

“Tất cả so với chúng ta dự đoán thuận lợi hơn rất nhiều, tôi muốn lấy được sự tín nhiệm của An Ôn. Hiện tại tôi cần có người đi vào giúp tôi, người này nhất định phải có thể tin, có thể làm, hiểu công việc!”

“Nhưng Dung Khoa hiện nay có cần tuyển dụng người cho chức vị cao sao?” Người kia tùy ý hỏi.

“Lập tức sẽ có, có người đi dĩ nhiên sẽ có người tới.” Cô tỉnh táo nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, một tay nắm điện thoại, một tay lắc lắc rượu đỏ trong ly.

“Cô sẽ làm cho Tô Tiểu Mễ ra đi?”

“Đuổi người nào đi cũng không thể đuổi Tô Tiểu Mễ, chỉ cần cô ta còn ở Dung Khoa, về sau liền có nội loạn cho chúng ta nhìn.” Cô hơi híp mắt, nhẹ nhàng đem chén rượu đưa tới bên môi.

“Vậy kế hoạch của cô, có cần tôi giúp gì không?”

“Ông chỉ cần giúp tôi tìm một người có thể vào Dung Khoa làm chủ quản tiếp thị hoặc là chủ quản marketing là được, nếu như cần những trợ giúp khác, tôi sẽ gọi điện.”

“Tốt, vậy tôi chờ tin tốt của cô, người này tôi sẽ giúp cô chuẩn bị.” Người kia nói xong liền cúp điện thoại.

Thôi Viên Viên đem chén rượu từ từ uống cạn, nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, vẻ mặt lại đặc biệt tỉnh táo. Bởi vì cô cần phải thật tỉnh táo, chỉ có tỉnh táo nhìn mọi việc, cô mới có thể suy nghĩ như thế nào mọi chuyện mới trở nên tốt đẹp, làm thế nào để lương mới có thể cao hơn. Chưa kể lần này không chỉ có liên quan đến vấn đề tiền lương, cô nhất định phải thắng!!!

137. Chương 137: Thân Bại Danh Liệt

Dung Khoa, phòng giải khát.

Mặt Hạ Tử Vi không vui, toàn bộ hỏa khí đều lộ rõ trên mặt.

“Thế nào? Lại mất đơn hàng rồi?” Tô Tiểu Mễ từ sắc mặt của cô mà phán đoán, gần đây tâm tình của Tử Vi tựa như vô cùng hồng.

“Mình và Ngô Diệu Linh này thật không đội trời chung, càng ngày càng càn rỡ, khi dễ đến trên đầu mình. Mình còn nhịn nữa con mẹ nó thì không phải là Hạ Tử Vi.” Cô hận hận cắn răng, Hạ Tử Vi cô không phải là người dễ trêu chọc.

“Tử Vi, gần đây cậu có phải đều không có trải qua thời gian vui vẻ phải không?” Thanh âm có chút trong trẻo lạnh lùng của Tô Tiểu Mễ lại lộ ra quan tâm, trạng thái của Hạ Tử Vi còn không tốt hơn cả cô.

“Tiểu Mễ, mình chỉ là tức quá, cậu nói xem sao lúc gặp xui xẻo làm chuyện gì cũng đều là bị kịch, hiện tại thật không giải thích được! Ngày hôm qua mình đi gặp một khách hàng, cư nhiên lại bị Ngô Diệu Linh ký trước, cô ta giống như biết mình muốn gặp người nào, sau đó nhào vô giành trước, làm cho trong lòng mình đặc biệt phát cáu, loại cảm giác này thật ủy khuất, con mẹ nó!” Hạ Tử Vi giận dữ nói.

“Vậy cậu muốn xử trí thế nào?” Tô Tiểu Mễ không nhịn được hỏi, lần này Hạ Tử Vi giống như xúc động thật sự rất tức giận.

“Mình muốn cô ta phải thân bại danh liệt!” Cô lạnh lùng nghĩ, cắn răng nói.

Tô Tiểu Mễ hiểu cô nói thân bại danh liệt là sao, càng hiểu cô sẽ dùng thủ đoạn gì, nhưng cứ như vậy, tính chất của chuyện Hạ Tử Vi xử lý liên thay đổi, đây cũng là Tô Tiểu Mễ lo lắng nhất.

“Tử Vi, chuyện công việc sử dụng phương pháp giữa nhân viên với nhau để xử lý, nếu như mang chuyện tình cảm riêng tư vào, cậu có nghĩ tới hậu quả khi công bố chuyện đó ra hay không? Đối với người phụ nữ không biết chuyện gì đó sẽ gây ra tổn thương nghiêm trọng cỡ nào, hơn nữa cô ấy còn mới vừa vận sinh con xong.” Cô nói lên một chút ý kiến của mình, cô biết, nếu như cô muốn ngăn cản Hạ Tử Vi khẳng định không quá dễ dàng, nhưng có mấy lời cô vẫn nhất định phải nói ra.

“Ngô Diệu Linh con người này còn không phải là dựa vào việc giường chiếu với Hà Kinh mà leo lên nhanh chóng hay sao? Cô ta đã đem công việc và tình cảm lẫn vào chung, cũng đừng có trách mình độc ác.”

“Nhưng nếu cậu nói ra, có thể thương hại tới một người phụ nữ khác, còn có một đứa trẻ, cái này cậu suy tính tới chưa? Nếu như cậu không nói, người phụ nữ kia ít nhất vẫn còn cảm thấy mình hạnh phúc, không phải tất cả phụ nữ đều nguyện ý thông minh, có mấy người dù là biết chồng mình ở bên ngoài ngoại tình nhưng chỉ cần không công khai, họ có thể làm thành không biết, bởi vì đàn ông ăn vụng là một việc quá bình thường rồi, nhưng công khai liên có nghĩa là họ phải nhất định đối mặt và tổn thương.”

Tô Tiểu Mễ cũng không biết tại sao mình nói những lời này, thậm chí cô cũng không biết tại sao mình muốn đồng tình che chở người phụ nữ không biết chuyện đó, loại đàn ông giống như Hà Kinh thật con mẹ nó không xứng có người vợ tốt như vậy.

Tô Tiểu Mễ thủy chung nhớ một vài lần hoạt động ở công ty, bộ dáng hạnh phúc của vợ Hà Kinh khi khoác tay hắn, theo cô nhìn thấy thì cô ấy vô cùng yêu Hà Kinh.

“Tô Tiểu Mễ, chỉ có cậu mới ngu như vậy, cơ hội tốt đến mình lại không dùng vậy mình thật vẫn bị Ngô Diệu Linh giẫm ở dưới chân rồi. Trong lòng chị đây vô cùng khó chịu, bởi vì cô ta thông qua thủ đoạn không đứng đắn cạnh tranh với mình, nếu bây giờ mình phanh phui mọi việc cũng chỉ là gây ông đập lưng ông mà thôi!” Hạ Tử Vi chỉ suy tính ích lợi của mình và lợi ích cạnh tranh với đối thủ, với cô mà nói, nếu đôi cậu nam nữ kia làm ra được cũng không cần phải sợ người khác vạch trần.

“Tử Vi, mình không phải muốn ngăn cản cậu, nhưng mình chỉ muốn nhắc nhở cậu, có lúc thủ đoạn rất quan trọng, nhưng cũng không phải đại biểu mọi mặt. Cậu có nghĩ tới, cậu không ngừng mất đơn có phải bởi vì gần đây lòng của cậu không chú tâm vào công việc không?”

Thật ra thì cộng sự mấy ngày này, cô có thể rõ ràng cảm giác được lòng của Hạ Tử Vi không có ở trên công việc, cô cũng biết cô ấy có thể không chịu nổi áp lực của một vài chuyện xảy ra gần đây mang đến.

Hạ Tử Vi có chút u oán nhìn cô hai cái, nhân nhạ cũng không nói gì, liền xoay người rời đi Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ nhìn bóng lưng cô đơn lại phải giả bộ tốt của cô, gần đây các cô trao đổi tương đối ít, cô nghĩ họ cũng nên ở chung một chỗ ăn cơm đi dạo phố nhiều hơn, bởi vì ở trong lòng của Tô Tiểu Mễ, Hạ Tử Vi chính là một người phụ nữ cô đơn tịch mịch từ trong xương, cô đơn của cô không giống cô đơn của Tô Tiểu Mễ.

Một khách sạn năm sao, một nam một nữ ngồi bên trong phòng xa hoa, Ngô Diệu Linh lắc lắc thân thể, mềm dẻo mời rượu.

“Trần tổng, bây giờ mảnh đất mới khai phá phía bắc không phải có rất nhiều người đang cạnh tranh chứ?” Cô lắc ly rượu ngồi vào bên cạnh hắn.

“Thế nào, hiện tại em cũng có hứng thú?” Dã tâm của nha đầu này cũng không nhỏ a.

“Dung Khoa chúng em luôn rất nguyện ý bồi dưỡng nhân viên nha, nếu như em có thể có cơ hội biểu hiện dĩ nhiên không thể bỏ qua rồi. Em và Trần tổng là bạn cũ, nếu như có tin tức bên trong nhớ phải nói cho em nha.” Cô mềm nhũn dán vào thân thể của hắn, lão sắc quỷ này mặt ngoài nghiêm chỉnh, trong xương là cái dạng gì cô chẳng lẽ còn không biết rõ sao.

Hà Kinh nói với cô, nếu như cô có thể lấy giá bắt đầu của mảnh đất này, vậy đối với việc cô thăng chức có trợ giúp rất lớn, thậm chí đối với mạng lưới liên lạc về sau của cô cũng khá hữu dụng.

Vị trí Tổng giám này cô thêm thường đã lâu, cơ hội lần này cô lại há có thể bỏ qua?

“Ngô tiểu thư thân thiết vậy, tôi làm sao không quan tâm em?” Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm khe ngực của cô thật lâu không muốn rời đi.

Thân thể người phụ nữ này mặc dù không đủ chặt, nhưng công phu trên giường và tài nghệ phục vụ người thật là hạng nhất, lần trước thể nghiệm một lần, hắn còn thật lâu không thể quên, lần này chủ động đưa tới cửa, hắn làm sao có thể bỏ qua.

“Trần tổng đối với em tốt như vậy, chỉ cần Trần tổng thích, em dĩ nhiên thân thiết hơn chút nữa!” Nói xong, ngực của cô dán gần hơn, tay mềm nhũn phủ lên trước ngực hắn, ánh mắt quyến rũ mười phần, hận không thể khiến người trước mắt này lập tức chết dưới váy cô.

“Tiểu ngọt ngào thông minh như vậy, anh làm sao không tốt với em, ừ...” Cái tay phỉ phỉ đã sớm không kiềm chế được muốn chạm vào hai bầu ngực.

“Trần tổng... Nói làm tâm người ta ngứa ngáy...” Thân thể của cô nhẹ nhàng dán hắn lắc lư.

“Ngứa? Nhột? Để anh xem nào, không nên để cho tiểu ngọt ngào khó chịu chứ!!!” Nói xong, bàn tay phỉ của hắn dùng sức dán lên nơi mềm mại của cô, phát ra một tiếng kinh hô hưởng thụ.

“Um... Trần tổng thật là xấu... Người ta... Người ta như vậy không tốt nữa...” Giờ phút này Ngô Diệu Linh và người con gái an tĩnh trầm ổn lại mang một chút hình tượng người tốt trong phòng làm việc hoàn toàn khác hẳn. -

“Chỗ nào không tốt... Tiểu ngọt ngào..., sử dụng tuyệt kỹ của em đi... Để cho anh vui mừng a vui mừng a...” Hắn cười dâm đãng trên gheo.

Ngô Diệu Linh nhìn người trung niên vừa mập vừa háo sắc trước mắt, đè nén buồn khổ và ghê tởm ở trong lòng, trên mặt lại mang theo cười làm nũng, để cho mình tận lực khai thác sạch quyền lực và tiền tài của hắn.

“Trần tổng... Yêu thích tuyệt kỹ gì của em?” Cánh tay thon dài của cô vòng qua cổ hắn, hai chân tách ra ngồi ở trên đùi, thân thể từng bước từng bước đi về phía trước, cho đến khi ngồi lên bắp đùi của hắn, cảm giác được chỗ của hắn có dấu hiệu động, mới chậm rãi dừng lại.

“Tuyệt kỹ gì của em... Anh đều thích... Thích nhất là bộ dáng lẳng lơ phóng đảng của em...” Tay người đàn ông mập dùng sức nắm hai luồng của cô xoa xoa nắm nắm.

“Trần tổng, thật là xấu... Thật là xấu thật là xấu... Bóp đến người ta thật là đau...” Cô dùng sức đỉnh hai cái, phía dưới ngoài miệng lại la hét: “Nhẹ một chút... Trần tổng... Người ta đau...”

“Con điểm nhỏ... Em không phải yêu thích anh dùng lực sao? Sau đó không phải em luôn kêu anh Trần... Mau mau... Gia gia... Van xin ngài... Van cầu ngài...” Trần tổng học thanh âm sung sướng kêu la của cô.

“Ừ... Trần tổng thật là xấu... Còn học người ta... Thật xấu... Thật xấu... Linh Linh phải phạt anh...” Tay của cô đã kéo mở y phục của hắn, hai tay đưa vào bên trong y phục của hắn.

Hai ba lần, cô liền thuần thục cởi y phục, thân thể cô trần truồng đứng trước mặt của hắn, không chút nào ngượng ngùng triển lộ vóc dáng mê người của mình.

Mặc dù có một chút xiu cảm giác có thịt, nhưng vóc người của Ngô Diệu Linh vẫn rất có đường cong.

“Con điểm nhỏ... Ăn nó...Ăn nó... Gia thích nhất chính là chiêu này của em... Phục vụ anh đến thật thoải mái a...”

Khi nói chuyện, hắn gờ hạ thân của mình đến trong miệng của cô, Ngô Diệu Linh nhẹ nhàng liếm hai cái, sau đó từ từ nuốt nó xuống từng chút từng chút.

“A... Sảng khoái... Trở lại một chút...” Trần tổng tựa vào trên ghế salon, nhắm hai mắt hưởng thụ sung sướng do cô dùng miệng mang lại cho hắn.

Ngô Diệu Linh nhẹ nhàng phun ra, liếm hai cái, hung hăng nuốt vào nữa... Qua lại qua lại, công phu trên tay cũng không rơi xuống, gia tăng như con thoi trên cây cột của hắn.

“Con mẹ nó... Thật sự sảng khoái... Mau... Phục vụ lão tử thoải mái... Mảnh đất kia sẽ là của em... Con nhỏ lẳng lơ, sử dụng tuyệt kỹ...” Trần tổng sảng đến có chút ý thức mơ hồ, lớn tiếng la hét: “A... Má... Chính là như vậy... Sâu hơn một chút... Tới một chút...”

Ngô Diệu Linh hút thật chặt, không nhúc nhích...

“A... A... Mau tới... Má... Quá đã...” Giờ phút này hắn đã là người ham hưởng lạc thú, hoàn toàn quên mình là một lãnh đạo nhỏ của quốc gia. Đối với hắn, ở tuổi trung niên mà nói, có thể vớt một khoản tiền lớn, thừa dịp tại vị, cực lạc hưởng thụ, quyền lực, phụ nữ, tiền tài... Chỉ cần đưa đến tay, mọi thứ hắn đều dám cầm.

Chỉ chốc lát sau, tay của cô xoa bóp búi của hắn thật chặt, cô nhắm ngay của hắn vào phía dưới mình, ở phía trên chống qua lại, nhẹ nhàng đè xuống, sau đó dùng lực ngồi xuống.

“A... Sướng chết...”

Ngô Diệu Linh nâng một chân lên thật cao, đưa đến trên bả vai của hắn, như vậy nó có thể gần hắn hơn, mà cô cũng có thể lấy được vui vẻ khác biệt, chẳng qua là đối với tư thế cơ thể mà nói, là một loại khiêu chiến rất lớn.

Mà giờ khắc này cũng là lúc cô bắt đầu điên cuồng thi triển mị công của cô, kẹp qua lại, vận động phía trên... Ngôn ngữ kích thích và hấp dẫn...

Thường thường làm xong rồi, Ngô Diệu Linh liền tự nói với mình, chẳng qua là lại chia tay với một người đàn ông mà thôi, nhưng người đàn ông này lại đưa cho cô vật cần tìm, so với tình yêu đầu chưa xốt kia, những thứ này đều đáng giá.

Nhớ tới người đàn ông lừa cả thân thể lẫn tiền của cô, kết quả quảng cô chạy theo người phụ nữ khác kia, lòng của cô đến nay vẫn còn hận nghiêng răng nghiêng lợi. Từ đó về sau, thay vì bị đàn ông bỏ rơi, không bằng lợi dụng đàn ông, cô bắt đầu học được dùng thân thể để đổi lấy vật mình muốn từ trên thân đàn ông.

138. Chương 138: Thân Bại Danh Liệt 2

Ngày hôm sau đi làm, Tô Tiểu Mễ vừa đi vào phòng làm việc liền nghe được từng trận thanh âm mặt hồng tím đập, liên tiếp, lúc lớn lúc nhỏ...

“Ừ... A... Anh Kinh... Muốn...”

“Em con nhỏ phóng đàng, nhìn anh không chơi chết em... Giết chết em...”

“Thật thoải mái... Chính là như vậy... Mau giết chết em đi... Nhột... Khó chịu... Mau đi... Anh Kinh... Van anh... Đừng giày vò em... Em muốn...Muốn...”

Nhưng rất nhanh, những thanh âm này dần dần biến mất, các đồng nghiệp rất tự nhiên đều đeo ống nghe lên, không có tắt, mà là càng nhìn cẩn thận hơn, tất cả nhân viên nhìn chăm chăm màn ảnh, có đỏ mặt, có nhịp tim tăng nhanh, có khinh bỉ...

Có vài thanh âm đứt quãng thật thấp vang lên, đại bộ phận đều là thanh âm của con trai, ở trên phương diện này, đàn ông vĩnh viễn luôn phóng khoáng hơn phụ nữ.

“Má ơi... Tuyệt, tiếng thét này... Anh đây cũng tâm hoa nộ phóng... Không thể chờ đợi...”

“Động tác này cũng có thể? Người trâu a, thật không nhìn ra... Hôm nào để cho anh thử một chút dã tính của Ngô chủ quản chúng ta...”

“Phụ nữ thật không thể nhìn tướng mạo, nhìn qua là người đàn ông hoàng, trong xương lại có thể dâm dăng thành như vậy, XB (theo nghĩa của Tứ Xuyên là xong đời)!!”

“Quá không biết xấu hổ, tại sao có thể làm ra loại chuyện như vậy...? Đòi phong bại tục, người như vậy nên đuổi đi... Ảnh hưởng văn hóa của công ty...”

“Đồ bỏ đi... Dâm dăng... Vô sỉ...”

Thanh âm ca ngợi kỹ thuật trên giường, khinh bỉ nhân phẩm... vào sáng sớm thế này hiển nhiên khiến cho Dung Khoa não động không ích.

Tô Tiểu Mễ nhìn hình ảnh quần nhau trong máy vi tính, nhanh chóng tắt, sau đó nhắm mắt lại, không nghĩ tới, Hạ Tử Vi đúng là vẫn tuyên truyền đoạn clip này vào trong mạng công ty, hơn nữa thật là nhanh.

Ngô Diệu Linh đi giày cao gót, mặc dù tối ngày hôm qua bị Trần tổng đó làm cho có chút sức cùng lực tận, nhưng nghĩ đến mình lấy được giá mở đầu, trong lòng của cô vô cùng hưng phấn, thẳng chức tăng lương sắp tới, tinh thần trên mặt cũng tỏa sáng thật rạng rỡ.

“Hi, chào buổi sáng!”

Cô nhiệt tâm lại đổi lấy thanh âm hừ hừ của người khác, nhìn các đồng nghiệp dùng ánh mắt khác thường nhìn cô, cô không giải thích được, sau lưng lại không nhận được có chút lạnh cả người.

Nhưng khi cô mở máy vi tính ra lên mạng trong công ty, một màn hình ảnh kia khiến cho cả thần kinh của cô đều hồng mặt.

“Tại sao có thể như vậy... Tại sao có thể như vậy... Ai làm? Ai làm?” Nội tâm của cô sợ hãi cực độ! Hiện tại cả công ty đều biết quan hệ của cô và Hà Kinh, mà bí mật thầm kín nhất của cô cứ như vậy bị cung cho công chúng.

Cô cắn răng muốn khống chế tâm tình, nhưng làm thế nào cũng không thể bình tĩnh nổi.

“A a a a... A a a...”

Cả phòng làm việc đều là tiếng kêu lớn thảm thiết của Ngô Diệu Linh, đồng nghiệp công ty nhìn cô bị phản thậm chí có chút tuyệt vọng như thế, có đồng tình cũng có hả hê...

Tô Tiểu Mễ nhìn Ngô Diệu Linh ở trong tuyệt vọng thống khổ, mặc dù đáng đời nhưng vẫn không nhận được đồng tình, Hạ Tử Vi làm chuyện này quá mức, dù nói thế nào, điều bí mật nhất của Ngô Diệu Linh bị công chúng hóa như vậy, coi như cô chịu đựng biệt khuất nguyện ý ở lại Dung Khoa, Dung Khoa cũng tuyệt sẽ không dễ dàng tha thứ cô.

Trên thực tế, tình huống cũng không có đơn giản như vậy.

20 phút sau liền có một người phụ nữ giận dữ chạy vào Dung Khoa, lớn tiếng kêu tên Ngô Diệu Linh.

Tóc dài xỏa tung xơ xác, sắc mặt tái nhợt nhìn qua thật suy nhược, trong tay người đó còn cầm theo một chai chất lỏng. Mặc dù chỉ gặp mặt người phụ nữ trước mắt một lần, nhưng Tô Tiểu Mễ nhớ rất rõ cô ấy chính là vợ của Hà Kinh, người phụ nữ ôn uẩn như nước đó lúc này lại như nổi điên lao vào Ngô Diệu Linh.

Tất cả đồng nghiệp nhìn thấy cô đến đều vội vàng lui ra, mà chai chất lỏng trên tay cô mới là dọa người nhất, có đồng nghiệp lớn tiếng kêu lên “Axít đó, chạy mau a...”

Ngô Diệu Linh giờ phút này cũng từ trong bi phần thanh tỉnh lại, thấy vợ Hà Kinh tóc tai bù xù cùng chất lỏng nắm trên tay đang đi đến khiến cô sợ đến mức chỉ muốn chạy xa thật nhanh, lại bị người phụ nữ kia lớn tiếng ngăn chặn.

“Ngô Diệu Linh, tiện nhân... Nếu cô dám chạy, tôi liền gọi qua... Chạy một bước thử xem...” Vợ Hà Kinh giống như nổi điên lớn tiếng rống giận ở sau lưng Ngô Diệu Linh.

Ngô Diệu Linh bị dọa cho sợ đến mức vội vàng dừng bước.

“Xoay người lại, nhanh lên một chút...” Người kia không nhận được hầm hừ, sắc mặt vẫn tái nhợt như tờ giấy trắng.

“Dừng... dừng làm vậy... Không nên thương tổn tôi... Tôi thật sự không có bất kỳ ý nghĩ muốn phá hư gia đình của cô, tôi chỉ là bị quỷ mê trộm tâm, tôi cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới muốn làm tổn thương cô và gia đình của cô!” Ngô Diệu Linh giải thích, thậm chí là cầu khẩn, nhưng đây cũng là lời trong lòng của cô, cô và Hà Kinh thuần túy là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, theo như nhu cầu, chuyện phát triển đến bước này, cô so với bất luận kẻ nào đều không muốn.

Tô Tiểu Mễ ngồi ở cách đó không xa nghe được rất rõ ràng, cô cũng tin tưởng Ngô Diệu Linh, chẳng qua là có tổn thương hay không có lúc không phải là do cô ấy định đoạt, mà là chuyện cầu thả phát sinh giữa cô và Hà Kinh đã tạo thành tổn thương.

“Tại sao? Tại sao cô muốn làm mọi việc thành như vậy? Các người có ở chung một chỗ thì cứ ở cùng một chỗ, nhưng vì cái gì muốn cho tôi biết? Còn để cho những người xung quanh tôi cũng biết... Các người đôi gian phụ thâm phụ này, thật quá mức... Thật quá mức!” Cô điên khùng reo hò, mặt trái xoan xinh đẹp tuyệt trần bởi vì rống giận mà trở nên vằn vện.

“Tôi không có... Tin tưởng tôi, tôi thật sự không có làm như vậy...” Ngô Diệu Linh bất lực giải thích.

“Cô làm như vậy là muốn ép tôi ly hôn sao? Ép tôi ly hôn có rất nhiều loại phương thức, tại sao phải tàn nhẫn như vậy? Nếu quả thật như lời cô nói, cô tại sao muốn đem chuyện này truyền ra ngoài? Tại sao ngay cả cơ hội cho tôi giả bộ ngu cũng không chừa...? Tại sao muốn bức tôi đến bước đường này!” Môi của cô phát run, chỉ kém nước mắt không có chảy ào ra, nhưng nỗi hận trong ánh mắt cũng ngày càng sâu hơn từng chút từng chút một.

“Xin tin tưởng tôi! Tôi thật sự không có làm như vậy, tôi cũng không biết là người nào hãm hại, hiện tại tôi cũng là bị người hại, tôi thừa nhận tôi có chút chuyện làm không đúng, nhưng làm một người phụ nữ, sẽ không có người gốc đến nỗi tự phơi bày toàn bộ thân thể cũng như sự ô nhục của mình ra cho mọi người hưởng, hiện tại người của cả công ty đều biết rồi, đây nhất định là có người khác ở phía sau giở trò quỷ.” Ánh mắt của cô quét qua, bén nhọn mà phần hận.

“Người đang làm, trời đang nhìn, nếu như các người không làm những chuyện cầu thả này, không ai sẽ bắt được nhược điểm của các người.” Thanh âm cô run rẩy, thậm chí ngay cả mọi người ở đây cũng run theo, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

“Chị Hà, cô tin tưởng tôi... Tôi thề, tôi chỉ là nhất thời hồ đồ mới có thể phạm phải tội như vậy, nhưng từ đầu đến cuối tôi cũng không có muốn tổn thương cô! Bỏ qua cho tôi đi, hiện trạng hiện tại của tôi cũng rất thảm rồi, hiện tại cả công ty đều trông xem chuyện cười của tôi, tôi cũng sắp bị khai trừ, chẳng qua là tiện nghi cho người sau màn này, tôi nguyện rửa cô ta cả đời này đều không trải qua thật tốt, chết không người nào chôn, sinh đứa bé đều là người tàn tật!”

Cô độc ác nguyện rửa, mặt cũng vằn vẹo, cô ngàn tính vạn tính, dùng hết tâm cơ, bỏ ra nhiều như vậy cũng hồng mắt toàn bộ ở thời khắc mấu chốt, cô há có thể không hận? Chỉ có thể hận không thể thiên đao vạn quả người nọ.

“Tôi hận các người... Là các người phá hủy tôi, hiện tại tôi cũng muốn phá hủy tất cả, cùng lắm thì đồng quy vu tận (chết chung)...!!!!” Đang nói, cô nâng lên chất lỏng trên tay chuẩn bị gội qua.

“Chị Hà à, cô đừng kích động, đồng quy vu tận... chuyện như vậy cô có thể làm, tôi cũng có thể làm, nhưng cô có nghĩ tới hay không? Cô còn có một đứa con, con của cô còn cần cô chiếu cố, cô nghĩ rõ ràng đi... Nhất định phải hiểu rõ ràng...” Ngô Diệu Linh thuận tay cầm một xấp tài liệu cản trở gương mặt, lớn tiếng trả lời lại.

“Con... đứa trẻ... Ha ha... đứa trẻ...” Vợ Hà Kinh lại ngậy ngốc cười, vừa lớn tiếng kêu lên, đột nhiên một thanh âm vang lên, thân thể của cô ngã trên mặt đất.

Phòng làm việc lại loạn thành một đoàn lộn nhào, cả buổi trưa đều vượt qua trong tin tức khổng lồ và sự kiện đột nhiên này. Y - www.

Tô Tiểu Mễ cắn răng, trong đầu của cô đột nhiên thoáng qua, hoặc giả một ngày nào đó, cô và Lãnh Tĩnh Thi cũng có một màn như vậy, cô cũng không có nghĩ tới muốn phá hư tình cảm của Lâm Khải và cô ấy, mà trên thực tế, cô chính là đã làm như vậy.

Càng nghĩ trong lòng càng loạn, càng loạn lại càng sợ, càng sợ thì càng... Giờ phút này, cô cực độ không có cảm giác an toàn.

Nửa giờ sau, An Ôn sắc mặt âm lãnh xuất hiện ở phòng làm việc, không khí ồn ào trong công ty mới dần dần an tĩnh lại.

Vợ Hà Kinh được đưa đi bệnh viện, báo cho Hà Kinh. Ngô Diệu Linh chưa kịp dọn dẹp liền bị An Ôn gọi vào phòng làm việc, không tới năm phút đồng hồ Ngô Diệu Linh liền đi ra, trên mặt lóe nước mắt ẩn nhẫn khác hẳn với bình thường.

Trong lòng của Tô Tiểu Mễ lại dấy lên một tia đau lòng, cô rất đồng cảm với Ngô Diệu Linh, cô biết là ai hại cô ấy thảm như thế. So với những thứ thành tích kia, tổn thương mà Ngô Diệu Linh đang phải hứng chịu đã vượt quá xa những ích lợi mà cô đã hi sinh để lấy được. Giờ phút này, cô là một người phụ nữ thật đáng thương.

Ngô Diệu Linh cách vị trí của cô không xa, Tô Tiểu Mễ nhìn cô dọn dẹp đồ đạc của mình, mà bên cạnh cô rất nhanh đã có đồng nghiệp kiểm tra vây quanh cô, kiểm tra xem cô có mang đi bất cứ vật gì liên quan đến công ty hay không.

Đi rất nhanh, trừ hai đồng nghiệp kiểm tra đưa cô tới cửa, không có một người đồng nghiệp nào giữ cô lại, thậm chí không có một người đồng nghiệp nào nói với cô một câu chia tay.

Cô mới vừa đi ra cửa lớn công ty, công ty liền phát ra thông báo, Ngô Diệu Linh và Hà Kinh bởi vì mang đến ảnh hưởng xấu cho công ty, hai người lập tức bị khai trừ.

Một chỗ trống Tổng giám, một chỗ trống chủ quản, hai cái vị trí này đều phải tìm được người đến thế, chủ quản có thể bay lên Tổng giám, vì vậy, các chủ quản cơ hồ đều có cơ hội, bao gồm Hạ Tử Vi. Duy nhất Tô Tiểu Mễ cô là tuyệt đối sẽ không có cơ hội, An Ôn hận không thể cho cô làm công việc hạ đẳng nhất, thế nào lại có thể đem chức vị Tổng giám kia cho cô, dĩ nhiên, cô cũng không cần.

Tô Tiểu Mễ cắn răng nhìn màn hình máy vi tính, lại một chữ cũng đánh không ra được, lần này Hạ Tử Vi làm quá tuyệt, công ty biết cũng thôi, cô không nên còn copy ra đưa cho vợ Hà Kinh và bạn của vợ hẳn,

đây là đang buộc vợ Hà Kinh đi đến đường cùng, cũng buộc công ty phải tiến thêm một bước khai trừ hai người, không chút lưu tình.

Cô không tin đây là chuyện Hạ Tử Vi sẽ làm ra, nhưng sự thật cũng không đến lượt cô không tin, bởi vì đoạn chuyện cầu thả kia là Hạ Tử Vi quay, hơn nữa chỉ có hai người bọn họ biết, mà cô ấy cũng thả lời muốn cho Ngô Diệu Linh thân bại danh liệt.

Hôm nay, cả buổi sáng, Hạ Tử Vi cũng không có xuất hiện ở phòng làm việc.

139. Chương 139: Nên Có Một Đứa Bé

Phòng làm việc của An Ôn.

“Thôi chủ quản, ngồi đi!” Thanh âm của An Ôn có chút nhạt, công ty xuất hiện những chuyện này khiến cho An Ôn cũng không nhận được nhức đầu, hai chức vị trống khiến cho bà nhức đầu, mà vừa vặn không khéo, tối một ngày trước Lâm Khải đi Pháp, bởi vì khách sạn ở chi nhánh công ty bên kia làm xong, hơn nữa cũng cần nghe báo cáo tài vụ có liên quan, cùng với tiền lời và các phương diện hao tổn.

“Phương án ngài giao cho tôi làm, tôi đã làm xong, ngài xem còn có cái gì không hài lòng hay không?” Cô đưa tư liệu trên tay cho bà, mang trên mặt mỉm cười thần nhiên, cùng ung dung không vội vã.

An Ôn mở tài liệu ra xem một chút, trên mặt hơi có chút vui sướng

“Không tệ, phương án của Thôi chủ quản tôi thật hài lòng.” Bà khó có dịp lộ ra thưởng thức với một người.

“Cám ơn An tổng thưởng thức, nếu như ngài còn có cái gì cần, cũng có thể tìm tôi, tôi nhất định sẽ đem hết toàn lực đi làm.” Cô nhàn nhạt biểu hiện sự trung thành.

An Ôn nhìn cô một cái, ở trước mặt bà, Thôi Viên Viên này vĩnh viễn đều thật ổn thỏa, không loạn địa thế.

“Công ty đi hai người, nhất định là cần có người bổ túc, năng lực của Thôi chủ quản không tệ, chỉ cần cố gắng, nhất định sẽ có cơ hội.” Lời của bà nói tới đây liền dừng, người thông minh liền nghe ra được.

“Cám ơn An tổng, tôi có thể làm chính là dâng hiến sức lực của mình cho Dung Khoa, hỗ trợ cho An tổng và Lâm tổng thêm một phần năng lực non yếu.”

“Thôi chủ quản có lòng như vậy, là rất tốt, dĩ nhiên, nếu như Thôi chủ quản có người thích hợp cũng có thể hướng công ty đề cử.” Bà nhìn cô nhẹ nhàng cười một tiếng, đối với Thôi Viên Viên, bà vẫn có điều tra chút, tốt nghiệp ngành quản lý doanh nghiệp ở đại học Harvard nước Mỹ, có thể nói là thiên chi kiêu tử.

“Nếu như có, tôi nhất định sẽ đề cử với An tổng.” Cô vẫn nhẹ nhàng, bàn về trầm ổn, bàn về mưu kế sâu xa, cô hình như tuyệt không thua kém An Ôn trước mắt.

“Được! Vậy làm phiền Thôi chủ quản phí tâm.” Bà giống như đang cố ý thử dò xét, Thôi Viên Viên này cũng không có bởi vì bà ám hiệu cho cô thăng chức mà hưng phấn, cũng không có bởi vì bà cho cô quyền đề cử mà muốn biểu hiện, loại trầm ổn và lão luyện này bà quả thật thích, phụ nữ ở kinh doanh làm việc có lúc nên như vậy

Tất cả đều giống như Thôi Viên Viên đã đoán trước, thậm chí so với cô nghĩ còn thuận lợi hơn. Cô không đề cử người với An Ôn, là bởi vì cô biết An Ôn nhất định là đang thử dò xét cô, nếu như cô biểu hiện tích cực đề cử người, nhất định sẽ nhìn chằm chằm người cô đề cử tới có phải là tâm phúc của cô hay không, cô muốn cho một người đi vào, tuyệt đối có thể đi một con đường khác, nhưng sẽ không ngốc đến tự mình đưa mỗi câu tới khoe miệng người khác.

Một quán trà tứ hợp viện nhỏ thanh tĩnh, hương trà bay nhàn nhạt, hòa lẫn mùi thơm điểm tâm, càng tôn lên hoàn cảnh cổ kính của tứ hợp viện này.

“Mẹ gần đây si mê Phổ Nhĩ rồi?” Lãnh Tĩnh Thi nhìn An Ôn đối diện, đang tỉ mỉ pha trà, ưu nhã và an tĩnh như vậy, năm tháng lắng đọng xuống ở trên mặt bà là khí chất và cao quý. Người phụ nữ thông dong ưu nhã như vậy, lại bị lão công của mình lạnh lùng nhiều năm, thật dễ khiến cho người khác buồn bực.

“Ném thử.” Bà khuấy một ly trà ngon đưa tới trước mắt cô.

Lãnh Tĩnh Thi nhẹ nhàng nâng ly trà lên, khép hờ mắt ngửi mùi thơm từ trà phát ra, sau đó nhẹ nhàng thưởng thức.

“Nhặt mà sinh hương, vào miệng thanh trong, hương thơm như phảng phất còn lưu lại, thêm chút điểm tâm nhỏ bên cạnh, lại thêm cách pha của mẹ, đây là một buổi trà chiều rất mỹ diệu.” Cô phát biểu dụng tâm rất đúng mực.

“Con bé này, chính là rất biết cách lấy lòng, tối hôm nay Khải sẽ về nhà, con đi đón máy bay thay mẹ đi!” Bà mỉm cười nhìn Lãnh Tĩnh Thi.

“Vậy con đón xong sẽ cùng Khải về nhà dùng bữa tối với mẹ nha.” Cô thật biết điều đúng dịp, vĩnh viễn cũng biết đưa tay đến cho mẹ, ít nhất công phu ngoài mặt cô nhất định sẽ làm được, làm cho trong lòng người thư thả.

“Tĩnh Thi a, mẹ chỉ có một đứa con trai là Khải, có lúc nhìn dì Vương có cháu trai lượn quanh đầu gối rất là hâm mộ, cho nên, mẹ hi vọng con và Khải cố gắng một chút!” Bà lại ám chỉ một lần nữa, đồng thời bà cũng đang giúp Lãnh Tĩnh Thi, có con, hôn lễ của cô và Lâm Khải nhất định thuận lợi theo lý thuyết, đến lúc đó hẳn muốn cự tuyệt cũng không thể có bất kỳ lý do gì.

“Mẹ...” Cô có chút xin lỗi cúi đầu.

“Tối hôm nay chính là cơ hội, mẹ đã đặt bữa tối cho hai con, khung cảnh lãng mạn rất dễ dàng liền...”

“Mẹ, thật ra thì con cũng rất muốn có một baby, nhưng...Nhưng Khải anh ấy gần đây đều không nguyện ý đụng vào con.” Nói xong, đôi mắt cô bịt kín một tầng ưu thương, mà cô cũng không để ý chút nào liền đem những thứ riêng tư này nói cho An Ôn nghe.

Bởi vì cô phải để cho An Ôn nghĩ cô coi bà như mẹ ruột, dù là việc gì cô đều muốn chia sẻ với bà, cũng làm cho An Ôn càng thêm tín nhiệm và sủng ái cô.

An Ôn không nhận được lo lắng trong lòng, theo tính của Lâm Khải, nếu như hắn không muốn đụng vào ai vậy hẳn tuyệt sẽ không đụng, cái này cũng đồng nghĩa với việc Lâm Khải đã bắt đầu bài xích Tĩnh Thi từ trong lòng rồi, chẳng qua là hắn tạm thời còn không tự biết. Nếu như thật là vậy, kế tiếp hắn sẽ phiền toái...

“Uống chút rượu sẽ say, thêm chút âm nhạc, khiêu vũ, không khí liền ái muội. Vào lúc thích hợp, con chủ động một chút cũng không sao.” Bà nho nhỏ đề nghị.

“Cám ơn mẹ, Khải gần đây có thể là công việc quá bận rộn, nhưng con sẽ thật nỗ lực, cũng sẽ nghe đề nghị của mẹ, tranh thủ có thể sớm ngày để cho mẹ như nguyện.” Cô có chút ngượng ngùng.

“Như vậy là tốt rồi, thời gian kết hôn của các con, mẹ xem cũng có thể vội một chút rồi, quay đầu lại thương lượng một chút, xem ngày nào tốt.”

“Chỉ cần Khải đồng ý, con đều có thể.”

“Rút ra thời gian, cùng thương lượng một chút.” An Ôn cảm thấy cần nâng hôn lễ lên sớm chút, để tránh đêm dài lắm mộng!

Bên trong “phòng cho tổng thống” cấp năm sao, bữa tối dưới nến, không khí giữa hai người cũng tương đối dễ chịu.

Lâm Khải nói: “Cám ơn em!”

“Khải... Nói với em cám ơn cái gì a!” Cô bưng ly rượu cùng với hắn.

Cô nhìn hắn uống rượu xuống, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, bất kể loại thủ đoạn này ám muội, cô vẫn làm.

Bất quá cô rất cẩn thận, chỉ xen lẫn một chút xiu thuốc, cũng chính là khơi dậy dự vọng mãnh liệt của hắn, để cho hắn uống vào mấy ly rượu, là sẽ cho rằng tác dụng của rượu còn.

“Khải, em rất vui vẻ, uống một ly với em được không?” Cô làm nũng, chu mỏ nói: “Em muốn uống giao bôi, hắc hắc...”

Nói xong, cô đã kéo tay của hắn uống rồi, Lâm Khải hiểu rõ bật cười một chút, cũng cùng uống. Nguồn:

Bất kể như thế nào, khi hắn ở Pháp, Lãnh Tinh Thi đã lợi dụng quan hệ bạn bè giúp hắn một lần, trong lòng hắn vẫn rất cảm tạ. Mặc dù không phải là chuyện lớn gì, nhưng cũng giúp hắn đỡ tốn sức không ít việc.

Lãnh Tinh Thi ngồi vào bên cạnh, kéo cánh tay hắn, uống rượu, tiếng nhạc nhẹ nhàng một mực thả ra.

“Khải... Nhảy với em một điệu, được không?” Cô mở to cặp mắt sương mù, ánh mắt khát vọng không nói nên lời.

Hắn không nhịn được chiều ý cô, cùng nhảy với cô, tay của cô vòng cổ hắn thật chặt, thân thể mềm nhũn dán vào hắn.

Từ từ, cô đá cởi giày cao gót, chân trần đạp trên chân của hắn, ưu nhã xoay người, cô bưng ly rượu lên, từ từ ném rượu ở trong miệng.

Giương mắt nhìn về hắn, rất tự nhiên đem đôi môi dán hướng bờ môi của hắn, từng chút từng chút đem rượu đỏ rót vào trong miệng hắn, cảm nhận được chất lỏng kích động trong thân thể nhau.

Đầu lưỡi khéo léo của cô trơn tru mà linh xảo, tùy ý ở trong miệng của hắn trêu đùa.

Rượu mới vừa nuốt hết, cô rất nhanh uống một hơi cạn sạch ly rượu lần nữa, không đợi hắn có bất kỳ cơ hội cự tuyệt, cô lần nữa đem rượu thông qua đôi môi rướn vào trong miệng hắn, cô tin tưởng, không bao lâu nữa, trong cơ thể hắn sẽ có một chút phản ứng.

Tay của cô dùng sức vòng cổ của hắn, hai chân rất nhẹ liền quần hông của hắn, lần này, chỉ cần có thể lấy được, để cho cô làm dục nữ một lần thì đã làm sao? Cô chỉ đơn giản là muốn hắn!

Cô hôn hắn, rất dùng sức, cả người cũng nằm ở trên người của hắn, cô muốn cho hắn cảm nhận được nóng bỏng của cô, tưởng niệm của cô, khát vọng của cô...

“Khải... Em rất nhớ anh, thật là rất nhớ anh...” Chân của cô kẹp ở trên hông hắn chặt hơn.

Lâm Khải nhìn cô, ánh mắt dần dần có chút hôn mê, chỉ cảm thấy cô rất đẹp, đẹp đến mức khiến cho hắn muốn một hơi nuốt trọn cô. Đôi môi mê người kia giống như là một loại mồi gọi, khiến cho hắn dừng cảm đi về phía trước, mãnh liệt đoạt lấy.

Tay của hắn dùng sức ôm thân thể của cô thật chặt, giống như chỉ sợ cô rời đi.

“Khải... Em nhớ anh... Muốn anh...” Thanh âm của cô mềm mại mà mê mẩn, tay cũng đã đưa vào trong y phục của hắn, chạm tới da thịt của hắn, nhiệt độ nóng bỏng kia đang nói cho cô biết, hắn đã có khát vọng.

Nụ hôn của cô lại rơi thật sâu vào trên bờ môi của hắn một lần nữa, dây dưa thành một mảnh với đầu lưỡi của hắn.

Hắn ôm thân thể của cô đem cô dán chặt ở trên tường, dùng sức chống đỡ cô, mà hai chân của cô quần vòng quanh thật chặt, dán sát vào chỗ nóng bỏng của hắn.

Cô bắt đầu dùng sức xé rách y phục của hắn, hai người cũng tích cực cố gắng làm cho đối phương gần hơn một bước.

Thân thể hai người càng ngày càng nóng, ửng đỏ trên mặt cô nhìn qua là rượu say, thực chất là cô cũng chịu chút lượng thuốc, cô hi vọng đây là một lần kết hợp hoàn mỹ, cô muốn cho hắn mê luyến cô! Cô nhớ

có một câu nói thật hay: “khiến cho một người đàn ông thích một người phụ nữ, khiến cho một người đàn ông mê luyến người phụ nữ này từ trên thân thể cũng là một loại thủ đoạn bắt đầu.”

Mà cô, hi vọng mượn thủ đoạn này trói hấn bên người mình.

“Ừ...” Cô thấp giọng rên nhẹ, một cái tay dán hướng bộ vị đang trướng lên, to lớn nóng bỏng khiến nhịp tim cô đập nhanh không dứt.

Hai người ôm nhau lẫn lộn, một đường lẫn đến trên giường lớn, cô duỗi hai chân một cái, quần ở trên cổ của hấn, thân thể nóng bỏng của hấn đã sớm không chế không được, động thân, dùng sức đâm vào trong cơ thể cô, giờ khắc này, giống như là chờ đợi đã lâu.

Lãnh Tĩnh Thi nhắm hai mắt, phát ra thanh âm hưởng thụ vui thích, cô rốt cục như nguyện, hơn nữa là trong thời gian cô dễ dàng mang thai nhất xảy ra chuyện cô nguyện ý nhất với người cô yêu.

Vô luận là thân thể, hay là trong lòng, cô đều lấy được thỏa mãn cực lớn.

140. Chương 140: Nên Có Một Đứa Con 2

Mới vừa ngủ, Tô Tiểu Mễ bị điện thoại đánh thức, tùy ý dề xuống nút trả lời, chợt ngồi dậy, gật đầu liên tục nói: “Tôi lập tức tới ngay, lập tức tới ngay!”

Cô mặc đồ ngủ khoác thêm một cái áo ngoài chạy xuống dưới lầu, phát hiện chiếc Bentley của Hiên thiếu gia đang dừng ở dưới lầu nhà cô, Hiên thiếu gia đang đứng bên cạnh xe nhìn cô, ánh mắt của hấn cũng là ngoài ý muốn.

“Tiểu Mễ... Thế nào?” Nhìn cô dáng vẻ nóng nảy, hấn vừa vui mừng vừa lo lắng, không nghĩ sẽ tới gặp cô, nhưng hấn quá nhớ cô, mất ngủ đến không ngủ được, cho nên lái xe ra ngoài hóng gió, không kìm hãm được liền lái đến dưới lầu nhà cô, nhưng căn bản cũng không nghĩ tới gặp được cô.

“Hiên thiếu gia, phiền toái anh, đưa tôi đến bệnh viện XX!” Tô Tiểu Mễ cũng không suy nghĩ nhiều, hiện tại ý niệm duy nhất chính là đến bệnh viện. Mới vừa rời bệnh viện nói ba của cô đột nhiên tỉnh lại nhưng trạng thái thật không tốt, đang cấp cứu, bất kì lúc nào cũng có thể rời đi.

“Tiểu Mễ, đừng nóng vội, anh đưa em đi!” Hiên thiếu gia vội vàng mở cửa xe, đối với cơ hội lần này, hấn tuyệt đối quý trọng, có thể ở cạnh người mình yêu lúc cô cần trợ giúp, đó cũng là một loại hạnh phúc!

Lo lắng, chờ đợi, Hiên thiếu gia một mực yên lặng ở bên cô, vô luận cô khuyên hấn về nhà nghỉ ngơi như thế nào hấn cũng không rời đi, cuối cùng Tô Tiểu Mễ cũng thôi không nghĩ đến nữa.

Cho đến trời sáng, bệnh tình của ba cô mới có chút khống chế được, lòng của Tô Tiểu Mễ cũng mới hạ xuống.

Hiên thiếu gia lại không nhịn được nắm đôi tay lạnh như băng của cô thật chặt, nhẹ giọng nói: “Đã không sao rồi, nghỉ ngơi một ngày cho thật tốt, hôm nay em cũng không cần đi làm.”

Nhìn Tiểu Mễ sắc mặt tái nhợt, dung nhan tiều tụy làm cho hấn đau lòng.

Tô Tiểu Mễ rất cảm kích hấn, nhưng tay của cô không nhịn được nhẹ nhàng từ trong tay của hấn rút ra, nhẹ giọng nói: “Cám ơn anh, Hiên thiếu gia! Hiện tại ba tôi đã không sao, anh trở về nghỉ ngơi thật tốt đi, bằng không trong lòng tôi sẽ rất áy náy.”

Tay của cô từ trong tay của hấn hút ra, tim của hấn lại một lần nữa lạnh nửa đoạn, tại sao cô luôn muốn bài xích hấn như thế?

“Tiểu Mễ...”

Hấn còn muốn nói tiếp, Tô Tiểu Mễ lại cắt đứt lời hấn.

“Không nên để cho tôi tội chồng thêm tội nữa, anh nhanh về nghỉ ngơi đi!” Cô cười, mắt hơi cong cong, nhưng là khuôn mặt mệt mỏi rất dễ nhìn thấy.

“Ừ, nhưng em hôm nay nhất định phải nghỉ ngơi. Lần trước bác sĩ nói em quá mệt nhọc, nếu như em lại đi làm thân thể sẽ không chịu nổi, anh sẽ thay em nói một tiếng với Khải, em an tâm chăm sóc ba đi!” Hiên thiếu gia không không chế được mình, vẫn quan tâm cô.

“Không cần phiền toái như vậy, tôi sẽ tự mình nói với Lâm tổng, chuyện công và chuyện tư tôi không thích xen lẫn một khối.” Cô nhẹ nhàng giải thích, vừa là một loại cự tuyệt.

Cô biết Hiên thiếu gia là có lòng tốt muốn giúp đỡ, nhưng nếu như Lâm Khải biết Hiên thiếu gia thay cô xin nghỉ, đoán chừng có thể lại đem cô ra chặt chém, hắn đã cảnh cáo nhiều lần, cô coi như là can đảm lắm cũng không dám bỏ ngoài tai lời cảnh cáo của Lâm Khải.

“Ừ, vậy em bảo trọng, có bất kỳ chuyện gì nhất định phải nhớ điện thoại cho anh. Dù xem là bạn bè thôi, cũng muốn em gọi cho anh một cú điện thoại.” Hắn lặp lại một lần nữa.

Tô Tiểu Mễ gật đầu, sau đó thúc giục Hiên thiếu gia đi về, nhìn bóng lưng cao gầy có chút cô đơn của hắn, cô chỉ có thể ở trong lòng đối với Hiên thiếu gia nói một câu thật xin lỗi. Hiện tại cô không có tư cách tiếp nhận bất kỳ hảo ý nào của hắn.

Lâm Khải vừa mở mắt, lại phát hiện bên cạnh Lãnh Tĩnh Thi đang ngủ, thân thể nép vào khuỷu tay hắn, hắn lại cho là Tĩnh Dạ, không nhận được nhẹ giọng gọi: “Tĩnh Dạ... Tĩnh Dạ...” Truyện Sắc Hiệp -

Lãnh Tĩnh Thi bỗng trở mình, suy nghĩ của hắn mới bị kéo về thực tế, hắn không chút nào mệt mỏi liền đứng dậy mặc quần áo vào, đầu của hắn vẫn còn có chút vầng vất.

Ngày hôm qua chẳng lẽ là ngồi máy bay quá lâu, sau đó buổi tối uống đến có chút say...? Nghĩ đến tối hôm qua mình và Lãnh Tĩnh Thi xảy ra quan hệ kịch liệt như vậy, rượu này xem ra thật đúng là loại dễ dàng gây chuyện.

Trong lòng của hắn thế nhưng cảm giác mình không nên cùng Lãnh Tĩnh Thi phát sinh quan hệ. Cái ý niệm này làm cho hắn thấy rối rắm một hồi.

“Khải...” Không biết từ lúc nào, tay Lãnh Tĩnh Thi đã từ phía sau lưng ôm chặt hắn.

“Ngoan một chút... Ngủ một giấc thật ngon, buổi sáng anh có cuộc họp, cho nên phải đi rồi!” Hắn tận lực để cho giọng của mình ôn nhu một chút.

“Ừ, em sẽ nghe lời anh nói, ngoan ngoãn...” Cô ôm thật chặt một hồi, không muốn thả hắn đi.

Lông mày Lâm Khải nhăn thành một đống, hắn từ trong miệng không tự chủ nói ra: “Tối ngày hôm qua... anh quá kích động, cho nên không có sử dụng biện pháp an toàn, cho nên... Em nhớ kỹ phải uống thuốc phòng ngừa!”

Trước kia hắn thậm chí nghĩ rằng muốn có con với Lãnh Tĩnh Thi, nhưng bây giờ, hắn lại sợ, hắn cảm giác lòng của mình giống như vô tình biến hóa, mà loại biến hóa này lại làm cho hắn mê hoặc không chịu nổi.

“Khải... Không quan hệ, em không ngại, nếu như lần này ông trời muốn ban thưởng cho chúng ta một baby, vậy chúng ta liền tiếp nhận, có được không? Chúng ta cũng có thể làm cha mẹ, không phải sao?” Cô cũng không bối vì hắn muốn cô uống thuốc mà bày tỏ tức giận, mà là thể thiết nói nếu như ngoài ý muốn có con, liền sinh hạ.

“Nhưng em bây giờ còn nhỏ như vậy, anh công việc lại bận rộn như vậy, sợ không có nhiều thời gian, em sẽ rất cực khổ.” Hắn cũng rất tự nhiên lấy cớ, chính hắn cũng không biết tại sao hắn muốn nói lời này, nhưng có một điều hắn rất rõ ràng, đó chính là hắn tạm thời không muốn có con với Lãnh Tĩnh Thi.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, mấy lần trước chúng ta cũng không có chọn lựa các biện pháp, em cũng không có mang thai, lần này là kỳ an toàn của em, càng không dễ mang thai như vậy, yên tâm đi! Cuộc họp sắp trễ rồi, đi nhanh lên đi!” Cô cười nhìn hắn, nhẹ nhàng đẩy hắn đến cạnh cửa.

Lâm Khải tựa hồ còn muốn nói tiếp, nhưng cuối cùng không có nói, dù sao người phụ nữ này không giống với những người phụ nữ khác, hắn không thể nào buộc cô đi uống thuốc, mang bầu cũng không thể buộc cô

đi phá thai. Người phụ nữ này là vị hôn thê của hắn, còn một bước nữa sẽ trở thành vợ, đối với cô gái này, hắn phải có trách nhiệm, thế nhưng phần trách nhiệm này lại làm cho hắn càng ngày càng cảm thấy như một vật đeo tăng sức nặng.

Lãnh Tĩnh Thi buông tay ra nhìn hắn rời đi, sắc mặt đột nhiên lạnh xuống, hắn thế nhưng dám kêu cô uống thuốc ngừa thai? Lời như vậy cũng có thể từ trong miệng của hắn nói ra, có thể thấy được hắn đối với cô thật sự có ý khác rồi, thật toàn bộ là bởi vì Tô Tiểu Mễ sao? Cô thật không muốn tin một cô gái khắp mọi mặt so với cô đều bình thường như vậy lại có được tâm của Lâm Khải.

Còn có một người khác cũng làm cho cô lo lắng. Hắn sau khi tỉnh lại, cô nghe thấy hắn gọi tên Tĩnh Dạ, cô biết người kia so với cô dung nhan không sai biệt lắm, nhưng mục đích cuối cùng của cô không phải làm thể thân, mà là muốn đánh bại vị trí của Tĩnh Dạ trong lòng hắn!

“Tĩnh Dạ... Tôi sẽ cho cô thấy, anh ấy không phải dành riêng cho một mình cô! Lâm Khải một ngày nào đó sẽ là của tôi, cái cô nợ tôi, tôi sẽ từ trên người anh ấy từng điểm từng điểm đòi lại hết...” Lãnh Tĩnh Thi ở trong lòng thế, khoe miệng khoe giờ lên, cô sẽ từng bước từng bước đạt tới thứ mình muốn.

Tối hôm qua kịch liệt triển miên còn chưa tan trong cơ thể cô, cô có dự cảm, mấy lần trước không có mang thai, lần này nhất định có thể.

Lâm Khải trở lại công ty vội vàng đi họp, vội vàng cùng tất cả đồng sự thương thảo doanh thu quý tiếp theo, cùng với việc Dung Khoa mới đầu tư hai làng du lịch sẽ bắt đầu khởi công.

Khi hắn đi qua vị trí của Tô Tiểu Mễ, phát hiện máy tính là một màu đen, hôm nay cô nghỉ làm.

Trở lại phòng làm việc, hắn cầm điện thoại lên, rất nhuần nhuyễn bấm số 0 (là số điện thoại của nàng Mễ), người bắt máy chính là Tô Tiểu Mễ.

“Hôm nay tại sao không tới làm?” Thanh âm của hắn không nhận được mang theo chất vấn, giống như đã thành thói quen.

“Thân thể ba em đột nhiên nổi lên phản ứng, cho nên em xin nghỉ một ngày, cũng mong Lâm tổng bỏ qua cho!” Cô nói.

“Qua nguy hiểm chưa?” Hắn bắt kinh hỏi, trong lòng cũng tự nhiên thay cô lo lắng.

“Tạ Lâm tổng quan tâm, đã qua cơn nguy hiểm.” Cô nhàn nhạt đáp trả.

“Ừ, biết!” Dứt lời, điện thoại liền cúp.

Lâm Khải cúp điện thoại xong, lập tức gọi cho Jackson, hỏi rõ bệnh tình lão Tô, sau đó an bài phòng bệnh tốt nhất cho ông ở.

Tất cả hắn đều làm rất tự nhiên, thậm chí trong lòng là vui vẻ, vẫn muốn tiếp tục làm như vậy, Tô Tiểu Mễ nhất định sẽ rất vui vẻ, hắn thậm chí ngồi chờ cô tới cảm ơn hắn.

Tô Tiểu Mễ vẫn ngồi ở bên giường ba, nhìn tóc đã hơi bạc lại không thể mở miệng nói một câu, thỉnh thoảng hắn sẽ hơi mở mắt, nhưng trên mặt cũng không có bất kì biểu cảm gì.

Bác sĩ nói phản ứng như thế là tốt, nhưng muốn khôi phục lại bình thường, cả đời này đoán chừng cũng là chuyện khó.

Ba uống say, thay đổi cả cuộc sống của cô sau này, nhưng đây cũng chính là người thầy đầu tiên của cô, người dẫn ông đầu tiên cô yêu nhất trên đời.

Mẹ ở bên cạnh cầu nhau cô, ba luôn là đứng ở bên cạnh đau lòng. Từ khi cô còn nhỏ ông đã liên đem những gì tốt nhất cho cô, chỉ dẫn cô phương hướng tốt, nhưng ông lại phạm vào thứ cô ghét nhất là say xỉn, nhưng là cô có thể hận sao? (a, chỗ này ta ko hiểu lắm, nàng Mễ cũng say hoài, sao lại hận nhỉ???)

Nguyện vọng lớn nhất của cô là có một ngày ba có thể tỉnh lại, có thể đứng, cô không sợ ông không thể nói chuyện, không sợ ông không nhận ra cô, cô và mẹ chỉ hi vọng có cơ hội dúi hoặc đỡ ông đi trong công viên tản bộ, phơi nắng...

Ngoài cửa sổ lá cây đã từ từ điêu tàn, bắt tri bắt giác, mùa đông Bắc Kinh đã tới, vừa mới qua sáu giờ, ngoài cửa sổ đã đen kịt, điện thoại di động của cô lại vang lên một lần nữa.

Hạ Tử Vi ở bên kia hưng phấn nói: “Tiểu Mễ, mau ra đây! Quán rượu XX, mình hiện tại cùng chị Nam Nam đang ở đây, lập tức tới đây cho mình!”

“Chị Nam Nam trở lại?” Cô có chút hưng phấn, có chút không tin hỏi một lần nữa.

“Cậu mau gấp rút tới đây, nhanh lên một chút, bằng không để cho chị Nam Nam chờ lâu thì cậu ráng mà chịu hậu quả nha!” Hạ Tử Vi thậm chí không cho cô nói liền cúp điện thoại.

Tô Tiểu Mễ lần nữa liếc mắt nhìn ba trên giường, nhẹ nhàng lui ra ngoài, mẹ từ thành phố W gọi điện thoại tới, cô báo cáo ba hết thấy mạnh khỏe!

141. Chương 141: Không Duyên Bất Tương Phùng

Ba chị em lại một lần nữa hội tụ, Nam Nam ôm cô nói: “Tiểu Mễ, em gầy đi nhưng bộ ngực lại lớn rồi, có phải hay không được ai đó săn sóc...”

Ôm cô cười lăn cười lộn, Tô Tiểu Mễ nhẹ vung tay lên, “Bớt nói xàm đi, em đây vẫn vô cùng thanh thuần, vẫn là em gái giản dị như ngày nào.”

“Thôi đi, sắp thành bà cô già rồi còn kêu mình em gái!” Hạ Tử Vi ở một bên không nhịn được lên tiếng.

Ba người âm ỉ một phen, Nam Nam nắm cả bả vai của cô nói: “Góc 45 độ, mặc áo sơ mi màu lam đậm, như thế nào?”

“Không tệ, rất đẹp trai, nhìn qua vẫn còn rất có phẩm vị bộ dạng, thế nào? Đừng có nói với em là hôn nhân phai nhạt nghĩ ra ngoài ăn vụng nha!” Tô Tiểu Mễ không chút lưu tình phủ quyết cô.

“Đó là người đàn ông lần trước chị đã sắp xếp cho em, hai người lần trước trời xui đất khiến không gặp được, lần này chị đây lại ban cho em thêm cơ hội, như thế nào?”

“Chị nói người kia chính là người lần trước chị sắp xếp cho em đi gặp mặt?” Tô Tiểu Mễ mở to mắt nhìn về phía cô.

“Đúng vậy a, như thế nào? Lần trước không thành, lần này nhất định thành, hẳn là người đàn ông độc thân hoàng kim, khắp mọi mặt đều được ca tụng!” Cô dán vào lỗ tai Tô Tiểu Mễ, ánh mắt của cô nhìn về nơi đó, hướng người đàn ông kia vẫy vẫy tay.

Người kia cũng đưa tay về phía Nam Nam chào lại.

Tô Tiểu Mễ buồn buồn bưng lên một ly rượu, thật TMD! Nếu như mình không làm đối tượng, không chừng cuộc sống sẽ là một loại tư vị khác, không chừng hiện tại cô chính là bạn gái của người đàn ông đó, không chừng...

Nhưng giờ phút này, hình ảnh người kia lại khắc sâu trong tâm trí cô như vậy, nhớ lại gương mặt đáng chết của Lâm Khải, rượu vào buồn càng sâu, khẽ cười khúc khích mấy phen.

“Hi, Nam Nam! Các vị mỹ nữ!”

“Hi, đại soái ca, tới đây tôi giới thiệu mọi người với nhau.” Chị Nam Nam rất nhiệt tình nói ” Đây là Tiểu Mễ, anh hiểu?” Cô ý vị thâm trường nhìn người đàn ông kia một cái.

“Vị này đây là Tử Vi, cũng là đại mỹ nữ.” Nam Nam thận trọng giới thiệu: “Vị đại soái ca này là Chung Khải.”

Bốn người cười vui chạm cốc, Hạ Tử Vi cùng Nam Nam là cố ý tạo cơ hội cho hai người bọn họ, Tô Tiểu Mễ mấy lần muốn tìm cơ hội hỏi Hạ Tử Vi về chuyện Ngô Diệu Linh, lại không có khe hở mà chen vào. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Tô Tiểu Mễ cầm chén rượu nhẹ nhàng lắc... uống... uống... lắc...

Chung Khải ở bên tai cô không ngừng cười nói, so với cô cười rất nhiều, cô để cho mình thoát nhìn vui vẻ một chút, thỉnh thoảng nói đùa vài câu, sau đó chính yếu vẫn là uống rượu.

Khi cô quay đầu lại lần nữa, bên cạnh đã sớm chỉ còn lại cô cùng Chung Khải.

Trên thực tế, người đàn ông này rất có ngoại hình, cũng có tiếng tăm, nhưng cô đối với hắn không nảy sinh ý niệm gì cả. Đừng nói thích, ngay cả hảo cảm cũng không có, cô tùy ý ở một bên cùng hắn uống chút rượu thuần túy là không muốn lãng phí tâm ý của chị Nam Nam.

“Ngượng ngùng, em đi toilet một chút.” Tô Tiểu Mễ nhẹ giọng cắt đứt, người đàn ông này có chút om sòm, cô đã không chịu nổi nữa rồi.

“Có phải là uống nhiều quá rồi hay không, thấy khó chịu?”

“Ừ, có một chút, em đi toilet một chút là ổn.” Cô cười.

“Anh đưa em đi!” Hắn rất tích cực, nhiệt tình.

“A...” Đại não Tô Tiểu Mễ nhất thời chán nản, phản ứng đầu tiên là lập tức cự tuyệt: “Không cần, chút rượu này em vẫn còn chịu được, anh đi trước tìm chị Nam Nam đi, lát nữa quay lại em đi tìm mọi người sau, xin lỗi không tiếp được!”

Cô đứng lên, có chút không kịp chờ đợi hướng toilet đi tới, có lúc cảm thấy hoa mắt, bước chân bước cao bước thấp, gần đây cô chỉ cần đựng tới rượu liền không nhịn được uống hơi nhiều, uống nhiều lại thấy khó chịu.

Sau khi cô phun ra hết vào bồn cầu đi ra, cảm giác được có người chặn lại tầm mắt của cô.

“Tô chủ quản, rất có nhã hứng nha?” Lâm Khải không nghĩ tới lại gặp phải cô ở chỗ này.

“Hai ta thật đúng là oan gia ngõ hẹp, đi đâu cũng có thể đụng phải, này TMD cũng quá đúng lúc đi!” Tô Tiểu Mễ say, không nhịn được nói một câu thô tục.

“Không cho nói thô tục.” Lòng mày của hắn chau lại thành một khối.

“A, đúng... Em nghe lời anh, tốt thôi, không nói thô tục, Lâm tổng...” Cô cười ngây ngô một tiếng, thân thể hơi nghiêng đi tựa vào bên cạnh.

“Cùng anh trở về!” Chỉ có bốn chữ.

“Tại sao? Em không muốn trở về.” Cô trực tiếp cự tuyệt.

“Còn muốn tiếp tục cùng người đàn ông om sòm đó tán gẫu? Em cảm thấy em có thể cùng người khác tán gẫu, lên giường sao?” Trong mắt của hắn mang ý châm chọc cô.

“Nhàm chán...” Cô có chút khinh thường trở lại.

“Em lại còn nói an nhàm chán!” Lâm Khải đem thân thể mình đè cô ở trên tường thật chặt.

“Thế nào? Anh lại có hăng hái rồi, muốn chơi trò kích thích... Muốn ở chỗ này muốn em? Nơi này bất kì lúc nào cũng có người ra vào nha!” Cô cười hì hì.

“Tô Tiểu Mễ, em tự trọng lại cho anh!” Hắn ghét bộ dạng phóng túng hiện tại của cô.

“Cũng chỉ là làm tình nhân của người khác, ở trước mặt chủ nhân, phóng túng một chút, anh không phải là thích hơn sao?” Tay nhỏ bé của cô ngược lại đặt lên cằm của hắn, nhẹ nhàng sờ nắn.

“Chớ khơi lửa trong người anh!” Hắn bởi vì thanh âm của cô cho nên có chút phản ứng.

“Thế nào? Anh không phải nói rất yêu thích thân thể của em sao? Bây giờ lại không dám muốn? Anh cũng sợ sao? Anh đâu phải là kiểu người dễ sợ hãi? Hay là sợ người phụ nữ đang ở nơi đó chờ anh nhìn thấy a?” Từ nơi này nhìn ra, cô thấy Lãnh Tĩnh Thi an tĩnh ngồi ở bàn, bên cạnh cô còn có hai người đàn ông, đó không phải là bạn bè của Lâm Khải thì chắc cũng là khách hàng.

Nhưng bất kể như thế nào, cô luôn dễ dàng nhìn thấy bọn họ thân mật một màn, tâm liền giống bị đao cắt khó chịu.

“Tô Tiểu Mễ, em đừng có quá đáng, anh hạn cho em ba phút chuẩn bị, đi về nhà cho anh. Jackson sẽ ở bên ngoài đón em! Bằng không hậu quả...em biết!”

“Em không muốn nhận hậu quả như lần thứ nhất... Có thể hay không...?” Thanh âm của cô mang theo tiếng khóc cùng một tia cầu khẩn, mặc dù như vậy, chính tay cô đã đẩy nắm ruột của mình ra.

Lâm Khải nghe lời này, tâm... chợt đau, ngơ ngác nhìn bóng lưng cô đang nhanh chóng vọt đến cửa.

Tô Tiểu Mễ lại đến bệnh viện, bác sĩ nói cho cô biết, ba của cô đã được chuyển đến bệnh viện XX. Đó là một bệnh viện tư nhân xa hoa, phục vụ cao cấp, kỹ thuật tân tiến.

Không cần đoán, cô cũng biết là ai làm, hẳn là muốn dùng những thứ này thu phục cô sao? Hẳn càng muốn cô cảm ơn hẳn, cô càng không muốn.

Ba ngày sau, công ty đưa ra thông báo bổ nhiệm, Thôi Viên Viên thăng làm Tổng giám, đồng thời giám thị hai tổ, nói cách khác cấp trên của Tô Tiểu Mễ cùng Hạ Tử Vi không còn là Lâm Khải, mà là Thôi Viên Viên.

Thư bổ nhiệm vừa tới, Hạ Tử Vi và cô lập tức vào phòng giải khát.

“Tiểu Mễ, cậu có tin mình không?” Cô lôi kéo tay Tô Tiểu Mễ nói.

“Cậu muốn nói về cái gì?”

“Mình quả thật có nghĩ tới đem đoạn clip kia của Ngô Diệu Linh truyền đi, ai bảo cô ta mỗi lần đều giành hợp đồng của mình! Nhưng cuối cùng mình vẫn là còn do dự, muốn đợi thêm một hai ngày nữa rồi tính, nhưng không có nghĩ tới đoạn clip đã bị truyền đi, nhưng mình thề, mình không có làm. Hồi nãy đọc thông báo, mình liền biết là ai làm rồi.”

“Ý cậu là...” Tô Tiểu Mễ bụm miệng, liếc mắt nhìn bốn phía không có ai mới nhẹ giọng nói: “Thôi Viên Viên?”

“Ngô Diệu Linh cùng Hà Kinh đi, cô ấy lập tức liền thăng chức, không phải cô thì là người nào? Từ ngày đầu tiên cô ấy vào công ty, mình liền cảm thấy con người này thật không đơn giản, lợi hại.” Hạ Tử Vi nhẹ nhàng nói.

Tô Tiểu Mễ chỉ ngồi nghe, cũng không có phát biểu ý kiến.

“Tiểu Mễ, cậu có phải còn chưa tin mình?” Nhìn cô không nói lời nào Hạ Tử Vi thiếu chút nữa lại nóng nảy với cô.

“Không có, mình sao lại không tin cậu! Cậu nói chưa từng làm liên nhất định chưa từng làm, mình chỉ là thấy loại thủ đoạn này của người kia sinh lòng sợ hãi, Dung Khoa gần đây thay đổi nhân sự quá nhiều, người tiến vào càng ngày càng lợi hại, mình bắt đầu cảm thấy cuộc sống ở đây rất đè nén.”

“Hai tụi mình từ chức đi, mình đây cũng không muốn làm nữa!” Hạ Tử Vi lôi kéo cô.

“Không được, ba mình nằm viện còn cần đến mình. Mình phải đi làm, không có tiền lương không được.” Cô chỉ có thể lấy cớ như vậy.

“Vậy mình đi trước, tìm được việc tốt cậu cũng theo đó từ chức, cùng lắm thì mình thay cậu nuôi người nhà!” Hạ Tử Vi rất hào khí nói.

Tô Tiểu Mễ nghe, trong lòng một hồi ầm ập.

Tô Tiểu Mễ vừa về tới bàn làm việc, nhìn thấy Thôi Viên Viên đứng ở trước mặt của cô, mặt lộ vẻ mỉm cười.

“Thôi tổng, chào ngài!” Cô đứng lên cười.

“Tô chủ quản, đây là tuần trước phía công ty bàn các tình huống về tiêu thụ, cô xem lại, chỗ nào không tốt sửa sang lại một chút, đưa thêm các ý tưởng của cô vào, xem có thể tăng doanh thu lên hay không!” Thanh âm của Thôi Viên Viên rất bình thản, không nhìn ra có cái gì bởi vì thăng chức mà đắc ý, nhưng từ cách giao phó công việc đến tác phong, làm thế nào cũng không che dấu được trong lòng Tiểu Mễ phát ra loại cảm giác sợ hãi kia... Khẽ nhếch mày, loại khẽ nhếch mày này là trí mạng, bởi vì đó là biểu lộ trạng thái tự tin.

“Vâng, tôi sẽ làm ngay!”

“Hội nghị thường kỳ thứ hai, cô phân tích cho ban lãnh đạo nghe!”

“Được, tôi sẽ cố gắng!” Cô đáp ứng.

“Vất vả cho cô rồi, Tô chủ quản!” Nói xong, liền đạp giày cao gót màu đen xoay người rời đi, mà vị trí bên cạnh cô đã trống không, sẽ là chuẩn bị cho vị trí chủ quản marketing mới, cô hiện tại có thể có được một góc nhỏ độc lập tạm thời trong phòng làm việc.

Tô Tiểu Mễ còn chưa kịp ngồi xuống, điện thoại di động liền vang lên, là Lý Triết.

“Tiểu Mễ, mùa đông đến sớm, đóng cửa sổ lại đi, gió lớn!” Thanh âm quan tâm rất ôn nhu.

Tô Tiểu Mễ xoay người lại thấy học trưởng đứng ở cửa sổ đối diện nhìn cô, hướng cô vẫy tay. Có lúc một ngày một cú điện thoại, có lúc là hai ngày một cú điện thoại thăm hỏi cô, giống như đã thành thói quen của hắn.

“Ừ, cảm ơn!” Cô chỉ là nhàn nhạt đáp trả lại.

“Tiểu Mễ, hôm nay tan việc cùng nhau đi ăn cơm có được hay không?” Hắn ở đầu dây bên kia rất ôn nhu nói.

Tô Tiểu Mễ cơ hồ không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt: “Hôm nay em có việc, không thể cùng anh đi ăn cơm.”

“Hôm nay là sinh nhật của anh, xem ra em cũng quên!” Hắn tùy ý khẽ cười.

“Học trưởng, em...” Tô Tiểu Mễ có chút thật xin lỗi, sờ soạng một cái đầu mỉm cười nghiêng người nói, lại nhìn thấy có người ở hướng về phía cô cười, lúc thấy cô ta, Tô Tiểu Mễ theo bản năng tắt điện thoại di động.

142. Chương 142: Một Bộ Mặt Khác

Một người phụ nữ tóc ngắn hướng về phía cô cười.

Đôi mắt dài, hẹp, cứ như vậy cười, đôi mắt xé lên đem lại cảm giác mỉa mai hoặc cùng mê người, đôi môi xinh tươi, đây chính là mị lực của cô, không có bề ngoài xinh đẹp, nhưng đem lại cảm giác thư thả khi nhìn vào, cả người tản ra một loại mùi vị duy nhất, đó là một nét riêng của cô.

“Gầm học tỷ!” Mặt Tô Tiểu Mễ không biết tại sao đột nhiên liền đỏ mặt, đột nhiên có một loại cảm giác mình làm chuyện thật có lỗi với cô ấy.

“Tiểu Mễ, thật không ngờ lại gặp em ở đây!” Người được gọi là Gầm học tỷ đi tới, cười lên thật mê người.

“Chị chính là chủ quản marketing mới đến sao?”

“Về sau chúng ta sẽ là cộng sự, nhiều năm không gặp, em càng ngày càng có mùi vị phụ nữ trưởng thành rồi, không còn là cô gái nhỏ trong sáng, trẻ trung thời đại học!” Gầm học tỷ rất vui vẻ ôm cô một cái.

Tô Tiểu Mễ có chút xin lỗi cười

“Người đàn ông đối diện kia cứ một mực nhìn bên này?” Thanh âm của cô nghe không ra có cái gì không đúng.

“A... Ừ... Cái đó...” Tô Tiểu Mễ áp ứng, Gấm học tỷ ôm cô, ánh mắt vừa đúng hướng về phía ngoài cửa sổ, cô chẳng phải là đang nói đến Lý Triết học trưởng? Đầu của Tiểu Mễ ngất xỉu...

“Mới vừa rồi là điện thoại của Lý Triết sao?” Dáng điệu cô vội vã cúp điện thoại đã bị Gấm học tỷ để ý đến.

“Ừ, cái đó... phải, là như vậy... Thật ra thì chuyện không phải là... Thật không phải như chị thấy như vậy, mà là...” Tô Tiểu Mễ hết sức muốn giải thích, lại phát hiện mình trở nên rất khẩn trương, tựa như hồi ở trường đại học, chỉ cần thấy Gấm học tỷ cùng Lý Triết học trưởng ở một chỗ, lòng của cô sẽ bang bang nhảy loạn, khiến cô lúng túng.

Gấm học tỷ vuốt vuốt tóc của Tiểu Mễ, buông bỏ vai cô ra, rất rộng rãi mỉm cười: “Chị cùng Lý Triết đã chia tay một năm trước, anh ấy có thể thích bất kỳ ai, nếu như em cùng anh ấy, cũng không có quan hệ, yêu là tự do!”

“Gấm học tỷ... Chị...” Hào phóng cùng thản nhiên như vậy, mặc dù là thói quen của học tỷ nhưng Tô Tiểu Mễ vẫn còn có chút kinh ngạc, yêu nhiều năm như vậy làm sao có thể một chút tình cảm hoài niệm cũng không có đây?

“Mọi người đều là người trưởng thành, chị cùng Lý Triết đã chia tay, chung đụng càng về sau càng mệt mỏi, huống chi, chị hiện tại có bạn trai mới, cho nên em đối mặt với chị, không cần khẩn trương như vậy.”

“Không phải vậy... Gấm học tỷ, em cùng học trưởng cũng không có chuyện gì, giống như hồi ở trường đại học, em cùng anh ấy không có quan hệ gì khác, tin tưởng em...” Tô Tiểu Mễ không muốn Gấm học tỷ hiểu lầm, cô tận lực giải thích.

“Không có sao? Coi như hai người thật có một ngày như vậy, chị cũng có thể rất rộng rãi chấp nhận, tin tưởng chị, tình cảm là có thể bồi dưỡng, chuyện đã qua chính là đã qua, không cần để ở trong lòng, chị cũng có thể buông tay!” Cô nhún nhún vai, cười hào phóng mà mê người.

Tô Tiểu Mễ không giải thích gì nữa, cô cảm thấy giải thích quá nhiều ngược lại trở nên loạn hơn.

“Bạch Gấm, cô vào đây một chút!” Giờ phút này, Thôi Viên Viên gọi cô đi vào, điện thoại của Tô Tiểu Mễ lại vang lên lần nữa, là điện thoại của học trưởng.

“Tiểu Mễ, tối hôm nay có thể đi ăn cơm với anh không?” Hắn tựa như không có nhìn thấy người phụ nữ mới vừa rồi.

“Học trưởng, thật xin lỗi... Tối hôm nay em thật sự có chuyện.”

“Đừng từ chối mà” Hắn khẩn cầu nho nhỏ.

Trong lòng của Tô Tiểu Mễ thật là phức tạp, nhưng vẫn muốn cự tuyệt, Gấm học tỷ xuất hiện càng làm cho cô kiên định cái ý niệm này.

“Học trưởng, chủ quản mới đến của công ty em là Gấm học tỷ.” Cô hi vọng mượn lý do này nói cho hắn biết, sau này vẫn nên ít liên lạc.

“Ừ, anh mới vừa thấy cô ấy ở bên cạnh em.” Thanh âm của hắn cũng giống như Gấm học tỷ, tương đối bình tĩnh ” Thế nào? Trong lòng có chút cách ngại sao?”

“Không có, chẳng qua là cảm thấy chúng ta liên lạc như vậy không tốt... Mặc dù hai chúng ta không có quan hệ gì, nhưng về sau Gấm học tỷ ngồi bên cạnh em, cho nên học trưởng còn là...”

“Tụi anh đã chia tay, cô ấy hiện tại có đến mấy người bạn trai, anh cùng cô ấy là chuyện đã qua cho nên em không cần để ở trong lòng, Tiểu Mễ, em phải hiểu lòng của anh, anh không hy vọng chỉ bởi vì Bạch Gấm xuất hiện lại làm cho em càng có nhiều do dự.”

“Học trưởng, thật ra thì coi như là không có Gấm học tỷ xuất hiện, chúng ta cũng là không thể nào, huống chi...”

“Tiểu Mễ, em nhất định phải vào hôm nay nói những lời này sao?” Thanh âm Lý Triết đột nhiên có chút trầm thống.

“Thật xin lỗi... Học trưởng...”

“Tiểu Mễ, em không có gì phải xin lỗi anh, cũng không cần áy náy trong lòng, làm việc cho tốt đi, anh sẽ chờ em.” Hần đứng ở đối diện, tựa như một thân cây, lẳng lặng nhìn cô.

Tô Tiểu Mễ cúp điện thoại, xoay người rời khỏi bàn làm việc, đôi khi, cô thật sợ đối mặt loại chuyện như vậy.

Giờ phút này, suy nghĩ của cô càng thêm rối loạn. Bây giờ Dung Khoa để cho cô cảm giác chính là một món thập cẩm, mà bên trong mỗi người đều có một chút khúc mắc cùng cô, hoặc nhiều hoặc ít, những thứ này làm cho cô khó chịu, làm cho cô không thể chờ đợi muốn thoát đi, cô thật không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu!

Phòng làm việc của Thôi Viên Viên.

Cô lấy ra một đồng tài liệu đặt ở trước mặt của Bạch Gấm “Cầm xem một chút đi, tôi hi vọng cô ở đây trong vòng nửa tháng là có thể làm ra thành tích tốt, vượt qua bất kỳ một chủ quản marketing nào, đem chút tư liệu về tình hình tiêu thụ có chút đình trệ các cao ốc ở phía nam ra ngoài, cái yêu cầu này đối với cô mà nói không khó lắm chứ?”

“Thôi tổng, yên tâm đi, tôi sẽ làm được!”

“Mặc đại ca chọn người, tôi phải tin tưởng! Kế tiếp sẽ phải xem biểu hiện của cô rồi, nhưng có một số việc tôi muốn nhắc nhở, tình cảm riêng tư không thể để cho chiếm thượng phong.” Cô rất biết toan tính cười. -

“Có gì cần tôi phối hợp, Thôi tổng giao cho tôi là được rồi.” Bạch Gấm cười yếu ớt trả lời.

Mà giờ khắc này, điện thoại di động của cô lại vang lên, vừa nhìn màn hình, cô do dự nên nhận hay không?

“Là Lý Triết gọi điện thoại tới sao? Nhận đi, chỉ có năm phút đồng hồ, nói xong thì đi đi, không nên ở phòng làm việc của tôi quá lâu.” Cô cẩn thận một ít chuyện.

Bạch Gấm nhận lấy điện thoại.

“Em vào Dung Khoa rồi, tại sao không cho anh biết?” Thanh âm bên kia có chút lo lắng lại có chút cấp bách.

“Đây là Mạc gia an bài, em phải đi vào, không có lý do gì cự tuyệt!”

“Nhưng làm vậy không phải kế hoạch của chúng ta càng loạn hơn sao? Em làm vậy anh như thế nào vẫn nhìn mặt em mà theo đuổi Tiểu Mễ?” Thanh âm bên kia cùng với lúc nói chuyện với Tô Tiểu Mễ thành hai loại phong cách khác nhau.

“Mạc gia kêu em nói cho anh biết, kế hoạch của anh không thay đổi, hơn nữa còn yêu cầu em hiệp trợ anh. Nhiệm vụ chính của em ở Dung Khoa là hiệp trợ anh theo đuổi Tiểu Mễ cùng trợ giúp Thôi tổng.” Thanh âm của cô nghe đều đều, nhưng cẩn thận nghe ra vẫn còn có chút trầm thấp, hai người đối với nhiệm vụ lần này còn không có kịp thích ứng tâm tình.

Bạch Gấm cũng là trước khi nhận được nhiệm vụ lập tức liền từ Mĩ bay trở về. Vừa xuống phi cơ liền chạy tới Dung Khoa đi làm, rất nhiều chuyện, cô căn bản không kịp nói với Lý Triết.

“Sinh nhật vui vẻ!” Đột nhiên, thanh âm của cô rất mềm mại nói ra bốn chữ này.

“Gấm...” Thanh âm Lý Triết đột nhiên đè nén cùng thống khổ.

“Hãy mau đem chuyện xử lý tốt, chúng ta cùng trở về Mỹ. Anh theo đuổi Tiểu Mễ tiến độ quá chậm, Mạc gia nói anh mau mau một chút.”

“Anh biết, nhưng vấn đề rất khó giải quyết, xem ra, Tiểu Mễ thật đã yêu Lâm Khải.”

“Nhiệm vụ của anh là khơi mào nội chiến giữa bọn họ. Sự xuất hiện của em, anh có thể đừng để ý đến.” Cô hi vọng hắn có thể lấy công làm chủ, chuyện riêng tạm để một bên.

“Nhưng anh ngay cả hẹn Tiểu Mễ cũng hẹn không được, làm sao gây ra nội chiến?” Hắn có chút thống khổ, gần đây hắn đau hết cả đầu, chuyện tình cảm, không phải hắn muốn làm gì là có thể làm đó.

“Tối hôm nay em giúp anh hẹn Tiểu Mễ! Tan việc anh ở dưới lầu đợi cô ấy đi, em sẽ lôi kéo cô ấy cùng đi, sau đó giao cô ấy cho anh!” Bạch Gấm chịu đựng khổ sở trong lòng.

“Vậy còn em? Em thì làm sao?” Hắn đau lòng người con gái này, cô đi theo hắn nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ đều là không oán không hối.

“Em sẽ chờ anh, anh biết mà!” Cô tận lực để cho thanh âm của mình nghe bình tĩnh một chút.

“Gấm...”

“Trước mắt, anh cứ làm theo như em nói, em muốn đi trước, về sau đang đi làm không nên điện thoại cho em, có chuyện gì tan việc hãy nói.”

“Biết!”

Bạch Gấm cúp điện thoại, tâm tình rất nhanh liền điều chỉnh lại.

“Bạch Gấm, chú ý Tô Tiểu Mễ nhất cử nhất động, tận lực chú ý một chút Lâm Khải có thể sẽ giao cho cô ấy tư mật văn kiện.”

“Tôi sẽ, cô yên tâm đi!” Cô rất tự nhiên nhìn thẳng Thôi Viên Viên.

“Tôi biết cô cùng Lý Triết đã từng là học trưởng, học tỷ của Tiểu Mễ, nhưng nhiệm vụ trước mặt, những thứ này hết thảy vứt qua một bên, mỗi một lần nhiệm vụ tôi chỉ có một yêu cầu, đó chính là toàn thân mà lui. Lần này cũng không ngoại lệ, cho nên, tôi hi vọng các người có thể đem tình cảm riêng tư vứt qua một bên, lấy hoàn thành nhiệm vụ làm mục đích.”

“Nhất định sẽ, tôi và Lý Triết cũng muốn kết thúc nhiệm vụ sớm một chút rồi về Mỹ kết hôn.” Cô cười, lộ ra một loại độc hữu mùi vị của phụ nữ.

“Ở Dung Khoa, cô còn có một nhiệm vụ lớn hơn nữa. Đó chính là khơi mào làm cho An Ôn và Lãnh Tĩnh Thi chèn ép Tô Tiểu Mễ, để cho Lâm Khải ở chính giữa trở thành bánh quy kẹp nhân, loại chuyện như vậy phụ nữ hắn sẽ rất am hiểu.” Viên Viên cho cô một khách lễ, mỉm cười.

“Tài liệu cô gửi tới, Mạc gia cho tôi xem rồi, tôi đại khái biết tình huống căn bản của Dung Khoa bây giờ, nhưng nhiều lúc cần thiết, chúng ta cần phải tương phản một chút, tôi sẽ đóng vai đồng nghiệp tốt, đứng cùng phía với Tiểu Mễ, tôi vẫn sẽ là học tỷ chiếu cố cô ấy như cũ.” Cô hào phóng cười.

“Tôi thích cùng người thông minh làm việc, cô cùng Lý Triết đều là người thông minh, hợp tác với các người rất thích! Hoan nghênh Bạch chủ quản gia nhập Dung Khoa, hi vọng chúng ta có thể vì Dung Khoa mang đến nhiều lợi nhuận hơn.” Cô vươn tay, Bạch Gấm đưa tay tới cầm lấy.

“Cám ơn Thôi tổng, hợp tác vui vẻ, bất kỳ chuyện gì, Thôi tổng cũng có thể yên tâm giao cho tôi!” Cô cho Viên Viên một ánh mắt khẳng định, ôm lấy tư liệu trên bàn nói: “Nếu như Thôi tổng không có chuyện gì khác, vậy tôi xin phép lui trước.”

Viên Viên ra dấu tay, Bạch Gấm thôi lui ra khỏi phòng làm việc của Thôi Viên Viên.

143. Chương 143: Trong Phòng Làm Việc, Một Loại Tôn Nghiêm Khác

Tô Tiểu Mễ lại một lần nữa bị gọi đi vào phòng làm việc của Lâm Khải.

Cô giống như thường ngày đứng trước mặt của hắn, cẩn thận cười một chút, chờ đợi lệnh của hắn.

“Đưa tay trái đây!” Hấn ra lệnh hướng về phía cô nói.

Tô Tiểu Mễ không có cự tuyệt, ngoan ngoãn đem tay trái đưa tới trước mặt của hấn, thuận theo là phương pháp duy nhất cô bảo toàn mình, bởi vì chọc giận người đàn ông này, lúc nào cũng có thể bị tiêu diệt.

Lâm Khải móc ra một cái hộp, mở ra, đó là một dây xích tay màu bạc.

Tô Tiểu Mễ thấy nó, chỉ nghĩ đến sáu chữ: Tinh xảo... Đặc biệt... Duy nhất. Trên thế giới này thậm chí lại có một sợi dây xích tay đặc biệt như thế?

Nhìn trong mắt cô toát ra vui sướng, trong lòng của hấn cũng thật vui vẻ, hấn chính là không kìm hãm được muốn làm một số chuyện, đơn thuần chỉ là những chuyện cô có thể sẽ thích.

Hấn nhẹ nhàng giúp cô đeo vào tay, cùng cái kia dây chuyền là một bộ, cổ bốn lá đặc biệt, một chữ khắc rất nhỏ Tiểu Mễ, đó là đồ vật thuộc về riêng cô, không có tia sáng chói mắt, nhưng lại có khắc tên của cô.

Tô Tiểu Mễ nhẹ nhàng nói: “Cám ơn!”

Hấn không nói, cô nhìn hấn tựa hồ không còn lạnh lùng, nhỏ giọng và mỉm cười nói: “Cái này em rất thích, cũng rất cảm tạ Lâm tổng, nhưng hi vọng về sau Lâm tổng không nên lại vì em tiêu phí, em nợ anh đã quá nhiều.”

Trên thực tế, có một số thứ thích để ở trong lòng là tốt, mà có một số thứ, nếu quá đa tâm sẽ là gánh nặng về sau! Cô hi vọng quan hệ của cô cùng Lâm Khải giới hạn ở việc giao dịch, sau khi giao dịch hoàn thành, Nhất Dao Lưỡng Đoạn, hai người hai ngã.

“Mỗi một món quà tặng em đều có khắc tên của e. Mà mỗi một thứ đều là anh tự mình vì em chọn, đầu tiên là cổ, rồi đến cổ tay, từ từ... Từ từ...” Hấn đứng ở trước mặt của cô, ánh mắt thâm thúy vòng quanh, tay của hấn theo lời của hấn rơi vào trên thân thể của cô ” Sẽ đến lỗ tai của em, lỗ mũi của em, chân của em...”

Thân thể Tô Tiểu Mễ bỗng nhúc nhích, cũng không dám rời đi, cô hiện tại nhất định phải ngoan một chút, hấn không có cho phép cô đi, cô nhất định không thể dao động.

“Anh muốn từng bộ phận trên người em đều đeo đồ của anh, vô luận em làm sao thì làm, những thứ đồ này cũng sẽ luôn ở bên em!” Hấn luôn muốn cho cô rất nhiều, chỉ cần nhìn thấy thứ gì hấn cảm giác thích hợp với cô, hấn liền hận không thể mua toàn bộ đem về cho cô.

“Lâm tổng cho em cái gì, em sẽ mang cái đó, chỉ cần anh thích, em sẽ mang theo.” Tô Tiểu Mễ cười đến rất vui vẻ nhưng cũng rất dè dặt.

“Ừ, rốt cuộc cũng biết nghe lời, anh thích em như vậy!” Bờ môi của hấn nhẹ nhàng ở trên bờ môi của cô hôn xuống.

Môi của cô tựa như dính mật, vốn chỉ là muốn lướt qua hạ xuống, ai ngờ hơi chạm vào như thế hấn lại không rời đi được, đầu lưỡi dùng sức chống đỡ mở môi của cô ra, quấn vòng quanh đầu lưỡi của cô thành một khối, ăm ắp hôn...

Tay Tô Tiểu Mễ nắm thật chặt một góc bàn làm việc, không dám nhúc nhích, thân thể của hấn lại càng đè ép tới.

Thân thể của cô không chịu nổi trọng lượng của hấn, chỉ đành phải ngã xuống, thân thể cùng bàn làm việc tiếp xúc càng thêm gần sát, loại gần sát này làm cho cô bản năng muốn cự tuyệt hấn.

Bởi vì giờ phút này, trong đầu Tô Tiểu Mễ thoáng qua Ngải Niệm Như nằm ở trên bàn làm việc mặc cho Hà Kinh giầy xéo, cô cảm thấy mình bây giờ cũng giống như vậy, bất chợt cô có cảm giác mình rất dè tiện!

“Lâm tổng, không nên ở chỗ này... Đổi một... nơi khác có được không?” Tay của cô đẩy vai hấn, nhỏ giọng cự tuyệt.

“Chỉ cần anh muốn, em không có quyền cự tuyệt. Anh muốn em cũng nên nhớ rõ ràng điểm này đi.” Trong lòng hấn lại âm thầm căm tức, vừa đụng đến thân thể của cô liền gấp không thể chờ nổi.

“Nhưng mà...”

Không đợi cô nói xong, cái miệng của hắn liền ấn vào miệng của cô, tay của hắn đã sớm không kịp chờ đợi đưa đến dưới váy của cô.

“Anh thích em mặc váy! về sau nhớ mỗi ngày đi làm đều nhất định phải mặc váy!” Hắn dán vành tai của cô khê cấn, nói nhỏ nhẹ, tay ở phía dưới lại dùng sức gạt những chướng ngại vật ngăn cản hắn thăm dò vào bên trong.

“Lâm tổng, đừng... Đừng như vậy... bất cứ lúc nào cũng đều có người vào tìm anh... Vạ nhất...”

“Câm miệng...” Hắn đột nhiên giận lên, hắn làm chuyện gì không cần người khác nhắc nhở, hắn giờ phút này cái gì cũng không muốn suy nghĩ, chỉ muốn đoạt lấy người phụ nữ này.

Tô Tiểu Mễ bị hắn gầm nhẹ, không dám nữa lên tiếng, cấn răng để không phát ra tiếng, nhàn nhạt quay đầu đi chỗ khác, để tránh lại cho Lâm Khải bảo cô không chuyên tâm vào hắn.

Tay của hắn cũng không có đình chỉ, cô nghe được thanh âm hắn kéo khóa quần, vật nóng bỏng kia chống đỡ đi vào.

Tô Tiểu Mễ nhịn đau, theo bản năng ôm bả vai rộng rãi của hắn, một cái tay của hắn dùng sức nâng lên một cái chân của cô, lưng của cô dựa thật chặt vào bàn làm việc để tránh mình ngã xuống.

Hắn hung hăng ở bên trong qua lại, rút ra... cấn vào. Tô Tiểu Mễ cấn răng thật chặt, một chút thanh âm đều cũng đều không để nó thoát ra.

Trừ mấu chốt bộ vị có một chút khe hở ở ngoài, y phục của hai người vẫn còn hoàn chỉnh, thậm chí còn không có dấu hiệu thất thần, cũng vì vậy, trong lòng Tô Tiểu Mễ chua xót, giống như bọn họ đang khẳng định rõ ràng hơn cả đây chỉ là giao dịch.

“Ừ...” Hắn nhẹ giọng gầm nhẹ, ôm thật chặt hông cùng chân của cô để cho hắn có thể tiến nhanh vào trong cơ thể cô.

Tốc độ của hắn càng ngày càng mau, hắn đang cố ý kích thích cô, hắn cũng muốn xem xem cô rốt cuộc có thể chịu được bao lâu.

“Thế nào không lên tiếng? Anh thích nghe em gọi tên anh... Gọi ra a...” Hắn thật thấp giọng, thanh âm bởi vì dục vọng mà trở nên khàn đục, giống như mỗi một câu đều lộ ra sự ham muốn của hắn...

Tay Tô Tiểu Mễ dùng sức thắt bờ vai của hắn, mặc cho hắn kích thích, hung hăng dùng sức... Cô không để cho mình phát ra âm thanh, cô có thể để cho hắn xâm phạm thân thể của cô, nhưng giờ khắc này, cô muốn mình không được lên tiếng, muốn mình có thể giữ lại được một chút tôn nghiêm cuối cùng.

“Đủ liệt a... Có phải sợ mình ở nơi này gọi ra sẽ cảm thấy rất dè tiện... A...” Cô nghĩ cái gì không cần nói ra, hắn giống như đều có thể nhìn thấu.

Hắn đột nhiên dừng lại thân thể, hăng hái đem đầu của cô hướng hắn, Tô Tiểu Mễ hơi mở to mắt, không nói lời nào.

“Anh nhất định sẽ làm cho em lên tiếng...” Mặt của hắn thậm chí bởi vì quá kịch liệt ham muốn mà đỏ lên.

Đột nhiên, trưởng đại dừng ở trong cơ thể cô đột nhiên tiến công, miệng Tô Tiểu Mễ đột phát mở ra, nhưng theo bản năng, cô đem tay phải của mình đưa đến bên mồm của mình, kia muốn thở ra thanh âm, bị cô cắn diệt tại ngón tay, ngón tay truyền đến một hồi ấn nhấn đau.

Mà cuối cùng, Lâm Khải không có đạt tới mục đích của hắn, ở cô chặt...trơn trượt mà nóng ẩm, khiến thân thể hắn kiên trì không nổi đem đây thân chất lỏng ở lại trong cơ thể cô. Y - www.

Tô Tiểu Mễ giống như là được giải phóng, đưa ngón tay từ trong miệng lấy ra, ba khớp xương ngón tay hồng hồng, cô hơi mở tay ra cảm giác mơ hồ đau, nhưng cái đau này, cô cảm thấy hết thấy đều là đáng giá, ít nhất cô bảo lưu lại tôn nghiêm cuối cùng, bất kể hắn cảm thấy cô tiện như thế nào, nhưng cô vẫn chưa toàn bộ mất đi chính mình.

Xong chuyện, hắn sửa sang lại y phục của mình, Tô Tiểu Mễ nhặt lên quần lót, cô muốn để cho mình biểu hiện hào phóng một chút, loại chuyện như vậy đã không phải là lần đầu tiên, tại sao mỗi một lần sẽ có một loại cảm giác tội ác, ở trong phòng làm việc, loại này tội ác càng thêm sâu.

“Đủ mạnh, hử!” Hắn thu thập xong mình sau, nâng lên cằm của cô.

Tô Tiểu Mễ phối hợp ngẩng cao cằm, chẳng qua là để cho sắc mặt của mình thoát nhìn thông dong một chút.

“Em xem, đôi môi cũng đã bị cắn nát, cần gì để cho mình kìm nén đến khổ cực như vậy?” Hắn đang châm chọc cô, mặc dù cô không có gọi ra, cũng không đại biểu thân thể của cô không hưng phấn, mà cô ngón tay bị cắn hồng, cùng đôi môi bị cắn nát, chính là chứng cứ tốt nhất.

“Lâm tổng, em ở chỗ này cũng được một lúc rồi, anh xem em còn cần tiếp tục ở đây hay là?” Cô né tránh đề tài của hắn, mỉm cười nhắc nhở hắn, tận lực không cho hắn bắt kỳ ánh mắt không tốt nào.

“Mặc dù anh chán ghét em kiên cường như vậy, nhưng kinh nghiệm của em, cùng công việc của em, anh tạm lúc rất hài lòng!” Khóe miệng của hắn tà ác cười, hắn thích cô nghe lời hắn, nhớ hắn nói qua từng chữ, mặc dù là bị hắn bức đi ra, nhưng hắn cũng thấy thích.

“Cám ơn Lâm tổng khích lệ.” Cô cười.

“Đi ra ngoài làm việc đi.” Hắn rất dễ dàng nhìn thấu cô, cũng không quên thêm một câu: “Nếu như còn có việc, anh sẽ lại gọi em tiến vào!”

Thân thể Tô Tiểu Mễ có một chút cứng lại, rất nhanh khôi phục bình thường, mỉm cười thối lui khỏi phòng làm việc của Lâm Khải.

Lâm Khải nhìn bóng lưng quật cường của cô, cô lúc ban đầu tư thái kiêu ngạo, khi hắn chèn ép, cũng không có bị dìm ngập qua, đặc biệt là mới vừa rồi hành hạ cô, một tiếng cũng không kêu ra ngoài, nếu là người khác, đã sớm sẽ thét chói tai ôm hắn hừ hừ không ngừng.

Cô càng kiêu ngạo, hắn càng muốn hành hạ, mà sau khi hành hạ, hắn lại cảm thấy đau lòng, chẳng qua là hắn không muốn thừa nhận mà thôi. Một khi có loại cảm giác này, hắn luôn nguyện ý tìm những lý do khác bác bỏ đi, có chút tình cảm, là hắn không muốn đi phản bội.

Tô Tiểu Mễ sau khi đóng cửa lại, cô cảm giác cặp chân mình đau nhức, nhưng cô cố nén đau” bò” đến bàn làm việc của mình, vài phút sau chân của cô ở dưới bàn làm việc tự ý run, cô muốn nó dừng lại cũng không được.

Cô nhìn trong máy vi tính một đồng văn kiện, từng cái phương án đều ở đây chờ cô hoàn thành, cô thật muốn bãi công nhưng cuối cùng vẫn mở văn kiện ra làm việc.

Trong đầu cũng không tự kiểm chế nhớ tới việc vừa rồi, đáng chết, vừa không có mang áo mưa, mà giờ khắc này còn đang trong thời gian đi làm, trong vòng 24 giờ, cô nhất định phải uống thuốc tránh thai.

144. Chương 144: Ngả Bài

An Ôn đi tới chỗ của Trương thư ký dừng lại một chút, nhìn về phía cô nói: “Giúp tôi đặt bàn ở nhà hàng Tư Lệ, ba chỗ!”

“Được, An tổng.” Trương thư ký mỉm cười trả lời.

Thôi Viên Viên vừa đúng đi qua bên cạnh, rất tùy ý làm như không có nghe thấy, lại yên lặng ghi nhớ sau đó tránh ra, rất nhanh liền thông qua một nick chat bí ẩn trong máy mình gửi đi một tin tức: nhà hàng Tư Lệ, bây giờ, tra xem vị trí An Ôn đặt, đặt vị trí kế bên cạnh cô ta, cũng là bây giờ!

Bên kia truyền tới một chữ: được

Bạch Gấm ở ba phút sau đi vào phòng làm việc của cô lần nữa, cầm một phần văn kiện đi tới

“Bây giờ, nhà hàng Tư Lệ, Lý Triết tiên sinh đặt trước, cô nói cho anh ta biết đi. Tôi nghĩ, kế tiếp cô và Lý Triết cũng biết làm sao rồi.”

“Thôi tổng, tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ, ngài yên tâm đi!”

Không lâu sau, cô lại đem một vài phần văn kiện đi ra ngoài.

Tất cả mọi người đang bận làm việc, cũng không ai biết các cô trừ nói chuyện công việc với nhau còn nói chuyện gì khác, mà chuyện các cô cần làm chính là tăng nhanh tiến trình đạt tới mục đích các cô muốn, tốc độ càng nhanh càng tốt.

Lúc tan việc, Bạch Gấm liếc qua Tô Tiểu Mễ cũng chưa có rời đi, chỉ chờ hành động của cô.

Tô Tiểu Mễ làm việc xong tắt máy cùng tắt nguồn điện, mà Bạch Gấm bên cạnh cũng tắt đi nguồn điện đứng dậy, nhìn Tô Tiểu Mễ đeo túi xách chuẩn bị đi, cô liền tiến lên cười chào hỏi.

“Tiểu Mễ, chị vừa lúc cũng về, cùng đi a!” Cô lấy túi nhanh chóng đi tới trước mặt Tô Tiểu Mễ.

Nhìn học tỷ Gấm nhiệt tình, cô cũng không tiện từ chối.

Nếu bàn về ở Dung Khoa, cô coi như là lão luyện rồi, nhưng một ngày là học tỷ, cả đời là học tỷ, hướng chỉ năm đó ở trong trường học, học tỷ đối với cô cho tới bây giờ đều là lấy lễ đối đãi, thậm chí coi cô như em gái.

“Tiểu Mễ, về sau chị có chỗ gì không hiểu, em chỉ giáo nhiều hơn nhé, nói cho chị biết nữa!” Bạch Gấm vừa đi vừa nói.

“Chỉ giáo chưa nói tới, nhưng chỉ cần em có thể giúp, em nhất định sẽ cố gắng hết sức.” Cô thành thật trả lời.

Hai người tùy ý hàn huyên một hồi, rất nhanh liền ra khỏi cao ốc làm việc.

Vừa ra cao ốc, Tô Tiểu Mễ liền thấy được xe của học trưởng Lý Triết, cô vội vàng quay đầu, làm bộ không thấy, chuẩn bị nhanh chóng né tránh.

“Tiểu Mễ, Lý Triết là tới tìm em!” Bạch Gấm lại một tay nắm cánh tay của cô lại.

“A...” Cô làm bộ mới phản ứng được, tùy ý cười cười ” Không phải đâu, công ty của anh ấy ở đối diện, có thể chỉ là đi ngang qua, học tỷ, em muốn đi gọi xe, em đi trước!”

Tô Tiểu Mễ tìm có chuẩn bị chạy.

“Tiểu Mễ!” Thanh âm Lý Triết vừa đúng lúc gọi cô lại.

Lần này, Tô Tiểu Mễ muốn tránh nữa cũng không thể rồi, chỉ có thể đứng ở nơi đó mặc cho số phận an bài.

Trang phục của Lý Triết rất tùy ý lại không mất thường thức, áo khoác vải ka ki và quần jean màu đậm, không có vẻ nặng trĩu ở phòng làm việc, cùng nhiều một chút hơi thở cuộc sống.

“Học trưởng, trùng hợp như thế a!” Cô có chút ngây ngốc cười, muốn hòa hoãn lúng túng khi ba người gặp mặt.

“Anh cố ý ở chỗ này chờ em.” Hần nhìn qua thật chân thành, đang đối mặt bạn gái trước, hần cũng tự nhiên thanh thần thừa nhận, hần chính là ở chỗ này chờ cô.

“Bạch Gấm, đã lâu không gặp, chúc mừng em trở về nước!” Hần vươn tay, chào hỏi giống như là bạn cũ.

“Lý Triết, đã lâu không gặp! Tiểu Mễ là một cô gái thật tốt, lần này anh rút cuộc không có chọn sai đối tượng, chúc mừng anh!” Cô đem bàn tay đến lòng bàn tay của hần, cũng tùy ý và hào phóng, hai người tựa như bạn cũ nhiều năm không gặp, tuyệt không giống như bạn bè trai gái vừa chia tay.

Ngón tay út của hần lại mượn cơ hội chà chà một chút ở trong lòng bàn tay Bạch Gấm, sau đó mới rút ra.

Cô nhìn hần cười, đơn giản mà rộng lượng.

“Học trưởng, em có việc đi trước!” Tô Tiểu Mễ không đợi hắn mở miệng nói chuyện với cô, cô trước liền tìm có cự tuyệt hẳn.

“Bạch Gắm, thật lâu không gặp, giúp anh một việc, hôm nay sinh nhật anh, anh muốn Tiểu Mễ ăn bữa cơm với anh, mặt mũi học trưởng của anh em ấy không muốn cho, hiện tại, xem em ấy có nguyên ý cho học tỷ như em mặt mũi hay không nào!” Hắn đưa ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Bạch Gắm, hai người truyền ý qua lại.

Bạch Gắm cười vỗ vai Tiểu Mễ một cái: “Còn do dự cái gì, năm đó ở trường Lý Triết cũng không ngừng nói về em trước mặt chị, vì thế chị cũng thiếu chút nữa ghen, ha ha... Xem ra đây là có điềm báo trước a, đừng do dự, hôm nay là sinh nhật anh ấy, cho dù là đơn thuần cùng một người bạn bình thường, em cũng không thể cự tuyệt, huống chi còn là học trưởng đã từng cho em quan tâm và trợ giúp!”

“Học tỷ Gắm...” Tô Tiểu Mễ có chút khó xử, tình cảnh thật lúng túng, khiến cô vào thế lưỡng nan (tiền lui đều khó).

“Có phải cảm thấy rất lúng túng hay không?” Cô nhẹ cười một tiếng, “Nói cho em biết, không sao đâu, chị và Lý Triết chỉ là bạn bình thường, nếu như thật có một ngày em và anh ấy kết hôn, vậy chị nhất định phải làm dâu phụ của em, hiện tại, cái gì em cũng đừng nghĩ, đi ăn một bữa cơm với anh ấy đi, hôm nay là sinh nhật người ta mà, không phải ngay cả mặt mũi này cũng không cho chứ.”

“Em không phải là ý đó...” Tô Tiểu Mễ muốn giải thích một chút.

“Nếu không phải là muốn cự tuyệt, vậy còn chờ gì, nhanh lên xe a!” Cô cơ hồ không hề nghĩ ngợi, liền lôi kéo tay của Tiểu Mễ đi tới xe của Lý Triết, mà Lý Triết rất biết ý đi đến trước mặt của các cô, mở cửa xe thay cô.

Tô Tiểu Mễ cảm giác mình bị đưa lên thớt, bữa ăn này như thế nào cũng không thể tránh khỏi.

Lên xe rồi, Lý Triết còn cười nói một tiếng cảm ơn với Bạch Gắm!

Nhìn hai người thân nhiên thân thiện như thế, trong lòng của Tô Tiểu Mễ có một loại cảm giác phức tạp nói không nên lời. Cô đang suy nghĩ, nếu như đổi lại cô là Bạch Gắm, nhiều năm như vậy nhìn người đó chờ một người phụ nữ khác nghênh ngang rời đi, cô coi như là rộng rãi hơn nữa thì lòng cô cũng sẽ đau, không vì cái gì khác cả... chỉ vì cô đã từng thật lòng yêu!

Nhà hàng Tư Lệ.

Tô Tiểu Mễ và Lý Triết ngồi đối diện nhau, hoa ở giữa lan tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt, cô gái ngồi đàn dương cầm tóc dài xõa tung, mặt xinh đẹp chỉ lộ ra một nửa nhưng cũng không tổn hại gì đến dung nhan thanh lệ của cô ta, còn có ngón giữa khẩy đàn tạo ra những âm sắc duyên dáng em tai.

“Tiểu Mễ, nếu như anh nhớ không lầm, thịt bò bít tết em thích là bảy phần chín.” Hắn mỉm cười nhìn cô.

“Học trưởng, hiện tại em đã ăn chín rồi!” Tô Tiểu Mễ âm thầm trả lời, cô chỉ muốn nói cho hắn biết, khẩu vị của cô biết thay đổi, mà cô cũng không phải là tiểu nữ sinh thắm mền hẳn lúc trước nữa rồi, sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, giữa bọn họ đã có một khe nứt không thể vượt qua.

“Vậy thì thịt bò bít tết chín hết, em thích ăn là được.”

“Học trưởng... Thật ra thì em cảm thấy bộ dáng anh vừa rồi đối với học tỷ Gắm rất không công bằng.” Tô Tiểu Mễ nhàn nhạt nói qua.

“Giữa tụi anh luôn luôn đối đãi đối phương như vậy, tính cách của cô ấy em cũng biết, huống chi, hiện tại anh và cô ấy chẳng qua là quan hệ bạn bình thường.”

“Nhưng bất kể như thế nào, các người yêu nhau nhiều năm như vậy, hiện tại, em và học tỷ Gắm ở cùng một công ty, cho nên có lúc, em cảm thấy anh không nên biểu hiện quá mức ở trước mặt chị ấy...” Tô Tiểu Mễ cười nhỏ một tiếng: “Anh hiểu...”

Có mấy lời là không có cần phải nói quá rõ, chỉ cần đối phương biết là được.

Có vài nỗi đau đàn ông không nhất định hiểu, nhưng phụ nữ đã trải qua nhất định sẽ hiểu, mỗi khi cô nhìn thấy Lâm Khải và Lãnh Tĩnh Thi xuất hiện ở trước mặt cô, bi thương của cô đều chỉ dám đặt ở bên trong, mà bên ngoài thấy vĩnh viễn đều là một vẻ mặt rục rờ.

Mặc dù cô không phải rất hiểu học tử Gấm, thế nhưng năm đó bọn họ đã từng rất yêu nhau, có một câu nói thật hay: “Muốn biết mình yêu một người bao nhiêu, chính là phải nhìn hình ảnh người đó và một người phụ nữ khác ở chung một chỗ.”

Trong lòng của học tử Gấm hoặc giả cũng sẽ có một chút đau đớn! Chỉ là bọn họ không thấy được mà thôi.

“Tiểu Mễ, em đang nói cho anh biết... ngay cả việc anh tiếp tục thích em cũng không thể sao?” Thanh âm của hắn có chút bi thương.

“Bởi vì em không thể thích anh, mà anh yêu thích em thật ra thì đối với em mà nói là một loại áp lực, loại áp lực này khiến cho em cảm thấy rất mệt mỏi!” Tô Tiểu Mễ cảm thấy cần nói rõ ràng với Lý Triết, bởi vì tiếp tục như vậy nữa, lập trường của cô chỉ càng thêm lúng túng, Lâm Khải sẽ không bỏ qua cho cô, mà đối với học tử Gấm cô cũng cảm thấy rất không được tự nhiên.

“Là anh khiến cho em mệt mỏi, hay là những người khác khiến cho em mệt mỏi?” Hắn giống như một câu nói đến chỗ đau của Tô Tiểu Mễ.

Tay cầm nĩa của Tô Tiểu Mễ chợt ngừng một chút, nhẹ nhàng đặt ở đó, lại cũng không nói gì, cầm lên rượu đỏ bên cạnh nhẹ nhàng nhấp hai cái.

“Tiểu Mễ, nhận rõ thực tế đi, hắn không cho em hạnh phúc được. Hắn đã có vị hôn thê, loại đàn ông đó không thích hợp em! Anh không muốn nhìn thấy em tiếp tục bị thương tổn nữa.” Tay của hắn nhẹ nhàng bao trùm ở trên tay của cô.

Cô có chút chết lặng, vẫn không nhúc nhích, mặc tay hắn đắp nắm tay của cô.

“Thử cho anh một cơ hội, anh sẽ chứng minh cho em xem, em có thể từ trong thống khổ đi ra!” Hắn thử cam kết với cô lần nữa, cho cô dũng khí để từ bỏ.

Tô Tiểu Mễ nhìn ánh mắt kiên định của hắn, người đàn ông này cô đã từng thầm mến hai năm, thậm chí sau khi hắn rời đi trường học, cô cũng còn có chút nhớ tới, đã từng rơi không ít nước mắt vì hắn, nhưng hiện tại đối mặt hắn, lòng của cô thật bình tĩnh, đối với lời thề hắn cho cô, cô cũng vẫn như vậy không có cảm giác gì gọi là vui mừng, giống như cô chưa từng yêu hắn.

“Anh có một tỷ không?” Cô đột nhiên hỏi hắn.

“Hử...” Lý Triết giống như không biết cô đang nói cái gì, nhẹ nhàng hỏi tới: “Một tỷ? Em có ý tứ gì?” Nguồn truyện: Y

“Gia sản của anh, có một tỷ không?” Cô lại bổ sung một lần nữa.

“Cái này... Rất quan trọng sao?”

“Dĩ nhiên.” Cô kiên định nhìn hắn, thậm chí ánh mắt có chút lạnh, giống như mình chính là một người phụ nữ ham vật chất, có một tỷ thì liền đi theo anh, không có một tỷ làm ơn đứng qua một bên.

Lý Triết nhìn nét mặt của cô, có chút không dám tin, ngẩng đầu lên, nhìn thấy ba người đang đi tới: Lâm Khải, An Ôn còn có Lãnh Tĩnh Thi.

Có một số việc người khác không thể làm, nhưng hắn có thể làm, khóe miệng của hắn nhẹ nhàng cười, ánh mắt nhìn Tô Tiểu Mễ thật ôn nhu và cương chịu.

145. Chương 145: Ngả Bài 2

Lý Triết không có trực tiếp trả lời cô, mà là cười nhìn về phía sau cô, Tô Tiểu Mễ theo tầm mắt của hắn quay đầu lại.

Mẹ nó, không phải là oan gia không đụng đầu, đi tới đâu cũng không thoát khỏi được những người này, đi làm đã bị đủ rồi, không nghĩ tới tan việc còn phải gặp.

“Hi, Tiểu Mễ, Lý Triết! Trùng hợp thế!”

Tại sao cô hiện tại vừa nghe đến thanh âm ngọt ngào của Lãnh Tĩnh Thi liền có xung động muốn thoát đi? Cô thậm chí sợ hãi không muốn đối mặt cô ấy.

Vừa gọi, vừa cười giả dối, mọi thứ đều khiến cho cô cảm thấy mình mệt mỏi. Mà Lâm Khải nhìn cô cũng không có tỏ thái độ gì rõ ràng, thế này lại càng làm cho Tô Tiểu Mễ khủng hoảng trong lòng.

Bọn họ an vị kế bên cô, cô không nhìn tới mặt của Lâm Khải, nhưng sau lưng lại có một loại gió âm lãnh vòng qua từng sợi tóc trực diện mà đến, đặc biệt là cô ngẩng đầu trông thấy ôn nhu và cương chiều trong mắt Lý Triết, trong lòng của cô càng thêm khủng hoảng, Lâm Khải hẳn có thể cũng nhìn thấy...!

Người đàn dương cầm đã đổi, tay trắng nõn mà thon dài, người đàn dương cầm càng thêm xinh đẹp thuần tình, từng trận ôn nhu trong mắt không ngừng đánh về phía họ, Lãnh Tĩnh Thi và Lâm Khải ôn nhu đưa tình.

“Tiểu Mễ, chúng ta đi thôi!” Hắn hợp thời muốn rời đi, hắn biết giờ phút này, Tô Tiểu Mễ khẳng định lòng như dao cắt.

“Được!” Cô lập tức đáp ứng.

Thậm chí không kịp đợi Lãnh Tĩnh Thi đàn xong bài này, bọn họ vội vã rời đi, mà hắn giống như là cố ý tìm Lâm Khải tuyên chiến, hắn lại ôm vai cô rời đi ngay trước mắt Lâm Khải.

Tô Tiểu Mễ muốn cự tuyệt, nhưng vô ý liếc qua cô nhìn thấy một tia ý lạnh trong mắt An Ôn, cô lựa chọn trầm mặc, có lẽ nên tạo tình cảnh khác. Để cho An Ôn cảm thấy cô chính là một người phụ nữ ái mộ hư vinh, ít nhất như vậy bà có thể yên tâm Tô Tiểu Mễ cô sẽ không tạo thành phiền phức quá lớn cho tình cảm của Lâm Khải và Lãnh Tĩnh Thi. Truyện Sắc Hiệp -

Vừa ra khỏi nhà hàng, Tô Tiểu Mễ thậm chí còn không đợi lên xe của Lý Triết đã nhanh chóng đẩy cánh tay khoác trên vai mình của hắn ra.

“Học trưởng, thật rất cảm ơn anh lại diễn một vở kịch với em!” Tô Tiểu Mễ lạnh nhạt cười, ưu thương và khổ sở trong mắt làm thế nào cũng không che dấu được.

“Tiểu Mễ, anh cầu xin em, chớ giả bộ nữa, có được hay không?”

“Em thích giả bộ, đây mới thật sự là em, học muội trong trường đại học trước kia đã sớm chết rồi, anh cũng đừng ảo tưởng về em nữa.” Giọng nói của cô thật quyết tuyệt, hôm nay, cô sẽ phải khiến hắn hoàn toàn chết tâm.

“Tại sao em muốn tự trừng phạt mình như vậy, vì một người đàn ông như vậy, đáng sao?” Trong mắt của Lý Triết dần dần có vẻ giận dữ.

“Có cái gì không đáng? Hắn có thể cho em một tỷ, anh có thể không? Nếu như anh có thể cho em một tỷ, em cũng nguyện ý đi theo anh, coi như anh cưới người phụ nữ khác, em cũng nguyện ý!” Cô tự đùa cợt, cô chính là một người phụ nữ yêu tiền, người nào có tiền cô liền đi theo người đó, đối với hắn như vậy chính là giải phóng tốt nhất cho hắn.

“Không... Anh không tin, em không thể nào là người như vậy, cự tuyệt anh có thể tìm rất nhiều lý do, lý do như vậy em chẳng qua là đang gạt mình.” Hắn không muốn đối mặt đáp án cô cho hắn.

“Học trưởng, anh không thể không tin, thật ra thì anh căn bản cũng không biết rõ về em, mà Tô Tiểu Mễ bây giờ anh thấy, chính là một cô gái tham lam thích vật chất, em muốn biệt thự, em muốn xe thể thao, em

muốn các loại hàng hiệu... Những thứ này anh đều không thỏa mãn em được, cho nên em cũng không thể nào vứt bỏ một người giàu có để đi theo anh, chết tâm đi!” Tô Tiểu Mễ lại nói rõ ràng hơn nữa.

“Em muốn biệt thự, em muốn xe thể thao, em muốn các loại hàng hiệu... Những thứ này anh đều có thể cho em, cần gì phải đi theo một người đàn ông không thể cho em bất kỳ cam kết gì!”

“Em cần bản không cần cam kết của đàn ông, em chỉ thích tiền của họ mà thôi! Anh nói anh có thể cho em những thứ này, nhưng anh có một tỷ không?”

“Em tin tưởng anh, mặc dù hiện tại anh không có một tỷ, nhưng rất nhanh anh có thể kiếm được một tỷ. Ở Bắc Kinh anh cũng có nhà, cũng có xe, em muốn mua hàng hiệu anh cũng nuôi nổi, các tư sản cộng lại cũng có khoảng ba trăm ngàn, này đủ em xài. Nếu như em thấy chưa đủ, nhất định muốn anh kiếm được một tỷ, vậy anh sẽ chứng minh cho em xem.” Tay của hắn vươn ra lần nữa, nắm tay cô thật chặt, hi vọng cô tin tưởng hắn.

“Vậy chờ anh có một tỷ rồi tới tìm em sau, không có một tỷ thì để cho em yên tĩnh tạm thời đi, có được hay không?” Thanh âm của cô lạnh lùng trả lời, muốn cho hắn chết tâm thì phải tuyệt một chút.

“Tiểu Mễ, em muốn nhiều tiền như vậy làm gì? Có phải em có chuyện gì gặt anh? Anh có thể tiếp nhận em thích vật chất, em muốn vật chất anh cũng có thể cho em, tại sao em nhất định phải ngậm cắn một tỷ không thả đây?” Ánh mắt thống khổ của hắn mang theo một tia cầu xin, hi vọng cô có thể nói cho hắn biết đáp án chân thật.

“Anh muốn biết đáp án sao?” Cô cười hì hì, có chút quyến rũ, nụ cười như vậy khiến cho lòng Lý Triết hơi chấn động.

“Ừ.” Hắn gật đầu nhìn về phía cô.

“Bởi vì em thích tiền, thích rất nhiều, rất nhiều tiền, chỉ có tiền mới có thể làm cho em có cảm giác an toàn. Đàn ông mà, thật ra thì đều thế cả thôi, em cần bản cũng không muốn kết hôn sinh con, nếu Lâm Khải có thể lấy được đến một tỷ tới bao nuôi em, em dĩ nhiên nguyện ý a, bởi vì tiền này không phải ai cũng có thể lấy ra, tỷ như anh, muốn bao nuôi em cũng không trả giá nổi, không phải sao?” Tô Tiểu Mễ nói thật lưu loát, cô hoàn nghi kiếp trước mình nhất định là diễn viên.

“Không... Đó không phải là em...” Hắn cầm lấy tay cô, liều mạng lắc đầu.

“Học trưởng, tỉnh lại đi, loại phụ nữ ái mộ hư vinh lại còn tham lam chính là em, đừng đặt tình cảm của anh trên người em, loại người như em tự sẽ có người dọn dẹp.”

“Anh không cho em nói mình như vậy!” Tay của hắn siết vai cô thật chặt, không muốn buông ra, nhìn cô âm thầm hạ thấp mình như vậy, tim của hắn thể nhưng có một chút đau đớn, trừ Bạch Gấm ra, Tô Tiểu Mễ là người phụ nữ duy nhất khiến cho hắn có loại cảm giác đau đớn này.

“Học trưởng, đừng như vậy nữa, buông em ra! Lời của em đã nói xong rất rõ ràng, nếu như anh muốn ở chung với em, chờ anh kiếm được một tỷ rồi hãy nói, không có một tỷ không nên tới phiền em!” Cô cắn răng nói ra câu nói sau cùng.

Dùng sức hất tay ra, không để ý tới hắn đang kêu đuổi theo sau lưng, dậm bước liền hướng ven đường chạy đi, chạm mặt một chiếc xe taxi cô liền nhanh chóng leo lên.

Nhìn hắn đang đuổi theo phía sau xe taxi, lòng của cô thậm chí có một chút cảm động, nhưng rất nhanh, mắt của cô chỉ ngơ ngác nhìn phía trước, tất cả sau lưng cô xem như không có xảy ra.

“Thật xin lỗi, học trưởng!”

Cô nhỏ giọng êm ái nói ở trong lòng.

Một đôi mắt âm lãnh xuyên thấu qua cửa sổ thấy được một màn dưới lầu, người phụ nữ này đúng là ác tâm, bất quá lần này, cô cuối cùng làm ra một chuyện không phụ lòng hắn.

Trong mắt của Lâm Khải mơ hồ hàm chứa một nụ cười.

146. Chương 146: Anh Nhớ Em Lắm, Cho Nền Mới Tối

Tô Tiểu Mễ suy nghĩ trong lòng, đây là sinh nhật đau thương nhất trong ký ức của Lý Triết, nhưng cũng là giai đoạn bắt đầu lại lần nữa của hắn, cô tình nguyện hấn hận cô, cũng không nguyện ý khiến hắn day dưa không dứt.

Cô lấy thuốc tránh thai ở trong nhà ra, tay nhẹ dán bụng, đây cũng là một loại nghiệt!

Mặc dù cô biết như vậy đối với thân thể cô là một loại tổn thương, đặc biệt là uống thuốc tránh thai sau khi xong việc, nhưng so với về sau phải đối mặt tổn thương lớn hơn, cô lựa chọn uống thuốc, đây là một loại trách nhiệm đối với chính mình.

Nằm trên ghế salon, trong đầu không ngừng hiện lên các loại hình ảnh, thương đau có, vui vẻ có... cô cảm thấy mệt mỏi quá, dần dần, cô nhắm mắt lại, mà trong mơ mơ màng màng cô lại ngủ thiếp đi, cho tới khi có người mở cửa đi vào cô cũng đều không hay biết.

Có người đang không ngừng quấy rầy cô, vuốt tóc cô, gặm... cắn... ở quanh cổ của cô.

Thân thể Tô Tiểu Mễ giống như trôi lơ lửng trên không trung, nhẹ bay bay muốn rơi xuống lại thủy chung không cách nào chạm đất. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

“Đừng quấy... Có được không...?” Thanh âm trầm giọng đang ngủ chưa tỉnh của cô vang lên.

Lâm Khải rất thích nghe loại thanh âm này của cô, ngoan giống như một con mèo nhỏ, hắn dùng những sợi râu ngắn lún phún của hắn chà chà lên da thịt của cô, khiến cho cô càng thêm ngứa.

“Ừ... Đừng làm rộn...” Cô trở mình một cái, muốn tiếp tục ngủ, cô ghét người này đi tới trong mộng của cô, quấy rầy cô.

Cô mới vừa lật người, hắn lập tức lên theo, hơi thở khắp người mang theo đập vào mặt, Tô Tiểu Mễ ngửi thấy mùi vị này, buồn ngủ tỉnh một nửa, nỗ lực để cho mình mở mắt ra, nhìn gương mặt cười như không cười đang lắc lắc trước mặt cô.

“Anh... Sao anh... tối đây?” Cho đến khi thấy rõ là Lâm Khải, cô mới nhẹ giọng hỏi.

“Anh nhớ em lắm, cho nên mới tối!” Hắn nhìn bộ dáng khả ái buồn ngủ mông lung của cô, nghe thanh âm mềm mại của cô lúc này, hắn thể nhưng vô cùng thỏa mãn.

Hắn nói hắn nhớ cô? Đại nào Tô Tiểu Mễ đột nhiên trống không, mất đi sức phán đoán, mở to mắt nhìn về phía hắn, ngờ ngác không biết phải đáp lại thế nào, hoàn toàn quên đạo đức nghề nghiệp, giờ phút này tất cả phản ứng đơn thuần là bản năng vốn có.

Nhìn phản ứng của cô, hắn không nhịn được cắn một cái trên môi của cô, nhẹ nhàng thổi mạnh cái mũi của cô.

Tô Tiểu Mễ nhìn hắn, hôm nay người đàn ông này uống lộn thuốc sao? Bình thường đi vào nhà cô không phải rỗng cô chính là cởi y phục cô, tối hôm nay cư nhiên dùng chiêu nhu tình, rốt cuộc hắn muốn gì?

“Cái đó... Lâm tổng...” Tô Tiểu Mễ thẳng thân thể, để cho đầu mình tận lực duy trì thanh tỉnh, “Không phải em làm sai chuyện gì chứ?”

Cô cảm giác mình nên thành thật một chút, lên tiếng hỏi rõ xảy ra chuyện gì, tránh cho đợi lát nữa tại sao mình chết cũng không biết.

“Tại sao hỏi như thế?” Nhìn dáng vẻ bị hoảng sợ giống như tiểu bạch thỏ, tim của hắn một hồi nhoi nhói, không nhịn được ôm cô vào ngực.

Đến lúc này, Tô Tiểu Mễ càng thêm bất an. Tối hôm nay hắn thấy cô và học trưởng ăn cơm chung, hắn lại không có tìm cô tính sổ, ngược lại trình diễn nhu tình, chẳng lẽ là một đạo ôn nhu? Hắn thay đổi sách lược?

“Em có chút không quá thích ứng?” Cô thành thật nói ra.

“Không thích ứng anh đối tốt với em như vậy sao?” Thanh âm trầm nhẹ của hắn tràn đầy từ tính.

Tô Tiểu Mễ nằm ở trong ngực của hắn, nghe thanh âm ôn nhu của hắn, cô thể nhưng cảm thấy, nếu như được người như vậy yêu nhất định là một chuyện rất hạnh phúc.

“Tiểu Mễ...Chỉ cần em nghe lời, chỉ cần em ở bên cạnh anh, chỉ cần em thuộc về anh, anh sẽ đối tốt với em, luôn đối tốt với em...” Thanh âm của hắn giống như từ chân trời xa xôi truyền đến, tuyệt không chân thật.

Hôm nay nhìn một màn cô cự tuyệt Lý Triết ở dưới lầu, bất kể là từ nguyên nhân gì, nhưng ít ra bây giờ cô nghe lời, cự tuyệt đến gần những người đàn ông khác, cô như vậy, khiến cho hắn thỏa mãn.

“Đơn giản như vậy sao?” Cô khẽ ngẩng đầu, nhìn mặt hắn tràn đầy nhu tình, cô lại đỏ mặt, cô không phải đã chết tâm sao? Tại sao hắn đối với cô tốt một chút, cô liền quên những tổn thương hắn đã gây cho cô?

Nhưng mặc dù cô có tim đập nhanh mặt đỏ ửng, nhưng cô vẫn nhớ đến tổn thương hắn gây cho cô.

“Đúng, chỉ đơn giản như vậy, em chỉ cần sống ở bên cạnh anh, trung thành với anh, vậy là được!” Hắn hôn tóc của cô, cảm thụ hương thơm nhàn nhạt như thấm vào tâm linh.

Tô Tiểu Mễ rúc vào trong ngực hắn, cũng không nói gì, hắn cứ lẳng lặng ôm cô như vậy, cực kỳ lâu...

Hắn hôn tóc cô, cái trán của cô, mắt của cô...Ôn nhu như vậy, một đường hôn xuống phía dưới, cho đến khi hôn lên môi của cô, nhẹ nhàng ma sát ở trên bờ môi của cô, chỉ sợ lỗ vò nát sẽ đau lòng.

Lâm Khải ôn nhu như thế, khiến cho Tô Tiểu Mễ cũng nhẹ nhàng thả lỏng, thân thể của cô theo bản năng nhận lấy nhu tình của hắn, nhưng không chủ động, chẳng qua là nhàn nhạt phối hợp.

Hắn trở nên ôn nhu, thậm chí là nhẹ nhàng cởi ra cúc áo trên người cô, không có xé rách, không có cấp bách cũng như không nhịn được, tỉ mỉ vừa cởi ra vừa nhìn cô, trong đôi mắt lóe một loại ánh sáng trong trẻo.

Tô Tiểu Mễ tay nhẹ nhàng khoác lên bên hông của hắn, hơi cúi đầu, ôn nhu như vậy, nhìn thẳng như vậy, ngược lại làm cho cô thật bối rối, nhịp tim của cô lại tăng nhanh lần nữa.

Hắn hôn môi của cô, nhẹ nhàng cạy mở, đem mùi vị của hắn xâm nhập vào bên trong hương thơm của cô, quần quýt đầu lưỡi của cô, ôn nhu quấn vòng quanh trong răng miệng của cô, khiến cho trong lòng cô tạo nên một tia ngọt ngào.

Tay của hắn xoa nắn nơi đầy đà mềm mịn của cô, chơi đùa, xoay chuyển nụ mai hồng của cô...

Tô Tiểu Mễ nhẹ nhàng đẩy hắn ra, hơi thở hỗn hển, nhưng không tới một hồi, nụ hôn của hắn liền đánh tới lần nữa, hắn chính là muốn cho cô say trong “Ôn nhu hương” của hắn không thoát ra nổi.

Chỗ cứng rắn của hắn bắt đầu không thành thật, dùng sức chĩa vào chỗ mẫn cảm của cô, ma sát qua lại.

“Anh muốn thật tốt... Yêu em một lần...” Hắn khẽ cắn da thịt của cô, bàn tay để lên chỗ mẫn cảm của cô, cảm thụ nhiệt độ nơi đó.

“Em...ướt...” Hắn xấu xa cười với cô, hắn thích phản ứng như vậy của cô, có một chút xấu hổ lại có một chút xung động.

Nếu như hắn giận cô, cô có thể thuận theo lựa chọn làm bộ, lựa chọn nghe lời, thế nhưng ôn nhu như vậy, thuận theo và nghe lời của cô tựa hồ trở nên tự nhiên, không cần ngại ngùng.

Ngón tay của hắn nhẹ nhàng hoạt động ở hai bên cô, một cỗ cảm giác khác thường truyền thẳng tới thân thể cô.

“Ừ...” Cô nhẹ nhàng rên lên tiếng, nhưng tay của cô lại duỗi tới trên tay của hắn, giờ phút này đại não nói cho cô biết, phải ngăn hắn.

“Thích cũng không cần bài xích...Anh thích phản ứng chân thật nhất của em...” Một cái tay khác của hắn nhẹ nhàng lấy tay cô đặt ở trên tay hắn ra, vuốt ve ngắt nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Nhìn khuôn mặt hơi đỏ ửng của cô, tâm tình của hắn lại tốt gấp bội, chỉ có một loại ý tưởng, chính là giờ phút này, hắn muốn khiến cho cô vui vẻ! Trước khi mở cửa trái tim người phụ nữ thì phải mở cửa thân thể của cô ra!!!

147. Chương 147: Em Lại Dám Uống Cái Này?

Tay của hắn không có từ nơi bí mật của cô đi ra, mà là càng thêm thăm dò vào bên trong

“A...”

Ngón tay của hắn đã đi vào bên trong

“Bên trong thật ướt... Thật chặt...” Cái miệng của hắn dán sát vào lỗ tai của cô, xấp xỉ nói ” Bất quá anh thật thích... thích em như vậy...”

“Đừng... Em...” Tô Tiểu Mễ thật hận mình như vậy, thế nào lại phối hợp như vậy, hắn chỉ cần bỏ ra một chút xú nhu tình lại làm cho mình hồng mắt sao?

“Tiểu Mễ...Không nên để ý đến những thứ khác, nhìn anh thôi...Hiện tại em là của anh... Anh cũng là của em...” Thân thể của hắn dán vào cô, ngón tay của hắn dừng lại ở bên trong, thanh âm vang lên bên tai cô, giống như hắn thật chính là của cô.

“Không phải vậy... A...” Cô mới nói ra ba chữ, ngón tay của hắn liền bắt đầu ở bên trong tán loạn, phẳng phất như một loại trách phạt.

“Em chính là... Em chính là muốn anh... Em không lừa được anh... Thân thể của em khát vọng anh... Đang suy nghĩ muốn anh...” Ngón tay hắn di chuyển tán loạn phát ra hơi nhỏ tiếng nước chảy, là phản ứng chân thật nhất của thân thể cô.

Hắn nóng bỏng dính vào trên da thịt của cô, khát vọng hành hạ.

Hắn cảm giác được trong cơ thể cô đã thích ứng mới chậm rãi chui vào, từng điểm từng điểm chống đỡ vào chỗ sâu nhất của cô, từ từ tiến công, cô trở nên ướt khi hắn ôn nhu, cho đến thân thể của cô có thể hoàn toàn tiếp nhận, hắn mới bắt đầu tăng nhanh lực độ cùng tốc độ.

Hai người leo lên thân thể nhau, thở dốc... Kịch liệt... Khẩn cầu... Từng đợt sóng bao phủ cả hai, sau cùng, hai người cùng đạt tới một cảnh giới tuyệt vời, hài hòa.

Kịch liệt đi qua, hắn nhẹ ôm lấy thân thể của cô, cô thậm chí có chút bị lạc ở trong ngực của hắn.

Hắn khẽ chạm thanh âm có một chút làm nũng “Anh muốn uống nước.” Hắn hướng cô năn nỉ, sau đó lại là mang theo một chút xú tính trẻ con cùng bá đạo.

Tô Tiểu Mễ rất ôn nhu trở lại “Được rồi!”

Cô đứng dậy, hắn nhẹ nhàng động chạm thân thể, lúc cô rời đi, ánh mắt của hắn vô ý quét qua khay trà bên cạnh, nơi đó có một hộp thuốc, hắn theo bản năng đưa tay tới.

Ý của hắn chỉ là muốn biết cô thế nào? Có phải hay không thân thể không thoải mái?

Nhưng khi hắn thấy rõ ràng tên thuốc, mặt của hắn trong nháy mắt liền trầm xuống.

“Nước của anh đây!” Cô có chút dè dặt bưng nước về phía hắn.

Khi cô nhìn sắc mặt âm lãnh của hắn, trên tay hắn còn cầm hộp thuốc, ly nước trên tay cô không tự chủ rơi xuống, chỉ nghe xoảng một tiếng, bọt nước văng khắp nơi trên mặt đất.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, cô xem ra hắn chỉ chờ cô nói một câu hỏa khí liền có thể bộc phát, thân thể của cô không nhịn được ngồi chồm hổm xuống, muốn đi thu thập hết những mảnh thủy tinh vỡ trên đất, nhưng là tay lại không nhịn được tự ý run lên.

“Thật xin lỗi, em lập tức sẽ lấy ly nước khác.” Cô giải thích, muốn cho mình thoát nhìn bình tĩnh một chút, nhưng thanh âm phát ra đồng dạng bán đứng cô. -

“Không cần!” Hắn chỉ là lạnh lùng nói ra hai chữ, lại đến gần bên cạnh cô, cầm bình thuốc nhỏ ngồi xổm người xuống ” Em lại đang uống cái này!”

“Ừ... Cái đó... Là bởi vì... Đôi khi cần, bởi vì tạm thời thân thể em còn không quá... Không quá thích hợp để sinh con... Cho nên em mới...” Tô Tiểu Mễ muốn mình giải thích cho trôi chảy một chút, nhưng khi nhìn ánh mắt lạnh như băng của hắn, cũng không thoát khỏi mà hoảng hốt.

Ánh mắt này... thật là đáng sợ, giống như muốn nuốt trọn cô.

“Tại sao?”

“Em thật sự chính là cảm thấy thân thể của em không có chuẩn bị sẵn sàng, không phải cố ý muốn...”

“Em câm miệng cho tôi...!!! Em sao lại nói láo? Tôi cho là em đã biết nghe lời rồi, nhưng không nghĩ đến, em vẫn vì tư lợi, con của tôi làm cho em thống hận sao? Bởi vì tôi không lấy em, cho nên em không muốn sinh con? Sợ nó sẽ trở thành gánh nặng cho em khi em lập gia đình sau này, có phải hay không?”

Mấy chữ cuối cùng, hắn cơ hồ là hét lên.

“Không phải vậy... Không phải như anh nghĩ”

“Vậy em tại sao lại uống cái này? Chẳng lẽ em đơn thuần chỉ là cảm thấy nó ngon? Thân thể của em không thích hợp sinh con, em TMD không phải mới đi bỏ một đứa con sao? Bác sĩ không nói với em uống loại thuốc này về sau cũng rất khó mang thai nữa sao? Vì không cần con của tôi, em lại dám lấy cuộc đời về sau của mình có thể không thể nào mang thai đi đánh cược? Em thật không sợ về sau mình không sanh được mà ân hận vì hành vi hiện tại của mình sao?”

Hắn rống giận cô, hắn thật muốn moi ruột gan của cô xem một chút, nơi đó rốt cuộc là nóng hay lạnh.

Hắn bị cô trêu tức, bị cô làm cho ảo não, hắn hận cô... cô tự mình bỏ đi con của hắn, ngoài mặt đáp ứng hắn, nhưng khi cô nghĩ mình sẽ có con lại dấu diếm hắn uống thuốc ngăn ngừa, không để ý cảm thụ của hắn lại càng không đem thân thể chính mình coi trọng.

Tô Tiểu Mễ nhìn hắn tức giận như thế, trong lòng cô thật khó chịu, khó chịu là bởi vì hắn hiểu lầm cô, nhưng chứng cứ ở ngay trước mặt, cô giải thích thế nào hắn cũng sẽ không tin tưởng. Huống chi cô là có tư tâm, cô sợ đứa con chào đời hoặc là không có ba, hoặc là không có mẹ, cả đời cũng không thể ở trong một gia đình êm ấm lớn lên.

Hắn đem thuốc ném xuống đất, hung hăng một cước đạp lên, dùng sức giày xéo những viên thuốc kia.

“Tôi tin tưởng em sẽ nghe lời... Đây thật là một chuyện cười, Tô Tiểu Mễ!” Hắn cắn răng, nhìn thẳng vào mắt cô tràn đầy hận ý.

Đúng, chính là hận, hắn hận cô! Hận cô bỏ đi đứa con của bọn họ, hận cô lại một lần nữa làm trái với ý của hắn, hận cô nói láo...

Tô Tiểu Mễ muốn giải thích, nhưng lời nói đến khóe miệng lại nuốt trở về, cô giải thích thì có tác dụng gì? Hắn căn bản cũng sẽ không tin tưởng cô, cô là người đã bỏ đi con của hắn, lại cũng là người không muốn mang thai nữa...

“Em đã làm những chuyện như vậy, có những việc tôi cũng sẽ làm được!”

“Không... Không muốn... Em cầu xin anh...” Lòng của Tiểu Mễ thắt chặt, chỉ cần hắn uy hiếp cô, cô trong nháy mắt liền có thể sụp đổ.

“Yên tâm, tôi sẽ không đem em bán trở về cho bất luận kẻ nào, giờ phút này, tôi quyết định cứ như vậy nhốt em cả đời, mặc cho tôi giày xéo, người nào cầm một tỷ tới cũng đừng nghĩ mua được em! Bởi vì tôi muốn em nếm thử kết quả phản bội tôi là như thế nào!”

Tay của hắn dùng sức vung lên, cái ly trên khay trà một lần nữa rơi xuống đất, bể tan tành, thanh âm dứt khoát mà trong trẻo, như vậy thê lương mà hoa lệ, giống như vì sao lưu lạc giữa bầu trời đêm.

Hắn lạnh lùng nhìn cô một cái, không có bất kỳ lưu luyến liền ra khỏi phòng của cô, cô ngồi chồm hổm ở trên đất, nhìn những mảnh vỡ rơi đầy đất, nghe trong không khí còn sót lại mùi vị thuộc về hắn, ôn nhu mới vừa rồi giống như chỉ là một giấc mộng thoáng qua...

148. Chương 148: Mùa Xuân Của Lãnh Tinh Thi

Một tuần lễ sau đó, vô luận là đi họp hay là đi ngang qua nơi làm việc của cô, hấn cũng không thêm liếc một cái, nội tâm Tô Tiểu Mễ một hồi bi ai, nhưng đó cũng là khoảng thời gian yên tĩnh nhất mà gần đây cô chưa bao giờ có.

Học trưởng hai ngày nay cũng không có phiền cô, Lâm Khải cũng không gây chuyện, thậm chí ngay cả An Ôn cùng Lãnh Tinh Thi cũng không tìm tới gây phiền toái, thế giới của cô giống như lập tức thanh tĩnh.

Nửa tháng sau

Kinh nguyệt của Lãnh Tinh Thi không có đúng hạn tới, trong lòng cô vui sướng nghĩ đến...

Lúc bác sĩ chúc mừng cô, cô cảm thấy cái thế giới này thật rực rỡ cùng mỹ lệ, ông trời thủy chung đều là đứng về phía cô, cầu nguyện của cô cuối cùng cũng được như ý.

Cô lấy điện thoại ra, người đầu tiên cô cho biết tin không phải là Lâm Khải, mà là An Ôn.

“Mẹ, con mang thai!” Cô hạnh phúc cất tiếng, dưới ánh mặt trời da thịt cô bóng loáng, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ.

“Tinh Thi...Là thật sao? Ý của con là mẹ sắp thành bà nội rồi, phải không?” Một người luôn luôn ôn nhu như An Ôn cũng có chút kích động, lần đầu tiên muốn làm bà nội, bà sao lại có thể không vui, hơn nữa như ý nguyện là Lâm Khải lần này thế nào cũng không cách nào cự tuyệt kết hôn, thế nào cũng phải cho Tinh Thi một câu trả lời thỏa đáng.

“Mẹ, là thật... bác sĩ nói cho con biết, baby ở trong bụng của con đã mười tám ngày.” Cô vui sướng trả lời An Ôn.

“Cháu nội của mẹ đã được mười tám ngày rồi, thật mong đợi hấn mau chạy ra đây, đúng rồi, con về sau không nên mang giày cao gót, phải ăn nhiều canh, nhiều nước trái cây, đứa trẻ về sau sinh ra mới xinh đẹp!”

“Mẹ...”

“Cái tin tốt này nói cho Lâm Khải chưa?”

“Còn chưa nói, con đợi lát nữa qua công ty cho anh ấy một kinh hỉ lớn, con muốn chính mắt cảm nhận được anh ấy sau khi nghe xong sẽ kinh ngạc như thế nào, nhất định sẽ rất vui vẻ, đúng không?” Cô có chút tự nhủ nói.

“Dĩ nhiên vui về a, Khải cũng ba mươi hai rồi, lần đầu tiên làm ba khẳng định rất hưng phấn, rất vui vẻ! Tối hôm nay cùng Khải về nhà, mẹ tự mình xuống bếp nấu ăn cho các con!” Lòng của An Ôn rất vui vẻ.

Lãnh Tinh Thi cúp điện thoại, nhẹ nhàng vuốt bụng, vừa cười vừa nói với tiểu baby trong bụng: “Baby à, con thật đáng yêu, mẹ nhất định sẽ rất yêu, rất yêu con a!”

Phòng làm việc của Lâm Khải.

“Cái gì? Em lặp lại lần nữa?” Lâm Khải đột nhiên mở to hai mắt, có chút không dám tin những gì vừa nghe.

“Khải... Anh sẽ làm cha... sẽ làm cha đó!!!” Cô nhìn hấn, hưng phấn nói xong, tay vòng lên cổ hấn, ngọt ngào và hạnh phúc nhìn hấn.

“Em nói anh sẽ làm cha?” Hấn lặp lại một lần nữa.

“Đúng vậy, anh sẽ làm cha, baby trong bụng em đã được mười tám ngày rồi, anh sờ thử xem!” Nói xong, cô lôi kéo tay của hấn hướng vào bụng cô.

Tay của hắn đặt ở nơi đó nhưng một chút cảm giác cũng không có, nghe thấy tin này, thậm chí ngay cả một chút tâm tình hưng phấn cũng không có, tại sao lại như vậy? Hắn trước kia không phải là rất muốn cùng Tĩnh Thi có một đứa bé sao? Đến lúc thật sự có, hắn tuyệt không muốn đứa bé này.

“Khải... Anh làm sao vậy?” Nhìn nét mặt hắn có chút tối tăm, lòng của cô trở nên khẩn trương.

“Không có gì! Chẳng qua là quá đột ngột, lập tức không có thích ứng kịp.”

“Anh thật ngốc! Làm cha rất nhanh là có thể thích ứng, chúng ta về sau sẽ cùng xem con của mình từ từ lớn lên.” Trong mắt của cô lóe lên tình thương của mẹ, nhu tình như nước.

Nội tâm của Lâm Khải cũng đang chần chờ, hắn muốn nói cho cô biết, đứa bé này tạm lúc không nên có! Thế nhưng suy nghĩ đến khóe miệng làm thế nào cũng không không mở miệng được.

“Anh biết không, mẹ nghe tin này đặc biệt vui vẻ, bà rất sớm liền mong đợi ôm cháu, lần này rốt cuộc như ý nguyện, em cũng rất vui vẻ, không chỉ bởi vì em sẽ làm mẹ, cũng bởi vì mẹ sẽ trở thành bà nội mà thấy vui.” Cô tựa đầu vào trước ngực hắn thủ thủ.

Lâm Khải cứng đờ, An Ôn vẫn mong đợi bồng cháu, nếu như hắn nói muốn Tĩnh Thi đi phá thai, An Ôn nhất định sẽ cùng hắn trở mặt, thậm chí không muốn đứa con trai này, nhưng là nội tâm của hắn vẫn không nhận được bài xích?

“Khải... Buổi tối chúng ta cùng về nhà, mẹ nói muốn đích thân xuống bếp, bởi vì hôm nay là một ngày đặc biệt vui vẻ, là một kỷ niệm đáng giá trong cuộc sống!” Cô ngẩng đầu lên, mở ra hai mắt, trong mắt nhu tình như nước, phong mị vô bờ. Y - www.

“Ừ... Anh xử lý thêm chút chuyện rồi cùng em trở về!” Hắn nhẹ nhàng vỗ bả vai của cô, những lời nói không vui hẳn đều cố đè nén xuống, có một số việc, nhất định phải biết đợi thời cơ.

Lãnh Tĩnh Thi nhẹ nhàng hôn lên má của hắn, khi đôi môi hắn in lại thật sâu một nụ hôn, Lâm Khải lại cảm giác được mình giống như đang ứng phó, không có cảm giác, loại trạng thái này làm cho hắn sắp hỏng mất.

Ra khỏi phòng làm việc của Lâm Khải, Lãnh Tĩnh Thi cố ý đi ngang qua nơi làm việc của Tô Tiểu Mễ, thấy cô ngẩng đầu nhìn mình, Tĩnh Thi vội vã mỉm cười chào hỏi.

“Tiểu Mễ, em có một tin tức tốt phải nói cho chị biết!” Cô thần bí và vui vẻ nhìn Tiểu Mễ.

“Nhất định là chuyện khiến em rất hạnh phúc.” Tô Tiểu Mễ nhàn nhạt phối hợp, đối với tin tức tốt của Tĩnh Thi, cô thật ra tuyệt không muốn biết.

“Em sắp làm mẹ!” Cô lại không kịp chờ liền nhanh chóng nói ra cái tin tốt này.

Một giây, hai giây, ba giây... Tiểu Mễ mới phục hồi tinh thần, nặn ra một nụ cười đẹp mắt ” Chúc mừng em, Tĩnh Thi!”

“Có thể được đến chị em tốt chúc mừng, tâm tình của em thật rất vui vẻ, đến lúc đó chị nhất định phải làm mẹ nuôi của con em nha. Có một người mẹ nuôi xinh đẹp như chị, em cùng con nhất định sẽ rất vui vẻ!” Tĩnh Thi lôi kéo tay của cô vui vẻ nói.

“Ừ!” Cô toét miệng cười, làm mẹ nuôi? Thật là một chuyện giỡn chơi, phúc khí của cô cũng quá nhiều đi, người đàn ông của Tĩnh Thi quán cô đã đành, ngay cả đứa bé trong bụng của cô ta cũng đều không bỏ qua cho cô.

“Chị bận rộn nhiều việc, đành để lúc khác mời chị đến nhà chúng ta làm khách.” Khuôn mặt hạnh phúc như vậy, nhìn qua thật làm cho người khác hâm mộ.

Tô Tiểu Mễ gật đầu mỉm cười, nhìn bóng lưng hạnh phúc của cô rời đi.

Người cùng cô lên giường, đảo mắt liền có thể khiến người phụ nữ khác mang thai. Lâm Khải biết tin tức này, nhất định rất hưng phấn, không đúng, phải là thật hạnh phúc, hắn rốt cuộc đã làm cha!

Như vậy, hôn lễ của Lâm Khải cùng Lãnh Tĩnh Thi rồi cũng sẽ tới, nghĩ tới những thứ này, lòng của cô truyền tới một hồi lãnh ý, cô yên lặng an ủi mình, này không phải là theo như dự liệu sao? Lại thấy đau lòng rồi! Tập trung vào công việc! Tập trung vào công việc thôi!

Những lúc như thế này, cô lại dùng công việc làm tê dại mình, chỉ có như vậy, lòng của cô mới tạm quên đi đau đớn!

149. Chương 149: Hôn Lễ

Biệt thự nhà họ Lâm

Trên mặt An Ôn vẫn tràn đầy tươi cười, nụ cười của Lãnh Tĩnh Thi cũng chưa từng gián đoạn, chỉ có Lâm Khải, hần nhân nhật biểu lộ không quá vui sướng khi làm cha.

“Tĩnh Thi, ba mẹ con đi du lịch khi nào trở lại?” An Ôn quan tâm hỏi Truyện Tiên Hiệp - -Y

“Bọn họ cũng sắp trở lại, cũng đã đi chơi hai tháng, con còn chưa nói cho bọn họ biết cái tin tốt này.” Cô lại một lần nữa khẽ xoa bụng của mình.

“Gọi điện thoại cho bọn họ biết cái tin tốt này đi, bọn họ nhất định sẽ rất vui vẻ.” An Ôn cười đến sáng lạn

“Dạ, bọn họ cũng mau chóng muốn làm ông bà ngoại, nhất định sẽ rất hưng phấn.” Cô phối hợp với An Ôn.

“Con cũng đã có, hôn lễ cũng nên tiến hành đi thôi. Chờ ba mẹ con trở lại, liền chọn ngày kết hôn, nhà họ Lâm chúng ta không thể bạc đãi con, nhất định phải cho con một hôn lễ hoa lệ nhất thế kỷ!” Người sắp thành bà nội An Ôn cam kết.

“Chỉ cần Khải không có ý kiến, tất cả con đều nghe theo mẹ!” Tay của cô nhẹ nhàng khoác lên tay Lâm Khải, mỉm cười ngọt ngào.

“Hắn đương nhiên không có ý kiến, Khải đang mong chờ, con lại mang thai, hôn lễ liền do bà nội ta đây giúp các con chuẩn bị, có vấn đề gì không?”

“Khải, vậy chúng ta liền nghe mẹ đi, có được không?” Cô nhẹ ngược đầu nhìn về phía hắn.

“Ừ!” Hắn trừ gật đầu, không biết còn có thể nói gì.

Cứ như vậy, hắn coi như là chấp nhận làm đám cưới với Lãnh Tĩnh Thi, chấp nhận tương lai cả đời ở bên cạnh người phụ nữ này, còn có đứa con sắp ra đời của bọn họ.

Cứ như vậy trong nháy mắt, hắn đột nhiên cảm thấy những ngày kế tiếp đều phải cùng người phụ nữ này cột vào một khối, nhưng là trong óc của hắn lại không ngừng hiện lên hình ảnh Tô Tiểu Mễ.

Nghĩ đến cô, hắn thế nhưng lại đau lòng, khó chịu, không muốn từ bỏ...Vô số lần hắn nói hắn muốn không chế cô cả đời, hắn muốn cô cả đời là tình nhân của hắn, nhưng đến bây giờ chuyện này sắp thành hiện thực, cũng không có vui vẻ như trong tưởng tượng của hắn.

Đưa Lãnh Tĩnh Thi về nhà xong, Lâm Khải lại lái xe đến con đường quen thuộc...Tối hôm đó, xe của hắn dừng ở dưới lầu khu nhà Tô Tiểu Mễ.

Cô ở tại tầng tám, theo tầng lầu đếm lên, hắn thấy trong phòng đèn còn sáng, hắn lại khát vọng bên cửa sổ có lẽ sẽ xuất hiện thân ảnh của cô, cứ như vậy lặng lẽ chờ đợi.

Không biết vì sao, đèn của phòng khách đột nhiên tối, hắn biết cô muốn ngủ, mà giờ khắc này, hắn xung động lấy điện thoại di động ra, chỉ vì hắn nghĩ, trước khi cô chưa ngủ, muốn nghe một chút thanh âm của cô.

“Alô, Lâm tổng!” Thanh âm của cô nghe có một chút mệt mỏi.

“Em đang ở đâu?”

“Em ở nhà, đang chuẩn bị ngủ, có chuyện gì không?” Cô muốn giả bộ vui vẻ một chút, nhưng là giờ phút này cô giả bộ không ra được, cô cũng không muốn giả bộ.

“Chính là muốn hỏi em đang làm cái gì?” Hấn thanh âm trầm thấp, nghe kĩ có thể thấy được trong giọng nói hàm chứa một tia ưu thương không cách nào giấu nổi.

“...”

“Em ngủ đi, ngủ một giấc thật ngon.”

“...”

Tô Tiểu Mễ nghe nhưng không biết nên nói cái gì, cú điện thoại này của Lâm Khải làm cho cô không có bất kỳ chuẩn bị, còn có ngôn từ của hắn, không có kịch liệt, không có chất vấn... Khoảng cách lần trước, 15 ngày, hắn mới chủ động liên lạc với cô.

Trầm mặc... Trầm mặc... Hai người cầm điện thoại di động thủy chung là trầm mặc.

Lâm Khải không có cúp điện thoại, cô cũng không thể nào chủ động cúp điện thoại, hiệp ước tình nhân điều thứ hai mươi tám đã quy định.

“Lâm tổng, nếu như không có chuyện gì khác anh sớm nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải đi làm!” Ngôn ngữ rất đơn giản cũng là phát ra từ lời kêu gọi của nội tâm.

Cô là tự nhiên biết chuyện, tuyệt không nói tới chuyện Lãnh Tĩnh Thi mang thai, hắn không nói, cô sẽ khéo léo ở trước mặt hắn làm bộ như cái gì cũng không biết.

“Tiểu Mễ, em đã nói em yêu anh, em còn nhớ rõ sao?” Giờ phút này, hắn thể nhưng xung động hỏi tới những lời này.

“Ừ, em nhớ!” Cô thành thật trả lời, nhưng sau khi trả lời tay lại bất giác gắt gao che miệng, giống như có một loại thanh âm đến từ đáy lòng muốn lao ra làm cho cô không cách nào ngăn cản.

“Tiểu Mễ, nếu như anh đem em trói ở bên người, em sẽ yêu anh cả đời sao? Sẽ luôn luôn yêu anh sao?”

Lâm Khải khàn khàn thanh âm, hắn khó chịu, hắn đột nhiên phát hiện hắn muốn cô, liều lĩnh muốn cô!

Đầu kia là một hồi trầm mặc, Tô Tiểu Mễ tay bưng bát càng chặt hơn nữa, cô chỉ sợ vừa buông tay sẽ tiết lộ tâm tình cô giờ phút này thì hồng mắt.

“Tiểu Mễ, anh muốn nghe tiếng nói của em một chút! Nói một câu đi, có được không?” Hấn rõ ràng đang ở dưới lầu nhà cô, lại đột nhiên sợ lên lầu, sợ đối mặt với cô, thì ra là càng phát hiện mình yêu, lại càng sợ đến gần!

“Ừ... Em đang nghe...” Cô nỗ lực khống chế thanh âm chính mình, lau đi giọt nước mắt chột vưng trên khóe mắt, mỉm cười trở lại, coi như chuyện gì cũng không có phát sinh.

“Tiểu Mễ...” Hấn hô tên của cô, lại cảm thấy một hồi khó chịu, nín giữ hắn đau lòng không dứt.

“Lâm tổng, ngày mai buổi sáng còn phải mở hội nghị đồng sự, em còn phải chuẩn bị phương án cho tháng sau, em muốn đi ngủ sớm một chút, có được không?” Cô nói thật nhỏ, để cho thanh âm nghe ra thật vững vàng.

“Ừ, sớm một chút nghỉ ngơi đi, tối hôm nay cho em cúp điện thoại trước, đây là anh cho phép.”

Vừa một hồi, thương tâm của Tô Tiểu Mễ giống như lại bị vạch trần. Lâm Khải a Lâm Khải, anh đột nhiên ôn nhu là bởi vì anh muốn làm ba sao? Các người cứ chuẩn bị kết hôn đi! Nếu là như vậy, anh cần gì phải tới đây ôn nhu một hồi, cần gì phải cho tôi ảo giác? Chúng ta cũng chỉ là quan hệ giao dịch, anh có thể vẫn tiêu sái mà tàn nhẫn, cần gì lại diễn ra một màn ướm ất bần thủ đây?

Tô Tiểu Mễ chẳng qua là tự mình nghĩ trong lòng, khi được hắn cho phép cúp điện thoại trước, cô không có chút do dự liền cúp điện thoại, cô sợ nghe nhiều chút nữa sẽ lớn tiếng khóc lên.

Hắn nghe bên đầu điện thoại kia truyền tới tiếng títt, ngồi ở bên trong xe, ngẩng đầu nhìn về phòng ngủ của cô, ánh đèn giống như có chút sáng ngời, bóng người vẫn như cũ không có ở rèm cửa sổ, nhưng ánh mắt của hắn lại không rời đi được.

Lòng của Tô Tiểu Mễ giống như bị người dùng kim châm vào, thật lâu đều mơ hồ phát đau, nhìn ngoài cửa sổ ngọn đèn đường tịch tịch, Bắc Kinh là như vậy hiu quạnh, không chỉ cô một người cô đơn, nhất định cũng còn có người cũng như cô, cô lẳng lặng đi tới chỗ cửa sổ.

Cuối cùng, cỗ xe quen thuộc không tránh được ánh mắt của cô, trong một khắc thấy chiếc xe kia, lòng của cô cơ hồ muốn nhảy ra ngoài, bên trong xe hắn đang cúi đầu trầm tư.

Tay của cô nhanh chóng tắt đèn trong phòng, sau đó yên lặng trở lại rèm cửa sổ, nhìn hắn và xe của hắn, hắn ngẩng đầu nhìn về cửa sổ phòng cô, mà cô là núp ở rèm cửa sổ, lẳng lặng nhìn hắn.

Bắc Kinh mùa đông, ngoài cửa sổ tiếng gió càng lúc càng lớn... Càng lúc càng cô liêu.....

150. Chương 150: Hôn Lễ 2

Đèn chiếu trong phòng hướng tới người đang giảng giải, khuôn mặt Tô Tiểu Mễ như nổi bật lên. Lâm Khải ngồi ở phía dưới nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng tự tin của cô, trong công việc, biểu hiện của cô luôn rất dễ dàng triển lộ sáng tạo cùng tư tưởng, hắn thích nhìn bộ dạng tự tin của cô.

Bên trong công viên, quán rượu cùng phòng ăn xa hoa, yên lặng, xinh đẹp sáng tạo, giống như đặt mình vào một nơi khác giữa đô thị ồn ào, có phẩm vị, có năng lực tiêu phí, đây cũng là một loại dự án đặc biệt Dung Khoa hiện đang theo đuổi.

Những dự án khai phát bất động sản mới đã không còn khuếch trương, mà là chuyển sang chủ đề làng du lịch, quán rượu, phòng ăn, cũng là tương lai Dung Khoa muốn chuyển hướng đầu tư, kinh doanh bất động sản tầm trung ở Trung quốc đang ở thời điểm thoái trào.

Đối tượng Bạch Gấm bán cao ốc cũng nhận được sự đồng tình, Lâm Khải nhìn cô, cảm giác người phụ nữ này không đơn giản, tựa như hắn cảm thấy Thôi Viên Viên cũng không đơn giản.

Thôi Viên Viên, hắn luôn có một loại cảm giác mạc danh kỳ diệu, giống như đã biết qua, nhưng là một loại quen biết lạnh nhạt.

An Ôn tổng kết từ thiện cũng là tương đối đặc sắc, hơn nữa trước mắt đã lấy được ảnh hưởng thật tốt, hai trường học được xây dựng ở Tây Tạng cùng Tân Cương, đều lấy danh nghĩa Dung Khoa.

Phương án cho từ thiện, phần lớn ý tưởng đều là phương án của Tô Tiểu Mễ, cô nhìn lại cái gì cũng không có phát biểu, bởi vì cô cùng An Ôn trong lòng đều biết rõ sự việc là như thế nào.

“Cuối cùng, tôi muốn nói cho các vị một tin tức tốt, CEO của Dung Khoa vào ngày mười lăm tháng tới sẽ cùng Lãnh Tinh Thi tiểu thư cử hành hôn lễ, đến lúc đó nhất định mở tiệc lớn mời các vị tham dự!”

Phía dưới truyền đến một hồi tiếng vỗ tay, bên cạnh đã có đồng sự đang nói chúc mừng chúc mừng... Tô Tiểu Mễ chẳng qua là cúi đầu hướng về phía computer, hình như là sửa sang lại phương án, nhưng là hình ảnh trong đó lại cũng chưa hề đụng tới, ngồi ở bên cạnh cô Bạch Gấm hết thấy đều nhìn thấy.

Tin đám cưới, không tới nửa giờ, làm cho mọi người ở Dung Khoa sôi nổi bàn tán.

“Lâm tổng của chúng ta muốn kết hôn, lần này hoàn toàn chết tâm rồi, làm sao lại kết hôn a...”

“Nữ xinh đẹp, nam đẹp trai, một nhà có tiền, một nhà có quyền, thật là Kim Đồng Ngọc Nữ, thiên duyên tiền định a! Trên thế giới này thật là TMD chuyện hoàn mỹ!”

“Nghe nói Lãnh Tinh Thi mang thai, không trách được hôn lễ vội vàng, thì ra là như vậy!”

“Cũng là mang thai máu thịt của nhà họ Lâm rồi, thật là tốt số, gả vào nhà giàu có, sống chết đương nhiên là trọng yếu nhất a. Thật là làm cho người người hâm mộ cùng đổ kị... Yêu cầu của tôi chỉ là một người đàn ông có chút kinh tế, trời cao cũng không ném cho, thật là làm cho người ta chưa hết giận nữa à...”

Bên trong phòng giải khát.

“Tiểu Mễ, em mới vừa nói chính là phương án kia rất độc đáo, công ty chúng ta có phải hay không muốn chuyển hướng mới?” Bạch Gấm vừa khen phương án của cô vừa tùy ý hỏi.

“Em không rõ ràng lắm, phía trên yêu cầu em làm gì em liền làm đó.” Cô cười tùy tiện trả lời.

Bạch Gấm cũng cười trở lại ” Chị vừa tới không bao lâu, rất nhiều chuyện đều không rõ ràng, đặc biệt là đối với một số hạng mục mới của công ty, em cũng biết mà, trước mắt chị nhận lấy đều là phương án trước kia của công ty, hiện tại phòng bất động sản này mặc dù vẫn còn rất quan trọng, nhưng cũng rất mau sẽ bão hòa, đặc biệt là hôm nay gặp phương án mới em trình bày, chị dự cảm công ty có thể thật muốn đầu tư nhiều vốn hơn chuyển sang mảng mới này.”

“Cái này em cũng không rõ lắm, bất quá coi như chuyển hướng, khẳng định cũng là những người cấp cao trong công ty quyết định, nhân viên nhỏ bé như chúng ta chỉ có thể thi hành thôi.” Có một số chuyện, cô biết, không nên nói tuyệt không thể nói.

Bạch Gấm cũng không tiếp tục hỏi nữa, cô như thế nào lại không biết Tô Tiểu Mễ chính là cố ý giấu giếm, bởi vì này căn bản cũng không phải là Thôi Viên Viên giao cho cô làm, mà là Lâm Khải trực tiếp phân phó. Những dự tính về cái công viên kia, chuyển nhượng đất v.v.. muốn từ trong miệng cô moi ra thông tin đoán chừng là không thể nào.

Bạch Gấm đổi đề tài tùy ý tám chuyện hôn sự của Lâm Khải cùng Lãnh Tĩnh Thi, Tô Tiểu Mễ chẳng qua là thiển thiển cười, sau đó bưng ly cà phê lấy cớ bận rộn rời đi phòng giải khát.

Phòng làm việc của An Ôn.

“An tổng, ngài tìm tôi!” Tô Tiểu Mễ đi tới trước mặt bà hỏi.

“Tô chủ quản gần đây gầy rồi, cũng nên nghỉ ngơi nhiều lo bồi bổ mới phải.” Bà nhìn Tô Tiểu Mễ, trong ánh mắt có một tia đắc ý.

“Cám ơn An tổng đã quan tâm.”

“Con tôi muốn kết hôn, tôi hi vọng Tô chủ quản có thể hiểu chuyện, nhìn biểu hiện của Tô chủ quản trong công việc, hẳn là một người hiểu chuyện, tôi nguyện ý cho cô thêm một cơ hội nữa, suy nghĩ cho kỹ về việc rời đi nơi này.” Suốt hội nghị, ánh mắt Lâm Khải chưa từng rời đi Tô Tiểu Mễ, mà ánh mắt kia của Lâm Khải khiến bà lo lắng, bởi vì bà nhìn ra được con trai của mình đã lạc vào trong đó, hẳn đồng ý kết hôn chỉ là bởi vì Tĩnh Thi mang thai con của hắn.

Tô Tiểu Mễ chính là một quả bom nổ chậm, cho nên vô luận như thế nào, bà cũng muốn mang quả bom này rời đi thật xa.

“Thay Lâm tổng cùng Tĩnh Thi tiểu thư cảm thấy cao hứng, cũng chúc mừng bọn họ. ý tứ của An tổng tôi hiểu, bất quá tôi chính là kiên trì ở lại, cảm ơn ý tốt của An tổng!”

“Tô Tiểu Mễ, cô đừng có mà không biết xấu hổ!” An Ôn đột nhiên biến sắc, cảm tức nhìn Tô Tiểu Mễ, “Tĩnh Thi đem cô đối đãi như chị em tốt, khi cô bị tôi khai trừ, nó còn thay cô cầu cạnh, để cho cô ở lại Dung Khoa, nếu để cho nó biết cô cùng vị hôn phu của nó có quan hệ như vậy, cô không cảm thấy nó sẽ rất đau lòng sao?”

Tô Tiểu Mễ quay đầu đi chỗ khác, ngó ra ngoài cửa sổ, khi cô không nói gì, cô phát hiện mình càng ngày càng thích ngắm cảnh ngoài cửa sổ rồi. Cô khát vọng bầu trời bên ngoài, nơi đó thật tự do!!! Nguồn truyện: Y

“Hiện tại con tôi sẽ phải kết hôn, mà cô... mộng làm Lâm thiếu phu nhân cũng nên tỉnh lại đi! Nếu như tôi là cô sẽ thức thời lấy tiền rời đi, tìm một người đàn ông tốt sống an nhàn qua nửa đời sau.” Bà hòa hoãn trở lại, hi vọng Tô Tiểu Mễ có thể từ trong mộng thức tỉnh.

“Thật xin lỗi, An tổng. Tôi vẫn là câu nói kia, đến lúc nên đi tôi một phen tiền cũng sẽ không lấy, dĩ nhiên, tình cảm của Tinh Thi cùng Lâm Khải tôi tuyệt đối sẽ không đi phá hư. Tôi sẽ làm xong bốn phận của tôi, không gây phiền toái cho nhà họ Lâm.” Tô Tiểu Mễ cam kết, bất kể An Ôn có tin hay không, cô nói được sẽ làm được.

An Ôn nhìn cô quật cường như thế, thật muốn tát cho cô một cái.

“Nếu như An tổng không có việc gì nữa, tôi xin phép đi trước!” Cô cười nhạt thối lui khỏi phòng của An Ôn.

An Ôn âm lãnh ánh mắt bắn thẳng đến phía sau lưng của cô, đây là lần thứ hai cô dám cự tuyệt bà, sẽ không còn có lần thứ ba đâu! Tô Tiểu Mễ! Cô chỉ cần có một chút xú ý niệm thôi, tuyệt đối bà sẽ làm cho cô đau đến không muốn sống, mà An Ôn bà cũng tuyệt đối sẽ làm cho Tô Tiểu Mễ biết hai chữ hối hận là viết như thế nào.

151. Chương 151: Con Của Cô Là...!!!!

Ở trong một bệnh viện phụ sản tư nhân xa hoa.

Sắc mặt Lãnh Tinh Thi từ ấm áp như ánh mặt trời đột nhiên biến thành đen tối như mây đen, tay cô siết vạt áo thật chặt.

“Đi xác định đó là sự thật?” Nói đến lời này, môi của cô đã hơi run rẩy, đôi môi màu phấn hồng từ từ trở nên có chút thâm đi.

“Tinh Thi, là thật, kết quả kiểm tra đúng là con của con đúng là... tâm thai!” Sắc mặt vị bác sĩ trung niên cũng không tốt chỗ nào, chuyện như vậy xảy ra ở trên người một người phụ nữ, nhất định là rất đau lòng, huống chi là trên người một người nóng lòng muốn có đứa bé.

“Đi Lưu...” Hốc mắt Lãnh Tinh Thi dần dần ướt át.

“Tinh Thi, chớ khổ sở, đứa bé này và con vô duyên với nhau, hãy chờ đợi vào đứa tiếp theo. Con còn trẻ, nhất định rất nhanh sẽ lại mang thai.” Bà nhẹ giọng an ủi.

“Tại sao phải như vậy? Tại sao...???” Cô không muốn tiếp nhận sự thật này, vốn là mượn đứa trẻ này kết hôn cùng Lâm Khải, mà bây giờ đột nhiên bị chứng thật là thai chết. Nếu để cho An Ôn và Lâm Khải biết, không chừng sẽ rất thương tâm, thậm chí ngay cả hôn lễ cũng sẽ bị hoãn lại, cô không thể đợi thêm nữa!

“Tình trạng thân thể của con bây giờ không phải là rất tốt, còn có, trước kia con từng sanh non, điều này cũng là một trong những nguyên nhân, gần đây có phải con dùng thuốc cấm kỵ gì không?” Bà thử dò xét một chút

Lãnh Tinh Thi nghe xong, sắc mặt càng âm trầm, một số hình ảnh không chịu nổi trước kia nhanh chóng tràn vào đại não, tái diễn ở trong đầu lái đi không được.

“Đi Lưu, về chuyện thai nhi của con, xin người giữ bí mật thay con, tạm thời con chưa thể lấy đứa bé ra được.” Cô không có trực tiếp trả lời bác sĩ Lưu, mà là trực tiếp nói lên mục đích của mình cho đối phương biết.

“Tinh Thi, con như vậy là vì cái gì? Nếu đã xác định là thai chết rồi, tại sao còn phải để lại trong bụng?” Bác sĩ Lưu không hiểu nhìn cô, thậm chí có một ít lo lắng thay cô.

“Dì Lưu, đây là chuyện của con, tự con sẽ xử lý tốt.” Sắc mặt của cô mặc dù trắng bệch, nhưng giọng nói dần dần thông thả “Con biết dì Lưu vẫn hi vọng con của người vào trung học XX, chuyện này, chỉ cần một cú điện thoại của mẹ con khẳng định là có thể giải quyết, người nói có đúng hay không?”

Cô nặn ra một nụ cười tái nhợt, sau nụ cười lại cất giấu đầy rẫy âm mưu cùng dã tâm.

“Cái này là dĩ nhiên, nếu như có một cuộc điện thoại của mẹ con, nhất định là không có vấn đề.” Trên mặt của bà lập tức thay vào là một nụ cười tươi rói, phải biết trung học XX là tượng trưng quý tộc và quyền lực, không phải trường học mà con cái của người có tiền và làm quan bình thường có thể đi vào.

“Nếu dì Lưu đã rõ ràng như thế, như vậy chuyện này con nghĩ dì Lưu cũng sẽ biết phải làm sao, phải không?” Thanh âm nhỏ nhẹ mềm mại của cô lại vang lên một lần nữa, giờ phút này, không thể nhìn ra cô vừa mới là người phụ nữ biết được mình mang thai chết lúc này.

“Dĩ nhiên, cái này con yên tâm, thân thể con tất cả đều bình thường.” Bà phối hợp cười, nhưng vì ý thức cơ bản nhất của bác sĩ bà vẫn khuyên: “Nhưng giải phẫu này nhất định phải làm, không thể để quá lâu, bằng không không tốt với thân thể con, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến việc thụ thai trong tương lai của con.”

“Dài nhất là bao lâu?” Cô ẩn nhẫn hỏi.

“Không thể vượt qua mười ngày, bằng không sẽ có nguy hiểm.” Bác sĩ Lưu trả lời.

“Con đã biết, về chuyện của con khổ cực Dì Lưu rồi, trong vòng mười ngày, con nhất định sẽ đến nơi này, về phần là tới dưới tình huống gì dì Lưu nhất định sẽ xử lý rất khá, con tin tưởng người!” Cô hơi đứng lên, nụ cười trên mặt biểu hiện rất đẹp.

“Dì biết, chuyện này trừ con và dì ra, sẽ không có người khác biết, ngay cả chồng của dì cũng không thể biết, trong vòng mười ngày tới nơi này, con tới vì lý do gì chính là lý do đó.” Bà cười nhẹ, có một số việc, chỉ cần phối hợp đối phương một chút liền có thể lấy được thứ bà tha thiết ước mơ, tại sao không làm như vậy đây?

Hai người tự hiểu trong lòng, rồi đi trong lúc cười nói, thai nhi đều bình thường, các y tá vẫn nói chúc mừng, bác sĩ Lưu cũng nói chúc mừng.

An Ôn gọi điện thoại tới, Lãnh Tĩnh Thi dề xuống nút trả lời, ngọt ngào nói: “Mẹ!”

“Tĩnh Thi a, kiểm tra như thế nào?” An Ôn quan tâm hỏi.

“Bác sĩ nói tất cả bình thường.” Cô cười hì hì ở đầu điện thoại này.

“Như vậy là tốt rồi, tối hôm nay về nhà ăn cơm, Khải cũng sẽ trở lại, để cho hắn ở cạnh con lâu chút.” Bà cười trả lời.

“Dạ được! Con trở về Dung Khoa lấy ít đồ, sau đó tan ca chung với mẹ và Khải.” Cô cười ngọt ngào.

Phòng làm việc của Lâm Khải.

“Lâm tổng, anh tìm em!” Tô Tiểu Mễ cười nhạt.

Hắn đem một phần văn kiện đặt ở trước mặt cô, nhàn nhạt nói: “Sau khi xem xong, em đi làm giúp anh!”

Tô Tiểu Mễ cầm văn kiện lên xem, sắc mặt kinh ngạc không nói nên lời, văn kiện cơ mật như vậy lại giao cho cô làm?

“Lâm tổng, cái này em sợ rằng không thích hợp?” Cô nhàn nhạt trả lời, sau đó đem văn kiện đặt ở trước mặt của hắn.

“Anh nói em thích hợp thì em thích hợp.” Ánh mắt Lâm Khải là tín nhiệm, hắn đang bồi dưỡng cô, bồi dưỡng cô đến chức vị rất cao.

“Nhưng Lâm tổng, anh biết, em cũng không thích làm những việc thế này.” Tô Tiểu Mễ nhẹ nhàng giải thích, đối với những dự án có phần cao cấp này, cô cũng không phải đặc biệt có hứng thú, càng đến phía trên càng sẽ thân bất do kỷ, cũng sẽ càng mệt mỏi.

“Hiện tại bên cạnh anh đã không còn người đặc biệt tín nhiệm, hai trợ thủ anh tín nhiệm nhất một ở nước Pháp, một ở Australia, mà em, là người trước mắt anh tín nhiệm nhất ở Dung Khoa!”

Lâm Khải nói là lời thật, bên cạnh hắn trừ Jackson, còn dư lại cũng chỉ là quan hệ cấp trên và thuộc hạ bình thường, đây cũng là nguyên nhân tại sao nhiều chuyện như vậy hắn cũng nguyện ý giao cho Tô Tiểu Mễ đi làm, cô có tiềm lực cũng như năng lực để thực hiện những việc này.

“Lâm tổng, một chút đường sống thương lượng cũng không có sao?” Cô vẫn còn vùng vẫy giãy chết.

“Tô Tiểu Mễ, anh nhớ trước kia em từng nói, em nguyện ý ở Dung Khoa kiếm nhiều tiền hơn cho anh, bây giờ là cơ hội cho em biểu hiện, nếu như chuyện này làm tốt, chúng ta chuyển hướng thành công, anh đáp ứng em một năm sau thả em đi!” Một câu nói thật nhẹ, thật nhạt “Một năm sau thả em đi” nhưng lúc nói ra những lời này, ánh mắt hắn nhìn cô thật đau thương, ẩn nhẫn có, đau đớn có...

Tô Tiểu Mễ nhìn hắn, cô từ trong mắt hắn thấy được thương cảm trước nay chưa từng có, thậm chí còn có nhu tình. Chỉ cần làm tốt việc này, một năm sau hắn liền để cô đi?

“Ý của anh là thả em rồi đi Dung Khoa, hiệp ước của chúng ta cũng không còn hiệu lực sao?” Cô xác định hỏi.

“Đúng vậy, em có thể nghỉ việc, có thể kết hôn, thậm chí có thể không sinh con cho anh...” Rất nhiều chuyện, hắn giống như đột nhiên liền nghĩ thông ra.

Mặc dù sẽ đau, sẽ khó chịu, nhưng mấy ngày nay hắn phát hiện Tô Tiểu Mễ càng ngày càng an tĩnh, không có vui vẻ và hoạt bát trước kia, thật ra thì cô trôi qua cũng không tốt lắm.

Vừa nghĩ tới cô ngày qua ngày không vui, không sung sướng, trong lòng của hắn sẽ đau như bị dao cắt.

“Được, em đáp ứng anh!” Tô Tiểu Mễ không có do dự nữa, trực tiếp đáp ứng hắn, bất kể Lâm Khải là từ nhất thời đại phát thiện tâm hay là Dung Khoa thật không có người nào có thể dùng, cô đều nên nắm chắc cơ hội lần này.

Nhưng có một chút cô cũng không yên tâm, ánh mắt hoài nghi lại dấy lên một lần nữa, mà lời nói sau của Lâm Khải lại làm cho cô hoàn toàn an lòng.

“Nếu Tô chủ quản đồng ý, vậy chúng ta ký cái hiệp ước này đi!” Hắn giao một phần văn kiện khác cho cô.

Tô Tiểu Mễ xem hiệp ước, lại nhìn Lâm Khải, hắn như vậy, cô giống như chưa từng biết. Tại sao khi hắn không nói đạo lý lại cật lực có thể khiến cho cô thật muốn một cái tát chết hắn, nhưng lúc hắn nghĩ cho cô, tại sao muốn quan tâm tỉ mỉ, ngay cả cô nghĩ cái gì, lo lắng cái gì, hắn cũng rõ ràng từng chút, có thể dùng như vậy hay không?

Tô Tiểu Mễ cầm bút trên bàn lên, nhanh chóng ký tên của mình.

Đó là một phần hiệp nghị, chỉ cần nhiệm vụ hoàn thành, Tô Tiểu Mễ có thể lựa chọn nghỉ việc, cũng có thể lựa chọn ở lại Dung Khoa đảm nhiệm chức vị rất cao, hợp đồng tình nhân 36 điều lúc trước họ ký cũng hoàn toàn mất đi hiệu lực.

“Hiện tại em có thể hoàn toàn tin tưởng, chỉ cần làm xong chuyện này, một năm sau, chỉ cần em nguyện ý, hai ta có thể hoàn toàn kết thúc, anh trả lại tự do cho em!” Thanh âm của hắn rất thấp, thấp đến nỗi Tô Tiểu Mễ có cảm giác hắn chưa từng nói ra.

“Cảm ơn anh, Lâm tổng!” Cảm ơn của cô là phát ra từ nội tâm, nhưng chữ cảm ơn vừa ra, trong lòng của cô đột nhiên cuộn cuộn lên một tầng, một tầng chua xót, chua xót như vậy khiến cho cô không kìm hãm được muốn rơi lệ.

Còn chưa tới ly biệt, lại cảm giác giống như hai người đột nhiên trở nên xa lạ. Loại quen thuộc lại xa lạ này khiến cho cô không biết làm sao, cô sợ mình sẽ lâm vào loại xa lạ quen thuộc không cách nào tự thoát này.

Lần này, không có bất kỳ vô lễ gì với cô, cũng không có bất kỳ cảnh cáo, có chăng qua là tín nhiệm, còn có buông tay, Lâm Khải làm ra quyết định như vậy, khiến cho Tô Tiểu Mễ vừa yêu vừa hận, chính cô cũng không biết tại sao cô muốn hận hắn?

Hắn nhẹ nhàng phất tay, cô yên lặng lui khỏi.

Tô Tiểu Mễ cầm văn kiện trở lại chỗ làm việc, còn chưa có ngồi xuống liền đụng phải Bạch Gấm đi tới trước mặt cô, cô theo bản năng lật văn kiện lại.

Bạch Gấm nhìn thấu động tác nhỏ này ở trong mắt, nhưng chỉ nhẹ giọng cười nói: “Tiểu Mễ, mới vừa rồi Thôi tổng tới tìm em, cô ấy nói nếu như em trở lại thì bảo em đến phòng làm việc của cô ấy một chuyến!”

“Ừ, được, em lập tức đi ngay!” Nói xong, cô mở ngăn kéo bàn làm việc ra, sau đó nhanh chóng bỏ phần văn kiện kia vào.

Cho đến khi Tô Tiểu Mễ hoàn toàn đi vào phòng làm việc của Thôi tổng, Bạch Gấm lướt mắt nhìn chung quanh một cái, phát hiện đồng nghiệp đều bận việc của mình, tay của cô nhẹ nhàng kéo ngăn tủ, phần văn kiện kia liền hiện ra ở trước mặt cô, đó là văn kiện quan trọng về công viên khách sạn và nhà hàng.

Nhưng muốn nhìn thấy nội dung cơ mật, nhất định còn phải lật ra xem, nhưng dưới tình huống này, cô biết mình không thể, cô rất nhanh, rất nhẹ đóng ngăn kéo lại.

Chỉ là một chốc, Bạch Gấm mới vừa trở về bàn làm việc, Lãnh Tinh Thi liền xuất hiện.

152. Chương 152: Giá Họa

Phòng làm việc của Thôi Viên Viên.

“Thôi tổng, Bạch chủ quản nói ngài tìm tôi.” Đối với vị nữ cấp trên mới này, cô vẫn là một mực cung kính.

Thôi Viên Viên có một khắc bị lúng túng, nhưng rất nhanh liền hiểu được, cười nhìn về phía cô.

“Tiểu Mễ, gần đây thấy cô làm thêm rất nhiều giờ, có phải rất khổ cực hay không?” Cô nhanh chóng thể hiện sự quan tâm của mình đến thuộc hạ.

“Cám ơn Thôi tổng quan tâm, mọi việc vẫn ổn.”

“Tôi chỉ là muốn báo cô biết phương án lần trước làm không tệ, hiện tại phương án trong tay cô cũng tương đối nhiều rồi, nhiệm vụ gánh lấy cũng không ít, nên tôi sẽ cố xin Lâm tổng tăng lương cho cô, cố gắng lên!” Thôi Viên Viên cười nhẹ, khiến cho người ta bất giác cảm thấy thoải mái.

Một cấp trên thành công luôn sẽ tranh thủ lợi ích tốt nhất cho thuộc hạ mình. Trước mắt, Thôi Viên Viên cũng không tệ lắm, ban đầu các cô đồng cấp bậc, bây giờ là cấp trên, Tô Tiểu Mễ nhìn về phía cô, ngược lại cũng không có đổ kỵ gì, bởi vì chí của cô không đặt ở việc làm chức vị cao cỡ nào.

“Cám ơn Thôi tổng, tôi sẽ nỗ lực hết sức!” Cô tích cực cam kết, bất kể như thế nào, ngoài mặt cô làm rất khá rồi, trước không nói tăng lương có thành công hay không, ít nhất thái độ rất đúng trọng tâm, Tô Tiểu Mễ há lại không biết phối hợp đây.

Tùy ý tán gẫu công việc, rất đơn giản, rất bình thường, coi như là một loại muốn biểu lộ tình cảm “giao dịch”, không cần biết Thôi Viên Viên có phải là ý đó hay không, nhưng là cô vẫn có thể nhận thấy được.

Mới vừa đi ra phòng làm việc của Thôi Viên Viên, liền chạm mặt phải Lãnh Tinh Thi.

“Tiểu Mễ!” Cô cười rộ lên, hai mắt lộ ra ánh hạnh phúc.

Đã sắp thành Lâm thiếu phu nhân, hơn nữa còn phải làm mẹ, những chuyện tốt này đối với một người phụ nữ mà nói là hạnh phúc cỡ nào, mà cô, ngay cả hâm mộ cũng không có phần.

“Tinh Thi.” Cô cười đáp trả.

“Ngày mai có rãnh không? Chúng ta cùng nhau đi ăn cơm tối, có được hay không? Vốn là ngày hôm qua tính mời chị ăn cơm, nhưng Khải đột nhiên nói muốn ở riêng với em, cho nên...” Cô hơi có chút ngượng ngùng, mây hồng nhàn nhạt trên mặt cô càng hiện lên xinh đẹp động lòng người.

“Chị hiểu, không quan hệ. Hiện tại em đang mang thai, nên chiều cố đứa bé thật tốt là được, về sau có rãnh sẽ cùng dùng cơm. Gần đây chị cũng rất bận, cho nên có thể cũng không rãnh ăn cơm với em.” Cô xin lỗi, ăn cơm đơn giản chính là hàn huyên một vài chuyện về Lâm Khải với cô ấy, hẳn tốt với cô ấy thế nào, hôn lễ của họ ra sao, con của họ... Tiểu Mễ không cần nghĩ cũng có thể tưởng tượng được, người nữ chính trong câu chuyện này hạnh phúc dường nào, cô ta sẽ luôn cần một vai phụ để chia sẻ những hạnh phúc đang nảy mầm này, nhưng, Tô Tiểu Mễ cô cũng không muốn trở thành nhân vật phụ trong bất cứ câu chuyện của ai!

“Vậy khi nào chị rãnh để đi ăn với em đây? Hiện tại em rất muốn tìm bạn nói chuyện phiếm ăn cơm, đặc biệt đặc biệt muốn... Tiểu Mễ... chị thỏa mãn yêu cầu của em đi, có được hay không?” Tay nhỏ bé của Lãnh Tĩnh Thi đưa đến trong tầm tay cô, nhẹ nhàng lay động hai cái. Tiếp xúc thân mật như vậy, cô thật sự có chút không quá thích ứng. Cô không phải là thánh nhân, đối với Lãnh Tĩnh Thi, trong lòng của cô đã sớm có cách ngại, cũng đã không thể trở thành bạn tốt không gì không thể nói với nhau.

“Cái này... thật sự hai ngày này chị đều không được rảnh!” Cô không thể nào hoàn toàn cự tuyệt, như thế chẳng khác gì công khai trở mặt. Hiện tại cô vẫn còn ở Dung Khoa, mà Lãnh Tĩnh Thi lại là phu nhân tương lai của Dung Khoa, cô sẽ không ngốc đến mức cho mình thêm nhiều phiền toái mới.

“Vậy khi nào chị rãnh nhất định phải nói cho em biết, không cần có bạn trai liền quên chị em như em!” Cô nhẹ nhàng cười, kiều diễm hơn cả mẫu đơn. -

“Ừ, sẽ.” Cô cũng cười... lạnh nhạt, cô cảm giác mình cười rất yếu ớt, tái nhợt, thậm chí ở trước mặt Tĩnh Thi cô còn cảm thấy mình có một chút hèn mọn.

Nhìn bóng lưng Tiểu Mễ đi xa, một cái ý niệm bắt đầu sinh ra trong đầu Lãnh Tĩnh Thi, đây có lẽ là một kế hoạch tốt.

Trên đường tan việc, Lý Triết và Lexus của hắn lại xuất hiện ở phía dưới công ty của cô một lần nữa, anh vẫn chưa từ bỏ ý định.

Tô Tiểu Mễ vẫn cự tuyệt, vẻ mặt lãnh đạm khiến cho cô thoát nhìn lạnh như băng, nhưng cô vẫn lựa chọn như vậy.

Bên trong một tòa nhà thanh tĩnh, có rượu còn có cà phê, cùng với điểm tâm nhỏ đặc sắc, Hạ Tử Vi vẫy vẫy tay gọi cô. Gần đây Tử Vi rất ít xuất hiện ở công ty, mà cô vẫn bận nhiều việc nên cũng không có hỏi chuyện có liên quan đến người chị em tốt này, tối hôm nay có lẽ phải hỏi rõ một chút.

“Mấy ngày không thấy, lại chết tính không thay đổi rồi!” Tô Tiểu Mễ để túi xách bên cạnh, cả người mềm oặt ở trong ghế, thấy Hạ Tử Vi cười như hoa như ngọc, tâm tình cô nhanh chóng được buông lỏng.

“Chị đây hiện tại đã không có năng lực cao trào rồi, đã sớm hoàn lương!”

“Hử, đây là lời từ trong miệng cậu nói ra?” Tô Tiểu Mễ không nhịn được “tốt bụng châm chọc” lại.

“Mình cũng sắp hai tháng không có chơi bởi rồi, tiếp tục như vậy nữa, đoán chừng mình hẳn phải làm thừa nữ.” Cô cười mất mát, trên mặt không nhìn ra vẻ lo lắng không tận hứng.

“Không nhìn ra a, mặt mày cậu hớn hở như thế mình còn tưởng rằng cậu đang rất dễ chịu. Không nghĩ tới nháy mắt một cái cậu đã trở về thời đại thiếu nữ rồi!” Buông lỏng tâm tình cũng khiến cho cô sôi nổi không ít, Lâm Khải quyết định bỏ qua cho cô, ở trong lòng của cô ít nhiều vẫn là có chút vui vẻ, ít nhất cô có thể thấy sẽ có ngày cô được giải thoát.

“Xem cậu cao hứng như vậy chẳng lẽ là... được đàn ông làm dịu rồi? Hưởng thụ đến cao triều rồi?” Lòng mày tựa như giương lại như không phải, khép hờ mắt đầy mỉa mai hoặc, ngón tay đang kẹp ly rượu toát ra mùi phấn quyền rũ.

“Làm trò, mau nói đi, tìm mình có chuyện gì, mình đang rất bận!”

“Tiểu Mễ, cậu muốn bị đánh phải không? Nếu cậu muốn chọc tức mình, tối nay mình liền đến nhà cậu ngủ, cần phải lôi tên đàn ông mỗi ngày ngủ bên cạnh cậu quãng đi ra!”

“Mình rất thích ý, hoan nghênh cùng ngủ, để giải lòng cô đơn tịch mịch của chị đây.”

“Stop! Nhìn xem bộ dạng đặc ý của cậu kìa!” Cô bưng ly rượu nhấp hai cái, chuyển giọng nói: “Quán rượu này như thế nào?”

“Khung cảnh không tệ, tương đối có tình điệu, tình hơn cả tình!” Tô Tiểu Mễ liếc khung cảnh chung quanh một vòng, đây là một nơi đặc sắc, dung hợp truyền thống Bắc Kinh với mùi vị đặc biệt của hiện đại, giá cả nơi này vì vậy cũng không thấp.

Tứ hợp viện rượu và cà phê kết hợp một thể, tọa lạc ở trong ngõ hẻm thành tây, vị trí địa lý tương đối ở trung tâm, cách Thiên An Môn, rạp hát lớn của quốc gia, Vương Phủ Tỉnh, khách sạn Toàn Tự Đức, toàn những địa phương đặc sắc ở Bắc Kinh, không gian lại vô cùng thanh tĩnh, viện đầy dây leo màu xanh lá, xây dựng cổ kính lại lộ ra mùi vị hiện đại làm cho khách nhân cảm giác mới mẻ, một nơi an tĩnh ở giữa lòng Bắc Kinh ồn ào, thật muốn ngồi ở đây uống chút rượu cùng tâm sự không rời đi.

“Cũng bởi vì như thế nên giá đất nơi này đắt đến hù chết người.”

“Cậu muốn làm gì?” Tô Tiểu Mễ nhìn biểu tình như đang tính toán của Hạ Tử Vi, cô cũng biết Hạ Tử Vi nhất định có chuyện muốn tìm cô thương lượng, hoặc là có chuyện gì đó gạt cô.

Hạ Tử Vi đá lông nheo với cô, từ từ để cảm sát vào.

153. Chương 153: Giá Họa 2

Tô Tiểu Mễ nhìn bộ dạng mập mờ muốn chết của cô, có chút gánh không được vỗ nhẹ tay cô một cái, “Có phải có chuyện muốn nhờ vả mình hay không? Có lời gì cứ việc nói thẳng.”

“Vẫn là Tiểu Mễ hiểu rõ mình nhất!” Cô cười yếu ớt xấu xa.

“Đừng nói với mình cậu muốn mua lại chỗ này?” Tô Tiểu Mễ thuận miệng nói, nói thật ra khi nhìn đến nơi đây cô cũng có ý muốn đó, có một tòa viện như vậy, mỗi ngày tiếp đãi một số người có sở thích như mình, tán gẫu đến gần người, hoặc là tâm sự cùng khách, đó hẳn là một việc làm rất thích ý.

“Tiểu Mễ, mình yêu cậu, mình muốn cái gì cậu cũng biết cả!”

Tô Tiểu Mễ mở to hai mắt nhìn về phía Hạ Tử Vi, vội vàng đặt bàn tay vào trán cô, thấp giọng nói: “Cậu xác định đầu óc cậu không có sốt? Mua nơi này? Không có năm ba ngàn vạn cũng đừng năm mơ.”

Tô Tiểu Mễ không chút lưu tình đả kích ý niệm muốn tiếp tục thương lượng của Hạ Tử Vi.

“Không mua, chẳng qua là mượn nơi này, sau đó hai tụi mình cùng nhau kinh doanh, dùng ý tưởng của cậu với tài tiếp thị của mình dung hợp vào sự nghiệp chung của chúng ta, như thế nào?” Hạ Tử Vi không bỏ cuộc nói ý đồ chân chính cho cô nghe, muốn mua nơi này, kinh tế của các cô nhất định là không thể nào, nhưng mượn thì hiển nhiên vẫn có thể.

“Mượn? Chủ của nơi này bỏ được sao?” Chỗ có tình điệu vậy, nhất định của một người chủ rất có phong cách, cho nên chắc chắn sẽ không dễ dàng cho mượn.

“Ông chủ của nơi này là anh họ của một người bạn cũ của ba mình, hiện tại ông không còn hứng thú kinh doanh, nhưng lại không muốn lãng phí công sức lẫn tình cảm đã từng bỏ ra ở nơi này, cho nên muốn tìm một người có thể kinh doanh nơi này tốt hơn.” Hạ Tử Vi cũng là vô ý đi tới nơi này, lần đầu tình cờ nói chuyện với nhau mới phát hiện, cô cảm thấy đây là cơ hội trời cao cho cô.

Nhiều năm như vậy, đi làm thay người khác cũng mệt mỏi, cuộc sống văn phòng cũng chịu đủ rồi, tuổi càng lớn càng muốn tự do một chút, càng muốn một phần sự nghiệp nhỏ thuộc về mình.

“Thực hay là giả?” Tô Tiểu Mễ nghe cũng có chút động tâm, nói thật ra, có thể có một tòa viện thuộc về mình thế này, thật là trong mộng cô cũng mơ tưởng, rồi đi Dung Khoa rồi cô có thể toàn tâm vui đầu vào nơi này.

“Đương nhiên là thật, bất quá tiền mượn, là tám trăm vạn (8 triệu)!”

“Tám trăm vạn? Nhiều như vậy? Tụi mình đi đâu đào ra nhiều tiền như vậy a.” Tô Tiểu Mễ vừa nghe giá tiền này, tâm lại bắt đầu hự rồi, đây cũng quá đắt.

“Năm trăm vạn là tiền cọc, ba trăm vạn là tiền mượn hai năm, đây là giá hữu nghị rồi, hơn nữa ông ấy là thấy tụi mình cũng là cái loại người sẽ kinh doanh tốt chỗ này, cho nên mới để cho cái giá này.”

“Nhưng tụi mình lấy ở đâu nhiều tiền như vậy a? Ba mình còn nằm viện, mỗi tháng phải chi ra không ít nha.” Tô Tiểu Mễ đứng là rất thích cái chỗ này, nhưng vấn đề kinh tế cũng rất mấu chốt.

“Mình bán biệt thự của mình đi, cậu cũng bán nhà của cậu đi, sau đó sẽ nghĩ biện pháp kiếm thêm ít tiền, tụi mình một người bốn trăm vạn, như thế nào?” Hạ Tử Vi đề nghị. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

“Nhà của cậu đã bán?” Tô Tiểu Mễ hỏi.

“Chuẩn bị bán, mình rất ưa thích nơi này, bán nhà xong mình sẽ vay tiền mua một căn nhà nhỏ, như vậy mình cũng không đến nỗi rơi vào cảnh không có chỗ ở.” Hạ Tử Vi tuyệt sẽ không bức mình đến cảnh giới không có gì cả.

“Mình phải trở về suy tính lại, bốn trăm vạn là số tiền không nhỏ, nhà của mình cũng chỉ giá trị ba trăm vạn, bán nhà mình cũng có thể đến ở với mẹ.” Tô Tiểu Mễ nghĩ đến chỗ này, thật ra thì ở với người nhà cũng không có cái gì không tốt, nhưng Lâm Khải sẽ nghĩ sao? Cô thật không dám bảo đảm.

“Cậu phải nhanh chóng hồi âm cho mình, nhà của mình đoán chừng hai ngày nữa sẽ phải bán đi.” Thật ra phải bán đi cái biệt thự nhỏ đó, trong lòng cô vẫn có chút không nỡ.

Tô Tiểu Mễ gật đầu, nhìn toàn cảnh chung quanh, trong lòng thật ra thì đã có đáp án, phụ nữ vô luận là làm gì thì kinh tế vẫn phải độc lập, vô luận lúc nào cũng không thể không có công việc, có một phần công việc không phải là một loại hạnh phúc sao?

154. Chương 154: Giá Họa 3

Tô Tiểu Mễ cuối cùng quyết định theo kế hoạch của Hạ Tử Vi, đem phòng ốc ủy thác cho bất động sản bán nhà của Hạ Tử Vi cùng bán ra, bởi vì cô gần đây công việc thật sự là quá bận rộn, cho dù cô chỉ muốn an tĩnh thưởng thức một ly cà phê cũng không có thời gian.

Hạ Tử Vi ly khai Dung Khoa, lương cao cũng không níu kéo được cô, cô đem toàn bộ ý định lao vào sự nghiệp của mình.

Đối với Tô Tiểu Mễ mà nói, sống ở Dung Khoa, trừ công việc chỉ có công việc. Cô cảm kế hoạch cùng trợ lý của Lâm Khải tiến vào phòng đấu giá, mà Lâm Khải giờ phút này đang ở Canada. Ở Bắc Kinh, phương án lần này giao toàn quyền cho Tô Tiểu Mễ phụ trách.

Miếng đất dự định mở Công viên lên giá là ba nghìn vạn, có người gờ bài, lại giá ba nghìn năm trăm vạn... lại lên bốn nghìn vạn...

Bốn nghìn vạn... Có còn cao hơn hay không...? Lần thứ nhất, bốn ngàn vạn, nếu như không có cao hơn này khối đất xây dựng công viên được giao cho Tinh Nhuệ công ty.

Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, Tô Tiểu Mễ đang chuẩn bị giơ bài kêu lên bốn ngàn năm trăm vạn, lại bị tập đoàn Thái Hoa vượt lên trước một bước, năm ngàn vạn.

Tô Tiểu Mễ nhìn lại bảng kế hoạch, giá năm ngàn vạn, cô cắn môi do dự, tại sao xuất hiện tình huống như thế?

Năm nghìn năm trăm vạn? Tô Tiểu Mễ cắn răng, tuy nhiên cô không dám gọi ra giá này, bởi vì giá bắt đầu không phải là cô dễ dàng có thể thay đổi, nếu như năm nghìn năm trăm vạn đồng ý, mà Lâm Khải cũng không hài lòng cái giá này, cái này năm nghìn năm trăm vạn người nào chịu trách nhiệm? Cô? Cô không thể gánh nổi gánh nặng này!

Lần đầu tiên ra quân, Tô Tiểu Mễ thất bại trở về.

Phòng làm việc của Lâm Khải

Tô Tiểu Mễ đứng ở trước mặt của Lâm Khải mới từ Canada trở về, hai người sắc mặt đều có chút tiêu tụy.

“Em chẳng lẽ không cần giải thích cho tôi một chút?” Lâm Khải nhận được tin tức thất bại lần này, lên chuyến bay sớm nhất trở lại công ty.

“Chuyện chính là như vậy, tập đoàn Thái Hoa so với chúng ta trước báo ra năm ngàn vạn, tôi không nghĩ tới công ty bọn họ cùng công ty chúng ta giá bắt đầu lại là giống nhau, đây có lẽ là cái ngoài ý muốn.” Tô Tiểu Mễ đơn thuần nghĩ, căn bản cũng không có nghĩ tới có thể sẽ có cái khác, không phải là cô ngu ngốc mà là cô ở trên thương trường vẫn còn rất đơn thuần.

“Ngoài ý muốn? Em cảm thấy hai công ty giá bắt đầu sẽ là ngoài ý muốn giống nhau sao?” Lâm Khải mặt lạnh ẩn chứa giận dữ.

“Không phải là ngoài ý muốn, vậy sẽ là cái gì?” Tô Tiểu Mễ rất tự nhiên tiếp lời nói.

“Tô chủ quản, cái vấn đề này tôi đang hỏi em, mà không phải là em hỏi tôi!” Thanh âm của hắn đột nhiên lớn lên, mang theo một tia găm nhẹ.

Bởi vì vội vàng, Tô Tiểu Mễ thể nhưng không có đóng cửa phòng làm việc, thỉnh thoảng thanh âm dần dần truyền tới bên ngoài.

“Lâm tổng, lời này của ngài có ý tứ gì?” Tô Tiểu Mễ có chút giật mình, ý tứ của hắn hình như là có ngụ ý khác.

“Tô chủ quản, em làm cho tôi quá thất vọng!” Một câu thất vọng vừa nói ra trái tim dường như băng giá.

Tô Tiểu Mễ trên đầu giống như nện xuống một hồi mưa đá, lạnh đến toàn thân.

“Ngài là đang hoài nghi tôi?” Đôi môi cô không tự ý run lên.

“Trong kế hoạch này, có thể tiếp xúc được tài liệu cơ mật trừ tôi ra liền chỉ có em. Nếu như không phải là em tiết lộ đi ra ngoài, vậy còn có thể là ai?” Thần kinh của hắn thất lại rất chặt, hắn không muốn hoài nghi Tô Tiểu Mễ, nhưng tất cả đều chỉ hướng về cô, hắn không thể nghĩ tới người khác, hắn là như vậy đem hết tất cả nhiệm vụ cho cô, cô lại phản bội hắn!

“Tôi nói tôi không làm, ngài sẽ tin sao?” Cô nhìn thẳng vào hắn, lần này, so với bất kỳ thời điểm nào khác cô rất cần hắn tin tưởng. Y - www.

“Để cho tôi tin tưởng em, có thể! Vậy em cho tôi một giải thích hợp lý.” Suy nghĩ của Lâm Khải cũng hỗn loạn, hắn trên công tác luôn luôn nghiêm cẩn rõ ràng, dính đến Tô Tiểu Mễ, hắn hoàn toàn không cách nào khống chế tâm tình kích động của mình.

“Giải thích?” Hai từ này ở trong đầu Tô Tiểu Mễ xoay chuyển, cô nỗ lực muốn cho mình nghĩ ra một giải thích hợp lý “Có lẽ thật sự là trùng hợp?”

“Đây là không phải là giải thích, tôi nói cho em biết, bọn họ giá bắt đầu cũng không phải năm ngàn vạn, về phần cuối cùng bọn họ là như thế nào dùng năm ngàn vạn bắt được mảnh đất này ngay lúc, em chẳng lẽ so với tôi không hiểu hơn sao?”

“Không, tôi không có... Tôi thật sự không có... Tin tưởng tôi!” Tô Tiểu Mễ phát hiện mình trừ lý do trùng hợp có thể làm thành giải thích, cô không thể nghĩ ra bất kỳ lý do nào khác, nhưng cô thật có thể xác định, phần kế hoạch này trừ cô xem qua, cô không có tiết lộ cho bất luận kẻ nào, thậm chí ngay cả Hạ Tử Vi cô cũng chưa từng nói qua.

“Tin tưởng em? Em cho rằng tôi không muốn tin tưởng em sao? Nhưng là em để cho tôi thế nào tin tưởng em? Ngay cả một cái lý do để cho tôi tin tưởng em cũng không có!” Lòng Lâm Khải so với cô càng thêm đau, hẳn cho rằng cô là người có thể tin tưởng, lại chưa từng nghĩ người phụ nữ hần tín nhiệm cuối cùng ngược lại phản bội hẳn.

Tô Tiểu Mễ muốn giải thích lần nữa, cửa lại bị phịch một tiếng đẩy ra. “Loại phụ nữ này còn có cái gì đáng tin chứ, làm ra chuyện tổn hại cho công ty như vậy lập tức phải bị khai trừ, lệnh khai trừ lập tức có hiệu lực!” An Ôn xông vào, lớn tiếng quát lên.

Tô Tiểu Mễ cùng Lâm Khải hai mặt nhìn nhau, không nghĩ tới đang lúc máu chốt An Ôn lại xông tới, nhìn tình huống, bà hẳn là biết hết thấy mọi chuyện.

Khai trừ Tô Tiểu Mễ cũng không phải là chủ ý của Lâm Khải, đầu của hẳn bỗng chốc không thể nghĩ được gì, mà hẳn tìm cô chẳng qua là từ một loại bản năng bị phản bội muốn có được một lời giải thích mà thôi.

Theo đuôi sau lưng An Ôn là Lãnh Tĩnh Thi, thấy một màn hỗn loạn như thế, Lãnh Tĩnh Thi đóng cửa chặt, ôn nhu hòa hoãn không khí: “Tất cả mọi người bình tĩnh một chút, là chuyện gì cũng nên hảo hảo xem xét, xem một chút trung gian có phải hay không đã xảy ra vấn đề gì rồi? Con tin tưởng Tiểu Mễ không phải là người như vậy.”

Vào thời điểm này, không ai nghĩ tới Lãnh Tĩnh Thi lại ủng hộ Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ cũng không có nghĩ đến, Lãnh Tĩnh Thi luôn miệng nói cô là chị em tốt, nhưng là Tô Tiểu Mễ đối với cô chẳng qua là bằng hữu bình thường, chẳng lẽ Lãnh Tĩnh Thi thật liền một chút cảm giác cũng không có, thật coi cô như chị em? Cô gặp nạn, cô ta liền là người đầu tiên muốn giúp cô? Nghĩ tới đây, trong lòng Tô Tiểu Mễ càng thêm áy náy.

“Tĩnh Thi, con đừng quá thiện lương như vậy. Con xem cô ta là chị em tốt, không nhất định cô ta cũng sẽ đối với con như vậy. Hôm nay cô ta có thể làm ra chuyện tổn thương đến công ty, ngày mai sẽ có thể làm ra chuyện thương tổn con, loại phụ nữ này tuyệt đối không có khả năng ở lại Dung Khoa, ta lấy thân phận là cổ đông của Dung Khoa, yêu cầu lập tức khai trừ người này!” An Ôn thái độ kiên quyết, không cho bất luận kẻ nào mặt mũi.

Thậm chí là mang theo một tia uy hiếp nhìn về phía Lâm Khải, đối với Tô Tiểu Mễ, cô nhất định phải rời đi Dung Khoa, công ty không thể nào cho phép người bán cơ mật của công ty tiếp tục ở lại.

Lâm Khải ngược lại trầm mặc, An Ôn thái độ kiên quyết như vậy ngược lại để cho hẳn ý thức được, mình nhìn vấn đề có phải hay không cùng mẹ một dạng? Quá mức phiến diện rồi? Ánh mắt của hẳn lại một lần nữa hướng về Tô Tiểu Mễ.

Đôi mắt cô quật cường, bất khuất, mà hẳn, có phải hay không nên tin tưởng Tô Tiểu Mễ?

155. Chương 155: Giá Họa 4

Tô Tiểu Mễ tự nói với mình phải tỉnh táo một chút.

Cô ngẩng đầu lên, chống lại đôi mắt An Ôn, kiên định nói: “An tổng, chuyện tôi chưa từng làm tuyệt đối sẽ không nhận, nếu như công ty muốn khai trừ tôi, tôi cũng có thể hiểu được, nhưng là tôi có một thỉnh cầu,

về chuyện này hay cho tôi một thời gian để tìm hiểu nguyên nhân, tôi nhất định sẽ cho Dung Khoa một giải thích hợp lý, cũng là để chứng minh sự trong sạch của tôi.”

Cô ánh mắt kiên định cùng thái độ làm cho lòng của Lâm Khả dần dần nghiêng về bên cô, hoặc là trong tiềm thức, hẳn không tin người phụ nữ này sẽ làm ra chuyện tổn thương đến công ty như vậy. Cô từ lúc vào làm đến nay luôn là vì công ty cố gắng, về tư, hẳn cho cô trợ giúp cũng không ít, mặc dù hẳn đối cô đoạt lấy hoặc gây cho cô tổn thương, nhưng không đến nỗi để cho cô phản bội như thế, huống chi, hẳn cam kết, chỉ cần cô làm xong chuyện này, trong vòng một năm liền để cô đi.

Những chuyện này một khi liên tưởng đến, hẳn suy nghĩ lại từ đầu đến cuối, dần dần bình tĩnh, suy nghĩ cũng rõ ràng.

“Cho cô một cơ hội? Có phải hay không suy nghĩ bán tài liệu của công ty nhiều hơn một chút? Cô...tiện nhân này thật là lòng tham không đáy, cô hiện tại lập tức rút cho tôi.”An Ôn hầm hừ, trên mặt tràn ngập kiên định.

“An tổng, ngài bình tĩnh một chút.” Lãnh Tĩnh Thi nhẹ nhàng từ phía sau vuốt lưng bà.

Giờ phút này, mọi ánh mắt đều hướng về Lâm Khả, bởi vì Lâm Khả là người cuối cùng ra lệnh.

“Lâm tổng, xin tin tưởng, tôi thật sự không làm như vậy.” Ánh mắt Tô Tiểu Mễ tràn ngập kiên định, cô hi vọng hẳn có thể cho cô một cơ hội.

Cô muốn rời khỏi, khát vọng rời đi, nhưng cô tuyệt đối sẽ không mang theo vết đen như vậy rời đi. Cô thoải mái đi vào, cũng phải hào phóng ly khai, đây mới là phong cách của Tô Tiểu Mễ.

“Được rồi, tôi sẽ cho cô một cơ hội, nếu như cô ở đây trong vòng nửa tháng không tra được gì, lập tức rời đi.”Hắn đưa ra quyết định sau cùng.

“Không, ta không đồng ý quyết định như vậy.”An Ôn liền phản đối, lúc này không đuổi Tô Tiểu Mễ thì còn đợi khi nào?

“An tổng, quyết định như vậy mới công bình, nếu Tô chủ quản nói không có làm, vậy thì cho cô ấy thời gian để tự mình tra rõ ngọn ngành, này có cái gì không thể đây?”Lâm Khả cùng mẹ mình bắt đầu đối kháng.

“Cho cô ta thời gian? Nếu như cô ta lợi dụng việc này làm tiếp chuyện tổn thương Dung Khoa thì sao? Điểm này con dám bảo đảm sao? Cô ta không chừng là lợi dụng sự đồng tình của con, sau đó mượn cơ hội cho Dung Khoa một cú trí mạng. Cho nên trong chuyện này, ta không đồng ý, ta muốn lập tức khai trừ cô ta.”An Ôn tuyệt không chịu nhượng bộ, bà thề phải đem Tô Tiểu Mễ từ Dung Khoa đuổi đi mới cam tâm.

“Trong nửa tháng này, cô ấy sẽ không chạm vào được bất kỳ văn kiện cơ mật nào, An tổng, như vậy có thể yên tâm hay không?” Lâm Khả cũng chuẩn bị tư tưởng kiên trì tới cùng, hẳn quyết định phải bảo vệ người phụ nữ này, nhất định phải bảo vệ tới cùng.

“Đúng vậy a, An tổng, ngài không tin những người khác, nhưng đây là Lâm tổng, không phải sao? Ngài liền tin tưởng Lâm tổng một lần đi, anh ấy nhất định sẽ không để cho chúng ta thất vọng, con cũng tin tưởng Tiểu Mễ không phải là người như vậy, chuyện này có thể có mặt khác.”Vì để cho hai mẹ con không lâm vào cục diện bế tắc, Lãnh Tĩnh Thi rất thức thời đứng ra khuyên giải, đồng thời, cũng làm cho An Ôn có một bậc thang để hạ đài.

Ở trước mặt mọi người, Lãnh Tĩnh Thi vĩnh viễn đều là tốt đẹp nhất, nguyện ý tin tưởng người bên cạnh, thậm chí là tình địch của mình.

“Con... đứa nhỏ này!”An Ôn đối với cô thương tiếc không ngừng, nhưng Lâm Khả kia thái độ cứng rắn, bà biết cục diện bế tắc như vậy, cũng sẽ không có một kết quả tốt.

Nhìn Tô Tiểu Mễ, bà lại một lần nữa hừ lạnh nói: “Nếu như trong vòng nửa tháng, cô không có tra được, lập tức rút cho ta!”

Ném xuống những lời này, bà phát tay áo tức giận rời đi.

Hết thấy nhìn qua không có bất kỳ khác thường gì, phần văn kiện kia cũng chỉ có chính cô xem qua, nhưng cơ mật vẫn bị tiết lộ, ánh mắt Tô Tiểu Mễ vô ý nhìn lướt qua những người trong công ty.

Người làm ra chuyện như vậy nhất định là có lợi cho họ, muốn đem Tô Tiểu Mễ đuổi đi, muốn đuổi cô đi nhất chính là An Ôn, nhưng An Ôn không đến nỗi đi tổn hại lợi ích của công ty chỉ để đạt tới mục đích của mình, dù sao cái công ty này là của nhà họ Lâm.

Trừ đi An Ôn, có khả năng làm chuyện này là ai? Muốn thế vị trí của cô? Hoặc là muốn đem người của họ vào? Nếu như là hai loại người này, chỉ có thể là thuộc hạ của cô hoặc là đồng cấp bậc với cô.

Nhưng là thuộc hạ của cô đối với cô luôn luôn tôn trọng, hơn nữa đây là mang cơ mật ra ngoài... họ sẽ không làm chuyện như vậy! Cô lắc đầu không muốn tin tưởng là thuộc hạ của mình làm.

Đồng cấp bậc có A Lệ, Hà Miếu, một người khác chính là Bạch Gấm, học tỷ Gấm? Cũng sẽ không, cô ấy vừa mới vào công ty mà thôi, không đến nỗi muốn hạ cô. Cô lại một lần nữa lắc đầu một cái, không muốn tin tưởng. Về phần hai người kia, các cô chung đụng luôn luôn không có bất kỳ mâu thuẫn gì, hiện tại chức vị Tổng giám cũng có người, theo lý mà nói cũng không làm chuyện mạo hiểm như vậy...

Càng muốn nghĩ, ý nghĩ của cô ngược lại càng mơ hồ.

Bạch Gấm vừa lúc đi tới trước mặt cô, nhìn cô cười “Tiểu Mễ, buổi tối cùng nhau đi ăn cơm, như thế nào?”

“Thật ngại quá, tối hôm nay em có chuyện rồi.” Cô cự tuyệt nói.

“Như vậy không cho học tỷ mặt mũi, chị tức giận nha.” Cô toét miệng cười.

“Lần sau đi.”

“Lần sau? Liên ngày mai! Quyết định vậy đi!”

Tô Tiểu Mễ cười cười, bày tỏ gật đầu, cự tuyệt nữa có vẻ không nể mặt.

“Tiểu Mễ, em cùng Lý Triết gần đây thế nào?” Bạch Gấm rất rộng rãi hỏi, tuyệt không cảm thấy có cái gì không ổn.

“Không có gì, tụi em chẳng qua là bạn bè bình thường thôi. Học tỷ Gấm, chị không nên hiểu lầm.” Cô lại một lần nữa giải thích.

“Tiểu Mễ, chị hiểu rõ lời nói của chị. Em có thể sẽ cảm thấy rất giả, nhưng là với thân phận là học tỷ của em, chị vẫn phải nói, Lý Triết là một người đàn ông tốt, lúc chị chia tay hắn, thật ra là do chị ngại anh ấy nghèo, hơn nữa có một chút hiểu lầm, anh ấy không cho chị được những gì chị muốn. Nhưng hiện tại không giống, anh ấy sự nghiệp ngày càng thành đạt, em thật không nên bỏ qua.”

“Nếu là như vậy, học tỷ tại sao không cùng học trưởng hợp lại? Hai người năm đó ở trường đại học là Kim Đồng Ngọc Nữ, quen nhau nhiều năm như vậy nhất định còn có tình cảm.”

Bạch Gấm nhẹ nhàng ai thán một tiếng “Có chút tình cảm thì sao chứ, hợp lại lần nữa vẫn rất khó khăn. Tin tưởng chị, anh ấy là một người đáng tin nhiệm, không nên dễ dàng cự tuyệt, ít nhất thử cho anh ấy một cơ hội đi, đây cũng là em tự cho mình một cơ hội.”

“Cám ơn chị, học tỷ!” Tô Tiểu Mễ rất bất đắc dĩ cười nói: “Em cùng Lý Triết học trưởng đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất rồi, cho nên cũng không thể đi tới cùng nhau.”

“Năm đó ở trường học, em thích anh ấy, từ trong ánh mắt của em chị thấy được. Trước kia là bởi vì có chị, hiện tại không giống nhau, chúng ta cũng đã qua, mà hai người là vừa mới bắt đầu.”

Cô vỗ vỗ bả vai Tiểu Mễ, ý bảo cô ngó ra ngoài cửa sổ, mà nơi đó, Lý Triết đang đứng.

156. Chương 156: Tín Nhiệm

Tại Tứ Hợp viện, Tô Tiểu Mễ cùng Hạ Tử Vi đang hàn huyên.

Tô Tiểu Mễ đem chuyện của mình nói cho Hạ Tử Vi nghe, cùng với những người có thể hãm hại mình nói ra, dĩ nhiên, cô tự động bỏ qua An Ôn.

Hạ Tử Vi tay nhẹ nhàng lung lay ly rượu, nhìn cô rất nghiêm túc nói: “Tiểu Mễ, suy nghĩ của cậu cần rộng ra một chút.”

“Cậu nói mình đặt ra phạm vi những người có thể hãm hại mình quá ít sao? Nhưng những người khác đối với mình quan hệ ích lợi rất ít, nếu như lợi ích không có, bọn họ không có lý do gì để hại mình.” Tô Tiểu Mễ nói.

“Phần này vẫn kiện cơ mật, chỉ có một mình cậu biết phải không?” Hạ Tử Vi bắt đầu giúp cô phân tích.

“Ừ, trừ Lâm Khải và mình ra không còn ai khác. Ban đầu hẳn nói tín nhiệm mình, cho nên đem toàn bộ phương án giao cho mình phụ trách.” Cô thật thà khai báo.

“Như vậy cái phương án này có bao nhiêu người biết?”

“Ban lãnh đạo công ty sẽ biết, bởi vì trong cuộc họp mình có đề cập tới cái phương án này.” Tô Tiểu Mễ nói xong, ý nghĩ giống như lập tức mở ra, “Ý của cậu là, bất cứ ai đã từng dự họp cũng đều có thể?” Truyện Tiên Hiệp - -Y

“Không loại bỏ loại khả năng này, nhưng trong số đó người nào đối với cậu có quan hệ ích lợi lớn nhất, cậu nên suy nghĩ thêm một chút.”

“Thôi Viên Viên.” Tô Tiểu Mễ lập tức nghĩ tới cô ta, giống như lúc cô làm phương án liền nảy ra ý tưởng vậy.

“Tiểu Mễ, về mặt công việc, mặc dù năng lực của cậu tương đối xuất sắc, nhưng việc của cậu là sáng tạo, cậu so với những người làm bên tiêu thụ chưa đủ sâu. Cậu có thể có hôm nay là do năng lực cùng tài hoa của cậu, điều này cùng với chức vụ của cậu cũng có quan hệ, bởi vì bên tiêu thụ cạnh tranh lớn, mọi người trong đó sẽ cố gắng kéo đơn hàng của nhau, nhưng của cậu là ý tưởng, hoàn toàn là dựa vào đầu óc để kiếm cơm, mà cậu lại không quan tâm hướng chức vị cao. Cho là cậu cao thượng đi, cho nên cậu nếu cùng những người này đấu, nhất định sẽ bị thua thiệt.”

Hạ Tử Vi rất nghiêm túc giảng giải, Tô Tiểu Mễ chắc cũng hiểu rõ rồi, loại người như thế ở những nơi làm việc không phải hiếm. Mà Tiểu Mễ cùng Hạ Tử Vi không giống nhau, cô dầu gì xuất thân bên tiêu thụ, mặc dù không có ý xấu, nhưng cùng người đấu, cô so với Tô Tiểu Mễ mạnh hơn rất nhiều.

Đôi khi, cô thậm chí mong Tô Tiểu Mễ cứ đơn thuần như vậy, bởi vì càng đấu nhiều càng dễ mất đi chính mình, đây cũng là lý do cô lựa chọn ra đi.

“Mình cùng Thôi Viên Viên trước là cùng cấp bậc, cô ấy thăng chức, mình cũng rất vừa ý, bởi vì mình căn bản không muốn làm Tổng giám, càng đi lên áp lực càng lớn, hơn nữa trông nom người càng nhiều. Cậu cũng biết, mình tất cả ý định tập trung tìm ý tưởng, không phải tranh đoạt chức vị cùng tranh đấu, lần này, cô ấy nhất định là vì phương án Lâm Khải không có thông qua cô ấy mà lại trực tiếp giao cho mình, nên sợ mình giành vị trí của cô ấy.” Tô Tiểu Mễ mặc dù tâm cơ ít, nhưng không có nghĩa là cô ngu xuẩn.

“Mình dám khẳng định, chuyện của Hà Kinh cùng Ngô Diệu Linh nhất định là cô ta tổ giác, ngay cả hai người ra đi, cậu cũng không có thăng chức, ngược lại một người mới vừa vào không bao lâu đã thăng chức rồi, cậu không cảm thấy có gì kỳ quái sao?”

“Mình cảm thấy có thể là do cô ta có năng lực.” Tô Tiểu Mễ điềm nhiên nói “Có lẽ cũng là do cô ấy có vận khí tốt?”

“Vận khí mặc dù quan trọng, nhưng cậu nghĩ thử đi, bất kỳ một chủ quản nào khác so với cô ấy cũng lâu năm hơn, trừ A Lệ hơi lười một chút, bất kỳ một chủ quản nào cũng đều biểu hiện tốt, nhưng chỉ mình cô ấy được thăng chức, có thể thấy được người phụ nữ này không đơn giản, có cơ hội, cậu nên chú ý đến cô ấy nhiều hơn một chút.” Hạ Tử Vi nhắc nhở bạn mình.

“Ừ, mình biết rồi, mình không muốn rời đi là bởi vì mình không muốn cứ đem theo tiếng xấu như vậy mà rời đi.” Tô Tiểu Mễ cố chấp đến cùng, ai cũng ngăn cản không được.

“Tính khí cậu đúng là bướng bỉnh, mình cũng không phải không biết! Giải quyết tốt cái vấn đề này xong, cậu nếu muốn từ chức thì tới cùng mình làm ăn, mình không có ý kiến, nếu như cậu còn muốn tiếp tục làm xong cái phương án đó, mình cũng ủng hộ cậu, nơi này liền tạm lúc giao cho mình xử lý vậy.” Hạ Tử Vi cùng Tiểu Mễ cụng ly, đã uống vài ngụm rượu đỏ.

“Cám ơn cậu, Tử Vi!” Được Hạ Tử Vi ủng hộ, Tô Tiểu Mễ thật sự cảm động.

Phòng làm việc Lâm Khải.

Hắn liếc nhìn tất cả tài liệu, nhưng là lật qua một lần, cũng không có tra ra bất kỳ cái gì khả nghi.

Nguyên nhân chính là như thế, hắn ngược lại lo lắng hơn, địch nhân ngay trong nội bộ, thế nhưng hắn lại không tra được bất kỳ điểm nào khả nghi, có thể thấy được người này khó chơi như thế nào.

Dựa vào sự nhạy cảm của hắn, ánh mắt của hắn rơi vào hai người: Thôi Viên Viên cùng Bạch Gấm!

Hai người kia, hắn cơ hồ không biết, cũng là hai người mới nhất tiến vào Dung Khoa, lý lịch cũng khá đơn giản, có học vấn cao, nhưng hắn cảm giác hai người kia tựa như lai lịch không rõ.

Hắn cầm điện thoại lên gọi cho Jackson, nhanh chóng tìm người tra được bối cảnh thật sự của hai người kia cho hắn.

Lâm Khải mới vừa để điện thoại xuống, Lãnh Tinh Thi liền gõ cửa đi vào.

“Tinh Thi, thế nào?” Nhìn sắc mặt có chút tái nhợt, Lâm Khải không nhận được quan tâm hỏi.

Lãnh Tinh Thi đi tới bên cạnh, nhào vào trong ngực hắn, làm nũng nói: “Con không an phận, nó muốn ăn chua.”

“Được thôi, sau khi tan việc dẫn em đi ăn chua, nhé?” Hắn ôn nhu nhìn cô, người phụ nữ này mang trong mình con của hắn, dù thế nào đi nữa, hắn cũng là cha của đứa nhỏ này.

“Khải... Anh thật tốt...” Cô nhanh chóng trên môi hắn ấn xuống một cái hôn.

“Em muốn đi ăn ở đâu, anh đặt bàn”

“Món cay Tứ Xuyên, quang cảnh tốt một chút là được.” Lãnh Tinh Thi cười nói.

“Ừ, vậy thì đi quán Giang Nam!”

Tay của cô vòng lên cổ hắn, búi môi nói: “Anh phải đưa em đi!”

“Được!” Hắn rất sáng khoái đáp ứng.

“Hay là chúng ta kêu thêm Tiểu Mễ đi, em thấy cô ấy gần đây giống như tâm tình không tốt lắm, hai người lần trước bởi vì chuyện kia trong lòng đoán chừng có một chút cách ngại, lần này cùng ăn một bữa cơm, có được không?” Cô đề nghị.

“Không cần, anh cùng cô ấy chỉ là quan hệ cấp trên và cấp dưới, tội mình lại thêm cô ấy nữa thì không được tự nhiên cho lắm.” Thanh âm của hắn đột nhiên lạnh đi.

“Tiểu Mễ là người trong lòng Hiên thiếu gia, anh ấy vừa đúng nhờ vả em giúp đỡ, mà quan hệ giữa anh cùng cô ấy cũng có thể hóa giải một chút, không phải tiện đôi đường sao?” Cô làm nũng trong ngực của hắn.

Lâm Khải tuy nắm tay cô nhưng suy nghĩ lại bay rất xa, từ lần trước, hắn đã mấy ngày không thấy Tiểu Mễ, càng không thấy bao lâu, hắn lại càng phát hiện ra mình thật sự rất muốn nhìn thấy cô.

Nhìn hắn trầm mặc, Lãnh Tinh Thi coi như hắn đồng ý, cô núp ở trong ngực của hắn cười đến càng thêm duyên dáng.

157. Chương 157: Tuyên Chiến Bắt Đầu

“Tiểu Mễ, hôm nay tan tầm cùng nhau đi ăn cơm nhé?” Lãnh Tinh Thi từ văn phòng Lâm Khải đi ra liền đi tới chỗ Tô Tiểu Mễ.

“Tinh Thi, thật ngại quá, hôm nay chị có hẹn rồi.” Tô Tiểu Mễ cự tuyệt nói.

“Chị có phải hay không vẫn còn tức giận Khải, cho nên không muốn cùng tụi em đi ăn cơm?” Cô đô đô cái miệng nhỏ nhắn một chút, có chút ủy khuất nhìn Tiểu Mễ.

“Không phải vậy.” Tiểu Mễ vội vàng lắc đầu giải thích “Không nên hiểu lầm, chị hôm nay đã hẹn Bạch chủ quản cùng đi ăn cơm, không tin em có thể hỏi cô.”

“Thật không thể để lúc khác đi với cô ấy không được sao?” Cô vẫn chưa từ bỏ ý định cố ý nài nỉ.

“Bạch chủ quản là học tỷ của chị, chị đã sớm nhận lời đi ăn cơm cùng cô ấy, hôm khác sẽ đi cùng hai người.” Nếu có thể cự tuyệt, cô kiên quyết cự tuyệt cùng đôi vợ chồng này đồng hành, đây là nội tâm của cô theo bản năng phản ứng.

“Ừ, được rồi! Nhớ đó, lần sau em lại hẹn chị, không thể cự tuyệt nữa, bằng không em thật sự sẽ tức giận.”

“Được rồi, chị biết rồi.” Tô Tiểu Mễ cười đồng ý, bất kể như thế nào, ngày đó Tinh Thi đã nói giúp cho cô, cô hẳn là cũng nên cảm tạ.

Trong phòng rửa tay, Bạch Gấm đi vào, đóng cửa lại, lấy điện thoại di động ra, nhắn tin: quán Giang Nam, từ tối nay bắt đầu, hãy cùng Lâm Khải tuyên chiến, theo kế hoạch tiến hành.

Không bao lâu liền có hồi âm, thật đơn giản chỉ có một chữ: được.

Bạch Gấm sau khi xem xong, không có chút do dự nào liền đem tin gửi đi và tin nhận được xóa đi.

Quán Giang Nam.

Lãnh Tinh Thi kéo tay Lâm Khải đi vào, đây là đang một trung tâm thương mại cao cấp, quán ăn trong tòa nhà này tinh xảo cùng thơm ngon, quán Giang Nam là một trong những quán có tiếng tăm ở đây.

Quán ăn chia làm hai tầng, trang hoàng lớn vô cùng, các món ăn ở đây cũng rất nổi tiếng.

“Lâm tiên sinh, xin mời lên lầu.” Nhân viên phục vụ lễ phép dẫn đường.

Thang lầu toàn bộ một đường thảm đỏ, đập lên mềm nhũn, vô cùng thoải mái.

Trên lầu có một bàn gần cửa sổ rất trang nhã, cách cửa thang lầu rất gần, Lãnh Tinh Thi vừa đi vừa nghĩ: “Phải nhanh hơn nữa, đã qua một tuần, cô hiện tại chỉ còn có ba ngày. Tối hôm nay vô luận như thế nào đều phải thành công, nếu như tối nay thua hết, phải tìm cách khác thì càng khó khăn.” Cô âm thầm tự nói với mình: “Không thể thua!”

Mới vừa lên lầu, Lãnh Tinh Thi liền nhìn thấy Tô Tiểu Mễ, Bạch Gấm, còn có Lý Triết, ba người đang trò chuyện.

“Hi, mọi người! Thật là đúng lúc, không nghĩ tới ở chỗ này có thể gặp mọi người.”

“Lâm tổng, Lãnh tiểu thư!” Bạch Gấm vội vàng gọi, nhiệt tình mời chào “Nếu như hai người cũng đến đây ăn cơm sao không ngồi cùng bàn với chúng tôi cho vui.”

“Thật có thể không?” Lãnh Tinh Thi cao hứng.

“Dĩ nhiên, đây phải gọi là vinh hạnh mới đúng, Tiểu Mễ, em nói có phải không?” Bạch Gấm nghiêng đầu nhìn về phía Tô Tiểu Mễ.

“Đúng vậy!” Tiểu Mễ cười phụ họa, trừ như vậy, cô không có cách nào khác, nhưng sự mơ hồ bất đắc dĩ trong mắt cô không thoát khỏi ánh mắt của Lý Triết. Nguồn:

Tô Tiểu Mễ đã tránh né hắn rất nhiều ngày rồi, hôm nay nếu không phải là Bạch Gấm ra mặt, cô nhất định sẽ tiếp tục tránh né hắn.

Đúng lúc đó, phục vụ bưng thức ăn lên.

“Oa, thơm quá, nhìn thôi đã muốn chảy nước miếng.” Lãnh Tĩnh Thi nhìn món ăn kia, đã không muốn rời đi “Khải, chúng ta ngồi xuống cùng ăn cơm với mọi người có được không?”

“Ừ, tùy em, em muốn sao cũng được, tất cả nghe theo em.” Một chút giọng điệu cùng ánh mắt cứng chiu, trong nháy mắt liền làm cho Tô Tiểu Mễ đau nhói, mà cô lại còn phải ngồi yên đó giả bộ tươi cười.

Ở phía dưới bàn, tay của Lý Triết bắt được tay của Tiểu Mễ, cô quay đầu lại trợn mắt nhìn hắn, ý bảo hắn không nên như vậy, tay của cô ở dưới mặt bàn muốn dứt ra, thế nhưng hắn lại cầm thật chặt, ánh mắt cũng đang nói cho cô biết, có hắn, chuyện gì cũng không sợ.

“Lãnh tiểu thư, xem một chút có còn món gì cô muốn ăn hay không?” Bạch Gấm bắt đầu nhiệt tình cùng Tĩnh Thi hàn huyên.

“Em giờ phút này liền muốn ăn cái này.” Cô có chút ngượng ngùng nói.

“Tôi cũng vậy cực kỳ thích ăn món này, bất quá cái vị chua này thích hợp với cô hơn, hắc hắc.” Bạch Gấm cười, hai người giống như rất ăn ý cùng thích một món ăn.

Tô Tiểu Mễ có chút khó hiểu nhìn một màn trước mắt, Lãnh Tĩnh Thi thích ăn chua là vô cùng bình thường, bởi vì cô ấy mang thai, nhưng học tỷ Gấm mới là lạ, cô nhớ lúc liên hoan ở đại học, có một lần nấu canh cá cải chua, Bạch Gấm không hề đụng đũa, bởi vì cô ấy nói cô ấy không thích ăn chua, Tiểu Mễ đến bây giờ vẫn nhớ rất rõ.

Lãnh Tĩnh Thi cùng Lâm Khải ngồi xuống, cô cười với Tiểu Mễ: “Tiểu Mễ, hai người thật là thân mật, nhìn thấy tụi em tới vẫn cùng nhau tình chàng ý thiếp, đều không để ý đến em.”

Cô nửa cười giỡn nửa trêu ghẹo.

Tô Tiểu Mễ sau khi nghe xong liền đỏ mặt, giống như bị người phơi bày khiến cô chột dạ, bởi vì giờ phút này tay Lý Triết đang gắt gao nắm tay cô, cô dùng sức thế nào cũng không dứt ra được.

Ánh mắt âm lãnh của Lâm Khải chợt lóe lên, nghiêm mặt, không nói lời nào.

“Cám ơn Lãnh tiểu thư khen ngợi, tôi cùng Tiểu Mễ luôn luôn rất ân ái, bất quá, nếu so sánh với các người, hai chúng tôi còn kém một chút.” Lý Triết lạnh lùng cười một tiếng, tuyệt không bắn khoả đến Tô Tiểu Mễ.

“Lời này có ý gì?” Tĩnh Thi tò mò nháy mắt to.

“Nói thí dụ như, tôi cùng Tiểu Mễ ở dưới mặt bàn nắm chặt tay...” Hắn xấu xa cười, hoàn toàn không để ý đến cảm thụ của Tô Tiểu Mễ, đem tay đang nắm chặt dưới mặt bàn giơ lên trên” mà cô cùng Lâm tổng... luôn không có nắm tay.”

“Ha ha... Hình như đúng là vậy...” Tay Lãnh Tĩnh Thi kéo tay Lâm Khải “Nhưng hai người muốn nắm tay tại sao lại nắm dưới bàn, để trên bàn không phải tốt hơn sao?”

“Có chút tình cảm, lén lút chơi kích thích hơn, phải không Tiểu Mễ?” Nói xong, mặt của hắn tiến tới trước mắt của cô, hơi thở mãnh liệt như lời vũ đánh tới, giờ phút này, cô thật là ghét Lý Triết, tại sao hắn phải làm như vậy?

“Thì ra là các người thích chơi tình bí mật nha, như vậy quả thật rất kích thích, Khải, hôm nào chúng ta cũng thử một chút nha?” Cô nghịch ngợm ngẩng mặt lên, trêu ghẹo cười, cô không biết lời nói của Lý Triết là ý tại ngôn ngoại (còn có ý khác).

Lâm Khải nhìn bọn họ nắm chặt tay nhau, sắc mặt trầm hơn, Lãnh Tĩnh Thi nói gì, hắn một câu cũng không có nghe vào, chết lặng nói: “Được thôi!”

Lý Triết nhìn phản ứng của hắn, trong lòng hừ lạnh cười một tiếng, nắm tay Tô Tiểu Mễ chặt hơn, nếu như cẩn thận quan sát sẽ phát hiện, bàn tay trắng nõn, nhỏ bé của Tô Tiểu Mễ đã tái đỏ lên.

158. Chương 158: Tuyên Chiến Bắt Đầu 2

“Lâm Khải, trò hay vẫn còn ở phía sau, kế tiếp xem mày làm sao thu dọn!!!” Lý Triết lạnh lùng nói ở trong lòng.

“Tôi và Tiểu Mễ đã quen chơi tình bí mật rồi, bắt quá Lâm tổng, chắc cũng là cao thủ, tin tưởng Lãnh tiểu thư rất nhanh sẽ trở thành cao thủ tình nhân bí mật.” Lời nói của Lý Triết bắt đầu sáng lên, những lời này tựa như để xuống một quả bom, tùy lúc đều có thể nổ tung.

Lãnh Tinh Thi ngồi ngay tại chỗ, sắc mặt đột nhiên một hồi trắng một hồi đỏ.

Tô Tiểu Mễ cũng không chịu được nữa, đứng lên, dùng sức vung tay một cái, rút tay từ trong tay Lý Triết ra, gầm nhẹ: “Lý Triết, đủ rồi! Chớ giả bộ, chúng ta căn bản cũng không phải là người yêu.”

Tô Tiểu Mễ tức giận, giống như ở trong dự liệu, chẳng qua là sắc mặt của mỗi người vẫn hiện lên đầy vẻ kinh ngạc.

“Này... Đây là chuyện gì xảy ra?” Lãnh Tinh Thi có chút không hiểu nhìn về phía bọn họ.

“Tiểu Mễ, em nhận rõ thực tế có được hay không? Người đang giả bộ chính là em, mà không phải anh!” Gương mặt Lý Triết cũng tức giận, lớn tiếng nói.

“Đủ rồi, tôi không muốn nghe nữa. Thật xin lỗi, tâm tình tôi hôm nay không tốt, cho nên muốn đi trước một bước.” Sau khi Tô Tiểu Mễ nói xong, quay người cầm túi xách muốn rời đi, lại bị Lý Triết gắt gao níu lại.

“Em xem em kia, lại đang trốn tránh! Là ai không ngại nói lớn trước mặt anh, em yêu người đàn ông kia, anh bắt kể em yêu tiền của hắn hay yêu con người của hắn, nhưng hiện tại anh muốn nói cho em biết, người đàn ông này không đáng giá em yêu.”

“Anh buông em ra...”

“Không! Anh phải để cho em nhận rõ thực tế, anh sẽ không thả em đi.” Lý Triết cố chấp kéo chặt tay của cô, mấu chốt là hắn tuyệt sẽ không buông tay.

“Lý Triết, anh có phải còn không thể tin được, đầu óc anh bị nước vào rồi đúng không? Có phải muốn em nói một ngàn lần, một vạn lần anh mới bằng lòng tin tưởng? Em không yêu anh, một chút cũng không yêu anh. Hai chúng ta từ đầu đến cuối cũng chỉ là quan hệ bạn bè, hi vọng anh có thể tôn trọng mối quan hệ này, nếu không, cả đời em cũng sẽ không tha thứ cho anh!” Tô Tiểu Mễ mặt lạnh, thả ra lời dữ, cô tuyệt đối không thể để cho hắn nói ra.

“Coi như cả đời em không tha thứ anh, anh cũng muốn làm cho em tỉnh lại.”

“Im miệng! Anh đừng nói nữa, buông tôi ra... Nhanh lên... Buông tôi ra...” Cảm xúc của Tô Tiểu Mễ đột nhiên liền kích động đến bành trướng.

Tất cả mọi người đang nhìn, chờ chuyện kế tiếp xảy ra giữa hai người, Lãnh Tinh Thi kéo tay Lâm Khải chặt hơn. Ánh mắt của Lâm Khải cũng càng lạnh, hắn vốn nên đứng ra ngăn cản tất cả, nhưng hắn lại không muốn, coi như quan hệ của họ công khai rồi, vậy sẽ như thế nào?

“Tô Tiểu Mễ, em xem rõ ràng đi.” Hai cái tay của hắn đột nhiên nắm chặt bả vai của cô, xoay mặt của cô về phía Lãnh Tinh Thi và Lâm Khải, “Người đàn ông đang ngồi đối diện em kia...”

Tô Tiểu Mễ đột nhiên giống như một con sư tử tức giận, nâng lên một cái tay, hung hăng quăng một cái tát trên mặt Lý Triết, lớn tiếng rống về phía hắn: “Tôi bảo anh câm miệng, anh có nghe không!”

Một chiếc bàn tay kia rơi xuống, Lý Triết thấy được kiên cường và bảo vệ từ trong mắt của cô, cô đang bảo vệ người cô yêu, người phụ nữ này thật đã yêu Lâm Khải, tim của hắn lại dâng lên một hồi phiền muộn.

Không khí đột nhiên lập tức căng thẳng tới cực điểm, tiếng va chạm vang ở không trung, khiến tim những người khác cũng thót lên tới tận cổ họng.

Nhưng giờ phút này, Lãnh Tĩnh Thi lại buông lỏng tay Lâm Khải ra, nhẹ nhàng đứng lên, “Lý Triết, anh muốn nói gì? Người đàn ông đối diện cái gì? Người ở đối diện Tiểu Mễ lúc này không phải là Khải sao?”

“Tĩnh Thi, em đừng nghe anh ta nói hươu nói vượn... Anh ấy đang... đang nói bậy... Nói bậy.” Đôi môi Tô Tiểu Mễ có chút run rẩy, tất cả lời nói giống như bị nghẹn lại.

“Nói hươu nói vượn? Em xem bộ dạng của em bây giờ đi, người mà em tâm tâm khổ khổ bảo vệ lại đang ngồi đối diện em nhìn em bị hành hạ kia, em thật cảm thấy một người đàn ông như vậy đáng giá sao? Đáng giá sao?” Lý Triết nói rõ ra.

“Hai người đang nói cái gì... Tại sao em nghe không hiểu? Tại sao em có cảm giác nghe không hiểu?” Lãnh Tĩnh Thi có chút ngây ngốc cười, thật ra thì tâm cô đã minh bạch như gương sáng, chẳng qua là giả vờ như không muốn thừa nhận.

“Không có gì, Tĩnh Thi, anh ấy đang tức giận chị, cãi nhau với chị thôi.” Tay của Tiểu Mễ đột nhiên khoác lên trên tay Lý Triết, giống như đang nói cho hắn biết, giúp cô một chút.

Lý Triết tỏ ra không chịu, mà Lâm Khải, người đang an ổn vô sự ngồi xem kịch vui lại nhẹ nhàng mở miệng, “Lý Triết có ý tứ là... Tô Tiểu Mễ là tình nhân của anh.”

Lời này vừa ra, không chỉ có Lãnh Tĩnh Thi chấn kinh, Tô Tiểu Mễ cũng kinh ngạc không dứt.

“Không, Khải... Anh đang nói đùa với em, đúng không? Đúng vậy mà phải không?” Lãnh Tĩnh Thi vội kéo tay của hắn, trong mắt đã dâng lên từng tia bọt nước.

“Tĩnh Thi... đúng vậy, Lâm tổng chỉ đùa thôi, chị và Lâm tổng không có quan hệ gì cả, chẳng qua là quan hệ cấp trên cấp dưới thôi, Lý Triết và Lâm Khải đều đang nói đùa, hai người bọn họ nhảm chán, thật là nhảm chán cực kỳ.” Tô Tiểu Mễ lại càng không tình nguyện tin tưởng hơn Lãnh Tĩnh Thi, thân phận lúng túng của cô đột nhiên bị vạch trần, lòng cô không có bất kỳ chuẩn bị gì cả.

Cô có chút lúng túng giải thích, thậm chí ngay cả khóe miệng cũng có chút không khống chế được.

“Tiểu Mễ, em không chỉ đang gạt cô ấy, mà là đang tự gạt chính mình, em rốt cuộc có biết làm như vậy không chỉ tổn thương cô ấy, mà còn cả em nữa hay không?” Lý Triết nắm bả vai của cô lớn tiếng gầm nhẹ.

“Tôi bảo anh câm miệng a, đều là do anh, tại sao anh muốn chọc vào nhiều chuyện như vậy, tôi không phải đã nói rõ ràng với anh rồi sao? Chuyện của tôi không cần phải để ý đến, không cần anh quan tâm!” Tâm tình Tô Tiểu Mễ đột nhiên lại mất khống chế một lần nữa, vẩy người ra cả giận nói.

“Anh thích em, anh không muốn nhìn thấy em bị thương... anh không muốn em bị thương, chỉ có đối mặt với thực tế mới có thể giải thoát, em rốt cuộc có hiểu hay không?”

“Tôi không cần được anh thích, càng không muốn anh để ý tôi. Miệng anh luôn nói không muốn làm cho tôi bị thương, nhưng những gì anh đang làm sẽ chỉ làm nhiều người bị thương hơn.”

“Khiến cho nhiều người bị thương như vậy không phải anh, là hắn!” Ngón tay Lý Triết chỉ hướng Lâm Khải, trong mắt đều là địch ý.

“Lý Triết, đủ rồi!” Tô Tiểu Mễ lớn tiếng nói, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác đi về phía cầu thang.

Lý Triết khẩn cấp kéo cô lại, không để cho cô đi, Lãnh Tĩnh Thi cũng theo sát sau.

“Tiểu Mễ, nói cho em biết đi, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, chị cho em một lời giải thích đi, có được hay không? Tại sao chị không muốn nói với em sự thật? Là do em chưa đủ tốt đối với các người sao?” Cô nhảy đôi mắt ngập nước, miệng nhỏ ừ khụt đóng mồm.

“Tĩnh Thi, em không nên nghĩ nhiều... Thật, những lời đó em coi như chưa từng nghe đi, đó là do Lý Triết đang nổi điên thôi.”

“Anh không có điên, sự thật chính là như vậy, Lâm Khải, tại sao mày không nói lời nào, lúc này lại giả bộ câm à!” Lý Triết lời kéo thân thể Tô Tiểu Mễ đi về phía trước hai bước, Lâm Khải cũng đi theo hai bước.

“Tôi nói rồi, Tô Tiểu Mễ là người phụ nữ của tôi, anh đừng có ý với cô ấy nữa, bởi vì loại đàn ông như anh... không xứng!” Lâm Khải nhìn Tô Tiểu Mễ bị Lý Triết ép có chút hồng mắt, tâm tràn ngập đau lòng.

Lý Triết vừa nghe lời này, hàm răng nghiến vang lộp cộp, nắm chặt quả đấm.

159. Chương 159: Muốn Chính Là Hiệu Quả Này

“Mày lại dám nói tao không xứng? Hiện tại tao liền muốn cho mày biết, rốt cuộc là tao không xứng hay loại đàn ông dối trá như mày mới không xứng!” Quả đấm của hắn vung lên, hung hăng đánh vào mặt Lâm Khải.

Lâm Khải cũng đưa tay ra, một tay cầm tay của hắn, hai người bắt đầu đấu.

Tô Tiểu Mễ và Lãnh Tinh Thi đứng ở phía sau có chút thất thần, Bạch Gấm đứng ở đằng trước, lớn tiếng nói: “Có gì từ từ nói, buông tay, đừng đánh... Đừng đánh nữa...”

Cô tuyệt không sợ hãi, chạy đến giữa bọn họ khuyên can, Tô Tiểu Mễ thấy tình cảnh này cũng đi hai bước về phía họ, hy vọng có thể ngăn hai người lại.

Trong vô hình, chẳng qua là mấy ánh mắt nhìn nhau, Lâm Khải hươ ra một đấm, Lý Triết cố ý né qua bên trái, Tô Tiểu Mễ chạm mặt đi tới lại vừa đứng đón một đấm này, cô lớn tiếng la lên, thân thể theo bản năng ngã về sau.

Vừa vặn không khéo, vị trí cô lui về phía sau lại đụng phải Lãnh Tinh Thi, theo quán tính, thân thể Lãnh Tinh Thi cũng ngã về sau, cô nhanh chóng bắt được tay vịn cầu thang, nhưng chỉ trong nháy mắt, tay của cô liền không nắm vững, cả người trực tiếp lăn xuống cầu thang, truyền đến một tiếng thảm thiết kêu gào bi thống.

Ánh mắt của tất cả mọi người cũng nhìn xuống dưới, mà giữa chân của Tinh Thi trong nháy mắt một mảnh đỏ bầm, mặt của Tô Tiểu Mễ bị dọa cho sợ đến tái nhợt, cô thật không có nghĩ lực va chạm lại mạnh đến vậy, cũng không muốn hại Lãnh Tinh Thi ngã lăn xuống cầu thang...

Bên ngoài phòng cấp cứu, An Ôn nhận được tin tức liền giận dỗi chạy tới.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tại sao lại như vậy? Các người mau giải thích cho tôi!” Mặt An Ôn âm lãnh, tất cả đều là tức giận.

Đúng lúc này, cửa phòng cấp cứu cũng mở ra, Lâm Khải xông lên trước đầu tiên, khẩn cấp hỏi: “Bác sĩ, như thế nào? Có nguy hiểm hay không?”

“Bệnh nhân thoát khỏi nguy hiểm rồi, nhưng đứa trẻ không thể giữ được!”

An Ôn vừa nghe không thể giữ được đứa trẻ, trong lòng càng thêm tức giận, “Tại sao như vậy? Đứa bé đang tốt sao lại không thể giữ? Rốt cuộc là ai làm?”

“Mẹ, mẹ trước đừng kích động, đây là ngoài ý muốn!” Lâm Khải muốn An Ôn bình tĩnh lại, nhưng An Ôn căn bản không nghe đến.

“Ngoài ý muốn? Làm sao có thể? Tinh Thi thương đứa bé như vậy, tại sao có thể ngoài ý muốn?” Bà quét mắt qua Tô Tiểu Mễ đứng ở một bên, âm độc nói: “Có phải do người phụ nữ độc ác này hay không? Có phải là do cô hay không?”

“Không phải do cô ấy, là do con!” Lâm Khải đẩy trách nhiệm lên người mình, trên thực tế nguyên nhân cũng là do của hắn, nếu như không phải là hắn hươ ra một quyền kia, Tiểu Mễ cũng sẽ không ngã xuống, như vậy cũng sẽ không đụng phải làm té Tĩnh Thi, cho nên đầu số gây nên vẫn là hắn.

“Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý!” Tô Tiểu Mễ xin lỗi, cô thật không muốn hại Lãnh Tĩnh Thi sẩy thai, tất cả xảy ra quá đột ngột, mặc dù cô đã rất dùng sức giữ thăng bằng rồi, nhưng vẫn không thể nào tránh khỏi chuyện xảy ra.

“Thật xin lỗi? Không phải cố ý?” An Ôn đi về phía trước hai bước, hung ác nhìn cô: “Cô cho rằng chỉ hai câu này của cô là có thể khiến cho cháu tôi sống lại sao? Cô cho rằng chỉ với hai câu này là có thể khiến cho Tĩnh Thi không thương tâm, không khó chịu sao?”

“An tổng, thật... thật xin lỗi... Thật xin lỗi...” Cô tự trách nói nhỏ.

“Bang! Bang!” Tiếp theo là tiếng tát tau vang vọng trong không khí.

Lâm Khải đi lên trước, lớn tiếng nói: “Mẹ, đủ rồi! Chuyện này không liên quan đến Tiểu Mễ, đây là vấn đề của con!”

Nhìn hai dấu tay sưng đỏ trên mặt cô, trong lòng của hắn rất là khổ sở.

“Con trai, chỉ có con mới ngu xuẩn như vậy, chỉ có con mới có thể tin tưởng người phụ nữ này. Mẹ đã nói với con rồi, cô ta chính là cố ý, chính là muốn cho Tĩnh Thi sẩy thai, như vậy hai người các con không thể kết hôn được, như vậy cô ta sẽ có cơ hội, bởi vì cái cô ta muốn chính là vị trí thiếu phu nhân của nhà họ Lâm ta!” An Ôn tự cho rằng Tô Tiểu Mễ không phải là thứ dễ đụng vào.

Tô Tiểu Mễ vô lực nhìn hai mẹ con trước mắt, giờ phút này, cô thật không còn sức lực để có thể giải thích.

“Tiểu Mễ, em đi trước đi!”

“Em muốn thăm Tĩnh Thi.” Cô nhẹ giọng nói xong, đối với Lãnh Tĩnh Thi, cô rất áy náy, bất kể như thế nào, việc cô ấy sẩy thai cô cũng có một phần trách nhiệm.

“Cô còn mặt mũi nói ra câu nói đó sao? Cô thật là một tiện nhân không biết xấu hổ!” An Ôn trái ngược thái độ ưu nhã bình thường, tức giận nói ra hai chữ tiện nhân.

“Mẹ, con nói là đủ rồi!” Lâm Khải đột nhiên rống giận, mà hắn cũng ra lệnh cho Tô Tiểu Mễ nhanh chóng rời đi!

Tô Tiểu Mễ không nói gì nữa, yên lặng đi ra ngoài, cái chỗ này có lẽ thật không thích hợp với cô, cô càng đứng ở chỗ đây chỉ làm cho họ loạn càng thêm loạn.

“Con lại vì người phụ nữ kia mà chống đối mẹ?” An Ôn bị tiếng hô của Lâm Khải làm kinh ngạc.

“Là mẹ cư xử quá mức, hơn nữa mẹ còn ra tay đánh người.” Nghĩ đến bộ dạng lúc cô bị tát, hắn cảm giác mình thật là vô dụng. Lần đầu tiên hắn cảm giác thấy mình không thể bảo vệ được người mình muốn bảo vệ, đặc biệt là khi đứng giữa mẹ và người ấy.

“Là cô ta khiến cho Tĩnh Thi sẩy thai, mà ta chẳng qua là tát cô ta có hai cái, nói đi nói lại, rốt cuộc là là cô ta quá mức hay là ta quá mức? Cô ta coi như là đời này không có thai được thì cũng thật đáng đời.” Bà ác độc nói.

“Con không muốn tranh cãi với mẹ nữa, tóm lại, chuyện này không có quan hệ với Tô Tiểu Mễ, mẹ muốn trách thì trách ở trên đầu con đi, là con làm hại Tĩnh Thi sẩy thai.” Lâm Khải ôm tất cả mọi trách nhiệm vào thân mình.

“Đừng cho là ta không biết sự việc là thế nào, chuyện cháu của ta không còn nữa, ta tuyệt sẽ không bỏ qua cho cô ta.” Bà hừ lạnh một tiếng, đi vào trong phòng bệnh.

Sắc mặt Lãnh Tĩnh Thi tái nhợt, nhìn qua thật suy yếu.

“Tĩnh Thi!” An Ôn trù mền nhìn cô.

“Mẹ...” Cô ngẩng đầu lên, nước mắt trong mắt liền rơi xuống không ngừng.

“Con, chịu khổ rồi! Khiến cho con chịu ủy khuất!” Tay của bà xoa tóc của cô, nhẹ nhàng an ủi.

“Mẹ, thật xin lỗi... đứa trẻ không còn... đứa trẻ không còn nữa...” Cô khóc nhìn về phía An Ôn, nước mắt theo gương mặt chảy xuống như suối. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

“Không phải là lỗi của con... Không phải là lỗi của con... Đừng tự trách.”

Lãnh Tĩnh Thi nhào vào lòng An Ôn, nhẹ nhàng nức nở nói: “Con rất yêu đứa bé... Giờ nó không còn nữa, làm sao bây giờ? Đứa bé của con và Khải không còn... Con yêu đứa bé, con yêu Khải, nhưng nó lại biến mất từ trong bụng con, con thật là khổ sở... Thật khó chịu... Con muốn đứa bé...”

“Sẽ có... sẽ có thôi, con còn trẻ, còn có thể có đứa bé khác mà! Đừng khóc, đừng thương tâm nữa, mẹ nhất định sẽ giúp con đòi công đạo.” Bà nhẹ nhàng vỗ lưng Lãnh Tĩnh Thi, trong hai tròng mắt bình tĩnh của bà thoáng qua một tia âm lãnh.

Lâm Khải đứng ở bên cửa, nhìn Lãnh Tĩnh Thi khóc sụt sùi, trong lòng của hắn tràn đầy áy náy, nếu như không phải do hắn, đứa bé cũng sẽ không mất...

160. Chương 160: Muốn Chính Là Hiệu Quả Này 2

Tô Tiểu Mễ vừa đi ra khỏi bệnh viện liền thấy Lý Triết đang đứng dựa vào cạnh xe.

“Tiểu Mễ!” Hắn hô tên của cô.

Tô Tiểu Mễ chẳng qua là lạnh lùng liếc mắt nhìn, sau đó quay đầu rời đi, căn bản cũng không muốn để ý đến hắn.

“Tiểu Mễ, mặt của em... làm sao vậy? Là ai đánh em? Có phải tên khốn Lâm Khải hay không?” Hắn quan tâm hỏi thăm, trong giọng nói lại mang theo bất mãn.

“Không cần anh quan tâm, tôi cũng không muốn gặp lại anh nữa!” Tô Tiểu Mễ lạnh lùng trả lời, thanh âm rất nhẹ.

“Tiểu Mễ, anh hiểu rõ bây giờ em rất khó chịu, nhưng em nhất định phải chiều cố mình thật tốt...” Truyện Tiên Hiệp - -Y

“Đủ rồi, chớ nói nữa!” Tô Tiểu Mễ lạnh lùng nói, bước chân cũng ngừng lại, quay đầu nhìn hắn: “Lý Triết, tới hôm nay tôi mới phát hiện anh lại ích kỷ như vậy!”

“Không, em đang hiểu lầm anh, anh làm tất cả đều là vì em.” Hắn hết sức biện giải.

“Là vì tôi hay là vì anh? Trong lòng anh hẳn là rõ ràng hơn ai hết. Nếu như là vì tôi, anh nên quan tâm đến cảm thụ trong lòng tôi, nếu như là vì tôi, anh cũng sẽ không làm chuyện tôi hết sức để ngăn cản. Hiện tại anh có phải rất đắc ý? Mục đích của anh cuối cùng cũng đã đạt được rồi, nhưng là từ trên thống khổ của người khác mà đạt được, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho anh!” Cô cắn răng nói ra câu cuối cùng.

“Không... Không cần như vậy... Anh chỉ là không muốn em bị đắm chìm trong ảo tưởng nữa. Anh chỉ là muốn cho em thấy rõ ràng, Lâm Khải hẳn căn bản cũng không yêu em, em đi theo hắn, sẽ không có kết quả!”

“Hắn có yêu tôi hay không không quan trọng, quan trọng là tôi yêu hắn, tôi ở chung với hắn không cần quan tâm đến kết quả, đơn giản chỉ là yêu vậy thôi, ai cũng không thể thay thế, ngay cả anh cũng không thể!” Tô Tiểu Mễ giận dữ nhìn hắn, nói ra những lời này liền đi về phía trước.

Lý Triết muốn đuổi theo.

Tô Tiểu Mễ đi hai bước đột nhiên quay đầu lại lạnh lùng nói: “Đừng đuổi theo nữa!”

“Anh chỉ là sợ em gặp chuyện không may mà thôi.” Trong mắt của hắn cất giấu một tia ưu thương.

“Sự quan tâm của anh sẽ chỉ làm tôi cảm thấy ghê tởm hơn mà thôi!” Cô vô cùng máu lạnh trả lời, xoay người liền sải bước đi về phía trước.

Nhìn bóng lưng gầy yếu mà quật cường của cô, ánh mắt của Lý Triết lại dấy lên ưu thương nhẹ nhàng. Hiện tại người phụ nữ này nhất định hận anh đến chết, nhưng anh không có biện pháp, nhất định phải làm như vậy... bởi vì chỉ có như vậy, anh mới có thể có hi vọng...

“Thật xin lỗi, Tiểu Mễ!” Anh nói thật nhỏ, nhỏ đến mức chỉ có chính anh mới có thể nghe được.

Anh đứng đó cho đến khi thân ảnh của Tô Tiểu Mễ biến mất hẳn khỏi tầm mắt, anh mới nhẹ nhàng xoay người sang chỗ khác, lại phát hiện phía trước cách khoảng 10 thước, Bạch Gấm đang đứng đó. Cô đứng đối diện cười thật tươi.

“Sao em vẫn chưa về?” Lý Triết miễn cưỡng cười đi về phía cô.

Cô cười nhạt đáp lại “Bởi vì anh còn chưa về, cho nên em cũng sẽ không về!” Từ khi cô gặp phải Lý Triết, chính là cố chấp như vậy, cố chấp yêu tất cả ưu điểm và khuyết điểm của người đàn ông này.

“Đứa ngốc, nơi này lại lạnh như thế, nhanh lên xe, anh đưa em trở về!” Hắn kéo thân thể của cô qua, sau đó ôm cô đi vào trong xe.

Nằm ở trong áo khoác ngoài của hắn, Bạch Gấm lại không cảm giác được ấm áp, cô vẫn đứng ở phía sau hắn, nhìn hắn ngẩn người nhìn theo bóng lưng Tô Tiểu Mễ biến mất, mà cô... chỉ yên lặng đứng ở phía sau, không muốn làm ảnh hưởng đến suy nghĩ của hắn.

“Em tới lúc nào?” Hắn làm bộ rất tùy ý hỏi một câu.

“Mới vừa từ đầu đường bên đi tới, vừa đúng lúc anh xoay người lại, hai tụi mình vẫn là ăn ý như trước kia.” Cô toét miệng cười thật tươi, trong lòng lại ngập tràn chua xót.

Cô thông minh ẩn giấu suy nghĩ của chính mình, cô chỉ muốn để lại một mặt tốt nhất trong lòng hắn, bộ mặt mà hắn thích nhất ở cô.

“Thật là một bé ngốc!” Hắn vuốt vuốt tóc của cô, vuốt lỗ mũi một cái.

Mà cô cũng sẽ giống trước kia, rúc vào trong ngực của hắn cười ngây ngốc.

Xe vẫn chạy về phía nhà trọ của Bạch Gấm, hai người ở trong xe đều ăn ý trầm mặc, cho đến khi xe của hắn dừng ở dưới cư xá của cô.

“Hôm nay cũng đủ mệt rồi, đi lên nghỉ ngơi thật tốt đi!” Hắn lại vuốt vuốt tóc cô một lần nữa, ánh mắt ôn nhu, chẳng qua là có một chút mệt mỏi ẩn nấp sau ánh mắt.

“Triết, em nhớ anh... Muốn anh ở cùng em tối nay!” Cô dùng dằng mở miệng làm nũng “Anh đã thật lâu không ở với em rồi.”

Cô chỉ sợ hắn sẽ cự tuyệt, cho nên bổ sung một câu phía sau, cô không phải là một người phụ nữ mở miệng ra là đòi hỏi quá mức, chẳng qua là tối hôm nay, cô muốn hắn ở cùng cô.

Lý Triết nhìn ánh mắt ôn nhu khát vọng của cô, do dự một hồi, cuối cùng vẫn gật đầu, dắt tay cô đi vào trong nhà.

Lần này, vừa vào cửa nhà, cô liền chủ động hôn hắn, ôn nhu mà cuồng nhiệt, mùi hương quen thuộc của hắn xông vào mũi, đó là mùi vị cô tưởng niệm đã lâu.

“Triết, lâu như vậy, anh có nhớ em không?” Cô thấp giọng hỏi trong khe hở của nụ hôn.

“Nhớ, dĩ nhiên là rất nhớ!” Hắn ôm cô lại, hôn đáp trả cô.

“Chúng ta sắp hai tháng không có làm rồi, em nhớ cảm giác chúng ta ở chung một chỗ, anh có muốn hay không?” Thân thể của cô dán vào hắn, một cái chân của cô nhẹ nhàng chống đỡ phía dưới hắn, cô có thể cảm giác được nơi đó đang chậm rãi đứng lên.

“Uhm, muốn...!” Hắn nhàn nhạt cười một tiếng, ôm chặt thân thể của cô.

Bàn tay cô luồn vào trong quần áo của hắn, dò dẫm da thịt của hắn, dùng sức ma sát, trong miệng nhẹ giọng thì thầm, “Em thật sự rất muốn... Thật là rất nhớ anh... Nhớ cảm giác hít thở không thông lúc anh ôm chặt em, nhớ ôn nhu triền miên lúc anh hôn em, nhớ anh thấp giọng thì thầm ở bên tai em, tưởng niệm nụ hôn của anh rơi vào mỗi một tấc da thịt của em, còn tất cả hơi thở phát ra từ anh...”

“Gắm... Anh biết rõ, mọi điều anh đều biết... Chuyện anh đáp ứng em, nhất định sẽ làm được, hoàn thành nhiệm vụ lần này rồi, chúng ta liền tự do, đến lúc đó chúng ta sẽ kết hôn, chúng ta sẽ định cư ở Mỹ, không bao giờ trở về nữa, có được hay không?” Hắn hôn tóc của cô, cái trán của cô, còn có lông mày lẫn cái mũi nhỏ nhắn của cô.

“Ừ, em đều nghe lời anh, em sẽ giúp anh, vô luận ở thời điểm nào, em đều đứng bên anh, anh yêu...” Cô nâng gương mặt của hắn lên, hôn xuống thật sâu... thật sâu.

Hắn đáp lại cô bằng một nụ hôn nhiệt tình và triền miên, bị cô trêu chọc, thân thể của hắn liền nóng lên. Bạch Gắm luôn biết chỗ nhạy cảm của hắn, biết hắn thích được vuốt ve như thế nào.

Hắn nâng lên một cái chân của cô, cô theo bản năng ngã eo về sau, khiến cho nhạy cảm của hắn có thể thẳng vào chỗ kích thích của cô, cách quần áo, hắn cũng có thể biết phía dưới cô đã ướt thành một dòng sông nhỏ, môi của cô, cảm giác quyến rũ, cả người tản ra hơi thở say lòng người giống như yêu tinh.

Tay của hắn dùng sức xé ra, quần lót của cô bị kéo xuống.

161. Chương 161: Hắn Nghĩ Tới Cô

Bạch Gắm cũng xé rách y phục của hắn, cho đến khi thân thể hai người cũng không còn gì, đối mặt nhìn nhau.

Tay của cô quấn lên cổ hắn, cặp chân cũng quấn chặt ở trên hông hắn, dùng sức kẹp nó lại.

“Xem ra, em thật sự đói bụng lắm rồi!” Hắn cười xấu xa.

“Đúng vậy, em thật đói, thật đói! Nhanh lên, hung hăng giúp em ăn, em muốn ăn thỏa thuê, nếu không cũng không để anh xuống giường...” Cô cười khanh khách, hông nhẹ nhàng lắc đung vào điểm mẫn cảm của hắn.

Hắn ôm lấy thân thể của cô, một cước đá văng ra cửa phòng ngủ, sau đó lăn đến chiếc giường mềm mại, thân thể hai người nhanh chóng dầy thành một đoàn.

“Ừ... Triết... Chính là chỗ đó, thật là nhột... Dùng lực một chút đi...” Cô đỏ hồng khuôn mặt, cặp chân gắt gao quăn lấy hắn.

Hắn gầm nhẹ, dùng sức đụng chạm, từng trận cảm giác truyền khắp thân thể hai người.

“A... Thật thoải mái... Ừ... Đúng, chính là chỗ đó, sâu hơn một chút...Sâu một chút...Anh yêu...” Phía dưới cô thật chặt, mà bảo bối của hắn dính vào bên trong cô, cảm giác như xông thẳng tới ốt.

Nhưng đang ở cao trào, ngay một khắc kia, trong óc của hắn thể nhưng lại xuất hiện ánh mắt thống hận cùng chán ghét của Tô Tiểu Mễ, còn có bộ dáng lúc cô ủy khuất cùng tức giận.

Nghĩ đến những điều đó, thân thể của hắn mềm nhũn đi xuống, có một cảm giác nói không nên lời.

“Anh yêu, sao vậy?” Bạch Gắm phát hiện đến sự khác thường của hắn, nâng mặt của hắn lên, hôn lên trán cùng gương mặt hắn.

“Gắm, thật xin lỗi... Hôm nay tâm trạng anh không tốt lắm...” Hắn biết không phải là vấn đề tâm trạng, mà lòng hắn lúc này rất loạn, rất phiền...

Cô ôm hắn thật chặt, vỗ lưng hắn, nói nhỏ: “Không việc gì, mệt mỏi rồi thì anh an ổn nghỉ ngơi một chút, nếu như trong lòng có chuyện liền nói cho em biết.”

Khi hần nhắm hai mắt muốn đẩy lên cao trào, cô liền phát hiện vẻ khác thường của hần, cô hiểu rất rõ hần, giống như cô có thể hiểu biết đến từng cái lỗ chân lông trên người hần.

Hần có tâm sự! Hơn nữa là việc có liên quan đến Tô Tiểu Mễ, chuyện cô lo lắng nhất, đúng là vẫn thành sự thật. Người đàn ông của cô đã bắt đầu động tâm đối với Tô Tiểu Mễ!

Hần nằm ở trong ngực của cô, có một loại cảm giác thân thiết cùng ấm áp, Bạch Gấm luôn cho hần cái ôm khích lệ tốt nhất. Mặc dù trong lòng hần cất giấu hình bóng một người phụ nữ khác, nhưng hần biết, trên thế giới này, thích hợp với hần nhất, hiểu rõ hần nhất...chỉ có mình Bạch Gấm cô.

“Gần đây hơi mệt chút, cho nên... Chờ về Mỹ, chúng ta nhất định sẽ rất hạnh phúc.” Hần không chỉ là nói với Bạch Gấm, cũng như là đang nhắc nhở chính mình, người phụ nữ tốt như vậy, hần không thể nào cô phụ cô.

“Ừ, em tin anh, sẽ đợi đến một ngày như thế.” Cô ôm thật chặt hần, tựa đầu nằm trên bả vai rộng rãi của hần.

“Cám ơn em... Gấm!” Lời cảm tạ phát ra từ nội tâm của hần

“Triết, trong cuộc sống, đôi khi có những lựa chọn sẽ làm chúng ta mất đi một số thứ, tỷ như tình bạn với Tiểu Mễ, điều này chúng ta cũng đã dự liệu trước, cho nên khi nó thật sự tới, anh không nên quá thống khổ.” Cô phân tích cho hần biết.

“Ừ, anh biết, chẳng qua là đau lòng khó tránh khỏi, anh hi vọng cô ấy cả đời này cũng sẽ không biết được, chuyện này có hai ta dính vào.”

“Tin tưởng em, sẽ không, công việc của chúng ta làm tỉ mỉ như vậy, cô ấy nhất định sẽ không biết. Dung Khoa nếu như sụp đổ, đó cũng không phải là lỗi của chúng ta, nhiều khi nhờ hai chúng ta tham gia mà có thể giúp cô ấy thoát khỏi trói buộc của Dung Khoa nhanh hơn nữa kia.”

“Nhưng anh lo lắng Mạc gia đến lúc đó cũng không bỏ qua cho Tiểu Mễ, nếu là như vậy, anh thật sẽ rất áy náy, là chúng ta đã góp một tay đưa cô ấy đi tới bước đường đó, cuộc sống của cô ấy sau này sẽ ra sao, hai chúng ta cũng không biết được.” Nghĩ tới chút tình huống tương lai có thể xảy ra, tim của hần một hồi lạnh lẽo.

“Sẽ không, Mạc gia đã đáp ứng chúng ta, sẽ thả cho Tiểu Mễ một con đường sống, cái họ muốn lấy chính là Dung Khoa, không phải là người của Dung Khoa. Sau khi cô ấy rời khỏi Dung Khoa, với tài năng của chính mình, em tin cô ấy nhất định sẽ tìm được một công việc tốt hơn, tiền lương cao hơn, cũng có thể thoát khỏi vòng kiềm cạm của Lâm Khải, này không phải là một chuyện tốt sao?” Cô an ủi hần, để cho hần bớt áy náy với Tô Tiểu Mễ.

“Nhưng cô ấy yêu Lâm Khải rồi, em cũng biết với tính cách Tiểu Mễ có lúc rất cố chấp, đặc biệt là về mặt tình cảm.” Hần nói những lời này, hoàn toàn quên rằng nằm bên cạnh còn có một người phụ nữ cũng cố chấp như vậy.

Cô chỉ là đem thân thể của mình núp chặt hơn dưới cánh tay của Lý Triết, ôm hần, cô mới có cảm giác mình cùng hần đang ở chung một chỗ, hần là thuộc về cô!

“Triết, em yêu anh... Rất yêu, rất yêu anh, em không thể mất đi anh được.” Thanh âm của cô rất ôn nhu, rất nhẹ nhàng, giọng thì thào giống như một luồng gió nhẹ thổi qua.

“Ừ, anh biết.” Hần ôm cô, ánh mắt dần dần có chút trống rỗng.

Phòng bệnh đặc biệt, An Ôn để cho Lâm Khải cùng Lãnh Tinh Thi không gian riêng.

Ánh mắt cô trống rỗng nhìn một mảnh tường trắng, dung nhan tái nhợt nhưng vẫn không tổn hại đến vẻ đẹp của cô, chẳng qua nhìn có chút tiêu tụy.

“Tinh Thi...” Thanh âm hần khàn khàn, đối mặt cô, hần thấy bút rút, tất cả đều là do hần, nếu như không phải do một quyền kia của hần, mọi chuyện cũng không trở thành như vậy.

“Tình Thi...” Hấn lại một lần nữa khẽ gọi tên cô.

Ánh mắt trống rỗng của cô từ từ chuyển sang hấn... Trong ánh mắt như hiện lên một tầng sương mờ, vô lực nói: “Khải... Con của chúng ta... em muốn con của chúng ta...”

“Tình Thi, đừng khổ sở nữa...Chúng ta sẽ lại có đứa trẻ khác!” Nhìn bộ dáng Lãnh Tình Thi bây giờ, trong lòng hấn cũng không chịu nổi, vươn cánh tay ôm cô vào trong ngực.

“Khải, chúng ta còn sẽ có sao? Anh còn có thể muốn em sao?” Cô hai mắt đầm lệ nhìn hấn.

“Sẽ có, chờ thân thể của em tốt lên, chúng ta còn có thể có.”Ánh mắt của hấn nhìn xa xăm, tay vỗ nhẹ lưng của cô.

“Nhưng con của chúng ta không còn nữa, anh còn có thể yêu em sao?”

“Đồ ngốc, con là con, em là em!”

“Nhưng em sợ anh về sau có người khác cũng không yêu em nữa, nếu như anh không yêu em, em sẽ khó chịu muốn chết, nhất định sẽ... Khải... Làm sao bây giờ? Em thật sự yêu anh, thật yêu, thật yêu anh...” Cô tựa đầu vào ngực của hấn.

“Anh sẽ cưới em, chờ thân thể em tốt lên, chúng ta liền kết hôn.”Giống như là một loại bồi thường.

“Khải, em yêu anh, anh có thể ở bên ngoài có người khác cũng được nhưng là anh nhất định phải chọn một người có phẩm chất khá một chút, không nên chọn người có tâm cơ quá nặng, có được không? Em thật sự sợ, sợ về sau khi em mang thai một lần nữa, lại có những người phụ nữ khác đến đùa bỡn.”Cô nhẹ nhàng nức nở, thật là ủy khuất.

Lâm Khải nghe được lời của cô, thân thể đột nhiên cứng đờ, nắm chặt bả vai cô, nhìn thẳng vào mắt cô “Tình Thi, những lời em vừa nói có ý tứ gì? Em nói có người cố ý hại con chúng ta?”

“Khải, không nên hỏi, em thật sự không muốn nói, em chỉ là nhắc nhở anh, em biết anh rất ưu tú, có rất nhiều người phụ nữ đều hướng vào anh, muốn gả cho anh. Người khác gả cho anh vì cái gì em không cần biết, nhưng em muốn nói với anh, em gả cho anh chỉ vì em yêu anh, không dám hy vọng xa vời anh cả đời chỉ thích một mình em, nhưng em hi vọng anh có thể yêu em, quan tâm em, có được không?” Nguồn truyện: Y

“Em nói rõ ràng đi, sau khi em té xuống, còn có chuyện gì?”Hấn nhất quyết không để cô trốn tránh vấn đề.

“Em không biết, lúc đó em không giữ nổi trọng tâm nên...nhưng em cảm thấy ban đầu Tiểu Mễ vọt tới phía em, căn bản cũng không phải là rất nặng, em chỉ là hơi chút lung lay té xuống, nhưng không tới một giây, cô ấy lại lui thêm một bước, hơn nữa là lực rất lớn, khiến cả người em gục xuống, ngay cả tay vịn cũng không vịn vào được...” Cô khóc lóc giải thích “Nhưng em không muốn tin Tiểu Mễ có thể làm như vậy, nhất định là em không giữ vững trọng tâm thân người mới té xuống, không thể trách người khác, đều là em không tốt, em không bảo vệ tốt con của chúng ta.”

Trong đầu Lâm Khải hồi tưởng lại một màn kia, Tô Tiểu Mễ đứng là ngừng một chút, rất nhanh lại lui một bước, nhưng là hấn vẫn cảm thấy đó là nắm đấm của hấn quá mạnh làm cho cô như vậy, nhưng bây giờ hấn nghĩ, một đấm của hấn, cô mặc dù bị thương nhưng cũng không nghiêm trọng, cô nếu như có thể dừng lại, tại sao không dừng? Trừ phi cô cố ý?

“Khải... Không cần suy nghĩ nữa, đều là em không tốt, em không có bảo vệ tốt con của chúng ta, em thật sự rất khó chịu... Khải, em sợ... em sợ lắm!” Cô ôm thật chặt hấn, chỉ sợ hấn sẽ rời đi.

“Tình Thi... Em không nên tự trách mình, là anh không tốt, nếu như không phải là do nắm đấm của anh, em cũng sẽ không bị chuyện ngoài ý muốn như vậy, là anh hại chết con của chúng ta!”

“Khải, không nên tự trách... Anh cũng là bất đắc dĩ thôi, hết thấy, đều là bởi vì em quá tham rồi, ô ô... Bằng không chuyện này cũng không xảy ra.”

“Em sao lại cứ thiện lương như vậy? Còn phải gánh tội thay anh, em muốn anh phải đối với em như thế nào bây giờ?” Cô an ủi hấn, không trách cứ, ngược lại nhận hết về mình.

Lãnh Tĩnh Thi đầu tựa vào trước ngực của hắn, thỉnh thoảng thấp giọng nức nở, coi như đang khóc nhưng khóe miệng của cô đều là mang theo nụ cười, chuyện so với tưởng tượng của cô còn thuận lợi hơn, không chỉ thành công giá họa, càng làm cho Lâm Khải đối với cô đau lòng cả đời, ngay cả Tô Tiểu Mễ cũng sẽ áy náy không dứt.

Trải qua lần này, Lâm Khải là không thể nào đến với Tô Tiểu Mễ được nữa, mà cô, coi như không có đứa trẻ trong bụng cũng sẽ an ổn ngồi vào vị trí thiếu phụ nhân nhà họ Lâm. Cô nhẹ nhàng vuốt bụng, ở trong lòng hướng về đứa con sớm đã chết đi nói lời cảm tạ.

162. Chương 162: Vô Tình Nghe Được

Tô Tiểu Mễ quyết định đi thăm Lãnh Tĩnh Thi, dù sao chuyện này cô cũng có một phần trách nhiệm.

Cô đang chuẩn bị gõ cửa, lại phát hiện cửa phòng bệnh khép hờ, cô vì không muốn kinh nhiễu Lãnh Tĩnh Thi nghỉ ngơi, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Phòng bệnh là một gian phòng xa hoa, có tiền có quyền luôn có thể hưởng thụ đến những thứ bệnh nhân bình thường cả đời này cũng không thể mơ tưởng.

Tiểu Mễ đang chuẩn bị bước vào bên trong, nhẹ nhàng gõ cửa, lại nghe được có người nói chuyện, cô lui lại hai bước, nhưng lại không nhận được tiến về phía trước thêm mấy bước.

Đó là thanh âm của Lãnh Tĩnh Thi.

“Dì Lưu, chuyện này khổ cực cho dì rồi.”

“Tĩnh Thi, nói cái gì vậy. Trợ giúp cô là chuyện tôi nên làm, bất quá hôm qua tôi thật lo lắng, phải biết, chỉ cần hơi chậm một bước, cô có thể không thể mang thai được nữa.” Bác sĩ Lưu trả lời.

“Con lại cho là rất tốt, đứa bé này cùng con vô duyên, nhưng con vẫn rất thương nó.” Thanh âm của cô dềnh dặc có chút buồn bã.

Tô Tiểu Mễ sau khi nghe, trong lòng vừa một hồi tự trách, giơ tay lên chuẩn bị gõ cửa đi nói xin lỗi, lại nghe được lời nói của bác sĩ Lưu.

“Tĩnh Thi, cũng chỉ có cô mới dám mạo hiểm như vậy, phải biết thai chết để trong bụng đã rất nguy hiểm, hơn nữa còn dùng loại phương thức này lấy ra, như vậy nguy hiểm đối với thân thể chỉ tăng chứ không giảm, cô nhất định phải điều dưỡng thân thể thật tốt, không thể để lưu lại di chứng gì.”

Tay Tiểu Mễ dừng ở trong không trung, thai chết... thai chết...? Hai chữ này ở bên tai của cô không ngừng bao quanh.

“Dì Lưu, lời như vậy về sau cũng không cần nói nữa. Trên thế giới này, chuyện này trừ con biết, cũng chỉ có dì biết, nếu như có người thứ ba biết, con của dì bất cứ lúc nào cũng có thể bị trường học khai trừ, bởi vì con nghe nói nó rất bướng bỉnh, làm cha mẹ như dì chắc là cũng là biết chứ?” Cô lại nhắc nhở một lần nữa.

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên, việc này cô cứ yên tâm, tôi bảo đảm sẽ đem điều bí mật này tiến vào quan tài, con của cô là bởi vì ngoài ý muốn mà chết, chẳng qua là thật tiếc cho một đứa nhóc khỏe mạnh.” Bác sĩ Lưu phụ họa ở một bên ngây ngốc cười.

“Con tin tưởng dì Lưu nhất định là người thông minh, có thể biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói.” Cô thiển thiển cười.

Tô Tiểu Mễ xách theo đồ trên tay cũng đang xoay người muốn đi sau đó đụng phải một đứa nhỏ bên cạnh, phát ra tiếng động.

“Là ai?” Bác sĩ Lưu hét lớn một tiếng, khuôn mặt khấn trương biến sắc.

Mặt Lãnh Tinh Thi càng thêm tái nhợt, những lời vừa rồi, nếu có người khác nghe được, thì đó chính là một chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Tô Tiểu Mễ cười đẩy cửa ra, đang cầm một bó hoa tươi cùng một giỏ trái cây.

“Là tôi, mới vừa thấy cửa bên ngoài không có khóa, tôi liền trực tiếp đi vào, thật ngại quá, có phải tôi quấy rầy đến mọi người?”

“Tiểu Mễ, thì ra là chị!” Trên gương mặt tái nhợt của Lãnh Tinh Thi cổ nặn ra vẻ một nụ cười thật tươi, đồng thời, cô hướng bác sĩ Lưu nháy mắt một cái, bà ta hiểu ý dặn dò cô mấy câu như chú ý ăn uống, liền rất thức thời lui ra ngoài.

“Tĩnh Thi...” Tô Tiểu Mễ gọi hai chữ này, cảm giác lòng mình một hồi khủng hoảng, người phụ nữ đang hướng về phía cô tươi cười này lại có thể là loại phụ nữ thâm sâu như vậy? Cô không dám nghĩ thử xem có phải hay không tất cả mọi chuyện đều là cô ta cố ý an bài.

“Tiểu Mễ, chị làm sao vậy?” Lãnh Tinh Thi thử dò hỏi, ánh mắt sắc bén quan sát một cách kĩ càng, cô phải xác định được rằng Tiểu Mễ không nghe được những lời đó.

“Chị tới thăm em, thân thể khá hơn chút nào không?” Tiểu Mễ mạnh dạn cười, chuyện này cô cũng không biết có nên vạch trần hay không.

“Đã không còn nguy hiểm, ổn định lại rồi, cảm ơn chị đến thăm em.”

“Tĩnh Thi, em không hận chị sao?” Nhìn người phụ nữ đang nở nụ cười trước mặt, nếu như không phải là bởi vì ở ngoài cửa nghe được những lời kia, cô thật không thể tin được cô ta là loại người như vậy.

“Nói không tức giận đó là giả, nhưng trong lòng em rất rõ ràng, đây chẳng qua là việc ngoài ý muốn, cũng không phải là chị cố ý, nếu như bởi vì hiểu lầm mà mất đi một người bạn, đó là tiếc nuối đến cỡ nào, thật không đáng.” Cô hào phóng hướng về phía Tiểu Mễ cười nói.

Tô Tiểu Mễ cười theo, Lãnh Tinh Thi càng như vậy, cô càng phát hiện người phụ nữ này đáng sợ đến cỡ nào, nhìn qua thiện lương cùng đại độ như vậy, nhưng thực chất trong bụng lại một bồ dao găm.

“Tĩnh Thi, thật ngại quá, chị thật sự là không là cố ý.” Cô chỉ có thể giả bộ như không biết gì, áy náy nói: “Thật xin lỗi!”

“Chị em như chúng ta, chị là người như thế nào đương nhiên em rất rõ ràng.” Cô kéo tay Tiểu Mễ, cười đến rất ngây thơ “Em sẽ không trách chị, chúng ta sau này vẫn là chị em tốt.”

“Ừ, cảm ơn em!” Khóe miệng của Tiểu Mễ giật giật, miễn cưỡng nói ra hai tiếng “cảm ơn”.

“Tiểu Mễ, mới vừa rồi em cùng bác sĩ Lưu nói chuyện, chị ở ngoài có nghe thấy gì không?” Cô có chút khở não nhìn Tiểu Mễ.

“A... Nói cái gì? Chị không biết em đang nói tới chuyện gì?”

“Em là muốn biết lúc chị đi vào có nghe được chuyện gì không?” Cô cẩn thận nhìn Tiểu Mễ, hỏi thẳng ra, cũng không thể khiến Tô Tiểu Mễ nghi ngờ cô có gì mờ ám.

“Chị nghe được bác sĩ muốn em bồi bổ thân thể.” Tiểu Mễ có chút chột dạ nói.

“Phải không?”

“Dĩ nhiên, thế nào? Hai người còn nói chuyện gì khác sao? Hay là bác sĩ còn nói em có chỗ nào không khỏe, còn chưa có khôi phục?” Cô làm bộ quan tâm hỏi một câu.

“Cũng không có cái gì nghiêm trọng, chính là bác sĩ nói nếu như điều trị không tốt, có thể suốt đời em sẽ không thể mang thai nữa.” Cô lại nức nở, ánh mắt lại len lén nhìn hướng Tô Tiểu Mễ.

“Nghiêm trọng như vậy sao? Em nhất định phải điều dưỡng thân thể cho thật tốt. Em muốn ăn cái gì cứ nói cho chị biết, chị sẽ mua cho em ăn.” Cô thuận miệng nói xong, trong lòng như thở một hơi dài nhẹ nhõm.

“Cám ơn chị Tiểu Mễ quan tâm, bất quá cũng may mẹ Khải đối với em vô cùng chiều cố, cho nên trong lòng của em không có áp lực gì, rất thoải mái.” Trong mắt của cô lóe sáng, đó là một loại hạnh phúc khi được người khác yêu thương.

Trước đây, khi nghe cô nói đến Lâm Khải, trên mặt luôn tràn đầy hạnh phúc thật là làm cho người khác hâm mộ, nhưng bây giờ, khi nhìn đến chỉ càng làm cho người người cảm thấy thật đáng sợ.

Mà giờ khắc này, An Ôn lại xuất hiện ở trước mặt các cô.

Bà mắt lạnh liếc qua Tô Tiểu Mễ, lại trêu mếu nhìn Lãnh Tĩnh Thi “Tĩnh Thi, con tại sao còn để cho loại phụ nữ này đi vào? Chẳng lẽ con đã quên con của con là do ai làm hại sao?”

“Mẹ, có thể thật chỉ là hiểu lầm, Tiểu Mễ không phải là cố ý.” Cô hết sức vì Tô Tiểu Mễ giải thích.

Nghe lời giải thích của cô, Tô Tiểu Mễ trong nháy mắt cảm thấy người phụ nữ này có phải hay không cũng còn chút thiện lương? Ít nhất còn có thể thay người đang oan uổng như cô nói công đạo.

“Con cũng nói chẳng qua là có thể thôi, loại phụ nữ như cô ta nhất định là có tâm hại người, mọi chuyện chính là cố ý, về sau thấy cô ta liền đuổi ngay đi!” An Ôn hừ lạnh.

Tô Tiểu Mễ nhìn khuôn mặt tức giận của An Ôn, cô đứng nghiêm ở nơi đó, không hề nhúc nhích.

163. Chương 163:vô Tình Nghe Được 2

Nhìn biểu tình của Tô Tiểu Mễ, Lãnh Tĩnh Thi trong lòng lạnh lùng cười một tiếng, có mấy lời vào thời khắc này là có thể hồi.

“Tiểu Mễ, có một việc em vẫn băn khoăn, hôm nay, ở chỗ này, chị giúp em cởi bỏ được không?” Ánh mắt cô nhu nhược mang theo một chút ưu thương.

Tô Tiểu Mễ chẳng qua là bị động gậy đầu, có mấy lời có lẽ là nên nói, cô biết cô ta muốn hỏi điều gì, mà cô hôm nay tới nơi này, đơn giản cũng là muốn đem vấn đề giải thích rõ ràng. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

“Lời Lý Triết nói... đều là thật sao?”

“...” Tô Tiểu Mễ có chút không nói gì nhìn cô, những chuyện này cô không biết nên mở miệng thế nào.

“Chị thật sự là tình nhân bí mật của Khải sao?” Cô lại hỏi một lần nữa, ánh mắt tràn đầy sự nhu nhược, ai thấy cũng phải muốn yêu thương.

Tô Tiểu Mễ cắn môi, tựa đầu xuống thấp, cũng là nói cho đối phương biết, đây hết thảy đều là sự thật.

“Chị tại sao lại làm như vậy? Chị biết rõ quan hệ của em và Khải mà. Chị cũng biết em vẫn luôn coi chị là chị em tốt nhất mà, chị làm như vậy, thật không sợ làm tổn thương em sao?” Ánh mắt cô bắt đầu ngấn lệ.

“Có một số việc chị không biết giải thích thế nào, đây hết thảy chỉ là một số việc ngoài ý muốn...”

Không đợi Tô Tiểu Mễ nói hết câu, Lãnh Tĩnh Thi lại một lần nữa hướng cô đặt câu hỏi.

“Vậy em lại hỏi chị, ngày đó khi Khải đánh một đấm kia, chị có phải hay không cố ý đứng không vững, sau đó té vào trên người em, thậm chí còn ngừng một chút, chị lại gắng sức toàn thân đứng cho em té xuống, đúng không?”

“Không... Chị không có... Chị thật không có làm như vậy...” Tô Tiểu Mễ mở to hai mắt, người phụ nữ nhu nhược và xinh đẹp này đang từng bước từng bước đẩy cô rơi vào cạm bẫy do chính cô ta thiết kế.

“Chị làm tình nhân của Khải là ngoài ý muốn, con em mất cũng là ngoài ý muốn... Thật sự có nhiều chuyện ngoài ý muốn như vậy sao? Hơn nữa còn trùng hợp như thế? Tiểu Mễ, em thật sự có thể tin tưởng chị sao?”

“Tĩnh Thi, làm sao con lại ngốc như vậy! Loại phụ nữ thế này mà con còn có thể tin tưởng? Cô ta chính là cố ý, đồ kị con có con với Khải, đồ kị con sắp trở thành con dâu nhà họ Lâm ta, mà cô ta lại chỉ là công cụ chỉ để Khải dùng để phát tiết mà thôi, hiển nhiên là không cam lòng, cho nên mới bày ra một màn này hại con. Thật là một người phụ nữ ác độc... ôi... cháu của tôi!”

An Ôn càng nói càng kích động, từ đầu bà đã có ấn tượng xấu với Tô Tiểu Mễ, hiện tại cô lại làm hại Tĩnh Thi hư thai, khiến bà càng thêm chán ghét, hận không thể làm cho cô biến mất khỏi Địa Cầu này ngay lập tức!

“Mẹ, người đừng kích động như thế, con muốn nghe Tiểu Mễ giải thích, này thật chính là ngoài ý muốn sao? Thật sự có thể tin tưởng chị sao?” Cô ngẩng đầu nhìn Tiểu Mễ, dề dặt bổ sung: “Chỉ cần chị nói có thể tin tưởng, vậy em liền tin tưởng chị!”

Lãnh Tĩnh Thi biểu hiện ra hào phóng như vậy, thiện lương cùng vô tư, mà cô-Tô Tiểu Mễ ở trước mặt cô ấy tựa như một tiểu nhân ích kỷ, cướp chồng sắp cưới của người khác còn hại cốt nhục nhà họ Lâm, cô có giải thích gì đều không hữu dụng, bởi vì Tĩnh Thi đã sắp cho mình một vai quá tuyệt vời, rất thiện lương lại yếu đuối bị người khi dễ, chiếm được tín nhiệm của những nhân vật quan trọng kia, Tô Tiểu Mễ cô có nói gì cũng chỉ càng làm mọi chuyện thêm hỏng bét.

“Tĩnh Thi, con có biết hay không, người hiền hay bị người khác bắt nạt, ngựa thiện bị người cưỡi. Con chính là quá thiện lương, quá khoan dung, cho nên người phụ nữ này mới dám cưỡi đến trên đầu con. Đây hết thấy, mẹ đây làm trưởng bối đều không thể chịu được nữa, cô bây giờ rút cho tôi! Rút ra xa thật xa đi!” Bà chỉ vào cửa, thẳng thừng đuổi Tô Tiểu Mễ.

“Mẹ, con chỉ là không thể chấp nhận được việc Tiểu Mễ sẽ là người đẩy tâm cơ như vậy.” Cô vẫn còn thay Tô Tiểu Mễ biện giải.

Nếu như Tô Tiểu Mễ không có nghe được một ít đoạn đối thoại kia, cô thật sẽ cảm thấy trên cái thế giới này không ai vĩ đại như Lãnh Tĩnh Thi.

“Những chuyện xấu xa cô ta làm còn cần nhắc lại từng cái sao? Loại phụ nữ da mặt dày như cô ta muốn sống chết ở Dung Khoa, quần chồng sắp cưới của con. Như vậy còn chưa đủ chứng minh cô ta chính là một người phụ nữ tâm cơ hay sao? Còn cô...mang theo những thứ mình đem tới rút khỏi đây ngay!” Nói xong, An Ôn đem bó hoa bên cạnh hung hăng ném qua, nện ở trên mặt Tô Tiểu Mễ.

Còn chưa đủ, giở trái cây cô đem tới cũng bay theo, Tô Tiểu Mễ hoảng hồn la một tiếng, nhanh chóng lui lại hai bước.

“Biến, lập tức biến khỏi mắt tôi, nếu như cô còn để cho tôi nhìn thấy lần nữa, tôi lập tức đuổi cô đi, vì vậy tốt nhất chớ xuất hiện ở trước mặt An Ôn tôi, nếu không cô đừng trách.” Bà thốt ra những lời đe dọa, bà cũng không tin Tô Tiểu Mễ còn dám có ý muốn tiến vào nhà họ Lâm.

Chỉ cần có An Ôn bà còn sống trên đời này ngày nào thì Tô Tiểu Mễ cô cũng đừng nghĩ bước chân vào nhà họ Lâm ngày đó!

Lãnh Tĩnh Thi ở một bên kêu ngừng, thay Tô Tiểu Mễ nói lời tốt đẹp.

Tô Tiểu Mễ tại hoàn cảnh hỗn loạn như vậy, cùng nghe những lời dối trá của Lãnh Tĩnh Thi, cô chặt vật ra khỏi phòng bệnh, về phần chuyện Lãnh Tĩnh Thi mang thai chết, cô không có nói ra, nhưng tin tức này lại làm cho cô nhìn thấy được con người thật của Lãnh Tĩnh Thi.

Nhìn dáng vẻ Tô Tiểu Mễ chặt vật đi ra, Lãnh Tĩnh Thi trong lòng một hồi sung sướng. Đây chỉ là mới bắt đầu, cô muốn cho Tô Tiểu Mễ ở trước mặt Lâm Khải không còn bất kỳ hình ảnh tốt đẹp nào, cô muốn An Ôn hận thấu xương Tô Tiểu Mễ, thậm chí cả công ty đều muốn chèn ép cô, cô muốn lưu lại ở Dung Khoa thì sẽ phải chịu hết lời miệt thị của mọi người.

Tô Tiểu Mễ, cố gắng lên! Cố gắng lên!

Cô tự động viên mình, cô muốn tra ra chân tướng, cô quyết định chủ động đánh ra, ném ra mọi dẫn cá treo ngược, tra ra chân tướng, nhanh chóng rời đi Dung Khoa. Mặc dù cô nghĩ như vậy, nhưng sự thật tiến triển

không dễ dàng như cô muốn mong muốn, khi cô bước vào công ty, lời đồn đãi nhanh chóng đem cô chìm đến chết.

“Mọi người có biết hay không, Tổng giám đốc phụ nhân tương lai đã hư thai rồi...” Bên cạnh có vài người xúm lại bàn luận.

“Còn nữa, còn nữa... có biết tại sao mà đứa nhỏ bị mất hay không?”

Sự hiếu kỳ đã trỗi dậy nhiều hơn.

“Nghe nói là bị người thứ ba làm hại, cố ý làm hại đó nha.”

Một đồng nữ nhân viên càng thêm hăng hái, tin tức làm chấn động như vậy, một đám bà tám nhao nhao cô một câu tôi một câu, thật muốn biết người thứ ba là ai? Làm nghề gì? Có đẹp hay không?

“Nói cho các cô biết, người lợi hại đó không phải là ai khác, mà là người chúng ta rất quen thuộc, Tô Tiểu Mễ, người mới nhìn qua rất chân thành, rất cố gắng Tô chủ quản!”

“Ông trời của tôi ơi, chuyện này... thiệt hay giả? Trái tim nhỏ của tôi... không được a! Sao có thể là cô ấy!”

“Có làm hay không, tổng giám đốc vừa làm việc, lại vừa còn bao nuôi nhân viên nữ của công ty?”

“Kia Tô Tiểu Mễ cùng Lãnh Tĩnh Thi không phải là cùng tầng lớp, bàn về tướng mạo, bàn về gia thế, bàn về vóc người... Là đàn ông đều sẽ chọn Lãnh Tĩnh Thi thôi, thật là không biết tự lượng sức mình...”

Lời khó nghe câu sau so câu trước ngày càng lợi hại, Tô Tiểu Mễ cảm giác mình lọt vào một con đường không lối thoát, tất cả mọi người như từng bước dồn cô vào đường cùng.

164. Chương 164:có Cần Thiết Kiên Trì Sao?

Vô luận Tô Tiểu Mễ đi tới phòng rửa tay hay là phòng giải khát, cảm giác sau lưng đều có một nhóm người chỉ chỉ trỏ trỏ, khi cô quay đầu lại, đồng nghiệp lại vui vẻ hướng về phía cô cười, vẫy tay thân thiết gọi tên cô.

Cô biết, những người đó cũng đang thảo luận về chuyện của cô, về việc cô xen vào giữa Lãnh Tĩnh Thi cùng Lâm Khải.

“Thật không biết loại phụ nữ này mặt dày đến cỡ nào nữa, đã đến nước này còn có mặt mũi ở công ty tiếp tục làm việc sao? Chỉ cần là có một chút tôn nghiêm chắc chắn sẽ cuốn gói đi ngay.” Đồng nghiệp Giáp nói.

“Người thứ ba chính là có khả năng chịu nhục nha, cho nên mới nói chúng ta nhất định không thể làm tình nhân của Tổng giám đốc, chúng ta chính là không có cái loại mệnh đó, dù sao chúng ta vẫn có tôn nghiêm của con người!” Đồng nghiệp Ất liền hòa theo lên án.

Cô cảm một đồng văn kiện chủ động đi tới phòng làm việc Lâm Khải.

“Tìm tôi có chuyện gì?” Hần lời nói lãnh đạm, nhìn cô một cái liền cúi đầu trở lại.

“Lâm tổng, rất nhiều chuyện tôi tin tưởng anh cũng có nghe thấy, tôi còn im hơi lặng tiếng sống ở công ty này là bởi vì tôi đã đáp ứng anh, tôi nhất định sẽ tra ra chân tướng sự tình. Hiện tại, tôi mong anh có thể giúp tôi một lần nữa, phối hợp với tôi diễn một tuồng kịch.”

“Diễn một tuồng kịch? Thật đúng là việc em am hiểu nha, nói thẳng đi em muốn làm gì!” Ánh mắt của Hần sắc như mũi tên nhọn.

“Ở hội nghị lần này, lần nữa nhắc tới dự án mô hình công viên ăn uống đặc sắc, hơn nữa yêu cầu tôi tiếp tục thực hiện, thậm chí yêu cầu trong vòng ba ngày, anh bảo tôi làm phương án giao cho anh!”

“Dẫn xà xuất động?” Hần sờ soạng từng cái hồ sơ, có chút hăng hái nhìn cô một cái, đây quả thật có thể xem là một biện pháp tốt “Làm sao em xác định tôi sẽ đáp ứng em?”

“Bởi vì anh cùng tôi đều muốn biết chân tướng.”

“Tô Tiểu Mễ, em tại sao phải làm chuyện như vậy?” Hần đột nhiên mở miệng hỏi một câu không có gì liên quan.

“Tôi không có gì để giải thích. Chỉ có một câu tôi đã từng nói, việc tôi chưa từng làm tuyệt đối sẽ không nhận, Lâm tổng tin hay không tin, anh có thể tự hỏi chính mình, trên đời này có rất nhiều chuyện chúng ta cứ tưởng rằng đã thấy rõ ràng nhưng thật ra lại không thấy được gì cả.” Cô thật rất muốn nhắc nhở hần, có vài người không thể tin, tựa như Lãnh Tinh Thi, nhưng cô biết, nếu như bây giờ cô nói bất kỳ một câu nói xấu gì về Lãnh Tinh Thi, sẽ chỉ làm Lâm Khải ghét cô hơn, thậm chí tin chắc cô chính là mụ la sát hại người.

“Em bán nhà, đầu tư vào một nhà hàng ăn uống nhỏ, chẳng tròn bốn trăm vạn!” Chỉ là vừa ký hiệp ước hai ngày, Lâm Khải liền nhận được tin tức.

“Đúng vậy.” Cô đã không còn đi hỏi ngược lại tại sao hần điều tra cô, mà là thẳng thắn thừa nhận.

“Số tiền đó em lấy đâu ra? Là bên Thái Hoa đưa cho em sao?” Đôi mắt hần lạnh lẽo nhìn Tiểu Mễ.

“Anh còn đang hoài nghi?”

“Tôi không có lý do để tin em, bởi vì hết thảy quá trùng hợp rồi, không phải sao?”

“Nếu nói là trùng hợp, đó thật sự chính là trùng hợp.” Cô cố chấp thốt một câu trở lại.

“Gần đây, những chuyện trùng hợp, ngoài ý muốn phát sinh ở trên người em quá nhiều rồi, điều này không khỏi làm cho tôi hoài nghi, thậm chí hoài nghi em từ lúc bắt đầu đã dự mưu, bởi vì em hận tôi, không phải sao?”

Tô Tiểu Mễ cảm giác mình thật sự là nghe được chuyện cười, cô nhép nhép miệng, lại ức chế không được cười to hai tiếng, cười đến chảy cả nước mắt đã đè nén trong lòng.

“Lâm tổng, anh thật cảm thấy tôi sẽ vì một hai trăm vạn mà bán đi công ty sao? Anh đã từng cho tôi tiền, tôi có lấy sao? Anh cho tôi nhà ở, tôi có ở qua sao? Chỉ cần tôi chấp nhận, anh tùy tiện cũng có thể cho tôi mấy trăm vạn, nhưng Tô Tiểu Mễ tôi mặc dù thiếu tiền của anh, thiếu tình của anh, tôi cũng chưa từng nghĩ qua muốn ở trên người anh lấy đi thứ gì. Anh cảm thấy tôi là giả bộ thanh cao cũng được, ngu xuẩn cũng được, nhưng tôi có nhân cách của tôi. Nếu như anh không muốn phối hợp giúp đỡ, nếu như anh lựa chọn tiếp tục hoài nghi, tốt lắm, tôi lập tức rời đi!”

Khi hết thảy mọi việc đều không còn ai chấp nhận tin tưởng, tiếp tục kiên trì còn có ý nghĩa sao?

“Tâm tình em giống như rất kích động!”

“Anh TMD bị người mang vô số cái mũ chụp lên đầu, anh còn có thể hào phóng nói không có gì sao? Tại sao anh cứ như vậy không muốn tin tưởng tôi? Tôi ở trong lòng anh thật chính là dạng tội ác nào cũng có thể làm, một người phụ nữ đầy ác độc sao?” Cô lẩm bẩm đùa cợt “Nếu như tôi muốn có được sự chú ý của anh, anh cảm thấy tôi có cần thiết cố ý làm cho vị hôn thê của anh sanh non không? Nếu muốn gả vào nhà giàu có, tôi sao lại ngu ngốc đi phá hư công ty thuộc tài sản tôi đang nắm tới kia? Tôi Tô Tiểu Mễ dù trí thông minh thấp đi nữa, cũng không đem mình vùi dập đến loại không còn đường lui như thế!”

Tô Tiểu Mễ tức giận mắng thô tục, lần đầu tiên ở trong phòng làm việc hướng về phía Lâm Khải bộc lộ tính khí.

Nhìn cô như thế phát tiết đến mức không quan tâm tới hình tượng, hần thế nhưng không có tức giận, thậm chí trong lòng còn rung động nhìn bộ dáng hiện tại của cô.

“Anh nói không tới mười câu, mà em lại dùng một trăm câu trả lại, em còn nói tâm tình không kích động? Nếu như em mang theo loại tâm tình này đi đối mặt địch nhân, em muốn anh thế nào tin tưởng em có thể đem chân tướng phơi bày ra cho anh!” Thanh âm của hần vẫn còn âm lãnh nhưng đôi mày rậm kia giãn ra đã nói lên quyết định của hần.

Tô Tiểu Mễ bị Lâm Khải làm cho có chút không thể nhận thức được sự việc. Hắn rốt cuộc muốn làm gì? Cho người điều tra việc của cô rồi lại nói những lời này là ý gì...

“Anh muốn em đặc biệt lưu ý Bạch Gấm cùng Thôi Viên Viên!”

“Bạch Gấm?” Lưu ý Thôi Viên Viên cô cảm thấy là có thể, nhưng là Bạch Gấm... cô chỉ là có ý niệm, chứ chưa từng hoài nghi sâu sắc.

“Hai người kia, em lưu ý nhiều là được, ba ngày sau, anh muốn biết đáp án, về phần công ty, anh sẽ nghĩ biện pháp!”

Thái độ biến chuyển làm cho lửa giận của Tô Tiểu Mễ lập tức giảm xuống, nhưng nội tâm lại dấy lên một hồi mất mát không hiểu nổi.

“Còn có chuyện gì sao?” Nhìn Tiểu Mễ không có phản ứng gì, hắn hỏi tiếp. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

“Không có, vậy tôi đi trước, nếu như Lâm tổng có chuyện tìm, xin trực tiếp gọi tôi là được!” Cô sau khi nói xong lập tức lui ra ngoài, nhưng trong lòng lại tuyệt không thể bình tĩnh được.

Tại sao Lâm Khải không có chất vấn việc cô cố ý làm hại Lãnh Tĩnh Thi sanh non? Mặc dù cô biết mình không phải cố ý, nhưng là lời đồn đãi lại truyền khắp công ty, Lâm Khải không thể nào không có nghe thấy.

Hắn không có chất vấn cô tại sao bán đi phòng ốc, đầu tư nhà hàng ăn uống đều không nói với hắn một tiếng... Rất nhiều, rất nhiều chuyện khác nữa..., hắn cũng không có phát giận, mà là bình tĩnh đem hết thấy từng chuyện một nói vài lời đề cập qua thôi, này không giống phong cách của hắn, không phải sao?

Lòng Tô Tiểu Mễ lại một lần nữa rối loạn.

Trở lại bàn làm việc không tới một phút, Tô Tiểu Mễ liền nhận được email của thư ký Lâm Khải gửi tới, mười lăm phút sau, tất cả cán bộ liên quan đều phải đi họp, bàn về dự án công viên ăn uống.

Tốc độ xử lý chuyện của Lâm Khải là nhanh như vậy, lần này, hắn lại một lần nữa lựa chọn tin tưởng Tô Tiểu Mễ, lựa chọn tin tưởng lòng mình.

165. Chương 165: Con Quyết Định Ở Chung Với Cô Ấy

Biệt thự nhà họ Lâm.

Lâm Khải vừa vào cửa nhà, An Ôn liền từ trên ghế salon đứng lên, gương mặt bình tĩnh giờ phút này không còn nữa, thay vào đó là sự âm trầm. Bà đang chờ Lâm Khải cho bà một lời giải thích.

“Mẹ, đã trễ thế này, sao mẹ còn chưa ngủ?” Lâm Khải cởi áo khoác xuống, Trương quản gia nhận lấy liền thức thời tránh ra, thấy sắc mặt phu nhân, bà biết có một cơn bão táp sắp nổi lên.

“Ta đang đợi con trở lại!”

“Gần đây công ty xảy ra nhiều chuyện như vậy, chính con cũng không xác định thời điểm nào có thể trở về, về sau mẹ nghỉ ngơi sớm chút, không cần chờ con.” Ánh mắt của hắn mang theo một chút mệt mỏi, những ngày qua giấc ngủ của hắn rất ít ỏi.

“Ta cũng là cổ đông của công ty, công ty xảy ra chuyện gì ta đều biết rõ, nhưng con càng ngày càng không để người mẹ như ta trong mắt. Có phải con tiếp quản công ty rồi liền không cần mẹ trợ giúp, thậm chí hận không thể khiến ta rút lui khỏi Dung Khoa, để nó trở thành thiên hạ của một mình con?” An Ôn mặt lạnh, giọng nói mang theo vài tia hung ác.

“Mẹ, mẹ biết rõ vì sao con phải tiếp quản công ty mà. Nếu như con đã tiếp quản nó, con liền có trách nhiệm làm cho thật tốt, con cũng chưa từng không xem mẹ trong mắt.” Hắn mệt mỏi trả lời, cả người đều nằm ở trên salon.

“Nếu như con để ta ở trong mắt, vậy hiện tại ta muốn con đáp ứng ta, ngày mai vừa đến công ty liền khai trừ Tô Tiểu Mễ.” Bà trực tiếp nói ra mục đích của mình.

Lâm Khải nhẹ nhàng mở mắt ra, nhìn khuôn mặt tức giận của An Ôn, có chút không hiểu nhìn về phía bà “Tại sao mẹ lại ghét Tiểu Mễ như vậy?”

“Bởi vì cô ta căn bản không phải là một cô gái tốt, sự tồn tại của cô ta khiến Dung Khoa bị tổn thương, khiến cho con do dự không ngừng, còn khiến Tinh Thi bị tổn thương lớn như vậy, thậm chí cô ta còn làm thương tổn đến đứa cháu còn chưa ra đời của ta, con của con, chẳng lẽ những việc này còn chưa đủ để khiến cho người phụ nữ kia rút đi sao?” Bà hung ác trả lời lại.

“Có một số việc chẳng qua là hiểu lầm, con tin tưởng Tiểu Mễ không phải là người như vậy.” Hần rất xác thực tự nói với mẹ mình, hần tin tưởng Tô Tiểu Mễ.

“Con điên rồi... Người phụ nữ kia có cái gì tốt? Cô ta hơn Tinh Thi chỗ nào? Con làm gì lại bị cô ta mê đến đầu óc choáng váng!” Bà hận không thể một gậy quất tỉnh con trai của mình.

“Có một số việc phải dựa vào cảm giác!”

“Cảm giác? Cảm giác đây chẳng qua là thoáng qua nhất thời, cuối cùng vẫn phải đối mặt với thực tế, bối cảnh gia đình ta và cô ta chênh lệch xa như vậy, văn hóa tiếp nhận và tư tưởng cũng sẽ có chênh lệch, huống chi, cô ta không có bất kỳ trợ giúp gì cho sự nghiệp của con.” An Ôn tận tình khuyên bảo nói đạo lý với Lâm Khải, hi vọng con trai của mình hiểu, người phụ nữ kia không thích hợp với hần.

“Mẹ, con sẽ không khai trừ Tiểu Mễ. Công tư phải rõ ràng, đây không phải là quy định của chúng ta sao?” Hần hỏi ngược lại An Ôn.

“Nhưng cô ta phản bội công ty, khiến công ty bị hao tổn, con chẳng những không khai trừ cô, ngược lại còn để cho cô tiếp tục thực hiện phương án, thậm chí còn cho cô quyền lực cao hơn, ta thấy con thật sự là điên rồi! Làm như vậy con sẽ khiến nhân viên khác nghĩ như thế nào? Có phải muốn để cho người phụ nữ kia phá đổ công ty, con mới có thể tin tưởng cô ta là đồ lừa gạt ác độc!”

“Chuyện kia có quá nhiều chỗ sơ hở rồi, Tiểu Mễ cũng đã nói sẽ tra được, vậy tại sao chúng ta không chọn tin tưởng cô ấy, cho cô ấy một cơ hội.”

“Con trai a con trai... Sao con lại ngây thơ như vậy, con cho cô ta cơ hội, không có đuổi cô ta ra khỏi Dung Khoa, cô ta liền hại Tinh Thi sẩy thai, mẹ không có cháu trai, con không có con trai, còn làm trễ nãi hôn lễ, mục đích của cô ta đã rõ ràng quá rồi, chính là muốn làm cho con nhà tan cửa nát!” Ánh mắt của An Ôn tràn đầy hận ý.

“Tinh Thi sẩy thai căn bản là hiểu lầm, không liên quan gì đến Tiểu Mễ.” Hần đặc biệt khẳng định nói với An Ôn.

“Con... Con thật làm cho ta tức chết!” An Ôn nhìn con trai ngoan cố như thế, bà tức giận nuốt không trôi. Y - www.

“Mẹ, chuyện này ngừng ở đây, đừng làm mọi việc trở nên rối rắm thêm, con hy vọng mẹ dùng thái độ khác đối đãi Tiểu Mễ, bởi vì con quyết định ở chung với Tô Tiểu Mễ!” Hần vừa nói xong, chính hần cũng kinh ngạc, bởi vì theo bản năng hần nói ra hần thích Tô Tiểu Mễ, nói ra rồi, tim của hần lại cảm thấy rất rõ ràng, thư thái.

Lâm Khải vừa nói xong, mắt An Ôn liền mở lớn hơn, tay của bà vung lên, ly trà trên bàn té lăn trên đất, phát ra một tiếng vang thanh thúy.

“Con vừa nói cái gì? Con dám lặp lại lần nữa không?”

“Con nói, con quyết định ở chung với Tô Tiểu Mễ!” Hần so với câu trước càng thêm khẳng định.

“Muốn cho người phụ nữ đó vào cửa nhà họ Lâm? Không có cửa đâu! Chỉ cần An Ôn ta còn sống, liền tuyệt không cho phép cô ta vào cái nhà này! Con bị cô ta làm choáng váng đầu óc rồi, nhưng ta đây vẫn còn thanh tỉnh.” An Ôn thế nào cũng không nguyên ý tin tưởng, hần nhanh như vậy đã nói cho bà biết, hần muốn ở chung với con tiện nhân Tô Tiểu Mễ kia.

“Nếu như con muốn ở chung với cô ấy, ai cũng không ngăn cản được, mẹ, con không hy vọng về sau sẽ thấy cảnh tượng như vậy.”

“Con muốn ở chung với cô ta? Vậy Tĩnh Thi thì sao, con đến cùng có phải là đàn ông không? Từ nhỏ mẹ đã dạy con làm chuyện gì cũng phải có trách nhiệm, người phụ nữ kia làm hại Tĩnh Thi sảy thai, con lại còn muốn ở chung với cô ta. Cô ta là hung thủ giết chết con trai của con a, con có biết hay không?” An Ôn thất thố rống lên.

“Mẹ, rất nhiều chuyện, cũng không phải như mẹ thấy, về phần Tĩnh Thi sảy thai, đó là ngoài ý muốn, cũng do cô ấy sảy thai mới khiến con ý thức được, con căn bản không yêu cô ấy, đối với Tĩnh Thi, trừ áy náy ra vẫn chỉ có áy náy! Bởi vì áy náy mà cưới cô ấy, hai người chúng con cũng sẽ không hạnh phúc, đợi thân thể cô ấy khôi phục khá hơn một chút, con sẽ chia tay với cô ấy!” Hấn nói ra như thật.

“Hiện tại ta liền nói cho con biết, tất cả người phụ nữ nào cũng đều có thể vào cái nhà này, duy chỉ có Tô Tiểu Mễ là không thể!” An Ôn bị Lâm Khải chọc giận đến đau thắt cả ruột gan, xoay người liền rời đi phòng khách, bỏ lại bầu không khí u ám bao trùm.

Tay Lâm Khải nhẹ nhàng xoa thái dương, thái độ của An Ôn đối với Tô Tiểu Mễ nhất thời không thể nào biến chuyển được. Mấy ngày nay, hấn ở chung với Tĩnh Thi nhưng trong đầu lúc nào cũng nghĩ tới Tô Tiểu Mễ, nghĩ đến cô đang làm gì? Ăn cái gì? Ngủ có ngon không?

Lần đầu tiên hấn thể nghiệm tư vị nhớ một người sâu như vậy, hấn đè nén ý muốn của mình mà quý trọng Tĩnh Thi, muốn trôi qua cả đời với cô... Nhưng càng ở chung, hấn càng chìm vào trong đè nén và phiền muộn, muốn mau chóng được thoát ra.

Đứa bé ngoài ý muốn bị sảy, hấn đau lòng không dứt, nhưng nhiều hơn, hấn thậm chí có một loại giải thoát, không có đứa bé ràng buộc, Tĩnh Thi có thể tìm được một người đàn ông yêu cô ấy thật sự, mà hấn cũng không cần phải đè nén tình cảm của chính mình, đi vào trong địa ngục không lối thoát kia.

Tô Tiểu Mễ đã nhắc nhở hấn, thấy nóng nảy của cô, kiên trì của cô... tất cả mọi thứ cô làm đều khiến cho hấn muốn ôm cô vào lòng. Đây là một loại khát vọng đoạt lấy từ nội tâm, mà không phải xem cô là thể thân của người kia, như Tĩnh Thi, cho tới nay hấn chỉ xem cô là thể thân của Tĩnh Dạ.

Nếu ngay cả ông trời đều an bài việc ngoài ý muốn này, tại sao hấn không thể đối mặt với nội tâm của mình?

166. Chương 166: Lần Này, Anh Nghiêm Túc

Sau hôm Lâm Khải nói ra lời đó, lời đồn bậy bạ trong công ty biến mất trong nháy mắt. Bất kể Lâm Khải dùng thủ đoạn gì, cũng không quản những bà cô về nhà còn nhiều chuyện hay không, nhưng ít ra ở công ty, cũng không người nào dám nhắc tới.

Tô Tiểu Mễ và Bạch Gấm tiếp xúc nhiều hơn, đôi khi, cô thậm chí sẽ làm bộ vô tình đi qua lúc Bạch Gấm ở phòng giải khát, sau đó tùy tiện tán dóc vài câu với cô.

Bạch Gấm nói với cô nhiều nhất là khuyên cô tiếp nhận Lý Triết, mà cô bày tỏ sẽ nghiêm túc suy nghĩ một chút, nếu như Lý Triết còn nguyện ý kiên trì tiếp tục như vậy, cô sẽ xem xét.

Lý Triết lại chưa từ bỏ ý định hẹn hò với Tiểu Mễ, mà lần này cô đồng ý.

Trong một nhà hàng món tây đầy lãng mạn, vừa có nền lại kèm theo tiếng đàn violin réo rắt.

“Học trưởng, lần này anh hẹn em, em nguyện ý tới là là muốn nói rõ với anh tất cả mọi chuyện.” Tô Tiểu Mễ chủ động mở miệng nói.

“Tiểu Mễ, chỉ cần em nguyện ý nói với anh, anh liền rất vui vẻ, anh cũng sẽ tiếp nhận bất kỳ đề nghị của em, trừ việc em muốn anh chết tâm với em.” Hướng về phía cô, hấn vẫn thật ôn nhu cố chấp.

“Thật ra thì em hiểu rõ anh đối với em rất tốt, bỏ lỡ anh có thể em sẽ không gặp được người nào tốt hơn anh, nhưng có một số việc em thật sự không có cách nào thay đổi, tỷ như, em thiếu tiền Lâm Khải.”

“Em nói cho anh biết, em nợ hần bao nhiêu, hai chúng ta cùng trả từ từ, anh nguyện ý trả thay em!”

“Không, em không muốn dụ dỗ anh cùng chết chung với em. Bởi vì em thiếu hần rất nhiều, món nợ này hai ta trả cả đời cũng không hết, cho nên anh nên cách xa em, em sẽ rất nhanh khá hơn, anh cũng sẽ tìm được người thích hợp với anh hơn em.” Tô Tiểu Mễ khẽ giương mắt, cẩn thận quan sát biến hóa của hần.

“Anh đã yêu ai thì đều có thể đánh đổi tất cả vì cô ấy, đây là anh cam tâm tình nguyện, em không cần có ý nghĩ đã kéo anh xuống nước, lời như vậy sẽ khiến anh đau lòng.” Hần vươn tay ra cầm tay cô.

Tô Tiểu Mễ không có rút tay cô ra từ trong lòng bàn tay hần, mà là cúi đầu không nói.

“Tiểu Mễ, đáp ứng anh, làm bạn gái của anh, anh nhất định sẽ bảo vệ em thật tốt, không để cho em bị bất cứ tổn thương gì, có được hay không?” Hần lại thổ lộ lần nữa.

“Em thật sự có thể yêu thêm một lần nữa sao?” Cô ngẩng đầu lên, có chút không tin nhìn hần.

“Dĩ nhiên, chỉ cần em đừng cảm theo đuổi, em liền có quyền yêu và được yêu!”

“Thật ra thì, em thật sự vô cùng muốn thoải mái yêu một lần, người đàn ông này có thể dắt tay em cùng nhau đi dạo, shopping, cùng nhau về nhà, còn có thể lấy em, cho em danh phận rõ ràng...” Ánh mắt Tô Tiểu Mễ có chút ưu thương nhìn về phía khác, trong đầu thoáng qua có một ngày, Lâm Khải có thể đối với cô như vậy hay không? Chẳng qua là hần không muốn tin tưởng vào tình yêu của cô.

“Những việc đó hần không thể cho em nhưng anh đều có thể, Tiểu Mễ!” Hần ôn nhu chỗ nào cũng có, sự quan tâm của hần thông qua nhiệt độ ngón tay truyền đến trái tim của cô. Nguồn:

“Anh để cho em ngẫm lại cẩn thận một chút đi, chúng ta ở chung một chỗ, Lâm Khải nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng ta! Bởi vì em là tình nhân của hần, mặc dù em thích hần, nhưng cuộc sống như thế em không chịu đựng nổi nữa, vô số buổi tối, nghĩ tới thân phận lúng túng của em, tâm liền như đã chết, nhưng mà em lại... lại...”

“Anh hiểu, anh đều biết... Tiểu Mễ, chớ khó chịu, tất cả còn có anh! Chỉ cần em nguyện ý, anh tùy lúc đều ở cạnh em.”

“Học trưởng... Anh nói đều là sự thật sao?” Cô ngây ngốc nhìn hần.

“Dĩ nhiên, anh nói đều là thật! Mỗi một lời đều là thật.” Hần vỗ ngực bảo đảm.

“Học trưởng, em đáp ứng anh, trước không bài xích anh, thử chấp nhận anh, thử tìm hiểu nhau. Nếu như chúng ta không cách nào ở chung một chỗ, vậy cũng chỉ có thể chia tay, có được hay không?”

“Tiểu Mễ, em nói là thật sao?” Hần không thể tin được thái độ đột nhiên biến chuyển của Tô Tiểu Mễ.

“Gầm học tỷ nói đúng, rất nhiều tình cảm chỉ có thể là quá khứ, đã qua nhất định phải để nó qua luôn, không thể mê muội lôi kéo nó trở lại. Nếu như mà em bỏ lỡ anh, có lẽ không bao giờ tìm được người nào tốt với em như vậy nữa.” Cô cười, nhưng cười đến tâm đều mệt mỏi, cô căn bản cũng không thích Lý Triết nhưng vẫn phải giả vờ tiếp nhận hần.

“Chỉ cần em có ý nghĩ này, chúng ta nhất định có thể đối mặt tương lai khó khăn, không xa không rời, cùng nhau phấn đấu!”

“Lâm Khải nói rồi, lần này chỉ cần em làm xong phương án này, hần sẽ để em đi, dù sao xảy ra nhiều ngoài ý vậy, Tỉnh Thi cũng biết quan hệ của tụi em, tiếp tục như vậy đối với tất cả mọi người đều là tổn thương, chỉ có em rời khỏi mới là lối thoát duy nhất!”

“Nhưng tại sao không để cho em đi ngay?” Hần buồn bực nhìn cô.

“Trước đó công ty em có một phương án về công viên ăn uống, nhưng cuối cùng bị đối thủ đoạt đi, nhưng nhờ quan hệ của Lâm Khải đã chọn được một công viên khác. Bởi vì vừa bắt đầu phương án này là do em phụ trách, cho nên hần muốn em tiếp tục, dự án thành công rồi, em liền có thể đi, anh nguyện ý chờ em đến ngày đó sao?”

“Dĩ nhiên... Dĩ nhiên có thể... Đây là chuyện anh vẫn luôn mong ngóng!” Hấn kích động có chút không kìm hãm được đứng lên, cho cô một cái ôm nồng nhiệt.

Cô nhẹ nhàng đẩy hấn ra, cười duyên nói, “Em có thể đáp ứng anh, thật ra không thể bỏ qua thuyết phục của học tỷ Gấm, nếu như hai chúng ta ở chung một chỗ nhất định phải cảm ơn học tỷ Gấm, bởi vì cô ấy chính là người làm mai cho chúng ta.”

Tô Tiểu Mễ rất nghiêm túc, rất cẩn thận nói xong, ánh mắt nhìn hấn cũng đặc biệt chăm chú hơn. Cô khát vọng từ trong ánh mắt của hấn tìm kiếm được một tia khác lạ, mà những thứ đó đều là trợ giúp tốt nhất cho cô.

“Dĩ nhiên rồi, cô ấy đã có công làm mai cho chúng ta, nhất định phải cảm ơn, nhất định phải cảm ơn...” Hấn có chút nỉ non lặp lại câu nói sau cùng.

Hai người rất vui vẻ cùng ăn bữa tối, rồi sau đó Lý Triết đưa cô về nhà.

Xe của Lý Triết vừa đi khỏi, điện thoại của Tô Tiểu Mễ liền vang lên, bên đầu điện thoại kia là hai chữ cường ngạnh của Lâm Khải: “Xuống đây!”

Tô Tiểu Mễ len lén từ trong nhà chạy ra ngoài, vừa ra cửa liền thấy xe của Lâm Khải, Lâm Khải lôi kéo thân thể của cô tiến vào bên trong xe, khởi động xe liền đi ra ngoài.

“Lâm tổng, anh muốn dẫn em đi đâu? Anh tới tìm em như vậy, quá nguy hiểm.” Tô Tiểu Mễ nhỏ giọng nhắc nhở một câu.

“Nguy hiểm? Là sợ anh gặp được em và học trưởng thân yêu của em tình chàng ý thiếp, chàng chàng thiếp thiếp sao?” Hấn có chút ê ẩm nói xong, ngay cả ánh mắt cũng không nhìn cô một cái.

“Anh biết rõ ràng bản chất mọi chuyện không phải là như vậy.” Tô Tiểu Mễ nhẹ giọng nói xong, ánh mắt lại không nhìn được nhìn về phía Lâm Khải bên cạnh, hấn lái xe, một tay lại đưa đến trên tay của cô, nắm tay cô thật chặt, cô nhẹ nhàng cử động, hấn cứ nhiên lại như sợ cô sẽ chạy trốn, ngược lại nắm chặt hơn.

Hai ngày nay, biến hóa của Lâm Khải với cô, khiến cho cô vừa ảm áp vừa sợ hãi, vừa lo lắng lại vừa mong đợi, mâu thuẫn như vậy lại hiện lên ở trong cuộc sống của cô lần nữa, giây giụa, trốn tránh, đối mặt...

167. Chương 167: Lần Này, Anh Nghiêm Túc 2

Dọc theo đường đi, Lâm Khải cũng không nói gì nữa, hấn lái xe vào một biệt thự xa hoa.

Trừ bỏ lúc mở cửa xe ra, tay của hấn đều nắm chặt tay cô, giống như là dùng hết toàn bộ khí lực lôi kéo cô đi thẳng vào trong nhà.

Tô Tiểu Mễ há lại không biết, hấn lôi kéo cô vào phòng là vì cái gì. Mà lòng của cô cũng biến thành lạnh như băng, cô cho là mình có thể thay đổi địa vị ở trong lòng hấn sao? Thực chất, cô vẫn chỉ là một công cụ làm ấm giường của hấn mà thôi.

Cửa vừa mở ra, một mùi thơm ngào ngạt liền thổi tới, còn chưa chờ cô hồi hồn, cửa liền bị đóng lại.

Vừa đóng cửa, ngay cả đèn cũng không có mở, hấn liền không kịp chờ đợi cắn bờ môi của cô, thậm chí dùng sức cắn bả vai của cô, hấn muốn in dấu ấn của hấn lên người cô.

“Lâm tổng...” Cô gọi nhỏ một câu.

“Không nên gọi anh Lâm tổng, gọi tên anh!” Hấn dùng lực cắn vành tai của cô.

“A...” Vành tai yếu ớt bị hấn khế cắn, cả người đau đớn kích thích.

“Tiểu Mễ... anh nhớ em, nhìn thấy em rồi anh vẫn nhớ em!” Hấn đột nhiên ôm cô thật chặt, ôm chặt đến mức ngay cả hô hấp cô cũng cảm thấy khó khăn. Nhưng việc làm cho hô hấp của cô bị nghẽn chính là lời nói đó, hấn nói hấn nhớ cô!

“Không... Đây...”

“Có phải hay không còn chưa tin được những gì em vừa nghe được?” Hấn dán sát vào lỗ tai của cô, nhẹ giọng nói nhỏ.

“Đúng vậy, đây không giống như Lâm... Không giống phong cách của anh.” Cô thật không thể tin được Lâm Khải sẽ nói hấn nhớ cô.

Đang giờ phút này, đèn trong phòng đột nhiên sáng lên, hoa hồng màu đỏ đầy phòng xếp thành tên của cô, tay của cô che miệng, đôi mắt to mở lớn vì kinh ngạc.

“Có thích hay không?” Hấn ở sau lưng nhẹ nhàng ôm cô, hôn tóc thơm của cô.

Tô Tiểu Mễ nhìn tất cả trước mắt, hốc mắt giống như có một chút ướt át, suy nghĩ có một chút ảo tưởng, tâm tình có một chút kích động... Nhưng hơn nữa là, cô có ý niệm kháng cự đối với việc hấn làm.

“Tiểu Mễ, ở chung với anh đi, không phải với tư cách là tình nhân, mà là làm bạn gái của anh!” Hấn dán vào lỗ tai của cô nói xong, thanh âm ấy tràn đầy hấp dẫn và từ tính.

Những hoa hồng đỏ rực kia, đỏ đến chói mắt mà mê loạn! Nếu như là trước kia, cô sẽ vô cùng hưng phấn, vô cùng cảm động, mặc dù không ai nhận ra nhưng cô cũng thuộc tuýp người rất thích sự lãng mạn. Nhưng sau khi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, tâm tình của cô đã chậm rãi biến hóa, trái tim từng bị Lâm Khải tổn thương cũng không phải chỉ cần có mấy trăm đóa hoa hồng liền có thể bình phục được.

Cô nhẹ nhàng mở tay của hấn ra, quay người lại, nhìn hấn cười nhạt một tiếng: “Lâm tổng, em nghĩ chúng ta không thích hợp làm người yêu.”

“Em không tin tưởng anh?” Hấn kinh ngạc nhìn về phía cô, nắm thật chặt tay cô bảo đảm nói: “Lần này, anh nghiêm túc. Anh đã suy nghĩ thật lâu, anh biết rõ người trong lòng mình chính là em. Anh đã thích em, em cũng thích anh, như vậy tại sao chúng ta không thử lui tới?”

“Nếu chúng ta ở chung, Tình Thi làm sao đây?” Tô Tiểu Mễ tự nói với mình ở trong lòng, nên ích kỷ một chút, cô có thể lấy Tình Thi làm bia đỡ đạn.

“Việc của Tình Thi, anh sẽ xử lý thật tốt!”

“Mẹ anh làm sao bây giờ?” Cô lại tiếp tục hỏi: “Nếu như tụi mình ở chung mà không được người thân chấp nhận, vậy ở chung có ý nghĩa gì nữa? Mẹ của anh tuyệt đối sẽ không tiếp nhận em, mà em cũng không phải loại phụ nữ biết lấy lòng cùng cúi đầu dạ vâng, đến lúc đó anh bị kẹt ở giữa chỉ có thống khổ cùng mệt mỏi mà thôi.”

“Những chuyện này đều là do anh đã chọn lựa, em không cần quan tâm đến, chỉ cần ngoan ngoãn làm bạn gái của anh là được.” Đối với tình cảm, đối với làm sao dùng trái tim để yêu một người, hấn căn bản không thể hiểu được!

“Hiện tại em không muốn làm bạn gái của anh, thật xin lỗi.” Cô không đưa ra bất kỳ lý do gì liền trực tiếp cự tuyệt Lâm Khải, hơn nữa cự tuyệt một cách thẳng thừng nhất.

“Tại sao?” Lâm Khải không ngờ rằng Tô Tiểu Mễ lại từ chối hấn.

“Lâm tổng, chúng ta thích nhau không đúng lúc, khi em thích anh, anh không thích em; hiện tại anh thích em, mà em đã không còn thích anh.” Tô Tiểu Mễ như nghe thấy tiếng lòng mình tan vỡ một lần nữa, cô cũng không ngờ rằng mình lại có thể bình tĩnh như vậy khi từ chối người mà cô từng khát vọng n lần.

“Không... Đây không phải là sự thật, em đang nói dối!” Thanh âm của hấn đột nhiên trở nên vội vàng.

“Là thật, em không có nói dối.” Cô kiên định đáp trả.

“Tiểu Mễ, em đừng như vậy nữa. Anh cho em cơ hội, em liền phải quý trọng, mà không phải bỏ qua!” Tim của hắn bắt đầu luống cuống, thậm chí hắn không muốn biết làm sao khiến cho cô tin tưởng hắn là người có thể tiếp tục yêu.

“Em không có nghĩ phức tạp như anh, yêu chính là yêu, không yêu chính là không yêu.”

“Chẳng lẽ làm bạn gái còn ủy khuất em hơn làm tình nhân sao? Tại sao em có thể đáp ứng làm tình nhân, mà làm bạn gái của anh lại không thể? Em không phải rất để ý tôn nghiêm sao? Hiện tại anh cho em tôn nghiêm sao em lại không cần?” Lâm Khải không muốn tin tưởng lời Tiểu Mễ nói bởi vì hắn càng không nguyện ý tin tưởng mình lại bị phụ nữ từ chối.

“Chấp nhận làm tình nhân của anh là bởi vì em nợ ân tình của anh, đây là em nên trả, bởi vì đó là nợ. Về việc làm bạn gái của anh là do tình cảm cá nhân của em quyết định, em không thích anh mà làm bạn gái anh, mới thật sự không để ý tôn nghiêm!” Tô Tiểu Mễ lắc đầu trả lời, mà tay của cô đồng thời rút ra khỏi tay hắn. Nguồn truyện: Y

“Anh không cho em như vậy, anh muốn em làm bạn gái của anh, em phải làm bạn gái của anh!” Hắn lại cố chấp bá đạo một lần nữa, nếu như hắn không muốn từ bỏ, Tô Tiểu Mễ liền không thể chấm dứt.

“Nếu như làm bạn gái của anh, là nhiệm vụ em phải phải chấp hành trong một năm này, vậy em sẽ, nhưng một năm sau, em vẫn sẽ đi!” Tô Tiểu Mễ nhìn qua thì thấy cô nhẹ nhàng hơi hợt, nhưng thật ra nội tâm của cô đang đau đớn vô cùng. Bởi vì cô biết, Lâm Khải đối với cô chẳng qua là đoạt lấy mà không phải yêu, mà cô cũng không biết làm sao để có thể ở bên hắn nữa, mặc dù cô còn yêu hắn, nhưng tâm lại đã bị thương...

“Em đang ép anh?” Hắn lại nắm tay của cô một lần nữa, lực đạo lại tăng thêm mấy phần.

“Em không có, em chỉ đang nói lời thật lòng.” Cô bình tĩnh trả lời, che dấu hốt hoảng rất tốt, không bị hắn phát hiện, không để cho hắn có cơ hội nào để phơi bày nỗi lòng của cô.

“Lời thật lòng của em chính là em yêu anh!” Hắn đột nhiên gầm thét, giọng trầm thấp gần từng chữ: “Hiện tại anh liền có thể chứng minh em yêu anh!”

Trong lúc bất chợt, hắn chuyển thân thể của cô đến gần bên tường, hơi thở hỗn loạn mà nóng bức, toàn thân như dán sát vào nhau, hắn nghiêng đầu cướp đoạt đôi môi cô tùy tiện cạy mở, dùng sức mút vào.

Tô Tiểu Mễ chẳng qua là chết lặng mặc cho hắn tùy ý đùa nghịch thân thể của cô, giống như vô số lần trong tưởng tượng của cô, cô chỉ là tình nhân của hắn, công cụ tình dục của hắn, làm một lần hay làm mười lần cũng không có gì khác nhau!

Lâm Khải chẳng qua là dùng phương thức đoạt lấy của mình truyền lại niềm tin hắn yêu Tô Tiểu Mễ, mà quên mất nếu tôn trọng cô thì không cần những thứ này, quan niệm tình yêu của hắn là hắn cho, cô nhất định cần tiếp nhận, hắn yêu cô, cô nhất định cũng phải yêu hắn.

Chẳng qua là đã từng trải qua đau thương, lòng của Tô Tiểu Mễ rất khó khôi phục lại hồn nhiên ban đầu!

168. Chương 168: Đột Nhiên Đến

Tô Tiểu Mễ hít một hơi thật sâu, tay cầm theo cái túi nhỏ, đi vào tòa nhà lớn đối diện Dung Khoa.

Nhìn thang máy đến số 21, cô tự mỉm cười hướng về gian phòng làm việc kia đi tới.

Công ty tư vấn quốc tế Duệ Bác... hắn là nơi này. Tô Tiểu Mễ trực tiếp đi vào, cư nhiên không có cái gì? Tiếp tục đi vào, trống rỗng, không một bóng người...

Phòng làm việc rất đơn giản, làm cho người ta không có cảm giác ngọt ngào.

Nhìn phòng làm việc khoáng dang như vậy, lòng Tô Tiểu Mễ càng thêm kiên định, nơi này nhất định có vấn đề. Hèn gì Lý Triết cho tới bây giờ đều không nói về công ty của hắn, cũng không nói tới công việc hắn đang làm.

“Tiểu Mễ, sao em lại tới đây?” Lý Triết đột nhiên xuất hiện ở phía sau cô, kinh ngạc nhìn người phụ nữ trước mắt.

Tô Tiểu Mễ xoay người đặt tay lên ngực “Học trưởng, anh làm em sợ muốn chết, sao anh bước đi mà không có tiếng động gì hết vậy?”

Cô nho nhỏ oán trách, đây là phản ứng bình thường của con người nha.

“Là em suy nghĩ đến thất thần, cho nên không có nghe được.” Ngữ khí của hắn rất ôn nhu, nhưng vẫn không che dấu được bất mãn với việc cô đột nhiên đến nơi này.

“Sao nơi này không có ai vậy? Chẳng lẽ công ty chỉ có một mình anh sao?” Tô Tiểu Mễ có chút nghi ngờ nhìn hắn.

“Tổng công ty đặt ở Mỹ, ở Bắc Kinh mới thành lập chi nhánh nên chỉ có anh, trước mắt công ty đang tuyển người, hiện tại trừ anh còn có một phụ tá cùng nhân viên tiếp tân, nhưng bọn họ đều làm đến năm giờ rưỡi thôi, ông chủ như anh đây rất mệt nha!” Hắn ôn nhu cười một tiếng, đưa tay ôm bả vai Tô Tiểu Mễ.

“Trên tay em có cái gì vậy?” Hắn thấy vật trong tay cô, tùy ý hỏi.

“Em mang cho anh cà phê, còn có một chút điểm tâm nhỏ, có thể giúp anh đỡ đói!” Nói xong, cô liền lấy đồ trong túi ra đặt lên bàn làm việc.

“Em tới đây vì muốn đưa cái này cho anh?” Hắn có chút không thể tin được hỏi lại.

“Dĩ nhiên không phải.”

“A... Vậy em?”

“Em tới thị sát anh, xem nơi này trừ anh ra còn có bao nhiêu mỹ nữ, em muốn chuẩn bị tâm lý, xem anh có thể bị mỹ nữ khác hấp dẫn hay không?” Cô mỉm cười nhẹ nhàng, nhìn qua giống như thiếu nữ vừa mới biết yêu.

“Em... tiểu quỷ, suy nghĩ linh tinh!” Hắn không kìm hãm được đem cô ôm vào trong ngực “Trừ em ra, bất kỳ mỹ nữ nào cũng không có lực sát thương đối với anh!”

Tô Tiểu Mễ núp ở trong ngực của hắn, ánh mắt quét qua phòng làm việc, nơi này rất sạch sẽ, không giống nơi làm việc.

Đang lúc hai người bọn họ ôm nhau, đột nhiên có một người xông vào, nhìn đến một màn này của bọn họ, mắt người kia dường như choáng váng.

“Trần tổng!” Lý Triết nhanh chóng phản ứng kịp, nhẹ nhàng ho một tiếng, ôm lấy Tô Tiểu Mễ giới thiệu: “Đây là bạn gái tôi Tô Tiểu Mễ.”

Người đàn ông kêu là Trần tổng kia hơi ngẩn người một chút, nhưng rất nhanh liền phản ứng kịp, cười trêu ghẹo bọn hắn một phen.

“Tiểu Mễ, em xuống quán cà phê ở lầu dưới đợi anh một chút, anh cùng Trần tổng bàn xong chuyện, sẽ xuống tìm em, có được không?” Lý Triết cười nói với cô.

“Ừ, được! Các anh đang bận rộn, em không quấy rầy.” Tô Tiểu Mễ rất thức thời lui ra ngoài, từ lúc Trần tổng vào cửa đến lúc Tô Tiểu Mễ rời đi, ánh mắt của cô đều là nhìn thẳng vào mặt người này.

Ngồi ở quán cà phê, Tô Tiểu Mễ tìm phục vụ xin tờ giấy trắng cùng cây viết, bộ dáng của Trần tổng được cô phác họa rất rõ ràng trên giấy.

Sau khi vẽ xong, cô đem bút trả lại cho phục vụ, đem tờ giấy có vẽ hình Trần tổng cho vào một cái phong bì, nhờ nhân viên phục vụ đưa đến phòng làm việc của Lâm Khải ở Dung Khoa quốc tế, cũng nhấn mạnh Tiểu Mễ là cố ý gửi cho Lâm Khải.

Tô Tiểu Mễ làm xong hết thấy, bình yên chờ Lý Triết xuống, sau đó cùng nhau đi ăn bữa tối.

Mà vừa vặn chính là, An Ôn từ bên ngoài đi vào, gọi một ly trà sữa, phát hiện Tô Tiểu Mễ ngồi một bên, ánh mắt lóe ra một cổ sát khí.

An Ôn không nhanh không chậm đi tới, ngẩng đầu nhìn Tô Tiểu Mễ “Tô chủ quản, xem ra cô đang lúc rất rảnh rỗi nha!”

“Bởi vì có chuyện phải xử lý, nên tôi đã xin phép về trước một tiếng và đã được phê chuẩn.” Cô mỉm cười trả lời.

“Cái đặc quyền này là ai cho cô, cấp trên của cô Thôi Viên Viên hay vẫn là người yêu bí mật của cô Lâm Khải?” An Ôn nhìn gương mặt Tô Tiểu Mễ, trong lòng cực kỳ khó chịu.

“Nếu như An tổng đối với chuyện này đặc biệt có hứng thú, có thể trực tiếp đi thăm dò bảng chấm công của tôi, tôi tin bà nhất định sẽ có được câu trả lời rõ ràng.” Tô Tiểu Mễ nhàn nhạt trả lời.

“Cô... Ở Dung Khoa, chức vị của tôi lớn hơn cô rất nhiều, mà cô lại còn dám ở trước mặt tôi lên mặt.” Sắc mặt An Ôn càng thêm khó chịu, con yêu tinh không biết sống chết này lại dám phản kháng.

“Tôi chỉ nói đúng sự thật thôi, mà An tổng cũng không phải là cấp trên của tôi. Nếu ngài không yên tâm về tôi cũng có thể tự mình đi thăm dò, An tổng quyền hạn lớn như vậy, cần gì phải làm khó một tiểu viên chức như tôi đây làm gì?” An Ôn từ đầu chí cuối chưa cho cô một sắc mặt tốt, cô cần gì phải hèn mọn cuối đầu? Tô Tiểu Mễ cô làm việc luôn luôn ngay thẳng, cô cũng không thiếu bà cái gì, vậy tại sao lại phải hạ mình lấy lòng người đàn bà này?

“Tô Tiểu Mễ, cô bây giờ có phải là rất đắc ý?” Nhìn vẻ mặt không chút nào sợ hãi của cô, lòng An Ôn càng thêm ghét cay ghét đắng.

“An tổng, ngài nghĩ quá nhiều rồi, tôi không có đắc ý, chỉ là làm chuyện mình nên làm thôi.” Cô tỉnh táo trở lại.

“Ha ha...” An Ôn nghe được lời của cô, lạnh lùng cười hai tiếng “Làm chuyện mình nên làm? Đây thật đúng là chuyện cười cho thiên hạ.”

Tô Tiểu Mễ không có nhìn đến bà nữa, nhẹ nhàng bưng tách cà phê lên uống.

“Chuyện nên làm của cô chính là câu dẫn vị hôn phu của người khác? Làm hại chị em tốt của mình sanh non...? Đây chính là chuyện nên làm của cô sao?” Bà hỏi ngược lại cô.

“Tôi không muốn giải thích, nếu như An tổng không có chuyện gì khác, thật xin lỗi tôi không tiếp.” Có vài chuyện, càng giải thích thì càng loạn, hiện tại cũng không phải là lúc nên giải thích, cô càng không muốn ở chỗ này cùng An Ôn gây ra chuyện thị phi gì nữa.

“Tiện nhân!” An Ôn thật thấp khạc ra hai chữ này, lông mày cũng nhăn thành một đoàn. Lúc bà đứng lên, tay liền cầm tách cà phê trên bàn hướng về phía Tô Tiểu Mễ hất một cái. Bà đang đọc truyện được copy tại Y

Thật may là nhiệt độ cà phê đã không còn cao, bằng không mặt của cô đã có thể bị phỏng, cà phê từ trên mặt chảy xuống da thịt của cô thật dọa người.

Trong quán cà phê rải rác mấy người cũng quăng ánh mắt nhìn tới, Tô Tiểu Mễ trấn định tự nói với mình phải tỉnh táo, tay cô cầm khăn giấy trên bàn, nhẹ nhàng xóa đi vết cà phê đang lưu lại trên mặt cô.

169. Chương 169: Đột Nhiên Đến 2

Tô Tiểu Mễ không có đánh lại bà, cũng không có nhục mạ bà, mà tự mình lau vết cà phê trên mặt, sự trấn định của cô khiến An Ôn không thể ngờ được.

“Ô Tô Tiểu Mễ, đừng tưởng rằng cô như vậy, tôi sẽ đối với cô nể mặt vài phần, trong lòng tôi, cô vĩnh viễn đều là người thứ ba, phá hư tình cảm của người khác.” An Ôn cố gắng mắng vài lời như để vơi bớt đi cơn tức giận cùng bối rối trong lòng.

“An tổng, ngài thích làm gì đó là chuyện của ngài, tôi hỏi lại một lần nữa, ngài còn có việc gì khác sao? Nếu như không có, xin tôn trọng, để cho tôi rời đi, nếu không, chớ nóng nảy cũng sẽ nhảy tường.” Tô Tiểu Mễ phản pháo lại, đối với việc An Ôn hắt cà phê vào người cô, xem như cô là hậu bối nể mặt trưởng bối, chỉ cần bà không lập lại, cô cũng không muốn nhớ tới chuyện này, nhưng nếu bà tái phạm, Tô Tiểu Mễ cô cũng không phải là mềm yếu sinh ra để cho người ta khi dễ.

“Thế nào, cô còn muốn uy hiếp tôi? Muốn đối phó với tôi? Muốn cho tôi ném thử hậu quả?” An Ôn hừ lạnh cười một tiếng.

“An tổng, giờ phút này ngài không còn là phu nhân ưu nhã đoan trang cao quý nữa rồi, tôi thấy được trước mặt tôi chỉ là một phụ nhân chanh chua, (phụ nhân: người phụ nữ lớn tuổi), nếu như ngài cảm thấy thích, ngài cứ từ từ chơi, tôi còn có việc, tạm biệt!” Tô Tiểu Mễ cầm túi xách lên chuẩn bị rời đi.

Tiện nhân, lại dám nói bà chanh chua? An Ôn bị Tô Tiểu Mễ làm cho giận đến nuốt không trôi, tâm tình của bà tức tối kịch liệt, không khống chế được cảm xúc, bà liền cầm tách trà sữa hương về phía bóng lưng của cô ném qua.

“A...” Tô Tiểu Mễ theo bản năng kêu lên.

Lý Triết vừa đứng lúc từ bên ngoài đi tới, mắt thấy một màn này, xông lên trước vội vàng ôm Tô Tiểu Mễ, ân cần hỏi thăm: “Tiểu Mễ, em có làm sao không? Có bị thương không? Có đau ở đâu không?”

Tô Tiểu Mễ không ngờ rằng An Ôn sẽ chơi sau lưng như thế, một chiêu này làm cho hình tượng cao quý ưu nhã của bà hoàn toàn bị hủy không còn một mống.

“Bà thật là quá đáng, tại sao có thể tạt nước vào sau lưng người khác? Bà còn có tự trọng hay không vậy?” Lý Triết lạnh giọng nói với An Ôn.

“Tự trọng? Anh là bạn trai Tô Tiểu Mễ? Ta nghĩ anh còn chưa biết bạn gái của anh đang làm chuyện gì a, ta hiện tại sẽ nói cho anh biết...”

“Dừng lại, đối với chuyện của bạn gái tôi, tôi không cần biết cũng không muốn từ trong miệng người khác biết. Bà thích lo chuyện bao đồng đến vậy sao? Đối với một người lớn tuổi như bà, hãy chừa cho mình chút hình tượng, chớ tổn hại đến hình tượng đã mất công duy trì suốt thời gian dài.” Lý Triết rất không khách khí châm chọc An Ôn.

“Cần rõ!” Chưa từng có người dám nói với bà như vậy, cư nhiên mắng bà là người lớn tuổi, thật quá mức. -

“Thân phận của bà tôi biết, nhưng đừng tưởng rằng nhà mình có chút tiền liền lên mặt, bên ngoài giả bộ cao quý, lãnh diễm, ôn nhu, thiện lương. Nếu như bà thật sự như vậy, chồng bà cũng sẽ không vứt bỏ bà. Điều đó có thể nói lên được bà chính là người phụ nữ có lòng dạ ác độc a!” Lý Triết tiếp tục châm chọc.

“Học trưởng, đừng nói nữa, chúng ta đi thôi!” Tô Tiểu Mễ lôi kéo Lý Triết đi ra ngoài.

An Ôn ở trong quán cà phê bị ánh mắt của những người xung quanh nhìn vào, bà tức giận thề, Tô Tiểu Mễ hôm nay làm cho bà tức giận, bà muốn cô cả đời cũng phải hối hận.

Bọn họ đã cảm thấy bà không thể làm gì được, vậy bà liền sẽ để họ cảm nhận xem người có tiền không có gì không sai khiến được. An Ôn bà sẽ nói cho họ biết, rốt cuộc là bọn họ lợi hại hay bà lợi hại! An Ôn thề ở trong lòng, ý niệm trả thù cũng theo đó mà nảy sinh

An Ôn một khi muốn trả thù ai đó, bà nhất định sẽ đem người kia đánh cho thương tích khắp người, giống như bà đã từng đối phó với Lâm Tuấn Thiên. Bà từng yêu ông nhiều như vậy, nhưng bà vẫn có thể để cho ông cả đời này đều ghi lòng tạc dạ mối hận đối với bà, vĩnh viễn cũng không thể nào quên, khát cốt ghi tâm mà nhớ tới. (bà này bệnh nặng quá!!!)

Ở bên trong một bệnh viện nào đó, một người đàn ông trung niên nằm trên ghế phơi nắng, khép hờ mắt hưởng thụ ánh nắng mặt trời. Hắn bây giờ muốn để cho mình quên hết, để xuống cừu hận, để xuống nhớ nhung.

Vợ trước An Ôn, nhi tử Lâm Khải, không rõ còn có bao nhiêu tình nhân, cũng không biết có bao nhiêu thiếu nữ nằm ở dưới thân thể của ông... Thậm chí còn có người phụ nữ để cho ông vừa yêu vừa hận, dây dưa quẩn quít hơn phân nửa đời người, khiến ông quên mình một mực theo đuổi cái gì, vì đâu mà sống! Mà bây giờ, ở trong bệnh viện, sau khi trải qua vô số đau thương, ngược lại tâm tình bình tĩnh, an tĩnh phơi nắng, không phải là một chuyện tốt sao?

“Tuấn Thiên...”

Có người gọi tên của ông, Lâm Tuấn Thiên nhẹ nhàng mở mắt một chút, chỉ thấy một người phụ nữ đang đứng trước mắt, dung mạo quen thuộc như vậy, vẫn xinh đẹp như cũ, năm tháng đi qua không để lại quá nhiều dấu ấn trên gương mặt bà. Ông cho là cả đời mình cũng sẽ không gặp lại người phụ nữ này, nhưng bây giờ, bà lại chủ động xuất hiện ở trước mắt của ông.

“Tuấn Thiên...” Bà gọi tên ông lần nữa.

“Lữ Tình...” Ông gần như không hề thốt ra hai chữ này, ngay cả mình cũng cảm thấy bất ngờ, thì ra ông vẫn hận bà. Cái hận đối với bà còn lớn hơn đối với An Ôn, làm cho ông cả cuộc đời không thể yêu ai được nữa.

“Tôi đến rồi” Thanh âm của bà rất nhẹ nhàng, bà ngồi xổm xuống, ngang hàng với ông.

“Tôi tìm tôi có việc sao? Hay là biết tôi đã xảy ra chuyện nên muốn đến xem kịch vui?” Ông nhìn gương mặt đó, dù thế nào cũng không thể tin nổi, những lời thề non hẹn biển trong nháy mắt đã hóa thành hư không, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

“Tuấn Thiên, tôi cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới thăm để chê cười gì ông, tôi muốn đến chăm sóc ông, thật lòng muốn làm vậy.” Bà thành khẩn mà nhún nhường.

“Ha ha...” Ông cúi đầu, lạnh lùng nhìn bà “Thì ra Lữ Tình bà cũng biết nói chuyện cười.”

“Tuấn Thiên, tôi biết năm đó tôi có lỗi với ông, qua nhiều năm như vậy, tôi vì quyết định năm đó mà vô cùng hối hận, tôi cũng rất thống khổ sống qua ngày. Từ lúc rời bỏ ông, tôi không có một ngày nào là không nhớ tới ông, cho đến hôm nay gặp lại, tôi càng khẳng định, bỏ qua ông, chính là tôi đã tự tay mình bỏ đi nửa đời hạnh phúc còn lại.”

Giọng nói Lữ Tình nhu hòa, mang theo chân thành sấm hối, tay của bà run run bao trùm trên tay ông, Lâm Tuấn Thiên nhẹ tay khẽ nhúc nhích một chút, bà cũng nhúc nhích theo...

“Lữ Tình, bà tới đây là mong muốn tôi tha thứ cho bà sao?” Ông vẫn lạnh lùng như cũ.

“Tôi không dám cầu xin ông sẽ tha thứ, nhưng tôi hi vọng ông cho tôi một cơ hội, để cho tôi chăm sóc ông, có được không?” Trong mắt bà dần dần nhấp nhòa một chút nước mắt, sự chân thành đó không thể nào là lừa người được.

“Bà muốn có được sự yên tâm thoải mái hay là muốn làm cho ông nhà của bà ghen, không bao nuôi tiểu tình nhân nữa?” Ông châm chọc bà, thậm chí nhắc nhở bà đừng quên mình là thân phận gì, thậm chí nhắc nhở bà đừng quên, ban đầu là do bà đã dứt khoát quyết định.

Nhiều chuyện trải qua cũng dần dần lơ lửng ở trong đầu ông.

170. Chương 170: Đột Nhiên Đến 3

Tay Lữ Tình nhẹ nhàng hạ xuống, bình tĩnh nói: “Lão Phan vào năm năm trước cũng đã rời đi.”

Lâm Tuấn Thiên ngẩn người một chút, giống như đột nhiên tỉnh ngộ lại “Thì ra là như vậy, không trách được... Mỗi năm năm, liền không chịu được tịch tịch, muốn tìm tình nhân cũ ôn chuyện?”

“Tuấn Thiên, ông còn hận tôi, phải không?”

“Hận?” Ông lạnh lùng hừ nhẹ nói: “Bà cảm thấy bà đáng để tôi hận sao?”

“Tuấn Thiên, ông không nên như vậy, có được không? Rất nhiều chuyện ông cũng biết, không phải do tôi muốn như vậy, năm đó tôi cũng là nạn bất đắc dĩ.”

“Vạn bất đắc dĩ? Lời này thật đúng là một lời giải thích hay ho, dĩ nhiên, tôi không thể mua cho bà áo khoác ngoài xinh đẹp, kim cương đắt giá, nước hoa quyến rũ... Càng không thể cho bà biệt thự, xe hơi thể thao... Cho nên bà nạn bất đắc dĩ cũng là có tình có lý nha.”

Ông nhìn bà, trong mắt lóe qua một tia thù hận, ông hận bà phản bội lời thề “ngoài ông ra thì không gả cho ai khác”. Phụ nữ một khi đã thay lòng so với đàn ông còn đáng sợ hơn, Lữ Tình như thế, An Ôn cũng như thế.

“Tôi thừa nhận, năm đó tôi từng ham hư vinh, nhưng hơn nữa là tôi muốn cứu vãn gia đình mình, tôi phải gả cho lão Phan mới có thể cứu được bệnh của ba tôi, mặc dù ông ấy cũng không thể sống qua năm năm, nhưng dưới tình huống như thế, làm con, tôi không thể bỏ mặc.”

“Ba của bà bị bệnh? Bà là đang muốn thêu dệt chuyện xưa sao? Muốn tranh thủ đồng tình cùng tha thứ của tôi sao?”

“Không phải vậy, năm đó tôi không nói vì không muốn ông mang thêm gánh nặng, cho nên tôi rời đi ông, để cho ông nhìn thấy tôi là loại người yêu vật chất, để cho ông đối với tôi hoàn toàn chết tâm.”

“Ha ha... Vậy bây giờ bà trở về làm gì? Muốn đem chuyện phản bội tôi năm đó giải thích rõ sao?” Ông lạnh lùng cười, ông phát hiện mình đối với người phụ nữ này không thể làm gì được, khi xưa bà chỉ cần thoáng cười một tiếng cũng đã đủ lấy đi tim của ông.

“Năm đó ba tôi bệnh rất nghiêm trọng, mà tôi là đứa con duy nhất trong nhà, lão Phan xuất hiện làm cho tôi thay đổi rất nhiều ý nghĩ, tôi biết tôi yêu ông, nhưng ông không thể đem lại cho tôi của cải vật chất như lão Phan, cho nên tôi lựa chọn ông ấy, ông ấy đối với tôi rất tốt, tôi vẫn luôn ghi nhớ, cho nên tôi cố gắng làm một người vợ tốt, cho đến khi ông ấy rời đi.” Bà dừng một chút, lại ngẩng đầu nhìn ông một cái nói: “Tôi muốn cứ an tĩnh như vậy vượt qua quãng đời còn lại, cho đến một lần ngoài ý muốn, biết được ông ly hôn, hơn nữa... Cho nên tôi mới lấy dũng khí tới tìm ông.”

Lữ Tình nói đều là sự thật, bà thừa nhận có ba phần là vì cha, một phần là vì tham hư vinh, lúc đó, bà xinh đẹp như một đóa hoa bách hợp, thanh thuần lại thơm ngát, xinh đẹp động lòng người, lão Phan lại ngọt ngào dụ dỗ, tử mĩ thể thiếp, bà cuối cùng không cưỡng lại được nên chấp nhận lấy ông ta.

“Coi như sự việc năm đó là thật, thì phải làm thế nào đây? Bà phản bội chính là phản bội, bà cho rằng còn có thể trở lại như trước sao?” Ngữ khí của ông đã không còn lãnh đạm như trước.

“Tôi không cầu xin ông để cho chúng ta có thể trở về như trước kia, nhưng hãy cho tôi một cơ hội, để cho tôi lưu lại chiếu cố ông, còn có...” Bà nuốt một cái, không biết nên nói thế nào.

“Còn có cái gì?”

“Còn có... chúng ta cùng đi tìm kiếm con của chúng ta, có được không?” Bà vừa nói vừa nhìn ông.

Lâm Tuấn Thiên nghe đến lời nói sau của bà, trong ánh mắt lại một lần nữa lộ ra kinh ngạc, giống như tin tức này đến từ trên trời, ông cho tới bây giờ cũng không biết mình cùng Lữ Tình lại còn có một đứa con!

“Bà là đang nói giỡn?” Ông kiềm chế không được liền chất vấn.

“Không phải vậy, tôi nói thật, lúc chia tay ông, tôi đã mang thai được hai tháng, chỉ là lúc đó tôi vẫn không biết.”

“Bà có thai hai tháng, lão đàn ông đó làm sao còn có thể cưới bà?” Lâm Tuấn Thiên lại một lần nữa chất vấn.

“Tôi đã từng có ý nghĩ phá thai, nhưng cuối cùng không bỏ được, bởi vì đó là con của tôi và ông. Tôi cùng lão Phan thẳng thắn, ông ấy trầm mặc thật lâu, cuối cùng bày tỏ nguyện ý tiếp nhận đứa bé này, lại ngoài ý muốn, lúc con lên hai tuổi, bị mất tích, chúng tôi tìm cực kỳ lâu lại không tìm được, nhưng tôi tin tưởng, nó nhất định còn sống trên thế giới này, chỉ cần tìm được nó, tôi nhất định sẽ biết, chỉ cần có thể tìm được con, chứng tỏ tình yêu của chúng ta vẫn kéo dài. Mà tôi, cũng chưa từng bỏ qua ý nghĩ đi tìm con.”

Ánh mắt của bà khẳng định như vậy, tay của bà nắm tay ông chặt hơn.

“Là con trai hay con gái?” Ánh mắt của ông nhìn về nơi xa, ông trời thật đúng là đùa giỡn ông, cuộc sống cũng thật là kỳ diệu như vậy, quay một vòng trở lại, người phụ nữ ngày xưa giờ lại một lần nữa đứng ở bên cạnh ông.

“Con gái! Là một cô bé rất xinh đẹp, trên vai trái của con có một cái bớt đỏ.” Bà nhớ rất rõ ràng, thậm chí khuôn mặt béo mập nhỏ nhắn của con còn hiện lên trong đầu bà, mà hôm nay, không biết cô như thế nào rồi? đã kết hôn, sinh con chưa?

Lâm Tuấn Thiên rơi vào trầm mặc một lúc lâu, cuộc đời của ông lúc về già nua lại trải qua một cuộc biến động như vậy, thế nhưng ông lại không biết phải đối mặt như thế nào.

“Tuấn Thiên...”

“Bà tại sao lại muốn nói cho tôi biết những điều này?” Ông cho là ông ở bệnh viện ngây ngô mấy ngày nay, đã để cho lòng mình lắng lại, Lữ Tình xuất hiện liền có thể phá vỡ đi sự yên tĩnh đó.

“Chúng ta cũng già rồi, tôi không muốn cho đến lúc chết, vẫn còn tiếc nuối về ông, còn có con của chúng ta. Tôi tin tưởng, chỉ cần tìm được con, chúng ta một nhà ba người có thể rất hạnh phúc, Tuấn Thiên, cho tôi một cơ hội, cho dù là chỉ là làm bạn, có được không?”

Coi như là làm bạn, bà tin tưởng, ở trên đời này, bà là người phụ nữ duy nhất hiểu ông, bởi vì bà từ mười hai tuổi liền biết ông, bọn họ học cùng một trường, cùng nhau trải qua thời niên thiếu.

“Tìm được con, con sẽ tha thứ chúng ta? Con sẽ cùng sống chung với chúng ta? Bà phải biết là đã qua ba mươi năm rồi.”

“Con bị mất là ngoài ý muốn, bất kể con có nguyện ý tha thứ cho chúng ta hay không, có cùng sống chung với chúng ta hay không đều không quan trọng, nó có quyền được biết sự thật.”

“Nếu như con đang sống hạnh phúc, loại chân tướng này chưa chắc nó muốn biết.”

“Nếu như con thật hạnh phúc, vậy chúng ta cũng không quấy rầy con, nhưng chúng ta cũng có thể trông thấy con của mình, không phải sao? Chẳng lẽ ông thật không muốn gặp con sao?” Trong mắt của bà toát ra sâu bi, đôi mắt xinh đẹp ngày xưa, nay cũng đã có nếp nhăn, cũng đang lấp lánh nước mắt, vẫn như cũ làm cho ông thấy đau lòng.

Lâm Tuấn Thiên, lại một lần nữa rơi vào trầm mặc.

171. Chương 171: Đến Gần Chân Tướng

Lâm Khải nhận được bức họa Tô Tiểu Mễ gửi, tìm đến nhân viên kỹ thuật tiến hành phân tích tìm kiếm, đã truy ra được người được gọi là Trần tổng, thân phận của Lý Triết cũng đã được đưa ra ánh sáng.

Mười sáu giờ sau, Lâm Khải xử lý phòng làm việc.

Lâm Khải bấm điện thoại gọi Lý Triết, lấy cớ muốn nói chuyện liên quan đến Tô Tiểu Mễ, hẹn hẳn tới Dung Khoa một chuyến, mà hẳn cũng hơn hử đáp ứng.

Để điện thoại xuống, hắn ngẩng đầu nhìn Tô Tiểu Mễ, một chút ưu thương ánh lên trong mắt cô không qua được ánh mắt của Lâm Khải.

“Nếu em cảm thấy khó chịu, có thể nói ra hoặc khóc lên đi.” Bị học trưởng cùng học tỷ liên thủ lợi dụng cùng hăm dọa, chuyện như vậy xảy ra với người nào đi nữa thì trong lòng họ cũng sẽ không thể nào có thể thấy dễ chịu.

“Em không khó chịu.” Cô cười, trong giọng nói lại lộ ra cố chấp.

Hắn biết, người phụ nữ này vô luận cái gì cũng thích liều mình chống cự, cho là mình mạnh mẽ, không cần người khác trợ giúp cũng có thể chống lên một mảnh bầu trời. Cô như vậy chỉ làm cho Lâm Khải càng thêm đau lòng.

Hắn đứng dậy, một tay kéo thân thể Tô Tiểu Mễ, sau đó đem đầu của cô chôn ở trong lồng ngực của mình, thấp giọng nói: “Ồ trước mặt anh, em không cần kiên cường.”

Tô Tiểu Mễ nhận không được cảm thấy một hồi chua xót, loại chua xót này làm cho cô vừa sợ lại mê luyến.

Cô nhẹ nhàng đẩy hắn ra, chậm rãi lui về phía sau hai bước “Lâm tổng, lúc này có thể gọi Bạch chủ quản vào rồi.”

Tô Tiểu Mễ mượn cơ hội nhắc nhở Lâm Khải, quan trọng hơn là cô nhắc nhở chính mình. Cô cơ hồ như đã muốn quên đi quan hệ của hai người bọn hắn.

“Tiểu Mễ, em sợ?” Cô đang suy nghĩ gì, hắn một chút liền có thể đoán được.

“Nhiều chuyện đáng sợ hơn như vậy cũng trải qua rồi, còn có cái gì để mà sợ đây?” Cô hơi cười, trên mặt lại tĩnh lặng như nước.

“Nhưng em còn sợ anh, tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ ở trong lòng em, anh thật sự đáng sợ như vậy sao?” Hắn cảm nhận được cô ở trước mặt hắn chỉ có cố ý trốn tránh.

“Lâm tổng, em đi gọi Bạch chủ quản vào!” Tô Tiểu Mễ cố ý tránh đi đề tài này, cũng không muốn hai người vì đề tài này lại một hồi dây dưa.

Cô vừa nói xong, thậm chí không đợi Lâm Khải đồng ý, mở cửa phòng làm việc liền đi ra ngoài.

Năm phút sau, Tô Tiểu Mễ và Bạch Gấm cùng đi vào phòng làm việc của Lâm Khải. Nguồn:

“Tiểu Mễ, Lâm tổng tìm chị có chuyện gì không? Tại sao lại kêu em tới báo cho chị biết?” Bạch Gấm không nhận được hỏi.

“Em cũng không rõ, chị đi rồi sẽ biết.” Tô Tiểu Mễ có chút hồ hững trả lời.

“Em nhất định biết, có phải chị đã phạm sai lầm gì rồi không? Nếu quả thật là như vậy, Tiểu Mễ em nhất định phải nói cho chị biết, bởi vì chị còn rất nhiều chuyện không hiểu, cho nên muốn nhờ em chiếu cố chị nhiều một chút.” Cô cười, mang theo một tia nhìn thiện thiện lấy lòng.

Tô Tiểu Mễ nhìn cô, một người phụ nữ mỹ lệ, áo khoác đoan trang càng làm cho cô trông hấp dẫn hơn, độ dày đôi môi vừa phải, cười lên thật là mê người.

Nếu như không phải là cô đã biết hết thảy, cô thật không dám tin tưởng học tỷ này chính là người đã hăm dọa cô.

“Vào trong lập tức sẽ biết là chuyện gì!” Tô Tiểu Mễ đứng ở cửa phòng Lâm Khải, mở cửa cho Bạch Gấm theo vào sau.

Người Bạch Gấm thấy trước nhất không phải là Lâm Khải, mà là Lý Triết khiến cô càng thêm kinh ngạc.

“Lý Triết, làm sao anh lại ở chỗ này?” Cô có chút bối rối hỏi.

“Lâm tổng tìm anh nói có chuyện cần bàn.” Hắn cho cô một ánh mắt trấn định, ý bảo cô không cần hoảng.

“Thật là đúng dịp, Lâm tổng cũng tìm em có việc.” Cô hé miệng cười một tiếng, sau đó ngồi xuống ghế.

Tô Tiểu Mễ khóa trái cửa, sau đó đứng ở bên cạnh Lâm Khải.

Thấy vậy, Lý Triết theo bản năng phản ứng cảm thấy có chuyện gì không đúng, vẫn cười như cũ “Lâm tổng, anh tìm tôi có chuyện gì? Hiện tại có thể nói được rồi chứ?”

“Anh biết Trần Hán Sâm sao?” Lâm Khải rất tùy ý hỏi.

Lý Triết vừa nghe cái tên này, trong lòng liền ảo não một trận, nhưng kịp trấn định trở lại “Từng có một lần giao dịch qua lại, anh ta nói muốn cùng tôi hợp tác đầu tư cổ phiếu, có chút tiền mọi người liền chia đôi, cho nên có nói chuyện với hắn một lần.”

“Quan hệ của hai người chỉ có lần đó thôi?”

“Dĩ nhiên, Lâm tổng tới tìm tôi không phải là cũng muốn tôi giúp anh đầu tư cổ phiếu đó chứ?” Hắn châm chọc, cười ha ha.

“Nếu như anh có thể giúp Dung Khoa chúng tôi kiếm được tiền, tôi rất nguyện ý để cho anh giúp tôi đầu tư cổ phiếu, nhưng phải có bản lãnh mới được, không phải sao?”

“Có bản lãnh này hay không, thử một chút không phải là biết ngay sao?” Chân Lý Triết nhẹ nhàng khoác lên một cái chân khác, trên mặt cười nhìn qua có chút cứng ngắc.

Tô Tiểu Mễ cúi đầu cắn môi một cái, nhưng rất nhanh liền thoáng qua, đối với hai người trước mắt kia, cô thật ra không muốn gặp, nghĩ đến sự hợp tác ghê tởm của bọn họ, cô không hiểu sao ban đầu mình lại tín nhiệm bọn họ, còn coi bọn họ như học trưởng học tỷ, thậm chí ngu xuẩn tin tưởng Lý Triết là thật tâm yêu mình.

Bạch Gấm thì không ngừng ở bên tai của cô khen Lý Triết, bảo rất khó gặp một người đàn ông tốt như vậy, đơn giản cũng là vì đạt tới mục đích của mình. Nghĩ tới những thứ ghê tởm này cùng nội tâm xấu xa của bọn họ, cô liền không nhịn được cảm thấy buồn nôn.

“Trần Hán Sâm là hạng người gì, anh có biết?” Lâm Khải nhìn hắn.

“Khách hàng làm cái gì, chỉ cần khách hàng không nói, chúng tôi cũng sẽ không hỏi.” Hắn lâm nguy không loạn trả lời, ngược lại Bạch Gấm ở một bên có chút khấn trương, cô siết chặt vạt áo của mình, cố gắng che dấu nội tâm đang lo âu.

“Anh đã không biết, vậy tôi sẽ nói cho anh biết, Trần Hán Sâm là gián điệp thương mại, lúc trước đấu giá, chính là hắn nói cho công ty Thái Hoa tin tức của Dung Khoa.”

“Chuyện này cùng tôi có quan hệ sao? Nếu là chuyện của Dung Khoa, Lâm tổng tự mình đi chất vấn hắn không tốt hơn à?” Hắn hỏi ngược trở lại.

“Cái này không nhọc công anh lo lắng, chúng tôi dĩ nhiên là đã chất vấn qua hắn, đúng rồi, hắn bây giờ đang ở đồn cảnh sát, chờ ba ngày sau ra tòa, tin tức này như thế nào? Hai người sau khi nghe được có phải rất vui vẻ không?” Lâm Khải nhìn Lý Triết một chút, lại đưa mắt nhìn sang Bạch Gấm.

Bạch Gấm giật giật khóe miệng, nỗ lực muốn mình bình tĩnh, cũng đang nhìn thẳng vào mắt của Lâm Khải, cảm giác được trong mắt hắn phản chiếu nguy cơ, cô liền minh bạch, cái người đàn ông này đang chờ chính là việc bọn họ tự mình cung khai.

“Lâm tổng, ngài muốn nói gì cứ nói thẳng ra, nếu như không còn chuyện gì quan trọng, tôi còn có rất nhiều công việc bận rộn.” Bạch Gấm xen vào nói.

Mà cô, cũng lớn mật thu ánh mắt trở lại đi, nếu như có chút chuyện nhất định phải phát sinh, như vậy, cô cũng muốn đứng cảm đón nhận nó.

172. Chương 172: Đến Gần Chân Tướng 2

Lâm Khải chỉ là lười lười cười một tiếng, ngay sau đó liền lạnh lùng nói: “Hai người còn muốn tiếp tục diễn sao? Nếu như muốn, tôi cũng không ngại diễn chung với các người.”

“Lâm tổng, lời này có ý tứ gì? Diễn trò? Anh cảm thấy chúng tôi rảnh đến vậy sao? Anh gọi điện thoại nói muốn nói chuyện về bạn gái của tôi nhưng từ lúc vào cửa đến giờ, anh cứ hỏi mấy chuyện không liên quan. Căn bản cũng không để tôi và bạn gái tôi trao đổi một lời.”

“Tôi có ngăn cản hai người nói chuyện sao? Còn có một việc tôi muốn xác nhận, bạn gái trong miệng anh nói, là chỉ bạn gái chính quy hay là bạn gái giả mạo?” Hần lại nâng đề tài lên một tầng cao khác.

“Tôi chỉ có một người bạn gái.” Lý Triết lạnh lùng mâu thuẫn trả lời.

“Vậy sao? Vậy có thể nói tôi biết, bạn gái của anh là người nào? Là Tô chủ quản hay là Bạch chủ quản đây?” Hần mang theo một tia vô tình trên ghẹo nhìn về phía Lý Triết.

Hần lạnh giọng trả lời, “Anh có ý tứ gì?”

“Có ý gì còn cần chính miệng tôi nói ra sao?” Trên mặt âm lãnh của Lâm Khải không có một tia ý cười.

Tô Tiểu Mễ nhìn ba người này, nhẹ giọng nói: “Các người đừng ngại trang nữa, cứ như vậy bộ không thấy mệt sao? Hôm nay tìm hai người tới đây, trong lòng các người chắc cũng đã đoán được phần nào rồi nhỉ.”

“Tiểu Mễ?” Lý Triết nhìn về phía cô, ánh mắt giống như là chất vấn.

“Học trưởng, từ lúc em đáp ứng làm bạn gái của anh trở đi, em đã gạt anh!” Cô rất âm lãnh trả lời.

“Không, em không phải là như thế?” Lý Triết còn có một chút giãy giụa.

“Anh và học tỷ có thể diễn kịch để gạt em, tại sao em không thể diễn một vở kịch lừa các người?” Thanh âm của cô thật bình tĩnh, giống như tổn thương này đối với cô mà nói chẳng qua thật không thấm vào đâu.

Lời của cô vừa ra, Lý Triết và Bạch Gấm liền biết, thân phận của bọn họ đã bại lộ.

“Tiểu Mễ, em bắt đầu hoài nghi chị từ lúc nào vậy? Chị tự thấy chị đã làm rất tốt, cũng không có chỗ nào đáng hoài nghi.” Bạch Gấm rất thản nhiên cười, khoe miệng hiện ra một tia khổ sở.

“Chị nói chị thích ăn chua, nhưng trong ấn tượng của em chị là một người rất ghét ăn chua.” Cô nhẹ nhàng trả lời.

“Này căn bản không thể nói rõ cái gì?”

“Ít nhất nói rõ chị đang cố ý phối hợp, nói rõ chị đang bảo vệ người khác.” Tô Tiểu Mễ nói trúng tim đen.

“Vậy quan hệ của tôi và Lý Triết, các người làm sao phát hiện? Chúng tôi che dấu rất tốt.” Bạch Gấm cho dù chết cũng muốn biết được lí do tại sao mình lại chết.

“Từ thời điểm cô vào công ty, tôi đã cho người lưu ý cô. Sinh viên đại học danh tiếng nhưng rất nhiều tài liệu lại không tra được, tôi bảo Jackson phái người ngày ngày canh giữ ở nhà trọ của cô, chẳng phân biệt ngày đêm, rốt cuộc có một buổi tối, cũng chờ được chiếc xe Lexus của Lý Triết xuất hiện, còn có Lý Triết, các người ôm nhau vào nhà trọ, rất nhiều chuyện dĩ nhiên đã rõ ràng.” Lâm Khải tiếp lời của cô trả lời.

“Thì ra là từ khi vừa mới bắt đầu tôi đã bị hoài nghi, như vậy, tại sao không trực tiếp khai trừ tôi?”

“Trực tiếp khai trừ cô? Như vậy làm sao có thể câu được cá phía sau, tỷ như Lý Triết, thậm chí còn có người phía sau mọi chuyện, tỷ như Mạc gia, không phải sao?” Lời nói của Lâm Khải lại khiến Bạch Gấm và Lý Triết kinh ngạc lần nữa.

“Anh ngay cả Mạc gia cũng tra xét ra?” Lý Triết không thể tin được nhìn hần.

“Chỉ cần là người Lâm Khải tôi muốn tra, như thế nào lại không tra được đây?” Hần lạnh lùng cười.

“Anh đã tra được rõ ràng như thế, tại sao không giao chúng tôi cho cục công an hay là tòa án?” Lý Triết hỏi ngược lại hắn, theo lý mà nói, Lâm Khải hoàn toàn có thể lấy án phạm tội buôn bán thương nghiệp cáo hắn và Bạch Gấm.

“Gấp cái gì, tôi tự nhiên còn muốn biết thêm một ít chuyện, giống như ở công ty chúng tôi, trừ cô ra, còn có ai phối hợp nữa?” Lâm Khải chuyển sang hỏi Bạch Gấm.

“Không có, chỉ có một mình tôi.” Cô lạnh lùng trả lời.

“Cô xác định? Nếu như cô nói láo tôi sẽ không dễ dàng tha cho hai người.” Lâm Khải hừ lạnh.

“Nếu như tôi nói thật, anh sẽ bỏ qua cho tôi và Lý Triết sao?” Cô hỏi ngược lại.

“Cái này phải xem tin tức của cô có đáng giá hay không đã.”

Bạch Gấm do dự một hồi, nhìn hai người, nhẹ nhàng nói: “Có biết tại sao tôi có thể biết được phần giá bắt đầu của Tiểu Mễ không?”

“Nói.” Nguồn truyện: Y

“Lãnh Tĩnh Thi cho tôi.” Cô cười ha ha, “Anh có thể tin không? Ở tại bên cạnh anh, người phụ nữ anh thích nhất nhìn lên giá từ chỗ của anh, sau đó nói cho tôi biết.”

“Cô tốt nhất không nên nói láo, nếu không tôi sẽ càng xử tội cô nghiêm trọng hơn.” Mặc dù hắn quyết định chia tay với Lãnh Tĩnh Thi, nhưng mà vẫn còn tình cảm với cô ấy, hắn còn chưa nguyện ý tin tưởng cô sẽ làm loại chuyện này, bởi vì Tĩnh Thi không có bất kỳ lý do gì để làm chuyện như vậy.

“Tôi vì cái gì muốn nói láo? Về phần anh tin hay không là chuyện của anh. Nếu như không phải là cô ấy giúp tôi, tôi làm sao lại biết giá bắt đầu đây?” Có thể giữ được Thôi Viên Viên, Bạch Gấm không sợ hy sinh Lãnh Tĩnh Thi.

“Không phải đang nói láo, vậy cô cho tôi một lý do xem. Tại sao cô ấy phải làm như vậy? Làm chuyện này có ích lợi gì với cô ấy chứ? Tôi là tổng giám đốc Dung Khoa, mà cô ấy có khả năng sẽ trở thành phu nhân tổng giám đốc.” Lâm Khải tựa hồ còn muốn biết lai lịch rõ ràng hơn nữa.

“Về phần vì cái gì, cái này tôi cũng không biết, nhưng cô ấy chủ động tìm tôi, cô ấy nói chỉ cần tôi giúp cô ấy một chuyện, cô ấy liền đem giá bắt đầu tiết lộ cho tôi, hơn nữa phải hăm hãi chuyện này lên người của Tô Tiểu Mễ, còn cam kết tôi có thể thăng chức nếu như xong việc. Tôi nghĩ Lãnh tiểu thư biết quan hệ của hai người, cho nên không kịp chờ đợi muốn đuổi Tiểu Mễ đi.” Bạch Gấm thành thật nói ra lý do và cam kết ngày đó khi Lãnh Tĩnh Thi tìm cô.

“Tĩnh Thi không phải là loại người như cô nói.” Lâm Khải hơi chút trầm tư, trong lòng lại bắt đầu dao động.

“Lâm tổng, Lãnh Tĩnh Thi là loại người nhìn như thế đơn thuần vô hại, nhưng thật ra lòng dạ lại sâu và hung ác, cô ấy còn có thể không tiếc dùng kế bỏ đứa trẻ để cho anh và Tiểu Mễ đau lòng, cả đời cảm thấy áy náy cô, người phụ nữ như vậy anh cảm thấy sẽ là người thiện lương sao?” Bạch Gấm cười lạnh nói, đối với nhân phẩm của Lãnh Tĩnh Thi, cô mãnh liệt khinh bỉ.

“Cô nói đứa bé kia là chính cô ấy cố ý bỏ?”

“Tôi có thể làm chứng, trên thực tế là tôi và Bạch Gấm cùng nhau diễn vở kịch này, nếu như không phải nhờ hai chúng tôi phối hợp, anh cảm thấy sẽ có trùng hợp như thế sao?” Lý Triết ở một bên giúp đỡ giải thích, hắn và Bạch Gấm trao đổi một cái ánh mắt liền biết cô khai ra Lãnh Tĩnh Thi là vì để giữ được Thôi Viên Viên. Ngay sau đó, hắn lại lạnh lùng cười một tiếng, “Chẳng qua là Lãnh Tĩnh Thi sai một nước cờ, cô cho là lợi dụng Bạch Gấm đạt tới mục đích của mình, nhưng chưa từng nghĩ bị tôi và Bạch Gấm dùng lại.”

“Cô ấy muốn gả cho tôi, đứa con là lợi thế lớn nhất của cô ấy. Cô ấy sẽ không ngốc đến mức bỏ đi đứa con, hai người đừng cố ý đánh lạc hướng tôi.” Lâm Khải quét mắt qua hai người, cảnh giác nhìn họ.

“Tôi cũng rất kỳ quái tại sao cô ấy lại muốn bỏ đứa bé, nhưng sự thật chính là sự thật.” Bạch Gấm xác thực nói.

Giờ phút này, Tô Tiểu Mễ lại chậm rãi nói ra sự thật “Bởi vì thai cô ấy chết lưu.”

173. Chương 173: Đến Gần Chân Tướng 3

Tô Tiểu Mễ tỉnh táo nói ra sự thật, chính cô cũng không thể ngờ được, thời điểm vạch trần người khác cô có thể tỉnh táo như thế.

Từ trong kẻ lại của Bạch Gấm, cô mới biết Lãnh Tĩnh Thi thì ra đã biết quan hệ của cô và Lâm Khải từ sớm, mà cô lại có thể diễn như chị em ở trước mặt người khác. Loại phụ nữ tâm cơ sâu đến trình độ như vậy, cô không cách nào tưởng tượng nổi.

Có giải thích của Tô Tiểu Mễ, lý do Lãnh Tĩnh Thi muốn bỏ đứa bé này cũng trở nên rành mạch hợp lý.

Giữa bốn người, Lâm Khải chính là người kinh ngạc nhất khi biết được chân tướng, kinh ngạc vì bộ mặt thật của Lãnh Tĩnh Thi, mà cũng vì như vậy, hẳn càng thêm ý thức được mình ở trước mặt cô, hoàn toàn xem cô thành bóng dáng của Tĩnh Dạ. Truyện Sắc Hiệp -

“Lâm tổng, tôi đã nói tất cả rồi, như vậy, cam kết của anh có thực hiện hay không đây?” Bạch Gấm theo sát hỏi.

“Gấp cái gì? Còn có Mạc gia a, chúng ta nói một chút về Mạc gia đi!” Lâm Khải không nhanh không chậm nói.

“Lâm tổng, vừa rồi chúng tôi chỉ chấp nhận nói về chuyện công ty, tôi đã nói hết sự thật rồi, chuyện về Mạc gia, tôi không thể trả lời. Đó là chuyện giữa các người.” Sắc mặt Bạch Gấm hơi nặng nề “Nhưng mà đối với cuộc giao dịch của chúng ta trong phòng này, tôi hi vọng Lâm tổng có thể nói được làm được.”

“Cô không sợ Mạc gia bán đứng hai người sao? Giao hai người cho luật pháp, xem như tất cả mọi chuyện không liên quan với họ sao?” Lâm tổng ở bên cạnh nhắc nhở.

“Lâm tổng, tôi cầu xin anh một chuyện, nếu như anh nhất định phải đưa chúng tôi ra công lý, chúng tôi chấp nhận, nhưng có thể thỉnh cầu anh mở một mặt lưới, bỏ qua cho Lý Triết hay không? Tất cả đều là tôi làm, Lý Triết là bị tôi dụ dỗ, tôi nguyện ý gánh tất cả tội một mình.” Muốn khai Mạc gia ra, Bạch Gấm tuyệt sẽ không mạo hiểm, nếu như muốn có người đi ngồi tù, vậy hãy để cho cô đi.

“Không... Bạch Gấm, chuyện này không liên quan đến em, đây đều là lỗi của anh, nên định tội cũng nên định vào anh, nếu như không phải là bởi vì anh, em căn bản cũng không đụng vào dòng nước đục này.” Lý Triết cắt đứt lời cô, hơn nữa kính xin nhìn về Lâm Khải “Thả Bạch Gấm đi, cô ấy chỉ là một người phụ nữ yếu mềm, bởi vì do quá yêu tôi cho nên mới phải tiến vào. Tất cả đều không liên quan đến cô ấy, đều là chủ ý của một mình tôi.”

“Không phải như vậy... Không phải như thế... Nếu như không phải anh vì cứu em, anh căn bản sẽ không làm chuyện như vậy, đều là bởi vì em liên lụy anh!” Bạch Gấm giải thích, nước mắt đánh chuyển ở trong hốc mắt.

Một màn này, như là một đôi uyên ương số khổ đang tích cực tranh thủ ích lợi tốt nhất cho đối phương.

“Đủ rồi, hai người dừng cãi cọ nữa, bây giờ Mạc gia đang ở trên tay Trần gia, hai người cho là mình còn có thể được bảo vệ sao? Coi như là Mạc gia cầu xin Lý Hiếu Thiên tới cứu hai người, hai người cảm thấy Lý Hiếu Thiên sẽ cứu thật sao?” Lâm Khải nhìn bọn họ nói ra sự thật.

Lời này vừa nói ra, ngay cả Tô Tiểu Mễ cũng kinh ngạc, chuyện này sao lại liên quan tới Lý Hiếu Thiên? Cô vẫn nghĩ chỉ là một vụ buôn bán thương mại bình thường, nhưng chưa từng nghĩ đến sau lưng còn có âm mưu như thế.

“Anh cũng biết rồi hả?” Lý Triết nắm tay Bạch Gấm thật chặt, ánh mắt lại nhìn về Lâm Khải.

“Lý Hiếu Thiên luôn luôn không muốn thả Tô Tiểu Mễ, mà người của tôi cũng một mực giám sát hắn, tôi nghĩ hiện tại hắn cũng khó bảo toàn bản thân, hẳn vì báo thù không tiếc đắc tội anh em trên đường, hẳn tự nhiên phải chịu tội, hai người chẳng qua chỉ là một nước cờ rất nhỏ của hắn mà thôi.” Lâm Khải từ từ giải thích.

Lý Triết giờ mới biết Lâm Khải sâu đến cỡ nào, hấn căn bản không thể nhìn thấu.

“Ba tôi và Mạc gia là huynh đệ, nhưng mà ba tôi lại chết sớm, vẫn là Mạc gia nuôi tôi ăn học, nhưng mà trước khi ba tôi chết lôi kéo tay của tôi cầu xin Mạc gia, không để cho tôi tiến vào xã hội đen. Cũng là bởi vì vậy, Mạc gia không để cho tôi gia nhập xã hội đen, để cho tôi khỏe mạnh lớn lên từ nhỏ, giống như những đứa trẻ bình thường, đi học, yêu đường... Sống an nhàn cho đến khi Mạc gia xuất hiện ở nước Mĩ, hấn nói có chuyện cần tôi giúp một tay, tôi cự tuyệt, bởi vì tôi không muốn làm chuyện tôi không muốn, nhưng cũng bởi vì vậy đã khiến cho Mạc gia bắt cóc Bạch Gấm. Nếu như mà tôi không làm, Bạch Gấm sẽ phải chết, chỉ cần làm xong, Mạc gia cam kết bỏ qua cho tôi và Bạch Gấm, bắt đắc dĩ, tôi chỉ có thể đáp ứng.” Lý Triết giải thích.

“Việc Mạc gia bảo chúng tôi làm là phá đổ Dung Khoa, tôi và Lý Triết tiếp ứng trong ngoài.” Bạch Gấm bổ sung.

“Nếu chỉ là như vậy, tại sao chị nhất định muốn em và Lý Triết ở chung? Tại sao học trưởng còn phải làm bộ rất ưa thích em? Cái này có quan hệ gì với việc các người muốn lật đổ Dung Khoa?” Tô Tiểu Mễ có chút buồn bực hỏi.

“Thật ra thì rất đơn giản, Lý gia lặn lội nhiều năm trong giới xã hội đen, thật ra cũng muốn đổi nghề làm ăn nghiêm chỉnh, cho nên Lý gia không chỉ muốn cho Dung Khoa sụp đổ mất, còn muốn nuốt trọn Dung Khoa, cho nên hấn rót rất nhiều tiền vào Thái Hoa, đợi đến khi Thái Hoa nuốt trọn Dung Khoa, còn muốn cho Lâm Khải tin tưởng, công ty của hấn suy sụp là bởi vì Tiểu Mễ. Cứ như vậy, hấn không chỉ trả thù được cho con trai hấn, mà nếu như Thái Hoa thắng, như vậy có thể lấy cổ phần cũng tính là phúc lợi về sau cho cháu hấn.” Bạch Gấm bắt đắc dĩ cười một tiếng “Hơn nữa còn muốn cho Lâm Khải ném đến cảm giác bị người phụ nữ mình cứu phản bội, đến lúc đó kết cục sẽ là em và Lý Triết phá đổ Dung Khoa. Chỉ là không có nghĩ đến, cái kế hoạch này vẫn chỉ mới vừa đi được một nửa đã bị phát hiện.”

Bọn họ chỉ tiến hành đến một nửa, nhưng giá cổ phiếu Dung Khoa lại vì vậy giảm xuống 27.65%, tài liệu nội bộ Bạch Gấm truyền ra, cùng với bị Thái Hoa lấy đi... Những chuyện này cũng trực tiếp tổn hại đến lợi ích Dung Khoa. Nếu không phải là hấn sớm có phòng bị, hấn nhất định sẽ bị thương tổn hại hơn.

Lý Hiếu Thiên đầu tư Thái Hoa, đây là một trong những tin tức mới, dù vậy Lâm Khải cũng không tỏ vẻ gì.

Tô Tiểu Mễ ở một bên lắng nghe, thì ra sau lưng chuyện này đều là Lý Hiếu Thiên đang thao túng, mà mục tiêu hấn thao túng chỉ bởi vì nhằm vào cô, mà Lâm Khải bởi vì cứu cô, cho nên cũng thành đối tượng mà hấn muốn công kích.

“Lâm tổng, tất cả mọi chuyện chúng tôi đều đã nói, nếu như muốn ngồi tù, xin bỏ qua cho Lý Triết!” Bạch Gấm lại thỉnh cầu một lần nữa.

“Không được, muốn ngồi cũng phải là anh, trách nhiệm cũng ở anh.”

“Không, anh là bị em làm liên lụy.”

“Đứa ngốc, sao em ngốc vậy, nếu như không phải là bởi vì thân phận bối cảnh của anh, nếu như không phải bởi vì đi theo anh, em hoàn toàn có thể hạnh phúc chung sống với người em yêu rồi. Tất cả, chỉ là bởi vì em theo anh, cho nên trách nhiệm này phải để anh gánh chịu.” Lý Triết lại dùng ánh mắt kính xin nhìn Lâm Khải.

Lâm Khải lại đưa mắt tới Tô Tiểu Mễ, quyền quyết định cuối cùng hấn giao cho cô xử lý.

Thật ra thì đối với tất cả, Tô Tiểu Mễ đã không còn hận ý với họ rồi, họ cũng chỉ là bị người lợi dụng mà thôi, cũng chỉ là vạ bắt đắc dĩ, chuyện này nếu như đặt ở trên người cô, có lẽ cô cũng làm thế.

Cô nhàn nhạt nói ra một câu: “Hai người đi đi!”

Phương thức xử lý của Tô Tiểu Mễ, cũng ở trong suy nghĩ và dự đoán của Lâm Khải, hai người đều vì đối phương gánh chịu tất cả trách nhiệm, trong nội tâm cũng không đến nỗi quá xấu.

Lâm Khải cũng biết rõ, hai người bọn họ chẳng qua là nhân vật nhỏ bị người thao túng thôi.

174. Chương 174: An Ôn Ra Tay

Trong lúc Tô Tiểu Mễ vội vàng phối hợp Lâm Khải tra chân tướng, bên ngoài lại đang xảy ra nhiều chuyện khác

Tại nhà hàng Tứ Hợp Viện, Hạ Tử Vi không ngừng giải thích “Đây căn bản là chuyện không thể nào, chúng tôi căn bản cũng không có làm, đây là hiểu lầm, nhất định là một sự hiểu lầm.”

“Không cần giải thích, chúng tôi nhận được phản hồi của người tiêu thụ mới tới điều tra, sự thật chứng minh, nhà hàng của các người không có đạt tiêu chuẩn, hiện tại lập tức tịch thu giấy phép làm ăn của các người, tất cả chờ thông báo!”

Vô luận Hạ Tử Vi dùng chiêu số gì cũng không có được, chỉ có thể mở to mắt nghe lệnh.

Nắm mốc con mẹ nó, không sạch sẽ? Con bà nó không sạch sẽ em gái người a! Hạ Tử Vi tức tối, một cước đá bay một cái mâm, phát ra tiếng vang đinh tai.

Bên trong phòng làm việc.

Mẹ Tiểu Mễ đứng đối diện chủ nhiệm, nhìn tờ danh sách bị đình chỉ công tác, bà quả thật không thể tin được.

“Khoa trưởng, tôi làm không tốt chỗ nào? Tại sao tôi đột nhiên bị đình chỉ công tác?” Bà không hiểu hỏi.

“Gần đây công việc bà làm có chút ít sơ sót, đình chỉ chẳng qua là tạm thời, hi vọng bà điều chỉnh trạng thái cho tốt, đến lúc đó bà còn có thể trở về nữa.” Khoa trưởng giải thích.

“Nhưng lúc nào tôi có thể trở lại? Tôi bị đình chỉ vậy còn có thể lấy tiền lương không?” Hiện tại trong nhà chỉ có mình Tiểu Mễ chống đỡ, làm mẹ như bà nhìn thật đau lòng.

“Cái này, chờ thông báo đi. Bà trước về nhà nghỉ ngơi một tuần lễ, đến lúc đó có cần trở lại đi làm hay không tôi tự nhiên sẽ thông báo cho bà.” Khoa trưởng không có giải thích dư thừa, cũng không nói bà làm việc không tốt chỗ nào, tóm lại, bà bị đình chỉ.

***** _

Tô Tiểu Mễ vừa tiếp đến điện thoại bệnh viện liền chạy tới.

“Bác sĩ, có phải ba tôi có phản ứng gì rồi hay không?” Cô lo lắng hỏi.

“Ba cô khôi phục tốt vô cùng, chỉ là bệnh viện chúng tôi tạm thời không thể nhận ba cô.” Bác sĩ mặt lạnh trả lời.

“Tại sao không thể nhận? Chúng tôi không có khát nợ tiền thuốc của các người mà?” Tô Tiểu Mễ rất không rõ giận dữ hỏi lại.

“Tiền thuốc của ba cô là Lâm tổng trả, mà bây giờ mẹ Lâm tổng thu hồi số tiền kia, cho nên nếu như ba của cô muốn tiếp tục ở trong bệnh viện này, cô nhất định phải nộp tiền viện phí và thuốc men ngay tức khắc.”

Mẹ nó, bà già này có bệnh a! Tô Tiểu Mễ mắng to một câu ở trong lòng.

“Tiền thuốc tôi sẽ đóng, nhưng bác sĩ không thể để ba tôi xuất viện được.” Tô Tiểu Mễ cũng cứng rắn trả lời.

“Có thể, xin làm thủ tục nhập viện trước, bệnh viện chúng tôi có yêu cầu rất nghiêm khắc, muốn vào ở, đầu tiên phải đóng một trăm vạn tiền đặt cọc, sau đó...”

“Một trăm vạn?” Có lắm hay không, có bệnh viện bịp bợm thế này sao? Con mẹ nó cứu người hay hại người?

“Nơi này là bệnh viện tư nhân, nếu như không có tiền, cô có thể lựa chọn không cần ở bệnh viện đắt thế, chúng tôi cũng không miễn cưỡng cô!” Bác sĩ có lý có cứ trả lời, một chút thể diện cũng không cho cô.

Tô Tiểu Mễ nắm quyền cắn răng, một câu đều nói không ra được, con mẹ nó! Đây là bệnh viện đáng chết gì...? An Ôn chết tiệt!

“Được, vậy ít nhất bác sĩ cũng phải để cho tôi vài ngày để chuyển viện chứ. Trong vòng ba ngày, nếu như mà tôi đóng không được một trăm vạn ở chỗ này, tôi tự nhiên sẽ mang theo ba tôi rời đi!”

“Không được, cô chỉ có một ngày thôi. Chỗ chúng tôi luôn có bệnh nhân đứng xếp hàng xin nhập viện, một ngày này là nhìn ở mặt mũi của Lâm tổng mới để cho ba cô ở lại, nếu không cô đã phải rời đi trong vòng một tiếng!” Bác sĩ nhấn tâm ném xuống những lời này, hất cằm cao ngạo rời đi khỏi tầm mắt của Tô Tiểu Mễ.

Cô nắm thật chặt quả đấm của mình, tự nói với mình phải bình tĩnh, phải thật bình tĩnh... Phải tỉnh táo...!!! Hiện tại quan trọng nhất là liên hệ trở lại bệnh viện cũ, để cho ba có chỗ ở trước.

Không tới một phút, cô nhận được điện thoại của Hạ Tử Vi, nói nhà hàng không can ngăn được bị buộc tạm đóng cửa để hợp tác điều tra.

Những lời tiếp theo của Hạ Tử Vi một chữ Tiểu Mễ cũng không nghe được, suy nghĩ của cô đã không còn ở nơi này. Bỗng nhiên cô như tìm được lời giải đáp, nhanh chóng bảo Tử Vi đừng nóng vội, cô sẽ nghĩ biện pháp.

Điện thoại cắt đứt rồi, cô lập tức gọi một cú điện thoại cho mẹ, thanh âm nghẹn ngào có chút cường ngạnh ở đầu kia vẫn bị Tô Tiểu Mễ phát hiện... thì ra là mẹ bị đình chỉ công tác.

Xấu chuỗi tất cả mọi sự kiên lại... cô chỉ có thể nghĩ đến một người... An Ôn!

Cúp điện thoại, cô gọi điện thoại tới công ty, xác định An Ôn ở Dung Khoa, cô lập tức nhanh chóng trở về.

Phòng làm việc của An Ôn, Tô Tiểu Mễ cơ hồ không gõ cửa liền xông vào.

Nhìn Tô Tiểu Mễ nộ khí đằng đằng, An Ôn rất tự nhiên, bình tĩnh nói: “Tô chủ quản, cô càng ngày càng không biết phép tắc rồi, ngay cả phép lịch sự cơ bản nhất là gõ cửa cũng không biết sao?”

“Nhà hàng của chúng tôi có phải do bà cho người đóng không? Còn có công việc của mẹ tôi, bệnh viện nơi ba tôi ở, tất cả đều là do bà thao túng, đúng không?” Cô tức giận gấp gáp hỏi.

“Đúng vậy, đều là do ta kêu người làm đó.” Bà không e dè mà thoải mái thừa nhận.

“Bà thật quá quái, tại sao bà lại làm như vậy?” Tô Tiểu Mễ thật muốn mắng một câu bà tám thối, nhưng vẫn kềm lại được. Dù sao bà cũng lớn tuổi hơn mình, câu nói đó chỉ có thể mắng ở trong lòng.

“Do ta cao hứng, ta thích, cô có thể quản sao?” An Ôn nhìn bộ dạng cô bị tức đến muốn chết đi sống lại, khiến bà cảm thấy thật hả hê. Ép Tô Tiểu Mễ đến mức này mới có thể nói ra điều kiện, mà bà cũng chỉ là cho cô một chút giáo huấn nho nhỏ thôi mà.

Một giây, hai giây... Mười giây... Tô Tiểu Mễ chịu đựng, chịu đựng... Thái độ phách lối này làm cho Tô Tiểu Mễ càng thêm tức giận, nhưng cô tự nói với mình không thể để cho bà thao túng tâm tình của mình, nếu không cô liền nhất định phải thua.

“Bà rốt cuộc muốn gì?”

“Cút ngay khỏi Dung Khoa, cách xa con ta! Đời này đừng có liên lạc gì với con trai ta nữa!” Bà trực tiếp nói mục đích ra.

Tô Tiểu Mễ hô hấp thật sâu, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, cô sẽ bị hai mẹ con Lâm Khải và An Ôn này bức cho điên khùng mất!

“Bà cho rằng tôi không muốn rời đi Dung Khoa sao? Nói cho bà biết, chỉ cần con trai của bà ra lệnh một tiếng, tôi sẽ trốn nhanh hơn bất luận kẻ nào. Đối với con trai của bà, tôi cũng không có bất kỳ hứng thú,

càng không muốn trở thành con dâu nhà họ Lâm các người!” Tô Tiểu Mễ kìm nén bức bối trực tiếp nói ra: “Hiện tại, tôi rất nghiêm túc, rất có trách nhiệm nói cho bà biết, chỉ cần bà với con trai của bà bàn bạc xong, muốn tôi rời đi lúc nào tôi liền đi ngay lúc đó. Bởi vì không phải là tôi cố chấp ở nơi này không chịu đi, mà là con trai của bà buộc tôi ở lại, tôi không cách nào rời đi được!”

Tô Tiểu Mễ cuối cùng đã có thể thông suốt chấp nhận nói ra, chuyện rối rắm giữa mẹ con bọn họ cô không muốn dính vào nữa. Cô cũng đã chịu đủ cuộc sống như thế rồi, tha thứ cho cô, để cho cô ích kỷ một lần đi! Nếu như bởi vì cô mà người bên cạnh bị thương tổn, cô tuyệt không thể tha thứ chính mình!

175. Chương 175: An Ôn Ra Tay 2

An Ôn nghe cô nói, hưng hăng khi dễ trở lại.

“Nếu không phải là do cô quần lấy nó, nếu không phải là do cô dùng thủ đoạn dụ dỗ gì đó, con ta sẽ quần lấy cô à? Thật là một chuyện cười, đường đường là tổng giám đốc Dung Khoa quốc tế, sẽ quần lấy không buông một người phụ nữ bình thường như cô à? Thật không biết cô lấy đâu ra can đảm nói ra những lời này.” Bà giễu cợt, hận không thể hoàn toàn vùi dập cô vào trong bể nhục nhã.

“Con trai của bà kiêu ngạo, con trai của bà có tiền, con trai của bà đẹp trai... Tôi thừa nhận, hẳn rất ưu tú, rất có mị lực, nhưng hiện tại tôi muốn nói cho bà biết, tôi đối với đứa con yêu quý của bà không có hứng thú, bây giờ bà ở đây ăn thua đủ với tôi cũng không giải quyết được gì. Chuyện nên làm là tới phòng làm việc của con trai bà, sau đó nói bà muốn đuổi Tô Tiểu Mễ, cùng hắn than thở khóc lóc, chỉ cần hắn đồng ý, tôi lập tức xách giỏ rời đi!” Tô Tiểu Mễ cũng không khách khí trả lời.

“Hừ! Cô ở đây nghĩ cái gì chẳng lẽ ta không biết, kêu ta đi tìm con ta đuổi việc cô, cô lại đang muốn gỡ thủ đoạn gì đây? Kể ly gián? Muốn cho mẹ con chúng ta tình cảm bất hòa? Tâm tư của cô thật đủ xấu!”

Tô Tiểu Mễ tự nói với mình phải bình tĩnh, tiếp tục nhẫn, giữ vững mỉm cười, hỏi bà “Vậy bà nghĩ tôi nên làm gì bây giờ a?”

“Cô chủ động đi từ chức, cô có thể có cả ngàn vạn lý do, dù sao cô chính là phải rời đi.” An Ôn buộc Tô Tiểu Mễ chủ động từ chức.

“Ha ha... Ha ha...” Tô Tiểu Mễ cười lạnh liên tục ba tiếng, rất nghiêm túc nói cho bà biết: “An tổng, ngài cho rằng tôi không từng nghĩ qua muốn từ chức sao? Ngài cho rằng tôi chưa từng nộp qua đơn từ chức với Lâm Khả tổng sao? Ngài thật cho là tôi ham mê gia sản nhà các người sao? TMD tôi cho bà biết, một cái cũng không có! Là con của bà không để cho tôi đi, bởi vì tôi nợ ân tình của con bà rất lớn, cho nên tôi chỉ có thể ở lại bên cạnh hắn từ từ hoàn trả, nhưng đó cũng không phải là điều tôi muốn!”

Tô Tiểu Mễ nhớ lại quá khứ, nhắc tới những thứ này, trong lòng cô liền ức chế không được mà cảm thấy khó chịu tức tối.

“Được, vậy cô nói cho ta biết, cô nợ con ta cái gì? Chỉ cần cô có thể rút khỏi nơi này, ta sẽ thay cô trả!” An Ôn đứng lên, lớn tiếng nói.

Tô Tiểu Mễ ngừng một hồi, trong đầu suy nghĩ thật nhanh, TMD cô thiếu Lâm Khả một tỷ a... Một tỷ a... Lâm Khả chỉ cần cô ở bên cạnh một năm là mọi chuyện chấm dứt. Nếu để cho An Ôn biết, sẽ không hung ác đến mức muốn cô hoàn trả toàn bộ chứ? Thậm chí nếu bà biết nguyên do sâu xa, có thể hay không đem cô bán lại cho Lý Hiểu Thiên?

Trời ạ, nghĩ tới đây, Tô Tiểu Mễ không khỏi lui về phía sau hai bước, chuyện này rốt cuộc có thể nói hay không? Nói ra sẽ dẫn tới hậu quả gì? Nếu quả thật đem cô giao cho Lý Hiểu Thiên, vậy thì quá đáng sợ... Nghĩ tới những thứ này, toàn thân Tô Tiểu Mễ bất giác trở nên lạnh đi.

“Nói a... Rốt cuộc là nợ cái gì?” Thấy cô không nói, An Ôn ép hỏi cô lần nữa.

Tô Tiểu Mễ cắn chặt môi, không nói lời nào.

An Ôn thấy cô như vậy, không nhin được “Thế nào? Muốn đùa giỡn ta, muốn nói dối à, có phải hay không không thể nói được nữa rồi? Có phải cô sợ nói rồi ta sẽ đi hỏi con ta, sau đó cô không thể lấy được đồng nào?”

Tô Tiểu Mễ bị bà làm cho như người cầm ăn phải hoảng liên, có khổ mà không thể nói.

“Tô Tiểu Mễ, ta thật sự cảm thấy bị ai thay cho cô. Mặc dù cô không phải là quốc sắc thiên hương gì, nhưng ít nhất cô cũng có thể an toàn gả cho một người đàn ông bình thường, bình thản trải qua cuộc sống. Vậy mà cô lại cứ muốn câu dẫn vị hôn phu của người khác, ngay cả trẻ nít còn trong bụng cô cũng muốn hạ thủ, thật là một người phụ nữ xấu xa, một người xấu xa đến vậy, ta đây thật đúng là hiếm thấy.”

“Tôi đã nói rồi, tôi không có hại tôn tử của bà, không phải là do tôi làm hại.”

“Không phải cô thì là ai? Cô cho rằng cô giải thích ta liền tin sao?”

“Có tin hay không là chuyện của bà, không phải chuyện của tôi.”

“Cô vẫn luôn tự kiêu như vậy, không bao giờ đưa ra một giải thích hợp lý, nói cho cô biết, Tô Tiểu Mễ, cô hết đường rồi.” An Ôn lại một lần nữa thả ra lời độc địa.

Tô Tiểu Mễ tỉnh táo tự nói với mình, không nên sợ... không nên sợ.

Cô nhìn An Ôn, nói: “Cho tôi một tỷ, tôi lập tức rời đi Dung Khoa, vĩnh viễn không gặp gỡ con của bà nữa!”

“Một tỷ? Ha ha...” An Ôn cười lạnh “Cô cho rằng cô là cái gì, hoàng hậu? Ta nói cho cô biết, cô chỉ là một công cụ cho người khác vui đùa, ban đầu cho cô năm ngàn vạn cô không muốn, hiện tại lại dám làm cản mở miệng đòi một tỷ, bản tính tham lam cuối cùng cũng chịu lộ ra rồi! Hiện tại ta nguyện ý cho cô mười vạn đồng tiền đuổi cô đi đã là nhân từ lắm rồi, ta sẽ tự thay con ta tìm người đến phục vụ nó.” Bà lại một lần nữa làm nhục Tô Tiểu Mễ.

“Bà...” Tô Tiểu Mễ thật muốn giận điên lên, giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cô không phục, đúng không? Cảm thấy khó chịu? Ta cho cô biết, Tô Tiểu Mễ! Cô chỉ cần không cút ngay Dung Khoa, ta dám cam đoan, cái Tứ hợp viện đó không thể mở cửa, còn mẹ cô cả đời này cũng đừng nghĩ tới tiền hưu trí, đúng rồi, còn có người cha sống đời sống thực vật đó nữa, thật không hảo ý nói cho cô biết, ta mới vừa gọi điện thoại cho bệnh viện, cho các người thêm hai ngày, bởi vì ta cần thời gian xử lý với các bệnh viện khác. Ba cô sau khi bị đuổi ra bệnh viện, ta dám cam đoan, sẽ không có bất kỳ một nơi nào dám nhận!”

Cùng đấu với An Ôn bà, chộc giận bà, bà tuyệt đối sẽ không tâm từ thủ nhượng, người bà yêu thương nhất cũng đã bị bà làm cho hấn già nua bên ngoài cô độc suốt quãng đời cuối cùng, huống chi là một người phụ nữ bà chán ghét. Bà đã cho cô cơ hội mấy lần, là Tô Tiểu Mễ cô không quý trọng, việc này không thể trách bà được!

Đây chính là phương thức xử sự của An Ôn, bà vĩnh viễn đều là sẽ bình tĩnh kiên trì đến khi mình không cách nào nhin được, hung hăng dốc toàn lực đánh ra.

Tô Tiểu Mễ hoàn toàn thua. Đúng vậy, An Ôn bức cô đến chết rồi, lấy hết của cô thực lực cùng tài lực, làm liên lụy đến người nhà cùng bằng hữu thân yêu của cô.

“Không, không thể như vậy... Tôi cầu xin bà!” Cô chỉ phải lại một lần nữa kính xin bà, cầu xin An Ôn bà bỏ qua cho cô.

“Cầu xin không có ích lợi gì đâu, lối thoát duy nhất dành cho cô chính là cút ngay khỏi Dung Khoa, vĩnh viễn đừng gặp con ta nữa, nếu không người thân bên cạnh cô cũng đừng nghĩ được sống an ổn. Chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời, hết thấy cuộc sống về sau của cô ta dám cam đoan, ta tuyệt sẽ không đi quấy rầy!”

“Có phải nếu tôi không làm theo lời bà nói, hết thấy mọi việc sẽ trở thành sự thật?” Cô lại một lần nữa hỏi, càng giống như là tự mình hỏi mình.

“Dĩ nhiên, An Ôn ta nói được sẽ làm được! Không tin, cô có thể thử một chút, bắt quá ta đề nghị cô tốt nhất nên thận trọng, thân thể ba cô cũng không thể qua được một lần thử của cô đâu.” Bà không quên nhắc nhở Tô Tiểu Mễ, đừng quên điểm quan trọng nhất.

Tô Tiểu Mễ như còi lòng tan nát, nước mắt lại một lần nữa bị hung hăng nuốt trở về, cô có thể khóc, nhưng không thể ở chỗ này khóc, mắt mặt lại tràn đầy xấu hổ.

“Được, ba ngày... ba ngày sau tôi sẽ cho bà đáp án chính xác.” Tô Tiểu Mễ bình tĩnh mà mỉm cười nói ra, sau đó xoay người rời đi.

Cửa đóng lại, nước mắt ào ào chảy ra, tay cô vung lên, lau khô nước mắt tiếp tục đi về phía trước!

176. Chương 176: An Ôn Xuất Thủ 3

Hạ Tử Vi tìm Tô Tiểu Mễ thương lượng đối sách, nghĩ ra vô số ý tưởng, nhưng Tô Tiểu Mễ như có chút chết lặng, những thứ đối sách kia ở trước mặt An Ôn có thể sử dụng sao?

Cô nhìn Tiểu Mễ này giờ không nói gì, cảm giác được có cái gì không đúng, không nhận được hỏi: “Tiểu Mễ, đã xảy ra chuyện gì? Cậu tốt nhất nên nói hết cho mình, nếu như cậu không nói, mình bực mình à nha!”

Trực giác của cô cho biết, Tô Tiểu Mễ nhất định đã xảy ra đại sự gì, bằng không cô ấy không đến nỗi thảm hại như vậy.

“Tử Vi, thật ra thì nhà hàng của tụi mình bị như vậy là bởi vì có người cố ý phá hoại, hơn nữa mục đích của bà chỉ có một, chính là để cho mình khuất phục!” Có vài lời cũng nên thẳng thắn nói ra rồi, mà một mình cô cất giấu những chuyện này cũng cảm thấy thật mệt mỏi.

“Mình biết ngay mà, trong này nhất định có quỷ! TMD chính là người nào ác tâm như vậy? Nói cho mình biết đi, mình đi tìm người đó tranh cãi!” Hạ Tử Vi cấp bách hỏi.

“An Ôn!” Cô nhẹ nhàng khạc ra hai chữ này.

“A...” Hạ Tử Vi sau khi nghe không nhận được nho nhỏ thét chói tai “Làm sao cậu lại đắc tội với người đó?”

Tô Tiểu Mễ dừng lại, bưng chai rượu trên bàn, hung hăng đổ vào miệng, để chén rượu xuống, rồi lại không biết bắt đầu từ đâu.

“Bởi vì Lâm Khải?” Hạ Tử Vi nhảy cảm lập tức liên lĩnh ngộ đến cùng những thứ có liên quan.

Cô ngẩng đầu, không nghĩ rằng Hạ Tử Vi có thể đoán ra, lần nữa cầm rượu lên uống hết.

“Xem ra mình đã đoán đúng! Cậu chết đi!” Hạ Tử Vi cầm chai rượu lên rót ra ly, chờ Tô Tiểu Mễ kể tiếp.

Tô Tiểu Mễ suy nghĩ một chút, chuyện cô cùng Lâm Khải cũng bắt đầu từ một lần “câu dẫn” làm người sau đó thất thân, cô vừa uống vừa nói, từ thất thân đến ngoài ý muốn phát sinh, hẳn thay cô trả một tỷ, hiệp ước tình nhân 36 điều...

Chuyện xưa nói xong không sai biệt lắm, rượu cũng uống không sai biệt lắm.

Tô Tiểu Mễ nói ra, Hạ Tử Vi cảm xúc cũng rất dâng cao, nhiều lần muốn cầm chai rượu đập người.

“TMD, lão thái bà này, thật hết nói! Cậu cũng đừng như vậy chịu hết về mình, trực tiếp ném cho Lâm Khải đi giải quyết, chuyện này hẳn cũng có trách nhiệm mà.”

“Thế nhưng chính là hình thức để nói ra, bọn mình khơi mào mâu thuẫn giữa mẹ con bọn họ? Mình không muốn làm cái việc xấu xa này!”

“Cậu yêu Lâm Khải rồi!” Hạ Tử Vi hơi sáng tỏ.

“Không có, mình sớm đối với hấn chết tâm rồi, không còn tình cảm gì nữa!” Tô Tiểu Mễ có chút che giấu bối rối trong lòng, tay cũng không tự kiềm chế cầm ly rượu lên.

“Cậu nếu không phải còn yêu hấn, tại sao còn để ý đến cảm thụ của hấn như vậy?”

“Mình chỉ là... Chẳng qua là không muốn...”

“Không muốn hấn cảm thấy cậu là loại phụ nữ hư hỏng, là người có tâm địa không tinh khiết!” Hạ Tử Vi không chút lưu tình đem tâm tư trong lòng cô nói ra “Nhưng là Tiểu Mễ, mình muốn nói cho cậu biết một chuyện, chính là muốn giải quyết mấu chốt của vấn đề, cậu trừ tim Lâm Khải thẳng thắn nói hết bằng không, cậu chính là đem hơn tám trăm vạn đồng của hai đứa mình ném hết, còn công việc của mẹ cậu, chủ yếu nhất vẫn là ba cậu! Tiền không có có thể kiếm lại, công việc không có có thể tìm, nhưng là mất mạng thì vĩnh viễn cũng không thể cứu lại được!”

Hạ Tử Vi nói là sự thật, cô nhất định phải để cho Tô Tiểu Mễ nhận rõ thực tế.

Cô biết Hạ Tử Vi nói là sự thật, nhưng trong nội tâm vẫn như cũ ức chế không được phiền não cùng rối rắm, thậm chí, cô muốn trốn tránh, trốn tránh Lâm Khải cùng tình cảm của hấn. Y - www.

Nhìn Tô Tiểu Mễ mượn rượu giải sầu, Hạ Tử Vi chỉ có thể ngồi yên bên cạnh, thỉnh thoảng khuyên cô uống ít một chút, mà Tô Tiểu Mễ lại giống như mê muội, uống đến say mềm.

Trong mơ hồ, Tô Tiểu Mễ cảm giác được mình bị người đưa lên xe, cô nhắm hai mắt, tựa vào ghế.

Có đôi tay nhẹ nhàng rơi vào trên trán của cô, sờ sờ, lại để xuống, cô không vui tránh đầu ra, nhẹ nhàng hô: “Không nên đụng vào trán, ghét!”

“Về nhà... Tôi muốn ba... Tôi muốn mẹ...”

“Lâm Khải, anh... tên khốn kiếp, tôi chán ghét anh... Hận anh...”

Cô nói thầm trong miệng, thanh âm rất nhẹ, rất thấp.

Người lái xe bên cạnh cô cũng là đau lòng không dứt, đặc biệt là lúc cô thì thầm tên hấn, bàn tay hấn nắm thật chặt tay cô.

Xuống xe, cô liền bị người nào đó bế lên, mà cô lại khó chịu muốn ói, không có bất kỳ báo trước gì, cô lại một lần nữa toàn bộ ói hết lên người của hấn.

Lâm Khải nhắm hai mắt, tức giận đến mức thật muốn ném người phụ nữ này xuống.

Tô Tiểu Mễ ói xong, tựa hồ cũng có một chút ý thức, cô dùng sức mở mắt ra, để cho mình thấy rõ ràng người đang ôm mình là ai?

Một giây... Mười giây...

“Lâm... Lâm tổng, tại sao là anh?” Cô có chút không thể nói mạch lạc: “Thật xin lỗi a, lại đem... Đem toàn bộ ói hết trên người của anh rồi!”

Lâm Khải xanh mặt, ôm Tô Tiểu Mễ đi về phía gian phòng, đem cô nặng nề ném ở trên ghế salon, bị quăng như vậy, Tô Tiểu Mễ càng thêm thanh tỉnh.

Lâm Khải ở trước mặt cô, cởi hết quần áo.

Mặc dù đã sớm xem qua thân thể của hấn, nhưng là hấn như vậy không có kỳ gì cởi áo cùng quần, mặt của cô thể nhưng đang trắng xanh nháy mắt một cái liền đỏ bừng.

Hấn xoay người, vừa hay nhìn thấy mặt cô đỏ hồng lên “Có muốn hay không mặt hồng tim đập hơn a?” Hấn đùa dai nhìn cô.

Tô Tiểu Mễ biết hấn nói mặt hồng tim đập là chỉ cái gì, bởi vì giờ phút này, hấn trên người chỉ còn một món che lưng, mà phía dưới chỉ có một cái quần bé bé, bắp thịt chắc nịch, vóc người thon dài của hấn càng thêm hoàn mỹ, mà giờ khắc này, cô thể nhưng si ngốc nhìn người đàn ông này, vóc người thật tốt!

Mà nếu là hấn tiếp tục cởi nữa, đó chính là trần truồng. Thân thể hấn từng chi tiết một cô đều đã biết, trong đầu nhanh chóng liên tưởng đến những hình ảnh hạn chế trẻ em.

Trần định, Tô Tiểu Mễ! Trần định! Đây chỉ là rượu cồn kích thích mà thôi, đừng hoảng hốt... Ngàn vạn đừng hoảng hốt.

Cô càng trấn định mình như vậy, đứng ở một bên Lâm Khải ngược lại càng hứng thú, hấn bỏ nhào đến, thân thể lộn một cái, liền đem cô đặt ở dưới thân của mình.

Cô trắng nõn khuôn mặt nhỏ bé lộ ra cái cổ đỏ bừng, ánh mắt sáng ngời, con ngươi đen nhánh, lại đang say rượu, thần thái hấp dẫn. Giờ phút này cô càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Hấn thể nhưng ức chế không được nổi lên phản ứng, hơn nữa là nhanh chóng như vậy, dán vào thân thể của cô cũng đang nóng rực, trong đầu ý niệm là mãnh liệt như vậy, hấn muốn cô, giờ phút này, vô cùng mãnh liệt muốn!

“Tiểu Mễ...” Tay của hấn đang nâng niu mặt của cô, nhẹ nhàng gọi tên cô.

Giọng khàn khàn tản ra một loại mị lực độc hữu của đàn ông, giờ phút này, bọn họ dán vào nhau gần như vậy, mà cô lại còn nhìn thấy ánh mắt đầy ôn nhu như thế, cô chỉ có thể nghe được con tim của mình đang rạo rực.

177. Chương 177: An Ôn Ra Tay 4

Cô hoảng hốt, mê say, giống như mình đang ở trong một giấc mộng đẹp đẽ.

“Tiểu Mễ...” Hấn lần nữa gọi tên cô, một lần lại một lần.

Nụ hôn của hấn như mưa to gấp gáp rơi vào trên da thịt của cô, nặng nề hô hấp ở từng điểm từng điểm đều cho thấy dục hỏa không khống chế được của hấn.

Đại não của Tô Tiểu Mễ vào giờ khắc này giống như ngưng lại.

Thân thể bỗng nhúc nhích, hai người từ trên ghế salon lăn đến mặt thảm lông dê màu trắng tinh, lăn qua lăn lại mấy lần, hấn đem y phục trên người cô nhanh chóng cởi xuống.

Mà cô tất cả phản kháng đều là mềm yếu vô lực, do tác dụng của rượu, cô chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn, thanh âm của hấn thật dễ nghe...

Ngón tay vuốt ve ở trên da thịt cô, giống như đang khảy đàn dương cầm, thư thái cùng mãn nguyện.

“Ừ...” Ý thức mê loạn, cô bắt đầu rên rỉ.

Hấn dán vào thân thể của cô càng thêm chặt chẽ, từ mặt bên ôm thân thể của cô, một cái tay nâng lên chân của cô, tiến vào, kia trơn trượt mà chặt nhuận trong cơ thể, giống như đốm lửa thiêu đốt hấn.

Tay của hấn nắm lấy vật tròn trịa của cô, nhẹ mà có lực độ nhu bóp, phía dưới ra sức khơi mào cô, có lực nhưng không mất ôn nhu tiến công, hấn có thể cảm giác được cô thoải mái, cô nơi đó trở nên càng chặt càng ướt, mà hấn cũng càng thêm kích động càng thêm có lực chiến đấu.

Cuối cùng, bọn họ ôm lẫn nhau, cùng leo lên đỉnh.

Sáng sớm, khi cô ở trong ngực hấn tỉnh lại, Tô Tiểu Mễ theo bản năng đẩy thân thể của hấn ra, chột ngồi dậy.

Lâm Khải lại kéo cô xuống, lật người đè lên cô, mơ hồ nói: “Nằm một lúc nữa!”

Trời ạ, tối hôm qua đã làm cái gì! Tô Tiểu Mễ trong lòng một hồi oán giận, nhất định là Hạ Tử Vi tự chủ trương ném cô cho người đàn ông này, ghê tởm!

“Không cần! Buông em ra, em muốn đi làm!” Tô Tiểu Mễ nhắc nhở hần, nếu không rời giường, sẽ đi làm trễ.

“Còn sớm, không cần lo lắng! Em xem em kìa, đến rượu còn chưa tỉnh, có phải còn nhức đầu không?”

Vừa nói như thế, Tô Tiểu Mễ quả thật cảm giác được đầu có một chút đau, đây là triệu chứng chung sau khi say rượu.

“Hôm nay anh không phải đi họp với mấy cán bộ cấp cao, thương lượng đối phó Thái Hoa sao? Hiện tại đã tám giờ hai mươi rồi, hội nghị mười giờ, anh chuyện cần làm...”

Lâm Khải rất không vui dùng miệng ngăn chặn cô lải nhải, dùng sức hôn mút, Tô Tiểu Mễ lại mở to hai mắt, hai tay ra sức đẩy hần ra, nhưng chỉ được một lúc, hai tay của cô đã bị hần đặt tại trên giường, hai chân cũng thật chặt chống đỡ hai chân của cô.

“Anh biết em vẫn còn rất nhiều tinh lực, không bằng theo anh vận động một chút nữa!” Hần buông Tô Tiểu Mễ đang thở hổn hển ra, cười xấu xa nói.

“Anh...”

“Đừng quên, em bây giờ vẫn còn ở trong hiệp ước, đối với việc này, em không thể cự tuyệt!” Thứ nhất hần biết công ty có nội quỷ, thứ hai biết Lý Hiểu Thiên đầu tư Thái Hoa, quan trọng hơn là, hần rõ ràng con tim của mình, hần thích người phụ nữ đang ở dưới thân hần!

Tô Tiểu Mễ muốn mắng hần vô sỉ, nhưng chỉ là cho hần một cái liếc mắt.

Mà cô cái này xem thường, đối lấy hần “tàn nhẫn” hành hạ, quán cô đến khi hần thỏa mãn mới thôi. Sau khi xuống giường, Tô Tiểu Mễ có một loại cảm giác mệt mỏi, cảm giác thân thể này không phải là của mình nữa.

Khi cô lê đôi chân nặng nề đi làm, người đàn ông này lại hưởng thụ nằm ở trên giường.

Tô Tiểu Mễ mới vừa đi không tới 30 phút, xe của An Ôn liền lái vào biệt thự của Lâm Khải.

Lâm Khải đã ăn mặc chỉnh tề đứng ở trước mặt mẹ của mình, đây hết thấy, tựa hồ hần đã đoán trước.

“Mẹ, ăn điểm tâm chưa? cùng ăn với con đi!” Lâm Khải nhìn về phía bà, dù sao đây là mẹ hần, tôn trọng tối thiểu nhất định phải có, nếu như có thể giải hòa, hần tuyệt sẽ không quậy lớn chuyện.

“Con cảm thấy ta còn có tâm tư ăn điểm tâm sao?” Nguồn truyện: Y

“Thật ra thì có một số việc, không cần thiết phải tuyệt tình như vậy, không phải sao?” Lâm Khải trả lời.

“Kia còn phải xem là người nào! Nếu như là cái loại phụ nữ lòng dạ rắn rết đó, ta tuyệt sẽ không nương tay.” An Ôn mặt lạnh trở lại.

“Tiểu Mễ không phải là người như vậy, tại sao mẹ cũng không nguyên ý tin tưởng đây? Chỉ cần mẹ chịu đổi cách nhìn, mẹ sẽ phát hiện cô ấy rất thiện lương!” Lâm Khải cố gắng khuyên nhủ.

“Chớ cùng ta nói về người ti tiện đó. Đối với cô ả, ta không muốn có bất kỳ hiểu rõ nào, ta chỉ muốn biết, con có phải hay không sẽ bởi vì cô ta mà đối nghịch với mẹ của mình?” Khi An Ôn biết được Lâm Khải nửa đêm gọi cho bệnh viện uy hiếp, bà tức giận đến đau tận tâm can, bà thiên tâm vạn khổ bồi dưỡng con mình, nay lại vì một người phụ nữ mà đối nghịch với mình, loại đau này chỉ có người làm mẹ mới biết được.

“Mẹ, người nghĩ quá nhiều, người cùng Tiểu Mễ đều là hai người quan trọng nhất của con, con sẽ không bởi vì bất kỳ bên nào mà đi tổn thương người còn lại.”

“Nhưng con bây giờ bởi vì cô ta mà thương hại tới mẹ con rồi!” An Ôn trong lòng như ứa máu, bà hoài thai mười tháng tân tân khổ khổ sinh hạ đứa con trai này, nay hần lại vẫn còn vì người phụ nữ kia mà giải thích, hoàn toàn không để ý đến cảm thụ của người mẹ như bà, loại phụ nữ như vậy nếu như vào cửa nhà họ Lâm, chẳng phải là liên nhanh chóng cười đến trên đầu của bà đi!

“Đó là bởi vì việc mẹ làm thật quá mức, mẹ tại sao muốn ép cô ấy đến đường cùng? Mẹ biết rất rõ ràng cô ấy không có cách nào đi chu toàn mọi thứ, nhưng là mẹ...”

“Con xem bộ dạng con bây giờ đi? Hoàn toàn đều là nhờ vào người phụ nữ kia, có phải hay không cô ta hướng con khóc lóc kể lể, có phải hay không cô ta nói ta hung ác, ác độc?”

“Chuyện này, cô ấy cũng không có nói với con.”

“Cô ta không nói, vậy con làm sao biết? Chẳng lẽ con trai của ta còn có khả năng tiên tri đặc dị hay sao?” Bà trào phúng.

“Từ đầu đến cuối, Tiểu Mễ cũng không có đề cập tới, mà con chỉ là từ trong miệng bằng hữu của cô biết được, nếu như không phải là con biết, vậy không phải mẹ sẽ tính toán để cho cô ấy không còn nhà để về, cửa nát nhà tan a!” Nghĩ đến cách làm của An Ôn, Lâm Khải liền thay Tiểu Mễ tức giận.

“Bằng hữu của cô ta? Ha ha...” An Ôn cười lạnh nói: “Con ơi là con! Làm sao con lại trở nên ngu như vậy, bị người kia làm cho xoay vòng vòng. Cô ta chính là am hiểu loại trò chơi này, tâm cơ cao sâu, mượn bằng hữu tới nói cho con biết, không chỉ có chiếm được đồng tình của con, hơn nữa còn để cho con từ trong đáy lòng cảm thấy cô ta chính là một người thiện lương, thật ra thì cô ta chính là một con quỷ đội lốt người!”

An Ôn sau khi nghe, càng thêm cho là Tô Tiểu Mễ không phải là một cô gái tốt, giở thủ đoạn tâm cơ, hơn nữa đem con trai của bà vùi vằng không chế trong lòng bàn tay, đây mới là bà không thể dễ dàng tha thứ nhất!

Con trai của An Ôn là của An Ôn, ai cũng không thể chiếm đoạt hẳn!

178. Chương 178: Đó Là Con Gái Hảo Sao?

Lâm Khải không biết giải thích với mẹ mình như thế nào, thành kiến cùng cố chấp của bà đối với Tiểu Mễ, hẳn cảm thấy càng gỡ càng rối.

“Mẹ, bất kể mẹ có tin lời của con hay không, hoặc là bất kể mẹ có nguyện ý tin tưởng Tiểu Mễ là một cô gái tốt hay không, con muốn nói cho mẹ biết, con thích cô ấy, và sẽ cưới cô ấy!”

“Con điên rồi! Nếu con cưới người phụ nữ kia, Tĩnh Thi làm sao bây giờ? Đứa nhỏ đó vì con mà mất đi một đứa con! Mà con lại vào lúc cô ấy cần con nhất lại đi cưới người phụ nữ khác? Một người đàn ông không hề có trách nhiệm như vậy, đây chính là con ta nuôi dưỡng ra sao? Con với người cha bội bạc kia có cái gì khác nhau!” An Ôn tức giận đến xanh mặt. Truyện Sắc Hiệp -

“Về phần Tĩnh Thi, con sẽ giải thích với cô ấy, nhưng mẹ à, về chuyện của ba con nhớ mẹ so với con trong lòng càng rõ ràng hơn, những ngày tháng hiện tại của ba tất cả đều là chúng ta một tay tạo thành. Ban đầu mẹ chỉ nói qua để cho con giúp mẹ, nhưng từ đầu đến cuối cũng không có nói cho con biết, mẹ sẽ ly hôn với ba, lại đuổi ông ra khỏi nhà, ba cho tới bây giờ cũng không muốn tha thứ cho con!” Lâm Khải mặc dù tình cảm dành cho ba cũng không giống như dành cho mẹ, nhưng ba đã dạy cho hắn nhiều điều, hắn vẫn luôn nhớ, hơn nữa kia dù sao cũng là ba của hắn, đối với hắn cũng chỉ là lạnh lùng một chút, nhưng chưa từng có làm tổn thương hắn, mà hắn lại làm tổn thương sâu sắc ba của mình, mà người khởi xướng mọi chuyện lại chính là mẹ của hắn.

“Đủ rồi, ta là mẹ của con, việc ta làm không cần báo cáo với con. Ba con có ngày hôm nay là do nhân quả của hắn, cái công ty này từ lúc mới bắt đầu đã không phải là của hắn, hắn chỉ là đi làm công cho nhà họ An chúng ta, hắn đã nhận được tiền lương cùng cổ phiếu, đó cũng đủ cho những năm tháng hắn cống hiến cho Dung Khoa.” An Ôn theo logic của mình đi phân tích vấn đề, mà không phải đứng trên lập trường của người khác mà suy nghĩ.

“Mẹ thật càng ngày càng khiến cho con thất vọng. Mẹ tại sao không suy nghĩ một chút, nếu như không có ba dựng tâm kinh doanh Dung Khoa, Dung Khoa sẽ có thành tựu của ngày hôm nay sao? Mà mẹ chỉ là bởi vì ý tưởng ích kỷ của mình, chỉ vì ba chưa từng yêu mẹ, cho nên mẹ trả thù ông ấy một cách tàn nhẫn nhất!” Lâm Khải không sợ hãi chút nào chỉ ra tư tưởng chân thật trong đáy lòng mẹ mình.

“Bang!” Một tiếng vang thật lớn, bàn tay An Ôn không chút lưu tình rơi vào trên mặt Lâm Khải.

Đánh vào mặt Lâm Khải, hấn đau, cũng giống như nỗi đau trong tim của bà. Bà không chịu nổi con trai mình dùng lời như vậy chỉ trích mình, không chịu nổi trong mắt hấn giờ phút này mẹ mình như một người phụ nữ ác độc. Những năm qua, những gì bà dành cho con không đủ để chứng minh bà thương nó đến cỡ nào sao?

Đôi tay tự ý run lên, dừng giữa không trung, cả hai cùng kinh ngạc.

“Khải...” An Ôn có chút áy náy gọi.

Lâm Khải sờ soạng gương mặt bị đánh, nhàn nhạt nói một câu “Bữa ăn sáng mẹ từ từ ăn đi, con đi làm!”

Nói xong, hấn không quay đầu lại cứ vậy rời đi, lưu lại An Ôn đứng tại chỗ áo nã, tự trách cùng cảm phần.

Tô Tiểu Mễ đi làm không bao lâu, liền nhận được điện thoại từ nhiều phía.

Hạ Tử Vi nói Tứ Hợp Viện của các cô có thể tiếp tục buôn bán.

Mẹ thì nói ngày mai bà sẽ đi làm bình thường, hưng phấn giống như đứa con nít vậy.

Bệnh viện gọi điện thoại tới, nói ba Tiểu Mễ không cần chuyển viện, hơn nữa tiền thuốc thang đã nộp đầy đủ, không cần lo lắng.

Những tin tức này làm cho cô như từ địa ngục trở lại nhân gian, chẳng lẽ là An Ôn buông tay? Tô Tiểu Mễ có chút buồn bực nghĩ tới, nhưng là cô lắc đầu một cái, An Ôn ghét cô như vậy, nhất định sẽ không bỏ qua cho cô dễ dàng.

Đang lúc cô còn đang suy đoán, Hạ Tử Vi lại gọi điện thoại tới.

“Tiểu Mễ, mình gọi chỉ là muốn chúc mừng cậu, nên hảo hảo quý trọng Lâm Khải, hấn coi như là người tốt, nếu như hấn cầu hôn cậu cũng không cần ngu ngốc cự tuyệt, biết không!”

“Cậu đem chuyện của mình nói với Lâm Khải?” Tô Tiểu Mễ nhanh chóng phản ứng lại.

“Nha... Cái này... mình là vì cậu nha. Đêm hôm đó Lâm Khải gọi điện thoại tới, cậu lại uống say, trong miệng còn kêu tên của hấn, mình liền thuận tiện nhận điện thoại, hấn hỏi cậu thế nào lại uống tới như vậy, mình lại thuận tiện nói hết đầu đuôi thôi.”

“Làm sao cậu lại quí quái như vậy a!” Tô Tiểu Mễ nhẹ giọng gầm lên.

“Tiểu Mễ! Chớ giả bộ! Cậu đang vui thích trong lòng! Lâm Khải đối với cậu không tệ, mình thấy được điều đó. Đừng kén cá chọn canh nữa, Lâm Khải coi trọng cậu, đó là phúc khí của cậu, vội vàng giữ chặt lấy đi, nếu như bỏ lỡ, về sau đừng ngồi đó khóc lóc nha!” Hạ Tử Vi ở bên nhắc nhở cô nắm giữ lấy hạnh phúc đang có.

Có chị em tốt nhắc nhở, cô tự mình cũng hiểu được, nhưng cô cùng Lâm Khải, trung gian cách trở, không phải nói có thể đi tới cùng nhau là có thể đi tới.

Nghĩ đến An Ôn, trong lòng cô liền sợ, muốn gả cho Lâm Khải, nhất định An Ôn phải đồng ý, mà bà đối với cô thành kiến, Tô Tiểu Mễ cô thật không có lòng tin bà có thể hiểu, cô cũng không phải là loại người vì tình yêu sẽ ăn nói khép nép chịu ý người khác, tình yêu dù có đạt đến, tâm hồn cô cũng có ngăn cách.

Cuộc họp cấp cao của Dung Khoa hôm nay đột nhiên thêm một người, đó chính là Lâm Tuấn Thiên.

Ông nhìn qua dù có chút yếu nhưng trạng thái tinh thần lại vô cùng tốt. Từ khi ông tiến vào, ánh mắt của An Ôn cũng chưa từng rời khỏi ông. Lâm Tuấn Thiên gây đi rất nhiều, trên mặt lại vô cùng bình thản.

Mọi người trong công ty không nghĩ tới Lâm Tuấn Thiên lại xuất hiện, Lâm Khải cũng càng không nghĩ tới, nhưng hấn vẫn cho Lâm Tuấn Thiên mặt mũi, cuối hội nghị lại để cho Lâm Tuấn Thiên phát biểu.

Tuy vậy Lâm Tuấn Thiên chỉ cười nói mấy câu bình thường “Các vị hiểu chuyện, bởi vì thân thể tôi không khỏe, nên rút lui có chút vội vàng. Bây giờ có thể tận mắt nhìn thấy Lâm Khải đem chuyện lớn nhỏ của công ty xử lý vô cùng tốt như vậy, tôi đối với Dung Khoa đã có thể yên tâm không còn lo lắng gì nữa, cũng hi vọng kế tiếp, các vị đồng sự có thể tiếp tục ủng hộ Lâm tổng, được hân dẫn dắt, Dung Khoa chắc chắn sẽ trở lại đỉnh cao!”

Ông nhìn Lâm Khải, hơi cười. Đây là lần đầu tiên cha con họ trao đổi ánh mắt với nhau sau lần thay vị trước, Lâm Khải dẫn đầu vỗ tay.

Khi ánh mắt Lâm Tuấn Thiên rơi vào trên mặt Thôi Viên Viên, tim của ông giống như bị bóp nghẹn. Thật giống... không, phải nói là rất giống, cảm hơi nhộn cùng Lữ Tình chính là một khuôn mẫu đúc ra, kia gắng gượng cái mũi nhỏ cũng cực kỳ giống bà ấy, chẳng qua là trên người của cô ít đi vẻ nhu nhược của Lữ Tình, thêm một chút sự bản lĩnh cùng cường thế.

Lâm Tuấn Thiên cố ý cùng Thôi Viên Viên gặp thoáng qua, kia tương tự dung nhan để cho ông càng thêm kiên định, cô gái này chính là con gái của ông cùng Lữ Tình!

Ông trở lại Dung Khoa, cũng là bởi vì Lữ Tình tra được một chút tin tức của con gái, để cho ông cố ý trở lại chứng thật. Thấy Thôi Viên Viên, ông càng thêm xác thực vào tin tức Lữ Tình thu thập được là thật.

Nhưng ông cũng chỉ là đưa mắt nhìn vậy thôi, bởi vì trung gian quá phức tạp, hơn nữa ông không biết dùng phương thức gì để cho Thôi Viên Viên tin tưởng ông cùng Lữ Tình là cha mẹ của cô.

Thôi Viên Viên lễ phép hướng về phía Lâm Tuấn Thiên gật đầu, mỉm cười, không có bất kỳ cái gì khác, nhàn nhạt lướt qua bên cạnh ông, trở về cương vị công tác của cô.

Nếu như không phải là Lâm Khải từ phía sau kêu một tiếng ba, có thể ông sẽ cứ như vậy si ngốc nhìn theo bóng lưng Thôi Viên Viên.

“Ba, người có thể trở lại làm con rất vui vẻ!” Lâm Khải nói là lời thật.

“Ta chỉ là tới xem một chút, đối với vị trí tổng giám đốc kia, ta không nghĩ muốn nữa. Hiện tại ta già rồi, rất nhiều chuyện ta cũng đã nhận ra, cái gì lợi lộc theo thời gian cũng đều phai nhạt.” Ánh mắt Lâm Tuấn Thiên nhìn qua thiếu đi sắc bén, thay vào đó là vẻ bình thản.

“Ba, con biết người vẫn chưa dứt bỏ được Dung Khoa, chỉ cần người muốn, người có thể tiếp tục ở nơi này.” Lâm Khải đối với người ba này, trong lòng có rất nhiều day dứt, là hắn cùng mẹ liên thủ đem ba từ vị trí này kéo xuống!

“Thấy Dung Khoa có thể vượt lên tầm cao như vậy, ta liền nhận ra, để con trai thừa kế ông trời cũng thuận ý, vậy nên con cứ tiếp tục chịu trách nhiệm đi!” Lâm Tuấn Thiên vỗ vỗ bả vai Lâm Khải “Sau này rảnh rồi cùng ta uống chút trà, đánh cờ! Tiểu tử thú!”

“Được, con nhất định sẽ tới thăm người!” Lâm Khải nghe được lời nói cuối cùng của ba mình, trên mặt của hắn liền lộ ra nụ cười thật tươi, hắn biết ông đã tha thứ cho hắn, nguyện ý cho hắn một cơ hội.

Lâm Tuấn Thiên phát phát tay, ý bảo hắn đừng đi theo nữa, ông muốn đi về!

Lâm Tuấn Thiên sau khi đi ra ngoài, An Ôn vẫn theo ở phía sau.

“Bà đi theo tôi có chuyện gì không?” Hắn quay đầu lại, lạnh lùng nhìn về phía bà, muốn tha thứ cho bà, hắn còn cần chút thời gian.

“Chính là muốn nhìn qua một chút ông sống như thế nào, có tốt hay không? Bất quá nhìn tình trạng của ông hiện tại, so với lần trước tôi gặp ông đã khá nhiều.” Bà nhàn nhạt cười nhìn Lâm Tuấn Thiên, lòng của bà vẫn còn đau nhói, mặc dù bà thương ông nhưng cũng hận ông, bà cũng đã mang lại cho ông sự trả thù cay độc nhất, nhưng tại sao người đàn ông trước mắt này còn chưa nguyện ý để tâm đến bà?

“Cám ơn bà quan tâm, tôi quả thật sống rất tốt!” Ông nhàn nhạt trả lời.

“Như vậy là tốt rồi, có lúc...”

An Ôn nói vẫn chưa hết câu liền nghe thấy thanh âm mềm mại của phụ nữ từ phía sau lưng bà vang lên.

“Tuấn Thiên!” Lữ Tình thiên thiên cười, ưu nhã mà nhẹ nhàng đi tới trước mặt Lâm Tuấn Thiên.

“Tình Tình, sao bà lại tới đây?” Lâm Tuấn Thiên cười nhìn về phía bà.

“Tôi tới đón ông về nhà!”

Về nhà, hai chữ này thật sâu kích thích thần kinh An Ôn, mà người phụ nữ trước mắt này tuy không còn trẻ, nhưng năm tháng không thể lắng đọng xuống phong tình, người phụ nữ như vậy đứng cùng một chỗ với Lâm Tuấn Thiên mới là điều làm An Ôn đau nhất.

An Ôn nhìn Lữ Tình, trong mắt giống như một cây gai khó chịu, hận không thể lập tức phui sạch, nhưng ở trước mặt của ông, bà không thể biểu hiện ra, chỉ có thể ưu nhã tỉnh táo đối với bọn họ mỉm cười.

179. Chương 179: Đó Là Con Gái Bọn Họ Sao? (2)

Tay Lâm Tuấn Thiên ôm Lữ Tình, cười cười với An Ôn, “Đây là bạn gái của tôi, Lữ Tình.”

Ngược lại, hần nhu tình nhìn Lữ Tình, nhẹ giọng nói: “Vị này là vợ trước của tôi, An Ôn.”

Giới thiệu xong rồi, Lữ Tình rất rộng rãi vươn tay, ưu nhã cười cười, “Chào bà!”

An Ôn chỉ cảm thấy đầu ầm một tiếng, khóe miệng miễn cưỡng động mấy cái, lộ ra một khuôn mặt tươi cười chính mình cũng cảm thấy không thể nào đẹp nổi, đưa tay hơi lung lay, ngay sau đó liền rút trở lại, giống như cười trả lời hai từ: “Chào bà!”

“Tuấn Thiên, tôi vào trong xe chờ ông!” Lữ Tình rất ôn nhu, rất rộng rãi cho bọn họ thời gian để nói chuyện riêng, bởi vì bà đọc được từ trong ánh mắt của An Ôn, bà có quá nhiều nghi vấn rồi! Bà có thể hiểu được tâm tình của An Ôn giờ khắc này, đồng thời, bà cũng hi vọng hai người bọn họ có thể thông qua lần nói chuyện này cởi bỏ hết nút thắt trong lòng nhau ra.

“Được, bà chờ tôi một chút!” Ông cười trả lời bà, đưa mắt nhìn thân ảnh của bà tiến vào bên trong xe.

Ánh mắt của ông là một mảnh nhu tình, nhưng sự nhu tình này không phải dành cho bà. An Ôn không thể hiểu, bà thật không thể hiểu... tại sao người đàn ông này còn có thể có người phụ nữ như vậy làm bạn? Ông hẳn là nên cô độc suốt quãng đời cuối cùng, tận cùng một đời! Đây mới là cái bà đã chờ đợi để nhìn thấy, mà không phải là cái mà bây giờ bà nhìn đến... ông sống còn tốt hơn cả bà!

An Ôn không chịu nổi, bà cảm thấy mình muốn điên, muốn hỏng mắt. -

“Hai người các ông ở chung một chỗ lúc nào vậy? Tại sao tôi chưa bao giờ biết?” Mắt của An Ôn ửng đỏ.

“Có một số việc, bà đã không cần biết, hiện tại hai chúng ta đã không còn bất kỳ quan hệ.” Ông nhàn nhạt đáp lại bà.

“Làm sao mà có thể không có quan hệ? Cả đời này, sự thực hai ta từng có hôn nhân là không thể nào thay đổi, chúng ta còn có chung một đứa con, chẳng lẽ điều này cũng có thể cải biến?” Cảm xúc của An Ôn kích động, bà không chịu nổi kích thích như vậy, bà không cách nào chấp nhận được việc sống tốt hơn bà, bà cho là bà khiến ông phải nếm trải nỗi đau và phản bội sâu nhất, ông sẽ không bao giờ quên được bà, nhưng sự thật lại không phải như vậy, ghê tởm hơn chính là bên người ông còn có giai nhân làm bạn, đây mới là cái khiến cho bà đau đớn nhất.

“Tôi nghĩ là giữa hai chúng ta đã không còn tồn tại quan hệ vợ chồng, nhân đây tôi cũng muốn nói cho bà biết, tôi sẽ cưới Lữ Tình, những năm tháng cuối cùng của tôi sẽ vượt qua cùng bà ấy. Nếu như bà muốn tới tham dự hôn lễ của chúng tôi, tôi sẽ không ngại mời bà!” Ông hừ lạnh, cười khê nhìn An Ôn. Ban đầu bà ác với ông như vậy, không biết sau khi thấy một màn như vậy có làm bà đau đớn hơn không?

“Không... ông không thể cưới bà ta!” Bà gầm nhẹ, phản đối theo bản năng.

“Tôi là người tự do, tôi vì cái gì không thể cưới bà ấy, đừng quên, bây giờ bà đã không phải là Lâm phu nhân nữa rồi, bà chẳng qua là An Ôn mà thôi!” Ông không quên nhắc nhở bà, ban đầu là chính bà quyết tuyệt muốn thoát khỏi thân phận Lâm phu nhân này, hơn nữa nhấn tâm bức ông đến đường cùng.

“Ông không thể cưới bà ta... Ông không thể...” An Ôn chẳng qua là cố chấp nói, hốc mắt không kìm hãm được bao phủ một tầng mây mù. Lần đầu tiên bà sợ hãi như vậy, người đàn ông này sắp chân chân chính chính thuộc về người phụ nữ khác, bà không thể chịu nổi, bà không cần...

An Ôn như vậy, Lâm Tuấn Thiên vẫn là lần đầu tiên thấy. Ở trong ấn tượng của ông, bà vĩnh viễn đều là một bộ dạng cao quý, lạnh lùng và xinh đẹp, quan tâm chăm sóc ông, lại tựa hồ như có cách ngại. Đây cũng là tại sao ông vĩnh viễn đều không thể mở lòng mình để tiếp nhận bà, bởi vì bà vĩnh viễn đều không yếu thế ở trước mặt ông, mà giờ khắc này, ông mới biết bà cư nhiên cũng có thời điểm như vậy.

“Nếu như không có chuyện gì khác, tôi phải đi rồi!” Dù vậy ông vẫn là quyết tuyệt trả lời.

“Không cần đi!” Bà kêu lên theo bản năng, tay không tự kìm hãm được đặt ở trên cánh tay ông. Kết hôn nhiều năm như vậy, lần đầu tiên bà hạ giọng cầu xin ông như thế.

Bà vẫn cho rằng yêu một người chính là đoạt lấy, chỉ cần bà ở bên người, một ngày nào đó, người đó nhất định sẽ yêu bà, nhưng sự thật cũng không phải như bà nghĩ, cho nên bà không cam lòng! Nếu như không thể khiến cho một người yêu bà, như vậy sẽ khiến cho người đó hận bà, chính vì suy nghĩ đó bà lại lựa chọn sai đường một lần nữa. Quyết tâm trả thù Lâm Tuấn Thiên, cuối cùng kết quả là Lâm Tuấn Thiên thoát ra khỏi bóng ma của quá khứ, không có trả thù bà, bà mới biết từ đầu đến cuối đều là tự mình chiến đấu, mà người đàn ông của bà căn bản không đặt bà ở trong lòng. Đây là một cuộc chiến bảo vệ tình yêu thật đáng buồn cười!

“An Ôn, buông tay, Lữ Tình đang đợi tôi!” Thanh âm của ông trở nên nhẹ nhàng chậm chạp hơn, nếu như ở rất nhiều năm trước kia, An Ôn học được yếu thế, bọn họ có thể không phải đi đến kết cục này hay không? Lâm Tuấn Thiên chẳng qua là chợt nghĩ đến, nhưng rất nhanh suy nghĩ đó liền biến mất, đến nhanh mà đi cũng nhanh. Đơn giản chỉ là thoáng nghĩ qua!

“Vậy còn tôi thì sao?” Bà hoảng loạn, hoàn toàn không cò kiêu dáng cao cao tại thượng, tựa như một người phụ nữ mất đi người tin tưởng nhất, khẩn cấp muốn giành lại thứ bà muốn.

“Chúng ta đã ly hôn, chẳng lẽ bà quên rồi sao? Là bà khổ tâm dốc toàn lực buộc tôi ly hôn, bà dùng hết tất cả thủ đoạn để cho tôi bị khai trừ khỏi Dung Khoa, tất cả tôi đều theo ý bà rồi, bà còn muốn như thế nào nữa?” Hần hoi ngược lại.

“Không phải vậy... Ý định lúc đầu của tôi không phải như thế này... Tin tưởng tôi, Tuấn Thiên! Ý của tôi không phải là muốn đuổi ông đi...”

“Bà dám nói, trong lòng của bà không có một chút ý nghĩ này? Bởi vì bà không chiếm được tình yêu của tôi, cho nên bà tình nguyện khiến tôi hận bà, bà hi vọng tôi cô độc suốt quãng đời còn lại, không chỗ nương tựa, mang theo hận thù trải qua cuộc sống còn dư lại, bà thật sự một chút cũng không nghĩ như vậy? Bà dám thề với trời sao?” Hơn 30 năm, mặc dù ông chưa từng chân chính hiểu rõ bà, nhưng sự ích kỷ của bà ông vẫn có thể đoán ra được một chút.

An Ôn đứng yên ở trong gió, để cho gió tùy ý thổi loạn tóc của bà, sắc mặt tái nhợt, đôi môi khê tím bầm, chất vấn của ông khiến cho bà không biết làm gì nữa. Đúng vậy, bà có nghĩ tới, nhưng mục đích cuối cùng của bà là hy vọng ông trở lại cầu xin bà, bà nhất định sẽ tha thứ cho ông, bà chỉ là muốn cho ông một chút trừng phạt mà thôi!

“Tuấn Thiên, tôi chỉ là dùng một phương thức khác nói cho ông biết mà thôi, thật ra thì tôi hi vọng ông có thể hiểu, ông không thể rời bỏ tôi, không thể rời bỏ Dung Khoa. Tại sao ông không trở lại cầu xin tôi? Tại sao?” Giờ phút này nước mắt của bà đột nhiên giống như một bờ đê bị sụp đổ, ào ào tuôn ra.

“An Ôn, bà căn bản cũng không hiểu được yêu là gì. Tình yêu không phải là đoạt lấy và cầu khẩn, mà là cho nhau ấm áp, bà căn bản cũng không hiểu tôi, tôi cũng không hiểu bà, hai người không hiểu nhau ở chung một chỗ, cuối cùng là không có hạnh phúc, tựa như tôi và bà.”

“Không... Tôi hiểu ông mà, ai nói tôi không hiểu chứ? Tôi hiểu rõ nhược điểm của ông ở đâu! Tôi hiểu rõ cuộc sống cùng thói quen của ông!”

“Bà dùng hơn phân nửa cuộc sống của mình để nghiên cứu nhược điểm của tôi, chỉ vì cho tôi một kích trí mạng này, đúng là bà làm được; nhưng tập quán sinh hoạt? Bà hiểu được bao nhiêu? Thử nói nghe một chút...”

“Ông thích ăn cá, ông thích uống trà trước lúc ngủ, ông thích...”

“Đủ rồi, không cần nói, không cần nói nữa!” Lâm Tuấn Thiên ngăn trở An Ôn nói tiếp, bởi vì bà vĩnh viễn cũng sẽ không đặt ý định vào việc quan tâm ông một cách thật sự.

180. Chương 180: Đó Là Con Gái Bọn Họ Sao? (3)

An Ôn không biết làm sao nhìn ông, bà không biết mình sai ở nơi nào?

“Tôi thích ăn cá là bởi vì bà thích ăn, bà hỏi tôi có thích hay không, tôi chỉ gật đầu một cái, thật ra thì tôi chỉ không ghét mà thôi, món mà tôi thật sự thích ăn là xương sườn; tôi thích uống trà trước lúc ngủ là bởi vì tôi luôn có rất nhiều công việc xử lý không xong, chỉ có thể thông qua trà để duy trì tỉnh táo. Nếu như bà thật muốn quan tâm tôi, bà sẽ nhắc nhở tôi trước lúc ngủ uống trà sẽ không tốt, dễ dàng mất ngủ, nhưng bà cho tới bây giờ cũng không thấy được điểm này. Thay vào đó bà lại tổn tâm tư nghiên cứu nhược điểm của tôi, đây chính là tình yêu bà muốn chứng minh sao?”

“Không phải như thế... Không phải vậy...”

“An Ôn, bà tốt nhất nên suy nghĩ một chút, mấy chục năm này, chúng ta trôi qua căn bản cũng không phải là vợ chồng. Bà chẳng qua là đang dùng phương thức của bà tới chinh phục tôi, mà phương thức của bà cũng không phải là thứ tôi có thể tiếp nhận và thích!” Sau khi Lâm Tuấn Thiên nói xong, liền đi lên xe, chỉ để lại An Ôn thất thần đứng ở đầu đường.

Bên trong xe, Lữ Tình rất có kiên nhẫn chờ ông, khí ẩm mở vừa đủ, ông vừa vào xe liền cảm thấy ấm áp, còn có ánh mắt ôn nhu của bà.

“Có đói bụng không?” Bà quan tâm cười với ông một cái.

“Ừ, bà có đề nghị gì tốt sao?” Ông nhàn nhạt đáp lại bà.

“Tôi có chứng xương sườn ông thích ăn, còn có một số món ăn mà ông thích ăn trước đây, không biết khẩu vị của ông có thay đổi hay không a!” Lữ Tình biết ông đã tha thứ cho bà, nhưng muốn cho ông tiếp nhận mình một lần nữa, bà còn cần nỗ lực nhiều hơn. Bà không chỉ đau lòng vì cha bà năm đó, hơn nữa bà còn đau lòng vì yêu ông, năm đó, bọn họ từng yêu nhau như thế, mỗi hình ảnh đều tái hiện lại rất nhiều, rất nhiều lần ở trong đầu bà.

Nếu như không phải ông đã ly hôn, bà cũng không dám tới quấy rầy ông, nhưng nếu trời cao cho bà cơ hội lần này, bà cũng sẽ không buông tay lần nữa.

Nghe được bà nói bà làm món ăn ông thích, tay của ông nhẹ nhàng run lên, ánh mắt không khỏi ôn nhu. Ông trải qua nhiều phụ nữ như vậy, hiểu lòng ông nhất vẫn là người đầu tiên.

“Vậy thì trở về thưởng thức thôi!”

Những ngày này, mỗi ngày bà đều ở bệnh viện với ông, cùng nhớ lại từng chút hồi ức của họ, nói ông hãy buông tha, thậm chí khuyên ông tha thứ con trai cùng vợ trước của mình, tuổi càng lúc càng lớn, thứ hy vọng càng là đơn giản nhất, mà tình thân chính là vui vẻ đơn giản nhất.

Rất nhiều thời điểm, ông đều cảm thấy nghe rất lọt tai.

“Ông gặp con bé chưa?” Bà vừa lái xe, vừa nhỏ giọng hỏi.

“Con bé rất giống lúc bà còn trẻ, chẳng qua là nhiều hơn bà một phần cường ngạnh.” Lữ Tình lúc trẻ luôn dịu dàng, khiến người không kìm hãm được muốn bảo vệ...

“Chúng ta nghĩ biện pháp làm quen với con bé, có được hay không?” Bà hỏi ý ông, để ông quyết định.

Lâm Tuấn Thiên là rất ứng chiêu này, chủ nghĩa đại nam tử của ông tương đối nghiêm trọng, phụ nữ cần làm ông có cảm giác thỏa mãn của đàn ông, mà An Ôn lại luôn cậy mạnh quyết định, khiến khoảng cách của bà với Lâm Tuấn Thiên càng ngày càng xa.

“Ừ, để tôi nghĩ kỹ một chút, mạo muội nói sợ con bé không thể tiếp nhận, quan trọng hơn là thân phận của con bé bây giờ là gián điệp, mà mục tiêu của con bé lại là Dung Khoa, quá khó giải quyết.” Lâm Tuấn Thiên nghĩ tới những chuyện này liền cảm thấy nhức đầu.

Tay của bà nhẹ nhàng đặt ở trong lòng bàn tay ông “Không có sao, tôi cũng không vội, nhiều năm như vậy cũng chờ được, hiển nhiên không thể nôn nóng trong một lúc được!”

Đối với tâm tình muốn gặp Thôi Viên Viên của Lữ Tình, bà cuối cùng không có nói ra, chẳng qua là đặt ở trong lòng.

Bên trong phòng bệnh, mức độ khôi phục của cơ thể Lãnh Tinh Thi coi như không tệ.

Lâm Khải đang cầm một bó Tulip màu trắng đi vào phòng bệnh, mà bó hoa cũng đúng là bắt đầu để hắn nói ra tất cả tiếng lòng.

”Khải... Anh rốt cuộc đã tới! Người ta rất nhớ anh! Mỗi ngày Lãnh Tinh Thi đều gọi điện thoại cho hắn, mà hắn chỉ nhàn nhạt đáp lại quá bận rộn, đang họp, vẫn đang họp...

“Ừ! Thân thể em khá hơn chút nào chưa?” Hắn hỏi một câu bình thường, nhưng không có quá nhiều nhu tình mật ý.

“Gặp lại anh, so thuốc gì đều tốt hơn, không thấy được anh, ăn cái gì cũng cảm thấy rất khó nuốt.” Cô chu cái miệng nhỏ nhắn làm nũng với hắn, động tác thật rất giống, rất giống Tinh Dạ. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Nhưng tất cả hắn đối với cô, chỉ là bởi vì Tinh Dạ.

“Khải, em muốn ôm... Ôm em một cái đi... Anh đã lâu không có ôm em!” Cô làm nũng.

Lâm Khải giống như trở lại tám năm trước, có một cô gái cũng như vậy, luôn hướng về phía hắn gọi: “Khải, em muốn ôm...”

Không... Không phải vậy... Áo giáp... Hắn chợt lắc đầu, muốn nỗ lực thoát khỏi những thứ hình ảnh kia.

“Khải, anh làm sao vậy? Không vui sao?” Cô đi tới bên cạnh hắn, hai tay vòng quanh trên hông hắn.

Tay Lâm Khải nhẹ nhàng đẩy tay của cô ra, sau đó bình tĩnh nhìn cô, nhẹ giọng nói: “Em biết Tulip màu trắng đại biểu cái gì không?”

“Biết a, tình yêu! Tình yêu thuần khiết!” Cô nghịch ngợm cười cười.

“Không... Là đại biểu cho tình hữu nghị!” Hắn nghiêm túc trả lời “Anh tặng bó hoa này cho em, cũng là muốn nói cho em biết, về sau anh chỉ muốn làm bạn của em!”

“Khải, anh đang nói lời buồn cười gì vậy? Cái chuyện cười này thật không vui chút nào, chúng ta đổi chuyện khác đi có được không?” Cô vẫn nỗ lực để cho mình cười, mặc dù từ lúc hắn mở cửa, nhìn thấy bó hoa kia, tâm cô đã bất an, nhưng cô vẫn suy nghĩ muốn để cho hắn cảm nhận được sự tồn tại của cô, tình yêu của cô, mặt tốt của cô, nụ cười của cô.

“Anh không phải đang kể chuyện cười, anh đang rất nghiêm túc, chúng ta chia tay đi!” Hắn cuối cùng đã nói ra lời mình muốn nói nhất.

“Chia tay? Tại sao? Chúng ta tại sao phải chia tay?” Cô không hiểu nhìn về phía hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn vô tội đầy ủy khuất.

“Thật ra thì... Bởi vì...” Lâm Khải không biết nói thế nào mới có thể khiến cho sự tổn thương đối với cô giảm đến mức tối thiểu, nhưng hắn lại nhất định phải nói ra, bởi vì hắn không muốn tiếp tục tổn thương cô nữa.

“Anh xem anh kia, chính mình cũng không biết tại sao muốn chia tay, vậy chúng ta tại sao phải chia tay a?” Nhìn bộ dạng của cô, cô hết sức muốn làm như chuyện chưa xảy ra.

“Anh biết rõ tại sao muốn chia tay, anh chỉ không biết nói cho em biết thế nào, anh không thích em!” Nói ra rồi, trong lòng của hắn thậm chí có một loại cảm giác thật nhẹ nhõm.

“Không phải vậy... Anh đang nói dối, làm sao anh có thể không thích em? Anh thương em thế mà? Em không tin, em không tin...”

“Anh nói là thật, anh thương em là bởi vì em giống bạn gái trước của anh, mà anh vẫn xem em là cô ấy, nhưng hiện tại anh hiểu ra, anh không thích em!” Chuyện một khi đã nói rõ, hắn hoàn toàn không thể ngừng giữa chừng, nói ra cảm thụ chân thật trong lòng.

“Không... Em không muốn nghe... Em không muốn nghe...” Cô đột nhiên che lỗ tai lớn tiếng kêu lên “Em không muốn chia tay... Em không muốn chia tay...”

Cô tựa như một đứa trẻ cố chấp, dùng tính trẻ con, chờ người tới an ủi dụ dỗ.

181. Chương 181: Cố Gắng Chia Tay

Mỗi khi Lâm Khải quyết định muốn làm chuyện gì, vậy hắn thề chắc chắn phải làm chuyện đó đến cùng.

“Tình Thi, chấp nhận sự thật đi! Anh không thể nào ở cùng một chỗ với em, bởi vì người trong lòng anh không phải là em!”

“Không phải là em, vậy là ai?” Lãnh Tình Thi đột nhiên hét lớn một tiếng.

“Anh thích Tô Tiểu Mễ!” Hắn to gan nói ra mấy chữ này, cô vẫn luôn làm tình nhân bí mật của hắn, hiện tại hắn có thể lớn mật nói cho người khác biết, người hắn thích chính là Tô Tiểu Mễ.

“Không... không phải như vậy, cô ấy không thích hợp với anh, em mới là người thích hợp anh nhất, tin tưởng em... Khải...”

“Anh hiểu rõ anh thích người như thế nào.” Hắn lạnh lùng trả lời.

“Anh không thể thích cô ấy, chẳng lẽ anh quên sao? Con của chúng ta là do cô ấy hại chết, làm sao anh có thể thích người hại chết con của chúng ta? Tâm địa cô ấy không tốt, anh ở chung với cô ấy nhất định sẽ chịu thiệt thòi!” Trong mắt của cô tràn đầy nước mắt, ủy khuất nói: “Nếu như anh thật không thích em, vậy cũng phải tìm một người phụ nữ thiện lương mà không phải là người như cô ấy.”

Lâm Khải đứng ở nơi đó, nhìn mặt cô đầy nước mắt, hắn mới chợt hiểu, bó hoa kia hắn cũng tặng sai người rồi, vì người phụ nữ này ngay cả tư cách làm bạn với hắn cũng không có. Một người phụ nữ có thể giả tạo như vậy...thật đáng sợ!

“Khải... Đáp ứng em, có được hay không? Không nên là cô ấy, em sẽ không chịu được, xem ở việc em vì anh mà sẩy mất đứa bé, không nên ở chung với kẻ thù...” Cô khổ tâm cầu khẩn hắn.

“Không nên nói nữa!” Hắn lãnh thanh hàm hừ, “Lãnh Tình Thi, thật đủ rồi, em đừng giởn nữa, đứa bé kia là chuyện gì xảy ra, trong lòng của em rõ ràng nhất, không nên ép anh nói ra sự thật, không nên ép hai chúng ta phải vạch mặt nhau.”

“Anh đang nói gì vậy? Sao anh có thể dữ với em như vậy? Tại sao anh biến thành như vậy? Tại sao một chút em cũng không nghe hiểu anh đang nói gì?” Cô lắc lắc đầu, nước mắt chảy tràn cang hung mãnh, khéo léo chuyển đề tài.

Nhìn Lãnh Tĩnh Thi khổ sở như thế, hần mới biết, cô và Tĩnh Dạ chẳng qua mặt giống như lòng không giống, Tĩnh Dạ có một trái tim thiện lương và đơn thuần, mà cô thì... không phải!

“Tĩnh Thi, buông tay đi! Bất kể em có nguyện ý tiếp nhận hay không, chúng ta đều phải chia tay!”

“Sao anh có thể tuyệt tình như vậy? Sao anh có thể nói chia liền chia? Chẳng lẽ anh đối với em một chút lưu luyến cũng không có sao? Em không muốn... không muốn chia tay...” Cô vòng tay ôm hông của hần thật chặt lần nữa, gắt gao không buông tay.

Lâm Khải trầm mặc một hồi, nhưng vẫn là dùng sức kéo cô từ bên cạnh mình ra “Không cần giãy giụa nữa, giữa chúng ta không thể nào, mà anh cũng không có thích em, anh thích chỉ là một bóng dáng của người khác! Thật xin lỗi!”

Ba chữ cuối cùng coi như là bù lại, coi như là chuộc lỗi hần đã coi cô như thể thân “Nếu như sau này em có gì cần anh giúp, anh sẽ giúp em!”

“Em không có yêu cầu khác, em chỉ muốn ở cùng anh, chúng ta lập tức sẽ kết hôn, tất cả truyền thông cũng đều biết em muốn gả cho anh, anh không thể tổn thương em như vậy! Anh không thể!” Cô khóc lóc cầu xin hần “Em yêu anh, Khải! Chẳng lẽ anh tuyệt không biết? Em thật sự vô cùng yêu anh, em không thể không có anh, bằng không em sẽ chết, em nhất định sẽ chết mất!”

“Sẽ không, em sẽ sống thật tốt, đi tìm chết vì một người đàn ông không thương em là một chuyện không đáng giá!” Hần lạnh lùng đáp lại.

“Nhưng em yêu anh! Bất kể anh có yêu em hay không, em đều yêu anh! Em không muốn rời khỏi anh, dù là anh xem em thành thể thân, em cũng nguyện ý! Có được hay không? Anh nói cho em biết chỗ nào không tốt, em có thể sửa đổi! Em nhất định sẽ sửa đến khi anh hài lòng mới thôi!”

Hần nhìn cô, lắc đầu một cái “Này căn bản không phải là yêu, em không nên mê muội nữa, em sống ở bên cạnh anh cũng sẽ không hạnh phúc.”

“Không, em sẽ hạnh phúc, chỉ cần anh ở bên cạnh em, em sẽ hạnh phúc, nhưng nếu như anh không ở bên cạnh em, em sẽ không hạnh phúc, nhất định sẽ không hạnh phúc!”

“Em tỉnh táo một chút đi, không cần gây sự nữa có được không? Em tốt nhất nên suy nghĩ một chút, có lẽ tất cả đều không có thống khổ như vậy!” Lâm Khải thử để cho cô tỉnh táo lại.

“Em không thể tỉnh táo, anh muốn rời đi em, làm sao em có thể tỉnh táo lại!” Cô lớn tiếng rống lên, đầu dùng sức lắc, không muốn tin tưởng Lâm Khải chia tay với cô như thế.

Lâm Khải nhìn Lãnh Tĩnh Thi như điên cuồng, hần không biết ứng đối như thế nào.

“Khải...” Cô nhu nhược, từ từ muốn đến gần hần, hô tên của hần.

Hần chỉ nhẹ nhàng né qua, rồi rầm rừ không phải là biện pháp, hần nhất định phải nhanh chóng giải quyết vấn đề “Tĩnh Thi, em tốt nhất nghỉ ngơi đi, có thời gian rảnh anh lại tới thăm em!”

“Không... Anh không được đi... Không thể đi...” Cô lớn tiếng khóc rống.

Thế nhưng hần lại sải bước rời đi, cũng không quay đầu lại, một khi quyết tâm làm chuyện gì, hần không cho phép mình quay đầu lại.

Lãnh Tĩnh Thi vừa muốn đuổi theo, chân lại không cẩn thận vấp một cái, ngã trên mặt đất, cô càng thêm cần rờ khóc, tay hung hăng gõ đất.

“Lâm Khải... Anh là của tôi, là của tôi... Tôi nhất định làm cho anh trở lại bên cạnh tôi.” Cô hung hăng thề, những năm này tần tần khổ khổ chờ đợi, cô tuyệt không thể lãng phí hết.

Tại sao Lãnh Tĩnh Dạ có thể có được, mà Lãnh Tĩnh Thi cô lại không thể lấy được? Tại sao... tại sao???

Tô Tiểu Mễ đang chuẩn bị rời đi công ty, giờ phút này điện thoại di động vang lên, thuận tay nghe máy.

“Ở nơi nào?” Thanh âm đơn giản và âm lãnh của Lâm Khải vang lên ở đầu điện thoại bên kia. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

“Vẫn còn ở công ty làm thêm giờ!” Cô thành thật trả lời.

“Anh ở bãi đậu xe dưới lầu công ty, xuống đây đi!”

“Em còn chưa làm việc xong!” Cô lấy công việc làm cớ, chỉ vì trong lòng cô không biết đối mặt hân thể nào.

“Anh là cấp trên của em, anh nói em tan ca, em sẽ phải tan ca, nhanh xuống, hạn mười phút, nếu không tự gánh lấy hậu quả, chính em xem xem nên làm thế nào.” Không đợi Tô Tiểu Mễ đáp lời, hân lập tức cúp điện thoại.

Tô Tiểu Mễ cầm túi xách lên, mang theo một bụng “oán niệm” đi tới bãi đậu xe dưới đất. Người đàn ông này vĩnh viễn đều lấy mình làm chủ, nói gì liền nhất định phải đạt được.

Cô chỉ là mới vừa đi ra thang máy, mới vừa đi tới bãi đậu xe, tiếng kèn xe liền vang lên, có thể thấy được tâm tình của hân giờ khắc này không thể chờ đợi thêm được nữa.

“Sớm hơn tưởng tượng của anh ba phút, không tệ, muốn ăn cái gì, anh thưởng em!” Hân nhìn cô, cười đắc ý.

Tô Tiểu Mễ thuận miệng nói: “Cái gì em cũng không muốn ăn, em muốn về nhà! Có thể không?”

“Được, vậy anh đưa em về nhà!” Hân liền đáp ứng cô!

Tô Tiểu Mễ quay đầu nhìn gò má của hân, dễ dàng đáp ứng cô như vậy, chẳng lẽ có quỷ dị?

182. Chương 182: Dừng Tâm Đối Đãi

Tô Tiểu Mễ quả nhiên cũng không có đoán sai, Lâm Khải đáp ứng cô một cách sảng khoái như vậy nhất định có tâm tư khác. Khi hân lái xe vào một con đường khác, cô mới biết hân nói chở cô về nhà là nhà nào.

“Em nói về nhà cũng không phải là nhà của anh nha?” Cô nhìn hân, trong lòng có một chút xung động muốn đập bẹp hân.

“Em cảm thấy có gì khác nhau sao?” Hân trêu chọc hỏi ngược lại, trong đôi mắt lộ ra tia cười, mà tay của hân cũng thật chặt duỗi tới, cầm lấy đôi tay tuyết trắng nhỏ bé của cô.

Tô Tiểu Mễ co rúm tay một chút, hân không có buông ra ngược lại cầm thật chặt, hình ảnh như vậy mặc dù đã trải qua rất nhiều lần, nhưng lần này, lại làm cho lòng cô dấy lên chút vui sướng.

Cô ngẩng đầu nhìn hân, vừa đúng lúc hân cũng nghiêng đầu nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, nhu tình mật ý không kìm hãm được, Tô Tiểu Mễ chợt bừng tỉnh, nhắc nhở mình phải tỉnh táo, phải lý trí.

“Em còn tránh anh đến lúc nào?” Hân dẫm thắng xe, dừng trên con đường nhỏ vắng lặng, nắm tay của cô đặt lên môi của mình. “Em muốn cảm ơn anh!” Vô luận như thế nào, lời cảm ơn cô nhất định phải nói.

“Anh không cần em cảm ơn!”

“Vậy anh muốn cái gì?” Lời vừa ra khỏi miệng, cô liền hỏi hân.

“Anh muốn con người của em!” Hân thiển thiển cười xấu xa, một tay nhẹ nhàng đặt ở ngực trái cô, trầm thấp nói: “anh còn muốn cả tâm hồn em nữa!”

Tô Tiểu Mễ cười nhạt “Em dâng cho anh cả con người của em, nhưng lòng của em là do em quyết định, lòng em hiện giờ nói Không.”

“Lòng của em nói, em thích anh! Em yêu anh! Chẳng lẽ em quên sao?” Hấn nhắc nhở cô.

“Yêu anh đó là chuyện lúc trước, không liên quan hiện tại!” Tô Tiểu Mễ không muốn dễ dàng trao ra con tim của mình nữa, cô sợ nội tâm của mình vẫn còn yêu hấn, nhưng một khi thừa nhận, tổn thương sẽ liên tiếp bay tới. Bởi vì cô hiện tại không có dũng khí đi đối mặt với tình yêu của hấn.

“Em chẳng qua là đang trốn tránh, nhất cử nhất động của em đều nói cho anh biết, em yêu anh! Tại sao không muốn thừa nhận?”

“Em không muốn nói về cái vấn đề rối rắm này nữa, chúng ta nói chuyện khác đi!” Hạ Tử Vi nói đúng, nếu để cho đàn ông dễ dàng chiếm được lòng của người phụ nữ, hấn sẽ không biết quý trọng. Đàn ông trời sanh đã có dự định đi chinh phục, chinh phục càng khó khăn, hấn mới hiểu được mấy chữ “không dễ” viết như thế nào, huống chi là Lâm Khải, một khi hấn còn chưa học được cách yêu một người như thế nào, Tô Tiểu Mễ quyết định không bỏ ra con tim của mình cho hấn.

“Em muốn tán gẫu chuyện gì?”

“Chúng ta tìm một quán rượu hoặc quán trà nhỏ nào đó ngồi xuống hàn huyên một chút, như thế nào?” Tô Tiểu Mễ cười đề nghị, yêu một người đàn ông, cần phải hiểu rõ người đó, như vậy tình yêu mới bền lâu.

Lâm Khải không trả lời, mà trực tiếp khởi động xe, tiếp tục đi thẳng tới...

Lâm Khải cũng không chở cô đi đâu, mà là trực tiếp đến biệt thự của hấn, nắm tay cô đi vào một gian phòng nhỏ có cửa sổ vòng tròn sát đất, nơi đó có không khí ấm áp, còn có các loại rượu đồ lâu năm.

“Đây là quán rượu tư nhân của anh sao?” Tô Tiểu Mễ mở to hai mắt không thể tin được nhìn hấn.

“Anh chỉ là trong lúc rảnh rỗi thích thu thập, cũng không có nghĩa là nhất định phải uống, dĩ nhiên, anh cũng không phản đối thỉnh thoảng uống một ly, đặc biệt là nếu em có nhã hứng.” Hấn xoay người lấy ra hai ly thủy tinh chân cao, mở ra một chai rượu đỏ, trong phòng không khí ấm áp, ngoài trời rét lạnh, gió thổi mạnh, giờ phút này cùng người đàn ông của mình uống rượu, Tô Tiểu Mễ cảm thấy cuộc sống ấm áp hình như là thế này đây.

Cô tùy hứng ngồi xuống, đem áo khoác cùng khăn quàng cổ của mình quăng trên mặt thảm, bưng ly rượu lên nhấp môi, cô cảm thấy thật thích ý.

Y phục của bọn họ cũng cùng đặt ở một chỗ, bọn họ nâng chén, uống chút rượu, nghe nhạc, cảm thụ cái rét lạnh ngoài cửa sổ cùng chút ấm áp trong phòng.

“Lúc nhỏ, cũng là mùa đông như vậy, ba cùng mẹ ngồi ở một nơi, ôm em, nhìn bông tuyết ngoài cửa sổ, ba còn thích để cho em cùng mẹ ngồi bên cạnh nhìn ông uống rượu, mẹ không để cho em uống, nhưng ba lại luôn nói, rượu đỏ uống một chút không có sao, con gái biết uống chút rượu còn có lợi, về sau sẽ không bị người ta chước cho say. Mẹ luôn là không thắng được ba, cho nên tửu lượng của em đều là do ba bồi dưỡng mà thành!” Nguồn truyện: Y

Cô nắm ly rượu, có chút xuất thần nói, ánh mắt nhìn về nơi xa, cô nhớ ba, mà giờ khắc này, ông lại nằm im thín thút trên giường bệnh.

“Lúc anh còn nhỏ, ba luôn bận rộn nhiều việc, ông sẽ mang anh đi dự thính các loại hội nghị, sau khi hội nghị kết thúc, sẽ đi ăn cơm, sau đó uống rượu, ông có một chút giống với ba của em, chính là khích lệ anh uống rượu, tửu lượng của anh hay các loại xã giao cũng đều do ba luyện tập từ nhỏ.”

Hấn từ nhỏ đã phải nếm đủ các kiểu rèn luyện, từ thân thể đến trí lực, từ tửu lượng đến các kiểu xử lý quan hệ.

Lâm Khải đem ly rượu nhẹ nhàng cụng vào ly của cô, uống vào, sau đó nhìn cô, véo nhẹ hai má của cô.

“Tiểu Mễ, em say đáng vẻ thật rất đẹp!” Hấn có chút không kìm hãm được nói ra.

Cô nhìn hấn, lại ngây ngốc lắc đầu, thân thể loạng choạng đứng lên.

Cô mang đôi chân trần đến gần cửa sổ, hưng phấn quay đầu lại, vui vẻ giống đứa con nít, hướng về phía hấn nói: “Tuyết rơi, tuyết đầu mùa năm nay!”

Lâm Khải đối với tuyết, thật ra thì cũng không có quá nhiều hưng phấn, nhưng thấy cô vui vẻ, nụ cười của cô lại như thấm vào tim hắn, khiến hắn cũng cảm thấy vui lây.

Phía ngoài tuyết rơi càng lớn, màu bông tuyết trắng bay vào trong màn đêm lạnh lẽo.

Con gái trời sanh chính là thích lãng mạn, ảo tưởng, Tô Tiểu Mễ có lúc cũng phải thừa nhận, cô chính là một người phụ nữ bình thường như vậy, giống như tất cả các cô gái khác khi yêu trên thế gian này.

Khi cô chăm chú nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt của Lâm Khải cũng thật sâu ngắm nhìn cô. Cho đến giờ hắn mới nhận ra rằng, hắn thích cô một cách nghiêm túc.

Hai tay của hắn nhẹ nhàng từ phía sau lưng duỗi tới, ôm thật chặt hông của cô, thân thể của cô cứ như vậy rơi vào trong lòng của hắn.

Ngoài cửa sổ tuyết thấy một màn như vậy, giống như càng thêm kích động, rơi xuống càng nhiều, như đang nhảy múa trong không trung.

Lòng của Tô Tiểu Mễ cũng nho nhỏ kích động, cô ảo tưởng rất nhiều hình ảnh, trong đó một bức họa chính là cùng người mình yêu mến mỗi năm cùng nhau đón tuyết đầu mùa ở Bắc Kinh, mà giờ khắc này, bức họa đó đang được vẽ nên ngay trước mắt cô.

183. Chương 183: Dừng Tâm Đối Đãi 2

Đầu của hắn nhẹ nhàng dán xuống, dọc theo lỗ tai của cô, nhẹ nhàng ma sát.

Hô hấp nóng bức mang theo mùi vị quen thuộc của hắn, từng chút thấm vào da thịt của cô, tay của cô không biết ở thời điểm nào đã lặng lẽ đặt ở trên tay hắn ôm eo thon của cô, hô hấp của hắn cũng theo hơi thở của cô càng thêm nồng đậm.

“Tiểu Mễ... Anh thật thích mùi hương của em... Thích...” Hắn thấp giọng lầm bầm, hai tay vòng chặt hơn, mạnh mẽ ma sát cách y phục của cô.

Hôn thất thần và tự động theo lỗ tai của cô một đường xuống phía dưới, bàn tay ấm áp của hắn cũng vén y phục của cô lên, trượt lên trên da thịt hơi lạnh của cô.

Thân thể của cô theo bản năng hướng gần tới thân thể của hắn, đầu cũng không tự kiềm chế khẽ ngửa ra sau, nụ hôn của hắn lại càng kích động, mang theo tinh khiết và hương thơm của rượu đỏ, một đường dán lên phần cổ của cô, thân thể hắn càng nóng hơn, động tác trên tay hắn cũng theo đó càng thêm cuồng dã.

Một cái tay trượt lên xoa phần đầy đặn của cô, đùa bỡn chấm đỏ nhỏ yếu ớt mà đầy đặn của cô, một cái tay khác của hắn thì không kịp đợi đi vòng quanh chỗ tư mật của cô.

Tô Tiểu Mễ không có cự tuyệt, nhàn nhạt đáp lại nhiệt tình của hắn.

Y phục được hắn cởi bay ra ngoài, mà hắn từ phía sau dùng sức chống đỡ cô, để cho ngọn lửa rừng rực vọt tới đốt quanh thân cô, cố gắng đẩy lên bề dục chân thật nóng bỏng trong cơ thể cô.

Hoạt động quanh vườn hoa bí mật, nhẹ nhàng chạm tiểu hạch nhạy cảm của cô, xoa nhẹ, cô có chút khó nhịn cắn môi, cảm giác vui vẻ và khó chịu trong cơ thể đột nhiên kích thích đầu óc của cô.

“Nếu như thích cứ dùng thanh âm nói cho anh biết... Anh thích phản ứng của em... Nhiệt liệt...” Thanh âm của hắn từ tính mà khàn khàn, trầm thấp lại còn đầy nam tính.

Tay của cô không tự tìm hãm được từ sau bao quanh cổ của hắn, vóc người của cô ở động tác của cô càng quyến rũ động lòng người, ánh sáng mờ mờ lại mềm mại, ngoài cửa sổ tuyết bay tán loạn, mùi thơm cơ thể của cô lại thành trí mạng hấp dẫn với hắn.

Cây gậy nóng bỏng to lớn của hắn chạy giữa khe móng thật chặt của cô, ngón tay của hắn nhẹ nhàng thăm dò cô, từng chút từng chút nước yêu trào ra ngoài, dần dần có phản ứng.

“Ừ...” Ánh mắt cô mê ly hơi nhắm lại, ngón tay hắn rút ra cắm vào trong cơ thể khiến cô có cảm giác xôn xao, khẩn cấp khó nhin và rượu cồn càng khiến cô mãnh liệt muốn nhiều hơn.

“Nói cho anh biết? Có muốn hay không muốn?” Hắn tà ác hỏi.

Trên mặt Tô Tiểu Mễ ửng đỏ, tóc dài màu đen càng nổi bật lên màu da trong suốt trắng nõn, hai ngọn núi mê người đứng thẳng ở phía trước, một cái tay của hắn vây quanh chúng thật chặt, an ủi chúng... Nguồn:

Hắn nhìn thấu ẩn nhẫn của cô, biết còn kém một chút, hắn tà ác đột nhiên gia tăng vận động của ngón tay, cô thậm chí có thể nghe được thanh âm ma sát mà ngón tay của hắn ở trong cơ thể cô truyền đến, ẩm ướt, tiếng động liên tiếp, mà phản ứng của cô cũng càng thêm rõ ràng, thân thể của cô càng thêm xôn xao nóng cháy, loại khát vọng này cô biết là cái gì, chẳng qua là cô có chút thẹn thùng không thể nói ra khỏi miệng.

Khi cô còn chưa phục hồi tinh thần lại, ngón tay kia của hắn cũng chen vào trong cơ thể cô, một hồi phong phú đột nhiên tới khiến cho cô không kịp ham được phát ra thanh âm.

“A...”

Thanh âm của cô vừa ra, ngón tay của hắn càng thêm nhanh chóng động, nhẹ nhàng câu động nhạy cảm trong cơ thể cô, một hồi một hồi sung sướng thông qua thân thể nhấn nhủ đến thần kinh của cô.

“Ừ... A... Em sắp không chịu nổi... Không được...” Hai chân của cô đột nhiên co rút nhanh, thanh âm của cô hoàn toàn chính là ra từ bản năng của mình.

“Nói cho anh biết, em cần hay không?” Hắn vẫn trêu đùa cô, khiến cho cô nói ra dục vọng trong lòng mình.

“Không cần...”

“Em xác định... Muốn rời đi hay không?” Khi hắn nói này lời này, ngón tay của hắn chợt rút ra từ trong cơ thể cô, trên ngón tay dính đầy nước yêu của cô.

“Không cần...” thân thể Tô Tiểu Mễ truyền đến một hồi trống không, ửng đỏ trên mặt lại càng thêm dày đặc, thân thể của cô bản năng chuyển sang lại gần hắn.

Hai tay của cô nhốt chặt cổ của hắn, đôi môi kiều diễm ướt át mở ra hợp lại, còn chưa dán qua, Lâm Khải lại đã sớm chờ không được cắn môi của cô, dùng sức mút, cắn quẩn.

Một cái chân của cô chủ động móc lên hông của hắn, dán thật chặt, hắn cũng dán chặt vào cô, hai tay nhấc lên trên, bắt được thân thể cô, một cái chân khác của cô cũng quẩn lấy hông của hắn.

Cây gậy của hắn hướng về phía chỗ bí mật của cô, hắn ôm thân thể của cô di động về vách tường bên cạnh, thân thể dùng sức đụng lên, hướng về phía cửa vào của cô, hung hăng đâm vào...

“Ừ... A...”

“A!!”

Thân thể lẫn nhau kết hợp đồng thời phát ra thanh âm thỏa mãn.

Hắn từng chút từng chút chen thứ to lớn của mình vào chỗ sâu nhất của cô, hắn nhìn tín hiệu vui vẻ trên thân thể cô phát ra khi hắn xâm nhập, cô khẽ nhếch đôi môi khiến hắn không nhịn được dùng sức đánh thẳng vào, khiến môi không kịp im lặng của cô phát ra thanh âm hưởng thụ.

“Ừ ừ... A a...A a...” Lực độ đánh thẳng vào kích thích cô đến cao trào, khiến cho cô không cách nào khống chế thanh âm của mình tràn ra từ trong đôi môi.

Lâm Khải càng thêm hưởng thụ thanh âm sung sướng của cô, dưới sự kích thích của thanh âm, thân thể của hắn càng thêm xao động, nhu tình và lực độ bật ra, khiến cho thân thể Tô Tiểu Mễ rất nhanh tiến vào hưng phấn lần nữa.

“Không cần...Chậm một chút...” Sau khi trải qua mấy lần kích thích, thân thể Tô Tiểu Mễ cảm giác sắp theo không kịp tiết tấu của hắn, lực độ, tốc độ của hắn giống như không biết mệt mỏi là gì.

“Em quá chặt... quá ướt... anh không thể...” Trong thân thể nóng ướt của cô, hắn đánh thẳng vào càng lớn, phản ứng cô cho cũng càng lớn, hắn lấy được vui vẻ càng lớn, muốn chậm căn bản chậm lại không được.

“Em... sắp... không chịu nổi... không được... chậm một chút...”

Lâm Khải chẳng những không có chậm, ngược lại đâm xuống sâu hơn, dùng sức đâm.

“A a... A a a a...” Tô Tiểu Mễ chỉ cảm thấy thân thể co lại, một loại cảm giác bị mũi tên đâm vào thần kinh truyền khắp từng cái tế bào của cô.

Thanh âm của cô lại biến thành tiếng khóc rú rít, cô chưa bao giờ biết mình lại có thể phát ra thanh âm như thế, mặt của cô bản năng đỏ hơn, đầu tựa vào trước ngực của hắn càng thêm không dám nâng lên.

Mà hắn thì cười xấu xa dùng sức đâm cô “Một lần nữa... Anh rất yêu thanh âm như vậy của em... Tiểu yêu tinh... Hành hạ anh...”

Tay của hắn lại nâng cằm của cô, ngưng mắt nhìn cô thật sâu, ánh mắt bởi vì tình dục mà đỏ lên, lại bao hàm yêu thương và nhu tình, hắn thâm tình hôn môi của cô, phía dưới lại không nhịn được động.

Cô nhẹ nhàng đẩy ra, thấp giọng nói: “Không cần...”

“Bảo bối...Không thể... Anh còn muốn...” Hắn giống như đứa trẻ tham ăn không chịu buông tay “Ai kêu em mê người như vậy...Ủ...”

Ngoài cửa sổ tuyết càng rơi xuống càng lớn, càng để lâu càng dày; bên trong cửa sổ, ánh đèn chập chờn, thân ảnh quần quít, một tiếng một tiếng tiết tấu đánh ra bản nhạc nguyên thủy nhất...

184. Chương 184: Không Có Anh Ấy Em Sẽ Chết

Tô Tiểu Mễ tỉnh lại ở trong ngực lồng ngực ấm áp của Lâm Khải, sau đó nụ hôn của hắn rơi vào trên trán của cô, nhẹ giọng nói: “Bảo bối, chào buổi sáng!”

Tô Tiểu Mễ có chút mâu thuẫn, chu miệng bất mãn trả lời “Em không thích kiểu xưng hô này!” Cô ghét hắn gọi cô bảo bối, ai kêu đàn ông đều có bệnh chung thích gọi phụ nữ là bảo bối, cho nên nghe xưng hô như thế đều khiến cô nhớ tới những người đàn ông phong lưu thành tính lưu luyến bụi hoa, mặc dù hắn cũng là loại đàn ông như vậy, nhưng cô theo bản năng vẫn cho là trong thâm tâm hắn không giống với những người kia.

“Vậy em thích anh gọi thế nào? Em yêu... bà xã...?”

“Ngừng! Dừng lại! Chúng ta đi làm!” Tô Tiểu Mễ chuyển đề tài, lời vừa nói dứt, giờ phút này bản tính thích ôm giường của cô cư nhiên không còn nữa, cọ người một cái liền bỏ dậy.

Nhưng chân của cô còn chưa có đứng vững, thân thể của cô liền bị một đôi bàn tay kéo vào trong giường lớn ấm áp lần nữa.

“Không cho chạy!” Hắn ôm cô thật chặt.

Tô Tiểu Mễ lại cười giải thích: “Em không phải muốn chạy, em chỉ muốn đi xem cảnh tuyết, sau đó đi làm!”

“Chẳng lẽ anh không đẹp bằng cảnh tuyết?” Hắn không chút ngượng ngùng để mặt gần sát mặt của cô, muốn cho cô nhìn rõ hơn. Truyện Sắc Hiệp -

“Đẹp trai thường có, mà cảnh tuyết không thường có, hôm nay bản tiểu thư quyết định tuyên định cảnh tuyết thắng!” Tô Tiểu Mễ không chút nào đồng tình trả lời, hơn nữa lại đẩy hắn ra một lần nữa, nhanh chóng cách xa phạm vi hắn có thể tiếp xúc được, dùng tốc độ nhanh nhất của cô mặc quần áo tử tế.

Khi cô sửa lại tất cả, mới phát hiện tên đàn ông phía sau còn chuẩn bị xong tất cả nhanh hơn cô, cô mở to mắt không thể tin được.

“Đi, anh dẫn em đi xem cảnh tuyết, sau đó đưa em đi làm, toàn bộ hành trình phục vụ kiểu tổng giám đốc, có thể hài lòng hay không?!” Hấn nhìn hai tròng mắt của cô, hưởng thụ kinh ngạc và hốt hoảng trong mắt cô.

Hai người bước chậm trong vườn hoa tuyết bay tán loạn, Bắc Kinh vào buổi sáng sớm thật an tĩnh, trên mặt tuyết sạch sẽ mà trắng noãn, chỉ có dấu chân của hai người bọn họ.

Cô không nhịn được nhặt lên một mảng tuyết lớn, sau đó nặn ra một quả cầu tuyết nhỏ, thừa dịp hấn không để ý liền ném vào người hấn, sau đó phát ra tiếng cười khanh khách, giống như lúc nhỏ chơi đùa với những đứa bạn trong xóm.

Lâm Khải trong nháy mắt hơi cứng lại và chần chờ, hấn chưa từng chơi trò chơi như vậy, vận động thì hấn luôn chỉ chọn quyền đạo để phòng thân và công kích, đối với trò chơi trẻ con này thì hấn chưa từng thử.

“Lâm Khải, sao anh không phản kích em...? Phản kích a...” Tô Tiểu Mễ lớn tiếng kêu la với hấn, quả cầu tuyết trên tay cũng càng lăn càng nhiều, nhẩn tâm ném qua.

Lâm Khải thử vo một quả cầu tuyết, sau đó ném qua, ném ra lần thứ nhất, sẽ có thứ hai...

Hai người tung tăng chơi ở trong tuyết sáng sớm, cô té xuống, hấn nhào qua, hợp nhau trên tuyết lăn ra một đường dài, mà tiếng cười cũng truyền đến từng đợt vang vọng bầu trời.

Lãnh Tĩnh Thi hẹn cô, hơn nữa nhất định muốn gặp cô, mà cô cũng đoán được ít nhiều mục đích của buổi hẹn. Lâm Khải nhất định đã đề xuất chia tay với Tĩnh Thi, cô cũng cũng không có cự tuyệt, lựa chọn gặp mặt cô ấy.

Bên trong một quán cà phê nhỏ, Tĩnh Thi mặc một bộ y phục công sở màu lam nhạt, bên ngoài là một áo lông khoác vai màu đỏ chói, phối hợp màu sắc sáng như vậy cũng là kiểu ăn mặc đặc biệt của riêng cô, nhìn vào làm cho người ta vui tai vui mắt.

“Tĩnh Thi, thân thể của cô khôi phục tốt chứ?” Bất kể như thế nào, thân thể của cô ấy vẫn là bị thương tổn, thân là phụ nữ, cô có thể hiểu được nỗi đau khi mất đứa bé.

“Tiểu Mễ, chị có thể đừng cướp Khải khỏi em hay không?” Thanh âm của cô mang theo nghẹn ngào, ánh mắt gần như cầu khẩn.

Tô Tiểu Mễ không ngờ rằng cô sẽ trực tiếp như vậy, một chút lời mở đầu cũng không cho.

“Tiểu Mễ, chúng ta là chị em tốt, chị biết rõ Khải là vị hôn phu của em, tại sao chị phải làm vậy? Em chưa từng làm chuyện gì tổn thương chị, nhưng làm sao chị có thể đối với em như vậy...Em cầu xin chị...Chị trả Khải cho em đi, có được hay không? Có được hay không?” Cô cầu khẩn nhìn Tô Tiểu Mễ, nhẹ nhàng chớp mắt một cái, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, ào ào chảy xuống toàn bộ.

Nước mắt như mưa, chọc người triu mến.

Tô Tiểu Mễ dù sao hơn Tĩnh Thi mấy tuổi, nhìn cô ấy khóc cầu, lòng của cô lại nhũn ra, nhưng chuyện tình cảm há cô muốn nhường là có thể nhường.

“Tĩnh Thi, tôi cũng không cố ý muốn giành Lâm Khải, mà hấn cũng không phải tôi nói có thể giành là có thể đoạt được.” Cô cố gắng muốn cho cô ấy hiểu, chuyện tình cảm là cảm giác và thấu hiểu của cả hai người.

“Không phải vậy... Nếu như chị không có giành, sao Khải muốn chia tay với em? Nếu như không có chị, hai chúng tôi sẽ kết hôn, vì anh ấy em thật sự cái gì cũng có thể hy sinh.”

“Bao gồm cả Dung Khoa và cái chết của đứa bé sao?” Tô Tiểu Mễ thật rất muốn hiểu rõ, Lãnh Tĩnh Thi nhìn đơn thuần và ngây thơ như vậy khi làm những chuyện lòng dạ sâu xa, đến tốt cùng là bộ dáng như thế nào?

“Tiểu Mễ, em chỉ muốn nói cho chị biết, không có Khải, em thật sự sẽ chết, cầu xin chị nhường anh ấy cho em đi, có được hay không?” Cô không trả lời mà hỏi ngược lại Tiểu Mễ, cô chỉ muốn cầu xin Tiểu Mễ rời khỏi Lâm Khải.

“Không có người đàn ông này, sẽ có một người đàn ông khác, phụ nữ không cần vì đàn ông mà đi tìm chết, cô phải biết cô là Lãnh Tĩnh Thi, danh viện quốc tế, muốn tài có tài, muốn xinh đẹp có xinh đẹp, muốn gia cảnh có gia cảnh, cô vì một người đàn ông mà tìm chết không phải cảm thấy rất lãng phí sao?” Tô Tiểu Mễ thật cảm thấy cô quái đản hơn mình gấp trăm lần, động một chút là chết, đi tìm chết vì đàn ông là có thể chứng minh tình yêu hả? Đây không khỏi quá buồn cười.

“Tiểu Mễ, đó là chị cho là như vậy, chị độc lập, bản thân mạnh mẽ, chị coi như không có Khải cũng có thể sống rất khá. Nhưng em khác, em chỉ muốn tình yêu của em, chỉ muốn Khải, chỉ có Khải sống ở bên cạnh em mới có thể cảm giác mình là Lãnh Tĩnh Thi. Nếu không một ngày em cũng sẽ không qua được, cho nên, trả Khải lại cho em đi, được không?” Cô vươn tay, nắm tay của Tiểu Mễ thật chặt, hai mắt đầy nước nhìn cô.

Bị cô nói như thế, Tô Tiểu Mễ cảm thấy mình thật như thành tội nhân thiên cổ. Lãnh Tĩnh Thi nói nghe thật hay, Tô Tiểu Mễ cô không có Lâm Khải có thể giống như con gián đánh không chết tiếp tục sống vui vẻ, mà Lãnh Tĩnh Thi cô rời đi Lâm Khải sẽ không cách nào hô hấp mà chết, nếu cô không tặng Lâm Khải cho cô ấy, cô sẽ trở thành người gián tiếp mưu sát.

“Nhưng tình yêu không phải là quà tặng, không phải là thứ nhường tới nhường lui!”

“Chị không phải nói là không thích Khải sao? Chị đã không thích anh ấy thì không phải là tình yêu, chị chẳng qua là để vật về nguyên chủ, để cho một người yêu anh ấy hơn chăm sóc anh ấy, chẳng lẽ không đúng sao?” Lãnh Tĩnh Thi mềm mại nói.

Tô Tiểu Mễ không khỏi tự hỏi, chẳng lẽ cô thật sự không thích Lâm Khải sao?

Trời mới biết, cô đã từng có vô số lần lòng đau như cắt vì hình ảnh thân mật của Tĩnh Thi với Lâm Khải, vô số lần nửa đêm tỉnh lại từ trong mộng, trên gối đều là nước mắt, chẳng qua là cô cho tới bây giờ không có nói ra mà thôi.

Lúc đối mặt tình địch cầu khẩn, cô nên buông tha cho cơ hội tranh thủ tình yêu sao?

185. Chương 185: Không Có Anh Ấy Em Sẽ Chết 2

Tô Tiểu Mễ ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn Tĩnh Thi, chỉ chốc lát sau, cô cười nhạt “Tĩnh Thi, bất kể tôi có yêu Lâm Khải hay không, Lâm Khải đều không phải là quà tặng, không phải là tôi buông tay, anh ấy liên nguyện ý trở về bên cạnh cô.”

“Chỉ cần chị không thương anh ấy, cự tuyệt anh ấy, anh ấy nhất định sẽ trở lại bên cạnh em. Em sẽ nỗ lực làm anh ấy yêu em, cho anh ấy biết em tốt với anh ấy như thế nào, vậy là được rồi!” Cô khẩn cấp giải thích.

“Câu trả lời cô muốn không phải nằm trên người tôi, mà là trong quyết định của Lâm Khải. Bởi vì quyền chủ động thuộc về anh ấy, nếu như người tôi yêu là người xứng đáng, hơn nữa anh ấy cũng yêu tôi, vậy tôi sẽ không dễ dàng buông tay.” Tô Tiểu Mễ kiên định nhìn cô chăm chú.

“Chị đang nói cho tôi biết, chị không muốn buông tha cho Khải sao?” Thanh âm của Tĩnh Thi đột nhiên lạnh xuống.

“Đúng vậy, tôi sẽ không buông tay! Nhưng...chỉ cần người Lâm Khải chọn không phải là tôi, vậy tôi sẽ chấp nhận sự thật, cho nên, chúng ta nên giao quyết định này cho Lâm Khải.”

Giờ phút này Tô Tiểu Mễ rất là rõ ràng, cũng thật kiên định, ngay trước mặt tình địch, kêu cô lựa chọn buông tay cô quả thật làm không được. Bởi vì trong nội tâm cô yêu người đàn ông kia, quan trọng hơn là,

hiện tại anh ấy cũng yêu cô, nỗ lực tốt với cô, buông tay như vậy đối với hắn và đối với chính mình đều không công bằng.

“Tô Tiểu Mễ, sao chị ích kỷ như vậy??? Nếu như quyết định này có thể giao cho Khải, tôi còn phải cần đi cầu chị sao? Tại sao chị muốn làm như vậy, tại sao?” Cô lạnh lùng hỏi, trong hai tròng mắt buồn bã tràn đầy thù hận.

“Đây là câu trả lời chân thật nhất trong lòng tôi, tôi không muốn lừa gạt cô!” Tình yêu không phải là quà tặng, không phải nói cho là có thể cho.

”Câu trả lời chân thật nhất? Vậy thì chị chẳng qua là tài sản của Khải, chị cố ý câu dẫn anh ấy, phải không? Tôi xem chị là chị em tốt, mà chị lại đi phá hư tình cảm của tôi và Khải sau lưng tôi. Tôi bất kể hiềm khích lúc trước tha thứ cho chị, hơn nữa cầu khẩn chị trả Khải cho tôi, chị lại tàn nhẫn như vậy, lòng của chị rốt cuộc làm bằng gì? Làm sao chị có thể ác như thế? Từng chữ từng câu của cô đều chất vấn Tô Tiểu Mễ, giống như cô chính là người bị thương.

Tô Tiểu Mễ có chút kinh ngạc, trong nháy mắt, cô thậm chí hoài nghi thần kinh của Lãnh Tĩnh Thi có phải có vấn đề gì hay không? Cô ấy hoàn toàn sống ở trong thế giới tốt đẹp của mình, đối với chuyện xấu mình đã làm, một chữ cũng không đề cập tới.

“Sao? Chị không muốn thừa nhận hả? Sao chị không nói? Tô Tiểu Mễ, hôm nay chị cự tuyệt tôi, tôi nhất định sẽ làm cho chị hối hận. Dù tôi không hạnh phúc, tôi cũng sẽ không để cho các người hạnh phúc, bởi vì, là chị tự tay bóp chết hạnh phúc của tôi!” Cô tức giận nhìn Tiểu Mễ, thấp giọng gầm gừ.

Nói xong, cô bưng cả phê trên bàn lên tạt vào mặt Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ rút khăn giấy ra lau từng chút từng chút cả phê trên mặt mình, tỉnh táo nhìn cô nói: “Lãnh Tĩnh Thi, cô đừng quá mức, tôi nhân nhượng cô không phải đại biểu tôi mềm yếu, chỉ là bởi vì tôi không muốn so đo với cô.”

“Ha ha... Lý do tốt cỡ nào, đánh thắng trận còn có thể để cho mình trở thành người bị thương hại, đoán chừng cũng chỉ có loại phụ nữ hạ tiện như chị mới làm ra được!” Giờ phút này, diện mạo thật của Lãnh Tĩnh Thi lộ ra, bộ dáng trái ngược với sự thiện lương đơn thuần trước kia.

Tô Tiểu Mễ vừa nghe, lửa giận đốt từ trong lòng, học theo Lãnh Tĩnh Thi, cô bưng cả phê trên bàn lên tạt lại.

“A...” Lãnh Tĩnh Thi không ngờ rằng cô dám trả đũa, không nhịn được kinh hô một tiếng.

“Một ly cà phê này trả lại cô, trả lại gian kế cô hãm hại tôi là nội gián trong Dung Khoa, trả lại chân tướng cô hãm hại tôi trở thành người hại chết cái thai đã sớm chết từ lâu trong bụng cô, trả lại cô...”

“Bang!” Một tiếng vang thật lớn, trên mặt Tô Tiểu Mễ lập tức hiện ra năm dấu tay, đó là một cái tát tay của Lãnh Tĩnh Thi, xuống tay rất nặng, đối lập rõ ràng với dáng người nhỏ nhắn của cô.

“Bang!” Tô Tiểu Mễ cũng tát lại một cái, năm dấu tay cũng hiện ra ở trên mặt của cô.

“Tôi nói rồi, không cần làm như tôi không so đo chính là mềm yếu, nếu cô phải từng bước từng bước ép tôi, tôi cũng có thể hung ác đấy!” Tô Tiểu Mễ không khách khí.

Lãnh Tĩnh Thi cắn răng hung tợn nói: “Tô Tiểu Mễ, tôi muốn cô nhớ, tôi sẽ khiến cô hối hận!”

Cô bưng mặt hất tay rời đi, để lại cho Tiểu Mễ một bóng lưng xinh đẹp.

Tô Tiểu Mễ ngồi trở lại lần nữa, tuyết phía ngoài tuy còn chưa rút đi nhưng bầu trời cũng đã trong trở lại, đây chính là mùa đông Bắc Kinh, khô ráo lại lộ ra lạnh lẽo, giống lòng của cô giờ phút này.

Cô làm cái quyết định này, không biết là đúng hay sai, nhưng cô lựa chọn nghe theo nội tâm của chính mình. Cô muốn nỗ lực tranh thủ tình yêu thuộc về mình, giờ phút này, không biết Lâm Khải muốn thế nào? Hắn thật sẽ giống như hắn nói, từ mùa tuyết năm nay, mỗi một năm tuyết, hắn cũng sẽ ở bên cạnh cô?

Sau khi Lãnh Tĩnh Thi rời đi, trong lòng không thể bình tĩnh lại, buông tha cho tình yêu của mình như vậy, cô tuyệt sẽ không cam tâm.

“Lâm Khải là của mình, mình nhất định phải lấy được anh ấy!”

Lãnh Tĩnh Thi lái xe trở lại phòng bệnh trong bệnh viện.

“Dì Lưu, con muốn hỏi dì một chuyện!”

“Tĩnh Thi, có gì cứ nói, chỉ cần là tôi có thể làm tôi nhất định sẽ giúp!” Bác sĩ Lưu trả lời.

“Bây giờ con có thể uống thuốc ngủ không?” Cô lạnh lùng nói.

“Thân thể của cô vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, không thể uống quá nhiều.” Bà tỉnh táo trả lời, “Bằng không về sau thân thể của cô sẽ có tác dụng phụ.”

“Con không cần uống quá nhiều, mấy viên là đủ, nhưng dì phải làm giống như con uống rất nhiều, giống như sắp chết, dì hiểu không?”

“Tĩnh Thi... cô...”

“Về chuyện thai chết, đã có người biết, con không muốn truy cứu nữa, nhưng chuyện này, nếu như còn có người khác biết, vậy con thật không dám bảo đảm... con nghĩ dì đã hiểu.” Cô nửa uy hiếp nửa như thông cảm nhìn bà.

“Dĩ nhiên, tôi biết rõ, tôi hiểu!”

“Sau khi con tự sát được cứu, người đầu tiên dì phải thông báo là An Ôn, cũng chính là mẹ Lâm Khải, biết không?”

“Ừ, biết! Tôi sẽ làm ngay!” Bà thuận theo phối hợp kế hoạch của cô.

Lãnh Tĩnh Thi dùng một nhân vật mấu chốt cuối cùng, cô tin tưởng, An Ôn nhất định sẽ đứng chung một tuyến với cô, chỉ cần An Ôn có thể ra tay, Tô Tiểu Mễ và Lâm Khải muốn ở chung cơ hồ là chuyện không thể nào. Hơn nữa cô tự sát, biểu hiện không có Lâm Khải không cách nào sống nữa, cô cũng không tin hai người bọn họ còn có thể không để ý đến tánh mạng của cô mà ở chung, coi như ở chung, cô cũng muốn dùng cái chết để cho bọn họ hối hận cả đời, cả đời đều sống trong dằn vặt.

Nghĩ tới đây, khóe miệng của cô lộ ra một nụ cười âm lãnh, thứ cô muốn, người khác nhất định giành không được, cô cũng sẽ không để cho thứ vốn nên thuộc về cô bị người khác cướp đi, vì tình yêu của mình, cái gì cô cũng có thể không cần.

186. Chương 186: Không Có Anh Ấy Em Sẽ Chết 3

Sau khi An Ôn nhận được điện thoại, hỏa tốc chạy tới.

Khi bà thấy trên giường bệnh một gương mặt tái nhợt, vóc người gầy yếu càng làm cho bà đau lòng không dứt.

“Tĩnh Thi, làm sao con lại ngu như vậy?” bà nắm lấy tay Lãnh Tĩnh Thi, đau lòng nói.

Cô nhẹ nhàng mở mắt ra, thanh âm mềm yếu vô lực, nhẹ nhàng kêu: “Mẹ... Mẹ đã đến rồi.”

Liếc mắt nhìn một cái, nước mắt của cô liền ào ào tuôn rơi.

“Mẹ ở đây, không cần lo lắng, Khải một hồi sẽ đến! Có mẹ ở đây, mẹ nhất định sẽ giúp con làm chủ!” An Ôn cam kết nhìn cô, rất bảo đảm nói.

“Mẹ, Khải không quan tâm con... Anh ấy không quan tâm con nữa, con nên làm gì bây giờ... Trừ cái chết con không thể nghĩ tới chuyện gì khác... Tại sao muốn cứu sống con? Tại sao?” Nháy mắt một cái, nước mắt liền chảy tràn, thật làm cho đau lòng người khác.

“Nha đầu ngốc, đừng khó chịu, thân thể của con vẫn còn chưa khôi phục, không thể thương tâm như vậy được, mẹ vẫn đang chờ được bằng cháu đây, mau nín khóc đi!” Bà đưa tay ra lau nước mắt cô đang chảy ra.

“Mẹ... Làm sao lại đối với con tốt như vậy? Con thật sự là không biết muốn lấy gì hồi báo mẹ đây?” Cô nhu nhược trong thanh âm lộ ra một cổ ủy khuất cùng cảm động.

“Làm con dâu của mẹ chính là hồi báo tốt nhất, sau đó sinh cho mẹ một đồng tôn tử mập mạp đáng yêu!” Bà yêu thương khuyên nhủ.

“Nhưng là... Nhưng là Khải yêu Tiểu Mễ...Anh ấy nói muốn chia tay với con, sẽ không kết hôn với con nữa... Ô ô...” Cô nức nở khóc, hai mắt bắt đầu sưng đỏ, bộ dáng ủy khuất vẫn lộ ra xinh đẹp.

“Yên tâm, còn có mẹ ở đây, chỉ cần mẹ còn sống một ngày, con chính là con dâu của nhà họ Lâm chúng ta, Tô Tiểu Mễ kia cũng đừng mơ tưởng bước vào cửa nhà họ Lâm.” Bà âm độc nói, đúng là loại người âm hồn bất tán, chỉ cần vừa nghe đến tên của cô, đầu của bà liền bắt đầu đau.

“Nhưng mẹ, Khải thích cô ấy... Chỉ cần cô ấy vẫn còn đó, Khải cũng sẽ không cùng con ở chung một chỗ...”

“Đàn ông chính là thích đồ mới mẻ, sự mới mẻ qua đi, hần tự nhiên sẽ biết ai mới là người thích hợp nhất với hần, mẹ nhất định sẽ đứng về phía con, giúp con giành lại nó mà!”

“Dạ... Mẹ, mẹ thật tốt!” Cô điềm nhiên nói, miễn cưỡng hướng về phía bà cười, lại làm cho người ta cảm thấy đầy chua xót. -

An Ôn nổi giận đùng đùng đi tới phòng làm việc Lâm Khải, lại phát hiện Tô Tiểu Mễ cũng đang đứng trước bàn làm việc của con mình, hai người thân mật trò chuyện với nhau, hình ảnh này càng làm cho bà thêm nổi giận.

Bà khóa trái cửa, vẻ mặt như đưa đám, nhìn về phía hai người.

“Khải, con bây giờ nói rõ ràng cho mẹ, con rốt cuộc có cưới Tinh Thi hay không? Mẹ muốn con nói trước mặt người phụ nữ này!” Bà ra lệnh.

“Mẹ lại ở đây náo cái gì? Con đã nói rồi, chuyện tình cảm, tự con sẽ xử lý, mẹ có thể không can thiệp nữa được không?” Hần nhìn An Ôn nổi giận, trong lòng hần cũng không chịu nổi.

“Nếu mẹ không can thiệp, Tinh Thi sẽ chết! Hai người lại còn ở đây tình chàng ý thiếp, đi bệnh viện xem một chút đi, xem hiện tại Tinh Thi ra sao?”

“Mẹ, chuyện tình cảm thì không cách nào miễn cưỡng, chính cô ấy tự tìm tới cái chết, có bác sĩ ở đó, cô ấy không thể chết được đâu.” Lâm Khải lạnh giọng trả lời mẹ, vẻ mặt tình cảm, hần ghét nhất bị người khác không chế, lấy cái chết tới bức bách, Lâm Khải hần sẽ phải cưới cô? Thật là một cái thiên đại chuyện cười, một chút lòng thương hại đối với Lanh Tinh Thi cuối cùng cũng dần dần biến mất.

“Làm sao con lại có thể máu lạnh như vậy? Tinh Thi là bởi vì con mới như vậy, hiện tại mọi người trên toàn thế giới này đều biết con bé muốn gả cho con. Mà con bây giờ lại muốn tuyên bố hủy bỏ hôn lễ, con bé còn có mặt mũi nào nhìn mọi người đây? Huống chi nó yêu con đến phát điên, không giống người phụ nữ này, chịu ở chung một chỗ với con chẳng qua là vì tiền của con mà thôi!” Bà hung hăng nhìn chằm chằm Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ từ trong ánh mắt của bà đọc được mối thù sâu đậm, loại thù này làm cho cô sợ. Gả cho Lâm Khải tức là phải ở cùng người phụ nữ này? Chỉ nghĩ đến thôi mà đã thấy khiếp đảm...

“Con muốn cưới người phụ nữ con yêu, tuyệt không thể cưới người phụ nữ lấy cái chết ra uy hiếp con.”

“Con rốt cuộc muốn như thế nào mới tin tưởng người phụ nữ trước mắt con là lòng dạ hiểm độc, chỉ có Tĩnh Thi là toàn tâm toàn ý đối với con? Cũng là toàn tâm toàn ý đối với mẹ...”

“Mẹ, Lãnh Tĩnh Thi là loại phụ nữ gì mẹ cần bản cũng không rõ đâu. Hiện tại con cho mẹ biết, chuyện giữa Dung Khoa cùng Thái Hoa chính là do cô ấy tiết lộ giá khởi điểm sau đó giá hạ cho Tiểu Mễ, còn có đứa bé trong bụng của cô ấy cũng là do chính tay cô một lòng bày ra, bởi vì đó đã là thai chết!” Lâm Khải thật sự không muốn nhìn nữa, cũng không muốn mẹ của mình còn bị Lãnh Tĩnh Thi lừa xoay vòng vòng.

An Ôn nghe xong, con người từ từ phóng đại, chuyện này đối với bà mà nói quá mức không thể tin được. Nhưng coi là như vậy, bà cũng không nguyện ý tiếp nhận Tô Tiểu Mễ, từ lần đầu tiên thấy cô, bà liền ghét cô rồi.

“Mẹ bất kể con nghe lời đồn quỷ quái này ở đâu, Tĩnh Thi đối với mẹ rất tốt, mà cô ta...lại cầm cả phê hắt vào người mẹ, mắng mẹ là bà già, mẹ không thể tiếp nhận một người phụ nữ có tư cách thấp như vậy!” An Ôn âm ngoan nói.

Tô Tiểu Mễ hoàn toàn không ngờ rằng, An Ôn nói láo trắng trợn mà còn dám lớn tiếng như thế.

“Em chưa từng làm chuyện như vậy!” Bất kể Lâm Khải có tin hay không, Tô Tiểu Mễ cũng giải thích.

Cặp mắt hai người phụ nữ đồng thời nhìn về hần, không biết Lâm Khải cuối cùng sẽ tin tưởng ai?

“Mẹ, Tiểu Mễ sẽ là đối tượng kết hôn của con, con hi vọng cuộc sống sau này, hai người cũng có thể thử tìm hiểu lẫn nhau, mà không nhằm vào câu xé đôi phượng, bởi vì chúng ta là người một nhà!” Đầu Lâm Khải vô cùng đau, một là người yêu, một là mẹ, ở vào trong hoàn cảnh như vậy, hần đứng ở bên nào bên kia cũng sẽ đau.

“Người một nhà? Hừ! Không có cửa đâu!” An Ôn tuyệt tình trả lời.

Lâm Khải sau khi nghe giọng nói của mẹ, trong lòng có chút khó chịu, đặc biệt là thay Tiểu Mễ khổ sở. Hần dùng một tay ra sức kéo, ôm cô vào trong ngực mình, hướng về phía An Ôn nói: “Mẹ, con hiện tại nói cho mẹ biết, con muốn cưới người phụ nữ này!”

Tô Tiểu Mễ vốn là còn muốn tránh thoát ra khỏi ngực của hần, nhưng khi cô ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt kiên định cùng dũng khí của hần, trong lòng cô là từng hồi ầm ập tràn tới.

“Con... Hai người...” An Ôn có chút nổi dóa nhìn hai người “Khải, con nếu như chọn Tô Tiểu Mễ, vậy ta cùng con đoạn tuyệt quan hệ!”

An Ôn không tiếc lấy chuyện đoạn tuyệt mẹ con tới uy hiếp Lâm Khải, giận đến sắp cửa đi ra, đoán chừng cả phòng làm việc cũng sẽ truyền tin đi, mà Tô Tiểu Mễ cũng thấy lúng túng, muốn an ổn tiếp tục ở chung đúng là một chuyện làm người ta thống khổ.

Ở bên trong một văn phòng khác, Thôi Viên Viên hé miệng cười yếu ớt, cái này, nên nhân cơ hội hạ thủ, thành công hoặc là không thành công, đều ở lần đánh cuộc này, bất quá cô cho tới bây giờ đều là chỉ cho phép mình thắng mà không thua!

187. Chương 187: Chính Là Chờ Cô Ra Tay

Thôi Viên Viên đem tư liệu mới nhất cho Thái Hoa, bị Lâm Khải bắt tại trận, Tô Tiểu Mễ cầm máy chụp hình ghi lại hết các cảnh giao dịch.

“Lâm tổng, không nghĩ tới gặp ngài ở chỗ này!” Sắc mặt Thôi Viên Viên có chút lúng túng, đây là chuyện cô không thể ngờ tới nhất.

“Thôi tổng giám, thật là trùng hợp!” Lâm Khải kéo ra một cái ghế ngồi xuống, Tô Tiểu Mễ cũng ngồi vào bên cạnh anh.

“Lâm tổng, Tô chủ quản, đây là bạn của tôi...” Cô nói xong, quay lại mới thấy người mình gọi là bạn sớm đã không thấy, chỉ có Tô Tiểu Mễ cùng Lâm Khải ngồi ngay ngắn ở bên cạnh cô, khiến cô lúng túng đến mặt trắng mặt xanh.

“Thôi tổng giám, như thế nào lại không giới thiệu tiếp? Tôi còn chờ cô nói tiếp đây, aizz... bạn của cô cũng thật không nề mặt rồi, sao có thể chưa nói một tiếng đã bỏ cô lại một mình rồi?” Lâm Khải cười như không cười nhìn cô.

“Lâm tổng, tôi còn có việc, không quấy rầy hai người!” Thôi Viên Viên trực tiếp lựa chọn tránh đi.

“Gấp cái gì, chúng tôi tìm cô là có việc muốn bàn, như là việc Thôi tổng giám gặp gỡ người của bên Thái Hoa, hơn nữa mang theo tài liệu, chuyện như vậy, tôi nghĩ Thôi tổng giám nhất định đã làm không chỉ lần thứ nhất!” Lâm Khải đùa bốn cái ly trong tay một chút, sau đó mắt không chớp nhìn cô.

Thôi Viên Viên đứng lên, lại ngồi xuống, cô rất tỉnh táo, bình tĩnh trả lời: “Không có chứng cứ, Lâm tổng không thể định tội cho tôi!”

“Có chứng cứ hay không, trong lòng tôi tự nhiên biết rõ, mà thân phận cô là cái dạng gì, trong lòng cô tự nhiên cũng hiểu rõ. Năng lực giống như cô, làm việc cho một công ty như Thái Hoa thật quá lãng phí, thay vì đầu quân bên đó, không bằng vì Dung Khoa mà làm đi!” Lâm Khải cười nhìn về phía cô.

“Tôi không hiểu Lâm tổng đang nói gì, tôi nghĩ chúng ta ý kiến không thể thống nhất, không thể tiếp tục bàn luận rồi.”

“Cô có thể đi... bắt quá chỉ cần bước ra khỏi nơi này, ngày mai sẽ có thư gọi của tòa án đến tay cô. Một khi đã lên tòa, đến lúc đó tôi muốn giúp cô cũng giúp không được!” Lâm Khải không nhanh không chậm nói, hần đường như đã tính trước hết thảy.

Thôi Viên Viên chậm lại, nhìn thẳng vào Lâm Khải: “Ngài đã biết những gì?”

“Không nhiều lắm... chỉ cần có dính líu đến cô tôi đều biết, năm năm trước, cô thành công hủy đi công ty SP; ba năm trước đây, cô phá hư tập đoàn DE; mà năm nay, cái cô nhắm tới lại chính là Dung Khoa, chỉ tiếc lá bài tẩy của cô lộ ra quá sớm, cô cảm thấy cô còn có hi vọng sao?”

Lâm Khải vừa nói xong, Thôi Viên Viên một hồi kinh ngạc. Cô hiển nhiên không ngờ rằng thân phận của mình sẽ bị vạch trần.

“Ngài muốn gì?” Cô tỉnh táo ứng phó.

“Tôi muốn cô trở lại Thái Hoa, tra một chút, tiền mặt chảy như thế nào?”

“Tôi sẽ không làm.” Thôi Viên Viên trực tiếp trả lời.

“Cô không làm tôi liền khởi tố cô, nhưng chỉ cần cô thành công, tôi sẽ coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra!” Lâm Khải lạnh giọng nói.

“Thân phận của tôi nếu ở chỗ này bị vạch trần rồi, tôi trở về Thái Hoa cũng sẽ không được sử dụng. Ngài cho rằng người của Thái Hoa đều bị ngu cả sao? Nếu không thì ngài cho tôi là người ngu ngốc chắc?” Thôi Viên Viên thấp giọng lạnh nhạt nói.

“Cái này tôi tin tưởng cô nhất định có thể làm được!”

“Tôi sẽ không đáp ứng!” Thôi Viên Viên là người làm việc có nguyên tắc, cô để lộ nội tình rồi, cũng sẽ không làm điệp viên hai mang.

“Vậy cô cũng chỉ có thể ngồi chờ bị khởi tố!” Lâm Khải không ngờ rằng người phụ nữ này cố chấp như thế, cũng có cốt khí của một gián điệp thương mại, chỉ tiếc lần này gặp phải đối thủ là hắn, nếu muốn trách chỉ có thể trách do cô xui xẻo thôi.

“Con không thể khởi tố cô ấy!” Một giọng nam đột nhiên vang lên.

“Ba, làm sao ba lại ở chỗ này?” Lần này là Lâm Khải kinh ngạc, sau lưng Lâm Tuấn Thiên còn có một người phụ nữ đi theo.

“Từ khi Viên Viên vào cửa đây, ta liền đến nơi này!”

“Viên Viên?” Nghe được ba gọi tên Thôi Viên Viên thân thiết như vậy, Lâm Khải lại một trận kinh ngạc.

Ánh mắt của Lữ Tình vẫn không có rời đi Thôi Viên Viên, kia cũng tương tự dung nhan thời trẻ của bà, chẳng qua là trên mặt của cô gái kia lúc nào cũng lạnh như băng, làm cho trong lòng bà thật nhức nhối! Lúc nhỏ nó là một cô bé hoạt bát khả ái như vậy... hôm nay hoàn toàn không giống một chút nào.

“Không thể khởi tố Viên Viên!” Lâm Tuấn Thiên lại nói một lần nữa.

“Ba, lúc con xử lý chuyện công ty, rất nhiều chuyện ba có thể không hiểu, cô ấy là gián điệp thương mại, cô ta thay Thái Hoa tới đánh đổ công ty chúng ta!” Lâm Khải đơn giản giải thích.

“Bất kể đứa nhỏ này có thân phận gì, nhưng là nó còn có một thân phận khác ta muốn nói cho con biết: nó là con gái của ta với Tình Tình, cũng là chị cùng cha khác mẹ với con, với thân phận này, con không thể khởi tố nó!”

Lâm Tuấn Thiên vừa nói ra, một bầu không khí trầm lắng vây quanh mọi người.

“Ba là đang đùa gì thế?” Lâm Khải cảm thấy chuyện này quá hoang đường.

“Ba cậu không có ở nói giỡn, lời ông ấy nói đều là sự thật, Viên Viên là con của tôi với ông ấy.” Lữ Tình ở một bên giải thích, bà cùng Thôi Viên Viên hai mắt nhìn nhau.

Vẻ mặt lãnh đạm của Viên Viên giống như một cây châm đâm vào lòng Lữ Tình, bà thật đau lòng.

“Tôi không có ba mẹ! Các người nhận lầm người rồi!” Thôi Viên Viên lãnh đạm đáp lại, mặc dù cô kinh ngạc, nhưng có một số việc cô đã lâu không còn hi vọng.

“Viên Viên, con là con gái của mẹ. Trên vai trái của con có một cái bớt đỏ. Đó là sau khi mẹ sinh con xong con liền bị bệnh bạch đới!” Bà nhiệt tình nói chuyện với cô.

Thôi Viên Viên nghe lời của bà, đầu tiên là cả kinh, sau đó đột nhiên lớn tiếng kêu lên: “Tôi không có ba mẹ, bọn họ đã chết lâu lắm rồi. Các người cũng không phải là ba mẹ của tôi!”

Tâm tình của cô đột nhiên mất khống chế, vô ý làm đổ cái ly trên bàn, sau đó đứng lên xoay người chạy ra ngoài.

“Viên Viên... Viên Viên...” Lữ Tình mau chóng đuổi theo, Lâm Tuấn Thiên cũng đuổi theo bọn họ.

Còn lại Lâm Khải cùng Tô Tiểu Mễ bốn mắt nhìn nhau, này một màn vừa phát sinh khiến họ vẫn chưa hết bàng hoàng.

“Tiểu Mễ, mới vừa rồi ba anh đã nói Thôi Viên Viên là chị cùng cha khác mẹ với anh?” Hần lần nữa hướng Tô Tiểu Mễ xác nhận.

“Đúng vậy, ba anh đúng là đã nói như vậy. Thôi tổng giám nghe được chuyện về cái bớt đỏ, tâm tình liền trở nên rất kích động, trong chuyện này nhất định còn có nhiều khúc mắc.” Tô Tiểu Mễ thức tỉnh Lâm Khải “Vậy chúng ta cũng nên ngưng việc khởi tố lại phải không?”

“Ừ, đang chưa biết rõ sự thật không nên hành động, anh sẽ dùng biện pháp khác đối phó Thái Hoa.”

Tô Tiểu Mễ nhìn Lâm Khải gần đây vì công việc mà tiêu tụy đi rất nhiều, lòng của cô cũng một hồi đau, không nịn được vươn tay nắm tay hắn “Nếu như có cần em giúp việc gì liền nói cho em biết!”

Lâm Khải cầm tay cô, hưng phấn cười nói: “Em chỉ cần sống ở bên cạnh anh, chính là trợ giúp tốt nhất rồi!”

Nghe được lời này của hắn, lòng của cô liền chợt ấm áp lên. Mấy ngày nay chung đụng, cô phát hiện Lâm Khải đang từ từ học được cách yêu một người, mà cô cũng càng ngày càng tin chắc Lâm Khải chính là người cô muốn tìm!

188. Chương 188: Phản Bội

Lâm Khải đứng ở ngoài cửa, một tay nhẹ nhàng đẩy cửa, cửa được mở ra hắn liền thấy mẹ mình cùng Lý đồng đang thương lượng cái gì đó. Lý đồng là vẻ mặt bị làm khó, mà An Ôn trên mặt lại mang theo cường ngạnh bất buộc.

“Lâm tổng, cuối cùng ngài đã đến rồi!” Lý đồng đứng dậy, trên mặt lộ ra một nụ cười như được giải thoát, nhìn thấy hắn tựa như thấy được cứu tinh.

“Lý đồng, có thể để cho tôi cùng An tổng hàn huyên một chút được không?” Hắn nhẹ giọng hỏi.

“Dĩ nhiên có thể, hai người cứ từ từ tán gẫu, có cái gì cần thì tìm tôi, tôi đi ra ngoài trước.” Lý đồng cười cười, còn không kịp chờ đợi liền nhanh chóng lui ra ngoài, cung không quên tiện tay đóng cửa lại.

Sắc mặt của An Ôn vẫn như cũ không có hòa hoãn, dạo này hai mẹ con gặp nhau đều như vậy, điều này Lâm Khải cũng đã đoán trước.

“Mẹ, người cảm thấy làm như vậy là tốt nhất sao?” Lòng của Lâm Khải lạnh băng, hắn thật không có nghĩ đến, mẹ của mình vì ngăn cản mình cùng Tô Tiểu Mễ ở chung một chỗ không tiếc điều động hội đồng quản trị, ý đồ đem hắn từ Dung Khoa đá ra khỏi cửa, tựa như lúc đá ba ra cùng một dạng, chỉ tiếc, thời gian đã sớm bất đồng.

“Vậy ta hỏi con, con cảm thấy con làm như vậy là tốt nhất sao?” An Ôn đem vấn đề xoay ngược lại, hắn vì một người phụ nữ mà cùng mẹ mình tranh đấu, rốt cuộc là ai làm khó ai?

“Việc con làm rất rõ ràng, con theo đuổi tình yêu của mình thì có lỗi gì? Mẹ tại sao nhất định phải phản đối đây?”

“Tình yêu? Nó phải được thành lập dựa trên môn đăng hộ đối, Tô Tiểu Mễ với con căn bản cũng không xứng, cô ta không xứng với con, cô ta cũng không xứng làm con dâu của An Ôn ta!” Bà nhanh chóng đã tìm được lí do.

“Hai người xứng với nhau hay không, không phải là người khác nói, mà là người trong cuộc cảm thấy thế nào kia. Con yêu cô ấy, cô ấy cũng yêu con, chúng con tại sao không thể ở chung một chỗ? Chẳng lẽ cũng bởi vì cô ấy không phải con nhà giàu có? Mẹ cảm thấy cái này đối với con mà nói hữu dụng không? Nhà chúng ta thiếu tiền sao? Nhà chúng ta thiếu quan hệ sao? Không, chúng ta không thiếu thứ gì cả, thiếu nhất chính là sự ấm áp của một gia đình!” Lâm Khải có chút đau lòng nhìn mẹ, hắn mong đợi bà có thể đồng ý hắn và Tô Tiểu Mễ lui tới.

“Ấm áp? Con chỉ trích ta đây đối với con chưa đủ tốt sao?”

“Mẹ biết ý con không phải là vậy mà!” Hắn có chút vô lực trả lời.

“Con chính là ý này, kể từ khi có Tô Tiểu Mễ, con có mấy đêm về nhà? Ăn với ta được bao nhiêu bữa cơm? Con có bao nhiêu lần cùng mẹ đi dạo phố?” An Ôn thái độ khác thường, giống như phụ nữ đang ghen, chỉ trích Lâm Khải.

“Mẹ, những việc này căn bản không có liên quan. Sau này chúng ta ở chung một chỗ, sẽ ở chung một nhà, chỉ cần mẹ cùng Tiểu Mễ ở chung vui vẻ, chúng ta có lúc sẽ như vậy. Lúc trước không thể chăm sóc mẹ nhiều, không phải là bởi vì con ở cùng Tiểu Mễ, mà là công ty có quá nhiều chuyện cần xử lý.”

“Ta không muốn nghe giải thích gì hết, dù sao ta cũng không thể nào tiếp nhận Tô Tiểu Mễ làm con dâu của ta. Con nếu cưới cô ta, cũng đừng nhận thức ta đây là mẹ!” An Ôn đem quan hệ mẹ con ra để nói chuyện.

“Mẹ, người đây là đang uy hiếp con?” Lâm Khải đau lòng, tại sao mẹ khi xử lý chuyện tình cảm, vĩnh viễn đều là cực đoan như vậy?

“Đây là giới hạn chịu đựng của ta, nếu như con muốn chạm tới, vậy cũng chỉ có thể Nhất đao lưỡng đoạn!”

“Con là con trai của mẹ mà, mẹ nhất định phải làm như vậy sao? Mẹ mất đi ba, ngay cả đứa con trai duy nhất này là con cũng muốn mất đi?” Trái tim Lâm Khải băng giá, đồng thời, hân cũng rất đau lòng.

Ngày đó hân đứng ở phòng làm việc nhìn qua cửa sổ, nhìn thấy ba cùng người phụ nữ khác đi về với nhau trước mặt mẹ. Thật ra thì hân có thể cảm giác được mẹ rất đau lòng. Mẹ của hân cả đời đều là cô đơn, mà bà cho tới bây giờ, vẫn còn khẳng khái một mực, vẫn còn cho rằng hết thảy những điều mình làm là chính xác.

“Con với ba con đều cùng một dạng, đều không nghe ta nói..., đều phản bội ta, vậy ta còn chờ đợi gì ở con nữa?”

“Vậy có phải trước khi đuổi con ra khỏi công ty, cũng sẽ cắt hộ khẩu?”

An Ôn im lặng không nói gì.

“Nhưng mẹ à... mẹ có nghĩ tới hay không? Mẹ có thể cắt hộ khẩu của ba là bởi vì có con giúp mẹ, còn có ba cũng không cách nào đi phản kích, bởi vì Dung Khoa vốn không phải là của ông ấy, ông có thể buông ra không hề chấp nhất, còn mẹ...”

“Ta thế nào? Chẳng lẽ con với ông ấy thì không phải thuộc về ta sao?”

“Chúng ta là nên thuộc về mẹ, nhưng mẹ lại từng bước từng bước đem con cùng ba ép đi, đến lúc đó, mẹ có hối hận cũng không thể vãn hồi.” Lâm Khải hi vọng mình có thể khai thông suy nghĩ của bà, để cho An Ôn tỉnh lại.

An Ôn chỉ lạnh lùng nhìn hân, giống như trước mắt Lâm Khải cùng bà không có bất cứ quan hệ gì.

“Mẹ, mẹ đừng cố chấp nữa, mẹ cũng không thể đẩy con ra khỏi nhà. Chưa kể Dung Khoa hiện giờ mẹ căn bản cũng không thể điều động, chỉ cần con không buông tay, mẹ không thể đem con từ vị trí này kéo xuống được, con nghĩ mẹ cũng có thể cảm nhận được.” Lâm Khải không quên nhắc nhở mẹ mình đừng làm việc vô dụng.

“Phải không? Có thể kéo con xuống hay không, đến bước cuối cùng mới biết, ta có thể đem ba con kéo xuống chẳng lẽ không có cách đem con kéo xuống?” An Ôn trong mắt thoáng qua một chút đau lòng, tại sao hai người đàn ông bà yêu thương nhất này, đều muốn buộc bà đi đối phó bọn họ?

“Mẹ, tỉnh lại đi! Nếu như mẹ muốn Dung Khoa, con dâng cho mẹ, vị trí này con căn bản cũng không ham, con có thể mang theo Tiểu Mễ ra nước ngoài, sự nghiệp của con ở nước ngoài căn bản sẽ không kém so với ở Dung Khoa, mà mẹ thì không thể động đến sự nghiệp của con ở đó. Con ở lại trong nước cũng bởi vì muốn chăm sóc mẹ, tại sao mẹ không chịu nghĩ tới?” Lâm Khải khổ tâm giải thích.

“Trước kia con có thể là bởi vì ta, nhưng bây giờ, lòng của con tất cả đều ở nơi hồ ly tinh đó, trong lòng con căn bản cũng không có ta đây là mẹ con.” Truyện Tiên Hiệp - -Y

“Mẹ, mẹ đừng giống như đứa bé vậy được không? Con là con trai của mẹ, cô ấy là con dâu tương lai của mẹ, coi như không có Tiểu Mễ, cũng sẽ có người phụ nữ khác xuất hiện. Chẳng lẽ mẹ muốn cho con cả đời đều không cưới vợ, ở bên cạnh mẹ sao?” Lâm Khải không thể tin được, mẹ của hân vẫn còn có tư tưởng như vậy.

“Ta là người hiểu chuyện, con lấy vợ sinh con, ta trong lòng rất vui vẻ, chẳng qua là ta không muốn nhìn thấy con bị người phụ nữ kia đùa bỡn xoay quanh. Cô ta căn bản không có tư cách vào cửa nhà họ Lâm, cô ta tâm thật xấu, hơn nữa cũng không phải là con dâu tốt, cưới về, con chắc chắn sẽ hối hận. Ta chẳng qua là không muốn ngày đó xảy ra, không muốn làm cho con đi nhiều đường quanh co, tại sao con không thể hiểu nỗi khổ tâm của người làm mẹ như ta?” An Ôn cố chấp tự cho mình là đúng, tự vẽ nên viễn cảnh ngày sau nếu hân cưới Tô Tiểu Mễ.

Lâm Khải nghe xong, đối với mẹ mình lại một lần nữa cảm thấy thật thất vọng, đồng thời, một cảm giác thất bại cũng nhen nhóm trong lòng. Hân không biết rốt cuộc phải làm như thế nào mẹ mới có thể tỉnh ngộ, để xuống cố chấp cùng ích kỷ tham muốn giữ lấy, học cách buông ra, học cách tiếp nhận...

189. Chương 189: Phản Bội 2

“Mẹ, buông tay đi, không nên để cho chúng ta có thêm bất kỳ tổn thương nào nữa, có thể không?” Lâm Khải cố gắng khấn cầu mẹ mình lần cuối cùng.

“Tại sao là ta buông tay, mà không phải con buông tay?” An Ôn hỏi ngược lại.

“Bởi vì người sai là mẹ” Tiếp tục như vậy nữa, hẳn nhất định sẽ bị mẹ của mình hành hạ điên mất.

“Đứa con hư này, rõ ràng là lỗi của con, tại sao con muốn đem lỗi đẩy tới trên người ta? Ta sẽ dùng hành động nói cho con biết, người sai là con, không phải ta! Ta sẽ vạch trần Tô Tiểu Mễ, đến lúc đó con sẽ trở lại bên cạnh ta!” An Ôn bình tĩnh nhìn hắn, tuyệt không hoài nghi sức phán đoán của mình.

“Mẹ, bất kể mẹ làm chuyện gì, nếu như làm hại đến Tiểu Mễ, cả đời này, con nhất định sẽ không tha thứ cho mẹ! Đây là giới hạn thấp nhất của con!” Lâm Khải muốn nhắc nhở An Ôn không nên làm cái gì thương hại tới Tiểu Mễ.

Lâm Khải nhắc nhở càng làm cho lửa giận trong lòng An Ôn bùng cháy, bà cố gắng đè nén không biểu hiện ra, chẳng qua là nhân nhát nói một câu: “Đi ra ngoài!”

Nhìn bóng lưng Lâm Khải rời đi, to lớn mà cao ráo, lúc nhỏ kề cận nói với mẹ, giúp con! Lâm Khải đã không còn cần bà, thậm chí ngược lại uy hiếp bà, cũng bởi vì một người phụ nữ khác xuất hiện, biến chuyển như vậy làm cho lòng của An Ôn lại một lần nữa khó chịu. Bà nhất định phải dùng hành động của mình nói cho Lâm Khải, sự lựa chọn của hắn là sai.

Tô Tiểu Mễ đi ra khỏi cửa bệnh viện không bao xa, chỉ cảm thấy có người từ phía sau bịt miệng cô lại, cô không kịp kêu lên, liền hôn mê bất tỉnh, cuối cùng ý thức được là mình bị người kéo dài tới trên xe, đi một đoạn đường dài, mà cô cũng đã hôn mê.

Khi tỉnh lại, phát hiện mình bị trói trên một cái giường, áo có chút xộc xệch, trước mắt của cô thấp thoáng vài bóng người, định thần nhìn lại, người ngay trước mặt cô lại là Lãnh Tĩnh Thi.

“Tiểu Mễ, chị đã tỉnh?” Lãnh Tĩnh Thi cười ngọt ngào, đơn thuần vô hại. Nguồn:

Tô Tiểu Mễ thân thể không tự kìm hãm được lui mấy bước, nhìn nụ cười vô hại, nhìn lại sợi dây trên người, cô giống như là chợt hiểu ra được điều gì: “Là cô bắt cóc tôi tới đây?”

“Em chỉ là mời chị tới vui đùa một chút, chị không nên đem chuyện bắt cóc gieo lên trên người em!” Cô cười đến càng thêm quyến rũ, xem ra càng thêm xinh đẹp động lòng người.

“Nếu là mời tôi tới chơi, vậy hẳn là nên đem sợi dây trên người tôi cởi ra không phải sao?” Tô Tiểu Mễ theo lời của cô nói tiếp.

“Dĩ nhiên sẽ cởi, chị đừng vội...” Cô hé miệng cười một tiếng, xoay người hướng về phía người đàn ông bên cạnh ra lệnh: “A Lực, đem thuốc cùng nước bưng lại đây, ép cô ấy uống.”

“Dạ!” Người được gọi là A Lực cầm một chai nước suối hướng Tô Tiểu Mễ đi tới.

“Cô muốn làm gì?” Tô Tiểu Mễ theo bản năng cảnh giác.

“Không có làm gì cả, chẳng qua là một chút đồ ngọt cho chị ăn đỡ thèm thôi mà, ăn xong, kế tiếp mới có thể để cho chị vui vẻ cùng thỏa mãn, yên tâm, Tiểu Mễ, em vẫn xem chị là chị em tốt nhất. Em nhất định sẽ không hành hạ chị đâu, sẽ chỉ làm chị rất vui vẻ.” Lãnh Tĩnh Thi thiển thiển cười, đứng ở bên cạnh cô, nhìn cô hốt hoảng và sợ hãi, trong lòng tràn đầy vui sướng.

Tô Tiểu Mễ mím chặt môi, cảm tức nhìn bọn họ.

“Giúp cô ấy uống vào!” Lãnh Tĩnh Thi đứng dậy, lạnh lùng nói.

A Lực mạnh mẽ đi đến cạy môi của cô ra, Tô Tiểu Mễ hung hăng cắn, chính là không chịu mở ra.

Thấy tình cảnh này, Lãnh Tĩnh Thi một tay đẩy A Lực ra, hướng về phía mặt Tô Tiểu Mễ vung tay lên “Để tôi xem là bàn tay tôi lợi hại hay là đôi môi của cô lợi hại!”

Sắc mặt của Lãnh Tĩnh Thi đột nhiên trở nên âm ngoan, ngay sau đó, cô tát vào mặt Tô Tiểu Mễ thật mạnh khiến cho hai bên má rất nhanh liền sưng lên, để lại trên khuôn mặt dấu vết năm ngón tay rõ rệt.

“Cạy miệng cô ta ra!” Lãnh Tĩnh Thi không nhịn được nữa, Tô Tiểu Mễ này thật là lý, bàn tay vừa tát xong chính mình vẫn còn hơi ê ẩm, cô ta lại còn liều chống, không chịu mở miệng.

Lúc này, một người đàn ông khác cũng đi vào, cùng với A Lực hung hăng đem miệng của cô cạy ra, Lãnh Tĩnh Thi đem một bình nước cùng với một khối thuốc hung hăng đổ vào miệng cô.

Sau đó ném bình nước qua một bên, nhìn bộ dạng Tiểu Mễ chật vật ho khan không ngừng, cô hài lòng cười.

“Tiểu Mễ, thoải mái sao?” Lãnh Tĩnh Thi nhẹ nhàng vỗ gương mặt của cô “Nơi này có còn đau hay không?”

“Rất cuộc cô đã cho tôi ăn cái gì?”

“Đương nhiên là để cho chị vui vẻ một chút a! Người làm em như em làm sao có thể để cho người chị kính mến của mình trong lòng không thoải mái vậy. Chị không nghe lời, em đánh chị, đánh vào thân chị lại đau lòng em, trong lòng em thật ra cũng rất khổ sở, chị chớ có trách em, được không?” Cô nhu nhu nhược nhược nhìn Tiểu Mễ, trong mắt lại hàm chứa nụ cười.

“Cô thật là đáng sợ!” Tô Tiểu Mễ nhìn cô, không rét mà run.

“Tiểu Mễ, chị lại hiểu lầm em rồi. Tại sao chị luôn hiểu lầm em như vậy? Chị xem chị kìa, chị câu dẫn Khải, em cũng tận lực xem như không biết, còn có, em không hề đi làm khó chị, cũng rất dễ cho chị mặt mũi, phải không? Chị thì ngược lại, luôn cùng với người em yêu ở cùng nhau, xem em là kẻ ngu. Em cho là em thiện lương sẽ làm cảm động chị, nhưng chị không chỉ không cảm động, mà còn làm trầm trọng thêm, làm cho em không thể nhịn được nữa mới ra tay!”

Cô ủy khuất như vậy, giống như Tô Tiểu Mễ mới là người làm cho cô đi đến bước đường cùng.

“Lãnh Tĩnh Thi, tôi cảm thấy cô cần đi khám bác sĩ tâm lý đi, cô thật biến thái!” Tô Tiểu Mễ không chịu nổi mà rùng mình, bên cạnh cô lại còn những người làm cho cô ghê tởm, cô ta nguy trang quá tuyệt với, vượt quá xa phạm vi tiếp nhận của Tiểu Mễ.

“Biến thái sao? Em không cảm thấy vậy, chẳng lẽ chị là đang nói chính mình? Chị có phải cũng cảm thấy mình quá độc ác hay không? Chị xem, em vì Khải có thể chết, nhưng là chị thì sao? Có thể không?”

“Cô thật ra không phải là muốn chết, cô chẳng qua là chỉ muốn ép Lâm Khải đi vào khuôn khổ, ép anh ấy cưới cô. Cô càng như vậy, anh sẽ càng không muốn cùng cô ở chung một chỗ!”

“Bang!”

Lãnh Tĩnh Thi hung hăng cho Tô Tiểu Mễ một cái tát, máu tươi từ trong miệng của cô phun ra, Lãnh Tĩnh Thi âm lãnh nói: “Tô Tiểu Mễ, chị không nên ở trước mặt tôi giả vờ. Ở trong mắt tôi, chị không khác gì một con diêm không biết xấu hổ, cởi quần áo liền lập tức leo lên trên giường đàn ông. Trong lòng chị hận không được tát cả đàn ông trên thế giới vây quanh mình, nếu là như vậy, chị cùng những người đàn bà dâm phụ khác có cái gì khác nhau?”

Tô Tiểu Mễ nhổ ra máu, nhìn lại bộ mặt tinh mỹ kia, nghĩ tới lòng dạ hiểm độc của cô ta, cô không biết kể tiếp người phụ nữ này còn làm cái gì với cô nữa?

190. Chương 190: Nguy Cơ Của Tô Tiểu Mễ

Ngón tay của Lãnh Tĩnh Thi nâng mặt của Tô Tiểu Mễ lên, chợt phun nước miếng vào mặt cô.

“Tiện nhân! Cho chị mặt mũi lại không biết xấu hổ, vậy tôi sẽ để cho chị mang danh hiệu tiện nhân dâm phụ đi khắp toàn cầu này!” Mặt âm ngoan của cô nhanh chóng hiện ra một nụ cười âm độc.

“Lãnh Tĩnh Thi, cô đối với tôi vậy cũng không thể làm Lâm Khải thích cô. Cô càng như vậy, Lâm Khải lại càng sẽ không thích cô, coi như cô giết chết tôi rồi, cô cũng không chiếm được vị trí trong tim của hắn!” Tô Tiểu Mễ lạnh giọng cười một tiếng, trả lại một kích.

“Coi như Lâm Khải không thích tôi, vậy thì thế nào? Chỉ cần có tôi ở đây, Lâm Khải cũng sẽ không thể cười chị!” Lãnh Tĩnh Thi dùng sức bấm, một cái móng tay liền hung hăng rơi vào trong da thịt cô, từng chút từng chút máu tràn ra bên ngoài, cô ta lại cười rất ngây thơ “Bởi vì tôi không hạnh phúc nên cũng sẽ không để cho các người hạnh phúc.”

Tô Tiểu Mễ nhin đau không muốn lên tiếng.

“Bây giờ chị không chịu kêu, đợi lát nữa nhất định sẽ kêu, hơn nữa sẽ còn rất dâm dăng, rất hạ lưu, mà tôi, cũng sẽ để cho người của toàn thế giới xem được màn biểu diễn động lòng người trên giường của nữ quản lý cao cấp trong một công ty đứng top năm trăm trên toàn cầu là như thế nào! Như vậy có phải sẽ rất thoải mái hay không, Tiểu Mễ?”

Tô Tiểu Mễ hoảng sợ nhìn cô, “Cô rốt cuộc muốn làm cái gì?”

“Chị còn muốn tôi lặp lại một lần sao? Không sao, tôi rất vui lòng! Bởi vì lập tức, tôi muốn nhìn thấy y phục của chị bị chính mình xé rách, Còn nữa..., tôi còn muốn thấy chị chủ động đi đến kéo A Lực, A Đào bên cạnh tôi, cởi xuống y phục của bọn họ, sau đó vô sỉ và dâm dăng đưa mình qua, lớn tiếng kêu muốn, ha ha... ha ha...”

Lãnh Tĩnh Thi điên cuồng cười lớn, “Dĩ nhiên, tôi vẫn đứng ở bên cạnh chị, không để cho chị một mình cô đơn sợ hãi. Tôi sẽ rất nghiêm túc, rất phụ trách quay lại cảnh tượng và hình ảnh chị chơi đàn ông và bị đàn ông chơi rất vui thích, dĩ nhiên, càng sẽ không bỏ qua tiếng hét phóng dăng của chị, thanh âm mỹ lệ của nữ quản lý cao cấp nhất định là thứ bọn đàn ông phong lưu thích nhất. Khi những đoạn clip này truyền lên web, nhất định sẽ rất bốc lửa, nghĩ tới những thứ này, tôi đều cảm thấy rất phấn chấn lòng người nha... ha ha...”

Giờ phút này Tô Tiểu Mễ mới biết, mục đích thực sự của Lãnh Tĩnh Thi là muốn tổn hại thanh danh của cô, mà, coi như là Lâm Khải nguyện ý cưới cô, cô cũng sẽ không nguyện ý gả, lòng của cô ta thật sự rất độc, mà thân thể của cô cũng đang từ từ có biến hóa, từng chút từng chút trở nên nóng hơn.

“Lãnh Tĩnh Thi, cô nhất định sẽ hối hận, nhất định sẽ trả giá rất lớn vì hành vi hôm nay của mình!” Tô Tiểu Mễ cắn môi, nếu như cô thật bị gì kia, cô nhất định sẽ không bỏ qua Lãnh Tĩnh Thi, nhất định sẽ không!

“Hối hận? Chị biết tôi hối hận nhất chính là cái gì không? Là không thể áp dụng phản kích với chị từ sớm, sớm biết mọi chuyện sẽ đến mức này thì vừa bắt đầu tôi đã dùng chiêu này, clip khiêu dâm và dâm dăng của chị sẽ được chiếu khắp toàn cầu. Lúc đó để tôi xem còn có người đàn ông tốt nào nguyện ý cưới chị! Đường đường là tổng giám đốc của Dung Khoa, còn có mẹ của Lâm Khải, tuyệt đối sẽ không tiếp nhận một người phụ nữ cởi sạch trước mặt đàn ông trên toàn cầu, người tôi không gả cho được, chị cũng đừng hòng nghĩ tới!”

“Như vậy cô sẽ cảm thấy vui vẻ sao?” Nhìn vẻ mặt xinh đẹp của Lãnh Tĩnh Thi bị bóp méo, cô không khỏi thắc mắc hỏi.

“Dĩ nhiên, chỉ cần thấy hai người không thể ở chung một chỗ, tôi liền rất vui vẻ! Mà tôi vẫn sẽ là người phụ nữ thích Lâm Khải nhất, là Tĩnh Thi có thể tự sát vì hắn, thậm chí tuyệt thực khi hắn không đến thăm, mà chị lại là một tiện phụ! Chị nói xem anh ấy sẽ muốn chị hay là tôi?”

“Tôi dám cam đoan, anh ấy tuyệt sẽ không cưới cô, bởi vì lòng dạ của cô đen tối!” Tô Tiểu Mễ hung hăng nói, nhưng thanh âm lại trở nên rối loạn, hô hấp cũng tăng thêm.

“Oa, Tiểu Mễ, thì ra là bộ dạng phát tình của chị thật đáng yêu, xem chị kia, sắc mặt đỏ thắm, ánh mắt mê ly, trời ạ! Vừa nhìn chính là bộ dạng chưa thỏa mãn dục vọng nha, không biết A Lực và A Đào có đủ cho

chị hưởng dụng hay không? Nếu như không đủ liền nói cho tôi biết, tôi nhất định sẽ tìm thêm mấy người nữa cho chị, để cho bọn họ thỏa mãn chị không dừng lại được.”

“Khốn kiếp!” Tô Tiểu Mễ gầm nhẹ, nhiệt độ thân thể cũng đang nhanh chóng lên cao, nóng bức khiến tâm cô nhộn nhạo khó nhịn.

“Đều đã như vậy rồi, còn muốn giãy giụa sao? Có phải rất là khó chịu hay không? Có phải muốn có người tới lấp đầy thân thể trống không của chị hay không?” Lãnh Tĩnh Thi cười xấu xa nhìn về phía phản ứng của cô.

“Tất cả đều cút ngay cho tôi, cút ngay!” Tô Tiểu Mễ núp ở một chỗ thật chặt.

“Tiểu Mễ, vậy làm sao có thể? Nếu chúng tôi đi ra ngoài, chị sẽ bối vì không có được người làm dịu mà mạch máu nổ tung. Nếu tôi đi, ai tới xem một mặt mỹ lệ của chị đây? Yên tâm, mặc dù người làm chị như chị bất nhân đối với tôi, nhưng làm em như tôi nhất định sẽ không bất nghĩa đối với chị, tôi sẽ ngoan ngoãn theo đến cùng!”

Nhìn phản ứng hiểu rõ của Tô Tiểu Mễ, Lãnh Tĩnh Thi càng cười càng ngây thơ.

Quá đáng sợ, người phụ nữ trước mắt này hoàn toàn là ác ma. Tô Tiểu Mễ nhìn Lãnh Tĩnh Thi đẹp như thiên sứ, nhẹ nhàng đến như mây trời, trôi nổi, lơ lửng, nhưng không biết hạ xuống thế nào, đối mặt người như thế, phải làm gì đây?

Lãnh Tĩnh Thi từ từ lui ra, nháy mắt một cái, A Lực và A Đào thay thế vị trí của cô, đi về phía Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ thấy tình cảnh này, càng co lại chặt hơn, nhưng phản ứng trên thân thể cũng đang từng điểm từng điểm làm hao lực chống cự của cô.

“Tô Tiểu Mễ! Trấn định lại! Nhất định phải trấn định lại! Không thể bị lạc lối, nhất định không thể bị khống chế, không thể để cho Lãnh Tĩnh Thi được như ý, không thể!” Cô kích lệ động viên chính mình ở trong nội tâm.

Lãnh Tĩnh Thi lấy máy qua ra, nhắm ngay Tô Tiểu Mễ, chờ xem trò hay, lại phát hiện người phụ nữ này tuyệt không động, đè nén dục vọng trong cơ thể mình.

“A Lực, A Đào!” Lãnh Tĩnh Thi không kiên nhẫn đợi nữa, cô cũng không muốn tốn thời gian “Các người chủ động khơi dậy cô ấy, tôi cũng không tin người phụ nữ này có thể cứng đến cùng!”

A Lực và A Đào vừa nghe chỉ thị liền bắt đầu hạ thủ về phía Tô Tiểu Mễ.

A Lực dùng sức cởi sợi dây ở trên người cô, A Đào thì xé ra quần áo trên người cô.

“Ai ui...” A Đào nhìn da thịt trắng nõn trên người Tô Tiểu Mễ, còn có hai bầu ngực, trong lòng hồi hộp, hơn nữa không kiềm chế được muốn tranh thủ thấy nhiều thứ tuyệt vời hơn.

“Cút ngay... Các người cút ngay cho tôi...” Tô Tiểu Mễ theo bản năng ôm y phục sắp bị xé tan vào người mình, để tránh cảnh xuân của mình lộ ra ngoài.

“Xem ra còn là một người tính tình ác liệt... Tao thích... Chính phục ngựa hoang sau mới có thể có cảm giác nhiều hơn... Ha ha...” A Lực cười càng thêm ngông cuồng, trong ánh mắt toát ra nhiều bỉ ổi hơn.

“Tao với mày cùng tới kịch liệt, một trước một sau, đồng thời lên, như thế nào?” A Đào sờ sờ lên cái cằm, nhìn vẻ đáng thương của cô trước mắt, khiến lửa trong cơ thể hần thiêu đốt hừng hực.

A Lực cười một tiếng với hần, lộ ra nụ cười khoa trương hơn: “Không nghĩ tới, khẩu vị của mày nặng giống tao!”

Hai người hướng về phía nhau, nhìn nhau cười to lên vài tiếng, sau đó nhìn lại Tô Tiểu Mễ...

191. Chương 191: Nguy Cơ Của Tô Tiểu Mễ 2

Tô Tiểu Mễ sợ hãi nhìn hai người, cả khuôn mặt lại tản ra hương thơm tình dục.

“Các người không nên tới đây... không nên...” Cô bất an kêu lên, thân thể lại không tự chủ được dừng lại.

“Em gái à... Em thật không muốn tụi anh qua đó sao? Bây giờ em không khó chịu sao? Nơi đó ngột hay không ngột? Có cần tụi anh tới an ủi em không!” Mặt A Lực dầm dề xoa xoa tay với cô.

“Tới chứ sao... em gái, tới đây này... ông cho em ẩm áp, ông nhét đầy chỗ trống không của em, lấp khin khít, mau tới...” Sắc mặt cơ hồ muốn chảy ra nước miếng của A Đào làm cho người ta nhìn sinh chán ghét.

Tay Tô Tiểu Mễ dùng sức ôm mình, hi vọng có thể làm thanh tỉnh mình từ công dụng của thuốc, mà cô chỉ mới vừa đứng lên, còn chưa đi ra một bước, thân thể của cô liền bị bọn họ kéo trở lại.

“Cũng đói khát thế này rồi, em còn muốn chạy trốn?”

“Em gái, đây chính là em không đúng, chẳng lẽ em sợ các đại gia không thỏa mãn được em sao?” Tay A Đào đã không kịp chờ đợi đi kéo quần áo của cô.

“Không cần... Các người cút ngay cho tôi... Không nên đụng vào tôi... Không nên...” Tô Tiểu Mễ ra sức chống cự.

“Vô dụng, em có la hét cỡ hòng cũng sẽ không có người biết, hiện tại để cho anh tới lấp đầy em...”

Chỉ nghe một tiếng “Xích” vang lên, là thanh âm y phục bị xé rách nát.

Ngay sau đó, truyền đến tiếng A Lực kêu to: “A...”

Nhìn cánh tay bị cắn đỏ của mình, hấn giận đến nâng lên một cái tay, vung lên đánh xuống một cái tát, đánh cho mắt Tô Tiểu Mễ nổ đom đóm.

“Con mẹ nó, ông nể mặt mày lại không muốn, cho mày ngọt không ăn lại muốn đắng, hiện tại tao liền giáo huấn mày một chút, để cho mày ném thử tư vị bị người luân phiên!”

Đang nói, hấn hất từng cái từng cái y phục của mình ra, thậm chí ngay cả quần đều cởi đi, lộ ra khổng lồ đáng sợ kia.

“Choáng nha, mày nhìn kỹ cho ông, ông có tư cách, mặt cũng đỏ thành ra như vậy, nhìn đồ chơi này có phải nuốt nước miếng hay không? Có phải muốn hay không? Hiện tại ông liền nói cho mày biết, muốn ông, trước dùng miệng phục vụ nó cho tốt, nó thỏa mãn ông thì cho mày!” Hấn lộ ra cười đắc ý và tham lam, nắm khổng lồ của mình đến gần Tô Tiểu Mễ.

Lãnh Tinh Thi ở một bên nhìn rất bình tĩnh, cầm máy quay quay, cô nhẹ giọng nói: “A Đào, đi nắm đầu của cô ta, để cho cô ta phục vụ A Lực thật tốt, phục vụ xong hấn rồi sẽ để cho cô ta phục vụ tới anh!”

Quay được hình ảnh cô khẩu giao cho hai người đàn thì đó chính là một chuyện tình làm cho tinh thần người ta vui vẻ cỡ nào. Hình ảnh như vậy truyền lên, cũng đủ làm cho Lâm Khải mở rộng tầm mắt rồi.

A Đào cũng không chút do dự cởi y phục của mình xuống, không đợi Tô Tiểu Mễ có bất kỳ cơ hội chạy trốn, nắm đầu Tô Tiểu Mễ, cố định vị trí của cô.

A Lực nhướng lông mày ánh mắt gian tà mà cười cười, nắm mấu chốt của mình nhắm ngay miệng Tô Tiểu Mễ, “Em gái ngoan, ăn nó đi, mau, ăn thật ngon, thơm thơm, ngọt ngào, sẽ làm cho em rất vui vẻ!”

Tô Tiểu Mễ nhắm chặt hai mắt và đôi môi, tất cả ủy khuất và tức giận thiêu đốt ở trong lòng của cô, người ghê tởm và chuyện ghê tởm, khiến cho ngực cô khó chịu vô cùng.

“Bà tám thói, há mồm cho tao!” A Lực thấy cô ngậm chặt lại đôi môi, hai mắt phần nộ, giơ tay lên hung hăng cho cô một cái tát.

Tay A Đào dùng sức bóp, đôi môi Tô Tiểu Mễ bị ép buộc mở ra, A Lực cầm dị vật của mình liền nhét vào, nhét mạnh đến mức khiến cho đầu Tô Tiểu Mễ choáng váng.

Mà ở phía bên cạnh có tia hồng ngoại thoáng qua, đó chính là Lãnh Tĩnh Thi cầm máy quay hướng về phía Tiểu Mễ quay một màn đặc sắc, khóe miệng của cô lộ ra cười đắc ý.

Tô Tiểu Mễ nhìn cô, trong ánh mắt lộ ra cầu xin tha thứ, hi vọng có thể thả cô ra, mà Lãnh Tĩnh Thi cũng là gương mặt cười, cười đến ngây thơ và đắc ý, thân thể lại không nhúc nhích, thấy cảnh này, cô rất sung sướng.

Tô Tiểu Mễ biết, muốn cho Lãnh Tĩnh Thi thả cô, đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng, nhưng bảo cô vì vậy thỏa hiệp, cô cũng tuyệt không cam tâm.

“Liếm a... Mau liếm...Liếm cho ông thoải mái...” A Lực lớn tiếng kêu lên, mà dị vật của hắn cũng tiến toàn bộ vào trong miệng Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ nhắm hai mắt, tự nói với mình nhịn xuống... Nhịn xuống...

Một cái tay của A Đào đã nắm tay Tô Tiểu Mễ, để cho cô khuấy động giúp dị vật của mình.

“Đúng, chính là như vậy... Hai người cực kỳ giỏi, tiếp tục đi...Hiệu quả thật là tốt!” Lãnh Tĩnh Thi nhìn một màn này, Tô Tiểu Mễ lên hình so với những người con gái quay AV kia, quả thật tuyệt không kém.

Nếu như có thể ới, Tô Tiểu Mễ hận không thể ới ra cả nước mật vàng trong bụng, nhưng cô không thể ới, bởi vì trong miệng cô bao quanh thứ ghê tởm, mà trên tay của cô còn nắm một cây ghê tởm.

Cô âm thầm tự nói, nhịn một hồi... Nhịn một hồi là tốt...

Cô tự nói với mình, ra vẻ mình bị buộc tiếp nhận trong phản kháng, sau đó đến quá trình thuốc khiến cho mình tự nhiên tiếp nhận, như vậy là tốt, chỉ có như vậy cô mới có thể làm cho mình có phần năng lực phản kích.

“A... Nha... Quản lý cao cấp thật là có khác, làm cho anh đủ thoải mái đó a... Nha..., lại dùng sức một chút, mạnh hơn một chút...”

“Sướng chết ông rồi...Thoải mái... Thật con mẹ nó thoải mái... Thêm một chút nữa...Sâu hơn một chút... Liếm... Dùng sức liếm... Để cho ông thoải mái một chút... A nha... a...”

Hai người đàn ông đã từ từ buông lỏng cảnh giác, từ từ tiến vào trạng thái thân thể buông lỏng là nhược điểm tiến công tốt nhất của người con gái.

Tô Tiểu Mễ chịu đựng ủy khuất và phần hận đầy bụng, nhìn bộ dạng không sai biệt lắm, miệng của cô chợt dùng lực, hung hăng cắn, mà tay của cô, cũng dùng toàn bộ khí lực, dùng sức siết chặt cái trong tay.

“A...” Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

“A...”

Chỉ nghe hai tiếng vô cùng thê thảm vang lên.

Tay Lãnh Tĩnh Thi run lên, trong miệng chữ nhỏ.

“A... Gốc rễ của tôi... A...” Nhìn bảo bối mang theo máu chảy, A Lực đau đến đỏ mắt, rống giận, bản năng nâng lên một cái chân của mình, đập ngực Tô Tiểu Mễ một cái.

Tô Tiểu Mễ té xuống đất, chợt khạc ra hai cục máu từ trong miệng mình, mùi máu tanh mặc dù là đau đớn cũng không phải là thứ ghê tởm nhất.

“Con nhỏ... đồ chết tiệt... Gái điểm thú... Dám dă thương ông mày, dám khiến ông không làm đàn ông được, hôm nay tao đây liền khiến mày không làm phụ nữ được... A...” Hắn giống như con sói hung ác, hung hăng cắn tức nhìn Tô Tiểu Mễ, nhưng thương thế của hắn đến từ gốc sinh mạng, một cước vừa rồi, đã hao tổn hết khí lực của hắn.

Thương của A Đào cũng không có tốt hơn bao nhiêu, Tô Tiểu Mễ dùng lực hung hăng xuống tay với hắn, đau đến giờ phút này hắn té xuống đất không dậy được, chỉ chờ mình có sức lại mới hung hăng hành hạ bà tám đáng chết kia.

Lãnh Tĩnh Thi ngàn tính vạn tính, nhưng không có tính đến Tô Tiểu Mễ lại có thể biết một chiêu này, mặt của cô càng thêm hung dữ.

192. Chương 192: Nguy Cơ Của Tô Tiểu Mễ 3

Lãnh Tĩnh Thi đi về phía Tô Tiểu Mễ.

“Lãnh tiểu thư, thật xin lỗi... Con mẹ nó gái điểm này quá độc ác!” A Lực cắn răng nói, đau đến cả người té xuống đất.

“Hai người mau đi đi! Đến bệnh viện xem một chút, chớ lộ tin tức ra, nếu không một phen tiền các người cũng đừng nghĩ lấy được.” Lãnh Tĩnh Thi lạnh lùng nhìn bọn họ nói.

“Cám ơn Lãnh tiểu thư, bất quá tôi nhất định sẽ trở lại báo thù này, TNND, tiện nhân đáng chết!” A Lực không quên hung hăng phun một bãi nước miếng về phía cô.

Lần đầu tiên Tô Tiểu Mễ bị người vũ nhục như vậy, dù là lần trước Lý Hiểu Thiên tóm cô, cũng không có vũ nhục cô, nhiều nhất chỉ là hành hạ mấy cái.

Tô Tiểu Mễ lạnh lùng liếc lại, giờ phút này, cô hận Lãnh Tĩnh Thi, thậm chí... Nếu như cô có khí lực, cô không xác định được mình có đi qua bóp chết cô ta không.

“Tô Tiểu Mễ, chị đủ khả năng à?” Cô cười lạnh nhìn về phía cô, thậm chí còn không quên dùng chân hung hăng đá cô mấy cái.

Cô nằm trên mặt đất, máu nhanh chóng chuyển động, giờ phút này, tim của cô đập nhanh hơn bình thường rất nhiều, ừng đở trên mặt càng ngày càng đậm, thuốc cũng bắt đầu phát huy chân chính.

“Chị có biết hay không, nếu như không có đàn ông tới cho chị ăn no, chị thật sẽ đói khát mà chết, loại thuốc này uống vào sẽ phải có đàn ông làm dịu mới được! Mà chị, lại làm bị thương sinh mệnh của hai người đàn ông duy nhất ở đây mất rồi!” Cô ngồi chồm hổm xuống, nâng đầu của Tiểu Mễ lên, ngón tay ngắt vào. Nếu như giết người không phạm pháp, Tiểu Mễ cô thật muốn làm như vậy.

“Tôi tình nguyện chết cũng sẽ không mặc cô xếp đặt!” Tô Tiểu Mễ đỏ mắt, cắn răng nói.

“Chị cho rằng tôi sẽ để chị chết đi sao? Chị cảm thấy tôi sẽ để chị chết tử tế sao?” Ngón tay của Lãnh Tĩnh Thi ngắt vào thật sâu, dùng sức nắm cầm của cô.

“Tôi đã tan ca lâu như vậy, Lâm Khải không tìm được tôi, anh ấy nhất định sẽ rất vội, cô cho rằng anh ấy là kẻ ngu sao? Anh ấy nhất định sẽ tìm tới nơi này, tôi tin tưởng anh ấy!” Ánh mắt của cô lúc này chính là khẳng định, thật kiên định, bởi vì cô tin tưởng, cho nên cô vẫn nỗ lực kiên trì, cô phải kiên trì đến giây phút cuối cùng. Cô muốn nhìn thấy hắn xuất hiện, cô biết Lâm Khải sẽ không để cho cô thất vọng.

“Tô Tiểu Mễ, chị vẫn còn nằm mơ? Tôi cho chị biết, không quá ba phút, sẽ có người đàn ông mới đi vào. Chị cần bị thương một đôi, tôi liền đưa cho chị hai đôi, hai người đàn ông này không đủ, vậy thì bốn, có được hay không? Tôi xem chị còn cần thế nào!”

“Lãnh Tĩnh Thi, lòng của cô thật ác độc, không trách được Lâm Khải không thích cô. Cô có ngày hôm nay là đáng đời, thật may mắn khi tôi đã không nhường Lâm Khải cho người lòng lang dạ sói như cô!” Tô Tiểu Mễ nén lấy, hung hăng phun ra nước miếng mang theo máu về phía Lãnh Tĩnh Thi.

“A...” Lãnh Tĩnh Thi giận kêu to một tiếng, đứng lên, liền hung hăng đá Tô Tiểu Mễ, dùng sức đập, trong miệng lớn tiếng mắng: “Tiện nhân...Dâm phụ...”

Cô chùi máu trên mặt, cầm máy quay trên tay, phát hình ở trước mặt Tô Tiểu Mễ, đó là hình ảnh cô khẩu giao cho một người đàn ông, tay thì nắm của một người đàn ông khác.

“Tiện nhân, chị xem cho rõ ràng. Đây chính là chứng cứ cho sự hạ tiện của chị, chị giả bộ thuần khiết cỡ nào đi nữa thì bản chất cũng vẫn là một gái điếm, chờ người khác đến, tôi liền truyền cái này đi, để cho người toàn cầu đều biết... đều xem được màn biểu diễn hạ tiện của chị!”

“Cô điên rồi... Chỉ cần tôi không chết, tôi sẽ không bỏ qua cho cô. Tôi nhất định sẽ kiện cô!” Tô Tiểu Mễ nhìn từng hình ảnh, ngực chỉ cảm thấy khó chịu, cộng thêm thuốc đã phát tác, máu vận hành nhanh hơn, cô không nhận được lại phun ra một ngụm máu.

“Kiện tôi? Đó phải nói chứng cứ, không có chứng cứ, chị kiện thế nào đây? Chị biết những người đàn ông đụng vào chị đều là loại gì không? Những người kia đều là xã hội đen còn đồ, chị cho rằng lời của bọn họ quan toà sẽ tin sao? Chị cho rằng có khả năng kiện được tôi sao? Tính kỹ một chút, coi như chị có thể kiện tôi thì sao? Tôi không ở Trung Quốc, hộ khẩu của tôi là ID nước ngoài, chị cho rằng chị có bản lãnh này sao?” Lãnh Tinh Thi không tiếc hoàn toàn đánh sục cô.

Loại cảm giác bị người hoàn toàn điều khiển khiến cho Tô Tiểu Mễ hồng mắt, cô phần hận nhìn chằm chằm Lãnh Tinh Thi, nếu ánh mắt có thể giết người có lẽ Tinh Thi đã bị cô giết hàng trăm lần...

“Đừng trách tôi hung ác, muốn trách thì trách chị đã lỡ tay giật đồ của tôi, còn giành thứ tôi thích nhất, đáng đời chị có ngày hôm nay! Còn nữa..., tôi khuyên chị nên chết tâm đi. Khi đoạn clip của chị truyền khắp toàn cầu, tôi nghĩ Khải cũng sẽ không quan tâm đến chị nữa đâu. Người nào lại đi cưới một gái điếm, hơn nữa còn là một gái điếm bị mọi người xem sạch bách!”

Cô đắc ý nhìn Tô Tiểu Mễ, trong ánh mắt phản chiếu ánh sáng thắng lợi.

Thanh âm nhấn chuông cửa vang lên, Lãnh Tinh Thi liếc mắt nhìn Tô Tiểu Mễ nằm trên mặt đất chịu nhện dục vọng hành hạ, “Chị không cần phải nhện nữa rồi, các chàng trai dành cho chị lập tức tới ngay, kế tiếp ngoan ngoãn hầu hạ bọn họ, bọn họ sẽ cho chị được giải thoát, giải thoát từ thân đến tâm nha... Ha ha...” Cô cười đến cực kỳ kiều mỹ, bước chân nhẹ nhàng đi về phía cửa.

Lãnh Tinh Thi vẫn rất cảnh giác nhìn vào máy quay hình từ cửa sổ, đó là mặt của một người đàn ông xa lạ, hẳn hướng về phía máy quay hình làm một tư thế V, Lãnh Tinh Thi mới mở cửa.

Cửa vừa mở ra, một người đàn ông phía sau người kia liền một cước đá văng ra, gầm nhẹ một tiếng: “Cút!”

Hắn xoay người hướng về phía Lãnh Tinh Thi, trong ánh mắt phần hận đầy vẻ chán ghét, “Khải... Sao anh lại ở chỗ này?” Trong thanh âm của cô chứa đầy ngoài ý muốn và khủng hoảng.

Phía sau Lâm Khải còn một người đàn ông đang đứng, Lãnh Tinh Thi không thể tin được mà nói: “Chính Kiệt, anh... Sao anh trở lại?”

Lâm Khải kéo tay Lãnh Tinh Thi lớn tiếng rống giận: “Tiểu Mễ đâu?”

“Em...em...” Nửa ngày cô cũng ấp úng không ra được, trong đầu chuyển thật nhanh, muốn mượn cớ để che dấu chuyện xấu cô làm, Lâm Khải lại cực độ không có kiên nhẫn một chương đẩy cô ra khiến cô thiếu chút nữa té xuống, may mắn cô được Chính Kiệt đỡ được.

Lâm Khải đi vào vừa nhìn liền thấy thân thể Tô Tiểu Mễ co rúc, bên cạnh một đồng máu, Lâm Khải nhìn đến tim gan run sợ.

“Khải...” Tô Tiểu Mễ nhìn thân ảnh cao lớn đó, lòng của cô rốt cuộc rơi xuống đất, hẳn tới, hẳn thật đến rồi! Hẳn không để cho cô thất vọng, ở thời điểm cô cần trợ giúp nhất, hẳn luôn sẽ hành động kịp thời, khóe mắt lại không nhận được ê ẩm, cô muốn khóc, thật là muốn ôm hắn khóc lớn.

“Tiểu Mễ, đừng sợ... Đừng sợ... Có anh ở đây... anh ở chỗ này!” Lâm Khải một tay ôm cô vào lòng.

Mắt Tô Tiểu Mễ vô tình quét qua máy quay, nhìn Lâm Khải, dùng hết khí lực nói: “Phá hủy máy quay... máy quay...”

Lâm Khải theo ánh mắt Tô Tiểu Mễ nhìn về phía máy quay đó, khi chân của hắn đang muốn đạp xuống, một thân ảnh nhào tới, bảo vệ máy quay đó thật chặt.

“Lãnh Tinh Thi, tránh ra cho tôi!” Lâm Khải âm độc nói.

“Không... Khải, anh không thể tổn thương em nữa... Tổn thương của anh đối với em đã đủ rồi, hiện tại, anh mau mang cô ấy đi đi. Nếu như cô ấy không ở cùng đàn ông, cô ấy sẽ chết. Cô ấy uống thuốc, anh nhanh cứu cô ấy đi!” Lãnh Tĩnh Thi nhu nhược nói, thân thể che chở máy quay thật chặt.

Lâm Khải nhìn sắc mặt Tô Tiểu Mễ đỏ đến dị thường, mà thân thể nóng bỏng, hẳn biết lời Tĩnh Thi nói là sự thật.

193. Chương 193: Nguy Cơ Của Tô Tiểu Mễ 4

Tô Tiểu Mễ coi như bị thuốc kích dục đang làm mình khó chịu đến cỡ nào đi nữa nhưng cô cũng biết cái máy quay kia đối với bọn họ mà nói là một loại tổn thương thật lớn, cô tuyệt sẽ không để cho chuyện như vậy phát sinh.

“Khải, phá hủy cái máy quay, nhất định phải phá hủy nó!” Sắc mặt hồng hào của cô càng làm mê người, thanh âm rối loạn cũng trở nên kiều mỹ.

Lãnh Tĩnh Thi sau khi nghe xong lời cô nói càng thêm ôm chặt máy quay, từ từ lui bước, chuẩn bị chạy trốn.

Lâm Khải lạnh giọng nói: “Đưa đây!”

“Không... Đây là của em... anh không thể lấy đi...” Cô lắc đầu nhu nhược nói.

“Đưa cho tôi!” Hắn nhấn mạnh lần nữa.

Lãnh Tĩnh Thi ôm máy quay sãi bước ra ngoài, nhưng mới có mấy bước, cô phát hiện Đoàn Chính Kiệt ngăn ở trước mặt cô.

“Chính Kiệt, mau... Giúp em ngăn bọn họ lại...” Cô thở hổn hển nhìn hắn.

“Tĩnh Thi, đưa nó cho Lâm Khải đi! Đừng mê muội nữa!” Đoàn Chính Kiệt trong mắt thoáng qua đau lòng, bao nhiêu lần tỉnh mộng, trong óc của hắn vẫn chỉ có thân ảnh của người con gái này, không sao xóa mờ được.

“Anh không phải nói yêu em sao? Anh không phải đã nói chỉ cần em muốn, anh sẽ giúp em lấy được sao? Hiện tại chính là lúc chứng minh anh yêu em, chẳng lẽ anh muốn buông tay sao?” Hắn nhìn cô, trong lòng rung động.

“Chính là bởi vì anh yêu em, cho nên anh không muốn phóng túng để cho em từng bước từng bước gây thêm lỗi lầm nữa.” Hắn càng thêm đau lòng.

“Nếu như anh yêu em, hãy để cho em đi!”

“Em để máy quay lại, anh liền để cho em đi!” Đoàn Chính Kiệt hiểu rất rõ cô, cô muốn làm cái gì hắn cơ hồ cũng có thể đoán được, mà hắn cũng từng giúp cô làm rất nhiều chuyện, từng có ảo não, nhưng hắn chưa từng hối hận qua, vì hắn yêu cô đến điên rồi.

“Không... Chẳng lẽ ngay cả anh cũng muốn đối nghịch với em sao? Tại sao?” Lãnh Tĩnh Thi gầm nhẹ.

“Anh không phải là đang cùng em đối nghịch, anh là đang giúp em, Tĩnh Thi, nghe lời, có được hay không? Ngoan một chút...” Hắn nhẹ giọng nói, nhu tình trong mắt cho tới bây giờ đều chưa hề dừng lại.

“Không... Anh đây là đang hại em... Anh không muốn em thuộc về người khác, bản thân mình tự lợi... Anh chỉ muốn cho em sống ở bên cạnh của anh, phải không?”

“Đúng, anh muốn em sống ở bên cạnh anh, nhưng là, anh cho tới bây giờ đều hi vọng em hạnh phúc, em nói em muốn gả cho Lâm Khải mới có thể hạnh phúc, anh chấp nhận để cho em đi theo đuổi hạnh phúc, nhưng anh ta căn bản không yêu em...Anh ta không thương em...không thể cho em hạnh phúc, cho nên anh trở về, anh muốn trở lại tiếp tục mang hạnh phúc đến cho em!”

“Nếu như anh muốn cho em hạnh phúc, nên đi giúp em đạt được cái em muốn, mà không phải giúp đỡ người khác ngăn cản em lấy đi cái em muốn.” Lãnh Tĩnh Thi ích kỷ nói, cô thừa nhận, cô là vì đạt tới mục đích, có thể lợi dụng hết mọi người, nhưng đó cũng là người khác tự nguyện, cô không có miễn cưỡng.

“Tĩnh Thi... Không nên như vậy nữa... Có được không?” Đoàn Chính Kiệt đang đối mặt cô sau đó, luôn là không kìm hãm được đi thỏa mãn cô, cô chỉ là nhỏ nhỏ đồ cái miệng, hắn cũng sẽ giận mình không thể ngay lập tức đạt tới tâm nguyện của cô, nhiều lần sau đó, hắn cảm thấy hắn còn sống, cũng là bởi vì Lãnh Tĩnh Thi còn sống.

Hai người đang nói chuyện, Lâm Khải lại đột nhiên từ phía sau lưng hung hăng cho Lãnh Tĩnh Thi một chưởng, trước mắt cô thoáng qua một bầu trời sao, ngay sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

Lâm Khải từ trong tay của cô cầm lấy máy quay, lấy ra thẻ từ, sau đó đem máy quay hung hăng quăng xuống đất, dùng sức đập, trong thẻ từ là cái gì, hắn không muốn nhìn đến, nhẹ tay bóp một cái, mọi thứ đều nát vụn...

“Anh mang cô ấy đi đi! Nếu như có thể, mang cô ấy đi xa một chút, cô ấy sẽ từ từ thoát ra khỏi bóng ma của tôi!” Lâm Khải sau khi nói xong, ôm thân thể Tô Tiểu Mễ rời đi.

Bên trong gian phòng, Tô Tiểu Mễ chủ động đi đến cởi y phục của hắn, đôi môi không ngừng hôn trên người hắn.

“Tiểu Mễ... Tiểu Mễ...” Hắn dán vào da thịt nóng bỏng của cô, trong miệng gọi tên cô.

“Em khó chịu... Em muốn... Em nghĩ muốn...” Thân thể Tô Tiểu Mễ đã nóng rực đến gần như hồng mất, cô dùng sức cởi đi y phục của hắn, dán sát vào da thịt của hắn cô mới thấy thoải mái một chút.

“Ừ... Anh biết... Anh sẽ không để cho em khó chịu quá lâu...” Tay của hắn di động trên vật đầy đà của cô, vuốt ve lên xuống.

“Ừ... Em còn muốn...” Cô thở hào hển, đôi môi hạ thấp xuống, hung hăng cắn một cái vào vật ấy của hắn.

Lâm Khải tay dò hướng bí ẩn của cô, nơi đó đã sớm phiếm lạm thành một con sông nhỏ, ngón tay của hắn chỉ là vừa mới đụng phải nơi đó, cô liền không tự kìm hãm được hút lấy ngón tay của hắn, phát ra vui vẻ thanh âm.

“Em chỗ này thật khó chịu... Khó chịu... Khải... Giúp em...” Cô có chút mơ hồ, trên mặt triều hồng càng thêm phiếm lạm.

Ngón tay của hắn dùng sức ở nơi đó tiến tới rút ra, cắm vào, đưa tới một hồi, thanh âm thủy triều dội lại.

“Ừ... Thoải mái... A... Nặng hơn một chút...” Tô Tiểu Mễ mê say đôi mắt, chỉ có muốn...

Lâm Khải biết cô khó chịu, da thịt của cô chưa từng nóng bỏng như vậy, mà thanh âm của cô chưa từng có chủ động cùng tích cực như vậy, mùi vị trong miệng cô làm cho hắn mê man, mỗi tắc da thịt mềm mại trên người cô cũng làm cho hắn phát điên.

Cô dụ hoặc về mặt mị thái kích thích thân thể của hắn dưới thân thể của cô.

“Ừ... Em không được... Khải... Cho em... Em muốn...” Giờ phút này, cô bị thuốc phát tác đã không có xấu hổ, cô chỉ muốn, muốn hắn, hung hăng muốn hắn.

Lâm Khải đang chuẩn bị đứng dậy thẳng tiến cô, Tô Tiểu Mễ cũng đã không kịp đợi, lật người đè lên, nắm lấy trưởng đại của hắn, nhắm ngay của mình nhập khẩu hung hăng ngòi chồm hồm lên. Truyện Tiên Hiệp - Y

“Ừ...”

“A...”

Hai người cũng phát ra thanh âm thỏa mãn, ngồi ở trên người của hắc Tô Tiểu Mễ, thân thể bị hắc lấp đầy thật chặt, đó là một loại cảm giác kích thích vui vẻ, cô ở trên người hắc bắt đầu vận động, lúc lên lúc xuống.

Trên thân thể kích thích, cô mỗi một động tác hạ xuống, liền muốn kích thích phải nhanh hơn, nặng hơn, thân thể của cô cũng theo động tác của cô càng lúc càng nhanh, kia trước mắt hắc hai khóa lộ ra, lóe phần hồng thủy tinh sáng, hai tay của hắc hung hăng nhu trên hai vật đó của cô.

“Ừ... Thật thoải mái... A...”

Cô khép hờ đôi mắt, hưởng thụ giờ phút vui vẻ này, cô giống như không thể thỏa mãn, ở trên người hắc tác thủ không biết mệt, mỗi một kích thích làm cho cô muốn tìm lấy mau hơn. Cảm giác thân thể lẫn nhau đi đến cực hạn, điên cuồng thét lên, giống như chỉ có như vậy, thân thể của cô mới có thể hóa giải.

194. Chương 194: Lãnh Tĩnh Thi Không Muốn Người Khác Biết Quá Khứ Đã Qua

Bão tuyết ở Bắc Kinh vẫn còn kéo dài, từng mảnh từng mảnh, giống như vĩnh viễn cũng sẽ không ngừng.

Đoàn Chính Kiệt nhìn Lãnh Tĩnh Thi vẫn đứng ở cửa sổ ngăn người, cô đẹp như vậy, nhưng lòng của cô lại là cố chấp như vậy, cô khóc xin Lâm Khải không thể rời bỏ cô, không làm tổn hại máy quay của cô... Nhưng Lâm Khải rời bỏ cô, đập bể máy quay, bóp nát thẻ từ, một tia hi vọng cuối cùng cũng bị lấy đi mất. Hắc nhìn cô như đã chết đi, tâm thấy thật đau.

“Tĩnh Thi...” Thanh âm của hắc ôn nhu như vậy, ôn nhu giống như sợ sẽ quấy rầy đến cô.

“Tại sao anh ấy không thích em? Là do em không đủ xinh đẹp sao?” Ánh mắt cô u oán sắp khóc.

“Không, em rất đẹp! Chẳng qua anh ta không thích một người xinh đẹp đến hoàn mỹ.”

“Vậy anh nói cho em biết đi, anh ấy tại sao có thể thích Lãnh Tĩnh Dạ? Em cùng cô ấy dáng dấp cơ hồ là giống nhau, tại sao anh ấy có thể thích cô ấy mà không thể yêu thích em?” Lãnh Tĩnh Thi không hiểu, nếu như hắc không thích sự xinh đẹp của cô, ban đầu Lâm Khải tại sao lại có thể vì Lãnh Tĩnh Dạ chết đi sống lại như vậy.

“Tĩnh Thi, cùng anh trở về Pháp, có được không? Để cho anh chăm sóc em!” Hắc nghĩ tới muốn quên người con gái này, nhưng hắc không thể làm được. Hắc biết cô hư, cô cố chấp, nhưng hắc vẫn cứ như thế yêu cô.

“Không, em không trở về, ván bài này vẫn chưa ngã ngũ mà, em sẽ không chịu thua!” Cô kiên trì với ý nghĩ của mình. Nguồn:

“Tĩnh Thi, em tỉnh lại đi, đừng khăng khăng cho mình làm đúng nữa, Lâm Khải tại sao vừa bắt đầu chú ý em, thích em? Không phải là bởi vì em thể hiện giống như Lãnh Tĩnh Dạ sao? Nhưng tiếp xúc lâu dài, hắc phát hiện em không phải là người hắc muốn tìm, cho nên hắc cũng không thể yêu em.”

“Anh nói vậy, em rõ ràng theo nhật ký của Lãnh Tĩnh Dạ đi tiếp xúc với anh ấy, từng động tác rất nhỏ của Lãnh Tĩnh Dạ em đều luyện tập trong gương trên trăm lần, anh ấy cùng em ở chung một chỗ, nhất định sẽ có cảm giác.” Lãnh Tĩnh Thi có chút bối rối khẩn trương.

“Ngay cả chính em cũng biết mình đang bắt chước Lãnh Tĩnh Dạ, nhưng bản tính trời sinh của em là không thay đổi được. Tại sao em cứ cố chấp như vậy? Em diễn có khá hơn nữa em vẫn chỉ là Lãnh Tĩnh Thi, không thể biến thành Lãnh Tĩnh Dạ được, hắc nhất định không thể nào thích em!” Đoàn Chính Kiệt hi vọng cô có thể tỉnh táo lại.

“Anh im miệng! Em nhất định có biện pháp để cho anh ấy thích em, em nhất định sẽ là người của anh ấy!” Cô kiên trì quyết không buông tay.

“Em dùng biện pháp gì để cho hấn thích em? Tự sát, em dùng qua, hấn cũng không tới nhìn em một cái; tuyệt thực, em cũng thử qua, hấn vẫn như cũ chưa có tới xem em một lần; em bắt cóc Tô Tiểu Mễ, cố gắng để cho đàn ông của toàn thế giới nhìn thấy cô ấy một màn không chịu nổi, làm Lâm Khải vĩnh viễn cũng cười không được cô, coi như Lâm Khải nguyện ý cười, Tô Tiểu Mễ cũng sẽ không nguyện ý gả, một chiêu hung ác như vậy nhưng kết quả ra sao? Em vẫn thất bại như cũ! Chẳng lẽ em vẫn không thể tỉnh lại sao?” Đoàn Chính Kiệt nhìn cô, hấn biết cô cũng không chịu nổi những chuyện đã qua, trừ hấn ra, không có ai biết.

“Em không cam lòng... không cam lòng...”

“Tĩnh Thi, em không nên như vậy... Em đã rất khá, tại sao nhất định phải ép mình?”

“Anh căn bản cũng không biết trong lòng em có bao nhiêu thống khổ, anh chỉ biết là để cho em đừng theo đuổi cái gì không thuộc về mình, nhưng anh có biết hay không, những chuyện đã từng phát sinh ở trên người em, là đau lòng cỡ nào. Năm đó, nếu như không phải là bởi vì em cùng Lãnh Tĩnh Dạ lớn lên giống nhau, em căn bản cũng không có khả năng bị những người đó luân phiên hãm hiếp! Tại sao cô ta có được tình yêu, mà em lại phải thay cô ta chịu tội, tại sao?” Nghĩ đến chuyện trước kia, nước mắt trong mắt cô không thể không được liên chảy xuống.

“Tĩnh Thi, không cần suy nghĩ nữa...Không cần suy nghĩ nữa...” Đoàn Chính Kiệt ôm cô thật chặt ở trong ngực của mình, ôn nhu an ủi: “Hết thấy đều đã qua, vĩnh viễn đều là quá khứ.”

“Không... Em không làm được, chỉ cần nghĩ đến những chuyện này, trong lòng em liền đau, đau đến như bị kim châm!”

“Có anh ở đây, hết thấy đều sẽ khá hơn, tin tưởng anh!” Hấn ôm chặt hơn.

“Không, em không muốn buông tha cho, em còn có thể tranh thủ...” Cô tự mình lẩm bẩm.

“Tĩnh Thi, em đã dùng hết tất cả phương thức đi tranh thủ tình cảm của Lâm Khải rồi, nhưng người hấn yêu chính là một người khác, mà không phải là em.”

“Vậy em sẽ phá hủy mọi chuyện, cũng giống như đã từng phá hủy Lãnh Tĩnh Dạ!” Lãnh Tĩnh Thi mất lạnh, nơi khóe mắt lộ ra hung quang.

“Em điên rồi! Em đối với Lãnh Tĩnh Dạ trả thù anh có thể hiểu, nhưng em đối với Tô Tiểu Mễ trả thù, hoàn toàn chính là sự ích kỷ của em. Em cứ tàn nhẫn như vậy em sẽ hoàn toàn mất đi chính mình, mất đi người cuối cùng yêu em là anh!” Đoàn Chính Kiệt thật đau lòng, cho tới bây giờ, tại sao cô còn không nguyện ý buông tay?

“Không chiếm được người em yêu, em cũng không để cho người khác lấy được, nếu như anh yêu em, liền ủng hộ em lần cuối cùng này đi, xong việc em liền đi theo anh, có được không?” Nỗi hận cô dành cho Lâm Khải nay đã muốn vượt xa tình yêu.

“Tĩnh Thi, nếu như em biến thành như vậy, anh yêu em cũng không dám ở chung một chỗ với em. Bởi vì anh lo lắng, lo lắng một ngày kia anh chọc em tức giận, em cũng có thể để cho người tiêu diệt anh, em biết loại cảm giác này đáng sợ đến cỡ nào không?”

“Sẽ không... Anh tốt với em, em hiểu... Em cũng biết!” Cô hết sức giải thích, cô không muốn thấy ánh mắt như vậy của Đoàn Chính Kiệt.

“Em hại không được Tô Tiểu Mễ, cuối cùng lại làm hại chính em. Nếu như em thật hại chết Tô Tiểu Mễ, em cũng sẽ không có kết quả tốt, bởi vì thế lực của Lâm Khải so với tưởng tượng của em khác xa, một khi tra được, việc em nhằm vào Tô Tiểu Mễ bại lộ, hấn chỉ động một ngón tay là có thể bắt được em; nếu như để cho hấn biết năm đó Lãnh Tĩnh Dạ chết đi với em có liên quan, em cảm thấy hấn sẽ bỏ qua cho em sao?”

“Chỉ cần anh không nói em không nói, cũng sẽ không có người biết!” Cô chột dạ giải thích, “Cô ta chỉ là sớm hay muộn, chúng ta chỉ là thuận nước đẩy thuyền đi thôi.”

“Tĩnh Thi, đây là anh cho em một cơ hội cuối cùng.” Nói xong, hấn từ trong túi móc ra vé máy bay “Đây là vé máy bay mười giờ sáng mai đi Paris, anh sẽ chờ em, nếu như em không đến, anh sẽ không bao giờ chờ em nữa!”

Lãnh Tĩnh Thi nhận lấy vé máy bay, nhìn lại Đoàn Chính Kiệt, ánh mắt của hắn vẫn trong suốt như trước kia, rất hoan hỉ nhân nhượng cô, cô nói gì hắn cũng nguyện ý giúp cô đi làm, chỉ vì cô vui vẻ, cho dù là cô yêu người đàn ông khác, hắn cũng ở bên cạnh yên lặng giúp đỡ cô.

Hắn nhìn cô một cái thật sâu, ôn nhu nói: “Anh hi vọng mười giờ ngày mai gặp lại em, bởi vì anh muốn mang lại hạnh phúc cho em, ở trong thế giới của anh, em vĩnh viễn đều là nữ chủ.”

Lãnh Tĩnh Thi nắm vé máy bay trong tay, nhìn hắn dần biến mất trong tầm mắt của mình.

195. Chương 195: Lãnh Tĩnh Thi Không Muốn Người Biết Quá Khứ 2

Nhìn bông tuyết rơi ngoài cửa sổ, rất nhiều chuyện cũ dần dần hiện lên ở trong đầu của cô.

Lãnh Tĩnh Dạ so Lãnh Tĩnh Thi lớn hơn ba tuổi, nói cách khác, cha của Lãnh Tĩnh Thi trước khi cùng mẹ cô kết hôn, đã có một đứa con gái riêng, hơn nữa vẫn nuôi ở nước ngoài, còn là nuôi một cách giấu diếm nên không ai biết được.

Nhưng cây kim giấu trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, mẹ Lãnh Tĩnh Thi náo qua rất nhiều lần, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn tha thứ. Dù vậy bà thật không cam lòng, bà đem Lãnh Tĩnh Thi ra nước ngoài, thứ nhất là muốn bồi dưỡng, thứ hai cũng là giận dữ.

Mười sáu tuổi đáng đáp Lãnh Tĩnh Thi đã cực kỳ xinh đẹp, cô xem nhiều tờ báo thương mại cùng giải trí, thậm chí một người đàn ông tuần tú thường xuất hiện trên báo, báo thương mại thỉnh thoảng sẽ có đăng một chút về chiến lược buôn bán của hắn, báo giải trí luôn có một chút scandal của hắn cùng một mình tinh diện ảnh quốc tế hoặc là một đại danh viện nào đó...

Còn nhỏ tuổi, cô nhìn thấy hắn lần đầu tiên liền yêu, cô thề, thậm chí đem bí mật của mình chia sẻ với người bạn thân nhất là Đoàn Chính Kiệt, cô nói cô nhất định phải chinh phục người đàn ông này, cô nỗ lực để cho mình trở nên ưu tú hơn, xinh đẹp hơn.

Trong hai năm cô cố gắng trở nên ưu tú cùng xinh đẹp, tin tức về hắn cũng biến mất. Mà lại có một chuyện khác phủ xuống trên đầu cô.

Đó là vào một đêm mưa, cô vừa bước ra đường không tới một phút, liền bị người bắt lên xe, dẫn tới một cái kho hàng, ba người đàn ông không chút khách khí thay nhau hãm hiếp cô.

Thậm chí không đợi cô lên tiếng, ba người kia liền thay nhau hành hạ cô, cái đêm mưa đó thành kí ức đau đớn nhất của cô, cô nhìn hạ thể của mình không ngừng chảy máu, cô biết lần đầu tiên của mình cứ như vậy mất đi, kia vốn nên giao cho người cô thích nhất lại bị người ta dùng phương thức tàn nhẫn nhất đoạt đi, cổ họng của cô cơ hồ không thể phát ra thanh âm.

Thấy cô gái đang chảy máu, một trong ba người đàn ông ném một câu: “Này Lâm Khải cư nhiên đem dăng không cho chúng ta, thật là hào sảng!”

Bọn họ cười ngênh ngang rời đi, mà cô dùng hơi sức cuối cùng gọi điện thoại cho Đoàn Chính Kiệt.

Sau này cô mới biết, đêm hôm đó người bọn họ muốn tìm là Lãnh Tĩnh Dạ, mà không phải là Lãnh Tĩnh Thi, nhưng bởi vì các cô lớn lên giống nhau, cô thành vật thế thân cho Lãnh Tĩnh Dạ.

Ba người kia là người của xã hội đen, cũng là được những người khác trả tiền muốn cho Lâm Khải một chút giáo huấn, mà người phụ nữ Lâm Khải thích nhất - Lãnh Tĩnh Dạ chính là mục tiêu bọn họ hạ thủ, lại chưa từng nghĩ mình đã lầm đối tượng.

Nửa tháng sau, cô nhận được tin báo mình mang bầu, nhìn giấy khám bệnh, cô nắm thật chặt ở trong tay, trong mắt cừ hận càng thêm sâu! Đây hết thảy, đều là tội của Lãnh Tĩnh Dạ, lại toàn bộ đáp xuống đầu cô.

Mẹ Lãnh Tinh Dạ câu dẫn ba cô, mà cô ta lại đoạt đi người cô yêu nhất, ghê tởm hơn chính là, cô còn phải thay cô ta công một thân tội nghiệt, cô muốn trả thù...cô muốn đem những tội nghiệt mình phải gánh trả lại, cô muốn đoạt lại những gì thuộc về mình.

Cô không do dự liền giết chết dã chủng trong bụng, lòng của cô cũng từng chút từng chút trở nên ngoan độc. lúc cô mới biết thì ra Lãnh Tinh Dạ là chị cùng cha khác mẹ với mình, mẹ của cô còn chưa có nói gì với cô về chuyện này.

Để cho cô đặc ý nhất chính là, dòng họ của Lãnh Tinh Dạ có bệnh tiểu đường, tùy thời có thể chết, tựa như mẹ của Tinh Dạ, sống không tới bốn mươi tuổi liền chết, nhưng cô thì không đợi được Lãnh Tinh Dạ bốn mươi tuổi mới chết.

Đang nhìn đến vô số hình ảnh của Lâm Khải đối với Lãnh Tinh Dạ, trong lòng cô đã tuôn ra một cái ý niệm, đó chính là chờ Lãnh Tinh Dạ chết, sau đó cô lại hiện ra trước mắt của hắn.

Từ khi có ý nghĩ kia, cô liền mua chuộc người giúp việc của Lãnh Tinh Dạ. Trong bữa cơm hằng ngày kêu người đó cho thêm một chút thuốc, làm cho Tinh Dạ suy kiệt nhanh hơn, thêm một chút tác động ngoại giới, Lãnh Tinh Dạ cũng bắt đầu tự làm khổ mình, ý thức tiêu cực rất mạnh, ba tháng sau, cô liền bệnh tim đột phát chết đi.

Mà cô, từ chỗ Lãnh Tinh Dạ lấy đi một vật, đó chính là nhật ký, ghi chép tất cả quá trình từ khi quen biết Lâm Khải đến khi yêu nhau, cùng mỗi động tác rất nhỏ của cô đối với hắn, Tinh Thi đều từng điểm từng điểm ghi tạc trong đầu.

Hai năm sau, cô bắt đầu xuất hiện ở các tạp chí lớn, cô lấy thân phận quốc tế danh viện trở về nước, sau đó thông qua các loại quan hệ cùng Lâm Khải tiến hành vô tình gặp được, hơn nữa thành công hấp dẫn tâm mắt Lâm Khải, đạt được tốc độ nhanh nhất trở thành bạn gái của hắn, sau đó là vị hôn thê, hơn nữa đạt được An Ôn hoàn toàn ủng hộ.

Nhưng người tính không bằng trời tính, không có Lãnh Tinh Dạ, lại xuất hiện một Tô Tiểu Mễ, kế hoạch của cô đột nhiên có lỗ hổng, lỗ hổng ngày một lớn, cô càng nỗ lực vùi lấp nó, lại phát hiện càng khuyết lớn hơn.

Không cam lòng, cô lần nữa lợi dụng trí tuệ cùng thủ đoạn của mình đi dành lấy tình yêu, và cũng vì những thủ đoạn đó, dần dần cô mất đi chính mình.

Từ mười sáu tuổi đến hai mươi ba tuổi, cô thích hắn bảy năm, tình yêu này ở trong lòng của cô in dấu thật sâu, nếu muốn cô cứ như vậy thối lui, cô không làm được!

Thứ cô không có được, cô sẽ phá hủy, phá hủy đến tan nát, lòng của cô mới có thể hoàn toàn bình phục lại. Cô tự nói với mình, một cú đá cuối cùng, bất kể thành công hay không, cô đều sẽ cầm vé máy bay đi Pháp.

Điện thoại của Tô Tiểu Mễ vang lên, đầu kia là một thanh âm lạnh lùng của đàn ông.

“Tô Tiểu Mễ, mẹ mày bây giờ đang ở trong tay tao, tao hạn cho mày mười phút sau chạy tới, nếu như dám báo cảnh sát hoặc là nói cho những người khác, vậy thì mày cũng nên chuẩn bị đi nhặt lại xác của mẹ mày đi!”

“Anh là ai? Đừng ở đó nói bậy nữa!” Tô Tiểu Mễ cảnh giác nói.

“Đàn bà thú vị đáng chết, nói chuyện, gọi tên con bà đi!” Cô nghe được tiếng tát tay vang lên.

“Tiểu Mễ...”

Tô Tiểu Mễ vừa nghe liền biết là mẹ, khẩn trương nói: “Mẹ... Bọn họ có làm gì mẹ hay không?”

Không có tiếng mẹ trả lời, vẫn là tiếng nói của người đàn ông kia, “Tao ở dưới lầu công ty của mày, nếu như không muốn phải đi nhặt xác thì lập tức xuống đây ngay bây giờ cho tao. Nếu như tao phát hiện bên cạnh mày có người khác, tao nhất định sẽ cho mày biết hậu quả là như thế nào!”

“Được, tôi lập tức xuống ngay, các người ngàn vạn lần không được tổn thương mẹ tôi!”

Tô Tiểu Mễ không kịp ngẫm nghĩ nữa, chạy thật nhanh ra khỏi công ty.

196. Chương 196: Trùng Hợp Trong Trùng Hợp

Lãnh Tinh Thi tự nói với mình, đánh cuộc một lần với số mạng, nếu như ông trời bảo cô buông tay trả thù, cô liền nghe theo, nhưng nếu như Tô Tiểu Mễ xuất hiện, nếu như cho cô cơ hội, vậy xin lỗi rồi, cô nhất định phải làm như vậy.

Cô lái một chiếc xe chạy nhanh hướng đường có trụ sở của Dung Khoa quốc tế, chờ Tô Tiểu Mễ ra ngoài, yêu cầu của cô không tính là cao, không muốn mạng của cô ấy. Cô chỉ muốn biết, nếu như Tô Tiểu Mễ bị tàn phế, Lâm Khải có phải sẽ không có chút nào so đo cùng cô ấy ở chung một chỗ, chiều cổ cô ấy cả đời hay không!

Điện thoại của Tô Tiểu Mễ lại một lần nữa vang lên.

“Các người ở đâu? Tôi đã xuống lầu!” Cô hướng về phía điện thoại lo lắng nói.

“Mày hướng bên trái ra ngoài, có một con đường cái, chúng ta ở đường đối diện, xe Audi màu đen, mẹ mày đang ở trong xe!” Thanh âm của người đàn ông kia âm lãnh giống như tới từ địa ngục.

Miệng của mẹ Tiểu Mễ bị dán lại, nhưng ánh mắt của bà hoảng sợ trợn to, bà nghĩ muốn phát ra thanh âm, bà muốn nói với con gái mình không nên tới, ngàn vạn không nên tới, nhưng là thanh âm phát ra cũng cực kỳ yếu.

“Tôi đã ở đường đối diện rồi, tôi hiện tại sẽ đến chỗ các người.” Tô Tiểu Mễ ngẩng đầu tìm, liền nhanh chóng tìm thấy chiếc xe Audi màu đen.

Ở đường phố bên kia, Lãnh Tinh Thi không nghĩ tới ông trời cứ nhiên như vậy nể mặt cô, không ủng hộ công cô chờ đợi. Tô Tiểu Mễ trùng hợp như thế hiện ra trước mặt cô, nếu như cơ hội này cô không nắm lấy, vậy cả đời này cô sẽ phải hối hận.

Ở đường phố bên kia, một chiếc xe hàng cũng dừng ở đối diện, sau khi nghe được điện thoại chỉ thị, hần khởi động xe, hướng về phía Tô Tiểu Mễ.

Lãnh Tinh Thi cũng khởi động xe, hướng Tô Tiểu Mễ lao tới.

Hai chiếc xe, ai cũng không ngờ rằng sẽ vọt tới cùng một người, Tô Tiểu Mễ cầm điện thoại di động đang chuẩn bị đi tới, lại chỉ nghe được tiếng va chạm ầm ầm, điện thoại di động của cô bay ra ngoài.

Cô nhắm lại hai mắt, cứ ngỡ là mình chết chắc. Hai chiếc xe đồng thời đụng tới, quá ngoài ý muốn. Khi cô cho là mình sắp tiêu đời bỗng cảm giác được thân thể của mình bị người dùng lực kéo, cả thân thể ngã vào trong ngực của người đó, cô ngửi thấy mùi vị cô đã quen thuộc và mê luyến, quay đầu lại thấy sự lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt, ánh mắt đầy khẩn trương và nhu tình, một khắc kia, cô cảm thấy chính là có chết tại trong ngực hần cô cũng cam lòng.

Xe hàng lấn mấy cái đụng vào xe của Lãnh Tinh Thi, phá vỡ cửa sổ xe, một mảnh vụn của cửa kính đâm vào đầu Lãnh Tinh Thi, còn có vài mảnh vụn khác đâm vào trong da thịt cô, mà thân thể của cô khi bị xe hàng đụng phải, đầu chột đụng vào trên tay lái, máu tươi trong nháy mắt chảy ra, cô ngất xỉu tại chỗ.

Lúc tai nạn xe cô phát sinh không tới một phút sau, cảnh sát cũng đã chạy tới.

Tô Tiểu Mễ hoảng hốt, lớn tiếng kêu lên: “Khải, em muốn đi cứu mẹ, mẹ em bị bắt cóc rồi!”

“Không cần lo lắng, hết thấy đều đã không sao, không tin em xem xem!” Hần ôm cô đứng dậy, để cho cô có thể nhìn về phía đối diện.

Tô Tiểu Mễ thấy mẹ từ trong xe đi ra, còn có hai người đàn ông khác bị cảnh sát mang đi, mẹ của cô cũng nhìn thấy cô, hai người hướng đối phương đi tới thật nhanh.

Đây hết thấy đều là trong dự liệu của Đoàn Chính Kiệt, Lãnh Tinh Thi cuối cùng vẫn không bỏ được cái gai trong lòng cô, cô còn chưa cam tâm, lựa chọn mạo hiểm, lại chưa từng nghĩ đến trùng hợp như thế.

Bác sĩ nói cho hẳn biết, tay phải của Lãnh Tinh Thi bị tàn phế, gân tay của cô bị thủy tinh ghim hư hết, đừng nói đàn dương cầm, ngay cả khí lực cầm dũa cũng không còn.

Bác sĩ còn bảo đầu của cô bị thương nghiêm trọng, thủy tinh ở bên trong mặc dù đã được lấy ra ngoài, nhưng có nguy hiểm hay không sẽ phải đợi cô tỉnh lại, mà hẳn cũng một mực ngồi ở bên giường bệnh chờ cô mở mắt.

Hai mươi giờ sau, Lãnh Tinh Thi tỉnh, cô mở mắt nhìn tất cả, ánh mắt trong veo không có một tia tà niệm, cô mở miệng nói câu đầu tiên không ngờ rằng lại là: “Anh là ai? Tại sao tôi lại ở nơi này?”

“Tĩnh Thi...” Hẳn gọi tên cô “Rốt cục em đã tỉnh, có đau ở đâu không?”

Đoàn Chính Kiệt vẫn như cũ không khống chế được mình, vẫn muốn đi quan tâm cô.

“Tĩnh Thi? Anh đang gọi tôi sao?” Lãnh Tinh Thi nhìn hẳn, tại sao cô không nhớ gì hết? “Tôi là ai? Anh nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì? Tôi tại sao lại ở chỗ này? Anh là ai?”

“Tĩnh Thi, anh...” Đoàn Chính Kiệt kinh ngạc nhìn cô “Anh là Chính Kiệt, em không nhớ anh sao?”

“Chính Kiệt...Chính Kiệt? Tôi có biết anh sao? Tôi là ai? Tôi không nhớ gì hết, tại sao lại như vậy? Anh nói cho tôi biết, tôi là ai, tôi làm nghề gì, nhà ở đâu?” Lãnh Tinh Thi nâng tay định ôm đầu nhưng tay phải không hề có phản ứng, cô có chút thống khổ kêu “Tay của tôi... Tay phải của tôi tại sao một chút khí lực cũng không có? Tại sao lại như vậy? Tôi sẽ bị tàn phế sao?”

Lãnh Tinh Thi khóc, thống khổ nhìn hẳn.

Đoàn Chính Kiệt ôm cô, để cho cô tỉnh táo lại. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Một lát sau, bác sĩ đi vào, cho cô thuốc an thần, đồng thời cũng xác định Lãnh Tinh Thi mất trí nhớ, những gì đã trải qua, toàn bộ không nhớ rõ.

Đoàn Chính Kiệt nhìn cô đang ngủ say, đây hết thấy đối với Lãnh Tinh Thi mà nói có lẽ là tốt. Cô không nhớ gì liền có thể buông tha trả thù, bắt đầu cuộc sống mới đơn giản đầy hạnh phúc.

Hẳn thậm chí tự ôm mộng đẹp chính là đợi Lãnh Tinh Thi khá hơn, hẳn muốn nói cho cô biết hẳn là vị hôn phu của cô, bọn họ vô cùng yêu nhau, bọn họ sẽ chuẩn bị kết hôn...

Khi Lãnh Tinh Thi tỉnh lại lần nữa, Đoàn Chính Kiệt liền nói cho cô biết mọi chuyện trước đó dựa theo ý nguyện của chính hẳn, Lãnh Tinh Thi từng chất vấn, nhưng cô ở trên giường bệnh cũng chỉ có mình hẳn bên cạnh chăm sóc. Không có một thân nhân nào khác đến thăm cô, cô chỉ có thể lựa chọn tin tưởng.

Đoàn Chính Kiệt che giấu Lãnh Tinh Thi, bởi vì hiện tại các tờ báo lớn cũng đang đăng tin cha của Lãnh Tinh Thi tham ô, mẹ cô lạm dụng chức quyền, mà cha mẹ cô mười giờ trước bị trục xuất trở về nước, ở đồn cảnh sát tiếp nhận điều tra.

Hẳn nhìn cô, nói cho cô nghe quá trình bọn họ quen biết nhau, yêu nhau, cô ở một bên nghe một hồi liền nguyện ý tin lời hẳn, từ từ tiến vào câu chuyện xưa của bọn họ, yêu nhau rất gian khổ nhưng cũng rất ngọt ngào.

Đoàn Chính Kiệt nhẹ nhàng hôn môi cô, mà cô từ từ nhắm mắt lại, nhận lấy nụ hôn của hẳn, mềm mại mang theo hương thơm ngọt ngào, loại mùi vị này là hẳn đã mong ước từ lâu rồi.

Giờ phút này, hẳn rất cảm kích trời cao. Ông đã đem một Lãnh Tinh Thi hoàn toàn khác tới bên hẳn.

197. Chương 197: Trùng Hợp Trong Trùng Hợp 2

Dung Khoa thành công thu mua Thái Hoa.

Trần gia đánh bại Lý Hiếu Thiên, tạm thời trở thành hắc đạo lớn nhất.

Tô Tiểu Mễ cũng mới biết, cỗ xe hàng kia là Lý Hiếu Thiên cố ý an bài, khi biết được kế hoạch của mình bị thất bại, hắn muốn trả thù, ba của cô đụng chết con hắn, vậy hắn muốn mẹ của cô tận mắt nhìn thấy con gái mình bị xe đụng chết.

Chẳng qua là hắn không có ngờ tới, muốn hại Tô Tiểu Mễ còn có một người khác, chẳng qua là lão Thiên công bằng, muốn hại người rồi cục lại bị người hại.

Lâm Khải nắm tay Tô Tiểu Mễ đi vào bệnh viện, hắn muốn tới nói với Lãnh Tĩnh Thi, hắn muốn khởi tố cô tội cố ý gây thương tích cho người khác.

Khi bọn hắn đứng ở phòng bệnh của Lãnh Tĩnh Thi, nhìn cô gương mặt mờ mịt lại lộ ra hạnh phúc, hai người bọn họ ngáy ngốc đứng nhìn.

“Chính Kiệt, hai người bọn họ là bạn của chúng ta sao?” Lãnh Tĩnh Thi cười ngọt ngào nhìn về phía bọn họ, từ lúc cô nhập viện tới nay, trừ Đoàn Chính Kiệt, đây là lần đầu tiên có người đến thăm cô.

Đoàn Chính Kiệt nháy mắt, ý bảo bọn họ không nên lên tiếng.

“Là bạn làm ăn của anh, em trước ngoan ngoãn ăn cháo, anh cùng bọn họ nói chuyện một chút sẽ trở lại với em có được không?” Hắn trêu mếu vuốt ve gương mặt của cô.

Cô gật đầu, mỉm cười nói: “Được rồi mà, anh không cần lo lắng, em sẽ dùng tay trái giải quyết nó!”

Bên ngoài phòng bệnh.

“Lâm tổng, tôi biết anh tới là muốn làm gì, nhưng tôi hi vọng anh bỏ qua cho Tĩnh Thi, cô ấy hiện tại đã mất trí nhớ.” Đoàn Chính Kiệt thỉnh cầu nói.

“Nếu như có một ngày, cô ấy nhớ lại tất cả, lại quay trở lại tiếp tục hại Tiểu Mễ, làm sao bây giờ? Cô ấy phạm tội, bị luật pháp trừng trị cũng đúng thôi!” Nghĩ đến việc cô muốn hại chết Tô Tiểu Mễ, Lâm Khải không cách nào tha thứ được, người phụ nữ này lòng dạ quá độc ác.

“Sẽ không, tin tưởng tôi, tôi nhất định sẽ làm cho cô ấy đi theo chánh đạo.”

“Chính Kiệt, thật ra thì tôi căn bản cũng không tin tưởng cô ấy bị mất trí nhớ. Cô ấy có thể đang giả bộ, lấy phương thức như thế tránh né tội ác mình đã gây ra. Đây có thể chính là một thủ đoạn của cô.” Lâm Khải không thể không hoài nghi Lãnh Tĩnh Thi.

“Bác sĩ đã chẩn đoán chính xác rồi, mất trí nhớ thật, đầu của cô ấy bị thương rất nặng, còn có gân tay của cô cũng bị thương rồi, tay phải chẳng khác gì tàn phế, cả đời này cũng không cầm nổi đồ vật gì.” Trong mắt của hắn thoáng qua một tia ưu thương, điều này cũng là ông trời trừng phạt cô ấy.

Tô Tiểu Mễ nhẹ nhàng nắm tay Lâm Khải, cười nói: “Nếu như vậy, coi như xong! Có lẽ đây chính là trời cao an bài, nếu như không phải là Lãnh Tĩnh Thi muốn hại em, không chừng em đã bị xe Lý Hiếu Thiên đụng, lúc đó người nằm viện sẽ là em, hoặc em bây giờ cũng như cô ấy, không nhớ gì.”

Tô Tiểu Mễ mặc dù đối với hành động của Lãnh Tĩnh Thi cũng rất tức giận, nhưng là trời cao đúng là vẫn còn rủ lòng thương xót cô, dưới sự trùng hợp, ngược lại cứu cô, Lãnh Tĩnh Thi muốn hại người lại gặp phải kiếp nạn, đây là kiếp số.

“Không được, nếu như không phải là trùng hợp, mạng của em có thể cũng không còn, em có biết không?” Lâm Khải ngược lại không bỏ được, bởi vì hắn không muốn về sau cô còn có thể bị một chút tổn thương nào. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Đoàn Chính Kiệt nhìn Lâm Khải, đột nhiên đổi giọng nói “Lâm tổng, tôi sẽ nói với anh một chuyện xưa, nghe xong chuyện này anh sẽ hiểu, có một số việc trùng hợp, hại người cũng là cứu người.”

Hắn nhắm mắt một lúc, nuốt nước miếng, mở mắt ra liền nói: “Vào một đêm mưa nọ, có một cô gái từ nhà ra ngoài, đi chưa được mấy bước liền bị một người đàn ông đánh ngất, sau đó bị kéo tới một cái kho hàng. Tại nơi này cô ấy bị ba người đàn ông khác thay phiên nhau cưỡng hiếp. Một tháng sau, cô mang thai, vì vậy, thân thể của cô cũng bị tổn thương, bởi vì cô không thể lưu giữ đứa bé đó.”

“Lâm tổng, anh đoán thử coi, cô gái kia tại sao vô duyên vô cớ bị người bắt đi làm điều đồi bại?”

“Anh không cần vòng vo, tôi tới nơi này không phải là nghe Đoàn tiên sinh kể chuyện xưa.” Lâm Khải lạnh giọng nói.

“Bởi vì cô gái kia cùng một cô gái khác có khuôn mặt giống nhau như đúc, những người đó vốn là muốn bắt cô gái kia chứ không phải là Tĩnh Thi, nhưng cô ấy lại bị biến thành vật thay thế, mà cô gái kia tên gọi Lãnh Tĩnh Dạ, là người chị cùng cha khác mẹ với Tĩnh Thi!” Đoàn Chính Kiệt thật bình tĩnh nói hết mọi việc.

Mặt của Lâm Khải đột nhiên trắng bệch, hắn nắm tay Tô Tiểu Mễ vô cùng chặt, chặt đến mức khiến tay cô đau nhói. Cô thật muốn vùng tay ra nhưng là nhịn đau, bởi vì khi cô nhìn lên liền thấy mặt hắn đã ửng đỏ.

“Anh tại sao muốn nói cho tôi biết những việc này? Anh làm sao biết?” Nhiều năm như vậy, Lâm Khải vẫn cho là lần đó nhận được tin tức sai lệch. Lần đó hắn nhận được tin nói có người sẽ đối với người bên cạnh hắn gây bất lợi, mà ngày đó hắn là đang cùng Tĩnh Dạ đi mua đồ, nhận được tin tức, hắn liền dẫn Tĩnh Dạ từ phía sau rời đi, chưa từng có nghĩ đến là có một người khác thay thế Tĩnh Dạ.

“Bởi vì tôi vẫn luôn ở bên cạnh Tĩnh Thi, chỉ là tôi cũng không nói cho cô ấy biết chân tướng sự thật. Bao năm nay cô ấy vẫn luôn cho rằng chẳng qua là do mình vận khí không tốt, nếu như tôi nói cho cô ấy biết mọi việc, cô ấy có thể cũng sẽ không yêu anh. Tất cả những chuyện sau này cũng sẽ không phát sinh, tại đêm mưa đó, cô thay cho người phụ nữ anh thích nhất chịu tội, đây cũng là một trùng hợp. Mà bây giờ, cô ấy mặc dù muốn hại Tiểu Mễ, nhưng là dưới sự trùng hợp, cô ấy lại cứu Tiểu Mễ, ngược lại còn khiến mình thành như hiện tại, vậy cũng là một loại báo ứng!”

Đoàn Chính Kiệt rất xảo quyết đem chuyện phức tạp đơn giản hóa, mà chuyện cô làm hại Lãnh Tĩnh Dạ chết sớm, một chữ cũng không nói tới.

“Khải à, chúng ta đi!” Tiểu Mễ ôn nhu nói, lôi kéo tay của anh đi ra ngoài. Nghe được Đoàn Chính Kiệt kể chuyện, Tô Tiểu Mễ càng thêm tha thứ cho Lãnh Tĩnh Thi, thật ra thì cô ấy cũng là một người đáng thương. Hôm nay mọi chuyện thành ra như vậy, đối với cô ấy mà nói cũng là một loại giải thoát, đối với một người đã không nhớ gì lại tiến hành chèn ép, để cho cô ấy sống trong thống khổ, nếu thật làm như vậy, Tô Tiểu Mễ cô cùng Lãnh Tĩnh Thi trước kia có cái gì khác nhau?

“Tin tưởng tôi, tôi nhất định sẽ chiếu cố Tĩnh Thi thật tốt, chúng tôi sẽ quay lại Pháp, tôi cùng cô ấy sẽ sống ở một nơi an tĩnh và cách xa dư luận, vĩnh viễn sẽ không trở về nước.” Đối với Tĩnh Thi mà nói, bắt đầu một cuộc sống mới là quan trọng nhất.

Lâm Khải có chút ghen ngào, có một số việc đã không cần phải nói nữa, tỷ như cái đêm mưa đó, trong đầu óc hắn nhớ rất rõ, đêm đó trời mưa rất lớn, hắn một tắc cũng không rời Tĩnh Dạ, ngày hôm sau mang cô lên máy bay tư nhân rời đi, lựa chọn một thị trấn nhỏ, bí ẩn, vui vẻ sống đến nửa năm.

Hoặc giả đây là số mệnh, ông trời cũng muốn bọn họ lựa chọn buông tha khỏi tổ Lãnh Tĩnh Thi!

198. Chương 198: Bọn Họ

Tất cả tựa như vở kịch

Cha Lãnh Tĩnh Thi chết ở trong ngục giam, chính phủ đồn đãi là bởi vì bệnh tim đột phát mà chết, tin đồn bên ngoài là bởi vì chính phủ sợ hãi liên lụy những người đồng sự khác vào, cho nên dứt khoát liên thủ giết hắn.

Mẹ Lãnh Tĩnh Thi bởi vì không chịu nổi khổ cực trong ngục giam, lựa chọn tự sát.

Đoàn Chính Kiệt mang theo Lãnh Tĩnh Thi rời đi, đến một quốc gia xa lạ, bắt đầu cuộc sống mới.

Thôi Viên Viên rốt cuộc biết cha mẹ ruột của mình, cũng tin tất cả, cô từ từ tiếp thu chuyện thực này, thử chung đụng cùng bọn họ.

Bệnh tình của Lâm Tuấn Thiên đang chậm rãi tăng thêm, mà trong thời gian cuối cùng của sinh mạng, ông cũng không có vượt qua cùng An Ôn, mà là đi qua cùng Lữ Tình.

Lâm Khải nhìn bóng lưng cô đơn của mẹ, tựa như vô số hình ảnh trong quá khứ, hắn lựa chọn ở lại, ở lại cùng với An Ôn, mặc dù bà vẫn không muốn tiếp nhận Tô Tiểu Mễ.

Hai tháng sau, Lâm Tuấn Thiên qua đời ở bệnh viện, đi rất nhẹ nhàng. An Ôn ước chừng một tuần không có ra cửa, mỗi ngày Tô Tiểu Mễ đều đặt canh tự mình nấu trước cửa phòng bà, mặc dù một hộp bà cũng không uống, nhưng cô vẫn kiên trì, cho đến khi bà ra khỏi cửa phòng.

Lâm Tuấn Thiên qua đời một tháng, Thôi Viên Viên và Lữ Tình rời đi.

An Ôn lại trở về trong cuộc sống yên tĩnh một lần nữa, cuộc sống của bà càng thêm cô đơn rồi. Cái chết của Lâm Tuấn Thiên kích thích bà rất lớn, cả người bà đều già đi, bà làm tất cả đều bởi vì ông, mà ông đến cùng lại chết trong ngực một người phụ nữ khác, bà không thể không tỉnh lại mình.

Buổi tối trước khi đi, Lữ Tình đã nói chuyện suốt với An Ôn, tán gẫu xong, An Ôn giống như lại trống trải hơn rất nhiều.

An Ôn vẫn không đồng ý Tô Tiểu Mễ gả cho Lâm Khải, nhưng thái độ hòa hoãn rất nhiều so với trước kia. An Ôn đem chuyện từ thiện giao cho người khác xử lý, bà cũng không đến Dung Khoa nữa, đây là bước đầu thoái lui của bà với Tô Tiểu Mễ, nhưng muốn bà thích cô từ trong lòng, bà không làm được.

Sau khi Dung Khoa trải qua đả kích và thu mua, liền tiến hành chỉnh lý nhân viên, nên đi thì đi, nên ở thì ở, mà Tô Tiểu Mễ cũng rời đi Dung Khoa sau An Ôn một tuần.

Cô rời đi Dung Khoa một là bởi vì quan hệ của cô và Lâm Khải đã không thích hợp ở chung công ty, quan trọng hơn là, cô cũng muốn mình ra ngoài làm chuyện mình thích, đầu tư tinh lực của cô lên nhà hàng tứ hợp viện với Hạ Tử Vi.

Sau khi Tô Tiểu Mễ rời đi công ty một tuần lễ, gặp được Hiên thiếu gia ở trong nhà hàng tứ hợp viện (tứ hợp viện là 4 dãy nhà quay lưng vào nhau, có 1 sân trống ở giữa). Y - www.

“Tiểu Mễ, anh đã trở về! Cho nên anh tới thăm em!” Hắn cười nhìn về phía cô, trong tay đang cầm một bó hồng đỏ thắm.

Hơn nửa năm, Hiên thiếu gia một mực quay vòng ở Canada và nước Anh, một loạt chuyện và biến cố trong nhà làm cho hắn bận đến mức không có một chút thời gian rảnh rỗi nào. Hắn ở nước ngoài rảnh rỗi sẽ gọi điện thoại cho Tô Tiểu Mễ, mà cô luôn chưa tới ba câu sẽ kiếm cớ cúp điện thoại của hắn, mặc dù như vậy, hắn vẫn chưa chết tâm.

Chuyện hắn làm đầu tiên khi trở về chính là gọi điện thoại đến công ty Tô Tiểu Mễ, lại biết được cô đã rời đi Dung Khoa, lấy được địa chỉ rồi, hắn ngựa không ngừng vó đuổi theo tới.

“Hiên thiếu gia...” Cô có chút ngượng ngùng nở nụ cười “Em đã có bạn trai!”

“Chỉ cần em không có kết hôn, anh vẫn còn có thể theo đuổi em, không phải sao?” Hiên thiếu gia kiên trì nói.

Sau lưng bọn họ, một giọng nói trầm thấp vang lên.

“Thật xin lỗi, cô ấy sẽ phải lập tức kết hôn!” Lâm Khải đi lên trước, kéo người phụ nữ của mình vào lòng, bắt chắp về mặt lộ ra khiếp sợ của Hiên thiếu gia.

Hiên thiếu gia nhìn Tô Tiểu Mễ không có phản kháng gì, còn có Lâm Khải không ai bì nổi, hấn nhanh chóng lâm vào bối rối.

“Hiên thiếu gia, thật xin lỗi!” Tô Tiểu Mễ cười nói, nhẹ nhàng vỗ tay Lâm Khải một cái, ý bảo hấn thành thật một chút.

“Các người...” Hiên thiếu gia chỉ chỉ bọn họ, lại nhìn bông hồng trong tay mình.

“Hiên thiếu gia, mình và Tiểu Mễ tốt hơn rồi, hơn nữa chúng mình muốn kết hôn, lần này cậu nên chết tâm đi là vừa, nên trở về chỗ cậu nên ở đi, nên làm gì thì làm, chớ treo cổ ở trên ngọn cây này của cô ấy nữa.”

Tô Tiểu Mễ trừng mắt nhìn hấn, Lâm Khải ha ha nhìn cô nói: “Cây này treo cổ mình mình là đủ rồi!”

“Lâm Khải, cậu... con mẹ nó thật là đạt đến một trình độ nào đó a, mình ngàn phòng vạn phòng, lại không phòng trái bom như cậu.” Hiên thiếu gia nén tức trong lòng, rồi lại không biết thổ lộ thế nào.

“Mình biết rõ cậu đã chịu ủy khuất, hay là mình giới thiệu cho cậu rất nhiều phụ nữ xinh đẹp khác? Trở về nghề cũ của cậu mới là chánh đạo, người trước mắt này, cậu nghĩ cũng đừng nghĩ nữa!” Hấn dùng lực ôm cô ở trong lòng mình, bất kể trong lòng Hiên thiếu gia khổ sở cỡ nào, nhưng sự thật chính là sự thật, quá khứ lâu như vậy, Hiên thiếu gia hoặc giả đã nghĩ thông suốt, hấn đối với Tiểu Mễ chỉ là mê luyến nhất thời, bởi vì Tiểu Mễ là người phụ nữ đầu tiên hấn tổn vô số tâm ý nhưng làm thế nào cũng đuổi không kịp.

“Cậu đi đi! Mình muốn uống rượu! Lấy cho mình một chai rượu đỏ năm 85!” Hấn nén tức nói.

“Năm 85 không có, chỉ có năm 82, anh xem được không?” Một giọng nữ mềm giòn dễ vỡ vang lên, Hạ Tử Vi ưu nhã mà mang theo một mùi vị quyến rũ đứng ở trên lầu cười nói.

Hiên thiếu gia theo thanh âm nhìn lên, chỉ thấy khuôn mặt trắng nõn và đôi mắt đen nhánh giảo hoạt của cô, nhếch môi mỉm cười một tiếng, lộ ra một hàm răng sáng trắng nõn, áo lông màu lam đậm rộng thùng thình nhìn qua khiến cho cô nhiều hơn một phần mùi vị con gái, kết hợp uyển chuyển vẻ thành thực của phụ nữ và tinh nghịch của con gái mới lớn.

“Được, năm 82, cho anh hai chai, một chai em uống, một chai anh uống..., tiền ghi ở chỗ anh, như thế nào?” Hấn cần tìm người uống rượu, dĩ nhiên, có phục vụ xinh đẹp uống rượu với hấn, hấn càng thêm vui lòng.

Nếu người mình theo đuổi đã thành người trong ngực anh em, vậy hấn còn có cái gì mà suy nghĩ, đau nữa cũng phải lựa chọn buông tha cho, trước khi buông tha ít nhất phải để cho hấn say một trận.

“Mời em uống rượu? Không hơn năm chai, em tuyệt không uống!” Hạ Tử Vi mỉm cười trả lời.

Hiên thiếu gia theo cầu thang đi lên trên “Chỉ cần em có thể uống..., mười chai đều không có vấn đề!”

“Em không muốn chiếm tiện nghi của anh, hai tụi mình người nào uống say trước thì người đó trả tiền, như thế nào?” Hạ Tử Vi lộ ra một dòng không khí trong lành, thời điểm cô cười lên càng nhìn càng mê người rồi.

“Anh thích, đồng ý!” Hiên thiếu gia nói xong, thân thể của hấn đã nhích tới gần Hạ Tử Vi, hai người rất có ăn ý nở nụ cười.

Tô Tiểu Mễ và Lâm Khải đứng ở dưới lầu nhìn nhau cười một tiếng.

“Tử Vi à, phòng số 5 còn trống đó, phòng này tối nay không thu phí, cho cậu đó!” Tô Tiểu Mễ cười xấu xa la âm lên với Hạ Tử Vi ở dưới lầu.

“Được, rượu đỏ cũng tính vào sổ chồng cậu, nhớ trả tiền đó!” Hạ Tử Vi cũng được vui đòi tiền một phen.

Lưu lại một chuỗi tiếng cười dài, Hạ Tử Vi và Hiên thiếu gia đi vào căn phòng lãng mạn nhất: Thanh Nhã các số 5.

199. Chương 199: Mở Đầu Của Kết Cục

Thanh Nhã các số 5.

“Anh hỏi em a... Tại sao? Tại sao Tiểu Mễ và tiểu tử thúy Lâm Khải ở chung một chỗ?” Hiên thiếu gia nắm ly rượu lắc đầu nói.

“Con rùa phối với đậu xanh, xem vừa mắt rồi, trong mắt kẻ thù ra Tây Thi, anh a... Đừng suy nghĩ nữa, muốn làm gì thì cứ làm đi, muốn tán gái thì cứ tiếp tục tán tỉnh, muốn chơi thể nào thì chơi thể đó, làm gì nhất định phải yêu, anh nói phải không?” Hạ Tử Vi uống rượu, rất cao hứng nhìn đối phương, cô đã chết tâm với cao trào trong tình yêu rồi, cũng sắp một năm rồi, vô luận như thế nào, cô đều không có loại cảm giác đó, như vậy ngược lại khiến cho mặt sự nghiệp của cô phát triển hơn.

“Suy nghĩ một chút... Cũng đúng, vậy anh của em, có được hay không?” Hấn uống rượu, ngây ngốc cười, giờ phút này, hấn phát hiện Hạ Tử Vi thật đẹp, gò má đỏ thắm, cặp mắt mê say, đôi môi quyến rũ, hấn thậm chí có xúc động muốn hôn cô.

“Đối với em không thể dùng từ của, phải thêm một chút nữa, đúng vậy, nên dùng từ theo đuổi mới đúng, ha ha...” Hạ Tử Vi mỉm cười choáng váng, lắc ly rượu lại cạn một ly với hấn.

“Được, vậy thì theo đuổi... Anh đuổi, em chạy...”

Lời nói hai người không có mạch lạc trò chuyện một chút liền nói không rõ ràng, cả hai cũng say đến mức hồ đồ, hai người vừa đuổi vừa chạy, ôm nhau cọ sát, cắn đôi môi nhau hôn tới hôn đi, cho đến mệt đến nặng nề ngủ mất. Nguồn:

Tô Tiểu Mễ nhìn Hạ Tử Vi đi tới, cô liền chặc chặc cười xấu xa.

“Xem bộ dáng cậu kìa, tối qua không chỉ có uống quá độ, cậu hấn là còn tưng dục quá độ!” Lần này, đến phiên Tô Tiểu Mễ tổn hại cô, buổi sáng, cô tận mắt thấy Hiên thiếu gia từ trong phòng đi ra, tối hôm qua hai người ở bên trong cả buổi tối, cô nam quả nữ, không chà ra lửa mới là lạ.

“Dem cháo cho mình!” Hạ Tử Vi đặt mông ngồi xuống, đổi đề tài tán gẫu.

Tô Tiểu Mễ rất có ý thức phục vụ bưng cháo cho cô, sau đó đặt thức ăn nguội ngon lành ở bên cạnh, giả hoạt cười nói: “Ăn trước chút rồi từ từ nói, mình không vội!”

Hạ Tử Vi cho cô một ánh mắt xem thường, “Tô Tiểu Mễ, sao mình càng nhìn càng thấy không đứng đắn. Trước kia không phải cậu đối với những chuyện này rất hay thẹn thùng sao? Có phải hưởng thụ đến niềm vui thú rồi, bắt đầu tới tấp với mình không biết mệt không?”

Dùng lời nói của cô để trả lại.

“Thôi đi, mình đây là quan tâm cậu. Nghĩ lại thì cậu cũng sắp một năm chưa từng có cao trào rồi, tối hôm qua như thế nào?” Tô Tiểu Mễ cười xấu xa ném một ánh mắt kiêu mỵ cho cô.

“Cậu đừng nghĩ nhiều, chúng ta là quan hệ trong sáng, không có xảy ra gì cả!” Cô nhanh chóng cúi đầu húp cháo lần nữa.

“Không phải chứ? Tính của cậu mình còn không biết sao!” Tô Tiểu Mễ rất không chấp nhận câu trả lời này, sau đó lại xấu bụng nói một câu: “Không phải là... Chẳng lẽ Hiên thiếu gia hấn không được?”

Trước kia là Tô Tiểu Mễ phun cả phê, hiện tại đến phiên Hạ Tử Vi phun cháo rồi, thiếu chút nữa tung tóe vào mặt cô, thật may là Tô Tiểu Mễ nhanh chóng tránh, nếu không cô sẽ không xong với Hạ Tử Vi.

“Tiểu Mễ, không cho tám nữa, Hiên thiếu gia thích cậu. Cậu không tiếp nhận hấn không sao, nhưng không nên vũ nhục hấn.”

“Nếu cậu không nở ra tay với Hiên thiếu gia, vậy mình giới thiệu cho cậu những người khác, nhất định khiến cậu tìm được cảm giác cậu muốn mới thôi!” Giờ phút này, Tô Tiểu Mễ chính là đắc ý, phong thủy luân chuyển, trước kia Hạ Tử Vi trêu chọc cô, hiện tại nên đến hồi trả đũa rồi.

“Không cần cậu lo lắng, tự mình có thể giải quyết, ăn nhiều đồ một chút, ngậm miệng của cậu lại!” Hạ Tử Vi cầm lên một quả táo trên bàn nhét vào trong miệng Tô Tiểu Mễ, sau đó mỉm cười ha ha.

Tô Tiểu Mễ bắt lại quả táo, “Mình còn không phải vì tốt cho cậu sao? Tìm người an định lại, mình thấy Hiên thiếu gia không tệ, ánh mắt hắn nhìn cậu cũng có chút ý tứ, thử xem một chút a!”

Nói xong, cô hung hăng cắn quả táo một miếng lớn.

“Lo quản tốt việc của cậu trước đi, Lâm Khải cũng cầu hôn cậu hai mươi lần rồi, cậu thật muốn để hắn cầu hôn 99 lần, mỗi lần còn phải đổi mới không giống trước cậu mới gả sao?” Đối với việc này, Hạ Tử Vi mãnh liệt BS (phản đối) Tô Tiểu Mễ, hành hạ đàn ông như vậy, ý tứ ra sao cũng không cần phải ác như vậy.

“Mình đây là cho hắn biết cưới vợ là phải bỏ ra chút tâm tư, cưới được không dễ dàng, hắn mới quý trọng chứ sao.” Tô Tiểu Mễ vui mừng hưởng thụ, nghĩ lúc ban đầu cô bị Lâm Khải hành hạ, hắn làm sao lại không có suy nghĩ cho cô, hiện tại đến phiên cô tới hành hạ hắn.

“Mình khuyên cậu, kiềm chế chút, đừng quá lạc quan, cẩn thận hành hắn sạch sẽ, đến lúc có người khác nhân cơ hội chen vào một chân thì đừng mà tìm mình khóc lóc kể lể nha!” Hạ Tử Vi rất “hung ác” nhìn cô nói.

“Tình yêu mà dễ dàng bị người cướp đi như vậy thì tiếc nuối làm gì!” Tô Tiểu Mễ rất không thẹn nói, sau đó rắc rắc một tiếng, cô hung hăng cắn một miếng lớn, thật giống như nếu Lâm Khải dám thay lòng, kết quả sẽ giống quả táo này, cô ăn hắn từng miếng từng miếng một.

Hạ Tử Vi ngẩng đầu lên, đang chuẩn bị nói chuyện, lại bị một màn bên ngoài cửa chấn kinh, ngây ngốc nhìn.

Tô Tiểu Mễ thấy cô thất thần, theo ánh mắt của cô nhìn sang, chỉ thấy một đồng bóng trôi lơ lửng ở trên bầu trời Tứ Hợp Viện.

“Tiểu Mễ, lại là phương thức cầu hôn của Lâm Khải nhà cậu kìa, nếu như mà mình không có nhớ lầm, đây là lần thứ hai mươi một rồi, chị đây khuyên cậu, cầu hôn đến lần thứ 22 thì gả cho hắn đi, 99 lần thật sẽ ép người đến điên mất!” Hạ Tử Vi nhìn lại, cô không thể không nhắc nhở Tô Tiểu Mễ, đồng thời, cô cũng không thể không bội phục Lâm Khải, thật đúng là xứng đôi vừa lứa với Tô Tiểu Mễ.

Tô Tiểu Mễ để quả táo xuống liền đi ra ngoài, bong bóng màu sắc rực rỡ giống như có linh khí, thấy cô từ xa đi tới liền từ từ hạ xuống, rơi vào trong tay đưa ra của cô.

Phía dưới bong bóng cột một sợi dây thừng, còn có một tấm bưu thiếp, trên bưu thiếp là chữ, bên kia lại là hình của cô, đó là hình lúc cô còn ở Dung Khoa, cô mang mắt kính gọng đen, ánh mặt trời chiều xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh phản xạ ở trên người của cô nhuộm một tầng ánh sáng, mà cô chăm chú nhìn vào poster, khoe miệng lại còn có một nụ cười nhạt, cô căn bản không biết mình bị Lâm Khải chụp hình vào lúc nào.

Tiểu Mễ, tin tưởng anh, anh nhất định có thể là người cho em là phúc!

Ký tên: Khải.

Tô Tiểu Mễ nắm bưu thiếp trong tay, trong lòng cười ngọt ngào. Mặc dù cô đùa bỡn, nhưng Lâm Khải lại nguyện ý theo cô, bất kể như thế nào, lòng của cô hiện giờ đều là mật ngọt.

Khi cô đang vụng trộm vui mừng, một đôi bàn tay từ phía sau nhốt chặt hông của cô, hấp thụ hương tóc của cô, miệng dán vào lỗ tai của cô nói: “Gả cho anh, như thế nào?”

Tô Tiểu Mễ chẳng qua là cúi đầu cười, cũng không nói gì, chỉ chốc lát sau, đẩy thân thể của hắn, quyến rũ cười một tiếng về phía hắn: “Gả cho anh thì được, nhưng mà trước khi gả cho anh, anh phải đóng dấu ký tên lên đây!”

Nói xong, Tô Tiểu Mễ giống như ảo thuật lấy ra một phần hiệp nghị đặt ở trước mặt của hắn.

200. Chương 200: Đại Kết Cục

Lâm Khải nhận lấy hiệp nghị để xem, chính giữa viết: 36 điều hiệp ước của chồng.

Cẩn thận nhìn xuống dưới, điều thứ nhất: vợ là duy nhất, phản bội vợ liền ra khỏi nhà, tất cả con cái và tài sản đều thuộc về vợ.

Điều thứ hai: người chồng tốt phải lau dọn được, xuống bếp được, làm bữa ăn sáng cho vợ, mang vợ ra ngoài ăn tối, đây đều là tiêu chuẩn của một người chồng tốt.

Điều thứ ba: là chồng tốt thì công phu trên giường phải không tệ, nhưng thời điểm vợ không muốn không thể cưỡng ép.

Điều thứ tư: vợ không thoải mái, không thể chỉ điện thoại an ủi, phải lập tức chạy tới bên cạnh vợ.

Điều thứ năm: chồng học nhìn mặt mà nói chuyện, lúc tâm tình vợ không tốt, phải là người phát hiện đầu tiên, phải an ủi đầu tiên, dụ dỗ làm cho vợ vui vẻ.

Điều thứ sáu: trừ vợ ra, đối với những người phụ nữ khác liếc mắt nhìn liền tuyệt không được nhìn lần thứ hai.

Điều thứ bảy: điện thoại mở máy 24h cho vợ, tuyệt không chơi trò mập mờ với bất kỳ người phụ nữ nào.

Ba mươi sáu điều hiệp ước vợ chồng sẽ bắt đầu tính từ ngày Tô Tiểu Mễ và Lâm Khải ký giấy kết hôn, hiệp ước này có hiệu lực vô kỳ hạn trong lúc bầu bạn. Nếu như ly hôn, hiệp ước này sẽ có hiệu ứng luật pháp, sau khi ly hôn, tài sản và con cái thuộc về Tô Tiểu Mễ, từ lúc ký thỏa thuận ly hôn, hiệp ước này sẽ mất đi hiệu lực.

Lâm Khải quét qua một lượt, gương mặt nhẹ nhàng, trong lòng lại vui sướng nở hoa, nhóc con, chơi chiêu này với anh, sau khi kết hôn mới “chỉnh” em, dùng hôn nhân trói em cả đời.

“Anh có ý kiến gì không?” Tô Tiểu Mễ cười nhìn về phía hắn.

Lâm Khải không có trả lời, cầm lấy bút trong tay cô, rất tiêu sái ký tên của mình, sau đó đưa ngón tay đặt ở khoe miệng nhẹ nhàng cắn, đè vết máu xuống.

“Anh...” Tô Tiểu Mễ nhìn ngón tay chảy máu kia, sắc mặt hơi biến đổi “Bảo anh ký tên là được, không bảo anh nhất định phải đóng dấu!”

“Anh thích hiệp nghị này có hiệu lực trong luật pháp, anh càng thích để cho cái hiệp nghị này trói chúng ta cả đời!” Không đợi cô có bất kỳ trả lời nào, hắn kéo thân thể của cô, hôn lên cánh môi mềm mại, ngon miệng thơm ngọt như vậy, khiến cho hắn mê luyến không nỡ rời đi.

Thân thể Tô Tiểu Mễ bị hắn kéo, hạnh phúc cười, trong miệng còn không nhịn được nói thầm, “Lâm Khải, vẫn chỉ cầu hôn lần thứ hai mươi mốt, cách 99 lần còn có 78 lần, cầu hôn đủ 99 lần em mới gả cho anh!”

“Được, nghe lời em, 99 lần, hơn nữa mỗi một lần đều phải thành tâm, nếu không làm lại! Phải hay không?” Hắn nắm cằm của cô lặp lại lời cô đã nói với hắn.

“Oa, trí nhớ anh thật tốt, thưởng một cái!” Tô Tiểu Mễ cười đến gương mặt rực rỡ, chủ động hôn lên bờ môi của hắn, nhẹ nhàng lè lưỡi, xoắn đầu lưỡi của hắn.

Ba tháng sau, Lâm Khải lại bày ra cầu hôn lần nữa.

Bên trong nhà hàng Tây ưu nhã, thanh âm đàn violin du dương, cả phòng ăn trừ nhạc đệm cũng chỉ có Tô Tiểu Mễ và Lâm Khải.

Đột nhiên, cánh hoa hồng đầy trời đột nhiên từ trên trần nhà rơi rớt bay xuống, Tô Tiểu Mễ đứng ở nơi đó, trên người đều là mùi thơm hoa hồng, tóc của cô, cổ áo... đều dính hoa hồng, mà Lâm Khải đứng đối diện với cô.

Trong bóng đêm của bầu trời Bắc Kinh, đột nhiên thoáng qua vô số pháo hoa, Lâm Khải ôm bả vai của cô tiếp cánh hoa hồng, nhìn pháo hoa bay múa đầy trời, biến ảo thành từng chữ từng chữ: Tô Tiểu Mễ, Lâm Khải muốn lấy em!!!

Tiếng nhạc càng ngày càng nhẹ, càng ngày càng nhẹ...

Lâm Khải từ phía sau từ từ móc ra một chiếc nhẫn, sau đó quỳ một gối xuống: “Tiểu Mễ, bất kể lần này em có thể cảm động hay không, nhưng anh vẫn cầu hôn em, hơn nữa không bao giờ nổi giận!”

Tô Tiểu Mễ nhìn Lâm Khải nghiêm túc mà thận trọng lần nữa, trong lòng cô đau xót, cảm giác mình có hơi quá, nhưng cảnh tượng như vậy, cô vẫn thấy hạnh phúc, mặc dù đã cầu hôn nhiều lần, mỗi một lần đều không giống nhau, nhưng mỗi lần cô đều bị cảm động.

Lâm Khải cứ yên lặng quỳ một chân, thâm tình nhìn cô.

Từng giây từng phút trôi qua, khi Lâm Khải cho là lần này lại không được, chuẩn bị đứng lên, Tô Tiểu Mễ lại đoạt lấy chiếc nhẫn trong tay hắn, trong miệng nói nhỏ: “Chiếc nhẫn nhỏ như vậy, đã muốn lấy em về nhà?”

Lâm Khải có chút kích động nói: “Tiểu Mễ, lần này em đồng ý sao?”

Tô Tiểu Mễ nhìn hắn, chỉ là có chút si ngốc cười cười, chính là không nói lời nào.

“Tiểu Mễ, nói chuyện với em đó, YES không phải là đáp ứng anh?” Lâm Khải đứng lên nắm hai tay cô, kích động và hưng phấn.

“Anh mà còn hỏi em, em liền trả nhẫn lại cho anh!” Tô Tiểu Mễ làm bộ mất hứng.

“Đồ đã thu hồi nào có đạo lý trả lại!” Lâm Khải duỗi ngón tay của cô, một tay đeo chiếc nhẫn vào ngón tay áp út của cô, cười xấu xa: “Lần này, em trốn không thoát!”

Cánh hoa hồng tiếp tục từ không trung rơi xuống, hắn ôm thân thể của cô quay xung mấy vòng mới dừng lại.

“Có cảm giác bị hạnh phúc bao vây đến muốn ngất không?” Hắn xấu bụng cười.

Tô Tiểu Mễ thật bị lời nói của hắn “Nháy mắt giết” rồi, im lặng a im lặng a... Bị lừa a bị lừa a...

Đây là lần cầu hôn thứ ba mươi sáu của Lâm Khải, Tô Tiểu Mễ rất khách khí nói với hắn: “Thấy anh khổ cực như thế, em quyết định tha cho anh, đồng ý lời cầu hôn của anh!”

“Tạ Chủ Long ân!” Lâm Khải lại quỳ một chân trên đất một lần nữa.

“Đứng lên đi!” Tô Tiểu Mễ rất phối hợp diễn một phen, đứng ở phía trên nhìn hắn.

Tô Tiểu Mễ cảm thấy cũng đủ rồi, 36 lần cầu hôn, phù hợp với hiệp ước 36 điều của họ, chân thành và chấp nhất của hắn, cô nhìn thấy, dụng tâm của hắn, cô cũng cảm thấy, nếu như cự tuyệt nữa, cô nghĩ mình cũng sẽ chữ mình là một kẻ đàn rồi.

Đàn ông mà, ở thời điểm không sai biệt lắm thì nên chừa một chút tôn nghiêm, một chút hư vinh cho hắn!

Lâm Khải không có đứng dậy, mà là kéo Tô Tiểu Mễ nằm xuống, sau đó đè cô phía dưới mình, hai người nghe mùi hoa hồng, ở phía trên lật lại lăn mấy vòng, truyền đến một hồi một hồi thanh âm cười cợt, đó là thanh âm vui vẻ!

Nửa tháng sau khi Tô Tiểu Mễ đáp ứng Lâm Khải kết hôn, bọn họ liền cử hành hôn lễ.

Khách sạn thành hôn lại chính là khách sạn lúc trước Tô Tiểu Mễ đưa ra ý kiến xây dựng. Đó là một loại hướng tới trong cuộc sống của cô, cũng là bắt đầu dây dưa của hắn và cô.

Khung cảnh yên tĩnh, mặt hướng biển rộng hồ bơi và gian phòng sát đất, khắp nơi bên trong khách sạn đều là cây cối, tọa lạc ở bờ biển phía nam Trung Quốc: Tam Á.

Tô Tiểu Mễ mặc áo cưới màu trắng, làm đầu kiểu công chúa, đứng ở trước gương.

“Mẹ nó... Tô Tiểu Mễ, thật đúng là giống công chúa Bạch Tuyết!” Hạ Tử Vi đứng ở phía sau cô, nhìn cô xinh đẹp động lòng người, vẫn không nhịn được muốn tổn hại cô.

“Tử Vi, tim mình nhảy thật là nhanh, vui đến mức mình không chịu nổi, làm sao bây giờ?” Tô Tiểu Mễ che ngực, bắt đầu phạm vào tật xấu già mồm.

“Đạo đức giả... đạo đức giả...” Hạ Tử Vi không chịu nổi nữa, người phụ nữ này kể từ khi hạnh phúc, mỗi ngày đều già mồm khiến Hạ Tử Vi hận không thể quát chết cô.

“Ưm hừm này... Xem chút nữa thật sự cho là mình đi nhầm phòng, cô dâu đẹp như vậy, ở đâu chui ra đây?”

Tô Tiểu Mễ nghe xong lời này, cũng biết là chị Nam Nam đến rồi!

Ba người ôm ấp, mỉm cười, tổn hại nhau, thậm chí rơi lệ...

Trước khi hôn lễ bắt đầu, lòng của Tô Tiểu Mễ vẫn hồi hộp, khi Lâm Khải mặc tây phục màu trắng đứng ở trước mặt của cô, cô biết, hẳn chính là bạch mã hoàng tử trong sinh mệnh cô.

Mẹ của cô và bọn chị em tốt nhất của cô, giao cô vào trong tay Lâm Khải, hẳn mang theo cô đi ra ngoài, bởi vì bọn họ muốn dùng phương thức đặc biệt nhất ra sân.

Cả hôn lễ lấy màu lam làm chủ, bao dung và rộng lớn như biển rộng.

Khúc nhạc hôn lễ vang lên, một chiếc thuyền nhỏ đặt đầy hoa hồng từ bờ bên kia lái tới, hai người nắm chặt tay nhau đứng phía trên thuyền, thâm tình nhìn nhau.

“Chị Nam Nam... Em sắp không chịu nổi...Nha đầu chết tiệt kia có cần lãng mạn vậy không? Làm cho em đều muốn kết hôn rồi!” Hạ Tử Vi nhìn cảnh tượng hai người dùng phương thức đặc biệt như vậy ra sân khấu, bị cảnh tượng lãng mạn mà thâm tình cảm động đến có chút rục rịch.

“Nhìn một màn này, chị cũng muốn làm hôn lễ lần nữa... Thân ái... Thân ái...” Nam Nam bắt đầu tìm người yêu của cô.

Tô Tiểu Mễ và Lâm Khải dùng thuyền mà đến, chậm rãi đi đến hiện trường hôn lễ, giữa hôn lễ có một cái hồ lớn, cái hồ này được người xây, đủ để dung nạp năm chiếc thuyền con, quanh thân hồ đứng đầy bạn bè người thân đến tham gia hôn lễ

Vào thời khắc này, trên bầu trời truyền đến từng đợt tiếng gầm rú, phi cơ trực thăng thả xuống thật nhiều cánh hoa, đẩy cả hôn lễ đến đỉnh cao, Tô Tiểu Mễ cảm động đến ánh mắt long lanh, cô thật không ngờ, hôn lễ của cô có thể lãng mạn như vậy, mà hẳn, cũng càng ngày càng tốt với cô hơn.

“Lâm Khải... Anh tốt với em như vậy, ngày nào đó anh không tốt với em, em sẽ không chịu được!” Tô Tiểu Mễ nhẹ nhàng chu miệng. Kể từ khi chân chính yêu đương với Lâm Khải tới nay, cô phát hiện mình càng ngày càng biết làm nũng, cũng hiểu sâu sắc, thì ra là phụ nữ có thể làm nũng và biết làm nũng đều là thiên tính, trước không làm nũng là bởi vì chưa gặp phải người có thể làm nũng.

“Đứa ngốc! Cả đời này, anh chỉ muốn cho em... không chịu nổi”

“A... Cái gì?” Cô không khỏi ngẩng đầu lên.

“Chỉ muốn cho em hạnh phúc không chịu nổi!”

A, đây chính là lời ngon tiếng ngọt ngọt chết người sao? Nếu như phải, Tô Tiểu Mễ cũng nguyện ý chết ở trong lời ngon tiếng ngọt hạnh phúc ngọt chết người này, bất tỉnh... Bất tỉnh a..

Đêm tân hôn.

Các loại vui chơi, say rượu, Tô Tiểu Mễ và Lâm Khải len lén tránh những người muốn chinh bọn họ, sau đó đóng chặt cửa phòng, thề không mở cửa, hai người nhìn nhau, ăn ý cười.

Y phục... Quần...Tất cả đi một bên đi một bên, bọn họ muốn khát vọng và hạnh phúc nguyên thủy.

Hai người xé rách lễ phục của nhau, hạnh phúc cười sung sướng.

Mà ở bên kia, rể phụ Hiên thiếu gia và dâu phụ Hạ Tử Vi, hai người nâng cốc nói cười lần nữa, đặc biệt đêm nay phải không say không về.

Đây là một đêm đặc biệt, là một đêm bắt đầu cho chuỗi ngày hạnh phúc về sau!

Chính văn hoàn.

Phiên ngoại: Cuộc sống của Tô Tiểu Mễ cùng Lâm Khải sau khi cưới

Cưới sau một năm

Tại biệt thự nhà họ Lâm, một bữa ăn sáng ngày Chủ nhật.

An Ôn đoan trang ngồi ở trước bàn ăn, Tô Tiểu Mễ cùng Lâm Khải sau đó cũng đi tới ngồi vào bàn ăn.

Tô Tiểu Mễ cố gắng cười thật trang nhã, ít nhất ở trước mặt An Ôn, cô sẽ giả bộ một chút. Mặc dù An Ôn đón nhận hôn nhân của cô cùng Lâm Khải, nhưng việc này cũng không nói lên An Ôn ngay lập tức thích người con dâu này.

Ba người nhìn như rất hòa hợp rồi lại có chút xa lạ trò chuyện, cuối cùng lại hàn huyên tới một đề tài.

“Tiểu Mễ a, cô gả vào nhà họ Lâm chúng ta chỉ ít cũng có một năm rồi nhỉ?” An Ôn cười hỏi.

“Dạ, đúng vậy.” Tô Tiểu Mễ cười đáp lại.

“Cô cùng Khải cũng không còn nhỏ, tôi chỉ có một đứa con trai, mong đợi ôm cháu đến bạc đầu, hai người các cô ngược lại rất thông dong nhỉ.” An Ôn vẫn cười, nhưng trong giọng nói có vẻ lạnh lùng.

“Mẹ, chuyện này không gấp được, chúng con đã rất nỗ lực.” Lâm Khải ở một bên dãn xếp, cái đề tài này chỉ cần ba người đụng tới, y như rằng sẽ bị lấy ra bàn hoài không dứt.

“Nếu nỗ lực, tại sao còn không thấy gì? Nếu như có vấn đề gì liên đến gặp bác sĩ, các cô các cậu đều đã là người trưởng thành, cũng không nên kéo dài nữa!” An Ôn đột nhiên đặt đũa xuống, vẻ mặt trở nên cứng nhắc.

“Mẹ, nếu người muốn, chúng con sẽ đi khám xem là nguyên nhân gì.” Tô Tiểu Mễ vội vàng nói, muốn cứu vãn tình thế.

“Cả hai người? Nếu như Khải có vấn đề, ban đầu Tĩnh Thi cũng sẽ không mang thai, gả đi vào lâu như vậy, chuyện vui không có thêm chút gì.” An Ôn ngay trước mặt Lâm Khải, không chút khách khí quở trách Tô Tiểu Mễ, muốn trách thì trách bụng cô không có tiền đồ, bà cũng không tin trong chuyện này Lâm Khải sẽ thiên vị.

Tô Tiểu Mễ vừa nghe, tâm liền nhói đau một cái, vô luận cô nói gì cũng không cứu vãn được tình thế, cô chỉ có thể trầm mặc ngồi yên.

“Mẹ, gấp cái gì, mẹ muốn ôm cháu, trước nhận nuôi một đứa, con cùng Tiểu Mễ sẽ cố gắng!” Lâm Khải ở một bên khuyên nhủ.

“Nhà họ Lâm có người, tại sao lại phải đi nhận con nuôi, con cũng không phải là không thể sinh con, nếu như vợ của con trong vòng một năm không sinh được, liền tìm một người phụ nữ khác tới sinh đi!” An Ôn giận dữ nói, bà đã nhịn hơn một năm rồi, nếu như có thể mượn chuyện không sinh được con cái mà có thể ép Tô Tiểu Mễ rời đi, bà tuyệt không khách khí!

“Mẹ, mẹ nói gì vậy, Tiểu Mễ là vợ con, không ai có thể thay thế!” Lâm Khải cũng lạnh mặt xuống.

Tô Tiểu Mễ nhìn thấy cục diện này, đầu chột đau, cô ghét việc hai mẹ con này cứ ở trước mặt cô lại xảy ra mâu thuẫn, bởi vì hết thấy đều tại cô, bất kể như thế nào, cô đều cảm thấy áy náy, dù sao không sinh được con, vấn đề là ở cô.

“Con ăn no, con còn có chuyện phải đi trước!” Tô Tiểu Mễ nhẹ nhàng đứng dậy, cô biết, chỉ khi cô không có ở đây, An Ôn mới có thể dừng lại công kích.

Lâm Khải tính toán cũng định đứng dậy theo, Tiểu Mễ liền dùng chân nhẹ nhàng đạp chân hắn, ý bảo hắn ngồi tiếp đứng đi. Bởi vì cô biết, nếu như Lâm Khải đi theo cô ra ngoài, An Ôn đối cô ghi hận chỉ càng thêm sâu, sợ là càng ngày càng không cách nào hoà thuận.

Bên trong bệnh viện.

Tô Tiểu Mễ ngồi ở đối diện bác sĩ, nghe bác sĩ nói: “Lâm thiếu phu nhân, trường hợp của cô không thụ thai được là do ba điểm: thứ nhất, cô đã từng sinh non; thứ hai, cô có một thời gian thường uống thuốc ngừa thai khẩn cấp; thứ ba, áp lực của cô quá lớn.”

“Bác sĩ, vậy tôi nên điều chỉnh thế nào? Tôi còn có hi vọng mang thai sao?” Tô Tiểu Mễ siết chặt hai tay.

“Thật ra thì không có gì đáng ngại, thân thể của cô hết thấy đều rất bình thường, chỉ cần thoáng điều chỉnh, buồng lỏng tinh thần là có thể mang thai, điểm quan trọng nhất, cô không nên tự gây áp lực cho mình quá lớn.”

“Ngài nói tôi không mang thai được nguyên nhân quan trọng nhất là tự thân gây áp lực quá lớn sao?”

“Ừ, đúng vậy! Bây giờ trên căn bản là như vậy, cô càng muốn mang thai càng không có, chỉ có buồng lỏng, thoải mái tinh thần, có khi lại có kết quả, kết hôn mới một năm, chưa có thai là rất bình thường.” Trên mặt bác sĩ lộ ra một nụ cười.

“Cám ơn bác sĩ!” Tô Tiểu Mễ cũng nhẹ giọng nói.

Đi ra khỏi phòng khám, vừa tới cửa bệnh viện, xe của Hạ Tử Vi đã dừng ở trước mặt cô vừa đúng lúc.

Cô mở cửa xe ra, chân mang giày cao gót, đeo mắt kính đen, phong thái yểu điệu đứng ở trước mặt Tiểu Mễ “Cô gái, thế nào càng nhìn càng thấy như đang gặp chuyện gì rồi?”

Tô Tiểu Mễ quảng cho cô một cái nhìn xem thường.

“Mười ngày trước mình đi, cậu còn hoạt bát nhảy loạn, mười ngày sau mình trở lại, lại gặp cậu trước cửa bệnh viện, trên mặt còn vàng vọt, kia da trắng mịn thế nào lại thay đổi?” Hạ Tử Vi khẽ nâng cằm của Tiểu Mễ, nghiêm khắc nhìn tới nhìn lui.

“Đem bỏ mắt kính của cậu ra!” Tô Tiểu Mễ tức giận đưa tay lấy xuống mắt kính của Tử Vi.

“Tháo mắt kính xuống, trên mặt không phải là vàng vọt mà là trắng bệch, không có huyết sắc, không có tinh thần!” Hạ Tử Vi nói: “Tô Tiểu Mễ, cậu toi rồi!”

“Cậu muốn làm gì?” Nhìn tay của cô ở trên mặt mình vuốt vuốt, Tô Tiểu Mễ cảnh giác la to.

“Không làm gì nha, mình chỉ là muốn cậu tỉnh táo lại thôi. Tình trạng của cậu bây giờ không tốt, như đang oán giận điều gì vậy, cậu lên tinh thần cho mình!” Hạ Tử Vi nghiêm túc nhìn cô một cái.

“Thiệt hay giả? Nhìn mình rất tệ sao?” Hạ Tử Vi hơi nghiêm túc, Tô Tiểu Mễ có chút nóng nảy, mặt mày đối với phụ nữ là rất quan trọng nha, đặc biệt đã kết hôn, thế nào cũng không thể khiến mình trở thành bà già đứng tuổi.

“Tự soi gương đi!” Hạ Tử Vi ném một cái gương cho cô.

Tô Tiểu Mễ nhìn khuôn mặt mình xem ra hơi có chút tiều tụy, chợt đem gương quảng sang một bên “Đi, đi mua mỹ phẩm dưỡng da, sau đó đi thẩm mỹ viện, đi ngay bây giờ, lập tức lái xe.”

“Cậu tới bệnh viện làm chi?” Hạ Tử Vi vừa lái xe vừa hỏi.

“Không có thai, tới khám một chút, bác sĩ nói mình chủ yếu là do áp lực lớn.” Tô Tiểu Mễ rất thẳng thắn trả lời.

“Lão thái bà An Ôn kia ép cậu!” Hạ Tử Vi đoán một cái liền nói ra “Mình đã nói ngay từ đầu, cậu không nên nhất thời đồng ý cùng An Ôn sống chung, hiện tại nếm mùi đau khổ! Lão thái bà kia trong lòng cũng chưa có tiếp nhận cậu, cùng ở chung một nhà, chỉ có cậu bị thiệt.”

“Mình nếu gả cho Lâm Khải, thì đương nhiên phải tiếp nhận nhà của hắn cùng người thân nhất của hắn.” Tô Tiểu Mễ giải thích.

“Em gái a... đây là thời đại nào rồi? Tư tưởng kia của cậu đúng là có đạo lý, nhưng mấu chốt là mẹ của hắn không chấp nhận cậu, luôn tìm được một điểm gì đó để đổ lên đầu cậu, đừng nói tới con cái, hiện giờ thể xác và tinh thần của cậu cùng Lâm Khải cũng đã mệt mỏi rồi. Mình nghĩ, cậu nên nhanh chóng chuyển ra ngoài sống đi, cậu và Lâm Khải phải có thế giới riêng của hai người, tâm tình vừa buông lỏng, lập tức liền mang bầu thôi!”

Tô Tiểu Mễ ánh mắt nhìn về phía trước, như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Tiểu Mễ a, cậu nói cậu không muốn gả vào nhà giàu có, cậu cũng không thiếu tiền nuôi sống chính mình, kinh tế hiện tại của hai đứa mình có thể xếp vào hàng tiểu tư sản rồi, làm gì nhất định phải lấy lòng lão thái bà chết tiết nọ, cậu chỉ cần không khi dễ bà ta, không khích bác quan hệ của bà ta cùng con trai, chủ nhật gọi điện thoại cùng bà ta đi dạo phố một chút, thỉnh thoảng mua chút lễ vật cho bà, mặc xác bà có chịu nhận hay không, bà có thích hay không, không quan trọng, chỉ cần cậu cùng Lâm Khải tình cảm tốt đẹp là được, lão thái bà kia hết cách với cậu rồi, dĩ nhiên là đành tiếp nhận cậu thôi!”

“Như vậy có được không? Nếu như không sống chung, tình cảm làm sao bồi dưỡng?”

“Cậu cùng bà ấy hiện tại bồi dưỡng tình cảm chỉ biết càng bồi càng dội lại, có lúc, tình cảm cần khoảng cách cùng không gian. Cậu bây giờ áp lực lớn, có bầu không được, mỗi ngày còn phải xem ánh mắt lão thái bà kia, tình cảm của cậu cùng Lâm Khải khó tránh khỏi sẽ bị ảnh hưởng, ngay cả tình thú không chừng cũng sẽ không còn cao!” Hạ Tử Vi không chút nào kiêng kị chỉ ra.

Tô Tiểu Mễ vừa nghe, liền tưởng đến gần đây hai người đúng là có chút mệt mỏi, lúc ban đầu cả đêm mấy lần, rồi đến cả đêm chỉ một lần, cách vài đêm mới một lần, gần đây một tuần lễ không có làm rồi, nghĩ tới những thứ này, Tô Tiểu Mễ đột nhiên khủng hoảng.

Hai người cứ như vậy trò chuyện, thật ra thì Tô Tiểu Mễ cũng biết những vấn đề này, chẳng qua là mình không để ý tới hoặc là không có ai nhắc nhở cô thẳng thắn như vậy, một khi có người lay tỉnh cô, nội tâm của cô có dục vọng mãnh liệt, bây giờ, cô cảm thấy cần thiết ở riêng.

Đi thẩm mỹ, mua một đồng lớn quần áo, có lúc, Tô Tiểu Mễ không thể không thừa nhận, cô chính là làm bộ cao nhả, nhưng thật ra trong người còn đầy tục khí của phụ nữ, cô thích y phục, túi xách xinh đẹp, vẫn như cũ thích thu thập giày, thích tất cả những thứ mà một người phụ nữ bình thường yêu thích.

Tô Tiểu Mễ vừa vào cửa liền nhìn thấy An Ôn ngồi đó.

Bao lớn bao nhỏ, Tô Tiểu Mễ có chút khệ nệ đi vào phòng khách, sắc mặt của An Ôn đột nhiên lạnh xuống.

“Mẹ!” Tô Tiểu Mễ nặn ra tươi cười nói.

“Mặc dù nhà họ Lâm chúng ta là nhà giàu có, nhưng đã trở thành phụ nữ của nhà họ Lâm, mua đồ xa xỉ như vậy cũng phải có chừng có độ!”

“Những thứ này không tính là hàng xa xỉ, không quá đắt.” Tô Tiểu Mễ nói thật, cô đối với hàng hóa xa xỉ cũng không phải là điên cuồng yêu thích, thỉnh thoảng sẽ mua vài món, nhưng sẽ không si mê.

“Cái này không mắc liền mua, cái đó không mắc, cũng mua... Dứt khoát để cho chồng cô mua cả cửa hàng về nhà cho cô đi, như vậy cũng không đắt a!” An Ôn châm chọc.

Tô Tiểu Mễ vừa nghe, trong lòng cũng không khỏi chán nản, có lúc, nhẫn nhịn cùng thỏa hiệp cũng không thể giải quyết vấn đề, cô cảm giác mình cần phải để cho cuộc sống của mình tươi sáng một chút “Mẹ, những vật này là tự con mua, tiền dùng cũng là của con tự kiếm được.”

“Phải không? Thẻ của cô còn không phải là thẻ phụ của thẻ con trai tôi à?”

“Thẻ của con cho tới bây giờ đều là của con, tự con có thể kiếm tiền, những thứ đồ này con cũng có thể tự mua được, nếu như mẹ không thích mỗi ngày đều phải nhìn thấy cảnh này, con có một đề nghị.”

“Đề nghị? Cô muốn làm gì?”

“Chúng ta sống chung cũng một năm rồi, đối với việc không làm gia tăng người cho nhà họ Lâm, con cũng cảm thấy rất tiếc nuối, làm cho mẹ tâm tình không tốt, con càng thêm tâm bất an, cho nên, con quyết định tạm dọn ra ở riêng một thời gian.” Tô Tiểu Mễ quả quyết nói.

“Đừng mơ tưởng!” An Ôn không chút khách khí cự tuyệt.

Tô Tiểu Mễ vừa nghe giọng điệu cường ngạnh như vậy, không ngờ rằng bà sẽ phản ứng lớn như vậy.

“Hôm nay con đi gặp bác sĩ rồi, thầy thuốc đề nghị con buông lỏng tinh thần, như vậy tỷ lệ mang thai mới cao, mà con quen sống một mình rồi, một năm rồi cuộc sống hôn nhân còn không có trở lại bình thường, mẹ lại gấp muốn ôm cháu, vì thành toàn tâm nguyện này của mẹ, con cảm thấy tạm thời chuyển chỗ ở mới có thể dễ mang thai hơn, đây cũng là đề nghị của bác sĩ.” Tô Tiểu Mễ cường điệu một câu cuối cùng.

“Cô có thể đi, con thì không!” Bà cường thế trả lời.

“Mẹ yên tâm, con sẽ không để cho Khải cùng con ra đi, anh ấy thỉnh thoảng đi đến chỗ con là được, dĩ nhiên, con cũng sẽ thường trở lại thăm mẹ.” Tô Tiểu Mễ tuyệt không phát giận, vẫn mỉm cười.

An Ôn nhìn cô, ánh mắt có chút nghi ngờ, hơn nữa là lãnh đạm.

Sau Cưới một năm 2

Tô Tiểu Mễ không dời đến biệt thự Lâm Khải sống lúc độc thân, mà là trở về ở phòng trọ nhỏ trước kia, trong một khắc, cả người cô như thấy được giải thoát, ở trong phòng khách, một mình khiêu vũ.

Mà cô cùng Lâm Khải, bởi vì không sống chung, ngược lại càng thêm quý trọng thời gian lúc bên nhau.

Tô Tiểu Mễ mỗi tuần sẽ về thăm An Ôn một lần, sẽ mang một chút lễ vật, thỉnh thoảng cũng sẽ xuống bếp làm vài món An Ôn thích, cô cũng không nhìn sắc mặt An Ôn, cũng không quản bà có thích hay không, phàm là có thể làm, cô tận lực làm, An Ôn không thích cô cũng không miễn cưỡng. Tô Tiểu Mễ chuẩn bị mười năm kháng chiến, tự nói với mình, bất kể như thế nào, chỉ cần không thẹn với lương tâm, kết cục dù thế thảm cũng sẽ không hối hận.

An Ôn đối với cô vẫn lạnh băng như cũ, cô cũng không so đo, công việc bận rộn, tự động vận động, mua sắm thoải mái, tất cả đã tước lấy những suy nghĩ lung tung trước đây, cuộc sống gia đình đã có thể coi là tạm ổn.

Dọn nhà sau một tháng, vào một đêm, ánh trăng như nước chảy, nhẹ nhàng khảy đàn giữa bầu trời đêm, Tô Tiểu Mễ an tâm ngủ ở trên giường, cái chìa khóa ở cửa xoay tròn hai cái, mở ra.

Một đôi chân thuần thực mà nhẹ nhàng linh hoạt đi tới phòng của Tô Tiểu Mễ, nhìn qua cái thân thể đang ngủ, nội y như ẩn như hiện, ánh trăng ngoài cửa sổ rọi vào, làm cho cô phơi bày da thịt, nhìn qua còn mang theo mưa móc, hoa tươi làm cho lòng người sợ hãi.

Hắn nhẹ nhàng cởi cà vạt của mình, nuốt ực một cái, tim của hắn lại một lần nữa nhảy lên, loại cảm giác này, giống như lại một lần nữa trở lại.

Không có chút do dự nào, hắn liền nhào tới, thậm chí mang theo một tia dã thú thô lỗ, cuồng dã muốn đoạt lấy người phụ nữ này.

Tô Tiểu Mễ trong mộng cả kinh, há to mồm đang chuẩn bị tiếng hô, lại bị một cái hôn nhiệt liệt gắt gao chặn lại, đầu lưỡi của cô bị hắn cưu thành một đoàn, mà phản kháng của cô cũng trở thành một loại kích thích, tay của hắn dùng sức ấn cô, liều mạng dán sát vào thân thể của cô.

Chân của cô nâng lên, muốn đá đi, lại bị chân dài to lớn ép tới gắt gao, không cách nào nhúc nhích.

Tô Tiểu Mễ từ trong mộng tỉnh lại, bị người cường bạo làm chuyện ấy, cô không muốn. Người đàn ông đè ở trên người của cô lại càng thêm khó kìm lòng nổi, hôn môi của cô càng thêm nóng bỏng.

Trần trọc ở trong môi cô, đầu lưỡi càng thêm tùy ý, một cổ mùi vị quen thuộc đập vào mặt, Tô Tiểu Mễ bản năng gọi “Khải...”

Một tiếng gọi mang theo buồn ngủ ” Khải”, làm cho thân thể hắn chợt tự ý run, đè ép thân thể của cô càng thêm nặng.

“Ngô... Ủ... Em sắp thở gấp... Không thở được...” Tay nhỏ bé của cô nhẹ nhàng đập bả vai của hắn, thanh âm mang theo một tia làm nũng bất mãn.

“Bà xã... Thân ái... anh nhớ muốn chết...” Lâm Khải thở hổn hển, một tay nhu ở ngực của cô, bờ môi của hắn còn nhẹ cắn phía bên kia.

Cô bị khơi mào, phần hồng đã lặng lẽ giờ cao, kia quét nhẹ qua, loáng thoáng còn lộ ra một tia lực độ.

“Ủ... ông xã...” Cô ức chế không được nhẹ giọng lên tiếng.

“Bà xã à... Có nghĩ đến anh không...” Hắn ôm hông của cô, tay bắt đầu trượt hướng bí mật của cô đi xuống.

Cô nhẹ nhàng hơi mở mắt nhìn, ánh mắt Lâm Khải thâm tình mà mang lửa nóng... hận không thể đem cô nuốt vào trong thân thể của mình.

”Ông xã, thật sự là anh sao? Cô có chút hoài nghi mình đang nằm mơ.

“Đương nhiên là thật, bé ngốc!” Nói xong, hắn nhẹ nhàng cắn cô một hớp.

“A... Đau...” Tô Tiểu Mễ theo bản năng kêu thành tiếng, mà chính tiếng kêu lại làm cho người nghe tâm thần nhộn nhạo.

“Bà xã... em lại đang dẫn... dụ anh...” Đầu ngón tay hắn dùng sức một chút liền tiến vào vùng đất bí mật của cô “Tin tưởng đây hết thảy là sự thật đi”

Hắn cười tà ác, ngón tay ở trong cơ thể cô vẫn không quên ra sức hoạt động.

“Ủ... Anh... Anh không phải là ở Anh quốc sao?” Tô Tiểu Mễ thở nhẹ nói.

“Nhớ em...” Nụ hôn cuồng nhiệt của hắn lại một lần nữa đánh tới, ngón tay càng thêm dưng mãnh khiêu chiến cô.

Tô Tiểu Mễ đem từng tiếng nuốt vào đôi môi bên trong, cùng đầu lưỡi Lâm Khải dây dưa ở một chỗ, thân thể hai người nhanh chóng trở nên nóng bỏng.

Kia bị hôn sưng đỏ đôi môi tắn ra sắc trạch mê người, tròn mắt hé mở cũng dần dần có lửa, phản ứng của cô cũng biến thành chủ động.

“A... A... ông xã... Sâu hơn một chút...” Thân thể Tô Tiểu Mễ nhẹ nhàng lay động.

Lâm Khải ngay lúc cô không có bất kỳ phòng bị, chợt lên vào thêm một ngón tay, nhanh chóng rút ra, đẩy vào, hướng điểm mẫn cảm của cô tiến quân, một cái tay khác của hắn nhẹ nhàng đè ở dưới rốn của cô.

Động tác như thế, làm cho thân thể của cô chợt đi vào một cảnh giới khác, cô chỉ cảm thấy toàn thân mềm yếu mà tê dại, dục niệm lại tăng hơn.

Tay của cô nắm điểm mẫn cảm của hắn, nhẹ nhàng qua lại trên dưới hoạt động, rối loạn hô hấp trong không khí trở nên vui vẻ.

“Ủ... A...A...” Tô Tiểu Mễ không thể ức chế được mình, thanh âm lại nổi lên, đây là một loại bản năng, bản năng muốn gọi ra, như vậy cô mới phát giác được cái chủng loại kia trong thân thể... cảm giác bị đè nén mới có thể giải phóng ra ngoài.

Thừa dịp mê loạn mà lâm vào, cảm giác trong khe hở, một tay Lâm Khải đột nhiên lấy thân thể của cô kéo lại mép giường, hắn đứng ở bên giường, kéo cặp chân của cô, liền tiến vào trong cơ thể cô, cái “khổng lồ” của hắn trong nháy mắt lấp đầy trong cơ thể cô.

“Ngô...”

Tóc đen thui tán lác tại trên giường đơn màu trắng mềm mại, trên mặt trắng nõn lộ ra một tia đỏ ửng hoang mang, Lâm Khải nhìn bức họa này, hạ thân không khỏi một hồi thùng trưởng, xuyên qua trong cơ thể cô càng thêm hưng mãnh lên.

“A... A...”

Từng đợt từng đợt mau. Cảm giác ngược lại, tay Tô Tiểu Mễ nắm thành giường, khẽ nhếch đôi môi tràn đầy vô hạn mỉa mai.

“Vợ à... Có thích hay không? Ừ...” Hắn liên tục dùng sức lực mãnh liệt đụng chạm lấy cô, phát ra thanh âm thân thể va chạm, thanh âm Tô Tiểu Mễ mang theo mơ hồ nức nở.

“Thật là nhanh... Mau... em không chịu nổi... Nhưng mà em muốn... Muốn...” Đang chậm rãi quen thuộc ở bên trong, Tô Tiểu Mễ cũng dần dần trở nên không hề căng thẳng, trong thân thể vui vẻ cùng sung sướng, cô đều nguyện ý cùng người cô yêu nhất chia sẻ, cho hắn biết thân thể cô thích và không thích, cô vui vẻ và không vui... Hai người cũng càng ngày càng hợp, càng ngày càng hài hòa, càng ngày càng hưởng thụ...

Tay Lâm Khải đột nhiên trượt hướng hông của cô, một tay ôm lấy cô.

“A... Anh... Anh muốn làm gì?” Thân thể của cô căng thẳng, chân dùng sức kẹp hông của hắn.

Lâm Khải ôm cô một cái xoay người, đem thân thể của cô dán hướng vách tường, dừng lại ở trong cơ thể cô hung hăng một cái, đụng vào nơi sâu thẳm của cô, một cổ nước yêu từ từ xông ra, Tô Tiểu Mễ chỉ cảm thấy mình cả người một hồi mềm yếu.

Mà hắn càng thêm can đảm, hắn trêu chọc lộ ra yêu thích: “Bà xã, em còn ướt như vậy... Nóng đến anh sắp không chịu nổi...”

Tựa vào vách tường, tiếng kêu của cô cũng biến thành càng thêm cuồng dã, Tô Tiểu Mễ chưa bao giờ biết, thì ra là cô có thể làm cho tuyệt vời như thế, thanh âm của cô càng giống như một loại thuốc bôi trơn, đánh thẳng vào Lâm Khải, hắn ra sức hơn, xông vào nhanh hơn, mạnh hơn.

Tô Tiểu Mễ ôm cánh tay Lâm Khải, móng tay thật sâu bấm vào trong da thịt hắn, kéo lê thành dấu vết nhỏ, sau lần lên đến đỉnh, thanh âm Tô Tiểu Mễ kích động khàn khàn xuống, mà Lâm Khải cũng đạt tới cao trào..., đem hắn trong cơ thể hết thấy toàn bộ ở lại trong cơ thể cô.

Cuối cùng, hai người xụi lơ ở trên giường, nhẹ nhàng ngưng mắt nhìn lẫn nhau.

Một hồi một hồi trầm mặc, rối loạn hô hấp cũng dần dần khôi phục bình tĩnh, Lâm Khải cười xấu xa “Bà xã...”

“Hử...” Cô nhẹ nhàng đáp lời, trên mặt còn có nhàn nhạt đỏ ửng, xem ra vẫn mê người như cũ.

“Cho đến tối hôm nay, anh mới biết em cũng có cảm giác như vậy, như vậy cuồng dã, thậm chí...” Lâm Khải ngậm miệng do dự một hồi.

“Thậm chí cái gì?” Tô Tiểu Mễ liền truy hỏi.

“Không nói!”

“Nói đi...”

“Thậm chí rất phong tao lay động, ha ha...” Nói đùa, hắn mãnh liệt cắn đôi môi cô một cái.

“A... Em ghét anh...” Tô Tiểu Mễ nâng quả đấm, đánh vào trên người của hắn.

“Dĩ nhiên, chồng em vô cùng thích em phong tao, lúc em nằm ở trên giường, khẽ lắc đầu, tay nắm lấy thành giường, kích động kêu... Thật là đẹp cực kỳ... Vô cùng vô cùng mỹ...” Lâm Khải nghĩ đến bộ dạng xinh đẹp của cô mới vừa rồi, phía dưới không kìm hãm được, lại lần nữa cứng rắn.

“Anh...” Tô Tiểu Mễ bị hắn “tán dương” như vậy, mặt lại đỏ lên, trên thực tế, cô cũng bị tiếng gọi tối nay của mình làm giật mình, tiếng kêu có thuần khiết, có cuồng dã... Càng làm cho cô xấu hổ, đó là cô cuối cùng lại vẫn mang theo một tia khốc thú thút thít của trẻ nít, loại thanh âm này cho tới bây giờ cô chưa từng bật ra, cô cho là chỉ có những người trong A.V kia mới có thể thốt ra, không nghĩ tới mình cứ nhiên không kìm hãm được kêu lên.

Thân thể Lâm Khải lần nữa dán thật chặt người cô, nâng “trưởng đại” dán vào thân thể của cô.

Tô Tiểu Mễ xấu xa nói: “Không cần... Cách xa em một chút...”

Nói xong, cô lật người xoay qua chỗ khác.

Lâm Khải chưa từ bỏ ý định, cánh tay dùng sức ôm cô.

“Anh nói xấu em, em không để ý tới anh...” Tô Tiểu Mễ làm bộ rất tức giận, dùng sức đẩy hắn ra, trong lòng lại thêm một tia ngọt ngào vui sướng. Phải biết, phụ nữ thời đại này phải làm được ba tiêu chuẩn, bắt được dạ dày của chồng, bắt được thân của chồng, bắt được lòng hắn, hơn nữa, công phu trên giường cũng phải cao. Tô Tiểu Mễ cô từ một tay mơ ở trên giường cũng dần dần thành thực!

“Anh thích...rất thích...” Hắn cũng không chết tâm từ bỏ.

Hai người lại ở trên giường tới tới lui lui, ánh trăng càng thêm sâu, mà bọn họ yêu càng thêm triền miên...

Cưới sau một năm 3

Tô Tiểu Mễ mặc một áo khoác dài màu đen, tất chân màu đen đem bấp chân của cô ẩn hiện, làm cho cả người cô càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Cô mang theo một cái túi nhỏ đi vào Dung Khoa quốc tế, sau khi cô nghỉ việc, mặc dù gả cho Lâm Khải, thành thiếu phu nhân của Dung Khoa, nhưng cô cũng rất ít tới công ty, cô không phải là một người thích đem tình cảm riêng tư phơi bày với mọi người, đối với công nhân viên mới mà nói, thiếu phu nhân của Dung Khoa là một bí ẩn.

Đứng ở bên ngoài Dung Khoa, nhìn vào bên trong phòng làm việc, chỉ thấy một mảnh mờ mờ, xem ra các công nhân viên cũng đi về rồi.

Cô đem chỉ tay của mình đặt ở mặt mã nghiệm chứng, cửa mở ra, chỉ tay của cô còn không có ở Dung Khoa tiêu đi, rất nhuần nhuyễn hướng phòng làm việc của Lâm Khải đi tới, giờ phút này, không biết hắn có bận bịu hay không?

Phòng của Lâm Khải lộ ra ánh sáng, hắn vẫn còn ở phòng làm việc, khi cô giơ tay lên chuẩn bị đẩy cửa đi vào cho hắn một hồi kinh hỉ, cửa cũng đột nhiên mở ra.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người quẩn lầy nhau, tia lửa bốn phía.

“Bà xã, tối do thám sao?” Lâm Khải mang theo một nụ cười, cũng may hắn là người chồng tốt, kể từ khi kết hôn, hắn một lòng chỉ hướng về Tô Tiểu Mễ, không ở bên ngoài làm loạn.

“Ừ, em tới thám thính xem, buổi tối một người làm thêm giờ có thể hay không có điểm tịch mịch? Ừ...” Cô khe khẽ cười xấu xa.

“Gặp em, anh liền không tịch mịch rồi!” Lâm Khải đem áo khoác ném một cái, đưa tay ôm cô vào trong ngực.

“Không tệ, coi như đàn hoàng, y phục không có vết son môi, cũng không có những mùi nước hoa khác, xem ra làm thêm giờ là thực!” Cô dùng sức vỗ hai vai của hắn.

“Chồng em tốt như vậy, người vợ như em có phải hay không nên có phần thưởng a?”

“Được a! Anh muốn gì, tối hôm nay em mặc cho anh giày xéo!” Tô Tiểu Mễ mang theo một tia trêu đùa, nhận thấy tim Lâm Khải cũng đang đập bịch bịch.

“Đây chính là em nói, anh sẽ rất không khách khí a!” Lâm Khải lời nói vừa xong, hai tay dùng sức lôi kéo, áo khoác của Tô Tiểu Mễ liền rơi xuống đất.

Khi hắn thấy áo khoác màu đen rơi xuống, cổ họng của Lâm Khải thắt lại, hô hấp trong nháy mắt thô trọng, muốn điều chỉnh đều không thể khống chế.

“Bà xã a... Em... Em đây là muốn chơi... Cái gì?” Hắn không nhận được nuốt từng ngụm nước bọt.

“Thế nào? Anh không dám muốn sao?” Tô Tiểu Mễ cố ý chọn. Cô đã sớm không phải là thiếu nữ thuần khiết, hưởng chi TV phim ảnh vô số, một tiết mục nhỏ như vậy thỉnh thoảng lấy ra gạt một cái, vẫn rất có hiệu quả chứ sao.

Nhìn phản ứng của Lâm Khải, trong lòng của cô mặc dù còn có chút hồi hộp nho nhỏ nhưng lại có chút vui thích.

“Anh không chỉ có muốn... Anh còn muốn xé nó...” Tay Lâm Khải hướng Tô Tiểu Mễ đưa tới...

Tô Tiểu Mễ lại nhẹ nhàng tránh ” Ông xã, không nên vội vã như vậy...”

Cô vụng về, thỉnh thoảng diễn một cái tuồng “Tiểu Lãng nữ”, tâm tình vẫn rất tốt.

“Bà xã à... Đừng làm rộn...” Lâm Khải cố nén hỏa khí trong cơ thể, lần nữa hướng Tô Tiểu Mễ đang chạy đi.

Tô Tiểu Mễ nhẹ cởi trên y phục hai nút áo, bên trong phong quang như ẩn như hiện, càng thêm làm cho người hoang mang, hận không thể lập tức đem y phục của cô xé rách.

Bên trong áo khoác, Tô Tiểu Mễ mặc một bộ đồng phục nữ tiếp viên hàng không, thậm chí so nữ tiếp viên hàng không còn cảm giác xinh hơn, quần cực ngắn dán bắp đùi của cô, áo màu lam giờ phút này đang nửa nằm, xem ra càng xinh đẹp.

Lòng của Lâm Khải đã sớm thiêu đốt, mà giờ khắc này, Tô Tiểu Mễ lại trước mặt hắn đem bàn tay hướng vào cái quần nhẹ nhàng hoạt động, từng điểm từng điểm từ trên xuống dưới, đem tất chân màu đen kéo xuống dưới, mà cô từ từ thoát y vào thời khắc này càng thêm tràn đầy mị hoặc...

Cười sau một năm 4

Tô Tiểu Mễ không nhanh không chậm, ánh mắt như có như không quét qua Lâm Khải, giờ khắc này, bọn họ không giống vợ chồng, càng giống như tình nhân.

Trước người và cảnh như vậy, cuộc sống yên tĩnh nhẹ nhàng nhảy lên, càng thêm gợi sóng nhộn nhạo.

Lâm Khải chỉ cảm thấy mình miệng đắng lưỡi khô, hận không được lập tức dụi cô vào trong thân thể mình, khi tay của cô hữu ý vô ý quét qua bắp đùi cao ráo, cảm giác eo nhỏ nhẹ nhàng giãy dụa, hắn cũng không ức chế được nữa, nhảy ra một cái, một tay đem y phục của cô xé ra.

“A... Anh yêu... không nên vội vã như vậy...” Tô Tiểu Mễ then thùng nói.

Lâm Khải căn bản nghe không rõ Tô Tiểu Mễ nói, đem y phục của cô hung hăng gạt, xé thành hai khối, không kịp chờ đợi tìm kiếm thân thể cô nổi lên, cảm thụ trên người cô truyền tới mùi thơm độc hữu.

Một trận điên cuồng giao chiến kịch liệt, cho đến cả hai đều hài lòng.

Lúc chuẩn bị về nhà, Tô Tiểu Mễ mới phát hiện y phục trên đất đã bị xé thành hai mảnh, đã không còn cách nào mặc lên người, chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Chồng ơi, anh thật lợi hại, em nên làm sao bây giờ?”

“Làm lại một lần nữa, cứ như thế mà làm!” Lâm Khải dán lên trước dùng thân thể chĩa vào cô, hắn lúc này đang đứng ở phía sau cười xấu xa.

“Không muốn!”

“Em dối lòng a!”

“Em không có...”

“Em rõ ràng có... Em xem mặt đỏ rần lên rồi...”

Hai người anh một câu em một câu đưa đẩy, thật may là chỉ có hai người, bằng không người thứ ba nghe được, nhất định hộc máu tại chỗ.

Kể từ khi Tô Tiểu Mễ rời khỏi nhà An Ôn, cô càng thêm tích cực, loại tích cực này không chỉ có biểu hiện ở trên công việc, cũng biểu hiện ở cùng việc cải thiện mối quan hệ với An Ôn.

Cô thử thay đổi mình, để cho mình càng thêm quyến rũ một chút, cô biết rõ, phụ nữ không chỉ có muốn hiển thực thiện lương, càng phải đứng trên nhiều cương vị bất đồng, làm vợ, tình nhân, hồng nhan...

Tô Tiểu Mễ lôi kéo Lâm Khải thỉnh thoảng giống như những cặp tình nhân, mua hai vé xem phim, ngồi ở rạp chiếu bóng đầy ắp người cảm thụ không gian ấm áp, cô kéo cánh tay của hắn, thỉnh thoảng tựa vào trên bả vai của hắn, cô không cần biết phim đang chiếu cái gì, chỉ là muốn giống như tất cả những người yêu nhau trải qua một quá trình yêu đương, cô xem đây là bù đắp tuổi xuân thiếu hụt mất, cũng là Lâm Khải tuổi xuân chưa từng trải qua.

Trong lúc bọn họ cùng nhau, Tô Tiểu Mễ cảm thấy Lâm Khải không phải là cái gì tổng giám đốc, mà cô cũng không phải là cái gì nữ cường nhân, bọn họ chẳng qua một đôi vợ chồng trong thiên hạ, cảm giác như thế làm cho cô rất thỏa mãn.

Thời gian lại trôi đi, một tháng trôi qua, ngày ấy của Tô Tiểu Mễ lại tới.

Hai tháng đã qua, ngày ấy vẫn đến.

Tô Tiểu Mễ trong lòng thật ra vô cùng rõ ràng, quan hệ của cô cùng An Ôn, chỉ cần có một đứa cháu, như vậy nhất định sẽ hòa hoãn rất nhiều, cũng như không có đứa trẻ quan hệ nhất định sẽ càng thêm phức tạp, đây cũng là điều cô không nguyện ý nhìn thấy nhất.

Tô Tiểu Mễ cũng không phải là kiểu người dễ buông xuôi, như cũ phấn đấu, nếu thầy thuốc nói cô có thể sinh, cô kia liền tin tưởng mình, cô nhất định có thể sinh, chẳng qua là đang có chút vấn đề.

Vì tăng thêm tình thú lẫn nhau, Tô Tiểu Mễ sẽ chuẩn bị bữa tối dưới nến, hai người khiêu vũ, lại dẫn tới anh anh em em.

Thỉnh thoảng diễn vai một hộ sĩ, học sinh hoặc là nữ tiếp viên hàng không.

Khi cô chuẩn bị bữa ăn sáng cho hắn, Lâm Khải cũng là không khống chế được, đặc biệt là khi hắn nhìn Tô Tiểu Mễ mặc áo sơ mi của hắn, hai cái chân trắng nõn, tóc tai tùy ý, thường thường Lâm Khải sẽ xông lên trước ôm cô lên, hung hăng ném ở trên salon tiếp tục công cuộc tạo bảo bảo...

Tô Tiểu Mễ và Lâm Khải cứ hưởng thụ cuộc sống như thế, tràn đầy hạnh phúc.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/boss-yeu-nghiet-cho-map-mo>